Tình yêu nơi đâu

Contents

Tình yêu nơi đâu **2**
1. Tập 1 - Chương 01 . . . 3
2. Tập 1 - Chương 02 . . . 8
3. Tập 1 - Chương 03 . . . 14
4. Tập 1 - Chương 04 . . . 20
5. Tập 1 - Chương 05 . . . 25
6. Tập 1 - Chương 06 . . . 31
7. Tập 1 - Chương 07 . . . 36
8. Tập 1 - Chương 08 . . . 42
9. Tập 1 - Chương 09 . . . 48
10. Tập 1 - Chương 10 . . . 53
11. Tập 1 - Chương 11 . . . 58
12. Tập 1 - Chương 12 . . . 64
13. Tập 1 - Chương 13 . . . 69
14. Tập 1 - Chương 14 . . . 75
15. Tập 1 - Chương 15 . . . 80
16. Tập 1 - Chương 16 . . . 85
17. Tập 1 - Chương 17 . . . 91
18. Tập 1 - Chương 18 . . . 96
19. Tập 1 - Chương 19 . . . 102
20. Tập 1 - Chương 20 . . . 107
21. Tập 1 - Chương 21 . . . 112
22. Tập 1 - Chương 22 . . . 118
23. Tập 1 - Chương 23 . . . 123
24. Tập 1 - Chương 24 . . . 128
25. Tập 1 - Chương 25 . . . 134
26. Tập 1 - Chương 26 . . . 140
27. Tập 1 - Chương 27 . . . 146
28. Tập 1 - Chương 28 . . . 151
29. Tập 1 - Chương 29 . . . 157
30. Tập 1 - Chương 30 . . . 163
31. Tập 1 - Chương 31 . . . 168
32. Tập 1 - Chương 32 . . . 174
33. Tập 1 - Chương 33 . . . 180
34. Tập 1 - Chương 34 . . . 185
35. Tập 1 - Chương 35 . . . 191
36. Tập 1 - Chương 36 . . . 196
37. Tập 1 - Chương 37 . . . 202
38. Tập 1 - Chương 38 . . . 208
39. Tập 1 - Chương 39 . . . 214
40. Tập 1 - Chương 40 . . . 219
41. Tập 2 - Chương 41 . . . 225

42. Tập 2 - Chương 42 230
43. Tập 2 - Chương 43 236
44. Tập 2 - Chương 44 241
45. Tập 2 - Chương 45 247
46. Tập 2 - Chương 46 252
47. Tập 2 - Chương 47 258
48. Tập 2 - Chương 48 264
49. Tập 2 - Chương 49 269
50. Tập 2 - Chương 50 275
51. Tập 2 - Chương 51 281
52. Tập 2 - Chương 52 287
53. Tập 2 - Chương 53 292
54. Tập 2 - Chương 54 298
55. Tập 2 - Chương 55 304
56. Tập 2 - Chương 56 310
57. Tập 2 - Chương 57 316
58. Tập 2 - Chương 58 322
59. Tập 2 - Chương 59 328
60. Tập 2 - Chương 60 333
61. Tập 2 - Chương 61 338
62. Tập 2 - Chương 62 344
63. Tập 2 - Chương 63 350
64. Tập 2 - Chương 64 356
65. Tập 2 - Chương 65 361
66. Tập 2 - Chương 66 367
67. Tập 2 - Chương 67 373
68. Tập 2 - Chương 68 378
69. Tập 2 - Chương 69 384
70. Tập 2 - Chương 70 390
71. Tập 2 - Chương 71 396
72. Tập 2 - Chương 72 402
73. Tập 2 - Chương 73 407
74. Tập 2 - Chương 74 412
75. Ngoại Truyện 1 (phần 1) 417
76. Ngoại Truyện 1 (phần 2) 421
77. Ngoại Truyện 2 (phần 1) 425
78. Ngoại Truyện 2 (phần 2) 430
79. Ngoại Truyện 3 (phần 1) 434
80. Ngoại Truyện 3 (phần 2) 438
81. Ngoại Truyện 4 (phần 1) 441
82. Ngoại Truyện 4 (phần 2) 445
83. Ngoại Truyện 5 (hết) 449

Tình yêu nơi đâu

Giới thiệu
Lần đầu tiên cô gặp anh, đó là một người con trai có ánh mắt lấp lánh, giọng hát ấm áp, người con t

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tinh-yeu-noi-dau

1. Tập 1 - Chương 01

Nhờ ánh sáng bên ngoài cửa sổ, Thẩm Hân Địch có thể nhìn thấy nóc nhà của căn hộ kiểu cũ phía đối diện đã bị tuyết phủ dày thành tầng tầng lớp lớp. Những khe hở nơi cửa sổ bị gió lùa vào mấy ngày trước cô đã dán vải bạt để bịt lại, giờ thậm chí còn chẳng thể nghe được tiếng gió. Không khí khô hanh trong phòng vẫn còn sót lại mùi rượu, hương cam thanh mát lẫn khuất lan tỏa trong không trung từ giàn tản nhiệt của điều hòa.

Ánh đèn đường lành lạnh đã tắt, chẳng bao lâu nữa trời sẽ sáng. Và chỉ một lúc nữa thôi, chuyến tàu đầu tiên trong thành phố với lớp tuyết phủ kín trên lưng sẽ kéo còi rồi rầm rập chạy qua phía sau căn hộ nơi cô sống. Thẩm Hân Địch lặng người một lúc nhìn chằm chằm mấy chiếc cốc rỗng đổ ngả nghiêng trên bàn, mới nhận ra mình đã sống những tháng ngày như thế này rất lâu rồi. Vạn vật thay đổi, bốn mùa chuyển giao, có vẻ như những điều đó không ảnh hưởng gì tới cô.

Cô chỉ là đang tồn tại.

Cảm giác ngà ngà say và sự mệt mỏi, buồn ngủ khiến đầu óc cô trở nên hỗn độn. Thẩm Hân Địch dùng mũi chân đẩy đẩy Chu Quân đang nằm ở đầu kia của ghế sô pha, anh ta lúng búng đáp lại một tiếng bằng giọng không vui, lật người quay vào phía trong, cánh tay vắt ngang lên thành ghế.

Cô lại một lần nữa khẽ đá vào mông anh ta, đối phương dịch người vào phía trong thêm một chút, cô mới duỗi thẳng hai chân, kéo chiếc chăn đang bị vun thành một đống lên ôm chặt vào lòng.

Khu dân cư kiểu cũ, cách âm rất kém, trong lúc nửa tỉnh nửa mê cô mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ ô tô phóng nhanh gấp gáp, rồi liên tiếp sau đó là tiếng ma sát giữa lốp xe và tuyết phá vỡ sự tĩnh lặng của buổi sáng sớm ở dưới tầng, trong cơn mơ màng Thẩm Hân Địch nghe thấy tiếng bước chân nặng nề và rất có trật tự dừng lại trên hành lang tầng hai. Sự im lặng đột ngột khiến tim cô đập thình thịch, bất giác toàn thân cô co lại, tay túm chặt một góc chăn.

Xung quanh ngoài tiếng thở đều đều của Chu Quân, tất cả dường như đã đóng băng. Phải rất lâu sau đó, cô mới từ từ thả lỏng những ngón tay đang bấu chặt góc chăn ra, tiếng gõ cửa bất ngờ vang đến.

Cô biết, cô biết chính xác, cho dù là nhờ vào giác quan thứ sáu hay tiếng bước chân quen thuộc vẫn lởn vởn trong tâm trí cô suốt hai năm nay, cô biết người gõ cửa là ai.

Là người cô đã chạy trốn hai năm nay.

Mùa đông năm 1998.

Vào buổi chiều cái ngày huyện Vấn Sơn nâng cấp lên thành phố, quảng trường Nhân Dân mới xây chiêng trống vang trời. Một trong những lớp học của trường Vấn Sơn, ngôi trường trung học chỉ được ngăn cách

với quảng trường mới xây bằng một bức tường, Thẩm Khánh Đệ chau mày, cố gắng tập trung lắng nghe tiếng của cô chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn giữa đám âm thanh ầm ầm như tiếng bom.

Cô giáo Dư khi nói rõ ràng đã cao giọng hơn bình thường rất nhiều, hai bên tóc mai khẽ đung đưa, bà bất lực dừng lại một lát, liếc mắt về phía cửa sổ vài giây, cúi đầu lấy ra một bảng danh sách, ho một tiếng, rồi lại bắt đầu nói.

Lần này, Thẩm Khánh Đệ đã nghe rất rõ. "… Danh sách đoạt giải trong cuộc thi viết văn cấp trường của thành phố Vấn Sơn: Giải nhất, Diêu Nhạn Lam lớp Hai khối Mười một của trường Nhất Trung, Vấn Sơn…" Mặc dù đã dự đoán được kết quả, nhưng trước khi tham gia cuộc thi cô vẫn có tâm lý cầu may, hy vọng chị khóa trên khối Mười một kia vì một lý do nào dó không tham gia kỳ thi lần này, hoặc là cô có thể làm bài tốt hơn Diêu Nhạn Lam một chút. Sự căng thẳng vài giây trước đó giờ cũng tiêu tan, suy nghĩ trở về với hiện thực phũ phàng, cô thở hắt ra một hơi dài, khó che giấu nổi sự thất vọng trên nét mặt.

Ánh mắt của cô giáo Dư tìm về phía cuối lớp, dừng lại trên người cô, vẫn giống như mọi lần, giọng bà cất lên đầy tự hào, khích lệ và sự kỳ vọng tha thiết: "Giải nhì, Thẩm Khánh Đệ lớp Một khối Mười trường trung học Nhất Trung, Vấn Sơn…".

Tất cả các bạn trong lớp đều quay đầu lại, không chút ngạc nhiên, ngay sau đó là tiếng vỗ tay vang lên như sấm, lẫn trong đó là những âm thanh xuýt xoa khen ngợi đầy thiện ý.

Cô giáo Dư lần này đã rất rộng lượng bỏ qua tiếng la ó của các bạn nam trong lớp, mỉm cười nói: "Mời bạn Thẩm Khánh Đệ lên bảng nhận thưởng".

Giải nhì thôi mà, còn vài bạn nữa cũng được đồng giải nhì, chỉ kém giải nhất một chút, nhưng đối với cô ý nghĩa của nó khác hẳn một trời một vực. Thẩm Khánh Đệ miễn cưỡng nở nụ cười, đứng lên định đi đến chỗ bục giảng. Vừa đứng dậy cô đã loạng choạng, cả người bổ nhào xuống mặt bàn, chiếc bàn lắc lư dữ dội lần thứ hai cô lại đứng không vững, bàn tay hoảng loạn giơ ra như muốn túm lấy vật gì đó: "Á…", sau tiếng kêu thất thanh, lòng bàn tay cô đau rát nhói lên, một bên mặt ngã đập xuống nền xi măng mát lạnh.

Tất cả chỉ xảy ra trong vài giây, các bạn khác trong lớp vẫn đang sững sờ chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ bừng tỉnh lại sau tiếng hét của Thẩm Khánh Đệ. Cô giáo Dư vội vàng đi về phía cuối lớp, mấy bạn ngồi bàn trên đứng hẳn dậy quay đầu lại để nhìn. Thẩm Khánh Đệ bỏ ngoài tai tiếng cười rúc rích của ai đó, một tay cô nắm lấy cánh tay của người bạn bàn bên cạnh vừa đưa ra, bàn tay bị trầy xước rớm máu kia túm lấy chân bàn đứng dậy, ngay sau đó, cô lại tiếp tục ngã phịch mông xuống đất.

Hai dây giày của Thẩm Khánh Đệ đã bị ai đó buộc lại với nhau

"Diêu Cảnh Trình!"

Trong tiếng cười ầm ĩ của các bạn, cô không thể nhẫn nhịn hơn nữa, tức giận trừng mắt nhìn cậu bạn ngồi bàn phía trước, ánh mắt như phóng ra lửa. Diêu Cảnh Trình đang nằm bò trên bàn, hai vai rung lên bần bật, rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác.

"Diêu Cảnh Trình!" Thẩm Khánh Đệ lại hét lên một lần nữa, muốn chửi bậy một câu gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt nên lời, khuôn mặt tức giận đỏ phừng phừng. Cô giáo Dư đã đi xuống trước mặt Thẩm Khánh Đệ, đưa tay đỡ cô dậy, sau đó ánh mắt lạnh như băng hỏi: "Diêu Cảnh Trình, đứng dậy, có phải do em làm không?".

Cậu bạn này ngược lại rất thật thà, lề mề đá ghế đứng dậy, đôi vai rũ xuống trả lời bằng giọng bất mãn: "Vâng".

Thủ phạm bị cô giáo chủ nhiệm mời lên phòng giáo vụ nói chuyện, lúc Thẩm Khánh Đệ từ phòng y tế đi ra thì cũng đến giờ tan học. Khi cô đến gặp cô giáo Dư nhận thưởng, Diêu Cảnh Trình đang cúi đầu với vẻ mặt đầy ăn năn hối lỗi, nhân lúc cô giáo Dư đang nghe điện thoại quay sang nhìn cô toét miệng cười, khiến bàn tay cầm túi phần thưởng của Thẩm Khánh Đệ tức run lên: "Đồ xảo quyệt", Thẩm Khánh Đệ dùng khẩu hình mắng Diêu Cảnh Trình bằng một từ địa phương Tế Tây, sau đó quay người ra khỏi phòng giáo vụ.

Thẩm Khánh Đệ cùng lớp với Diêu Cảnh Trình từ hồi tiểu học, những kiểu trêu chọc đó cô đã phải chịu không ít, mỗi lần sau khi cảm thấy bản thân đã thông thuộc hết các chiêu trò của cậu ta rồi, thì lần sau cậu

ta lại có trò mới. Vốn luôn mang tâm lý đề cao cảnh giác nhưng lúc ấy cô lại đang tập trung toàn bộ suy nghĩ vào danh sách học sinh đoạt giải, kết quả là bị cậu ta đùa ác lần nữa. Thẩm Khánh Đệ buồn rầu đi về phía khoa cấp Hai, trong lòng chất đầy buồn bực, Diêu Cảnh Trình từ hơn ba năm về trước đã trở thành sát tinh của cô, còn chị cậu ta Diêu Nhạn Lam... Cô nhìn túi đồ trong tay mình, buông tiếng cười khổ, nhét toàn bộ giấy khen và phần thưởng vào trong cặp.

Em gái Ái Đệ đang học cấp hai của cô hôm nay nghỉ học. Buổi chiều trong giờ nghỉ giữa tiết, nó đến mượn chìa khóa xe đạp cô mới biết, hôm nay trong huyện rất náo nhiệt, Ái Đệ mặt mày hớn hở chờ hết giờ học để được sổ lồng đi chơi.

Cô phải dặn đi dặn lại nó, hôm nay bố đi công tác về, phải ngoan, về nhà sớm một chút, đừng để mẹ phiền lòng. Nhưng những lời này của cô hoàn toàn vô dụng với Ái Đệ.

Trong đầu Khánh Đệ thoáng hiện ra khuôn mặt vô cảm của mẹ sáng nay khi nói với cô rằng tối bố cô sẽ về đến nhà, trái tim cô khẽ nhói đau, miễn cưỡng mỉm cười với bạn của Ái Đệ rồi nhìn em gái mình từ từ đi ra phía cổng trường.

Vấn Sơn ngày xưa chính là đầu mối giao thông của phía đông Tế Tây, khoáng sản phong phú, vài năm gần đây do có mấy doanh nghiệp lớn về tọa lạc, thành phố nhỏ phía bắc vốn hẻo lánh lạc hậu này ngày một phát triển, phồn hoa. Nhưng dù sao vẫn là thành phố công nghiệp nặng, nên những con đường to rộng luôn bẩn thỉu, không khí ô nhiễm bụi bặm, cả năm không nhìn được bầu trời xanh lần nào. Trong trí nhớ của Thẩm Khánh Đệ, màu sắc của thành phố này lúc nào cũng là một màu xám xịt.

Bố mẹ cô vốn là người quê gần đầy, cô dì chú bác của Khánh Đệ vẫn một năm mười hai tháng bán mặt cho đất bán lưng cho trời cày cấy lao động. Chỉ vì ngày đó mẹ cô đã "tinh mắt" chọn bố cô, mà bố cô lại có một ông anh rể rất tốt - phó thị trưởng của thị trấn Dã Nam. Mà ông bác của Khánh Đệ được điều chuyển công tác từ thị trấn lên huyện, bố cô vì thế cũng được kéo đi theo, từ trạm hạt giống của thị trấn lên làm ở Cục vật tư của huyện, hôm nay huyện Vấn Sơn được lên thành phố, họ Thẩm nhà cô chẳng khác gì nước lên thì thuyền cũng lên, không còn như ngày hôm qua nữa.

Trước mắt Thẩm Khánh Đệ hiện ra khuôn mặt với nụ cười kiêu ngạo tự đắc của bố, lòng thầm cười nhạt, hờ hững nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa sổ xe buýt. Tính cách của cô đặc biệt giống mẹ, ăn nói vụng về. Còn Ái Đệ lại giống bố, khéo mồm khéo miệng. Bố cô thường xuyên đi công tác xa nhà, mỗi lần đi giao hàng thường mang theo vài xe hàng hóa độc đáo từ khắp nam bắc về bán lại ở Vấn Sơn. Cô còn nhớ gia đình mình là hộ đầu tiên lắp điều hòa và có xe máy trong khu tập thể của Cục vật tư, nhưng cuộc sống vật chất trở nên đầy đủ lại khiến đôi mắt mẹ cô ngày càng tĩnh lặng và không khí gia đình thêm phần nặng nề.

Về đến nhà không nghe thấy mẹ gọi mình là cô biết bố đã về. Bếp ở ngay cửa, mẹ cô đang cán mỳ trên chiếc thớt cũ, chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, rồi hỏi nhỏ: "Ái Đệ đâu?".

"Khi con về lớp em còn chưa tan." Cô bao che cho Ái Đệ, nói xong mới nhìn thấy nửa khuôn mặt bên kia của mẹ. Ba lô trên vai từ từ trượt xuống, nặng trịch, nhưng không thể nặng bằng thứ đang đè nơi trái tim cô. Khánh Đệ nén giọng hỏi: "Ông ấy lại đánh mẹ à?"

"Bị va thôi." Mẹ cô không giải thích nhiều, quay người lại tiếp tục cán mỳ, giấu bên mặt bầm tím vào bóng tối: "Anh họ con cũng ở đây, vào trong chào một câu đi".

Thẩm Khánh Đệ mím chặt môi hồi lâu rồi mới vâng một tiếng, kéo ba lô trên tay đi vào phòng khách.

Hai bác của Thẩm Khánh Đệ chỉ có một người con trai, là Ngụy Hoài Nguyên lớn hơn cô bảy tuổi. Tục ngữ có câu: Cháu trai bên ngoại thường giống cậu, nên tính cách ham chơi thích náo nhiệt giao tiếp rộng của Ngụy Hoài Nguyên rất giống bố cô. Từ nhỏ anh ta đã không thích học hành, cấp một cấp hai lưu ban mấy năm, tốt nghiệp trung học dựa vào quan hệ của bố mới xin vào được một trường cao đẳng, mãi hai mươi tư tuổi mới tốt nghiệp. Bác gái nhờ người xin cho Hoài Nguyên vào làm công chức nhà nước nhàn hạ ở tỉnh, anh ta lại không thích làm, ngày nào cũng đòi ra ngoài kinh doanh, cứ năm ba ngày lại chạy về Vấn Sơn, tụ tập chơi bời với một đám vô công rồi nghề.

Thành tích bất hảo của ông anh họ này từ nhỏ tới lớn không đếm xuể, đối với Thẩm Khánh Đệ mà nói, nỗi sợ hãi bắt đầu từ mùa hè năm ngoái, khi Ngụy Hoài Nguyên uống quá chén ở nhà cô, nhìn thấy cô từ phòng

ngủ đi vào nhà vệ sinh, hai mắt của anh ta đảo liên tục quét về phía bắp chân thon dưới chiếc váy ngủ, ỡm ờ nói: "Khánh Đệ lớn thật rồi, chân dài thế kia mà".

Khi đó cô không dám trả lời dù chỉ một câu, nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh, mong muốn thoát khỏi đôi mắt hau háu đục ngầu của người anh họ ở đằng sau. Nhưng ánh mắt ấy vẫn hằn vết trong tâm trí của cô, đến nỗi năm ngoái sau khi tham quan xong căn hộ mới mà bác mua cho anh họ, trên đường về nhà khi Ái Đệ nói với giọng đầy ghen tỵ rằng không biết cô gái nào có phúc sau này được làm chị dâu của họ, Khánh Đệ đã buột miệng mắng em: "Đừng suy nghĩ linh tinh, việc đấy thì liên quan gì tới em?", hai chị em gần như đã cãi nhau trên đường.

"Bố về rồi ạ?" Cô bước vào phòng khách, mùi rượu xộc thẳng lên mũi.

Hai người họ chắc đã uống được một lúc rồi, đến màu da ở cổ bố cố cũng tái đi. "Nhiều chuyện! Mỳ tao bảo mẹ mày nấu đâu?"

"Mẹ đang làm ạ." Ngữ khí phì phò đó cô đã quen rồi, nên chỉ điềm đạm trả lời một câu, rồi quay sang gật đầu với người ngồi bên kia bàn: "Anh Hoài Nguyên!".

"Tan học sớm thế? Ái Đệ đâu?" Giọng Hoài Nguyên vẫn rất tỉnh táo, rõ ràng.

Ái Đệ có khuôn mặt xinh đẹp giống hệt mẹ cô hồi còn trẻ, tính cách lại vui vẻ, hoạt bát hướng ngoại: "Em ấy chưa làm xong bài tập, vẫn đang ở trường", khuôn mặt Khánh Đệ đột nhiên trở nên nghiêm nghị: "Anh Hoài Nguyên, anh ngồi chơi với bố, em vào phòng đây".

Còn chưa đi được hai bước, bố cô đã hét lên: "Ông mày hơn mười ngày đi công tác, vừa về đến nhà hết đứa lớn rồi lại đứa bé trưng ra cái bản mặt khó ưa. Ông mày do chúng mày đẻ ra chắc? Mau đi báo mẹ mày nấu mỳ đi, cho thêm giấm vào".

Bàn tay đang đẩy cánh cửa của cô thoáng dừng lại: "Con …cất cặp xong sẽ ra bếp giúp mẹ", vừa nói vừa chặn những lời mắng chửi xối xả của bố ở lại ngoài cửa.

Đặt cặp sách lên bàn, Khánh Đệ lấy tờ bằng khen ra, hai chữ Giải Nhì thật khiến cô chướng mắt. Cô đã phải thức không biết bao đêm để viết về cuộc sống ở quê của bà ngoại, cô đã cân nhắc từng từ từng chữ dưới ngọn đèn leo lét, cuối cùng lại không sánh được với những tình cảm biết ơn xuất phát từ trái tim, được tuôn ra như nước chảy của Diêu Nhạn Lam dành cho mẹ.

Cô lại thua rồi.

Khánh Đệ hai tay giơ lên so le, xé tấm bằng khen thành từng mảnh nhỏ. Lại nghe thấy tiếng bố cô đang léo nhéo bên ngoài phòng khách: "Mẹ chúng mày! Hỏng hết cả rồi. Ông đây bán mạng bên ngoài, về nhà đứa lớn đứa bé đều muốn trèo lên đầu lên cổ, lần lần sờ sờ mãi không nấu xong cho ông bữa cơm."

Tấm bằng khen trên tay bị cô xé vụn, nghiến chặt răng, cố gắng không tưởng tượng đến nét mặt và phản ứng của mẹ bên ngoài.

Điều này cũng không thể ngăn chặn được cảm giác thất vọng tràn trề với cuộc sống, một cảm giác dường như mãi mãi không có điểm dừng.

Tối hôm đó Ái Đệ không những không về nhà ăn cơm mà ngay cả lớp tự học buổi tối cũng không đến, trước khi bước chân vào cửa nhà cô còn nhẩm lại những lời giải thích nói đỡ cho nó, nhưng vừa mở cửa đã nghe thấy giai điệu vui vẻ của bộ phim "Hoàn Châu Cách Cách" và tiếng cười nói của Ái Đệ

Mẹ cô và Ái Đệ đang ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, thấy cô vẫn đứng nguyên ở cửa, mẹ cằn nhằn nói: "Sao về muộn thế? Bên ngoài trời đang mưa, đêm hôm khuya khoắt còn lang thang ở đâu không chịu về nhà".

Xe đạp của Khánh Đệ buổi chiều bị em gái mượn đi mất, hết giờ tự học cô còn đi bộ cả quãng đường lất phất mưa về nhà. Cuối tháng Mười hai, gió rít vừa sắc vừa lạnh, cuốn theo nước mưa chảy dài xuống cổ. Cô đứng ở cửa lau bùn đất trên giày, phải mất một lúc trên người mới tìm lại được chút hơi ấm. Nghe mẹ nói thế, cô liếc mắt về phía Ái Đệ, cô em gái lè lưỡi, lúc này cô mới cất tiếng giải thích: "Con sắp thi cuối kỳ, bài tập rất nhiều".

Về phòng của mình, Ái Đệ cũng nem nép bám đuôi theo, nhanh chân đi lấy một chiếc khăn bông đưa cho cô. Khánh Đệ cầm khăn lau khô tóc, đứa em gái bướng bỉnh Ái Đệ khom lưng để nhìn cho kỹ nét mặt của chị: "Chị, giận em rồi à?".

Cô chỉ hừ một tiếng: "Buổi chiều đã nói với em thế nào? Hôm nay bố về. Em có ngứa chân ngứa tay thì cũng, đừng làm liên lụy tới người khác".

"Xí! Chị nghĩ em ham vui chắc? Chính vì biết bố về nên em mới cố ý tránh đi đấy. Ai ngốc như chị? Ngoan ngoãn giơ đầu ra chịu đòn? Ai biết hôm nay tâm trạng của bố tốt hay xấu chứ?", Ái Đệ bĩu môi nói.

"Em thông minh…" Khánh Đệ định phản bác lại em gái, nhưng cảm thấy những gì Ái Đệ nói cũng có lý của nó.

"Không cần phải nhìn ra ngoài đâu. Em khóa cửa rồi. Mà bố cũng không có nhà, đi đánh mạt chược."

Khánh Đệ hất mái tóc đã lau khô sang một bên, vừa treo khăn mặt vừa nói: "Chỉ có em là thông minh, gặp chuyện biết đường mà tránh. Em tránh chị cũng tránh, còn mẹ thì sao?".

Ái Đệ nằm dựa nửa người vào chiếc chăn đã gấp gọn xếp ở đầu giường, sa sầm nét mặt một lúc mới trả lời: "Chị em mình ở đây thì cũng làm được gì? Chị có đỡ được nắm đấm, ngăn được những cú đá của bố không?".

Từ khi hiểu chuyện đến nay, trong nhà lúc nào cũng tràn ngập những lời mắng chửi của bố, tiếng nức nở và xuýt xoa vì đau của mẹ. Mỗi lần cô lao tới dùng cơ thể nhỏ bé của mình ôm chặt lấy mẹ và hét: "Đừng đánh mẹ con nữa!" đều bị bố túm tóc ném sang cạnh, Ái Đệ lúc đó đang sợ hãi tới mức khóc cũng không dám khóc. Còn chuyện cô và Ái Đệ bị đánh thì lại càng như cơm bữa, những lúc như thế mẹ thường dang đôi tay ấm áp ôm chặt lấy hai chị em cô đang run lẩy bẩy như những chú chim non, và giơ lưng mình ra chịu trận mưa đòn.

Khánh Đệ không hiểu, cô vẫn nghĩ rằng tại mình và em gái không ngoan, không nghe lời, mỗi lần bố về đều tỏ ra thận trọng cười nói lấy lòng ông, trái tim nhỏ bé tràn đầy hy vọng hành động đó của mình sẽ đổi lại được nụ cười và sự bình an cho mẹ. Nhưng sau này cô biết, ông đánh chỉ vì công việc của ông không được thuận lợi, hoặc vì thua bạc, hoặc đôi khi chẳng vì điều gì cả.

Giống như đứa em trai nhỏ đã chết trong bụng mẹ chỉ vì một cú đạp của ông.

Máu chảy ướt quần, mẹ nằm nửa người trong vũng máu, đau đớn cùng cực nhưng vẫn cẩn thận đưa tay lên ôm bụng…

Khánh Đệ khẽ nhắm hai mắt, vội vàng xua tan cảnh tượng xảy ra hồi cô bảy, tám tuổi khỏi đầu.

"Sắp thi cuối kỳ rồi, còn không chịu ôn tập sao? Thi trượt bố sẽ lột da em." Khánh Đệ ngồi vào bàn, thành thục lấy sách vở và bút ra

Ái Đệ lười nhác đổi tư thế, chuyển thành nằm sấp, "Thi trượt thì thôi, em ra đường Đại Hưng bán đồ. Kiếm tiền tự nuôi sống mình là được chứ gì, sau đó tìm ai đó để lấy làm chồng, thế là đời lại tươi sáng ngay".

Con bé mới mười sáu tuổi! Khánh Đệ dừng bút, nhìn em gái hồi lâu, ngoài lắc đầu ra cô cũng chẳng biết phải nói gì nữa.

"Chị, chị hao tâm tổn sức để học thì có ích gì? Theo em, chị vẫn ngốc lắm, học giỏi thì sao nào? Chị thi đỗ đại học rồi chẳng phải vẫn phải ngửa tay xin bố tiền học phí, tiền tiêu vặt ư? Sớm kiếm tiền, sớm độc lập mới là con đường đúng đắn nhất."

Khánh Đệ cắn chặt môi, ngẫm nghĩ một lúc mới nói: "Chị có dự định của riêng mình".

"Dự định gì?" Không nghe thấy chị trả lời, Ái Đệ bắt đầu thấy mất hứng: "Thôi bỏ đi, hỏi chị cũng như không hỏi".

Im lặng một lúc, đột nhiên Ái Đệ sán tới gần bàn học, cười híp mắt hỏi: '"Đoán xem hôm nay em gặp ai?".

Khánh Đệ quay sang nhìn em gái với ánh mắt dò hỏi.

"Có người gọi em là em vợ…"

Khánh Đệ hơi sững người lại, phản ứng ngay sau đó, tai nóng bừng lên. “Xì!”

“Ha ha, chị đoán ra là ai rồi phải không?” Ái Đệ toét miệng cười: ”Anh chàng Diêu Cảnh Trình đó cũng rất thú vị, em nói với anh ta rằng đợi bao giờ anh ta cao tới một mét tám rồi hãy nói, thế mà anh ta cũng đỏ mặt đấy. Lùn một mẩu như thế mà đòi với tới chị?”.

“Em nói linh tinh gì thế?” Khánh Đệ mắng khẽ nó một câu, rồi cô nghiêm mặt lên giọng giáo huấn: “Hôm nay em lại đến phòng máy phải không? Nói với em bao nhiêu lần rồi? Đừng…”.

“Đừng đến những nơi vớ vẩn gặp những người vớ vẩn. Em biết, nhưng nếu em không gặp gỡ nhiều người, thì đến bao giờ em mới lấy chồng được chứ?”

Khánh Đệ lại một lần nữa không biết phải nói lại cô em gái thế nào.

Ái Đệ đột nhiên vùi mặt xuống gối, càu nhàu một câu gì đó, cô không nghe rõ, khi nó ngẩng đầu lên, lại hào hứng nói: “Chị, hôm nay em gặp một người. Chính là ở ngay cửa hàng bán nhạc cụ bên cạnh phòng máy, vừa cao vừa đẹp trai, hát cũng rất hay nữa. Chị, chị không nhìn thấy đâu, lúc anh ấy chơi ghita trông rất hấp dẫn. Diêu Cảnh Trình bá vai bá cổ xưng huynh đệ với anh ấy, chị nói với Diêu Cảnh Trình, giới thiệu bọn em với nhau đi”.

“Người mà Diêu Cảnh Trình quen thì sao có thể là người tốt?”

“Chị…”

Khánh Đệ không hề động lòng trước lời oán than của cô em gái, cầm bút tiếp tục làm bài tập.

“Chị…”

“Không rảnh…”

“Em mặc kệ, cho dù anh ấy có là anh rể của Diêu Cảnh Trình, một kẻ lăng nhăng, thì em cũng phải cướp về cho bằng được! Ngày mai em sẽ đăng ký vào lớp học ghita.”

Bạn trai của Diêu Nhạn Lam? Khánh Đệ giật nảy mình: “Thẩm Ái Đệ, em đừng lên cơn thần kinh nữa”.

“Dù cùng phải thử xem, dù sao trai chưa vợ, em lại là gái chưa chồng. Mặc kệ. Chị! Cho em mượn ít tiền, ngày mai em đi đăng ký học ghita.”

Sáng sớm hôm sau cô lại “vô tình” gặp Diêu Cảnh Trình ở đầu phố, cậu ta vừa đạp xe vừa gào tướng gọi tên cô khi hai người cách nhau khoảng mười mấy mét. Khánh Đệ làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục đạp về phía trước.

Ái Đệ ngồi phía sau nhéo vào eo cô: “Chị, Diêu Cảnh Trình”.

“Sắp muộn rồi.” Khánh Đệ vẫn vờ như không biết. Vì gắng sức đạp xe tay phải nắm chặt ghi - đông khiến vết thương lại há miệng, đau tới mức cô phải chau mày.

2. Tập 1 - Chương 02

Ái Đệ thấy chị chỉ chăm chăm lao về phía trước, nó ngồi phía sau bắt đầu lắc mông, hai chân thả xuống đất kéo lê. Khánh Đệ không giữ vững được đầu xe, lảo đảo, thấy xe sắp đâm vào thân cây bên đường, vội vàng phanh gấp, xe vừa dừng Ái Đệ cũng nhảy ngay xuống. Biết là cô em gái làm trò, cô hét lên: “Thẩm Ái Đệ!”

Ái Đệ cười hi hi, nhìn cô chớp chớp mắt: “Biết là chị sẽ không giúp em, em tự hỏi vậy”.

“Em đừng gây chuyện nữa.”

“Chị yên tâm, em tự biết mình phải hỏi thế nào, chị nghĩ em cũng ăn nói vụng về như chị chắc?”

Trong lúc hai chị em nói chuyện, Diêu Cảnh Trình cũng vừa đạp tới nơi, dừng xe, dùng tay áo lau lau mồ hôi trên mặt, hỏi: “Không nghe thấy mình à?”.

Khánh Đệ kéo chiếc khăn bịt mặt xuống cổ, đáp: “Gió lớn, không nghe thấy”.

Ái Đệ tỏ vẻ khinh bỉ, nói: “Anh lùn, trời lạnh thế này sao đầu lại ướt mồ hôi? Thấy chị gái xinh đẹp của em, nên xúc động quả phải không?”.

“Lo việc của em đi. Anh tìm chị em có chuyện. Thẩm Khánh…”

“Lo việc của anh đi, tối qua chị em còn cho em một bài đấy, bảo em phải chăm chỉ học hành, đừng có qua lại với đám người như bọn anh. Anh nghĩ chị ấy sẽ để ý tới anh chắc?” Ái Đệ tỏ ra nghiêm túc nói, thấy Diêu Cảnh Trình bộp chộp định mở miệng giải thích, nó lại toét miệng cười: “Có điều chị gái em cũng nói, nếu anh có thể dạy em thứ gì đó, thì cũng không tồi. Vì vậy em hỏi anh đây, lớp ghita gì đó hôm qua của các anh, học phí có thể giảm một chút không?”.

Cô em gái vẫn như mọi ngày, lấy chị ra làm bia đỡ đạn, Khánh Đệ vốn đã rất phản cảm với lời tuyên bố tối qua của Ái Đệ, lúc này lại càng thấy bực mình. Liếc thấy Diêu Cảnh Trình đang nhìn mình với ánh mắt thăm dò, cô không nói gì, cúi đầu kéo xe đạp dựa hẳn vào người, kéo găng tay ra, thấy lớp vải phía trong không có vết máu, mới yên tâm hơn.

“Chị em còn nói, nếu vui thì…”

“Ái Đệ!” Khánh Đệ lại thấy em gái nhắc đến mình, bất giác ngẩng đầu lên giọng ngăn cản. Bắt gặp ánh mắt cầu khẩn của Ái Đệ, trái tim ngay tức thì lại mềm ra, đành nuốt những lời định nói vào trong bụng.

Diêu Cảnh Trình tỏ vẻ vui mừng ra mặt, nói: “Thẩm Khánh Đệ, cậu cũng muốn học?”.

Khánh Đệ do dự nhìn em gái, Ái Đệ nài nỉ thì thầm gọi “Chị”, cô khẽ thở dài trong lòng nhìn Diêu Cảnh Trình, hờ hững gật nhẹ đầu.

“Được! Được! Để mình nói với anh Khương, không thu học phí của hai chị em cậu.”

Ái Đệ sung sướng mở to hai mắt: “Em đang nghĩ chỉ cần được giảm một nửa đã là tốt rồi, còn có thể miễn phí sao? Người dạy ghita hôm qua là anh Khương của anh đúng không? Tên đầy đủ là gì?”.

Diêu Cảnh Trình khẳng định lại lần nữa: “Đã nói không thu là không thu, anh nói một tiếng là được. Nếu như em gọi anh một tiếng… ‘anh’… gì đó, anh còn có thể tặng cho em một cây ghita nữa”.

Khánh Đệ vừa nghĩ đến hàm ý trong câu nói của cậu ta, lòng bực bội, lập tức thay đổi nét mặt, nghiêm nghị lên tiếng nhắc nhở Ái Đệ: “Sắp muộn học rồi đấy”.

Ái Đệ vừa ngồi lên yên sau vừa quay lại cười đầy tà ý với Diêu Cảnh Trình: “Đàn ghita? Chờ anh tặng? Có tiền thì hãy thay chiếc xe đạp cà tàng của anh trước đi đã. Ngoài chuông không kêu những thứ khác đều kêu đinh đinh đang đang nhức óc lắm. Còn thấp hơn cả chị em, đừng có nằm mơ”. Nói xong lại như nhớ ra điều gì đó, hỏi gấp gáp: “Diêu Cảnh Trình, anh Khương của anh tên đầy đủ là gì? Còn chưa nói cho em biết đấy”.

“Là Khương Thượng Nghiêu, nói trước cho em biết, anh ấy với chị anh tình cảm đang mặn nồng, em liếc mắt quyến rũ với ai cũng được, đừng nhằm vào anh rể anh, vô ích!” Diêu Cảnh Trình ngồi lên xe, lén nhìn Khánh Đệ một cái, rồi nói như giải thích: “Mẹ anh nói rồi, cho tới tận năm hai mươi ba tuổi, con trai vẫn còn có thể cao hơn nữa, trước sau gì anh cũng cao hơn hai chị em em”.

Khánh Đệ không muốn lằng nhằng với cậu ta thêm nữa, nhấn pê-đan đạp xe đi. “Khánh Đệ…” Tiếng gọi của cậu ta bay mỗi lúc một xa trong gió rít.

“Ai cho phép anh ta gọi chị thân mật như thế?” Ái Đệ bất mãn thay cô.

Diêu Cảnh Trình đạp lên đi song song với hai chị em, nửa khuôn mặt của Khánh Đệ che dưới lớp khăn bịt mặt, nên không nhìn rõ biểu hiện của cô.

Thấp thỏm trong lòng hồi lâu, Diêu Cảnh Trình lấy hết dũng khí hỏi: "Tay còn đau không? Hôm qua mình chỉ định đùa thôi, không ngờ lại hơi quá, mình không có ý định hại cậu đâu".

"Hả?" Ái Đệ hét lên thất thanh trong tiếng gió: "Hôm qua anh dám bắt nạt chị em?".

"Hai người đừng nói nữa được không? Muộn rồi đấy!" Những lời Khánh Đệ vừa thốt ra đã bị gió cuốn tuột đi, không biết hai người đó có nghe thấy không nữa.

Diêu Cảnh Trình vừa phải nhìn đường phía trước, lại vừa quay sang thăm dò nét mặt của Khánh Đệ. Đang vào giờ cao điểm buổi sáng, cậu ta lại không tập trung, một lúc hai việc, đầu xe hết vặn trái lại quay phải giữa dòng người đông đúc. Khánh Đệ chau mày muốn thoát khỏi quỹ đạo hình chữ S mà cậu bạn cùng lớp đang tạo ra, còn chưa kịp chỉnh bánh trước của xe về phía bên phải, thì đã nghe tiếng Ái Đệ mắng thầm phía sau: "Ai bảo dám bắt nạt chị tôi".

Ngay sau đó là một tiếng động lớn, Khánh Đệ vội vàng phanh gấp, sau khi đứng vững quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Diêu Cảnh Trình nửa người đã ở dưới đất, một chân bị chiếc xe đạp đè lên, bánh xe quay tròn, phía sau còn mấy người nữa bị cậu ta làm liên lụy cũng ngã theo, họ vừa phủi bụi đất trên quần vừa chửi mắng không ngớt: "Đồ nhãi ranh!".

"Thẩm – Ái – Đệ!" Diêu Cảnh Trình bị xe đạp đè lên chân còn chưa ngồi dậy được, nửa nằm nửa ngồi dưới đất dằn từng chữ.

Khánh Đệ không nhịn được cười khúc khích, bàn tay phải đặt trên ghi-đông đột nhiên không cảm thấy đau nữa: "Tiểu Ái, là do em làm phải không?".

Thường những lúc để bộc lộ tình cảm chị em thân mật, cô quen dùng tên Tiểu Ái để gọi em gái, Ái Đệ nhận thấy ngay trong giọng chị mình ý tán thưởng nhiều hơn là khiển trách, ngay lập tức dương dương tự đắc nhướng mày: "Em bất cẩn để mũi chân vướng vào khung xe của anh ấy", nói rồi vội vàng ôm chặt lấy eo chị giục: "Chị, nhanh lên, anh ấy sắp đuổi đến nơi rồi".

Giờ tự học buổi sáng kết thúc, cô bạn thân và cũng là cô bạn hàng xóm cùng khu nhà – Đàm Viên Viên chạy từ đầu lớp xuống cuối lớp, đặt mông ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, ra vẻ thần bí nhìn xung quanh một lượt rồi mới áp sát người vào Khánh Đệ.

"Khánh Đệ!" Vừa gọi xong, Viên Viên phát hiện Diêu Cảnh Trình ngồi bàn trên đã hơi ngả đầu về phía sau, rõ ràng có ý muốn nghe trộm, Viên Viên cầm chiếc bút của cô bạn ngồi bên cạnh Khánh Đệ lên gõ vào đầu cậu ta một cái: "Diêu Cảnh Trình, tối qua mình bị cảm phải nghỉ học, cậu nhân lúc mình không có mặt lại bắt nạt bạn mình phải không?".

Diêu Cảnh Trình sờ sờ gáy, rồi quay lại nói: "Hôm nay mình đụng vào đâu thế không biết? Liên tục có người đến tìm mình hỏi tội".

"Đừng tưởng cậu là bá chủ ở Nhất Trung, bà cô đây không sợ cậu đâu." Đàm Viên Viên liên tiếp dùng bút bi gõ vào trán cậu ta, vừa nói: "Giờ nghỉ giải lao cậu không ra ngoài chơi, nghe trộm gì chứ? Mình hỏi Khánh Đệ băng vệ sinh của phụ nữ cậu cũng muốn nghe sao?".

Diêu Cảnh Trình đột nhiên đứng bật dậy, vẻ mặt có chút ngượng ngập nhưng vẫn nói át đi: "Cậu… giống hệt các bà già, thật không chịu nổi cậu nữa", nói xong đá chiếc ghế bên cạnh một cái rồi đi ra ngoài.

Khánh Đệ mím môi cười, đợi cậu ta đi xa rồi mới hỏi Đàm Viên Viên: "Có tin tức rồi phải không?".

Đàm Viên Viên cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó lén lén lút lút lấy từ túi áo ra một gói đồ đưa cho Khánh Đệ qua gầm bàn, nói: "Lần này không chỉ có phiếu chuyển tiền, mà còn có cả một lá thư. Cậu tự đọc đi. Mình ra ngoài cổng trường mua đồ ăn sáng, sáng nay dậy muộn không kịp ăn gì, đói sắp chết đây".

Khánh Đệ gật đầu, không kịp đợi Viên Viên đứng dậy, đã vội vội vàng vàng xé gói đồ trong tay ra. Đàm Viên Viên rất cẩn thận, bên ngoài còn dùng giấy viết thư màu hồng nhạt quấn chặt, bên trong là một phiếu chuyển tiền và một lá thư.

Cô cẩn thận kiểm tra lại số tiền trên phiếu, trong lòng dấy lên một cảm giác đầy thỏa mãn, sau khi xác nhận không có sai sót gì mới kẹp vào trong sách, sau đó mở thư ra đọc.

Thư của một biên tập viên trong tòa soạn báo gửi cho cô.

Từ khi lên cấp ba, lần đầu tiên cô được nếm trải cảm giác bị từ chối khi gửi bản thảo cho một tờ tạp chí tuổi mới lớn. Hơn một năm nay, cô đã gửi đi rất nhiều bản thảo, được dùng cũng có mà bị trả về cũng có, dù thế nào đi nữa, đây vẫn là một bí mật ngọt ngào không thể chia sẻ với người khác, ngoài việc nhờ Đàm Viên Viên nhận và gửi giúp, cô không nói với bất kỳ ai.

Lần trước khi gửi bản thảo, cũng vì trong nhà bố mẹ lại cãi nhau. Nửa đêm vẫn nghe thấy tiếng bố gào thét chửi rủa, và tiếng khóc thút thít rấm rứt của mẹ, cô lẳng lặng ngồi dậy, bật đèn viết.

Cô thường xuyên tự huyễn hoặc mình, trên đời này có một vị thần anh minh tối cao tồn tại, cô có thể kể với Người những buồn phiền, những lo lắng, những suy nghĩ xung quanh sự tồn tại của cô mà người khác không thể giải đáp được, sự kỳ vọng của cô và cả những giấc mơ không thực tế. Cô không chờ đợi ai đó có thể đưa ra một lời giải đáp cuối cùng, thấu đáo, cô chỉ muốn tưởng tượng ra một người luôn dịu dàng mỉm cười, nhẫn nại lắng nghe những lời lảm nhảm tâm sự của mình mà thôi.

Giống như người cô đã từng gặp lần đầu tiên vào năm cô mười ba tuổi, và không còn gặp lại nữa.

Tối đó cũng giống như mọi ngày, cầm bút lên là cảm xúc tuôn trào, xuyên suốt bài viết là tự mình biện bác với mình. Ngày hôm sau khi ra bưu điện để gửi bản thảo, trong một phút xúc động, cô liền gửi luôn cả bài viết tối hôm đó.

Có thể nhận được hồi âm của biên tập Chu khiến Khánh Đệ rất ngạc nhiên.

Đầu thư là những lời khen ngợi, tán dương, sau đó là an ủi, cuối cùng khuyên cô không nên nghĩ quá nhiều, nhiệm vụ của học sinh là phải học cho tốt trước đã. Câu cuối cùng trong thư, chị Chu đã dùng những lời của thi sĩ, họa sĩ người Mỹ gốc Liban – Kahlil Gibran để trả lời câu hỏi "Thế nào là niềm vui?" mà cô đặt ra trong thư:

Niềm vui chính là nỗi buồn không mang mặt nạ. Ngay cả cái giếng tràn ngập tiếng cười của bạn cũng có thể là nơi đã từng đong đầy nước mắt. Khi vết thương do nỗi buồn tạo ra càng khắc sâu lên người, thì bạn càng có nhiều chỗ để chứa niềm vui…

Khánh Đệ lặng lẽ đọc từng câu từng chữ, sau cùng cô thì thầm nói: "Cảm ơn chị".

"Thư tình?" Đầu của Diêu Cảnh Trình đột nhiên xuất hiện trước mặt Khánh Đệ: "Nhìn Đàm Viên Viên lén lút mình biết ngay chẳng phải chuyện tử tế gì. Ai viết cho cậu? Đưa đây mình thẩm định giúp cho!".

"Không phải thư tình, đừng có la lối lên như thế." Thấy Diêu Cảnh Trình cười đùa đưa tay ra định cướp lá thư, Khánh Đệ nghiêng người dùng cánh tay ngăn lại, vội vội vàng vàng nhét lá thư vào hộc bàn, sầm mặt nói: "La lối gì chứ? Thư tình gì chứ? Con mắt nào của cậu nhìn thấy là thư tình?".

Ánh mắt Diêu Cảnh Trình nhìn như dính vào người cô một lúc không nói gì, tựa hồ đang suy nghĩ xem những lời cô vừa nói là thật hay giả. Tiếng chuông vào học vang lên đúng lúc, Khánh Đệ không cười, nghiêm mặt nhắc nhở cậu ta: "Vào học rồi, cậu về chỗ ngồi đi".

Diêu Cảnh Trình nghiến răng: "Được lắm, Thẩm Khánh Đệ, đừng để mình biết được tên tiểu tử đó là ai".

Lá thư đó Khánh Đệ không dám rời nửa bước, nhét trong túi áo đúng một ngày, phải né tránh sự quấy rối của Diêu Cảnh Trình không biết bao nhiêu lần, tan học về đến nhà rồi cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ cô vẫn đang bận rộn trong bếp, bà nở nụ cười hiếm hoi với cô, rồi hỏi: "Ái Đệ đâu? Ngày mai đông chí rồi, nhà cậu con sẽ đến đây. Hôm nay mẹ mua rất nhiều đồ, chút nữa ăn cơm xong, giúp mẹ sắp xếp nhé. Ai da, Khánh Đệ, tay con không thể nhúng vào nước, mẹ quên mất".

"Ái Đệ nói em ấy đi gặp bạn, nên sẽ về muộn. Mẹ, tay con không sao rồi." Thực tế thì, Ái Đệ đèo cô về nhà xong đã nhảy lên xe lao đi như một làn khói, nói là đến lớp ghita để đăng ký, xem mặt thầy giáo.

Buổi trưa cô ra bưu điện lĩnh tiền, vào phòng mình rút từ túi áo trong ra tờ tiền chẵn và một ít tiền lẻ, rồi lật ga trải giường lên, kéo một chiếc hộp đựng giày cũ kỹ ra.

Tiền tiêu vặt của cô không nhiều, vì phải phụ thuộc vào tâm trạng của bố. Trên thực tế, với một người cả đời ở nhà lo nội trợ không đi làm như mẹ, thì số tiền hằng tháng bố đưa cũng chỉ đủ dùng. Ái Đệ thỉnh

thoảng còn có thể xin thêm bố mẹ được một ít ngoài định mức, cô không khéo miệng như em gái, lớn rồi thì tự có kế hoạch cho riêng mình, tiền tiết kiệm đều cất ở trong hộp đựng giày cũ, cộng thêm tiền nhuận bút suốt một năm nay, đối với Khánh Đệ, số tiền mà cô có hiện giờ cũng kha khá.

Vừa mở hộp giày ra, cô như không tin nổi vào mắt mình nữa.

Trước kia cô chuyên môn kẹp lá của cây hòe giữa những tờ tiền, đồng thời để lộ ra một góc, lúc này nhìn vào, chiếc lá được giấu vào chính giữa, phần lộ ra lại là cuống lá. Đếm lại số tiền, chỉ có chín tờ, thiếu mất ba trăm tệ.

Bố không bao giờ vào phòng của hai chị em, những lời mẹ vừa nói không có điểm nào đặc biệt, chỉ còn Ái Đệ…

Cô đột nhiên đứng bật dậy, lao ra khỏi phòng. "Mẹ, con đi tìm Ái Đệ."

Theo như Ái Đệ nói, lớp ghita đó mở trong cửa hàng nhạc cụ bên cạnh phòng máy. Khánh Đệ hỏi nhân viên ở đó, rồi tìm thấy một chiếc cầu thang bằng sắt đằng sau cửa hàng, còn chưa đặt chân lên tầng hai, đã nghe thấy một chuỗi âm thanh vang lên qua bức rèm cửa bằng nhựa, tinh tang, tinh tang, âm điệu mượt mà như nước, thấp thoáng đâu đấy là một giọng hát rất nam tính, trầm ấm hơi khàn, nhẹ nhàng cất lên: "Một nghìn lý do thương tâm, một nghìn lý do thương tâm…".

Khánh Đệ dừng chân ở cầu thang, lẳng lặng lắng nghe tiếng nhạc mơn man bên tai mình, sự hối hả và nhộn nhịp trên đường Đại Hưng trong chớp mắt dường như bị chặn ngoài cửa, giữa bầu trời đêm rộng lớn chỉ còn lại tiếng đàn ghita mộc mạc và cô.

Làn gió khẽ lật tung vạt áo của Khánh Đệ. Cô định thần lại, bước lên phía trước mấy bước, vén tấm rèm cửa màu trắng sữa lên.

Cả tầng hai rộng lớn chỉ có một dãy ghế trống và một người, người đó đang quay lưng lại phía cửa, ngồi trên một chiếc ghế cao ở góc tường, nhìn nghiêng thấy vẻ mặt anh ta rất điềm tĩnh, không để lộ bất kỳ sự hỉ nộ nào, ánh mắt trong veo như nước chăm chú nhìn vào đầu ngón tay mình và cây đàn ghita kiểu cũ màu đồng cổ phía dưới.

Nghe có tiếng động, những ngón tay thon dài của anh ta dừng lại, quay người về phía cô.

Lúc ấy, nụ cười khách sáo của Khánh Đệ như đông cứng trên mặt, trong lòng đột nhiên dấy lên một thứ cảm xúc không thể đặt tên. Là kinh ngạc? Hay cảm thấy khó tin? Hay là sự an ủi đầy thỏa mãn? Giống như tiếng đàn ghita của anh ta, mềm mượt như từng hạt ngọc gõ cửa trái tim cô, biến thành luồng nhiệt tràn đi khắp nơi, rồi tan vào cơ thể giống như niềm vui ấm áp kia.

Bất giác hai má cô nóng bừng, sớm đã quên mất mục đích ban đầu khiến mình phải tìm đến đây, miệng lắp bắp, không thốt nên lời.

Người đó đứng dậy, ánh mắt hồ nghi nhìn cô, hỏi: "Em tìm ai?".

Suy nghĩ của cô đang phiêu bạt bồng bềnh, lập tức trở về đúng vị trí sau khi người đó cất tiếng hỏi. Thì ra, anh ấy không nhớ mình.

"Tìm…" Nói ra được một từ cô mới nhận thấy giọng mình lí nhí như tiếng muỗi, ngập ngừng hồi lâu mới nói tiếp: "Xin hỏi Thẩm Ái Đệ có ở đây không?".

Người đó nhíu mày, rồi như nhớ ra điều gì: "Là cô bé vừa đến đăng ký nộp tiền học phải không? Cô ấy về rồi, nói là mai lại đến".

Khánh Đệ khẽ "à" một tiếng, rõ ràng đã đến lúc phải về, nhưng hai chân lại nặng như đeo sắt, chần chừ đứng đó thêm vài giây, càng cuống quýt muốn nói điều gì đó thì đầu óc lại càng trống rỗng.

"Còn chuyện gì nữa không?" Anh ta cẩn thận đặt cây đàn ghita lên chiếc bàn dài cạnh tường, sau đó cảm thấy có phần kỳ lạ nên quay lại nhìn cô.

"Không." Khánh Đệ vội vàng lắc đầu: "Không còn gì nữa, cảm ơn anh".

Nói rồi cô ngập ngừng bước về phía cửa, trong lòng có một giọng nói khe khẽ lặp đi lặp lại một câu như muốn nhắc nhở cô: "Anh ấy không nhớ mình".

"Cẩn thận."

Khi cô nghe thấy câu nhắc nhở ấy thì đã muộn, đầu óc mơ màng đâm sầm ngay vào khung cửa. Khánh Đệ ngượng ngùng xoa đầu, quay lại nhìn, quả nhiên đối phương đang cố nhịn cười, tai cô nóng bừng, hai má cũng đỏ ửng, khẽ nói: "Xin lỗi, không nhìn thấy".

Nụ cười trên môi người đó mở rộng thêm vài phần, Khánh Đệ đang tự thầm mắng mình là đồ ngốc, thì người đó hỏi: "Em là gì của Thẩm Ái Đệ?".

"Chị gái."

"Không giống lắm."

"Vâng. Ái Đệ xinh hơn em nhiều. "Nếu như cô cũng giống em gái, liệu có khiến anh lưu lại ấn tượng sâu sắc hơn? "Anh là thầy giáo?"

"Giúp người bạn dạy ghita thôi, không phải thầy giáo. Anh họ Khương, nếu em rảnh thì thỉnh thoảng cùng em gái đến đây chơi."

Lúc đi thì như bay, lúc về thì lại lủi thủi một mình.

Thẩm Khánh Đệ bước chầm chậm trên đường Đại Hưng, chân mềm như bún, mỗi bước đi đều như rơi vào hư không.

Về đến nhà, ngồi ăn cơm mà không thấy ngon miệng, mới gảy gảy được vài miếng thì đã đến giờ quay lại trường, Ái Đệ ngồi bên bàn ăn thấp thỏm không yên thỉnh thoảng lại len lén liếc sắc mặt chị để thăm dò. Nghe thấy cô nói sẽ quay lại trường, cũng buông bát, nhìn sang bố đang co một chân lên ghế, vừa nhâm nhi chén rượu vừa ngân nga một điệu hát dân ca nào đó, nói: "Bố, con cũng đi học ạ", sau đó túm lấy cặp sách, đuổi theo chị.

Khánh Đệ đứng đợi ở đầu khu chung cư, chìa tay ra bảo em gái đưa chìa khóa xe, mở khóa xong chỉ nói mỗi câu: "Lên đi".

Ái Đệ liếc trộm sắc mặt chị, không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn leo lên xe.

Khi gần đến cổng trường, hai tay đang tì xuống yên sau xe của Ái Đệ bỗng ôm lấy eo cô, giật gấu áo ngượng ngập gọi: "Chị".

Khánh Đệ khẽ đáp lại một tiếng.

"Diêu Cảnh Trình là kẻ lừa đảo, trước mặt chị thì vỗ ngực nói gì mà không phải nộp học phí, buổi chiều lại lén tìm em nói là không được. Anh Khương hay anh Thượng gì đó của anh ta nói, lớp ghita là hợp tác cùng với người khác, một nửa tiền phải nộp lại cho cửa hàng nhạc cụ phía dưới. Còn nói nếu là bạn học của Diêu Cảnh Trình, anh ta sẽ dạy miễn phí, nhưng vẫn phải nộp một nửa tiền để trả tiền thuê lớp cho cửa hàng nhạc cụ." Ái Đệ dừng lại một lát, thấy cô không phản ứng gì, mới ngập ngừng thừa nhận: "Em chẳng còn đồng nào cả, lại cần tiền để nộp gấp, mới nhớ đến hộp đựng giày của chị…".

Khánh Đệ im lặng hồi lâu, hỏi: "Cần tới ba trăm tệ sao?".

Mãi một lúc sau mới nghe thấy tiếng nó lí nhí đáp: "Lúc đi trên đường Đại Hưng vô tình nhìn thấy một chiếc áo khoác ngắn, mặc cả mãi không được. Không cam tâm. Chị, coi như em vay được không? Tết có tiền mừng tuổi em sẽ trả chị".

Khánh Đệ một chân tiếp đất để dừng xe, quay đầu định nói với em gái rằng vay và lấy trộm về căn bản hoàn toàn khác nhau. Nhưng nhìn ánh đèn đường màu sáng trắng hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nó, ánh mắt nhìn cô thấp thỏm chờ đợi, Khánh Đệ chỉ còn biết thở dài, nói: "Lần sau có chuyện gì cần tiền thì cứ nói thẳng với chị. Em có cả một buổi chiều để nói với chị cơ mà, lén lén lút lút lấy trộm có phải là chị sẽ không biết đâu?".

"Chị, em sai rồi."

"Thôi, coi như quà chị tặng em vào dịp Tết."

Ái Đệ lập tức toét miệng ra cười, Khánh Đệ nhìn nụ cười rạng rỡ của em gái một lúc lâu rồi bất lực lắc đầu. Đến nhà để xe của trường, Ái Đệ lại một lần nữa kéo vạt áo cô, thì thầm: "Người kia, Diêu Nhạn Lam. Chị ta đang nhìn chị em mình kìa".

Khánh Đệ khẽ giật mình, bàn tay đang khóa xe khựng lại.

Diêu Nhạn Lam đã đi đến trước mặt họ, hỏi: "Em là Thẩm Khánh Đệ, lớp Một khối Mười phải không?".

"Vâng." Đối với chị học khóa trên Diêu Nhạn Lam, mang tâm lý của kẻ luôn bại dưới tay người ta, trong vô thức Khánh Đệ lúc nào cũng muốn tránh mặt, chỉ thỉnh thoảng vô tình gặp nhau thì cũng chỉ là đứng nhìn từ xa mà thôi. Hôm nay, khoảng cách rất gần, nhìn kỹ, Diêu Nhạn Lam thấp hơn cô một chút, chỉ đứng ngang bằng với Ái Đệ, nhưng xinh đẹp như một đóa phù dung, thân hình nhỏ nhắn duyên dáng đứng bên ngoài nhà để xe, nụ cười dịu dàng nở trên môi, xét về dung mạo hay khí chất, đều trội hơn em gái cô không chỉ một vài phần.

Khánh Đệ nhận thấy, ngày hôm nay ngoài thở dài ra cô cũng chỉ biết thở dài thôi.

"Chị là Diêu Nhạn Lam." Đối phương thấy Khánh Đệ khẽ nói "Chào chị" xong liền im lặng, vẻ mặt thoáng chút e thẹn cười cười nói như giải thích: "Hôm nay mới nghe em trai chị nhắc đến em, chính là Diêu Cảnh Trình".

Khánh Đệ ồ một tiếng, không biết Diêu Cảnh Trình đã nói gì với chị cậu ta, càng không biết chị cậu ta tìm cô vì lý do gì.

"Chị không có ý gì đâu, em đừng hiểu lầm, chỉ là vì nghe thấy tên em rất nhiều lần rồi, hôm nay muốn đến làm quen một chút mà thôi." Diêu Nhạn Lam ăn nói khéo léo, từ tốn, nói xong lại ngượng ngùng cười: "Chị đã đọc bài văn của em, viết khá lắm".

Phản ứng đầu tiên của Khánh Đệ đó là: "Đâu có", ngập ngừng một lúc mới thật lòng nói: "Không hay bằng bài của chị", bất luận là về phần lập ý hay lựa chọn từ ngữ, cô đều không sánh kịp.

"Chị, phải vào lớp rồi." Ái Đệ đứng bên cạnh nhắc, ngữ khí lẫn biểu hiện tỏ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Vậy chị đi trước đây, lúc nào rảnh mình nói chuyện sau." Tiếng chuông báo hiệu đã đến giờ học vang lên trong không trung, Diêu Nhạn Lam lên tiếng chào, đi được mấy bước lại quay đầu cười với Khánh Đệ.

3. Tập 1 - Chương 03

"Xí!" Ái Đệ khịt khịt mũi tỏ vẻ khinh thường, nhưng cũng biết khép miệng đúng lúc Diêu Nhạn Lam quay đầu lại.

Khánh Đệ khóa xe đạp xong, chỉ nghe thấy tiếng Ái Đệ khịt mũi, cô nói với nó còn không mau vào lớp, nhưng bị Ái Đệ bỏ ngoài tai.

"Tự cho mình là hoa khôi của trường, thanh cao kiêu ngạo, xì, cổ nghển cao như thế không sợ không đỡ được cái đầu to đùng hay sao!" Ái Đệ vẫn chưa nguôi giận: "Cái thứ rách rưới trên người chị ta có cho em cũng không thèm!".

"Thẩm Ái Đệ!" Khánh Đệ lên tiếng ngăn em gái mình lại: "Chị không cảm thấy chị ta tỏ vẻ gì thanh cao kiêu ngạo cả. Chị ta làm gì đắc tội em sao?".

"Hừ." Ái Đệ đi sau chị, lẩm bẩm: "Chị ta đã đắc tội với em! Đắc tội với em!".

Giờ tự học buổi tối, Diêu Cảnh Trình mấy lần quay đầu lại, bộ dạng ngập ngừng như muốn nói rồi lại thôi. Khánh Đệ lờ đi như không biết, chăm chú đọc sách, trong đầu nhớ lại hình ảnh người đó ôm cây ghita, đầu ngón tay khẽ gảy dây đàn, từ đáy lòng thầm gọi tên người đó không biết bao nhiêu lần.

Khi còn học cấp hai, có những buổi tối cô không muốn về nhà. Hơn ba năm trước, quảng trường Nhân Dân bên cạnh trường Nhất Trung còn chưa được xây dựng, trên khoảng đất rộng rác thải chất thành đống, ngay bên cạnh trường Nhất Trung là một khoảng rừng. Khi ấy, cô cực kỳ chán ghét không khí ngột ngạt trong nhà, tuổi còn nhỏ, không thể kìm nén được sự ấm ức bực bội trong lòng không biết xả đi đâu, cô thường xuyên bỏ giờ tự học buổi tối để đi vào khu rừng nhỏ đó, không làm gì cả, chỉ nhìn trời, nghe tiếng gió, và ngẩn ngơ ngồi một mình.

Tối hôm đó, cô nghe thấy giọng nói hay nhất và nhìn thấy nụ cười dịu dàng ấm áp nhất trên thế giới này.

"Thẩm Khánh Đệ?"

Khánh Đệ giật mình ngẩng đầu, phát hiện ra khuôn mặt của Diêu Cảnh Trình kề sát khuôn mặt mình, cô sợ hãi lùi lại phía sau, tránh xa rồi mới tức giận nói: "Cậu làm gì thế? Giật cả mình".

Diêu Cảnh Trình tò mò hỏi: "Cậu đọc sách gì mà chăm chú thế? Viết viết vẽ vẽ cả nửa ngày, mình gọi mãi mà không thấy trả lời?", nói rồi nghiêng đầu muốn nhìn xem vở cô vừa ghi gì.

Thuận theo ánh mắt của Diêu Cảnh Trình, Khánh Đệ cũng đưa mắt nhìn xuống, chính cô cũng phát hoảng, vì khắp tờ giấy cô chỉ ghi một chữ Khương.

Đúng vào lúc Diêu Cảnh Trình đưa tay ra định cầm lấy tờ giấy trước mặt, Khánh Đệ vội úp hai bàn tay lên che đi: "Cô giáo đang nhìn cậu đấy".

Diêu Cảnh Trình quay lại nhìn lên bảng, quả nhiên cô chủ nhiệm đang phóng tầm mắt về phía cậu ta. Diêu Cảnh Trình hậm hực ném lại một câu: "Hết giờ học đừng có chạy về trước đấy, có chuyện này hỏi cậu".

Hết giờ tự học buổi tối, Diêu Cảnh Trình vội vội vàng vàng theo sau Khánh Đệ ra khỏi lớp, lớn tiếng nói: "Mình đeo giúp cậu", rồi nhanh chân bước lên phía trước định giật lấy ba lô trên tay cô. Ngoài hành lang đứng chật học sinh vừa ra khỏi lớp, trong số đó có một vài người bạn của Diêu Cảnh Trình, ngay tức thì tiếng huýt sáo đã nổi lên khắp nơi.

Khánh Đệ chuyển ba lô về phía trước ngực ôm chặt, rồi kéo khăn quàng cổ lên che khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, đi đến chỗ Đàm Viên Viên đang đứng đợi cô ở đầu cầu thang, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Diêu Cảnh Trình: "Mình về cùng với Đàm Viên Viên".

Diêu Cảnh Trình cũng vội vàng đáp: "Thế thì sao? Mình cũng đi đường ấy".

"Cậu cũng thuận đường? Diêu Cảnh Trình, khu tập thể đường sắt nhà cậu ở phía bắc, khu bọn mình ở phía nam, biết chưa hả?" Đàm Viên Viên đẩy gọng kính trên sống mũi lên, kéo cánh tay Khánh Đệ đi, bỏ Diêu Cảnh Trình ở lại đằng sau.

Đến nhà để xe, Ái Đệ đã chờ ở đấy. Thấy Diêu Cảnh Trình, mặt nó sa sầm lại, chào Đàm Viên Viên một tiếng rồi nhảy phốc lên yên sau nói với chị: "Chị, mau đi thôi. Đừng để ý tới kẻ nói lời mà không biết giữ lời kia nữa, nghe mà muốn xì hơi".

Diêu Cảnh Trình lập tức xù lông, gào lên: "Thẩm Ái Đệ, em ăn nói có lương tâm một chút chứ. Anh đâu có gạt tiền của em, anh của anh cũng chỉ là thu tiền vốn thôi, chuyện thành ra thế có phải do anh muốn như vậy đâu. Có khi nào em gặp chuyện mà anh không giúp em chưa? Lần trước có đứa con gái trường khác đến nói em cướp bạn trai người ta, đến tận trường đòi đánh nát mặt em, ai đã ném cô ta ra ngoài? Tháng trước trong phòng máy tát Nhiếp Tiểu Tứ, là ai đã lấy lại công bằng cho em? Em biết anh trai Nhiếp Tiểu Tứ là ai không? Cả khu xưởng đó đều là của anh trai cậu ta đấy…".

"Anh im mồm đi!"

Lần đầu tiên nghe những chuyện như thế này, Khánh Đệ kinh hãi tới mức không cầm vững tay lái, cũng may chân dài nên chưa bị ngã, quay đầu lại nhìn em gái, lúc này mặt đang đỏ bừng, chỉ dám liếc mắt nhìn cô, trong lòng cô cũng hiểu ra vài phần.

Sau khi Thẩm Ái Đệ thẹn quá hóa giận hét lên chửi một tiếng, Diêu Cảnh Trình liền im bặt. Đàm Viên Viên cũng dừng xe lại theo họ, bốn người đứng hàng ngang, khi đám học sinh trường Nhất Trung lần lượt tốp năm tốp ba đạp xe qua họ, thỉnh thoảng lại có kẻ chỉ trỏ, thì thầm bàn tán.

"Nếu không phải vì nể mặt chị em, thì đã mặc kệ em rồi." Diêu Cảnh Trình tỏ vẻ bất mãn nói, xong định bỏ đi: "Thẩm Khánh Đệ, hôm nay mình cũng đã thú nhận với chị gái mình rồi, mình thích cậu. Mình muốn làm bạn với cậu, cậu có thể cho mình câu trả lời hôm nay không?".

Xung quanh đột nhiên như lặng hẳn xuống, Ái Đệ và Đàm Viên Viên mở to hai mắt, không hẹn mà cùng quay lại nhìn Khánh Đệ. Khánh Đệ vừa thấy bất đắc dĩ vừa không biết nói gì, khi ánh mắt cô chạm ánh mắt Diêu Cảnh Trình, cậu ta lập tức quay mặt đi lảng tránh. Khánh Đệ đột nhiên lại cảm thấy buồn cười, thì ra cậu ta bên ngoài tỏ ra mạnh mẽ kiên cường, ăn to nói lớn, nhưng bên trong thì hoàn toàn ngược lại.

"Diêu Cảnh Trình, cậu về trước đi, dù sao cũng không thuận đường, mình còn có chuyện muốn nói với em mình."

"Mình…"

Khánh Đệ từ từ tháo găng tay, để lộ ra một khoảng da bầm tím bị đóng vảy: "Đợi vết thương của mình lành đã rồi nói".

Diêu Cảnh Trình lập tức im bặt, một lúc sau mới rầu rĩ nói: "Là mình không tốt, đã đùa hơi quá".

"Về trước đi."

Cậu ta không đáp, chỉ gật gật đầu, ngồi lên xe rồi chống chân xuống im lặng nhìn ba người họ, sau đó nói với Khánh Đệ: "Đi đường cẩn thận", nói xong nhoài người lấy lực đạp ra khỏi cổng trường.

"Chị, em cứ sợ chị sẽ đồng ý đấy." Ái Đệ không chờ bóng Diêu Cảnh Trình khuất hẳn, buột miệng nói: "Em nghe mọi người nói, gia cảnh nhà anh ta không tốt đâu".

Đàm Viên Viên trừng mắt: "Chị em thích kiểu người như thế nào em còn không biết? Ít nhất thì thành tích học tập cũng phải tốt, gái có tài đều thích người có tài, biết chưa hả?".

"Đàm Viên Viên, chị chưa yêu bao giờ làm sao biết là gái ham tài? Vậy em hỏi chị, một người văn hóa đầy mình mắt đeo kính như chị, nếu cũng yêu một anh chàng bốn mắt, khi hôn, mắt kính chạm nhau thì giải quyết thế nào đây?"

"Thẩm Ái Đệ, đầu óc em chỉ toàn chứa những thứ linh tinh thôi." Khánh Đệ lừ mắt nhìn em, cho đến khi cô em gái lè lưỡi cụp mắt xuống lí nhí: "Em…".

Nghĩ đến những chuyện Diêu Cảnh Trình vừa nói, Khánh Đệ lại thấy vô cùng tức giận, đứa em gái duy nhất này luôn khiến cô phải lo lắng, nhưng thật ra lại lực bất tòng tâm, không biết làm thế nào với nó. Cô cắn môi một lúc mới thở dài nói: "Tiểu Ái, em cứ sống như thế, sau này nhất định sẽ có ngày em phải hối hận".

"Chị…" Ái Đệ nhảy lên yên sau của xe ngồi vững rồi mới nói tiếp: "Chị không hiểu rồi. Chị sống cho tương lai, còn em sống cho hiện tại. Hai chị em mình không giống nhau".

Khánh Đệ nhất thời bối rối, không biết phải phản bác lại suy nghĩ lệch lạc của em mình như thế nào, chỉ nghe tiếng Đàm Viên Viên hét lớn: "Bỏ phắt kính ra là được chứ gì? Còn nếu không, hai miệng chu lên chín mươi độ rồi áp sát là xong".

Khánh Đệ không nhịn được, phì cười thành tiếng. Ái Đệ ngồi sau ngửa mặt lên trời than: "Đàm Viên Viên, chẳng trách điểm vật lý của chị lúc nào cũng cao, với tinh thần nghiên cứu nghiêm túc như thế thì sao còn gọi là thuận theo lẽ tự nhiên nữa".

Vào ngày đông chí, chưa đến trưa mà trời đã u ám một màu đen sẫm, cứ như chỉ cần ngẩng đầu lên là chạm vào mây mù. Mẹ Khánh Đệ đang ở trong bếp, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, than vãn: "Tuyết sắp rơi rồi. Nhà cậu con vẫn chưa thấy đến".

Từ Dã Nam vào thành phố phải ngồi xe hơn một tiếng đồng hồ, nhà cậu Khánh Đệ chắc phải đi từ sáng sớm, giờ vẫn chưa đến, e là đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Gia đình cậu ít khi vào thành phố. Năm Khánh Đệ được bảy, tám tuổi, đứa em trai mẹ đang mang thai chết yểu trong bụng, mẹ phải nằm dưỡng bệnh nửa tháng mới có thể xuống giường đi lại. Suốt nửa tháng ấy, bố cô vẫn như thường ngày, đi làm, đi công tác, uống rượu, đánh mạt chược, chỉ có bà bác thỉnh thoảng là tới thăm một lúc. Mẹ cô giấu nhà ngoại, sau nửa tháng đó cuối cùng không chịu nổi nữa, mới thu dọn vài bộ quần áo và đưa hai chị em Khánh Đệ về thị trấn Dã Nam thăm nhà.

Lần đó khi nghe chị gái vừa khóc vừa kể, cậu của Khánh Đệ nhặt cái xẻng ngoài vườn định lên Vấn Sơn tìm anh rể tính sổ, kết quả là bị mợ cô khi ấy đang bụng mang dạ chửa nhất quyết níu lại bằng được. Nửa tháng sống trong căn nhà cũ của bà ngoại, mấy lần Khánh Đệ đã lén nghe thấy cậu làm công tác tư tưởng cho mẹ, khuyên bà ly hôn. Nhưng cuối cùng mẹ vẫn mềm lòng, cộng thêm việc mợ thỉnh thoảng lại nói bóng nói gió nhà chật chội, bà bác đi đi về về thuyết phục mấy lần, cuối cùng mẹ Khánh Đệ vẫn đưa hai chị em quay lại Vấn Sơn.

Cậu cô rất ít khi đến thăm các cháu. Sau này khi đã lớn và hiểu chuyện, Khánh Đệ mới hiểu rằng cậu vì thương và xót chị gái, nên vẫn rất giận anh rể.

"Mẹ, hôm nay không đi thăm bác, bố sẽ không nói gì chứ?" Khánh Đệ nhỏ giọng hỏi.

Mẹ đang sàng bột nếp, liền dừng tay, nhìn cô đăm đăm: "Con gái đã lớn rồi, biết lo lắng cho mẹ nữa đấy". Hai mẹ con im lặng vài giây, sau đó mẹ cô nói tiếp: "Sáng sớm mẹ gọi điện cho bác con, bác nói hôm nay anh con đưa bạn gái từ trên tỉnh về chơi, bảo mẹ không phải qua nữa. Đến tết Nguyên Tiêu cũng thế".

Đang nói chuyện, Ái Đệ thò đầu vào từ ngoài cửa bếp, sau khi bị chị phát hiện, nó chu môi, ý gọi Khánh Đệ ra ngoài.

Khánh Đệ quay về phòng mình, Ái Đệ đang sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, hỏi: "Chị, giúp em tìm một cái cớ, em muốn ra ngoài chơi một lát".

"Sắp có tuyết rồi em còn đi đâu? Nhà cậu cũng sắp đến rồi."

"Khó khăn lắm mới chờ được đến Chủ nhật mà? Còn bị nhốt trong nhà nữa sao?" Ái Đệ bĩu môi phụng phịu: "Tối nay chị không đến lớp ghita à? Em đã nộp tiền cho cả chị đấy".

Những nốt nhạc đinh đang lại vang tới tai, Khánh Đệ nhất thời hồn xiêu phách lạc.

"Chị, chị có đi hay không?"

"Hử?" Cô định thần lại, liếc nhìn bóng mẹ trong bếp, do dự không quyết.

"Vậy em đi một mình nhé, em sẽ nói là học bù ở trường, chị đừng có mách mẹ đấy."

Khánh Đệ mấp máy môi định nói đợi ăn cơm xong sẽ tìm một cái cớ rồi hai chị em đi, nhưng khuôn mặt thanh tú của Diêu Nhạn Lam lại như xuất hiện trước mắt cô, khiến cô đành sống sượng nuốt niềm kỳ vọng đó xuống, nói: "Chị không đi".

"Biết ngay là chị lại muốn làm con ngoan mà, không cùng chí hướng với em." Em gái cô nói giọng trách móc, vừa ra khỏi cửa phòng đã quay đầu lại dặn: "Nhớ trông chừng tủ quần áo giúp em, mỗi lần cậu mợ đưa em họ đến là mẹ lại nhặt hết quần áo đẹp của chị em mình đem cho".

Nhà ngoại nghèo, cậu hơn ba mươi tuổi mới kết hôn, cô em họ ít tuổi hơn hai chị em Khánh Đệ rất nhiều, cậu mợ lại chiều, nên lần nào đến chơi cũng chỉ thích chui vào phòng của cô lục tung ngăn kéo tìm đồ chơi, Ái Đệ vì chuyện này mà tức giận không ít lần. Mẹ cô lại có lý lẽ riêng của mình: "Cậu con lần nào đến chơi mà không mang theo túi to túi nhỏ đồ quê? Sao lúc ăn không thấy con giận dỗi?".

Lần này cũng thế, vừa qua giờ cơm trưa thì cả nhà cậu đeo theo túi to túi nhỏ, tay xách nách mang xuất hiện ở cửa. Bên ngoài ào ào tiếng mưa đá, khiến mẹ Khánh Đệ đau lòng, vừa đỡ đồ từ tay cậu vừa đưa khăn mặt, liên tục gọi cô rót trà.

Cậu Khánh Đệ – Chu Hướng Dương nói: "Trên đường đi, xe bị hỏng, mất hơn một tiếng đồng hồ không sửa được, đành đứng bên đường đợi xe khác", nói rồi ngần ngại nhìn sàn phòng khách sạch như li như lau, rồi lại nhìn cô con gái vừa vào đã nhảy tót lên ghế sô pha của mình nói: "Mau thay giày ra".

Mẹ Khánh Đệ vội nói: "Đừng mắng con nữa, đi đường vất vả không khiến nó lạnh cứng lại là đã may mắn lắm rồi. Bố Khánh Đệ nói tối nay sẽ về sớm, cả nhà chưa ăn trưa phải không? Mau ngồi đi, chị vào bếp nấu mấy bát mỳ".

Đến gần tối, bố Khánh Đệ về, nhìn thấy mấy người bên đằng nhà ngoại, sắc mặt cũng không tỏ ra vui vẻ, chỉ đại khái chào hỏi khách sáo vài câu, rồi ngồi thẳng vào bàn ăn, rót một cốc rượu trắng loại ngon, thưởng thức một mình.

Khánh Đệ bận rộn ở trong bếp, nghe tiếng bước chân của mợ, cô cũng không ngẩng đầu lên, vẫn ngồi xổm bóc hành, nghe mẹ và mợ nói chuyện với nhau. Từ việc mấy người già trong làng vừa mất đến chuyện cưới xin của nhà hàng xóm, rồi lại đến nhà bên cạnh đi làm vài năm đã xây được căn nhà lớn. Mợ nói: "Căn nhà đó đẹp lắm, năm tầng bên ngoài chỗ nào cũng lát gạch hoa, bên trong mấy căn phòng lớn, tầng nào cũng có nhà vệ sinh. Vừa sáng vừa tiện dụng", nói xong lại thở dài: "Có điều họ làm như thế, chắn hết ánh sáng của nhà mình. Căn hộ ba phòng của bố mẹ, tối om om, ban ngày vào nhà cũng không nhìn rõ năm ngón tay".

Khánh Đệ đứng dậy mở vòi nước rửa hành trong bát, liếc mẹ một cái, thấy mẹ không nói gì, mới đỡ thấp thỏm.

Mợ cô làm như có chuyện khó nói, ngập ngừng mấy lần rồi lại thôi, sau đó thở dài thườn thượt: "Chị à, mấy căn phòng mặc dù không có ai ở, nhưng rốt cuộc vẫn là nhà của bố mẹ để lại, để không đã mấy năm cũng thật uổng. Em đã bàn với anh ấy, nếu như có thể xây lại, rồi cả nhà chuyển đến đấy ở, còn căn nhà gần đường cái đầu làng sửa thành một cửa hàng nhỏ, chẳng phải cũng có thêm thu nhập hay sao? Nhưng tính khí của em trai chị...".

Mẹ Khánh Đệ lau tay vào tạp dề, ngập ngừng hỏi: "Vậy cậu mợ thiếu bao nhiêu?"

Hơi thở của Khánh Đệ như nghẹt lại, niềm vui nho nhỏ vì gần đây không khí trong nhà bình yên giờ đã hoàn toàn biến mất chỉ bằng một câu hỏi của mẹ.

Sau bữa cơm tối cô lấy cớ phải đến trường tìm Ái Đệ rồi ra khỏi nhà. Tuyết quất thẳng vào mặt đau rát, không có gió, chỉ có cái lạnh thấu xương, cô khum tay áo lại trước mặt rồi cứ thế bước. Xe buýt đã hết giờ, người trên phố cũng không nhiều, cô đi về phía đường Đại Hưng, hy vọng sự ồn ào ở nơi đó có thể cứu vãn nỗi lo lắng vô danh tận sâu trong trái tim cô. Hoặc chỉ là, muốn nhìn người đó một lát?

Mùi khét lẹt tràn ngập trong không khí lạnh lẽo. Khánh Đệ nhìn ra xa, căn nhà hai tầng vài ngày trước còn đang sửa chữa, hôm nay đã khai trương, bóng đèn neon lấp lánh lập lòe mấy chữ lớn: "Internet café Tấn Đằng".

Lại nhìn kỹ một chút, giữa đám nam nữ thanh niên đang đứng ở cửa, cô bé mặc áo khoác màu hồng, bên chân dựng cây đàn ghita, đang ngửa mặt lên cười rất tùy tiện kia chẳng phải Ái Đệ thì là ai?

Ái Đệ nhìn thấy chị, cười từ xa, đưa tay ra vẫy, rồi quay sang nói với người bên cạnh câu gì đó xong chạy về phía cô. Lúc này Khánh Đệ mới phát hiện ra trong đám người đó có cả anh họ cô, Ngụy Hoài Nguyên.

"Chị, chị cũng đến à? Em đã nói rồi mà, ra ngoài sớm một chút có phải vui hơn không?"

"Chẳng phải em nói đi học ghita sao? Sao đã mặc áo mới rồi, còn nói để đến Tết nữa."

"Người đấy hôm nay không dạy. Nói là phải đi làm, mà do ông chủ già khú ở dưới cửa hàng nhạc cụ dạy." Ái Đệ thất vọng giậm chân: "Nếu biết sớm em đã không mặc chiếc áo này. Thật lãng phí lòng nhiệt tình của em. Cũng may gặp được anh họ, mời em ăn tối, còn tặng em một cây ghita".

Khánh Đệ nhìn đồng hồ, hơn tám giờ rồi, cô hỏi: "Vậy thì về thôi?".

Ái Đệ không chịu, đáp: "Em vừa mới bắt đầu mà! Chị có biết quán net này là của ai không? Là của anh họ chúng ta đấy. Cả Vấn Sơn chỉ có quán này cao cấp nhất, vừa rồi chị không thấy chứ, đến dự lễ khai trương đều là những người có máu mặt ở Vấn Sơn đấy. Loại tép riu như Diêu Cảnh Trình, xí, ngày mai mà còn dám diễu võ dương oai trước mặt em, chị, em sẽ lột da anh ta!".

Khánh Đệ thất kinh, quay sang nhìn, đám nam nữ thanh niên đó ôm vai bá cổ nhau, rất thân mật, còn ông anh họ Ngụy Hoài Nguyên thì đang nhìn về phía hai chị em cô. Khánh Đệ không muốn tham gia nhưng

cũng không thể cứ thế này mà bỏ đi, đành kiên trì nói với em gái: "Vậy chúng ta qua đó chào một tiếng, rồi em theo chị về nhà ngay".

"Chị!" Ái Đệ đứng sau cô giậm chân không ngừng.

Người con gái xinh đẹp đứng bên cạnh Ngụy Hoài Nguyên chắc là cô bạn gái anh ta đưa về ra mắt mà sáng nay mẹ Khánh Đệ nhắc đến, người thành thị. Ngụy Hoài Nguyên chỉ vào cô ta bảo Khánh Đệ chào chị dâu, cô gái đó hờ hững nhìn Khánh Đệ rồi gật đầu. Khánh Đệ nói bố mẹ sai cô đi tìm Ái Đệ, nói xong túm chặt lấy tay nó định chào ra về. Tấm rèm chắn gió đằng sau Ngụy Hoài Nguyên được vén lên, dưới ánh đèn sáng trưng, một người rất cao lớn bước ra. Hắn ta nghiêng đầu, tấm rèm phía sau lại được hạ xuống, đám nam thanh nữ tú đang đứng tụ tập ở cửa đồng thanh chào "Nhị Ca", tự động tản ra nhường lối đi.

Thân hình cao lớn của người đó gần như chiếm trọn nửa cái cửa, tất cả những người khác đều đứng dưới bóng của hắn ta. Vừa rồi khi hắn ta nghiêng đầu, Khánh Đệ nhìn thấy rất rõ có một vết sẹo hình con rết chạy thẳng từ đỉnh đầu cắt trọc lún phún tóc màu xanh xuống tận phần gáy, tim cô lạnh toát, không biết người này có phải là "nhân vật" có máu mặt mà Ái Đệ nói không. Chỉ thấy hắn ta vỗ vỗ lưng Ngụy Hoài Nguyên: "Người anh em, chưa lên à?".

"Ở đây chẳng phải còn có hai em gái nữa hay sao?"

Người đó chuyển ánh mắt về phía Khánh Đệ, thấy đầu cô đứng ngang bằng với vai mình thì bất giác sững lại, nói: "Ồ, phải cao bằng người mẫu trong câu lạc bộ của anh đấy nhỉ, Ngụy Tử, cậu tìm đâu ra cô em gái này thế?".

"Đây là em gái của em, anh đừng nghĩ xiên xẹo." Ngụy Hoài Nguyên khẽ cười.

Khánh Đệ không dám nhìn người đó lâu, quay sang nói với anh họ: "Anh Hoài Nguyên, bố em…".

Ngụy Hoài Nguyên cắt ngang lời cô: "Đừng đi vội, để anh giới thiệu, vị này gọi là Nhị Ca, Nhiếp Nhị Ca mà tất cả mọi người ở Vấn Sơn đều biết tiếng chính là anh ấy. Quán internet này là do anh và anh ấy cùng hợp tác mở, có thời gian hai đứa cứ đến đây chơi, khéo mồm khéo miệng thì anh ấy sẽ không nỡ lấy tiền của hai đứa đâu".

Khánh Đệ nhìn người đó, ít khi bị một người cao lớn nhìn từ trên xuống với ánh mắt như thế, cô cảm thấy mất tự nhiên vô cùng, lại đứng ngay đầu gió, cảm giác trái tim lạnh buốt. Cô khẽ chào một tiếng: "Nhị Ca", người đó tỏ thái độ rất hài lòng, rút từ túi áo trước ngực ra hai tấm thẻ, nói: "Thường xuyên đến nhé".

Cô không dám không nhận, đút vào túi xong vội vàng chào Ngụy Hoài Nguyên: "Anh Hoài Nguyên, nhà em đang có khách. Bố em nói phải về nhà sớm một chút…".

Ngụy Hoài Nguyên gật đầu: "Về đi, về đi".

Vừa nghe thấy câu đó toàn thân Khánh Đệ như được thả lỏng, như vừa thoát được khỏi cơn ác mộng vội vàng kéo tay Ái Đệ đi.

"Chị…" Ái Đệ do dự không chịu về.

"Thẩm Ái Đệ!"

Hiếm khi thấy chị gái lại gọi tên mình một cách nặng nề như thế, Ái Đệ đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sau đó ấm ức phụng phịu nói: "Em về cùng chị là được chứ gì".

Ngày còn nhỏ, Ái Đệ đã từng ôm một con mèo bị lạc về nhà, có điều sau khi con vật nhỏ bé đáng thương đó bị bố đá chết, mỗi khi đi học Ái Đệ không còn nhìn ngó xung quanh để tìm mèo con chó con bị bỏ rơi bên đường nữa. Giữa năm ấy, Hoa Đông bị hỏa hoạn, nghe xong tin đó mắt Ái Đệ ầng ậng nước, ngày hôm sau trường tổ chức quyên góp, nộp mười tệ rồi vẫn thấy ít, còn hỏi xin cô thêm mười tệ để nộp cho cô giáo…

Thực ra em gái cô không phải người xấu.

Thẩm Khánh Đệ bỗng dừng bước quay đầu lại, cô em gái đang cắm cúi bước theo sau giật thót mình đứng im, ngẩng lên nhìn cô đăm đăm.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, từng đợt từng đợt rơi xuống, vương trên lông mi nó. “Chị”, Ái Đệ đáng thương lắp bắp gọi.

“Đội mũ lên đi.”

Ái Đệ nghe lời kéo chiếc mũ đằng sau áo trùm lên đầu, hỏi: “Chị, chị không thích nhà bác phải không, chị không thích em thân thiết với họ phải không?”.

“Ừ.” Khánh Đệ thong thả bước, đợi em gái bắt kịp mình. “Nhà bác giàu hơn nhà mình, bác gái cũng giỏi hơn mẹ mình, bác trai đối với Hoài Nguyên cũng… Nhưng em đừngquên, trước kia khi bà nội còn sống, bác gái đã đứng về phía bà nội ức hiếp mẹ chúng ta ra sao”.

Ái Đệ cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Núp dưới bóng cây to mới mát, không chỉ nhà mình nhờ nhà hai bác, mà như nhà cậu mợ bây giờ cũng thế thôi, bùn đất trong kẽ móng tay cũng không rửa sạch. Em không cảm thấy việc thân thiết với anh Hoài Nguyên có chỗ nào không tốt. Chị, chị nói xem một học sinh như anh ấy, có thể mở được quán internet to như thế ư? Người ta chẳng phải vì nể mặt bác trai hay sao? Người ngoài còn muốn nhờ vả, chúng ta sao mà lại không được làm thế?”.

4. Tập 1 - Chương 04

Quan điểm của cô và Ái Đệ trong một số vấn đề rất khác nhau, nếu tiếp tục nói nữa, thì cô sẽ trở thành một kẻ vô ơn đối với những gì nhà bác đã làm cho mình. Khánh Đệ khẽ thở dài: “Em khôn ngoan hơn chị, có điều đừng khôn ngoan quá là được. Anh Hoài Nguyên với đám bạn của anh ấy chẳng phải người tốt đâu”.

“Chị cũng nhận ra sao? Nhiếp Nhị đó, lần trước em còn cho em trai anh ta một bạt tai. Vừa rồi nghe tên anh ta, em sợ muốn chết, cũng may anh ta không nhớ ra.”

Vẻ mặt của em gái cô rất hào hứng chứ không hề tỏ ra sợ hãi, Khánh Đệ mím chặt môi im lặng tiếp tục bước về phía trước.

“Anh em nhà anh ta thật sự rất xấu, Nhiếp Tiểu Tứ còn xấu hơn! Chị, chị chưa nhìn thấy đâu, Nhiếp Tiểu Tứ mặt mũi hung tợn, cơ bắp nổi cục lên, hễ cười là thớ thịt rung theo bần bật. Mẹ anh ta đẻ cũng nhiều, không sợ bị xử phạt hay sao ấy? Nghe nói còn có ông anh cả đang ở tù. Chị nói đúng… cả nhà họ đều là… Chị, chị đi chậm một chút được không? Nếu so sánh ra, tên tiểu tử Diêu Cảnh Trình kia cũng chẳng tử tế gì hơn, nhưng người khác lại không cảm thấy anh ta đáng ghét. Không phải, mà là khiến người ta cảm thấy không đến nỗi quá đáng ghét.” Ái Đệ nói xong liếc mắt nhìn chị một cái: “Chị, chị không thích em nhắc đến Diêu Cảnh Trình, vậy thì em không nói nữa”.

Mặt đất đã bị phủ một lớp tuyết mỏng, tiếng bước chân cũng nặng nề hơn, Khánh Đệ tập trung nhìn con đường phía trước phủ đầy tuyết trắng, không nói gì. Ái Đệ không chịu được sự im lặng đáng sợ đó, đá đá lớp tuyết bám ở mũi giày, rồi nói: “Thật không thể hiểu nổi sao Diêu Cảnh Trình lại có một bà chị gái như thế, em nghe người ở lớp ghita nói, anh Khương kia mỗi khi đến lớp, chị ta còn bám lấy chạy tới đưa cơm nữa. Thật không biết xấu hổ! Chẳng qua chỉ là ưa nhìn chút thôi, đám con trai mỗi khi nhắc đến mặt lại bần thần, cứ như là chị ta mang cơm cho họ vậy!”.

Khánh Đệ kinh ngạc dừng lại, không ngờ những lời chua ngoa như thế lại được nói ra từ miệng của em gái mình.

Ái Đệ nhận ra mình đã lỡ lời, vẻ mặt bối rối, rồi nói như giải thích: “Dù gì thì người nhà đó cũng không tốt, em nghe nói bố của Diêu Cảnh Trình phải hơn mười năm rồi không về nhà, còn sống hay đã chết không ai biết, có điều hình như đã bỏ rơi ba mẹ con họ. Chị, tóm lại chị không được có quan hệ gì với Diêu Cảnh Trình đâu đấy”.

Nhìn theo cái cụp mắt của em gái, Khánh Đệ nhìn chằm chằm vào mũi giày của Ái Đệ, vệt nước bẩn từ mũi giày chảy xuống làm mờ vết chân trên tuyết, cô không biết nó còn làm bẩn thứ gì khác nữa không.

"Tiểu Ái, người con gái khi đố kỵ vẻ mặt rất xấu, thật đấy." Cô nghĩ đến tấm bằng khen bị xé vụn, mím chặt môi một lúc lâu mới nói: "Thực ra chị cũng ghen tỵ với chị ấy, có điều là bài văn chị ấy viết rất hay, hay hơn của chị. Thừa nhận người khác mạnh hơn mình không khó, khó là ở chỗ chính mình không lấy được thăng bằng, trong lòng khó chịu".

Ái Đệ thở phào nhẹ nhõm: "Chị, em cũng là vì bất bình thay chị, tại sao lần nào chị ta cũng được giải nhất, tại sao chị ta vừa học giỏi lại vừa xinh đẹp chứ?".

Trên thế giới này có rất nhiều những câu hỏi không lời đáp. Ví dụ như: Tại sao anh lại không nhớ cô? Tại sao chị ta lại là… của anh?

"Ai cũng có phần của mình không cần phải ngưỡng mộ người khác đâu." Khánh Đệ ngẫm lại thấy câu này có lẽ cô đang nói cho chính mình nghe thì đúng hơn, bất giác tự cười chế nhạo bản thân, phủi phủi đám tuyết vương trên mũ của em gái, nói: "Về thôi, lạnh tê hết cả chân chị rồi".

Tuyết rơi cả đêm không ngớt, đến gần sáng tuyết đã dày gần tới đầu gối. Buổi sáng tuyết ngừng rơi, sắc trời không vì thế mà sáng hơn, vẫn âm u như ngày hôm qua. Đến trưa khi hết giờ học giáo viên thông báo chiều trường cho nghỉ, Khánh Đệ và em gái về tới nhà, thấy cả gia đình cậu mợ vốn đã định về quê sáng nay vẫn đang ngồi ở ngoài phòng khách.

Trận bão tuyết quá lớn, tình hình đường xá về Dã Nam không ổn, sớm đã bị cấm. Đang thời kỳ nông nhàn, nhưng việc trong mỏ thì không thể trì hoãn, cậu của Khánh Đệ kiên quyết đòi về sáng nay, thế là sau khi từ bến xe quay lại đã chạy ra ga tàu để mua vé.

Mẹ Khánh Đệ kêu hai chị em cùng bà ra ga tiễn cậu mợ. Cửa sổ phòng khách đóng chặt, mùi khói thuốc chất lượng kém cậu hút át cả hơi người bay lởn vởn trong không khí, Ái Đệ vừa bước vào cửa đã sa sầm nét mặt, nghe mẹ nói đi tiễn cậu, nó chu môi vẻ mặt không cam tâm: "Buổi chiều con còn phải đi học", nói xong bỏ vào phòng đóng cửa.

Mẹ Khánh Đệ bất lực nhìn cánh cửa phòng đóng kín, vừa cằn nhằn con bé này không hiểu chuyện vừa quay sang, Khánh Đệ như ra hiệu. Khánh Đệ là chị lớn, việc trong nhà có gánh vác nhiều hơn một chút cô cũng sớm quen, không cần mẹ phải lên tiếng, tự động cầm hành lý trên sàn nhà lên.

Dã Nam là thị trấn nhỏ, chỉ có một chuyến tàu chậm sẽ dừng ở ga đó, nên có muộn cũng là chuyện bình thường. Bốn phía phòng chờ ở ga tàu đều hút gió, càng ngồi lâu càng thấy lạnh, Khánh Đệ thấy mẹ và mợ mãi chưa quay lại, nói với cậu một tiếng rồi đi về phía nhà vệ sinh. Trên tay mẹ cô là một tập giấy bạc một trăm tệ, đang đứng cạnh bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh đẩy qua dúi lại cho mợ.

Mẹ cô tích góp được số tiền này cũng không dễ dàng gì, nhưng chuyện nhà cậu thì không thể không giúp. Khánh Đệ chỉ sợ nếu để bố biết được, trong nhà sẽ lại nổi một cơn sóng gió lớn.

Khánh Đệ vừa bước một chân vào, thấy mợ đang cầm xấp tiền đó, cô vội rút chân ra. Mợ nhét tiền vào túi áo, nói với mẹ: "Chị à, em thay chồng em và các cháu cảm ơn chị. Em cũng biết chị không dư dả gì, trước kia…".

Trước kia khi mẹ cô mang theo hai chị em về Dã Nam như đi chạy loạn, mợ tay xoa xoa cái bụng đã to lồ lộ nhìn ba mẹ con đang ngồi trên cái giường bằng gỗ phản của bà trước kia, thở dài nói "Căn phòng này nhỏ, thêm vài người nữa đi lại cũng khó khăn…nếu chị không chê, thì cứ ở lại mấy ngày".

Khánh Đệ từ từ quay về chỗ cậu, thấy đứa em họ đang nằm gọn trong lòng bố, mắt nhắm hờ, cô thò tay vào túi lấy ra một chiếc kẹo dúi vào tay nó, dỗ dành nói: "Đừng ngủ, ngủ là cảm lạnh đấy".

Cậu cúi đầu nhả khói thuốc, nói: "Khánh Đệ, trời lạnh lắm, về với mẹ đi".

"Không sao đâu, cậu." Cô không giỏi ăn nói, cậu cũng là người vụng về, nên cả hai nhất thời im lặng. Ánh mắt Khánh Đệ di chuyển từ chiếc quần bạc màu bám đầy tàn thuốc lên trên những ngón tay đã bị khói thuốc ám vàng, điếu thuốc cậu đang kẹp ở tay cháy tới tận phần đầu lọc đã không còn cháy thêm được nữa, nỗi oán trách trước đó phút chốc tiêu tan: "Cậu… mọi người sống vẫn ổn chứ ạ?".

Cậu cô lúng túng gật đầu: "Vẫn ổn, mọi người vẫn ổn, chỉ lo cho mẹ cháu…"

Khánh Đệ hiểu điều mà cậu đang lo lắng, cô cố nặn ra một nụ cười rồi đáp: "Mẹ đã có cháu và Ái Đệ".

Cậu cô lại gật đầu, định nói gì đó rồi lại thôi. Khánh Đệ liền lảng sang chuyện khác: "Còn chưa thấy loa thông báo là tàu sẽ đến muộn bao lâu ạ?". Cô ngẩng đầu lên định nhìn chiếc đồng hồ điện tử treo trên cao, chính giây phút ấy, cô đã nhìn thấy Khương Thượng Nghiêu.

Khương Thượng Nghiêu mặc bộ đồng phục màu xanh sẫm dành cho nhân viên nhà ga, gọn gàng sạch sẽ, dáng người cao lớn. Anh đi men theo dòng người đang xếp hàng tay cầm hành lý bên ngoài cửa sổ, lúc đó Khánh Đệ cho rằng anh đang đi về phía cô, tự nhiên thấy vui lạ, trái tim như bị bóp nghẹt, không thở nổi. Nhưng ngay sau đó, cô thấy anh chau mày, quét mắt nhìn đám người đang đứng dựa vào tường, rồi chuyển hướng nhìn.

Khánh Đệ ngồi xuống ghế, ngẩn người chăm chăm dõi theo bóng anh, sự vui mừng tột độ vừa rồi cũng nguội lạnh dần.

Nhưng khi cô còn chưa kịp thu lại ánh mắt buồn bã thất vọng của mình, đối phương đột ngột quay người lại, cô và Khương Thượng Nghiêu bốn mắt nhìn nhau. Trong ánh mắt anh vừa có sự nghi hoặc vừa như đang suy nghĩ, ngay sau đó khóe miệng chợt khẽ cong lên, mỉm cười đi về phía cô.

Tim Khánh Đệ đập thình thịch, bước chân anh càng gần, trái tim cô đập càng nhanh. Cô cố gắng bình tĩnh nhớ lại nụ cười lúc bình thường của mình như thế nào, nhưng khi cố gắng để thể hiện thì cơ thịt như cứng lại, vì vậy càng hoảng hơn.

"Bạn của Cảnh Trình phải không?", anh tiến lại gần hỏi,

Khánh Đệ đứng bật dậy, lúc ấy mới nhận ra mình phản ứng hơi thái quá, bộ dạng anh lúc này rõ ràng là đang rất muốn cười. "Anh Khương."

"Thẩm…"

"Thẩm Khánh Đệ." Cô khẽ lên tiếng nhắc anh, ra sức gạt bỏ cảm giác thất vọng đang nổi lên trong tim.

"À, quên mất." Anh thật thà thừa nhận, cười rất tươi: "Em đi đâu thế?".

"Em ra tiễn cậu về quê." Cô thông báo xong không kìm được bèn hỏi: "Anh làm ở đây ạ?".

Anh vừa gật đầu chào cậu Khánh Đệ một câu "Chú ạ" thì mẹ và mợ cô cũng vừa quay lại, cả hai người đều nhìn Khánh Đệ với con mắt hết sức hiếu kỳ. Khánh Đệ đỏ bừng mặt giới thiệu đây là anh trai của bạn học, anh rất thoải mái chào mấy tiếng "Cô ạ", rồi tự giới thiệu mình đang làm ở Cục đường sắt.

Mợ cô buông lời nhận xét: "Cậu nhóc ngoan quá, rất lễ phép", vừa nghe xong mặt Khánh Đệ như đỏ thêm vài phần, bàn lay đút trong túi áo cũng nóng rực.

"Anh…" Cô vắt óc cũng không nghĩ ra đề tài gì để nói.

"Mọi người đi chuyến mấy giờ ạ?" Anh hỏi.

Cô nói thời gian, Khương Thượng Nghiêu lại chau mày theo thói quen, nói: "Em đợi ở đây, anh đi hỏi giúp em".

Tàu đi Dã Nam không có giờ chính xác, chỉ biết là sẽ chuyển bánh vào buổi tối. Khánh Đệ nói cảm ơn, rồi cúi đầu, mượn cớ đó để giấu đi sự lưu luyến không nỡ rời xa đang tràn ra của bản thân.

"Ở đây lạnh quá."

"Dạ?!" Cô cứ nghĩ anh sẽ nói lời tạm biệt.

"Lạnh quá, ở đây ấy." Anh nhìn xung quanh: "Anh sẽ tìm cho mọi người một chỗ để ngồi".

"Không cần phiền anh thế đâu." Khánh Đệ vừa nói xong lập tức cảm thấy hối hận, cô ao ước được cùng anh đứng trong cái se lạnh của gió, dù chỉ một giây, dù chỉ thêm một giây nữa thôi.

Anh cười: "Không phiền", mấy năm trước khuôn mặt anh vẫn còn tròn tròn rất trẻ con, giờ các nét đã cứng cáp mạnh mẽ, nhưng dáng vẻ bình thản thì vẫn như trước kia.

Anh đưa tất cả mọi người đi đến cuối sảnh, dừng lại ở một căn phòng có cửa kính, phía trên tay cầm của cửa có ghi dòng chữ "Phòng đợi dành cho khách VIP". Một cô mặc đồng phục ngồi bên ngoài chắc là người quen của anh, anh đi đến cạnh người đó nói vài câu, thấy cô ta vỗ vỗ đầu anh, quay sang nhìn cả nhà Khánh Đệ mỉm cười gật đầu, ý bảo họ vào trong.

"Đây là đồng nghiệp cũ của mẹ anh", anh nói: "Trong này có điều hòa, có mỳ ăn liền nữa, anh đã nói với cô Vương rồi, khi nào chuyến tàu đi Dã Nam đến, cô ấy sẽ vào thông báo cho mọi người".

Khánh Đệ cảm ơn rối rít, anh chỉ mỉm cười đáp: "Cảm ơn gì chứ? Anh đi trước đây, nếu rảnh thì cùng Cảnh Trình đến chơi nhé".

Cô cười ngượng ngập, dõi mắt nhìn theo bóng lưng anh, từ từ nhớ lại cảm giác bối rối và xấu hổ vào giây phút khi đầu ngón tay mình khẽ chạm vào Khương Thượng Nghiêu, lúc anh đưa hành lý cho cô. Cô nắm chặt tay đút vào túi áo, lưu lại chút hơi ấm còn vương trên ấy, cứ như thế, trái tim cô chìm đắm trong tâm trạng ngọt ngào vui sướng.

Khu tập thể đường sắt và ga tàu chỉ cách nhau một con đường, quầy bán báo màu xanh trên mái phủ trắng tuyết lẻ loi nơi đầu đường. Khương Thượng Nghiêu bước lại gần mới thấy cửa quầy vẫn để hé, thấy ông Từ đang lúi húi nhóm lò bằng than đá trong quầy báo, anh gõ gõ vào cánh cửa sổ bằng sắt, hỏi: "Ông Từ ạ, lạnh thế này mà ông vẫn bán hàng ạ?".

Ông già đặt bình trà đang cầm trên tay xuống bên cạnh, cầm tờ báo chứng khoán đưa cho anh, đáp: "Chuẩn bị dọn hàng đây, chẳng phải chỉ đợi cậu thôi sao?", rồi nhận lấy chỗ tiền lẻ anh trả, lại hỏi: "Sắp Tết rồi, cậu xem có mã nào ổn ổn, cho chúng tôi mua với, kiếm chút tiên tiêu vặt".

Khương Thượng Nghiêu cười: "Tình hình năm nay ảm đạm lắm, ai dám mua vào đâu ạ? Cháu cũng đọc để xem sang năm có cơ hội không thôi".

Trò chuyện vài câu, anh ngẩng đầu nhìn mấy tòa nhà đã xây được một nửa cùng giàn giáo và chiếc cẩu trục khổng lồ đang để trên bãi đất công phía trước khu tập thể, xong mới kẹp tờ đi vào bằng cổng sau từ con hẻm nhỏ bên cạnh.

Khu nhà anh ở là một khu căn hộ cũ đã được xây từ hai, ba mươi năm trước, hành lang vừa sâu vừa tối, lên đến tầng ba rồi rẽ, cầu thang đột nhiên sáng bừng, đã có người bật đèn trước cho anh. Cửa nhà đang mở, Diêu Nhạn Lam thò nửa người ra, cười tươi như hoa: "Anh, lúc anh đứng dưới tầng em đã nhìn thấy rồi, mau lên đi, bà nấu cơm xong rồi chỉ đợi anh về thôi".

Anh nhảy mấy bậc một lên tầng bốn, tiếng bà anh vọng ra từ bếp, hỏi: "Nghiêu Nghiêu về rồi phải không?".

Căn hộ không lớn, chỉ khoảng năm mươi mét vuông, cũng nhờ thế mà bên trong rất ấm. Anh bước vào nhà vừa chào bà vừa cởi áo khoác, Diêu Nhạn Lam thuận tay đón lấy định treo lên giúp thì bị anh giơ tay ra giữ chặt. Anh lén liếc bóng bà trong bếp, tiếp đó khẽ véo má Diêu Nhạn Lam, hỏi: "Nhớ anh à? Đứng bên cửa sổ đợi anh phải không?".

Hai má Diêu Nhạn Lam đỏ ửng, lườm anh một cái, sau đó thấp thỏm liếc về phía bếp, rồi mới khẽ nói: "Có phải anh đi rồi không về đâu, em nhớ anh để làm gì? Nghiêm túc đi, bà đang ở trong bếp đây".

Bà anh từ trong bếp đi ra, vờ như không nhìn thấy ánh mắt lấm lét của hai đứa trẻ, nói: "Mẹ cháu gọi điện nói phải trực giúp người khác, nên sẽ về muộn, còn dì Ngô thì làm ca tối, ăn vội ăn vàng xong đi làm rồi, thằng bé Trình Trình không biết lại chạy đi chơi đâu nữa. Cháu mau đi tắm đi, tắm xong mà Trình Trình chưa về thì chúng ta ăn trước",

Nhà tắm sát ngay phòng khách nhỏ, trong tiếng nước róc rách anh vẫn nghe thấy giọng bà và Diêu Nhạn Lam nói chuyện.

Nhà anh và nhà Diêu Nhạn Lam đối diện nhau, ngày còn nhỏ Nhạn Lam và Cảnh Trình đều gửi sang cho bà anh trông. Sau đó bố của Nhạn Lam xin nghỉ không lương nói là muốn đi miền nam làm ăn, mẹ của Nhạn Lam là dì Ngô làm ở phòng Văn hóa Cục đường sắt, lại càng không có thời gian chăm sóc cho hai chị

em. Bắt đầu từ khi ấy, ba đứa trẻ cùng ăn cơm, cùng học trên một chiếc bàn, thậm chí cùng ngủ trên một chiếc giường. Cả khu tập thể Cục đường sắt này hầu như ai cũng biết hai nhà họ thân thiết như một, rất lâu trước đó còn có người nói đùa anh và Nhạn Lam là một đôi vợ chồng trời sinh. Có lẽ vì bị mọi người trêu nhiều quá, lớn hơn một chút anh bắt đầu tránh bất kỳ khả năng nào phải tiếp xúc riêng với Nhạn Lam một cách vô thức, nhưng lại không thể làm chủ được đôi mắt của mình, lén lút ngắm nụ cười rạng rỡ và cơ thể ngày một lớn lên của cô, cho đến một hôm đối tượng trong mộng xuân của anh lại là Diêu Nhạn Lam, anh mới thành thật thừa nhận với bản thân mình, anh thích cô bé đó.

"Anh, buổi tối anh có đến lớp ghita dạy không?7' Diêu Nhạn Lam từ phòng khách, hỏi.

Anh đóng máy nước nóng, nói: "Có chứ".

Anh nghe tiếng Nhạn Lam lẩm nhẩm nói gì đó trong phòng khách, đoán chắc cô đang thầm trách anh không có thời gian dành cho cô, liền cười nói lớn: "Qua Tết là tòa nhà mới ở đầu khu sẽ xây xong, anh không kiếm thêm tiền thì sau này em ở đâu đây?".

Vừa nghe anh nói vậy Diêu Nhạn Lam không dám nói thêm gì nữa, chỉ nghe tiếng bà anh khẽ trách nói: "Nghiêu Nghiêu, da mặt Nhạn Lam mỏng, cháu đừng đùa con bé nữa. Mà nói ra mới nhớ, ngày nào bà đi chợ mua thức ăn cũng nhìn tòa nhà đó, sao xây chậm thế không biết?".

Mấy căn bộ mà khu tập thể đường sắt đang xây nghe nói sẽ bán cho cán bộ công nhân viên với giá gốc, còn nghe phong phanh đợt này sẽ là đợt phân nhà phúc lợi cuối cùng, mọi người trong khu tập thể không ai bảo ai đều ngấm ngầm lén lút đi cửa sau, đến mẹ Khương Thượng Nghiêu cũng mấy lần mang quà sang nhà lãnh đạo. Căn hộ nhà anh đang ở là của ông bà, đã cũ lắm rồi, không những nhỏ mà hệ thống sưởi cũng rất kém. Mẹ anh và bà vẫn đang canh cánh chuyện phòng cưới của anh và Diêu Nhạn Lam, chỉ mong khu nhà phía trước xây xong sớm, có thế được phân một căn rộng hơn, chỉ cần nhiều hơn một phòng là đủ.

Nhưng chính anh cũng đã tính toán, dù tính theo giá nội bộ là một nghìn hai, thì tổng tiền cũng phải cần gần mười vạn, tiền tiết kiệm của gia đình anh không đủ.

Đang ăn cơm tối thì có điện thoại, ông chủ cửa hàng nhạc cụ gọi điện nói, tuyết lớn, cả đường Đại Hưng không một bóng người, nên buổi học hôm nay tạm hoãn. Nụ cười rạng rỡ nở trên khuôn mặt của Diêu Nhạn Lam, cô gắp một miếng thịt dê trong nồi bỏ vào bát anh, nói: "Đây là thịt đùi dê chú em cho, biết là anh thích ăn, bà đã hãm cả buổi chiều đây. Anh cứ yên tâm mà từ từ ăn đi, tuyết dày thế này, vẫn còn nhớ là phải kiếm tiền cơ đây".

Anh phụ trách tuyến Quý Dương - Côn Minh, mỗi chuyến tàu phải mất mấy ngày đêm, thời gian dành cho cô quá ít. Khó khăn lắm mới có được một tối tuyết lớn được ở nhà, cùng cô đọc sách, làm bài tập, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi. Anh dừng đũa, nhất thời xúc động muốn véo đôi má bầu bĩnh đang đỏ hồng lên vì lò sưởi kia, ngẩng đầu thấy ánh mắt tràn ngập hạnh phúc của bà đang nhìn cả hai.

"Bà phải đợi thêm mấy năm nữa mới được ăn kẹo cưới của hai đứa đây?" Giọng bà run run nghe rất cảm khái.

"Bà, bà chẳng đã nói phải sống đến năm chín mươi chín tuổi cho đủ tứ đại đồng đường sao? Đợi Nhạn Lam tốt nghiệp đại học xong bọn cháu sẽ kết hôn, chỉ mấy năm thôi, nhanh lắm."

Diêu Nhạn Lam nghe thấy vậy giật mình, vội vàng cúi xuống và cơm. Khương Thượng Nghiêu không có ý tha cho cô, tiếp tục hỏi: "Nhạn Lam, em nói xem có đúng không?".

Ngước khuôn mặt đỏ ửng lên nhìn vào đôi mắt đầy ẩn ý và kỳ vọng đang nhìn mình chằm chằn của Khương Thượng Nghiêu, cô lí nhí đáp: "Vâng."

Bà trong lòng vui vẻ, mím môi nín cười gật đầu: "Hai vợ chồng vui vẻ hòa hợp là được rồi."

Nghe thấy từ "hai vợ chồng", Diêu Nhạn Lam nóng bừng mặt, đặt bát xuống, đứng bật dậy nói: "Nghe như tiếng chân Cảnh Trình, để cháu đi xem sao".

Diêu Cảnh Trình lao vào nhà cuốn theo cả luồng gió lạnh, phủi phủi tuyết trên đầu rồi ồn ào náo: "Anh, anh về rồi ạ. Chú Đức mấy hôm nay cứ hỏi em xem bao giờ anh được nghỉ, nói muốn gặp anh. Vừa rồi gặp em lại hỏi."

Nụ cường trên khuôn mặt Khương Thượng Nghiêu dần tắt, anh dừng đũa suy nghĩ vài giây rồi hỏi: "Không nói có chuyện gì sao?"

Diêu Nhạn Lam đóng cửa, lo lắng nhìn anh, rồi khẽ nhắc em trai: "Bà ở nhà đấy".

Diêu Cảnh Trình lè lưỡi, rồi cũng hạ giọng đáp: "Bà làm sao hiểu chuyện chúng ta đang nói", sau đó lau lau tuyết trên giày, cất tiếng chào bà, cầm đũa của chị lên gắp miếng thịt dê cho vào miệng, lúng búng nói: "Không nói là chuyện gì, hơn nữa, trước mặt chú Đức em chẳng qua là…", cậu ta chỉ chỉ đầu ngón tay út của mình: "Có chuyện gì thì sẽ nói với em chắc?".

Khương Thương Nghiêu từ từ gật đầu: "Em cũng đừng nói năng linh tinh với họ, công việc của anh rất bận, không có thời gian để ý tới họ đâu".

Sau bữa tối, anh cùng bà ngồi xem hết chương trình thời sự, sau đó chuyển sang đài địa phương cho bà còn mình cầm tờ chứng khoán ngồi đọc bên cạnh. Bà là người hâm mộ cuồng nhiệt Tiểu Yến Tử, mỗi lần Triệu Vy xuất hiện là bà phải dịch ghế thật sát, cho đến khi màn hình bị che kín. Diêu Cảnh Trình kêu bai bải: "Bà, bà để cháu xem với chứ".

Khuôn mặt bà nhăn lại tỏ vẻ không vui như một đứa trẻ: "Đi làm bài tập đi, đến bà cháu cũng định bắt nạt à?".

"Cháu chỉ xem một lát thôi, chỉ mười phút thôi." Diêu Cảnh Trình nài nỉ: "Cho dù bà có thích Tiểu Yến Tử đến đâu cũng không thể bằng cháu được?".

Diêu Nhạn Lam đang rửa bát trong bếp, thò đầu ra trêu em trai: "Chẳng phải em thích con gái mắt một mí hay sao? Thay đổi rồi à?".

Khi sáu con mắt đổ dồn vào mình, Diêu Cảnh Trình lấy tay đặt lên trán giả bộ không có vẻ gì là vội vã: "Mọi người xem tivi, xem tivi đi".

Bà không kìm được tò mò, hỏi: "Trình Trình…".

Diêu Cảnh Trình ôm chặt mặt, hét tướng lên: "Bà, bà đừng hỏi nữa. Nếu không phải chị xui cháu thổ lộ, thì sao cháu có thể làm chuyện mất mặt thế chứ?".

Bà lại tiếp tục hỏi: "Thích con gái nhà nào thế? Mập mờ nửa kín nửa hở, nói ra xem nào, thích…".

Diêu Cảnh Trình gần như nhảy dựng lên chạy về phòng: "Cháu về phòng làm bài tập đây".

Cửa phòng đập mạnh ầm một tiếng, Diêu Nhạn Lam và Khương Thượng Nghiêu nhìn nhau cười, anh hỏi: "Rửa bát xong rồi à? Anh vào phòng đọc báo, em làm hết bài tập chưa?".

Nhạn Lam hiểu ý anh, thấy bà lại quay sang tập trung chăm chú xem phim, mím môi cười, thì thầm trả lời anh: "Đợi chút rồi em sẽ vào".

Khương Thượng Nghiêu vào căn phòng nhỏ được quây lại từ ban công, bật đèn đầu giường để đọc báo.

Anh bắt đầu tham gia chơi cổ phiếu từ năm ngoái, nhưng chỉ là do sự đam mê cuồng nhiệt của đồng nghiệp đã kích thích trí tò mò của anh, đầu tư lại đúng thời điểm, năm 1997 Hồng Kông trả về Trung Quốc, nên cũng kiếm được một ít, từ sau thời điểm đó thì chỉ có chi ra mà khó thu về. Anh mới đi làm nên không tiết kiệm được nhiêu, bản tính lại chín chắn trầm lặng, sau lần đầu tư có lãi đó không dám mạo hiểm thêm nữa, do đó cũng bỏ lỡ thời kỳ hưng thịnh từ năm 1997 cho tới nay. Hơn một năm lại đây, anh cũng không có thời gian nhàn rỗi, đầu giường xếp cả chồng sách kinh tế chứng khoán, có cả những quyển hướng dẫn căn bản, đã được anh đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần.

5. Tập 1 - Chương 05

Ngày còn đi học, thành tích của anh chỉ xếp hạng trung bình, riêng có năng khiếu về âm nhạc là nổi trội. Hồi trung học, giáo viên thanh nhạc của anh đã từng làm việc trên thành phố, tiếc nuối nói: "Giọng tốt như thế... thật quá lãng phí tài năng, lãng phí tài năng", sau khi biết tin anh sẽ đi làm ngay khi tốt nghiệp cấp ba.

Sao anh lại không muốn được lập nghiệp trong lĩnh vực mà mình có năng khiếu chứ? Có điều, một đứa trẻ sớm chín chắn hơn tuổi như anh biết rất rõ rằng học phí đắt đỏ của những trường nghệ thuật không phải là nơi anh đặt tương lai.

Với số điểm vừa đủ khó khăn lắm mới tốt nghiệp được cấp ba, giờ anh lại say mê nghiên cứu ngành tài chính, chứng khoán, bởi vì anh hiểu rằng đây là con đường ngắn nhất để vực dậy kinh tế gia đình, nếu sang năm đúng như những gì anh dự đoán, thị trường cổ phiếu sẽ bước vào một thời kỳ hưng thịnh mới, không chừng anh sẽ đủ tiền để mua nhà cưới Nhạn Lam cũng nên.

Nhưng tối nay nhìn những đồ thị hình gấp khúc tràn ngập mặt báo chứng khoán, anh không tài nào tập trung tinh thần xem được.

Chú Đức là người anh quen biết từ khi còn rất nhỏ, chú ruột của Hắc Tử. Đồng thời, cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy ở khắp Vấn Sơn này.

Từ khi mới mười mấy tuổi, Khương Thượng Nghiêu đã thường xuyên được nghe Hắc Tử khoác lác khoe khoang về quá khứ huy hoàng của ông chú mình. Thời trẻ chú Đức cũng từng làm những việc như trộm gà trộm chó, khi ấy vật chất thiếu thốn, chú Đức còn đang ở độ tuổi được người ta gọi là anh Đức, lợi dụng chế độ phúc lợi dành cho con em của công nhân viên chức ngành đường sắt, dắt theo một đám anh em huynh đệ, bám vào thành tàu trộm đồ, hoành hành ngang dọc khắp tuyến đường sắt. Chú Đức là kiểu người bảo thủ, một kiểu điển hình của bọn lưu manh thời ấy, xả thân vì nghĩa, đồ đạc lấy được, đắt rẻ thế nào, đều được chú phân phát cho những người hàng xóm xung quanh. Chú lại rất hay ra mặt bênh vực người khác, trẻ con trong khu tập thể đường sắt bị ai bắt nạt cũng tới tìm chú nhờ giúp đỡ, chú thường không nói không rằng, xắn tay áo kéo theo đám thuộc hạ đi ẩu đả một trận nhằm lấy lại thể diện cho người của mình. Vì vậy, cho đến tận bây giờ, trong khu tập thể đường sắt nếu có ai nhắc đến chú Đức, thì có người sẽ lắc đầu, cũng có người sẽ giơ ngón tay cái lên, và những lời truyền tụng không giống nhau.

Sau này những huynh đệ đi theo chú ngày một nhiều, chú lại có những vụ đầu cơ trúng lớn, một vài năm phất lên rất nhanh.

Có điều, mấy năm gần đây, chú Đức không còn mạnh như trước nữa.

Không biết bắt đầu từ khi nào, ở Vấn Sơn, những thế lực ngầm ngoài mấy con tôm con tép không có tên tuổi ra, chỉ có hai phái trụ sở lớn đường sắt và xưởng cơ khí là nam bắc đối đầu. Một bên bảo vệ cho nguồn đầu tư bên ngoài, một bên đại diện cho người bản địa, không ai chịu ai, chỉ cần một tranh chấp nhỏ là ngay lập tức sẽ diễn biến thành trận ẩu đả lớn. Mười năm đổ lại đây, những kẻ lưu manh bất hảo cũng biết chuyên tâm kiếm tiền, nên nếu so sánh với trước kia mà nói, đã bớt đi rất nhiều. Đặc biệt là sau khi xưởng cơ khí phá sản, cả khu đất lớn bị dỡ bỏ di dời, Nhiếp gia đang yếu thế là vậy mà cũng liên tiếp mở sauna, câu lạc bộ đêm, kẻ cầm đầu có tiền thì đương nhiên huynh đệ thuộc hạ cũng phất lên theo, hai phái này dần dần ở vào thế ngang vai ngang vế đối chọi nhau.

Nếu không phải là gió đông thổi bạt gió tây thì là gió tây thổi bạt gió đông. Mối bất hòa giữa chú Đức và anh em họ Nhiếp không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được. Khương Thượng Nghiêu có thể hiểu được tâm trạng lo lắng của chú Đức.

Nhưng anh lại không hiểu, tại sao chú Đức chỉ coi trọng một mình anh.

Là bởi vì khi còn nhỏ, bị Hắc Tử gào lên gọi "Con hoang, con hoang" khiến anh gần như không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, nhốt Hắc Tử vào trong nhà vệ sinh điên cuồng cho tên đó một trận, suýt nữa còn ấn cả đầu Hắc Tử vào bồn cầu? Hay vì sau khi Hắc Tử thoát được ra ngoài chạy về gọi chú, anh - một đứa trẻ hơn mười tuổi nhìn đám thanh niên hai mươi mấy tuổi cao lớn vạm vỡ mà không chút sợ hãi?

Anh còn nhớ lúc đó chú Đức đã sờ đũng quần anh, mỉm cười nói: "Tiểu tử, được lắm, chưa đái ra quần, có dũng khí!", ánh mắt anh lóe lên vẻ tức giận rồi buột miệng chửi một câu, đám người đứng sau lưng chú Đức cười đùa nham nhở, có người lớn tiếng mắng anh, anh không thèm để ý. Mẹ anh đã từng nói với anh

rằng, những tay vật giỏi nhất trên thảo nguyên, nếu có thể dùng ánh mắt uy hiếp khiến đối phương khiếp sợ trước, thì coi như đã thắng một nửa. Anh nhìn chăm chăm vào mắt chú Đức, giống như dùng sức mạnh để đi vào tận trong tim của chú.

Khi đó chú Đức từ từ thu lại nụ cười, đấu mắt với anh vài phút rồi phì cười thành tiếng, nhắc lại câu vừa nói: "Có dũng khí!", sau đó quay lại giữa đám người đứng sau, tức giận cho Hắc Tử một cái bạt tai, còn mắng: "Con nít đánh nhau, thua thì đánh lại, sao phải chạy về nhà gọi người? Hèn nhát!".

Sau chuyện đó, mỗi lần anh và Hắc Tử gặp nhau, chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái rồi cùng quay đầu đi. Cho tới tận nửa năm sau, Hắc Tử kéo đuôi tóc Nhạn Lam bắt cô bé gọi bằng "anh", Nhạn Lam sợ hãi khóc suốt dọc đường về nhà tìm anh, anh và Hắc Tử lại quyết đấu một trận long trời lở đất bên đường cái trước khu tập thể. Cũng chính từ trận đánh này, hai người tự nhiên lại thấy mê… đánh nhau, buồn chán không có việc gì làm Hắc Tử lại đứng dưới khu nhà anh gọi: "Có muốn xuống đây luyện tập chút không?", anh nghe tiếng gọi, toàn thân hăng hái, đang làm việc gì cũng tạm gác lại, xuống nhà so găng.

Thói quen đó được duy trì cho tới khi Hắc Tử tốt nghiệp cấp ba rồi nhập ngũ.

Còn chú Đức, sau khi anh và Hắc Tử kết thành huynh đệ, anh thường xuyên gặp chú. Lúc thì ở nhà Hắc Tử, cũng có khi là vào mùa hè, cùng Hắc Tử ra cái hồ gần nhà nổ mìn bắt cá, tiện vào tứ hợp viện thôn dã gần đây của chú Đức ăn cơm trưa.

Thời niên thiếu nhìn những "nhân vật" qua lại nhà chú Đức như thoi đưa, đúng là Khương Thượng Nghiêu cũng có vài phần tò mò, vài phần muốn được bước vào thế giới của họ. Nhưng khi lớn lên trong những trận đòn bằng chày cán bột của mẹ thì anh đã hiểu: Thế giới đó, anh quyết không thể bước vào, cho dù chỉ là nửa bước.

"Em luôn nhìn thấy khuôn mặt anh, khuôn mặt của ba năm về trước. Trong giây phút nín thở khi nghe cô giáo giảng bài, trong lúc dừng bút khi làm bài tập, trong giây phút hòa vào dòng xe buổi sáng sớm chờ đèn đỏ… đôi khi chỉ là vì lúc gió thổi qua cành cây khô khốc, tạo ra những âm thanh ma sát rin rít vào nhau, cũng khiến em nhớ lại ánh trăng và tiếng côn trùng cô độc của đêm đó. Cả những giai điệu buồn lúc trầm lúc bổng của anh.

Mỗi khoảnh khắc nhìn thấy anh, trong đầu em luôn nảy sinh sự nghi hoặc: Em đang ở đâu? Anh có hiểu được cảm giác đó của em không? Giống như vô hình trung có ai đó đã mang một phần "em" đi, từng chút từng chút một, đưa đến gần anh hơn.

Em buông tay bất lực, mỗi lần giật mình tỉnh dậy đều cảnh giác nhìn xung quanh, bàng hoàng và hoảng loạn, không thể kiềm chế. Dần dần, em bắt đầu học cách tận hưởng những giây phút vui vẻ ấy, tận hưởng thời gian của mỗi lần hẹn hò bí mật này, và anh, luôn ở nơi sâu kín nhất trái tim em.

…"

Gần đây, Khánh Đệ hình thành thói quen viết nhật ký.

Giờ tự học buổi tối, em gái cô thương xuyên trốn học để đến lớp ghita, cách bấm dây đã rất thành thục, khuôn nhạc nhìn cũng bắt đầu hiểu một chút. Mỗi lần về đến nhà Ái Đệ luôn miệng kêu ra rả đầu ngón tay rất đau, bả vai rất mỏi, giáo trình khô khan, nhưng ngày hôm sau vẫn đi học nlnr người bị bệnh đãng trí. Khánh Đệ mỉm cười lắng nghe tất cả những lời oán thán của em gái, trong lòng mấy lần muốn phát điên lên túm lấy nó mà lắc, ước ao Ái Đệ có thể nhắc lại tất cả những lời mà Khương Thượng Nghiêu đã nói, những việc mà anh đã làm trong suốt hai tiếng đồng hồ, không sót dù chỉ là một chi tiết nhỏ nào. Nhưng mỗi khi em gái vì xót tiền hai xuất học phí mà lên tiếng cằn nhằn cô là đồ mọt sách, không biết cách hưởng thụ cuộc sống, thì cô lại ngẩn ngơ mất mây giây, lắp ba lắp bắp đáp lại một câu: "Sắp thi rồi".

Cô không biết phải làm thế nào với thứ tình cảm đột ngột trào dâng rồi lại vội vã bị nén xuống trong phút chốc của mình, đành cầm bút viết như điên, khắp mặt giấy là những nét chữ nguệch ngoạc được viết trong lúc gần như mất hết bình tĩnh. Viết xong lại lén chui vào nhà vệ sinh, đốt sạch mớ giấy chất chứa đầy tâm sự đó đi.

Sau khi ngồi nhìn chăm chăm những trang giấy cháy thành tro bụi, Khánh Đệ mệt mỏi đi về phòng, không ngờ bị em gái phát hiện: "Chị? Chị vẫn chưa ngủ?", Ái Đệ dụi mắt hỏi với giọng ngái ngủ.

Khánh Đệ lí nha lí nhí đáp lại một tiếng rồi chui vào giường.

Sau lần gặp gỡ tình cờ ở ga tàu, thực ra cô còn gặp anh thêm một lần nữa.

Anh đứng đợi Diêu Nhạn Lam tan học ở con đường đối diện với cổng trường, anh đứng dưới tán cây bạch dương hai tay đút túi quần, dáng người cao gầy, ăn mặc giản dị, phong thái chính trực, nghiêm nghị. Vào giây phút Khánh Đệ phát hiện ra Khương Thượng Nghiêu đứng đó, ánh mắt cô rạng rỡ, rồi lại tắt lịm theo sự xuất hiện của Diêu Nhạn Lam

Anh không thấy cô, trong mắt anh chỉ có Diêu Nhạn Lam.

Tháng này, Khánh Đệ soi gương nhiều hơn em gái Ái Đệ một cách bất thường. Cô giống bố, chiều cao trội hơn các bạn cùng tuổi một cái đầu, từ đầu năm cấp hai đã mặc định chỉ có thể ngồi dãy bàn cuối. Đầu lại nhỏ tỉ lệ nghịch với sự phát triển của cơ thể, khoảng cách giữa hai hốc mắt rộng, môi lại quá dày. Soi gương tự ngắm mình, nhớ lại khuôn mặt thanh thoát nhỏ nhắn của Diêu Nhạn Lam, nhướng mắt nhìn mình trong gương, cô buồn bực: Tướng mạo xuất chúng, xuất chúng giống người ngoài hành tinh. Buồn bực xong lại tự an ủi mình: Mình chỉ thua ở ngoại hình thôi. Nhưng đúng giây phút đó, Khánh Đệ bỗng dưng bừng tỉnh. Không khí tốt đẹp yên bình giữa anh Khương và Diêu Nhạn Lam, là do thời gian bồi dưỡng, không ai có thể lay chuyển được điều đó. Thứ mà cô thua không chỉ là hình thức, mà còn là thời gian.

"Chị, chị chưa ngủ à?" Ái Đệ mơ mơ màng màng hỏi thêm lần nữa. "Cuộc thi ngày mai em còn không lo, chị lo gì chứ?"

"Ngủ đây." Cô kéo chăn lên ngang ngực, buồn buồn lặp lại: "Chị ngủ đây".

Môn thi cuối cùng của kỳ thi giữa kỳ, mắt Khánh Đệ nhìn chằm chằm vào những ô để trống trong bài thi, rất lâu sau đó cô thở dài, mang bài lên nộp. Không cần đợi đến khi công bố kết quả, cô cũng biết lần này điểm số sẽ thảm không thể thảm hơn.

Ra đến nhà xe cô nhìn thấy Diêu Cảnh Trình, người đã nộp bài sớm hơn Khánh Đệ rất nhiều, đang ngồi trên yên sau xe cô, rõ ràng có ý đợi. Diêu Cảnh Trình thấy cô dừng bước trước cửa nhà xe, bối rối quay mặt sang hướng khác rồi đứng lên, rồi như đột ngột quyết định điều gì đó, lại ngồi xuống

"Tránh ra." Khánh Đệ đi tới nói với cậu ta

"Không tránh." Giọng cậu ta oang oang.

Khánh Đệ vừa tức vừa buồn cười, anh chàng này hơn nửa tháng nay đã như kẻ thù không thèm nhìn mặt cô, không thèm nói chuyện với cô, Đàm Viên Viên mắng cậu ta là kẻ hẹp hòi xấu bụng, cậu ta cũng quyết không mở miệng, giờ lại tỏ vẻ lì lợm tới cùng. "Cậu muốn nói gì với tôi?"

Diêu Cảnh Trình lại một lần nữa quay mặt đi, một lúc sau mới nói: "Nghỉ đông thì thế nào?".

Khánh Đệ trong lòng đấu tranh tư tưởng không ngừng. Cô thoái thác với em gái là không có thời gian để đi học ghita, nhưng giờ đã đến kỳ nghỉ đông cô không còn cớ nào để từ chối nữa. Rốt cuộc là cô có muốn đi hay không? Có thể đi không?

"Cậu nói gì đi chứ? Nghỉ đông có đi được không?" Diêu Cảnh Trình có chút sốt ruột.

Cô do dự nói khẽ: "Chắc là được".

Diêu Cảnh Trình reo lên một tiếng rồi nhảy phốc khỏi yên xe, tươi cười, nói: "Vậy mau cho mình số điện thoại?", rồi lại hỏi: "Lần trước mình đã cho em gái cậu số máy nhắn tin, nhờ Ái Đệ chuyển cho cậu, sao cậu không nhắn cho mình?".

Khánh Đệ nghi hoặc: "Tiểu Ái? Chắc là em ấy quên". Nghĩ thế nào lại quyết định không nhịn nữa, hỏi: "Chẳng phải cậu định tuyệt giao với mình sao? Muốn mình nhắn tin cho cậu để làm gì? Không có ai để bắt nạt phải không?".

Diêu Cảnh Trình gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói: "Ai nói là tuyệt giao đâu? Ai dám bắt nạt cậu?". Nói xong tìm trong túi lấy ra một chiếc bút: "Đưa tay đây cho mình", vừa dứt lời định túm lấy tay của Khánh Đệ.

Khánh Đệ hất tay cậu ta ra, đỏ mặt xấu hổ nhìn quanh. Diêu Cảnh Trình cũng biết mình đã quá đường đột, lúng túng giải thích: "Mình ghi số cho cậu".

Lưu lại số điện thoại của nhau trên vở xong, Khánh Đệ cúi người xuống mở khóa xe, liếc mắt thấy Diêu Cảnh Trình vẫn ngập ngừng đứng ngay cạnh đó, như muốn nói gì lại thôi, cô mềm lòng, hỏi nhỏ: "Diêu Cảnh Trình, lần trước cậu nói thích tôi phải không?".

Sắc mặt Diêu Cảnh Trình thoáng ửng đỏ, không dám nhìn thẳng vào mắt Khánh Đệ, làm bộ như đang tìm chìa khóa xe đạp cúi đầu nói: "Đương nhiên rồi. Lẽ nào những lời như thế mà cũng có thể là giả sao?".

"Cậu thích tôi ở điểm nào?" Khánh Đệ tò mò hỏi.

Câu hỏi này có lẽ đã khiến Cảnh Trình khó xử, cậu ta ngẩng đầu lên nhìn cô, bần thần ra sức suy nghĩ để tìm đáp án.

"Chính cậu cũng không biết sao?" Khánh Đệ chẳng còn gì để nói, đẩy xe của mình ra.

"Đợi đã." Diêu Cảnh Trình lập tức chặn bánh sau của xe lại, nói nhanh: "Sao mình lại không biết? Bởi vì cậu giống chị mình, vừa chăm học lại vừa nhẹ nhàng, học giỏi nữa, đối xử với em gái cũng rất tốt".

Khánh Đệ cắn môi dưới, trừng mắt nhìn Diêu Cảnh Trình: "Cậu…"

Diêu Cảnh Trình ù ù cạc cạc: "Mình đã nói sai điều gì sao? Này, Thẩm Khánh Đệ, đừng chạy!".

"Diêu Cảnh Trình là tên đại ngốc, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. " Sau bữa cơm tối Khánh Đệ trở về phòng, nhìn thấy em gái mình đứng một lúc lâu bên cạnh bàn học, mắt nhìn chằm chằm vào quyển vở trên tay, miệng lẩm bẩm mắng: "Tên đại ngốc"'.

Khánh Đệ gõ cửa, lúc ấy Ái Đệ mới biết là cô vào, lập tức quay người đứng đối diện với cửa phòng, đồng thời nhanh chóng giấu quyển vở trên tay ra đằng sau.

Ngay sau đó, Ái Đệ chột dạ nhìn xuống như vừa làm việc gì đó tội lỗi, bởi vì cặp sách và những vật dụng trong cặp của Khánh Đệ đang bày ra chiếm đến nửa cái bàn.

"Chị, em đang tìm hai tấm thẻ từ đó, hai tấm thẻ mà lần trước bạn anh Hoài Nguyên cho chúng ta ấy. Là lần ở quán Internet Tấn Đằng".

Giải thích chính là vì muốn che giấu, giọng Ái Đệ nhỏ dần: "Em tìm khắp nơi mà không thấy".

Khánh Đệ bước tới, giật quyển vở bài tập trên tay em gái, chính là quyển vở mà Diêu Cảnh Trình đã viết lại số nhắn tin của cậu ta. Sau đó kéo ngăn kéo bàn học ra, hai tấm thẻ từ rõ ràng nằm ngay trên cùng, mở ra là thấy.

Ái Đệ ngượng ngùng, khẽ nói: "Sao em lại không nhìn thấy nhỉ?".

Khánh Đệ im lặng không nói, thu sách vở trên bàn cho lại vào cặp sách. Ái Đệ phụng phịu ngồi xuống, tay chống má quan sát chị, thấy cô không cả buồn nhướng mày, bất giác buồn bực giậm chân: "Sao tính khí chị càng ngày càng kỳ quái thế? Thắc mắc thì cứ hỏi, tức giận thì thể hiện ra, lạnh lùng với em làm gì? Chị biết rõ em không giấu được chuyện gì bao giờ mà!".

"Em thông minh như thế mà còn phải hỏi chị giận chuyện gì sao?" Trách móc em gái xong, tự Khánh Đệ cũng thấy những lời của mình có phần cay nghiệt, cô hạ thấp giọng chậm rãi nói tiếp: "Diêu Cảnh Trình nhờ em đưa cho chị số máy nhắn tin của cậu ta, thế mà em không nói gì, giờ lại còn lục tung đồ đạc của chị lên. Cậu ta cho chị số thì làm sao? Em không thích cậu ta, chị biết. Nhưng, Ái Đệ, có phải em đang quản quá nhiều chuyện rồi không? Cậu ta là bạn học của chị, cũng không phải người xấu, bất luận thế nào sau này bọn chị cũng sẽ là bạn, chị phải kết bạn với những người như thế nào, tự chị biết".

"Chẳng phải em cũng là vì tức giận hay sao? Vừa thi xong ra khỏi phòng đã gặp anh ta, anh ta xông tới hỏi em có ý gì? Tại sao không đưa số của anh ta cho chị?" Ái Đệ nghịch nghịch ngón tay của mình, khẩu khí có vẻ tự đắc: "Lần trước em đã nói với anh rồi, rằng 'chị em không thích anh'. Nhưng anh ta lại cứ bám riết lấy em không chịu tha, hỏi tại sao? Em còn có thể làm thế nào? Em nói thẳng với anh ta rằng chị phải thi đỗ đại học, sau này phải xuất sắc hơn người, quanh quẩn với anh ta thì được cái gì? Hoàn cảnh gia đình không tốt, học cũng không giỏi, sau này có thể làm được gì? Khi đó anh ta sầm mặt lại, nói em coi thường

anh ta, còn nói anh ta cũng có thể kiềm được nhiều tiền, Xí, chỉ với chút tài vặt của anh ta? Có cái máy nhắn tin cũ rích mà cũng huênh hoang trước mặt em, ai biết đó là anh ta lấy trộm hay là cướp được? Còn bảo em phải đưa cho chị số, đừng hòng".

"Em nói với người khác những chuyện ấy làm gì? Gia cảnh nhà người ta tốt hay xấu thì liên quan gì đến em?" Khánh Đệ bất giác cao giọng: "Thẩm Ái Đệ, em có biết càng ngày em càng đáng ghét không? Cay nghiệt, xảo quyệt, còn nhiễm cả thói con buôn, mặt mũi như mấy bà hàng tôm hàng tép, chẳng có chút gia giáo nào cả..."

"Nhà chúng ta thì có gì gia giáo?" Ái Đệ đứng bật dậy, đang định nói tiếp thì nghe tiếng bố quát từ ngoài phòng khách: "Khốn kiếp, suốt ngày cãi cọ!".

Căn phòng nhỏ đột nhiên im ắng hẳn xuống, chỉ có tiếng thở nhè nhẹ đang cố gắng kìm nén của hai chị em.

Khóe môi Ái Đệ nhếch lên một nụ cười chế giễu, cố ép giọng mình ở mức thấp nhất: "Gia giáo thật hay. Chị thấy không thuận mắt với em, em còn không thuận mắt với chị hơn". Ái Đệ đưa tay cầm hai tấm thẻ nạp tiền trên bàn, khuôn mặt nhỏ hơi nghếch lên ngăn không cho nước mắt chảy xuống: "Lớp ghita em cũng không thích học nữa, vừa vất vả lại chẳng ích gì, mỗi lần nhìn thấy Diêu Cảnh Trình là muốn nổi điên. Em đi lên mạng đây! Chị cứ ngồi ở nhà mà diễn vai hiền thục đoan trang được mọi người yêu mến của chị đi, chị thích diễn thế nào thì diễn thế đấy".

Khánh Đệ tức giận một cách bất lực, cô kìm nén tới mức mặt hết đỏ lại trắng, thấy em gái mặc xong áo khoác chuẩn bị đi, bất giác bật ra một câu: "Em qua lại với mấy người quen của anh Hoài Nguyên ít thôi, họ đều không phải là người tốt đâu".

Ái Đệ chỉnh cổ áo: "Em vốn cũng đâu phải người tốt", nói xong bật cửa đi ra.

Trời khuya dần. Tiếng gió lạnh rít lên nơi đầu phố, cảm giác thất bại trong lòng Khánh Đệ không sao xua tan được.

Từ trước tới nay, mặc dù cô và Ái Đệ thỉnh thoảng có cãi cọ tranh chấp, nhưng việc đó chưa bao giờ ảnh hưởng đến tình cảm giữa chị em họ. Cả hai vừa là chị em, vừa là chiến hữu, hỗ trợ lẫn nhau, an ủi lẫn nhau. Trong vô số những ngày đã qua, mỗi lần bị bố phạt đứng, bị bố bạt tai, hai chị em chỉ biết lén cầm chặt bàn tay nhỏ rịn đầy mồ hôi của nhau. Nhưng bây giờ, hai bàn tay nhỏ với mười ngón tay đang bấu chặt vào nhau kia như có hai ngón bị tuột ra. Khánh Đệ cảm thấy sợ hãi, sợ em gái sẽ càng ngày càng xa mình, dần dần hai chị em sẽ trở thành hai người xa lạ.

Khánh Đệ hắt hơi, hai tay ôm chặt lấy người, tiếp tục buồn bã bước trên đường Đại Hưng.

Là một ngành kinh doanh mới nổi, số cửa hàng internet ở Vấn Sơn có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay, mà số cửa hàng chịu đầu tư tiền của vào đó thì ở Vấn Sơn chỉ có một mình Tấn Đằng. Vừa đúng lúc kỳ nghỉ đông bắt đầu và mùa xuân sắp đến, trong cửa hàng internet người đông nghịt, không khí ngột ngạt. Khánh Đệ men theo từng dãy ghế để tìm em gái, vòng đi vòng lại hai lần, vẫn không thấy đâu.

Cô ra khỏi cửa hàng internet, đứng ở góc phố chần chừ một lúc lâu, cuối cùng quyết định đến lớp ghita xem thế nào.

Đi qua con hẻm nhỏ lạnh lẽo bên cạnh cửa hàng nhạc cụ, mới đến được cửa sau, đã nghe thấy thấp thoáng tiếng nức nở đang cố kìm nén lẫn trong tiếng ghita mượt mà ở tầng hai. Khánh Đệ suy nghĩ nhanh, theo bản năng vội nấp vào bóng tối dưới gầm cầu thang sắt.

Quả nhiên là Ái Đệ. Giọng Ái Đệ khản đặc, khô khốc: "Tôi mặc kệ anh đã nói những gì với chị tôi, giờ chị ấy không còn yêu quý tôi nữa, chỉ vì anh mà hôm nay mắng tôi một trận. Diêu Cảnh Trình, anh đừng quá đáng quá!".

Khánh Đệ nghe thấy tên của Diêu Cảnh Trình, vô thức giật mình.

Người đang nói trên lầu chính là Diêu Cảnh Trình: "Anh và chị em nói gì em chứ? Nếu có cô em vợ như em thì anh chắc chỉ còn nước rước lên thờ như thờ Đức Phật thôi. Bà cô, tha cho anh đi. Thút tha thút thít chạy tới đây, mọi người lại tưởng anh làm gì em rồi". Giọng cậu ta gấp gáp, Khánh Đệ có thể tưởng tượng cảnh cậu ta đang vò đầu bứt tai.

Trên lầu đột nhiên im ắng, tiếp theo lại nghe thấy tiếng Ái Đệ vang lên, the thé đầy ấm ức: "Ai là em vợ của anh, chị tôi và anh còn chưa đâu vào đâu cơ đấy!".

Diêu Cảnh Trình bất lực nói: "Được rồi được rồi, là cái miệng anh nó hư, anh lại nói sai. Ái Đệ, em đừng có tham gia vào chuyện giữa anh và chị em nữa được không? Anh biết anh không xứng với chị em, thế đã được chưa? Em nói anh không có tư cách đến tìm chị em, vậy anh hứa với em sau này anh sẽ kiếm được nhiều tiền, kiếm rất rất nhiều tiền rồi mới đến tìm chị em, thế đã được chưa?".

"Không được." Ái Đệ trả lời không cần suy nghĩ.

"Sao em lại bướng như thế chứ?" Diêu Cảnh Trình bắt đầu cáu.

6. Tập 1 - Chương 06

Một giây trước Khánh Độ còn cám thấy tức giận, nhưng lúc này cô đang phải nhịn cười tới mức khổ sở. Cả hai người bọn họ đều ngoan cố như nhau, chẳng ai trong sạch hơn ai, lúc này lại cố chấp như trẻ con. Cô nấp dưới gầm cầu thang, biết là đã đến lúc mình nên xuất hiện, nhưng vẫn cảm thấy như mình sẽ phá hỏng thứ gì đó.

Lại nghe thấy Ái Đệ tiếp tục xì mũi, nghẹn ngào nói tiếp: "Tôi không đôi co với anh, tôi là người rộng lượng, chỉ mong sao chị tôi sẽ vẫn thương yêu tôi như trước kia. Anh là cái gì? Anh chẳng là cái gì cả! Trong tim tôi, vị trí của chị tôi quan trọng hơn anh gấp nghìn lần. Anh… Diêu Cảnh Trình, đừng hy vọng sau này tôi sẽ tử tế với anh, còn lâu, cho dù anh lúc nào cũng giúp đỡ tôi thì cũng không thể".

Tình cảm của em gái dành cho cô vẫn như trước kia chẳng có gì thay đổi. Khánh Đệ mím chặt môi, có chút cảm động, lại có chút vui mừng.

Dường như Diêu Cảnh Trình đá chân vào lan can, vang lên câu nói: "Ai thèm".

Ái Đệ thôi khóc, tiếp theo đó là tiếng bước chân rầm rập đi xuống cầu thang. Khánh Đệ vội vàng lùi thêm một bước áp sát vào trong. Chỉ nghe tiếng Diêu Cảnh Trình nhảy cóc liền mấy bậc cầu thang vội vàng đuổi theo, giống như đang kéo Ái Đệ lại.

Tiếng đàn ghita tưng tưng đứt quãng bỗng im bặt, xung quanh yên tĩnh lạ thường.

Khánh Đệ nín thở, nghe tiếng Ái Đệ ấm ức khẽ nói: "Diêu Cảnh Trình, anh… tôi… tôi… nếu như tôi có nói điều gì quá đáng thì… xin lỗi".

Diêu Cảnh Trình dường như cũng đang sững sờ như Khánh Đệ lúc này, rất lâu sau cũng không thấy cậu ta lên tiếng.

Ái Đệ sốt ruột: "Anh nghe thấy không hả?".

"Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi."

"Tôi, sau này tôi sẽ không tức giận vì chuyện của anh và chị tôi nữa, anh cũng đừng nói linh tinh về tôi trước mặt chị, có được không? Tối nay tôi buồn muốn chết. Anh không nói gì coi như đồng ý rồi nhé?" Ngập ngừng giây lát, giọng Ái Đệ có chút thất vọng: "Chẳng muốn học nữa, tôi về trước đây".

Tiếng bước chân đi xuống cồm cộp lại vang lên, đến gần rồi đi xa, dần dần mất hút. Tâm trạng rối bời của Khánh Đệ chuyển thành nụ cười trên khóe môi, muốn rời khỏi đó để đuổi theo em gái, nhưng lúc này mới kinh hãi phát hiện ra trên lầu còn có người thứ tư nữa, chỉ nghe tiếng Diêu Nhạn Lam khẽ hỏi: "Cảnh Trình, sao không đi tiễn người ta?".

Diêu Cảnh Trình "Vâng" một tiếng, rồi như bừng tỉnh, tiếp theo đó lại là tiếng bước chân chạy xuống.

Cho tới khi cậu ta ra khỏi con hẻm lạnh lẽo đó, Khánh Đệ vẫn không dám thả lỏng hơi thở, Diêu Nhạn Lam trên lầu vẫn chưa đi. Không biết tại sao cô rất sợ bị phát hiện vào lúc này, thậm chí còn căng thẳng hơn cả hồi nãy nữa.

Tiếng miếng nhựa buông ở cửa lại vang lên, sau đó bị thả xuống nặng nề, giọng nói trầm ấm trong ký ức đó lại xuất hiện như đã từng xuất hiện trong giấc mơ của cô.

"Nhạn Lam, Cảnh Trình về rồi sao? Bọn anh cũng sắp hết giờ rồi." Khương Thượng Nghiêu nói: "Vào đi, bên ngoài lạnh lắm".

Diêu Nhạn Lam đáp lại một tiếng, sau đấy nói như đang băn khoăn điều gì đó: "Cô bé vừa rồi, có vẻ như thích Diêu Cảnh Trình nhà em. Nhưng tại sao mỗi lần nhìn thấy em lại tỏ ra ghét em như thế?".

Khánh Đệ luôn cho rằng Ái Đệ đối với Khương Thượng Nghiêu cũng giống như cô, mang trong lòng giấc mộng và sự ngưỡng mộ của người thiếu nữ, nhưng đoạn đối thoại cô nghe lén được vừa rồi, hiển nhiên là Ái Đệ có tình cảm không rõ ràng với Diêu Cảnh Trình. Bị câu nói của Diêu Nhạn Lam làm cho bừng tỉnh, cô gần như buột miệng thở hắt ra, vội vàng đưa tay lên bịt chặt miệng lại.

"Đều còn là trẻ con cả, miệng còn thơm mùi sữa, gì mà thích với không thích?" Giọng Khương Thượng Nghiêu nói mang theo cả ý cười.

"Nói cứ như ông già ấy, chẳng qua cũng chỉ hơn người ta có bốn tuổi thôi mà? Nói như anh, em cũng chỉ là trẻ con thôi."

Diêu Nhạn Lam hình như đánh Thượng Nghiêu một cái, khiến anh luôn miệng kêu đau, cười nói: "Ai đã đợi em lớn lên, đợi cho tới tận bây giờ?".

Tấm rèm nhựa lại bị kéo lên, rồi thả xuống chặn mất đoạn hội thoại cuối của họ. Khánh Đệ thở phào nhẹ nhõm, buông tay ra, toét miệng cười với không gian xung quanh.

Thì ra anh cũng biết nói những lời trêu ghẹo, cũng biết nói đùa, thì ra quan hệ của bọn họ khi chỉ có hai người với nhau lại thân mật như vậy. Còn cô, lại như chú chuột nấp ở góc tường lén lút thèm thuồng sự ngọt ngào không thuộc về mình kia, không cảm thấy ngượng ngùng mà còn thấy may mắn. Khánh Đệ không biết nên chế giễu cảm giác đó của mình hay cảm thấy chua xót cho tâm sự nhỏ bé không ai hay biết kia. Đành phải cười khan mấy tiếng một lần nữa, lắc đầu trước sự hoang đường của bản thân.

Cô thong thả bước từ đường Đại Hưng về đến khu nhà mình, rồi dừng chân, ngẩng đầu lên nhìn ánh đèn vàng vọt hắt ra từ cửa sổ, có lẽ Ái Đệ đã về đến nhà trước cô. Đứa em gái thông minh nhưng lại non nớt chưa trưởng thành, Ái Đệ với trái tim dại dột của nó, Khánh Đệ nghĩ đến sự không rõ ràng trong quan hệ của Diêu Cảnh Trình và em gái mình, bất giác mỉm cười, bước chân lên tầng đột nhiên cũng nhanh nhẹn hơn.

Nếu cuộc gặp gỡ tình cờ với Khương Thượng Nghiêu ba năm về trước không để lại ấn tượng gì trong anh, thì cô cũng nên coi đó như một giấc mơ bi thảm của tuổi thanh xuân mình vậy.

Sông Tích Sa là một nhánh của Hoàng Hà. Bao nhiêu năm nay nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn chảy, về đến cửa ngõ vào huyện Vấn Sơn thì thế nước yếu dần, lượng bùn đất lớn từ thượng lưu tràn xuống tích thành một bãi cạn.

Thị trấn nhỏ ở ngoại thành Vấn Sơn, từ rất lâu đã được gọi là Tích Sa Vi.

Mùa xuân năm 1999 đối với Khương Thượng Nghiêu mà nói không giống với những năm trước, mùng Năm Tết anh thường đến ngôi chùa nhỏ ở Tích Sa Vi để thắp hương. Chỉ có điều trên nét mặt trang nghiêm của anh năm nay còn có cả nụ cười đầy thành ý, bởi vì Hắc Tử sau hai năm phục vụ trong quân ngũ, cuối cùng cũng có một kỳ nghỉ hơn mười ngày phép về thăm nhà.

Chú Đức tay cầm bình trà ngồi trên chiếc ghế bành trong phòng khách, người dựa vào tay vịn, mỉm cười vui vẻ nhìn cách chào hỏi và hàn huyên khác người của anh em họ. Vừa gặp nhau, Hắc Tử hưng phấn, thò đầu vào cửa, hỏi Khương Thượng Nghiêu: "Thế nào, ra đây làm một trận chứ?", rồi định cởi áo.

"Thôi, lạnh lắm." Khương Thượng Nghiêu lùi về sau một bước, giơ một tay lên làm tư thế đầu hàng. "Bao nhiêu lâu mình có luyện tập gì đâu? Sao dám so với quân nhân các cậu, người toàn cơ với bắp." Trước mặt

người anh em của mình, không có cái gọi là thể hiện sự yếu kém hay hùng mạnh.

Hắc Tử nhướng mày, hào hứng định mang Khương Thượng Nghiêu ra để luyện những kỹ năng đã học được hai năm nay trong quân đội thì nghe tiếng chú mình vang lên từ phía sau: "Hắc Tử, mấy ngày nay số người cháu quật ngã còn ít hay sao? Thạch Đầu hiếm lắm mới đến nhà mình chơi, mau ngồi im cho chú".

Đã rất lâu rồi Khương Thượng Nghiêu không được nghe người khác gọi biệt hiệu của mình, nghe chú Đức gọi thân mật như vậy, ký ức về những mùa hè đến sông Tích Sa dùng thuốc nổ bắt cá cùng Hắc Tử lại ùa về. Trái tim như mềm đi, định nói thì bị Hắc Tử nhanh miệng tranh trước: "Được, để vài hôm nữa sẽ so găng với cậu sau".

Hắc Tử giơ nắm đấm lên như lực sĩ, hai năm rèn luyện trong quân đội khiến anh ta càng lực lưỡng, thớ thịt nổi cuồn cuộn dưới da. Khương Thượng Nghiêu không vì thế mà sợ hãi, nắm chặt tay đùa nghịch với Hắc Tử một lúc, rồi nhìn nhau cùng cười.

"Thạch Đầu giờ nếu không phải là ngày Tết thì cũng không đến thăm chú anh. Nói thẳng ra thì, nếu không phải do anh về thăm nhà, năm nay không biết liệu cậu ta có đến nữa hay không?" Những lời này là chú Đức muốn nói với Hắc Tử, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Khương Thượng Nghiêu. Giọng nói như có ý đùa, có điều ánh mắt lại không mang ý cười, đôi mắt tinh anh dính chặt trên người Khương Thượng Nghiêu, dường như có sức mạnh nhìn xuyên thấu tâm can anh.

Khương Thượng Nghiêu khẽ chột dạ, biết rằng chú Đức có ý giận vì mấy lần cho gọi mà anh không đến. Anh thu lại nụ cười trên môi, ngồi xuống bên cạnh chú Đức, cung kính nói: "Chú Đức, công việc của cháu phải đảo giờ liên tục chú cũng biết đấy. Trong nhà lại toàn đàn bà con gái không có trụ cột. Nếu cháu thất lễ điều gì, mong chú lượng thứ".

Ngón tay cái của chú Đức chầm chậm vuốt ve nắp bình trà trong tay, trên khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng nở một nụ cười nho nhã, vừa gật đầu vừa nói: "Tên nhóc này, cậu có chí hướng của riêng cậu, xem cách cậu tính toán là ta biết ngay".

Khương Thượng Nghiêu tỏ vẻ bất lực, nói: "Cháu thì có chí hướng gì chứ? Không giấu gì chú Đức, cháu cả đời này cũng chỉ mong có một cuộc sống ổn định, an nhàn thôi", nói rồi quay sang nhìn Hắc Tử cười cười: "Tiểu tử này còn khá hơn cháu, ở quân đội thêm vài năm nữa là có tiền đồ hơn cháu rồi".

"Hắc Tử?" Chú Đức nhướng mày hỏi giọng nghi ngờ.

Hắc Tử sớm cũng đã quen với sự coi thường của chú dành cho mình, dùng khuỷu tay nện lên lưng của Khương Thượng Nghiêu, nói: "Lấy vợ sinh con vui điền viên? Tối qua đến nhà tìm cậu nhưng không gặp, Nhạn Lam tiếp mình. Hình như cô bé đi từ phòng cậu ra, sao, đã… rồi à?".

Dù Khương Thượng Nghiêu tự nhận mình đã trưởng thành, nhưng bắt gặp ánh mắt ranh mãnh của Hắc Tử bất giác tai vẫn nóng bừng: 'Tiểu tử cậu… nghĩ đi đâu thế hả?".

"Hai năm không gặp, Nhạn Lam thay đổi nhiều quá, lớn rồi. Phải nhanh nhanh lên." Hắc Tử cười hì hì, rồi lại nói: "Chỉ sợ mình kéo cậu ra ngoài chơi một ngày, cô bé không đợi được lại chạy theo khóc lóc tìm mình đòi người thôi".

Trong lúc cả hai nói cười, thì có người đứng ở cửa khẽ ho một tiếng, đại đồ đệ lâu năm của chú Đức - Quang Diệu đi vào nói: "Chú Đức, sắp xếp xong rồi. Gặp nhau ở lưng đèo, đối phương nói lập tức xuất phát".

Khương Thượng Nghiêu trong lòng khẽ giật thót qua, sau mấy ngày liền tăng ca về nhà, anh mới biết Hắc Tử đã về từ ba hôm trước, gọi điện hẹn hôm nay đi săn ở núi Vấn. Giờ nghe nói vậy, anh mới biết không chỉ là cuộc hội ngộ của anh và Hắc Tử, thì ra chú Đức cũng muốn đi, thậm chí, hình như chú Đức còn có "công vụ" ở đó nữa.

"Chú Đức, vậy cháu không làm phiền nữa, cháu…"

Còn chưa nói hết đã bị Hắc Tử chen vào: "Sao giờ cậu lại xa cách thế nhỉ, chú mình bận việc của chú, chúng ta đi chơi là việc của chúng ta".

Chú Đức vừa mặc áo khoác vừa quay lại nhìn hai người cười.

"Trước đây chẳng phải vẫn thế sao." Hắc Tử không cho anh giải thích, cầm chiếc áo khoác lông vũ vắt trên thành ghế sô pha đưa cho Khương Thượng Nghiêu: "Mình đã nói với Nhạn Lam rồi, mình mượn bạn trai của cô ấy một ngày không được sao?".

Thành phố Vấn Sơn nổi tiếng nhờ núi Vấn. Núi không cao nhưng có nước sông Hoàng Hà nuôi dưỡng hàng ngàn năm nay, sản vật trong núi rất phong phú. Xuân hạ thì săn chim muông, thu đông bẫy thú, là cách mà người Vấn Sơn dũng mãnh thời xưa làm lúc nhàn rỗi hoặc để bổ sung thực phẩm cho cuộc sống của mình thêm phong phú.

Có điều vài năm gần đây do súng đạn bị quản chế chặt chẽ, những người được phép cầm súng săn đi vào núi không nhiều.

Chưa đến đường lên núi Khương Thượng Nghiêu đã nhìn thấy mấy vết lún của bánh xe trên con đường được phủ một lớp tuyết mỏng, đến gần hơn chút nữa quả nhiên có hai chiếc xe việt dã tắt máy dừng bên vệ đường.

Thấy hai chiếc xe của họ dừng lại ngay trước mặt, đối phương chưa thấy có người xuống xe, Hắc Tử suốt chặng đường đi vẫn tán gẫu với Khương Thượng Nghiêu về cuộc sống trong doanh trại bộ đội tỏ vẻ khó chịu, dài giọng gọi: "Chú…"

Trên mặt chú Đức thoáng hiện vẻ không vui, khẽ nhướng cổ lên nói một câu: "Tên Vu béo mấy năm gần đây khai thác khoáng sản, làm ăn rất phất, bắt đầu học được cách làm giá rồi đấy".

Những người khác nghe thấy sự bất mãn ẩn hiện trong câu nói của chú Đức, nhất thời không ai dám tiếp lời, chỉ có Hắc Tử phá vỡ bầu không khí im lặng, tức tối nói: "Cho dù hắn có đào hết khoáng sản ở Tế Tây đem về Mỹ, cũng phải xem xem chúng ta có cho hắn mang đi hay không chứ?". Lời vừa dứt, hai người anh em ngồi ở ghế trước đột nhiên phì cười, đến Khương Thượng Nghiêu cũng cười phụ họa theo.

Mấy năm gần đây chú Đức không còn tham gia những phi vụ làm ăn nhỏ lẻ nữa, chỉ chuyên làm về vận chuyển, có vẻ kiếm được rất khá. Ngành vận tải ở Vấn Sơn mấy năm trước đã là ngành mũi nhọn, phát triển rất hưng thịnh, sau đó bị chú Đức ngấm ngầm dùng thủ đoạn để dọn dẹp lại chỉ còn có bốn, năm nhà. Nhưng hai năm nay chú Đức đột nhiên dừng tay, có vẻ như muốn bỏ mặc cho nó được tự do phát triển. Hắc Tử và nhóm tay chân thân cận của chú Đức vốn đang kỳ vọng về một doanh nghiệp lớn khuếch trương khắp bốn phương nay đột nhiên bị hụt hẫng, hoặc bí mật chuẩn bị cho đà phát triển tiếp theo, hoặc nghĩ thầm trong bụng có lẽ chú Đức tuổi đã cao, không khao khát chiến thắng như thời còn trẻ nữa, nhưng với cái uy của chú Đức bao nhiêu năm qua, không ai dám nhắc tới vấn đề này. Ngay cả Hắc Tử thỉnh thoảng có đề cập đến, liền bị ánh mắt sắc lẹm của chú Đức liếc nhìn, nhẹ nhàng buông một câu: "Trẻ con miệng còn hôi mùi sữa, biết gì đại cục."

Lần này cũng thế.

Chú Đức vừa liếc mắt nhìn, Hắc Tử lập lức im bặt.

Cả hai bên giằng co chưa tới một phút, cửa xe bên đối phương bật mở, đầu tiên là một tên béo nhảy ra.

Bên này Hắc Tử và Khương Thượng Nghiêu cũng lần lượt xuống xe, rồi nhường chỗ cho chú Đức xuống.

Tên béo đó vào hôm trời lạnh thế này cũng không thèm mặc áo khoác, trán bóng loáng, đầu tròn bụng to rất giống với Bồ tát trong miếu, khi cười ngũ quan chụm lại thành một đống.

Chú Đức và hắn ta bắt tay nhau chào hỏi, rồi chỉ vào đám Hắc Tử giới thiệu một lượt, lúc này đội ngũ của cả hai bên mới cầm theo đồ từ đằng sau xe đi về hướng núi.

Địa thế của núi Vấn không cao, chỉ rộng, cả hàng chục dặm đều là lâm trường quốc gia, sản vật trong rừng phong phú. Báo tuyết sớm đã tuyệt chủng ở núi Vấn, nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy con hoẵng trắng, còn về những loại khác như bào tử (1), con cheo (2), thỏ hoang, đại bàng già, thì đếm trên đầu ngón tay.

(1) Bào tử: Tế bào động thực vật cấp thấp sản sinh ra, có tác dụng sinh trưởng hoặc ngủ nghỉ, hễ tách khỏi cơ thể mẹ là hình thành một cá thể mới.

(2) Con cheo: Loài thú giống hươu, nhưng nhỏ hơn, con đực có răng dài, sừng ngắn, chân nhỏ, nhảy nhanh, lông mềm, da để đóng giày.

Một đoàn hơn mười người tay cầm theo súng săn hai nòng và súng hơi, giẫm lên con đường tuyết phủ tới mắt cá chân đi sâu vào trong rừng. Khương Thượng Nghiêu nhìn chú Đức và tên béo phật gia kia chầm chậm đi giữa hàng người, thỉnh thoảng lại chụm đầu vào nhau nói nhỏ điều gì đó, trong lòng cũng hiểu chắc chắn việc đi săn ngày hôm nay chỉ là cái cớ, hẳn là có việc quan trọng gì đây cần tránh sự nhòm ngó của những người xung quanh, vì vậy mới lựa chọn đi lên núi vào thời gian này trong năm. Anh vốn là người ngoài, thêm một việc không bằng bớt một việc, chuyến đi này đối với anh mà nói chẳng qua cũng chỉ là đi chơi mà thôi. Vì vậy Khương Thượng Nghiêu cố ý đi tụt lại cuối hàng, cùng Hắc Tử bàn tán những chuyện thú vị mà anh ta được chứng kiến trong hai năm tại ngũ.

Trong núi hoang vắng, thỉnh thoảng lại có tiếng chim đại bàng núi kêu lên một tràng dài nơi chân trời rộng lớn.

Những bông tuyết vương trên cành cây rào rào rơi xuống vai khi họ đi qua, chú Đức và tên béo kia nói chuyện rất hào hứng, giữa đường cũng bắn mấy phát, đợi bọn đồ đệ đi nhặt thú săn được quay về xong hai người lại thu súng tiếp tục chủ đề đang nói dó.

Đến chiều, chú Đức thấy thú săn được cũng kha khá, tươi cười nói: "Xuống núi, vào lâm trường ăn cơm", sau đó vỗ vào lưng của tên béo, hai người thân thiết như huynh đệ nhiều năm: "Họ hàng của đồ đệ tôi làm việc trong lâm trường, bảo bọn họ dọn dẹp qua, làm một nồi hương (3), anh em chúng ta uống với nhau vài chén".

(3) Nồi hương: các loại rau rừng hầm với thịt chim

Hắc Từ đi tụt lại tít đằng sau cười hì hì: "Chuyện thành rồi".

Khương Thượng Nghiêu bình tĩnh và im lặng. Chỉ nghe thấy Hắc Tử vừa đi vừa nghiến răng bên cạnh: "Cậu nói xem năm đó tại sao ông chú mình lại đá mình vào bộ đội? Mình đi theo ông ấy đâu phải không có đường sống".

Khương Thượng Nghiêu suy nghĩ, rồi trả lời: "Chẳng phải chú Đức vẫn luôn nói cậu thô quá hay sao? Muốn rèn luyện, mài giũa cho cậu tinh tế hơn".

Hắc Tử sớm đã biết trước câu trả lời, chẳng qua anh ta muốn lên tiếng than phiền mà thôi. Đi được mấy bước lại tự nói với mình: "Cậu nói xem tương lai hai năm nữa Vấn Sơn sẽ mưa máu gió tanh, mình bỏ lỡ chẳng phải quá thiệt thòi hay sao?".

Khương Thượng Nghiêu khựng lại, trêu anh ta: "Cậu đọc quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp rồi đấy. Cậu vẫn nghĩ rằng mình sẽ sống cả đời như chú Đức? Cầm con dao ba cạnh khua khua vài cái là có thể ghi danh sử sách?".

Hắc Tử bất mãn nói: "Đừng cho rằng chỉ có cậu và chú mình mới dùng đầu óc để kiếm cơm. Sao mình lại không hiểu chứ? Giờ đâu phải là thời dùng nắm đấm để xem ai mạnh hơn? Đây mới chính là lũ ngốc! Phải dựa vào cái gì cậu còn không biết? Tiền! Hôm kia hai huynh đệ đánh nhau, tốn biết bao nhiêu tiền mới có thể bảo lãnh cho ra đấy, tính ra thì mỗi đứa hết năm nghìn!". Anh ta dùng tay ra hiệu, nói xong nhổ một bãi nước bọt vào bụi cây gai phủ đầy tuyết ven đường, chửi: "Mẹ kiếp, đánh nhau cũng không nên hồn!".

Khương Thượng Nghiêu khẽ khựng lại, năm nghìn là tiền lương một năm rưỡi của anh! Nghe đến câu cuối cùng anh không kìm được cười lên tiếng: "Biết thì tốt, chú Đức muốn cậu đi con đường khác bằng phẳng hơn".

Hắc Tử đi nhiều bắt đầu thấy nóng, cởi áo khoác đứng đón gió, một lúc sau khô mồ hôi rồi mới khẽ tiếng nói với Khương Thượng Nghiêu: "Chú mình nói rồi, nếu không khiến lão đại và lão nhị nhà họ Nhiếp chết, thì ông ấy có về hưu cũng không vui vẻ".

Loáng thoáng nghe thấy những từ như "Mỏ quặng... sòng bạc... Nhiếp gia" theo gió lọt vào tai, lại bắt gặp ánh mắt kinh hãi của Hắc Tử, Khương Thượng Nghiêu đại khái cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Anh cũng từng ở trong thế giới đen trắng của Vấn Sơn mười năm, mặc dù sau khi đi làm, nghe lời dạy bảo của mẹ dần dần rút chân khỏi thế giới đó, nhưng đối với những tin đồn trước đây anh vẫn khắc sâu trong trí nhớ.

Thế lực ngầm ở Vấn Sơn từ hơn mười năm trước đã chia thành hai phái, chú Đức đại diện cho bên tập thể đường sắt, còn Nhiếp gia cầm đầu đám đệ tử của khu nhà máy cơ khí. Trong trận kịch chiến lớn năm đó, lão đại của Nhiếp gia tay cầm xẻng đập nát mấy cái đầu như đập dưa hấu, cũng may có đám đàn em đứng ra gánh tội thay nên mới thoát khỏi án tử hình, có điều cuối cùng vẫn phải vào tù.

Thời gian đó, bên phía nhà máy cơ khí gần như tê liệt, chỉ còn lại lão nhị của Nhiếp gia một mình đứng lên vất vả chèo chống. Nhiếp lão nhị không bộp chộp nóng vội như anh trai mình mà có rất nhiều những thủ đoạn tàn ác, vì vậy không lâu sau, khi Nhiếp gia giống như cá muối hồi sinh nhờ cơ hội nhà máy cơ khí bị di dời, tháo dỡ, lão nhị của Nhiếp gia trở thành nhân vật tầm cỡ trong thời đại mới chuyển giao.

Và trong lần quyết đấu đó vợ chú Đức khó sinh, tới bệnh viện chậm một bước nên đã mất cả hai mạng người. Chú Đức lần đó thoát khỏi vòng lao lý trở thành kẻ thù khắc cốt ghi tâm của Nhiếp gia, còn anh em Nhiếp gia cũng trở thành cái gai trong mắt chú Đức.

Trong thời gian cải tạo lao động, Nhiếp lão đại cũng là một phần tử không an phận thủ thường. Người khác ngồi tù thì nỗ lực cải tạo để được tha trước thời hạn, chỉ có thời gian ngồi tù của ông ta càng ngày càng dài. Cũng may có em trai ở ngoài đưa hối lộ, cuối cùng Nhiếp lão đại cũng có ngày lại được nhìn thấy mặt trời. Và đến lúc ấy, chú Đức liệu còn có thể kê cao gối ngủ ngon được không, là cả một vấn đề.

Trong đầu Khương Thượng Nghiêu vẫn nghĩ mãi về chuyện này, vô thức đã đi vào cung văn hóa Nhân Dân, tòa nhà nhỏ cũ kỹ bên cạnh chính là Thư viện thành phố, đến dưới tòa nhà anh vừa khóa xe vừa tự mình cười thầm, nghĩ nhiều như thế làm gì, việc đấy có liên quan gì đến anh? Điều anh cần suy nghĩ bây giờ là làm thế nào để kiếm thêm ít tiền, mua một món quà kha khá mang tới nhà lãnh đạo, sớm giải quyết vấn đề nhà ở. Đàn ông xây nhà đàn bà xây tổ ấm, anh không cần đàn bà nào cả, anh đã có Nhạn Lam.

Nhớ đến cô bé đáng thương đang ở nhà vì bị cảm mà sốt cao, nước mắt nước mũi ròng ròng, bất giác anh khẽ cười, bước chân lên lầu cũng nhanh nhẹn hơn.

Trời rất lạnh nên thư viện không mở nhiều cửa sổ, mùi nấm mốc lâu năm bao trùm trong không khí. Ánh mặt trời u ám chiếu qua cánh cửa sổ bằng kính phủ đầy bụi vào phòng, những tia sáng ảm đạm. Mí mắt của cô thủ thư ngồi sau chiếc bàn lớn, ngoài cửa đang sụp xuống, hình như là ngủ gật, nhưng đôi tay vẫn đan thoăn thoắt.

Anh tìm xong sách mới nhớ ra quên mang thẻ thư viện, không cam tâm tìm hết túi quần bên trái lại lục sang túi bên phải.

Đằng sau bỗng vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ, nhẹ tới mức anh nghe câu được câu chăng: “Khương…anh Khương”.

Anh quay đầu lại, có ai đó đang đứng trong bóng tối của một kệ sách, dáng cao gầy, không nhìn rõ mặt.

Dường như nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong ánh mắt của anh, người đó bước ra khỏi nơi đang đứng. Khuôn mặt hiện rõ vẻ do dự và thấp thỏm, như chú thỏ lần đầu rời hang, chỉ cần nghe ngóng thấy bất kỳ động tĩnh nhỏ nào thì sẽ lập tức thụt đầu lại ngay.

Khương Thượng Nghiêu bất giác mỉm cười: “Thẩm Khánh Đệ?”.

7. Tập 1 - Chương 07

Đối phương rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, khóe môi khẽ cong lên như muốn cười song không biết tại sao lại lập tức mím chặt môi.

“Chúc mừng năm mới!” Anh nói trước.

Cô từ từ tiến gần lại phía anh, cũng chúc lại: "Chúc mừng năm mới!", đặt chồng sách trong lòng xuống bàn, nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu xuống, hỏi: "Anh cũng đến mượn sách sao?".

Khương Thượng Nghiêu gật đầu, thò tay vào túi cạnh của khoác vừa tìm thẻ thư viện vừa hỏi: "Nghỉ đông mà không đi đâu chơi à? Nhiều sách thế có đọc hết không?".

"Được ạ, em đọc nhanh lắm, đặc biệt là tiểu thuyết." Liếc mắt nhìn chồng sách trước mặt anh, mắt cô ánh lên vẻ kinh ngạc: "Anh chơi cổ phiếu ạ?".

"Ha ha, cũng chỉ đang học thôi mà."

Nói xong liền im lặng, cô thủ thư ngồi sau bàn đã dừng tay đan áo len từ lâu, hỏi bằng giọng uể oải: "Mượn sách phải không? Thẻ đâu?".

Thấy anh không có động tĩnh gì, Khánh Đệ lấy thẻ của mình đưa ra trước, rồi quay đầu lại nhìn con đường nhỏ giữa hai kệ sách, cô tưởng anh đang đợi Diêu Nhạn Lam, bèn hỏi: "Anh vẫn chưa tìm được hết sách ạ? Chị của Cảnh Trình không đi cùng anh sao?".

"Nhạn Lam bị cảm ở nhà rồi, kêu buồn chán nên anh mới đến đây tìm sách cho cô ấy đọc." Khương Thượng Nghiêu có chút bối rối: "Lúc đi mải nghĩ chuyện khác, nên quên không mang thẻ thư viện rồi".

Khánh Đệ ồ lên một tiếng, mắt liếc nhìn cuốn "Phân tích xu hướng kỹ thuật", quyển phía dưới tựa đề là gì cô không nhìn rõ, có lẽ mượn cho Diêu Nhạn Lam.

"Dùng thẻ của em đi, một thẻ có thể mượn năm cuốn." Cô buột miệng nói.

Cô thủ thư đang ghi ghi chép chép dừng bút, ngẩng mặt lên nhìn họ.

Thấy Khương Thượng Nghiêu tỏ vẻ do dự, trái tim Khánh Đệ đập loạn nhịp, thầm nghĩ sao mình lại nhiều chuyện như thế? Trong lúc còn đang bối rối thì thấy anh mỉm cười, nụ cười giống như làn gió xuân, đột nhiên cô thấy lòng nhẹ nhõm, lúc này mới để ý hóa ra mình đang đợi câu trả lời "Được" của anh.

"Được, vậy phiền em rồi." Anh rút cuốn sách ở cuối chồng ra đưa cho cô thủ thư, nói: "Mượn cho Nhạn Lam một cuốn được rồi, nếu không khi về lại trách anh", vừa nói, anh vừa cười rất tươi, như đang nghĩ đến điều gì đó.

Thứ mà anh đang nghĩ đến Khánh Đệ cũng có thể đoán được, chắc chắn là vẻ mặt giận dỗi làm nũng của Nhạn Lam, người yêu tâm đầu ý hợp. Khánh Đệ khẽ nhếch miệng cười phụ họa, nói: "Không phiền, anh nói với chị Nhạn Lam bao giờ đi học thì đưa sách cho em, để em trả cùng chỗ này".

Xuống đến tầng dưới, sắc trời âm u, cô đứng ở chân cầu thang khe khẽ điều hòa hơi thở, chỉ sợ mình thở quá mạnh sẽ tạo sương làm mờ hình ảnh anh đang mở khóa dắt xe đạp ra. Phòng bi-a bên cạnh thỉnh thoảng tiếng chọc bóng cộc cộc vang lên, như đánh trúng huyệt đạo nào đó ngay tim cô.

Giật mình thức tỉnh bởi cơn nhói đau của sự buồn bã, Khánh Đệ khẽ thở dài, tự hỏi lòng mình: Rốt cuộc mình đang làm gì?

Người đó cũng đang hỏi cô: "Về nhà phải không? Có cần anh đưa em về không?", anh dắt xe đạp đến đứng trước mặt cô.

Nửa thấy vui như mở cờ trong bụng, nửa lại bàng hoàng không biết nên làm thế nào, Khánh Đệ nhất thời khựng lại: "Nhà em ở bên kia". Cô chỉ ra đường: "Hình như không thuận đường".

"Vậy anh đưa em ra bến xe, nhìn trời có vẻ như tuyết lại sắp rơi đấy." Anh nhìn trời.

Hai người bị ngăn cách bởi chiếc xe đạp ở giữa đi về phía bến xe, Khánh Đệ kéo chiếc khăn quàng cổ lên cao che đôi môi đang cười cong thành hình vòng cung của mình lại, nhưng vẫn sợ anh nhìn thấy niềm vui ánh lên trong mắt mình, nên suốt dọc đường đi cô chỉ cúi đầu. Mặc dù không nói, nhưng rõ ràng cô cảm thấy có cái gì đó từ trong tim chảy ra hòa vào không khí, thần bí không cách nào lý giải, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào mỗi bước chân anh, theo anh tiến về phía trước.

"Nghỉ đông mà Cảnh Trình không rủ em ra ngoài chơi sao?"

"Không ạ..." Cô kéo chiếc khăn xuống thấp hơn, giải thích. "Có rủ nhưng em không đi".

Anh "ừm" một tiếng rồi không nói gì nữa, Khánh Đệ cắn môi nói: "Chỉ là bạn học bình thường, đi cùng nhau ra ngoài bị mọi người nhìn thấy, sẽ có ảnh hưởng xấu".

Anh nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, đột nhiên phì cười: "Vậy thì chắc là anh và chị cậu ấy đã hiểu lầm rồi. Bọn anh vẫn cho rằng… em biết đấy".

Khương Thượng Nghiêu không nói hết câu, nhưng Khánh Đệ hiểu ý anh, nói: "Không phải như hai người nghĩ đâu", rồi cũng im lặng theo.

Đến bến xe, anh đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng: "Trước kia em không như thế này".

Khánh Đệ kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại bị lời nói của anh làm cho giật mình hoảng hốt: "Trước… trước kia?".

Khương Thượng Nghiêu cũng ngạc nhiên: "Em không phải đã quên rồi đấy chứ? Ở quảng trường lần đó…".

Một lúc lâu sau cô mới có thể khép được miệng lại, ấp úng đáp: "Em cứ nghĩ người đã quên là anh, không thấy anh nói gì".

"Lần đầu tiên gặp lại anh không nhớ, chỉ thấy em rất quen. Sau lần gặp ở ga tàu anh mới nhớ ra." Anh quay sang nhìn về phía xe buýt sẽ đi tới, ánh mắt như muốn nhìn xuyên thấu vùng ký ức xa xôi: "Trước kia em rất bạo dạn, không quen biết mà cũng tíu ta tíu tít nói chuyện với anh hơn một tiếng đồng hồ, nửa đêm cũng không sợ anh là người xấu. Giờ… trầm hơn rất nhiều".

Ánh mắt anh hướng vào cô, có chút hiếu kỳ, có chút trêu chọc, Khánh Đệ nhất thời không biết tránh đi đâu, mặt đỏ lên giải thích: "Em đâu có? Khi ấy em… hơn nữa anh không phải người xấu, em biết". Cô không biết phải giải thích cảm nhận của mình khi ấy thế nào, lúc đó trong lòng nhiều tâm trạng khó nói, quá nhiều những mộng tưởng biết rõ là xa vời, chính vì biết anh là người lạ, lại chìm đắm trong ánh mắt đầy cổ vũ của anh, vì vậy cô mới trút bầu tâm sự.

"Khi ấy em chẳng biết trời cao đất dày là gì, cụ thể nói những gì giờ em cũng quên rồi." Cô lắp bắp nói, nét mặt vẫn còn vẻ ngượng ngùng.

Tối hôm ấy trăng sáng sao thưa, dưới ánh trăng màu bạc cô nắm chặt tay lại, ngữ khí hùng hồn, khi nói đến những việc mình đang nghĩ trong đầu, ánh mắt cô sáng rực, khuôn mặt bình thường vào giây phút ấy dường như toát ra một sức mạnh áp đảo người khác. Anh còn nhớ cô đã nói, sẽ có ngày cô rời khỏi đây để đi thực hiện giấc mơ của mình, cô muốn làm nhà văn, cô muốn làm biên kịch, cô muốn viết hết những câu chuyện trong tim mình ra cho người khác đọc. Khi ấy, anh vẫn còn trẻ, cũng non nớt như cô, đã hoảng hốt nhận ra rằng đây chính là sức mạnh của mộng tưởng.

Khánh Đệ nhìn mũi chân mình rất lâu, ngẩng đầu lên, ngập ngừng hỏi: "Giờ anh còn hát không?", nói xong bất giác hát khẽ một câu.

Khương Thượng Nghiêu sững người, không ngờ bài hát từ mấy năm trước mà cô vẫn còn nhớ, thậm chí giọng nói khe khẽ của cô còn mang hơi hướng của sự dịu dàng, tinh tế. Anh bắt đầu suy nghĩ, ngoài hát ở lớp ghita ra thì lần gần đây nhất anh hát là khi nào? "Hình như, lâu rồi không hát", anh cười khổ: "Đi làm kiếm tiền nuôi cả gia đình, áp lực rất lớn", nói xong anh hất cằm về phía trước, hỏi cô: "Xe 22 phải không? Đến rồi kìa".

Cô khẽ thở dài, cũng nhìn thấy những dòng chữ màu đỏ trên thân chiếc xe buýt cũ kỹ đang từ xa đi đến, đành thò tay vào túi tìm tiền lẻ.

"Lần đó em đi vội quá, quên không nói với anh, anh hát hay lắm. Thật đấy." Khi bước lên bậc cửa xe buýt, cô quay đầu lại nói với anh. Hôm đó Thượng Nghiêu đã hát một bài mà cô không biết, nhưng giọng hát xa xôi buồn bã, tinh khiết như âm thanh của thiên nhiên. Anh nói đây là một bài dân ca Mông Cổ, anh nói trong người anh có một nửa huyết thống là của người Mông Cổ, bài hát đó là bài hát của quê hương nơi anh chưa từng một lần về thăm.

Khuôn mặt điềm tĩnh của Khương Thượng Nghiêu giãn ra, khẽ mỉm cười.

"Em đi đây. Cảm ơn anh đã tiễn em." Cô vừa lên xe vừa vẫy tay chào anh.

Nhìn qua tấm kính cửa sổ phủ sương mờ ảo, bóng anh càng lùi xa càng nhạt đi. Thẩm Khánh Đệ khịt mũi, vội vàng xuống xe ở cửa sau. Thiếu chút nữa thì quên mất, xe đạp của cô còn đang trơ trọi một mình trong nhà xe của thư viện.

Elizabeth, trước mắt nàng là một câu hỏi khó… Nếu như nàng không lấy ngài Collins, mẹ nàng sẽ không nhìn mặt nàng nữa, còn nếu nàng lấy ông ta, thì ta sẽ không bao giờ gặp nàng nữa! (1)

(1) Trích trong tác phẩm Kiêu Hãnh và Định Kiến của nhà văn Anh Jane Austen.

Thư viện thành phố mấy năm nay gần như không có sách mới, thế cho nên rất nhiều cuốn, Diêu Nhạn Lam có thể thuộc làu làu một trích đoạn trong đó. Cho dù là như vậy, mỗi lần đọc đến đoạn ngài Bennet nghiêm túc nói câu trên ra, cô vẫn không nhịn được cười khúc khích.

Nếu như trước kia, mỗi lần như thế, anh sẽ hỏi cô: "Em cười gì thế?", sau đó cô sẽ đọc lại đoạn đó để chia sẻ cảm xúc của mình với anh.

Nhưng hôm nay, Khương Thượng Nghiêu ngồi cuối giường, rất trầm ngâm.

Cô đặt sách xuống, rướn nửa người về phía trước, nghiêng mặt nhìn anh.

Cùng là mắt hai mí, nhưng không giống với cô, đôi mắt anh mỏng và hẹp, mỗi khi khẽ chau mày suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt thường chăm chú và trở nên sâu hút. Nhạn Lam thầm nghĩ đến bộ dạng trưởng thành hơn của anh vào mười năm sau, khuôn mặt vui mừng của cô bỗng nóng bừng lên.

Anh quay đầu lại nhìn vào mắt cô, sự mải miết trong ánh mắt biến mất, thay vào đó là một đôi mắt đang cười, giơ tay ra véo vào hai má bầu bĩnh của cô.

Nhạn Lam lùi lại phía sau tránh, bất mãn lầm bầm: "Anh lại bắt nạt bệnh nhân".

Khương Thượng Nghiêu sau khi đạt được mục đích cũng không thừa thắng xông lên, tay thu về đặt trên đùi mình khẽ gõ nhịp, sau đó như tự hỏi tự trả lời: "Anh đã bao lâu rồi không hát? Hình như rất lâu rồi thì phải".

"Ai nói với anh? Lần trước đến lớp ghita tìm anh, em có nghe anh hát mà. Có điều em không thích bài hát đó." Cô chun mũi, bày tỏ vẻ lãnh đạm đối với bài hát "Một nghìn lý do thương tâm".

"Vậy thưa đại tiểu thư xin mời cô cứ chọn, chọn bài nào, tôi đi lấy đàn ghita. Hôm nay tôi lại có hứng ca hát đây."

Nói xong bỗng nghe thấy có tiếng mở cửa ngoài phòng khách, Khương Thượng Nghiêu vốn đã đứng dậy, liền nhanh nhẹn đi ngay ra cửa phòng ngủ, vừa đi vừa quay lại làm mặt xấu với Diêu Nhạn Lam, Nhạn Lam bướng bỉnh lè lưỡi với anh.

Người bê bát đứng trong phòng khách của nhà họ Diêu quả nhiên là mẹ anh, nhìn thấy anh bèn đổi tay véo tai anh. Khương Thượng Nghiêu không dám tránh, sợ thân hình cao lớn của anh sẽ khiến mẹ lại phải vất vả nhón chân, đành thuận theo tay mẹ khom người xuống: "Mẹ nhẹ một chút, nhẹ tay một chút… mấy giờ rồi mà mẹ vẫn còn sang đây?".

"Con vẫn còn biết hỏi mấy giờ cơ đây?" Mẹ anh kéo mạnh tay hơn: '"Nói với con bao nhiêu lần rồi? Tình cảm thắm thiết tới đâu cũng nên có giới hạn, dì con làm ca đêm, hai đứa chui vào phòng lâu như vậy, nếu để chuyện này truyền ra ngoài thì con gái nhà người ta sao còn đường sống đây?".

Khương Thượng Nhiêu liên tiếp nói mấy câu: "Con biết rồi, con biết rồi, là con sai rồi". Mẹ anh mới chịu buông tay, miệng vẫn cằn nhằn: "Thanh niên nhiệt khí hừng hực dễ phạm sai lầm, mẹ để mắt đến các con vì muốn tốt cho các con thôi", nói xong giơ chiếc bát trên tay lên cho anh nhìn: "Nước đường nâu gừng bà con nấu, uống vào sẽ ra mồ hôi, ngủ một giấc ngày mai sẽ khỏi. Nhạn Lam khỏi rồi đi chơi đâu thì đi".

"Ngày mai con phải theo tàu rồi."

Mẹ anh tức giận, đẩy anh về phía cửa: "Thế thì còn ngày kia ngày kìa… ngày còn dài lắm. Mau về ngủ cho mẹ".

Khương Thượng Nghiêu bất lực, đành ngoan ngoãn đứng nhìn mẹ đi vào phòng Nhạn Lam, đóng cửa nhốt anh ở ngoài.

Khương Phượng Anh là người đàn bà ghê gớm được cả khu tập thể đường sắt này công nhận. Cũng may nhờ tính cách đó, mà năm ấy khi tham gia vào đội quân tới Mông Cổ mới có thể sống sót trở về. Nhắc tới chuyện cũ, bà Khương Thượng Nghiêu thường đưa tay lên lau nước mắt. Thời gian ấy, những người cùng đi với con gái bà đều lần lượt trở về thành phố, chỉ có duy nhất mình bà vẫn bặt tin con và cứ nghĩ con đã chết. Ai ngờ hơn nửa năm sau, Khương Phượng Anh xuất hiện trước cửa nhà với vẻ mặt mệt mỏi, bộ dạng lôi thôi lếch thếch ôm một đứa bé trong lòng.

Cũng may tính cách mẹ anh mạnh mẽ, mang con về nhà mẹ đẻ ở, đến dì của Khương Thượng Nghiêu cũng không dám nói câu gì. Còn cả khu tập thể đường sắt này đều biết Khương Phượng Anh không phải là người dễ gây sự, ai dám mắng Khương Thượng Nghiêu một câu là tạp chủng, mẹ anh có thể hai tay chống nạnh đứng dưới nhà của đối phương chửi liền mấy tiếng đồng hồ. Từ nhỏ tới lớn Khương Thượng Nghiêu bị coi thường không ít nhưng cũng chưa phải chịu quá nhiều tội, bị mẹ cho ăn đòn cũng nhiều, chẳng qua vì khi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, lúc nào cũng hỏi bố, hỏi nhiều khiến mẹ anh nổi điên vớ cây chọc lò để đánh.

Trong phòng mẹ anh nói liến thoắng, thỉnh thoảng lại có tiếng Nhạn Lam khe khẽ đáp lại, Khương Thượng Nghiêu bất lực lắc đầu. Trong mắt mẹ, bà luôn coi Nhạn Lam là con gái mình đẻ ra, lúc nào cũng đề phòng anh như đề phòng một con sói gian ác.

Vừa đóng cánh cửa nhà họ Diêu lại, đã nghe thấy chuông điện thoại từ nhà mình vọng ra. Khương Thượng Nghiêu sợ làm phiền bà, vội vàng chạy vào, nhìn đồng hồ treo trên tường, đã chín giờ hơn, gần mười giờ rồi.

"Anh!"

"Mấy giờ rồi, còn chưa về sao?"

Anh vừa nói xong, đầu dây bên kia Diêu Cảnh Trình đã vội vàng hỏi: "Anh, trong người anh giờ có bao nhiêu tiền? Bạn em có chút chuyện, giờ đang nằm trong bệnh viện. Em gọi cho Tạ Tiểu Long, nhưng không có ai nghe máy. Giờ đang chờ cấp cứu, em lo quá, anh…".

"Bạn em? Là ai? Hoàng Mao? Tiểu Bản? Xảy ra chuyện gì? Bọn em lại gây sự với người ta phải không?"

"Anh, anh đừng hỏi vội có được không?" Cảnh Trình hoảng loạn nói gì đó với người bên cạnh, rồi quay vào nói tiếp với anh: "Chỉ đánh nhau một trận thôi, hai người bị thương, giờ đều nằm trong bệnh viện".

Khương Thượng Nghiêu chỉ quan tâm tới một vấn đề: "Em có bị thương ở đâu không?".

"Không ạ." Cảnh Trình nói xong đọc luôn tên bệnh viện.

"Đợi anh."

Theo như lời Cảnh Trình nói, cậu ta và đám bạn vào quán internet, Hoàng Mao thấy bàn máy trước mặt chưa có ai liền ngồi xuống. Không ngờ một lúc sau có người đi đến, nói đó là chỗ của anh ta, vừa rồi có việc nên phải ra ngoài. Vốn biết sai là bên mình, nhưng Hoàng Mao lại liên tục mắng chửi người đó, trong lúc cãi cọ có xảy ra xô đẩy, đối phương thấy bọn Cảnh Trình đông người nên chỉ ra oai chửi vài câu rồi bỏ đi. Ai ngờ sau khi đi rồi liền gọi thêm người mai phục ở bên cạnh quán, đợi bọn họ ra ngoài. Phía bên Cảnh Trình đông người, nhưng lại chẳng đề phòng, kết quả không cần nghĩ cũng đoán được.

Khi kể lại chuyện này Diêu Cảnh Trình vừa xoa xoa vết bầm tím dưới mắt vừa nghiến răng vừa bồn chồn bất an nhìn về phía phòng cấp cứu, còn Khương Thượng Nghiêu vừa rút tiền vừa quan sát cậu ta vừa suy nghĩ đến chân tướng sự việc.

"Đối phương là con nhà ai có nhìn rõ không?"

"Nhà Mã Hồi Hồi." Diêu Cảnh Trình biết anh rất hiểu chuyện trong giới giang hồ của Vân Sơn, những chi tiết vụn vặt cậu ta không dám múa rìu qua mắt thợ. "Anh, việc này anh đừng tham gia vào, hay là anh về nhà trước đi?"

Khương Thượng Nghiêu quay lại nhìn dãy hành lang dài hun hút: "Hoàng Mao đánh nhau rất liều mạng, anh chỉ sợ em không nói thật. Nếu đối phương phải chịu tổn thất hơn bọn em, ai dám đảm bảo chúng không

tìm đến bệnh viện?".

Diêu Cảnh Trình tiếp tục nghiến răng: "Tạ Tiểu Long đi gọi…", nhận thấy mình đã nói quá nhiều, cậu ta liền im bặt đi nhanh về phía phòng cấp cứu: "Em đi xem Hoàng Mao thế nào".

Chẳng biết có phải bị thương ở phần lưng không, mà dáng đi của cậu ta rất kỳ quái. Khương Thượng Nghiêu nhìn chằm chằm, sau đó ngay lập tức đưa tay ra túm lấy áo cậu ta. Dưới sức kéo mạnh như vậy, Diêu Cảnh Trình dừng bước, đứng không vững, nửa người gần như ngã về phía Khương Thượng Nghiêu. Mặt đối mặt, Diêu Cảnh Trình có chút bối rối.

"Anh."

Khương Thượng Nghiêu cũng không thèm để ý tới cậu ta, liền vén mạnh áo cậu ta lên. Quả nhiên áo len được cho vào trong quần, con dao găm dài lộ một nửa khỏi cạp quần. Nhìn hoa văn trên con dao anh nhận ra đây chính là con dao năm ngoái Diêu Cảnh Trình lấy ở chỗ mình.

Anh không nói không rằng, rút con dao ra, rồi nhét vào sau lưng mình, kéo áo khoác che đi, sau đó đứng nhìn Diêu Cảnh Trình.

"Anh…" Diêu Cảnh Trình khó khăn nuốt nước bọt.

"Từ nhỏ tới lớn mỗi khi nói dối em đều nhìn đi chỗ khác, nghĩ đến đâu bịa đến đấy, đầu óc không tập trung." Khương Thượng Nghiêu hất cằm về phía phòng cấp cứu, bước về phía đó trước: "Đưa tiền cho hai đứa nó, em về nhà với anh".

Đang nói chuyện, phía sau vang lên tiếng bước chân rầm rập, kèm theo đó là tiếng y tá gọi bác sĩ. Khương Thượng Nghiêu kéo Diêu Cảnh Trình lui về phía sau một bước, nhường nửa đường cho họ đi qua. Chỉ thấy hai người phụ nữ vừa đỡ vừa kéo một người đi về phía phòng cấp cứu, trong số đó người phụ nữ trung niên còn đang vừa khóc vừa kêu lên: "Bác sĩ, mau cứu người, con tôi sắp mất mạng rồi", ba người nhanh chóng đi qua trước mắt họ, nhưng lưu lại một vết máu dài dưới đất.

Khương Thượng Nghiêu trong lòng thầm nghĩ, mấy ngày Tết bệnh viện thật quá náo nhiệt, còn chưa kịp phản ứng gì, phía sau lại có người đi chen qua họ, hét lên bằng một chất giọng địa phương: "Khánh Đệ, con trông chừng mẹ và em, cậu đi đăng ký lẩy số".

Diêu Cảnh Trình nghe thấy tên Khánh Đệ liền "Á" lên một tiếng, rồi vội vàng lao vào phòng cấp cứu, Khương Thượng Nghiêu cũng giật mình, đi theo sau.

"Thẩm Khánh Đệ."

Cô gái đang khom người giữ chặt đầu em gái, lo lắng cuống quýt không biết nên giữ thế nào cho đúng kia chính là Thẩm Khánh Đệ. Cô chỉ quay ra liếc nhìn Diêu Cảnh Trình một cái, thoáng sững người lại rồi hoảng loạn gật gật đầu với Diêu Cảnh Trình sau đó lại quay sang nói chuyện với y tá.

"Chuyện gì thế này?" Diêu Cảnh Trình vò vò tóc, đi tới hỏi: "Thẩm Ái Đệ, em lại cướp bạn trai của ai rồi hả?".

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Thẩm Ái Đệ nhìn qua vai chị gái vẫn nhận ra khuôn mặt của Diêu Cảnh Trình, nụ cười vừa khẽ nở trên môi lập tức tắt ngấm theo câu hỏi sau đó của Diêu Cảnh Trình, y tá đang giúp nó rửa vết thương, đau đớn không thể chịu nổi, nước mắt giàn giụa, hòa lẫn với những vết máu còn vương trên mặt, trông rất đáng thương.

Suốt đường đến đây, không thấy em gái kêu một tiếng hay rơi một giọt nước mắt nào, lúc này trái tim Khánh Đệ cũng đau nhói, quay đầu lại nói với Diêu Cảnh Trình: "Cậu nói ít đi không được sao?", nói xong liền nhìn thấy Khương Thượng Nghiêu đứng sau lưng Diêu Cảnh Trình, vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh như thế, nhưng sự quan tâm lại tràn đầy trong ánh mắt. Gặp anh đúng lúc mất mặt thế này, Thẩm Khánh Đệ cảm thấy đến giọng mình cũng như đang run lên.

Đột nhiên có người lao đến, vòng tay ôm chặt lưng Diêu Cảnh Trình: "Làm gì lâu thế? Diêu…".

Người đó thoáng liếc thấy khuôn mặt vô cảm của Khương Thượng Nghiêu, giọng nói lập tức mềm nhũn, miễn cưỡng nở một nụ cười chào: "Anh Khương".

Giới giang hồ ở Vấn Sơn biết khu tập thể đường sắt có một người họ Khương, là huynh đệ sống chết với Hắc Tử, mà Hắc Tử lại là cháu ruột của chú Đức. Nhưng những người biết mặt Khương Thượng Nghiêu không nhiều, chỉ có đám tay chân thân cận của chú Đức và mấy cậu bạn chơi thân với Diêu Cảnh Trình.

Khương Thượng Nghiêu hơi cúi đầu xuống, người đó thấy anh không nổi giận vì chuyện Diêu Cảnh Trình bị thương, trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều, tập tà tập tễnh kéo Diêu Cảnh Trình về chỗ ngồi cũ.

Sự kinh ngạc khi vừa nhìn thấy Thẩm Khánh Đệ đã qua đi, Diêu Cảnh Trình lúc này mới nhớ ra con dao ở thắt lưng đã bị lấy mất, thảng thốt hỏi: "Hoàng Mao đâu?".

Tiểu Bản chỉ chỉ lên trần nhà: "Ở tầng trên. Đợi nộp tiền để đi chụp X-quang".

Thặng Nhi ở bên cạnh thiếu kiên nhẫn ra đứng nơi cửa sổ, quan sát động tĩnh bên ngoài, chửi thề câu gì đó.

Đám người này từ dáng vẻ cho tới hành động vừa nhìn đã thấy không phải hạng tử tế gì, vì vậy trong phòng cấp cứu tự nhiên chia thành hai nửa, một bên thì người lớn trẻ nhỏ đứng líu ríu với nhau, một bên rộng thênh thang chỉ có vài người bọn họ ngồi. Đến y tá trong phòng thỉnh thoảng cũng liếc về phía họ, ánh mắt vừa sợ sệt vừa coi thường.

Khương Thượng Nghiêu từ từ bước tới trước mặt Diêu Cảnh Trình: "Em đưa tiền cho bạn rồi đi về cùng anh".

"Anh…"

Diêu Cảnh Trình di chuyển ánh mắt, nhìn về phía Thẩm Khánh Đệ đang khom lưng ngồi bên cạnh em gái: "Em đợi Thẩm Khánh Đệ xong việc rồi sẽ đi".

"Cút ngay về nhà!" Khương Thượng Nghiêu bất giác hét lớn, cảm nhận được ánh mắt của những người xung quanh hiếu kỳ quay lại nhìn vì tiếng quát của mình, lúc đó anh mới hạ thấp giọng: "Anh sẽ ở lại đây. Các em về trước đi. Em, Tiểu Bản, cả em nữa", nói rồi ánh mắt quét qua cả ba người để điểm danh.

"Lúc này mà về thì không còn nghĩa khí gì nữa, lão Tiểu còn đang ở trên tầng đưa Hoàng Mao đi chụp X-quang mà."

"Em không muốn sống nữa phải không? Mã Hồi Hồi mà em cũng dám động đến? Trong lúc chúng ta nói chuyện, bọn chúng gọi người đến chặn bên ngoài bệnh viện thì làm thế nào?"

Tiểu Bản lí nhí lên tiếng: "Bọn chúng không dám đâu", bắt gặp ánh mắt của Khương Thượng Nghiêu lập tức ngậm miệng cúi gằm đầu xuống.

Khương Thượng Nghiêu trầm mặc vài giây rồi cười lạnh: "Không biết các em có bản lĩnh gì, mà đến Mã Hồi Hồi cũng phải sợ đây?". Mã Hồi Hồi là ông chủ của nhà hàng Hồi Dân, tay giết mổ có tiếng ở Vấn Sơn, chỉ một nhát dao vạch xuống, lọc da bò không dính dù chỉ một sợi gân.

8. Tập 1 - Chương 08

Diêu Cảnh Trình kéo kéo áo Tiểu Bản, ý bảo cậu ta đừng nói nữa, đứng dậy đưa lại tiền cho Khương Thượng Nghiêu: "Vậy anh, bọn em về trước. Hoàng Mao anh biết chứ? Tên tóc trắng như lông cừu ấy".

Cơ mặt Khương Thượng Nghiêu khẽ giãn ra, gật đầu: "Chị em ngủ rồi, về thì nhẹ nhàng thôi". Nhìn theo bóng Diêu Cảnh Trình cho tới lúc khuất khỏi tầm mắt, anh vô thức đưa tay ra sau thắt lưng sờ sờ vào cán dao cứng lạnh kia.

Tên tiểu tử này lớn rồi, sắp không quản được nữa rồi.

Diêu Cảnh Trình đi lên phía trước chào Ái Đệ một tiếng, nha đầu đó mơ mơ màng màng mỉm cười, sau khi nhìn theo bóng dáng bọn họ ra khỏi cửa, nước mắt mới lặng lẽ ướt nhòe hốc mắt.

Mẹ Khánh Đệ xót ruột ôm chặt lấy con, khóc thành tiếng. Lòng bàn tay bị móng tay của Ái Đệ bấm chặt đâm vào nhói đau, Khánh Đệ biết em gái kiêu ngạo cứng đầu đang cố tỏ ra kiên cường, cô dỗ dành nó, khe khẽ an ủi: "Cảnh Trình nói hai ngày nữa sẽ đến nhà thăm em".

Trái tim cô chia làm hai ngả, một phần lo lắng cho em gái, một phần đi theo bóng người vừa ra ngoài cùng Diêu Cảnh Trình kia. Nhân lúc cùng cậu đi nộp tiền, cô rà soát tìm khắp hành lang, nhưng không thấy bóng dáng người ấy đâu, không tránh khỏi thất vọng, sau khi sự thất vọng qua đi lại thấy nhẹ nhõm hơn: Chuyện mất mặt thế này tốt nhất không nên để anh ấy biết.

Tiểu Ái đã cầm máu, nhưng vẫn phải đi chụp phim để kiểm tra. Lên tầng hai, Thẩm Khánh Đệ vô tình nhìn thấy Khương Thượng Nghiêu vẫn còn ở đó. Ánh đèn neon trắng nhợt của bệnh viện hắt trên trần xuống, bóng anh trải dài dưới đất. Sau khi đưa em gái vào phòng X-quang, cô không biết nên ngồi bên ngoài phòng đợi hay đi đến hỏi thăm anh một câu. Trong lúc còn đang do dự, Khương Thượng Nghiêu từ từ bước tới phía cô.

"Lại gặp nhau rồi."

Cô cười khan: "Đúng vậy, buổi chiều vừa mới nói tạm biệt", rồi chỉ chỉ vào phòng X-quang: "Bạn anh ở trong đó ạ?".

Anh vừa ngồi xuống vừa lắc đầu: "Bạn Cảnh Trình. Trẻ con đánh nhau quá tay".

Thấy cô chỉ gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu rồi không nói gì nữa, anh hỏi: "Ái Đệ là…"

"Ngã đập vào tủ tivi, vỡ đầu. Cũng không phải chuyện gì lớn." Cô cướp lời nói, các ngón tay đan vào nhau mỗi lúc một nhanh hơn, để lộ sự bất an và bối rối trong lòng.

Nhân dịp Tết cậu lên Vấn Sơn, nói lần trước mợ mượn mẹ tiền xây nhà cậu hoàn toàn không biết gì, kiên quyết trả lại tiền cho mẹ. Trong lúc mẹ đang bỏ tiền vào két thì bố về, mẹ luống cuống khiến tiền tung tóe dưới đất. Tối bố truy hỏi mẹ tiền ở đâu ra, có phải thường xuyên giấu ông cho cậu tiền không? Hai người bắt đầu cãi nhau, khi ấy Khánh Đệ đang tắm, không kịp ra can, Ái Đệ xông lên ngăn bố thì bị ông đá một cái văng ra, đập đầu vào tủ tivi.

Cậu khi ấy đang ở nhà cô nhảy dựng lên quyết sống mái với ông anh rể khốn nạn một phen, bố trong lúc tức tối đã gào lên đuổi hết mấy người bọn họ ra khỏi nhà. Những tiếng gào thét chửi bới đó đến giờ vẫn còn lởn vởn bên tai Khánh Đệ, mạnh tới mức khiến màng nhĩ của cô cũng thấy đau. Cô giơ tay lên ôm mặt vuốt mạnh mấy cái, cút thì cút, trời rộng đất dài lẽ nào cứ thế này mới có thể sống được?

Khi ngẩng mặt lên, cô bắt gặp ánh mắt quan tâm của anh, Khánh Đệ có điểm rất giống em gái, ấy là khi cảm thấy tủi thân, nếu gặp được người mà mình mong gặp sẽ muốn bật khóc. Nhưng hít một hơi thật mạnh, cô lại kìm nén được.

Anh trầm mặc rời ánh mắt khỏi những đốt ngón tay đang trắng bệch ra vì bị cô nắm chặt: "Không sao là tốt rồi. Để Ái Đệ về nhà nghỉ ngơi thêm. Lớp ghita sau Tết sẽ học lại nhưng cũng không cần đến đâu, sau này anh sẽ dạy bù cho cô bé".

Khánh Đệ miễn cưỡng cười: "Cảm ơn anh".

Khương Thượng Nghiêu nộp xong hết các khoản viện phí rồi mà vẫn chưa rời bệnh viện, hoàn toàn không phải là anh tâm địa lương thiện hay nghĩa khí. Anh đã gặp quá nhiều những nhân vật trong giới giang hồ ở Vấn Sơn và cũng nghe được rất nhiều tin đồn. Đám thanh niên hư hỏng này dường như đều xuất thân từ gia đình bình thường, thậm chí không ít kẻ còn xuất thân từ những gia đình rất nghèo, nhưng bọn chúng lại hung hăng hiếu thắng thích giương oai giễu võ đồng thời coi đây là niềm vui, là vinh dự, lầm đường lạc lối quên mất mình xuất thân từ đâu và đến từ gia đình như thế nào. Đối với những kẻ như thế anh rất ít khi tỏ ra đồng cảm.

Lúc Hoàng Mao bước ra, Khương Thượng Nghiêu lập tức chú ý tới một vòng tròn thâm tím quanh cổ, trong lòng nghĩ chiếc cổ mảnh khảnh thế kia còn chưa vặn gãy tại chỗ đã là kỳ tích rồi.

Da Hoàng Mao khô và trắng, đầu tóc rối bù như tổ quạ, trông rất thô tục. Cậu ta bị bệnh bạch tạng nên từ nhỏ đã quen với những ánh mắt tò mò, đôi mắt ti hí mỗi khi nhìn người khác trông rất nham hiểm. Khương

Thượng Nghiêu biết tên tiểu tử này ngoài Cảnh Trình ra thì nhìn ai cũng với bộ mặt rất hằm hè, vì vậy lúc này Hoàng Mao không nói không rằng, cũng không gọi ai, chỉ dùng đôi mắt ti hí như mắt sói con của mình nhìn chằm chằm vào cánh tay bó bột, rõ ràng cậu ta chẳng hề lưu tâm.

Vẫn là lão Tiểu cảm thấy ngại ngùng, nói: "Anh Khương, nửa đêm nửa hôm bắt anh phải chạy tới đây thật ngại quá".

Khương Thượng Nghiêu ngăn cậu ta lại: "Đừng nói chuyện ấy, anh không có bản lĩnh gì giúp các em, chỉ một lần này thôi. Tiền thuốc men không phải con số nhỏ, sau này gặp chuyện nên biết kiềm chế, đừng đánh nhau như muốn bỏ mạng thế, không đáng".

Dừng lại vài giây, đợi khi ánh mắt lén lút của Hoàng Mao nhìn về phía anh rồi vội vàng thu lại xong, anh mới nói tiếp: "Vẫn đi với đám người của anh trai Tạ Tiểu Long phải không?".

Trước đó, do vội vàng không kịp khớp lời khai với Diêu Cảnh Trình, Hoàng Mao đứng bên cạnh với bộ mặt ủ rủ như cha chết bị mẹ bỏ rơi, lão Tiểu không dám chắc liệu có phải Khương Thượng Nghiêu chuẩn bị hỏi thăm lão đại của mình để đòi lại tiền thuốc thang hay không, do dự trả lời: "Không đi cùng từ lâu rồi. Cuối năm ngoái, anh Tang Cẩu ở Hà Tây mở một khu làm ăn, bọn em cũng theo qua đó kiếm miếng ăn. Đây cũng là do anh của Tiểu Long giới thiệu".

Cái gọi là Khu làm ăn, chắc chắn không phải cái gì khác ngoài sòng bạc, phòng tắm hơi hoặc karaoke. Công việc nham nhở đó của Hoàng Mao nói dễ nghe thì là bảo vệ, thực tế là đâm thuê chém mướn.

Khương Thượng Nghiêu nhất thời hiểu ra.

Lúc này đã đi ra đến cổng bệnh viện, anh đang định nói thêm một hai câu nữa rồi đường ai nấy đi, chỉ nghe thấy tiếng phanh xe rít dài phá tan bầu không khí yên tĩnh, một chiếc xe con trong nháy mắt lướt tới ngay đằng sau, có lẽ đã mai phục trên con đường trước cổng bệnh viện từ rất lâu rồi.

Anh giật thót mình, tay theo quán tính lần ra phía sau lưng. Cửa xe bật mở, một cái đầu thò ra: "Lên xe!", người trên xe hét

Tư thế căng thẳng của hai người bên cạnh lập tức thả lỏng, trên xe có lẽ là đồng bọn của chúng, vài bóng người thấp thoáng không dưới năm tên. Khương Thượng Nghiêu thầm nghĩ, thả mấy tên tiểu tử này ở cổng bệnh viện để làm mồi nhử, những tên khác lặng lẽ nấp bên ngoài cửa bệnh viện để mai phục, gặp thì tấn công mà thuận lợi thì sẽ rút, chiêu này cũng đủ thấy tên cầm đầu rất cao tay.

Lão Tiểu nói: "Anh Khương, bọn em về trước đây". Hoàng Mao đến chào cũng không thèm chào bước thẳng lên xe, cửa xe đóng mở chưa mất một phút, chính vào giây phút đó, dưới ánh đèn đường vàng nhạt, Khương Thượng Nghiêu nhìn thấy một khuôn mặt rất quen.

Cho đến khi chiếc xe lao vút đi để lại làn khói đen sì, anh vẫn chưa lục tìm lại được chủ nhân của khuôn mặt rất quen ấy trong trí nhớ, đành gạt bỏ nỗi bất an khó hiểu đang trào dâng trong lòng đi.

Cũng cùng lúc đó, Cảnh Trình ngồi trong phòng khách đếm tiếng tích tắc của đồng hồ, đợi rất lâu rồi, lòng như lửa đốt. Biết anh có chuyện muốn hỏi, nhưng cậu ta hoàn toàn không ngờ là câu đầu tiên khi Khương Thượng Nghiêu hỏi lại là: "Kiếm được bao nhiêu?".

Trong sự sợ hãi và bối rối, đầu cậu ta tái hiện lại cảnh mấy lần mình nhận tiền, nhất thời không đếm được là bao nhiêu, lại nghe thấy tiếng anh hỏi tiếp: "Máy nhắn tin cũng là của Tang Cẩu cho phải không?".

Đến tên của lão đại cũng đã bị moi ra, Diêu Cảnh Trình thầm nghĩ xong rồi, mặt nhăn nhó thê thảm: "Anh, anh biết hết rồi ạ?"

Khương Thượng Nghiêu cởi áo khoác vẫn chưa treo lên móc, cầm trên tay đứng ở cửa phòng khách như đang nghĩ gì đó một lúc, rồi nói: "Ra đây".

Diêu Cảnh Trình lại một lần nữa than thầm xong rồi trong lòng.

"Đừng làm kinh động đến mẹ và chị cậu." Đi theo cậu ta ra ngoài, Khương Thượng Nghiêu vừa nói vừa nhẹ nhàng khép cửa lại.

Còn chưa kịp than thầm xong rồi lần thứ ba, thì Diêu Cảnh Trình có cảm giác như bị vật gì đó chụp vào đầu, muốn tránh, nhưng vật trên đầu đó ra sức kéo, cả người cậu ta bị kéo qua một bên, sau đó bụng bị thúc mạnh vài phát, mạnh tới mức cậu ta thổ cả nước mật ra ngoài. Đoán chắc đó là mấy cú lên gối, Cảnh Trình hốt hoảng hít một hơi thật sâu để trụ vững, còn chưa kịp hít xong, lưng lại liên tiếp bị vật cứng đập vào xương sống, cậu ta đau tới mức cúi gập người xuống, hoảng loạn túm chặt lấy thanh lan can cầu thang bên cạnh, mình cong như con tôm quỳ dưới đất.

Diêu Cảnh Trình không dám lên tiếng xin tha, thấy anh đã dừng tay, lúc đấy mới kéo thứ trùm kín đầu và nửa thân mình ra, quả nhiên là chiếc áo khoác mà anh đã cầm trên tay vừa rồi. Cậu ta thu lại một chân đang quỳ dưới đất ngồi bệt xuống, thấy Khương Thượng Nghiêu không buồn ngước mắt lên nhìn, đang đút lại con dao găm vào sau thắt lưng, bất giác Cảnh Trình toát mồ hôi. Nếu không phải khi ra tay anh đã giảm bớt lực, cán dao đó lại dịch xuống khỏi đốt giữa của sống lưng ba phân, thì cả đời này cậu ta chắc chắn phải ngồi trên xe lăn.

"Áo. " Anh nhìn cậu nhướng mày, Diêu Cảnh Trình vội vàng đưa chiếc áo đang ôm trong tay cho Khương Thượng Nghiêu.

Khương Thượng Nghiêu mặc xong ngồi xuống bên cạnh cậu ta, duỗi đôi chân dài ra: "Anh cũng quên mất lần cho cậu một trận gần đây nhất đã là mấy năm rồi?".

Diêu Cảnh Trình nghĩ một lúc, cũng không nhớ ra nữa, chắc phải bảy, tám năm rồi. Tính mẹ yếu đuối, nói cả ngày cũng không đi vào chủ đề chính, chị thì theo mẹ, từ nhỏ tới lớn người duy nhất quản giáo Cảnh Trình chính là người đang ngồi bên cạnh đây. Thế mà vị này lại học cách giáo dục của mẹ cậu ta, không nói nửa lời cứ đánh cho một trận trước đã, đánh xong từ từ nói, vì vậy ngay khi Khương Thượng Nghiêu gọi cậu ta ra ngoài, cậu ta đã biết trận đòn lần này khó tránh khỏi.

Diêu Cảnh Trình biết mình không nên qua lại thân thiết quá mức với bọn Hoàng Mao, Tiểu Bản, không nên theo Tang Cẩu, nhưng cậu ta cũng cho rằng, những chuyện không nên làm nếu vẫn phải làm, thì cũng chẳng có gì là sai cả.

Cửa sổ trên hành lang tầng không đóng chặt, hút gió, cậu ta khịt khịt mũi, tối nay phải chịu không ít đòn, toàn thân như muốn rã rời.

"Những chuyện như thế anh chưa từng tham gia bao giờ, nhưng nghe thấy, nhìn thấy cũng không ít. Người tham gia không ít, sóng càn quét qua, như kéo lưới đãi vàng dưới đáy sông, lọc đi bao nhiêu người? Thời chú Đức, những kẻ tàn phế, đi cải tạo, chết trên phố đến người nhà cũng không muốn đi nhận thi thể, giờ còn lại mấy người? Ngay đến cả chú Đức..." Khương Thượng Nghiêu điềm tĩnh dừng lại, lưỡng lự một lúc, rồi hạ giọng nói nốt nửa câu sau: "Cũng không biết có mấy đêm được ngủ ngon giấc".

"Em không định tham gia vào xã hội ấy." Diêu Cảnh Trình buồn bực phản bác.

Thấy cậu ta không nói tiếp, ánh mắt bình tĩnh của Khương Thượng Nghiêu như dính lấy cậu ta hồi lâu, hỏi: "Vậy trong đầu cậu nghĩ gì? Cho vui thôi sao?".

Diêu Cành Trình nghĩ: Em chỉ cần tiền.

"Giờ lại càng không so được với những năm trước, trước kia thời chú Đức thì giữ đạo nghĩa giang hồ. Giờ tham gia vào đấy, chỉ cần mấy tờ ngân phiếu là dám bán cả vợ cả con. Cậu nghĩ cậu có thể trụ được bao lâu?"

Diêu Cảnh Trình có thể nghe thấy sự khinh miệt trong giọng nói của anh, bất giác ngang bướng nghiến chặt răng quay sang nhìn thẳng vào mắt Khương Thượng Nghiêu.

Khương Thượng Nghiêu vẫn ung dung bất động: "Anh nói sai sao?".

"Em chỉ muốn kiếm tiền." Diêu Cảnh Trình quay mặt đi chỗ khác, nói xong câu này, trong bầu không khí ngột ngạt, ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào nơi cửa cầu thang của cậu ta dần dần chùng xuống: "Ai cũng biết bố em đang ở đâu, nhưng giấu bọn em, cho rằng người nhà em dễ bắt nạt. Tết đến ông ta biết gửi tiền cho chú út mà không biết gọi điện cho bọn em sao? Chú út làm bộ làm tịch cầm mấy túi lạp xưởng đến nhà, mẹ em còn vội vàng rào trước đón sau chào hỏi, bị người ta cười sau lưng không biết bao nhiêu lần?

Nghĩ rằng nhà em chỉ toàn đàn bà con gái, ngoài khóc ra cũng chỉ biết khóc, coi em không phải là đàn ông đúng không?".

Diêu Cảnh Trình hít một hơi thật sâu, ra sức kìm nén nỗi buồn bã căm hận đang cuồn cuộn trong lòng, đến nỗi ngũ quan nhăn nhó biến dạng: "Em chỉ muốn cho họ thấy, không có ông ta bọn em vẫn sống rất tốt. Đợi khi nào chị em tốt nghiệp đại học, em kiếm thêm ít tiền nữa, mua cho mẹ căn hộ lớn hơn, không phải đi làm, hằng ngày tìm thêm mấy người chỉ ở nhà để chơi mạt chược với bà! Để những kẻ trước kia dám cười nhạo gia đình em tiếp tục cười đi!"

Sự trầm mặc miên man trong không trung, Khương Thượng Nghiêu lần đầu tiên nhận ra cậu bé lớn lên cùng anh kia trong lòng chất chứa rất nhiều tâm sự, nhất thời không biết nên khuyên bảo cậu ta thế nào.

Anh chỉ nhìn trái nhìn phải rồi nói với cậu: "Tang Cẩu là người Hà Tây? Sao trước đây anh chưa từng nghe đến nhỉ?", nhìn tình hình tối nay ngay cả đến Mã Hồi Hồi cũng phải nể sợ như thế, Khương Thượng Nghiêu không nhớ ra Vấn Sơn xuất hiện một nhân vật như thế này từ bao giờ. "Nói anh nghe xem đã xảy ra chuyện gì?"

"Tối nay… Là đi thu tiền. Tang Cẩu mở một nhà hàng ở Cửa Đông, vị trí đẹp, cả khu tầng hầm làm sòng bạc. Em vợ của Mã Hồi Hồi có đến mấy lần, không biết hứng khởi hay sao mà mấy ngày gần đây hôm nào cũng tới chơi. Tối nay anh Tang Cẩu nói, nhìn mặt Mã Hồi Hồi thì xem ra món nợ này sẽ bị kéo từ năm này sang năm khác, không thể kéo dài thêm nữa, mấy đứa bọn em mới đến nhà em vợ Mã Hồi Hồi. Đang nói chuyện dở chừng với hắn, thì người của hắn tới tìm, thế là đánh nhau. Bình thường cũng không sao, Tang Cẩu đâu phải tên ngốc, kẻ không có tiền hắn ta đâu dễ dàng cho ghi nợ. Bình thường chỉ dọa vài câu là người nào người nấy đều phải móc tiền ra trả. Nhưng lần này lại không dễ dàng như vậy. Hơn nữa, nếu không thu được món nợ này Tang Cẩu chắc chắn phải ra mặt gặp Mã Hồi Hồi để đòi đúng không? Như vậy thì không đến lượt bọn em lo rồi."

"Đến tay các cậu thì phải dùng tính mạng." Khương Thượng Nghiêu suy tính.

"Anh!" Diêu Cảnh Trình tức giận, anh sao vẫn không chịu hiểu chứ?

Sự bạo nghịch của tuổi trẻ chính là ngọn lửa trong gió thu, không thể đứng vững được trước sự trêu đùa ác ý của gió. Khương Thượng Nghiêu đứng dậy, mặt vẫn bình tĩnh, tỏ vẻ thờ ơ như bình thường, nhưng sự kiên định trong lời nói của anh lại khó lòng lay chuyển: "Cậu hãy cắt đứt quan hệ với mấy kẻ đó đi. Tập trung vào học hành. Hai năm nữa tốt nghiệp, biết suy nghĩ rồi, cậu muốn đi con đường nào là tùy cậu".

"Anh!" Diêu Cảnh Trình nhảy dựng lên.

"Cứ như vậy đi, máy nhắn tin ngày mai cậu mang trả ngay cho người ta. Còn nữa, con dao găm đó là di vật của bố anh, lần trước cậu khen đẹp cầm về chơi thì thôi, sau này đừng bao giờ nhắc lại chuyện đó với anh nữa."

"Anh nghe em nói đã, anh, em còn định sẽ kiếm tiền để cho chị em học đại học." Trong lúc bối rối, Diêu Cảnh Trình chỉ nghĩ ra được lý do ấy.

Cánh tay đang mở cửa của Khương Thượng Nghiêu khựng lại vài giây: "Chị cậu đã có anh".

"Yêu thầm giống như một nốt ruồi nho nhỏ dưới ngực, chỉ bản thân mới biết đến sự tồn tại của nó."

Khánh Đệ cắn bút suy nghĩ, rồi lại thêm vào giữa một câu: "Nó và trái tim làm hàng xóm của nhau".

Viết xong, nhìn hai từ "Yêu thầm", cô cảm thấy có chút tức cười.

Tối đó mẹ kiên quyết về nhà, cậu cũng không biết phải làm thế nào, ngủ lại nhà trọ một tối rồi sáng sớm hôm sau liền về Dã Nam.

Mấy ngày nay không khí trong nhà u ám yên lặng như hang động từ ngàn xưa chưa khai quật, mỗi khi đi lại cô đều phải rón rén khe khẽ. Còn Ái Đệ vẫn luôn trong trạng thái chán nản, sau khi Diêu Cảnh Trình cầm một túi cam đến nhà thăm mới khiến sắc mặt nó hồng hào lên đôi chút, trên môi còn thoáng nở nụ cười.

Lần này, từ lúc ngồi xuống Diêu Cảnh Trình đã liến thoắng đùa tếu, tức thì nói: "Não bị chấn động cũng tốt, người như em có ngốc một chút mới đáng yêu", lúc thì lại nói: "Hai chúng ta thật trùng hợp, một người

thì bị đánh cho thâm mắt phải, người thì bị thương ở gáy phải, thật xứng đôi".

Những câu đó vừa nói xong thì Ái Đệ đã phì cười thành tiếng, rồi len lén liếc xem phản ứng của chị gái, Khánh Đệ vờ không để ý chăm chú bóc cam.

Đầu óc thực tế của Ái Đệ không cho phép bản thân mình thích một người con trai có gia cảnh như Diêu Cảnh Trình, hoặc tự thất vọng với bản thân vì đã để ý tới người đang thích chị gái mình. Nhưng vẫn không thể ngăn cấm được tâm tư thiếu nữ, đồng thời lại bất mãn trước sự thờ ơ của Diêu Cảnh Trình, vì vậy hễ có cơ hội là con bé sẽ dùng những lời lẽ cay nghiệt để công kích vô số những nhược điểm của Diêu Cảnh Trình nhằm triệt tiêu mọi cảm xúc của mình. Nhưng khi Diêu Cảnh Trình giữ đúng lời hứa, đến tận nhà thăm nó, nó không tránh khỏi việc mất kiểm soát trước những tình cảm vẫn còn vấn vương trong lòng.

Cùng là yêu thầm, nhưng em gái mâu thuẫn hơn cô rất nhiều.

Khánh Đệ thở dài, dùng bút gạch gạch xóa xóa những chữ vừa nguệch ngoạc trên giấy.

Ái Đệ đẩy cửa vào, đầu vẫn còn cuốn băng gạc, ánh mắt tràn đầy phấn khích, nói: "Chị, tối nay Diêu Cảnh Trình lại mời chị em mình đi xem phim".

Mẹ Diêu Cảnh Trình bán vé ở rạp chiếu phim của Cung văn hóa đường sắt, nhờ có lợi thế đó mà mấy ngày gần đây Diêu Cảnh Trình đã mời chị em cô vài lần rồi. Khánh Đệ nghịch bút trên tay, mỉm cười quan sát bộ dạng vui vẻ của em gái đang lục tung tủ quần áo của mình.

"Bộ này không đẹp." Ái Đệ lại lấy ra một bộ khác, nhưng rồi chẹp miệng: "Bộ này lần trước đã mặc rồi", sau đó rút ra một bộ khác ướm lên người ngắm qua ngắm lại, quay một vòng làm dáng trước gương, dùng ánh mắt để thăm dò đánh giá của Khánh Đệ.

Khánh Đệ gật đầu.

Ái Đệ lập tức hài lòng mỉm cười: "Bộ này kết hợp với cái mũ này rất đẹp. Chị, Diêu Cảnh Trình còn nói, xem phim xong sẽ mời chị em mình đi ăn".

Bất luận là xuất phát từ tâm lý muốn bù đắp hay vì nụ cười rạng rỡ đang khiến khuôn mặt Ái Đệ sáng bừng lên lúc này, mà Khánh Đệ không nỡ nói lời từ chối. Cô chỉ hỏi: "Mấy ngày nay cậu ta mua cái này mua cái kia, lấy đâu ra nhiều tiền thế? Xem phim xong thì về nhà luôn, đừng khiến người ta phải tiêu tiền bừa bãi nữa". Hôm kia đi chợ đêm chơi, Ái Đệ đã đòi Diêu Cảnh Trình mua cho một con búp bê cao bằng nửa người thật.

"Mặc kệ anh ta." Ái Đệ bĩu môi: "Dù sao chỉ cần anh ta biết kiếm tiền là được rồi, nếu không sao có thể được gọi là đàn ông. Nhân lúc trong tay anh ta có thì phải tìm cách mà tiêu, ăn Tết xong nghèo đi lại keo kiệt muốn chết".

Họ hẹn sẽ gặp nhau ở cửa rạp chiếu phim, Khánh Đệ không ngờ hôm nay còn có thêm hai người nữa. Ở khoảng cách hơn mười mét tình cảm ân ái ngọt ngào của hai người đó như theo không khí truyền tới, thấm vào tận xương tủy cô, vừa chua vừa chát vừa lạnh. Ngay lúc ấy cô dừng chân lại, vừa muốn quay người đi thẳng về nhà, lại vừa muốn nhìn thêm một lúc.

Bước chân Ái Đệ cũng đột ngột chậm lại, nói một cách quái đản kỳ quặc: "Haizz… Em đang thắc mắc sao Diêu Cảnh Trình lại giục liên tục, thì ra chị gái anh ta cũng ở đây".

Từ xa, Diêu Cảnh Trình hướng về phía họ vẫy tay rối rít, Diêu Nhạn Lam nép người bên cạnh Khương Thượng Nghiêu, đôi mắt cong lên cười nhìn về phía chị em Khánh Đệ.

"'Đừng nói nữa." Khánh Đệ kéo em gái, đi nhanh về phía trước.

Sau khi chào hỏi xong, cuối cùng Khánh Đệ mới nhìn Khương Thượng Nghiêu: "Chào anh."

Khương Thượng Nghiêu vẫn như mọi lần, gật đầu mỉm cười, cánh tay đang đặt lên eo Diêu Nhạn Lam rời đi, rồi thuận thế nắm chặt tay bạn gái. "Sắp đến giờ rồi, chúng ta vào phía cửa bên đi."

Hình ảnh những ngón tay thon dài trắng muốt như thân hành nằm gọn trong lòng bàn tay to rộng, hai người ngồi bên cạnh cô thi thoảng lại chụm đầu thì thầm với nhau và cả những nụ hôn vụng… Những cảnh

đó xen lẫn với những đoạn phim lần lượt thay đổi trên màn ảnh, hai tiếng sau trong rạp chiếu phim đèn bỗng bừng sáng, Khánh Đệ đang thất thần lúc này mới hoảng hốt giật mình, thì ra bộ phim đã kết thúc.

Diêu Cảnh Trình có lẽ muốn đợi cô cùng ra, nhưng bị Ái Đệ nhanh chân bước lên giật giật tay áo kéo về phía trước, còn Khánh Đệ vốn cố ý chần chừ lùi lại phía sau, lại thêm bị dòng người chen lấn, nên chẳng bao lâu đã tụt xuống cuối cùng thật.

Cô định nhân cơ hội lạc nhau đi thẳng về nhà là xong, không ngờ ra khỏi cửa rạp, lại thấy hai đôi vẫn đang đứng chờ mình trong gió lạnh.

Khánh Đệ chỉ còn biết cười khổ.

Bọn họ còn đang bàn xem nên đi đâu ăn gì cho ấm bụng, Ái Đệ quyết nhắm vào Diêu Cảnh Trình, nhưng Diêu Cảnh Trình lại đẩy sang cho Khương Thượng Nghiêu, nói thẳng trong năm người ở đây chỉ có một người đã đi làm, được nhận lương, nên anh ấy không mời thì ai mời.

9. Tập 1 - Chương 09

Khương Thượng Nghiêu nhìn Diêu Nhạn Lam đang ra sức bảo vệ mình đấu khẩu với em trai, tâm trạng vui vẻ, nên nói mọi người chọn đi đâu tùy thích, anh mời.

Đều là những đứa trẻ to xác, có thể nghĩ ra nơi nào cao cấp chứ, đối với họ mà nói, có thể vào quán thịt dê ăn một trận no nê đã là tốt lắm rồi.

Quán thịt dê Lão Đồng Gia ngoài địa điểm không được tốt lắm ra, còn lại thứ gì cũng tốt, lại là thương hiệu lâu năm, mùa này khách trong quán không hề ít hơn bình thường.

Mấy người bọn họ vừa vào quán, Diêu Cảnh Trình đã liếc ngay thấy một chiếc bàn trống, kéo Ái Đệ đang nhắc đi nhắc lại câu "Trương Quốc Vinh đẹp trai quá, đẹp trai quá" tới lần thứ mười lăm ngồi xuống, định gọi Khánh Đệ, nhìn theo tầm mắt cô, bất giác sững người lại, ngay sau đó quay sang nháy mắt nói với Ái Đệ: "Suỵt, fan của em kìa, hay là ra chào một tiếng?".

Khương Thượng Nghiêu cũng để ý đến biểu hiện khác thường của hai chị em, hỏi: "Hai em quen à?".

Thẩm Khánh Đệ còn chưa kịp giải thích đây là anh họ của cô, thì bàn bên đã có một người khác đứng dậy đi về phía này, tuổi tác không nhiều hơn họ là bao nhiêu, dáng người vừa cao vừa to con, đầu lại húi cua, càng khiến những thớ thịt trên khuôn mặt nổi rõ hơn. Tư thế bước đi của người đó cũng rất ngông nghênh, khiến mọi người xung quanh đều phải dạt ra để tránh.

Từ xa anh ta đã cất tiếng oang oang: "Thẩm Ái Đệ, giả vờ không quen biết phải không?".

Vào lúc nhìn thấy anh ta, Ái Đệ hành động thần tốc dùng tay kéo sụp mũ xuống che mắt, hai cánh tay chống lên bàn, giấu mặt vào trong đó. Nghe thấy anh ta gọi mình, biết có trốn cũng không được, đành kéo mũ lên ngồi thẳng dậy, cổ vươn cao rất hiên ngang đĩnh đạc.

Thấy người đó khí thế hung hăng, Diêu Cảnh Trình lập tức đứng dậy, thuận tay nhặt một đôi đũa trên bàn lên, Khương Thượng Nghiêu chau mày, kéo tay Diêu Nhạn Lam nấp sau lưng mình.

Cảnh tượng ấy bảo Khánh Đệ không thở dài sao được

Cô tự trào mím môi, trên khuôn mặt lại nở nụ cười hời hợt khách sáo thường thấy, nhìn về phía sau lưng người thanh niên hung hăng kia, gọi một liếng: "Anh Hoài Nguyên!".

Khuôn mặt đầy thịt của người đi trước đột nhiên cứng lại, quay người hỏi: "Ngụy Tử, cậu quen à?".

Nụ cười tươi rói như gió xuân của Ngụy Hoài Nguyên cũng không thể xua tan được không khí gượng gạo hiện tại, không đợi anh ta lên tiếng, Thẩm Ái Đệ nghển cổ, khinh khỉnh nói với người thanh niên đứng

trước: "Anh họ tôi, làm sao? Nhiếp Tiểu Tứ, da mặt anh lại ngứa ngáy rồi phải không? Một cái bạt tai còn chưa đủ chứ gì? Còn muốn bà cô ra tay tặng thêm cái nữa?". Lần này không giống lần trước, bên cạnh cô có Diêu Cảnh Trình, có anh Khương, có chị gái có anh họ, còn cả đám người đang ngồi ăn trong quán, Thẩm Ái Đệ không sợ.

Vừa dứt lời Diêu Cảnh Trình lập tức quay lại nhìn nó với vẻ mặt sợ hãi như muốn nói "Đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa", Thẩm Khánh Đệ cũng trừng mắt nhìn em gái, anh chàng tên Nhiếp Tiểu Tứ kia nghe thấy vậy miệng méo xẹo, nhe nửa hàm răng ra hằm hè định động thủ, Diêu Cảnh Trình bước nửa bước giơ ngực ra chắn ngang trước mặt anh ta, đồng thời nói: "Nhiếp Tiểu Tứ, lần trước chúng ta đã nói chuyện này cho qua rồi, còn gì nữa thì tới tìm tao đây".

Bên này Ngụy Hoài Nguyên cười híp mắt kéo tay Nhiếp Tiểu Tứ, khuyên giải nói: "Sao thế sao thế? Có giao tình với em họ tôi à? Có gì từ từ nói, đại lão gia mà lại thô lỗ với con gái thế sao được".

Thẩm Ái Đệ khẽ lầm bầm: "Ai có giao tình với anh ta, tên béo chết tiệt không biết tự về mà soi gương", bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của chị gái, nó vội vàng im miệng.

Ngụy Hoài Nguyên vẫn đang từ tốn khuyên giải: "Chẳng trách tôi thấy cậu không nói không rằng đã đi sang bên này, thì ra là người quen cả. Em gái tôi tính cách nóng nảy, nếu có đắc tội với cậu thì coi như nể mặt tôi đây. Được rồi, được rồi, so đo với con nhóc đó thì còn gọi gì là đàn ông nữa".

Sắc mặt Nhiếp Tiểu Tứ cũng dịu lại, Ngụy Hoài Nguyên càng cười tươi hơn: "Kêu em gái tôi sang uống với cậu hai chén, thế là được chứ gì?".

"Còn lâu!" Thẩm Ái Đệ nói lớn. Vừa nói xong nhìn bộ dạng bị bẽ mặt của Ngụy Hoài Nguyên, nghĩ bình thường Ngụy Hoài Nguyên đối với nó cũng không tệ, nên khẽ bổ sung thêm một câu: "Anh Hoài Nguyên, hôm nay em đến đây cùng bạn. Muốn uống rượu thì để lần sau đi được không?".

Sắc mặt sa sầm vừa rồi của Ngụy Hoài Nguyên đã khôi phục lại được phần nào vẻ tươi sáng, nói: "Cũng phải, quên mất còn có các bạn của em", nói xong anh ta đưa mắt liếc nhìn người có vẻ như nhiều tuổi nhất trong nhóm, rồi bất giác sững lại.

Sau vai người thanh niên cao lớn trước mặt anh ta kia lấp ló nửa khuôn mặt, khuôn mặt trắng muốt mịn màng, trên đó khảm một đôi mắt tròn to đen như sơn, nhìn về phía anh ta ánh mắt tinh nhanh thu hút. Khi bắt gặp ánh mắt anh ta nhìn lại, đôi mắt ấy thoắt sáng lên, rồi thu người về, chỉ còn thấy một nửa người và mái tóc buộc đuôi ngựa sau gáy.

Ngụy Hoài Nguyên phản ứng rất nhanh, ánh mắt anh ta sững lại chưa đến một giây, đã lại tươi cười nhìn Khương Thượng Nghiêu hỏi: "Cậu là…".

Khương Thượng Nghiêu đứng bên cạnh quan sát đã lâu, ngay cả khi Diêu Cảnh Trình chuẩn bị động thủ anh vẫn bình tĩnh như không, lúc này chỉ điềm đạm cười, nói: "Tôi là anh của họ".

Ngụy Hoài Nguyên khẽ sững lại lần nữa, thầm nghĩ Khánh Đệ, Ái Đệ ngoài mình là anh ra còn có anh nào nữa? Định mở miệng hỏi tiếp, nhưng thấy đối phương lại có bộ dạng kiệm lời như vàng.

"Anh Hoài Nguyên." Khánh Đệ đứng bên cạnh gọi: "Tối qua bố em vừa nhắc đến anh đấy, bác gái nói anh về Vấn Sơn rồi, bố em còn nhắc không thấy anh đến chơi, Tết cũng không được ngồi uống với anh một bữa".

Mọi người đều sững lại, không ngờ vào lúc này mà Khánh Đệ lại mang chuyện nhà ra để nói với anh họ, chỉ có Khương Thượng Nghiêu là thấp thoáng như nở nụ cười trên môi.

Những lời của Khánh Đệ khiến không khí dịu xuống rất nhiều, Ngụy Hoài Nguyên định thần lại, thuận đà nói tiếp: "Em về bảo cậu hai ngày nữa anh tới chơi, sẽ mang mấy chai rượu ngon ở tỉnh về biếu cậu", nói xong kéo Nhiếp Tiểu Tứ: "Được rồi người anh em, có chuyện gì chúng ta sẽ nói sau". Trong lòng anh ta có chuyện, nên không còn kiên nhẫn nữa, thấy Nhiếp Tiểu Tứ vẫn còn đang trừng mắt hằm hè với tên tiểu tử khác như đang chọi gà, bất giác bực bội, vừa khuyên Nhiếp Tiểu Tứ vừa gọi phục vụ tính tiền.

Tất cả thực khách trong quán thịt dê quan sát theo dõi cho tới tận lúc này, thấy có vẻ như sẽ không có chuyện đánh đấm xảy ra, nên bắt đầu mất hứng quay lại cầm đũa rót rượu tiếp tục ăn uống. Em gái phục

vụ sợ xảy ra xô xát sẽ không ai thanh toán, nên đã tính sẵn đứng chờ. Nghe Ngụy Hoài Nguyên gọi, tay run run đưa tờ hóa đơn ra.

Nhiếp Tiểu Tứ vẫn chưa nguôi giận, trước khi đi còn tức tối nhìn về phía Diêu Cảnh Trình khẽ gật đầu: "Mày được lắm, Diêu Cảnh Trình, tới tìm mày phải không?", nói rồi nhân lúc Diêu Cảnh Trình không để ý, bàn tay lo lớn đưa ra túm lấy gáy cậu ta, dùng lực đẩy một cái, khiến Diêu Cảnh Trình ngã dúi dụi.

Trên tay Diêu Cảnh Trình vẫn cầm đôi đũa, hét lên một tiếng lao tới định nhằm thẳng vào mắt Nhiếp Tiểu Tử mà đâm, nhưng bị một lực mạnh kéo giật lại phía sau, thì ra bị Khương Thượng Nghiêu kéo về chỗ cũ.

Phía bên kia Nhiếp Tiểu Tứ cũng bị Ngụy Hoài Nguyên ôm chặt eo kéo đi, vừa đi vừa quay đầu lại nói: "Tới tìm mày, anh đây nhớ rồi!".

Không khí lạnh lẽo trong quán dần dần tan biến náo nhiệt trở lại. Mấy người bọn họ sau khi trải qua chuyện này, đều không còn thấy ngon miệng nữa. Ánh mắt Diêu Nhạn Lam vẫn còn sợ hãi, lo lắng hỏi: "Cảnh Trình, sao em lại gây sự với loại người đó?".

Diêu Cảnh Trình không trả lời, chỉ tức giận quay sang trừng mắt nhìn Ái Đệ đang ngồi bên cạnh, ném mạnh đôi đũa đang cầm trên tay xuống bàn để hả giận, sắc mặt Ái Đệ u ám, buồn bực ngồi gảy gảy những vết bẩn nhiều năm đã khô lại trên khăn trải bàn.

Tiếng đũa rơi xuống đất, Khánh Đệ nhìn em gái, hiểu ngay có lẽ em gái mình lại làm gì đó khiến Diêu Cảnh Trình phải gánh họa giúp, bối rối định chào ra về, lại thấy Khương Thượng Nghiêu vỗ về ôm chặt vai của Diêu Nhạn Lam, ngồi xuống trước, cầm thực đơn lên thản nhiên nói như chưa có chuyện gì xảy ra: "Gọi đồ ăn đi. Ai cũng đói rồi. Phải nói trước, trong túi anh chỉ còn một trăm năm mươi tệ, tiết kiệm chút nhé".

Khánh Đệ cũng ngồi xuống theo, vờ cúi xuống nhặt đũa, giấu mặt dưới gầm bàn cười thầm.

Cái gọi là ân oán giang hồ, ban đầu chẳng qua chỉ là ý khí tranh chấp.

Ý là vẻ mặt, khí là tâm trạng.

Nói một cách đơn giản thì, tôi nhìn anh thấy rất ngứa mắt, lại thêm lúc ấy tâm trạng đang ở trạng thái cực đoan, thế là kết ân kết oán.

Diêu Cảnh Trình không phải tên ngốc, câu "Tới tìm mày! Anh đây nhớ rồi!" Nhiếp Tiểu Tứ nói, cậu ta nghe thấy, lập tức để tâm ngay. Người khác nói câu này có lẽ là để dọa nạt, nhưng em trai của Nhiếp Nhị gia mà đã nói như thế thì nhất định hắn sẽ làm thật. Thế cho nên sau khi nhập học, cậu ta chỉ ước khắp người đều mọc mắt để có thể quan sát tám phương bốn hướng trên đường mình đi học, vì sợ Nhiếp Tiểu Tứ tìm người tới chỉnh mình.

Khương Thượng Nghiêu nói cùng lắm thì để hắn đánh một trận cho hả giận, sau này tránh đám người đó ra, thời gian lâu dần mọi việc rồi cũng sẽ nhạt đi. Dù sao ở Vấn Sơn, Nhiếp gia cũng là bọn côn đồ, trong những năm tích góp thế lực, kẻ thù lớn nhỏ tiềm ẩn hay lộ diện nhiều không kể xiết. Diêu Cảnh Trình chỉ là một chú cá vàng nhỏ bé giữa bầy cá mập hung hãn mà thôi.

Nhưng bản thân cậu ta lại không nghĩ như thế

Mặc dù nói từ nhỏ cậu ta đã coi Khương Thượng Nghiêu như anh ruột của mình, thậm chí coi anh là tấm gương để noi theo, cậu ta có thể học anh trai cách hiếu thuận chăm sóc người trong gia đình, nhưng cậu ta lại không thể đóng cửa nhà suốt ngày, sống an phận như anh được.

Bảo cậu ta để đám Nhiếp Tiểu Tứ đánh một trận, sau này làm sao còn có thể làm người ở Vấn Sơn nữa, làm sao còn dám nhìn mặt đám huynh đệ mà trước kia cậu ta đã cười nhạo nữa? Huống hồ, lần trước ở phòng máy Thẩm Ái Đệ bị Nhiếp Tiểu Tứ xốc lên hôn mấy cái, chuyện này đối với đám người xung quanh đang ra sức reo hò cổ vũ kia vốn chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng cậu ta lại muốn ra mặt. Nếu biết có thể ngăn được việc bỉ ổi đó, mà cậu ta lại buông tay bỏ mặc thì có còn là đàn ông nữa không?

Vì vậy, trên đường đi học về đạp xe tới cửa ngách của khu tập thể đường sắt, bị người nào đó dùng chân đạp lên bánh sau của xe, tiếp đó bị kéo vào trong con hẻm đối diện với cửa ngách, Diêu Cảnh Trình mới cảm thấy hối hận vô cùng. Cậu ta hối hận lần trước tại sao lại không cất con dao găm đó cho kỹ, lại để anh Khương thu mất chứ?

Mấy bàn chân mang giày đinh kiểu quân đội thi nhau đạp, Diêu Cảnh Trình hai tay ôm chặt lấy đầu bảo vệ mặt. Biết là chuyện gì đang xảy ra, trong lòng cậu ta quyết định, nhắm chuẩn thời cơ, ôm chặt lấy một cái chân kéo lại phía mình, rồi dùng sức lao cả người lên. Ném mạnh chiếc cặp sách trên tay về phía trước, định hất ngã người bên cạnh để cướp đường chạy về nhà.

Nhưng rốt cuộc thì mấy nhân vật mà Nhiếp Tiểu Tứ đưa đến đều là đám người coi việc đánh đấm như chuyện cơm bữa, cầm dao đâm người không chớp mắt, tên bên cạnh đó không hề bị Diêu Cảnh Trình xô ngã, ngược lại khi cậu ta lao đến, kẻ nằm dưới đất lăn một vòng bật dậy, chửi một câu: "Mẹ nó chứ, gan lì thật", còn chửi chưa xong đã đứng thẳng lên bẻ quặp cánh tay Diêu Cảnh Trình ra phía sau, tiện đà đẩy mạnh về phía trước.

Diêu Cảnh Trình lại bị đẩy vào giữa đám người kia, ngay sau đấy những gót giày tiếp tục tới tấp nện xuống ngực và phần lưng, cậu ta cúi gập người đụng phải tường, mạnh tới mức nổ đom đóm mắt. Vết bầm dưới mắt phải còn chưa tan hết, lần này mắt trái lại bị thương. Chỉ cảm thấy nửa khuôn mặt ướt rườn rượt, mọi vật trước mắt bỗng như mờ đi. Nhìn thấy máu, Diêu Cảnh Trình nhất thời mất đi lý trí, trước đó còn có ý định bỏ chạy, lúc này lại chỉ nghĩ: Ông mày không sống được, thì cũng phải kéo một thằng đi theo.

Đám côn đồ kia thấy cậu ta hung hăng như con thú nổi điên bị giam giữ lâu ngày, càng cao hứng, ra sức chửi rủa không ngớt, gót chân giáng xuống cũng chẳng tiếc sức.

Đúng lúc này, phía đầu con hẻm vang lên tiếng kim loại đập vào nhau loảng xoảng, đám côn đồ của Nhiếp Tiểu Tứ sau khi nhìn rõ người vừa đến, quay sang nhìn nhau, rồi phá lên cười.

Con hẻm này buổi sáng là chợ rau, đến buổi chiều vào giờ tan học thì rất ít người qua lại, mà cho dù vừa rồi có người đi qua, thấy đám côn đổ đang hung hăng ẩu đả, cũng phải tránh từ xa rồi. Giờ ngay đầu hẻm lại xuất hiện một thanh củi khô trên vai vác ống nước mạ kẽm đang lao về phía bọn chúng, chắc chắn là đồng bọn của tên tiểu tử này. Chỉ có điều sắc mặt tên đồng bọn mới đến này trắng bệch, cổ mỏng manh nghển dài như cổ cò, cánh tay gầy đét, tay trái bị gãy vẫn còn đang bó bột, người ngợm như thế mà cũng đến trợ giúp, chẳng phải không biết tự lượng sức mình hay sao?

Nhìn thấy năm sáu tên đang vây lại tấn công Diêu Cảnh Trình, người nào người nấy đều cao hơn cậu ta cả cái đầu, khuôn mặt trắng bệch của Hoàng Mai vẫn không để lộ bất kỳ cảm xúc nào. Nó rất gầy, gầy tới mức nổi hết cả gân, tay phải cầm ống nước múa điên cuồng, những tiếng tạt gió vù vù lướt qua tai, mấy lên kia không cầm vũ khí, lùi lại phía sau mấy bước, tạo thành hình vòng cung. Hoàng Mao dừng lại, cũng chẳng buồn nhìn về phía Diêu Cảnh Trình, chỉ chống ống nước xuống đất đứng nhìn chằm chằm đám người kia.

Bộ dạng nhếch nhác lại bất cần đời như thế ý nghĩ cùng lắm thì tất cả cùng chết một lượt như được khắc trên mặt khiến đám người kia có chút bất ngờ.

Diêu Cảnh Trình hoảng loạn đưa tay lên vuốt mặt, cũng chẳng màng đến việc máu dính đầy tay, cúi xuống nhặt cặp sách của mình lên. Cậu ta và Hoàng Mao trong tay có thanh vũ khí dài như thế cho dù có bị vây chặt lại, thì cũng không dễ gì mà để người khác tiếp cận được.

Bên phía đối phương có một tên hung hăng định thử xông lên cướp ống nước trên tay Hoàng Mao, Hoàng Mao đánh thẳng tới, ống nước mạ kẽm nhằm vào cổ họng tên kia mà quét đến, tên đó vội vàng lùi về phía sau để tránh, gần như lùi hẳn lại, trong mắt hiện lên ý định rút lui.

Tên cầm đầu có lẽ thấy nếu tiếp tục đánh cũng chẳng thuận lợi nữa, lão đại đã dặn chỉ cần khiến Tiểu Tứ hả giận là được rồi, dù sao Diêu Cảnh Trình đã phải đổ máu, tiếp tục lằng nhằng gây thêm phiền phức càng không đáng. Thế là tên đó hét vào mặt Diêu Cảnh Trình: "Tiểu tử, biết chuyện gì rồi chứ? Lần sau có tán gái thì cũng phải nhìn trước ngó sau, đừng gây sự với người không nên gây sự, đem mạng mình ra để thí, biết chưa hả?".

Bọn chúng đến nhanh, rút còn nhanh hơn, chẳng bao lâu đã biến mất khỏi con hẻm.

Diêu Cảnh Trình thở phào nhẹ nhõm, chân cũng theo đó mà mềm nhũn ngồi bệt xuống đất. Vừa dùng tay áo lau máu ở má vừa hỏi: "Sao cậu lại ở đây? Biết tôi có chuyện à?"

"Cậu nói sau khi vào học sẽ không đến chỗ Tang Cẩu nữa, tôi đến để xem cậu có tiền mời tôi ăn cơm hay không?" Hoàng Mao đưa ống nước cho cậu ta: "Tôi nhặt trên khu đất đang xây dựng gần nhà cậu, mẹ kiếp,

không có nó hôm nay hai đứa mình lại phải vào bệnh viện lần nữa rồi".

Diêu Cảnh Trình chống một đầu ống nước xuống để làm trụ bám đứng dậy, cười mắng: "Vậy mang về nhà mà thờ đi. Mà này, cậu đến để mời tôi đi ăn cơm phải không? Mấy ngày hôm nay tôi không ở đó kiếm được bao nhiêu tiền rồi?".

"Một gói mỳ Can Thúy."

Hoàng Mao khô khốc nói xong, nghĩ đến điều gì đó, liền nở nụ cười hiếm hoi.

"Đừng chỉ nhớ đến mỳ Can Thúy nữa, cậu mau trả hết nợ cho mình." Diêu Cảnh Trình tóm lấy cánh tay của Hoàng Mao, mượn lực để đứng vững rồi đi về phía trước, nói bổ sung: "Còn chưa trả xong hôm nay đã sạch rồi".

Trong lòng cậu ta rất bất mãn, nhưng trước đó dưới sự cứng rắn của anh Khương, đành ngoan ngoãn hứa sẽ không làm cho Tang Cẩu nữa. Nhưng tối nay, sau giờ tự học, cậu ta lại nhìn thấy chiếc xe con hiệu Toyota của anh Tang Cẩu đỗ đợi trước cổng trường, Diêu Cảnh Trình do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định lên xe.

Tang Cẩu nhìn cậu ta thăm dò từ trên xuống dưới: "Nhận không ra nữa, tiểu tử cậu cũng lì lợm gớm nhỉ? Gây sự với ai không gây, lại dính ngay vào anh em nhà họ Nhiếp".

Con người Tang Cẩu không xấu xí hung dữ như cái tên, đôi mắt ti hí đảo liên tục nhìn giống con chuột hơn.

Diêu Cảnh Trình không hỏi anh ta nghe được tin tức về chuyện xảy vào buổi chiều đó ở đâu, Vấn Sơn nhỏ bé thế này, ai chẳng biết ai? Điều mà cậu ta đang suy nghĩ đó là liệu Tang Cẩu có phải người của anh em họ Nhiếp hay không, có phải lại ra mặt vì Nhiếp Tiểu Tứ không? Lúc này cậu ta cảm thấy thất vọng vô cùng, sau khi nỗi thất vọng qua đi, trong lòng nghĩ chẳng phải lại đến bệnh viện sửa chữa linh kiện một lần nữa sao? Có phải mang thai đâu, sợ gì chứ? Thế là, vẻ mặt cậu ta tỏ ra rất bất cần.

Nào ngờ Tang Cẩu thấy cậu ta hồi lâu không nói không rằng, túm chặt lấy cằm cậu ta kéo mặt quay lại, nhờ ánh đèn yếu ớt mờ ảo trong xe nhìn kỹ, rồi nói: "Vẫn ổn, ra tay vẫn còn niệm tình, Nhiếp Lão Nhị làm việc cũng không tuyệt tình lắm. Có điều, thế này thì khó giải quyết rồi". Anh ta nói xong liền trầm ngâm, bộ dạng có vẻ khó hiểu.

Diêu Cảnh Trình không thể che giấu nổi sự tò mò trong mắt, Tang Cẩu thấy ngay liền cười cười nói: "Thôi bỏ đi, vốn định hỏi chú xem có muốn báo thù không, nếu muốn hả giận anh sẽ giúp chú. Nhưng nhìn thế này thì, chẳng qua cũng chỉ là đám trẻ con đánh lộn thôi. Anh cả nghĩ quá rồi".

Diêu Cảnh Trình nghe đến hai từ báo thù, bất giác thấy cảm động trong lòng. Nếu để giới giang hồ Vấn Sơn biết Nhiếp Tiểu Tứ cũng chẳng làm được gì trước mặt cậu ta… Cậu ta có thể tưởng tượng được có bao nhiêu ánh mắt sùng bái đang nhìn mình. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến anh trai của Nhiếp Tiểu Tứ là Nhiếp Nhị, tâm trạng cao ngạo của Diêu Cảnh Trình lập tức rớt xuống đất: "Anh Tang Cẩu, anh đối tốt với huynh đệ bọn em, bọn em trong lòng đều biết".

"Ha ha, chỉ là tiện tay thôi. Anh mày cũng có tư thù, chú gây sự với Nhiếp Tiểu Tứ, anh còn gây sự với nhân vật phiền phức hơn… Nhiếp Nhị. Vì vậy…" Tang Cẩu thở dài: "Có những việc không thể không làm".

Bộ dạng bất đắc dĩ của Tang Cẩu không phải vờ vịt, mà những lời đầy ẩn ý của anh ta khiến trí tò mò của Diêu Cảnh Trình lại bị đẩy lên cao. Có điều trong giới có những chuyện không đến phiên đám tép riu như cậu ta can thiệp, vì vậy Diêu Cảnh Trình đành phải im lặng, nhưng ánh mắt lại tràn đầy tâm tư.

Tang Cẩu đang ngồi dựa vào thành ghế đột nhiên cúi người về phía trước, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên miệng mình, nhìn chằm chằm Diêu Cảnh Trình không chớp mắt: "Nghe nói chú và Nhiếp Tiểu Tứ trước kia còn là anh em, anh không làm khó chú, anh chỉ cần chú đến gặp Nhiếp Tiểu Tứ nhận lỗi, không cần biết chú làm thế nào, cách chú tự nghĩ. Anh chỉ cần chú lại thân thiết với hắn như ngày xưa…".

Tang Cẩu dừng lại không nói nữa, đảo mắt nhìn xung quanh. Những người trên xe trước đó đã xuống cả rồi, Diêu Cảnh Trình hiểu đây có lẽ là chuyện cơ mật, bất giác ngay cả hơi thở cũng trở nên căng thẳng, đợi câu nói tiếp theo của Tang Cẩu: "Sau đó đưa hắn đến chỗ của chúng ta".

Sự giảo hoạt trong mắt Tang Cẩu, nụ cười nhếch mép ý vị sâu xa của anh ta nói với Diêu Cảnh Trình rằng, đây là một âm mưu, và cậu ta là một mắt xích trong đó. Diêu Cảnh Trình có đôi chỗ chưa hiểu tại sao? Đến sòng bạc đánh bài thì hậu quả nghiêm trọng nhất cũng chỉ là khuynh gia bại sản, nhưng Nhiếp Tiểu Tứ xảy ra chuyện anh trai hắn lại chịu ngồi im chắc? Còn Tang Cẩu có bản lĩnh gì mà định gây sự với Nhiếp Nhị?

Tang Cẩu như nhìn thất tất cả những câu hỏi hiện lên trong mắt của Diêu Cảnh Trình, dựa lưng vào thành ghế, nói: "Những chuyện khác chú không phải lo, chỉ cần nói có làm hay không thôi. Cứ nghĩ tới việc có một ngày Nhiếp Tiểu Tứ phải quỳ trước mặt chú như một con chó xin tha mạng, chú có thấy đã hay không?".

Diêu Cảnh Trình vẫn giữ im lặng, bởi vì cậu ta nhớ đến câu nói của Khương Thượng Nghiêu: "Người tham gia không ít, sóng càn quét qua", cậu ta đang băn khoăn không biết lần này sóng sẽ càn quét ai? Nhiếp gia ở Vấn Sơn ngửa tay gọi mây úp tay gọi mưa hay vị đại ca có nụ cười bức người đang ngồi trước mặt này? Nhưng kết cục cuối cùng, dù thế nào, cũng chẳng liên quan gì tới cậu ta.

Diêu Cảnh Trình hỏi: "Anh Tang Cẩu, nếu em nói không làm thì sao?".

Tang Cẩu ngồi đối diện vỗ vai cậu ta, cười híp mắt lại thành một đường chỉ nhỏ: "Anh sẽ không nhìn đàn em của mình bị bắt nạt mà không lên tiếng, yên tâm, anh nhất định sẽ giúp chú tìm lại công bằng. Nhiếp Tiểu Tứ dám đánh huynh đệ của anh, anh có chết cũng phải cho hắn một bài học, hơn nữa... sau chuyện đó toàn Vấn Sơn sẽ biết chú không phải người dễ bị bắt nạt".

Trong đầu Diêu Cảnh Trình đột nhiên xuất hiện hình ảnh cao lớn và khuôn mặt dữ tợn của Nhiếp Nhị, tưởng tượng cảnh bị một người như thế coi là kẻ thù, cuối cùng đành phải trở thành con chó của nhà họ Tang... cậu ta hít một hơi thật sâu. Nhìn vào đôi mắt đang cười híp mắt của Tang Cẩu hồi lâu, càng cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Rất lâu sau đó, cậu ta từ từ gật đầu.

10. Tập 1 - Chương 10

Với kinh nghiệm và khả năng của Diêu Cảnh Trình mà nói, gặp chuyện có thể đưa ra một quyết định thỏa đáng cân bằng cả hai phía là việc tương đối khó.

Chỉ có điều cậu ta luôn tự nghĩ mình thông minh, cho rằng bất luận kết quả có thế nào thì cũng chỉ là sự đấu đá giữa hai thế lực, không liên quan tới mình. Vì vậy, cho dù Tang Cẩu có dùng thù đoạn hãm hại để dìm cậu ta xuống nước, cậu ta cũng chẳng để ý. Nếu kể với anh, Khương Thượng Nghiêu có thể sẽ nhíu mày suy nghĩ một lúc, sau đó buông một câu: "Việc này ai làm chẳng được, tại sao lại là cậu?".

Đáng tiếc, những dòng nước ngầm chảy bên dưới Vấn Sơn, tiềm ẩn rất nhiều những con sóng lớn. Mà tất cả những điều đó, Khương Thượng Nghiêu đều không biết rõ.

Công việc của anh ca kíp rất vất vả, mỗi lần theo tàu là đi liền ba bốn ngày. Sau Tết lớp ghita bắt đầu hoạt động trở lại, nhận thêm vài học sinh mới, thỉnh thoảng được nghỉ, cũng phải ở bên Diêu Nhạn Lam, còn phải xem giá cả thị trường cổ phiếu, nghiên cứu đồ thị chứng khoán. Anh sử dụng toàn bộ thời gian rảnh rỗi chỉ để khiến số tiền tích cóp của mình sinh lời, mặc dù tốc độ tương đối chậm.

"Mấy tên cướp này, gan cùng to thật. Dám cướp của giữa ban ngày ban mặt." Bà anh xem xong chương trình tin tức trên tivi, lắc lắc đầu đi vào bếp.

Bên cạnh Vấn Sơn, ngoài mấy mỏ than của nhà nước thì còn có rất nhiều những mỏ than nhỏ của tư nhân. Mấy ngày gần đây liên tiếp xảy ra các vụ cướp, người bị hại đều là những ông chủ mỏ than tư nhân mang theo rất nhiều tiền mặt trên người. Mặc dù chưa đến nỗi gây ra án mạng, nhưng tin tức được đưa liên tiếp, nên cũng gây hoang mang trong dư luận.

Từ trước tới nay bà anh luôn là người có tinh thần chính nghĩa cao, Khương Thượng Nghiêu bật cười trước sự tức tối của bà.

Mẹ anh đang đan áo len, những ngón tay nhanh thoăn thoắt, tốc độ nói lại càng nhanh hơn: "Mẹ nghỉ đi, để bát đũa đấy con rửa. Nghiêu Nghiêu, con ngồi xuống đây, mẹ có chuyện muốn nói với con. Mấy hôm trước chẳng phải mẹ đã đến nhà chủ nhiệm Hầu sao? Tin tức chính xác rồi. Khu căn hộ phía trước sẽ rút thăm theo thâm niên công tác. Nhà mình cũng có phần. Lần này mẹ quyết rồi, nhưng cũng đau đầu lắm. Cậu con không dám quyết, muốn vay tiền thì phải hỏi qua mợ con, mà nếu thế chắc không có khả năng. Mẹ nghĩ kỹ rồi, quyết định không hỏi vay nữa. Mẹ hỏi con, mấy năm đi làm, con tiết kiệm được bao nhiêu? Bình thường mẹ không quan tâm tới mấy việc này, nhưng giờ cũng chỉ muốn tốt cho con, vì cái nhà này, con hãy nói thật, để mẹ xem thiếu bao nhiêu còn biết đường đi vay thêm".

Mỗi lần ra vào nhà, Khương Thượng Nghiêu đều ngẩng đầu lên đếm số tầng đã được xây xong của căn hộ phía đối diện. Chờ đợi giây phút này đã lâu, nên khi nghe được tin đấy một người vốn rất điềm tĩnh như anh cũng có phần không tránh khỏi xúc động. Anh đã tính toán số tiền tiết kiệm gửi ngân hàng và số cổ phiếu mình đang nắm giữ, mặc dù không đáng bao nhiêu nhưng con số đó cũng khiến mẹ anh phải kinh ngạc.

"Mẹ, mẹ cũng biết rồi đấy, theo tàu bao giờ cũng có thu nhập ngoài." Anh không muốn nói dến chuyện mình chơi cổ phiếu sợ mẹ lo lắng, nên mới giải thích như thế.

Cùng làm trong ngành, Khương Phượng Anh cũng hiểu được những mánh lới trong đó: "Con đừng làm quá, để người ta biết không hay đâu", nói rồi thở dài thườn thượt: "Cũng còn thiếu nhiều".

Tâm trạng kích động của Khương Thượng Nghiêu lập tức dịu xuống. Anh im lặng, đầu ngón tay vô thức vuốt qua tờ báo chứng khoán đang cầm. Một mã trên đó đã bị anh vạch bằng bút đỏ, 000251. Cuối năm ngoái anh đã nghiên cứu hết mấy trăm mã cổ phiêu trên đồ thị, loại trừ phần lớn những mã trong số đó, rồi lại nghiên cứu báo chứng khoán năm nay, chỉ để lại chưa tới mười mã. Mã chứng khoán của công ty y dược này là mã anh hy vọng nhất, chỉ số P/E (1) thấp tới mức không bình thường, hơn nữa suốt hai năm gần đây luôn quanh quẩn ở đường đồ thị thấp. Hồi đầu tiên để ý tới mã này cảm giác như có một giai điệu leng keng của chuông vang lên trong đầu, lờ mờ nhận ra rằng đây là cánh cửa đã được hé mở mà số phận dành riêng cho anh chăng? Nhưng bản tính anh cẩn thận, không dám mua vào, vì vậy đành tiếp tục quan sát chờ thời cơ đột phá.

(1) Chỉ số P/E: Một tỷ lệ phần trăm giữa thị giá một cổ phiếu và thu nhập trên một cổ phiếu.

Cho tới tận hôm nay anh vẫn còn do dự, nên mua vào với một số lượng nhỏ trước hay là dốc hết toàn bộ vốn liếng vào đó?

Nhìn từ cửa sổ qua, khu công trình phía trước không còn thi công nữa. Trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh mờ mờ của khung cầu trục vừa lớn vừa vững chắc, mỗi ô cửa sổ của mỗi tầng nhà bên đó, có một ngày sẽ sáng lên những ánh đèn màu vàng cam ấm áp, đấy là nhà của anh và Diêu Nhạn Lam.

"Mẹ, khu căn hộ đó chắc phải giữa năm mới xây xong đúng không ạ? Đến giữa năm có khi con cũng đủ tiền rồi." Ánh mắt Khương Thượng Nghiêu rực sáng.

Trong lòng anh tràn ngập những hy vọng tốt đẹp, và cả sự tự tin nữa. Nhưng vẫn có những dự phòng xấu nhất không dám nói với Diêu Nhạn Lam, anh sợ người con gái ngây thơ ấy sẽ phải mừng hụt.

Đàn ông khi suy nghĩ vấn đề bao giờ cũng rất thực tế. Nhưng, đối với một cô gái mới mười tám tuổi, mối quan hệ của Diêu Nhạn Lam và Khương Thượng Nghiêu trong con mắt cô, hoàn toàn được nhìn từ góc độ của tình yêu. Vừa cất tiếng khóc chào đời đã biết anh, dùng bình sữa của anh, mặc quần áo cũ của anh, hơi ấm cơ thể anh thân thuộc như của chính bản thân mình. Cuộc sống hiện thực, mặc dù sẽ có ngày không tránh khỏi những vất vả lo toan về cơm áo gạo tiền, nhưng tình cảm sâu đậm của hai người đủ để vượt qua những chuyện như nhà nhỏ, lương thấp, rồi ngày một sẽ tốt đẹp hơn.

Nhưng bất kỳ ai khi đối mặt với sự thay đổi theo hướng tích cực hơn, sao có thể không vui mừng chứ? Khi nghe mẹ nói nhà họ Khương đang gom tiền mua căn hộ theo chế độ phúc lợi, Diêu Nhạn Lam cũng vui mừng khôn xiết, nhoài mình bên cửa sổ nhìn về phía công trường rất lâu. Giây phút vui mừng qua đi, mẹ cô chau mày suy tư: "Nhà chúng ta cũng chẳng giúp được gì, nói cho cùng chuyện của con và Nghiêu Nghiêu cũng

đã định rồi, sau này gả con sang đấy, căn nhà đó con cũng có phần.Nếu không vì hai con, cô Khương đâu phải lo lắng như thế, lo lắng tới mức nhiệt đầy miệng. Haizz, giá mà có bố con ở đây, ông ấy là người có bản lĩnh, nếu có ông ấy…".

Diêu Nhạn Lam cầm cặp sách lên, mẹ cô không để ý thấy là cô đã đi ra đến cửa, càng không nghe thấy câu nói "Mẹ, con đi học đây", miệng vẫn đang lẩm nhẩm nhắc lại chuyện cũ, nhắc lại những ưu điểm của người đàn ông đó.

Đối với người mẹ mãi mãi không thoát khỏi cái bóng của quá khứ, Diêu Nhạn Lam cảm thấy thật sự bất lực. Gia đình đã đến bước này rồi, mẹ vẫn không chịu đối mặt với hiện thực, bà vẫn cho rằng người đàn ông kia vì cuộc sống quá khó khăn, lại quá đỗi kiêu ngạo nên mới chấp nhận việc tha hương lưu lạc bên ngoài không chịu về nhà. Những lúc mẹ tự ngồi nói một mình, câu mà mẹ thường hay nhắc đi nhắc lại nhiều nhất là "Ông quay về đi, không kiếm được tiền cũng chẳng sao, cả nhà sống bên nhau là đủ rồi".

Trong ký ức của Diêu Nhạn Lam, khi bố ở nhà quả thực ông đúng là người bố tốt. Lúc nào cũng qua loa đại khái, thường cất tiếng cười sảng khoái, cũng thường bế cả hai chị em cô, thỉnh thoảng khi về còn mang cho hai chị em vài món quà nhỏ rẻ tiền. Nhưng ở nhà chẳng được bao lâu đã bắt đầu chê mẹ nói nhiều em trai ồn ào, không chịu được thu dọn hành lý quay trở lại Thâm Quyến tiếp tục công việc làm ăn lớn mà ông vẫn luôn miệng nhắc đến.

Diêu Nhạn Lam nghĩ có thể ông chỉ là thiếu trách nhiệm đối với gia đình, thiên về lối sống tự do, nhưng cũng có thể ông đã mệt mỏi với mẹ với gia đình, nên đã xây dựng một gia đình mới rồi cũng không chừng. Còn mẹ lại chọn cách ghi nhớ những điểm tốt của người đàn ông này, dường như chỉ khi tự lừa dối mình như vậy, mẹ mới giữ được tia hy vọng để sống trong sự chờ đợi mòn mỏi của mình.

Đứng dưới gốc cây bách nhìn về phía cổng trường, Diêu Nhạn Lam mới có thể đặt những phiền não trong nhà ra khỏi đầu, nhưng lúc này sự lo lắng và nóng lòng sốt ruột lại trào lên.

Một chiếc xe con tùy tiện đỗ ngay trước cổng trường Nhất Trung của Vấn Sơn, từ trong xe có một cánh tay thò ra, búng tàn thuốc xong lại thu về.

Thành phố Vấn Sơn nhỏ bé vào năm 1999, những chiếc xe con của Nhật đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác, huống hồ đây lại là một chiếc xe màu đỏ chói mắt, đỗ chắn ngang hơn nửa chiếc cổng sắt.

Diêu Nhạn Lam vô thức rụt người lại trốn sau gốc cây, hoảng sợ nhìn xung quanh, không thấy một người bạn quen nào. Cô vừa lo vừa sợ, lo là vì cậu em trai Cảnh Trình buổi trưa không thấy về nhà cứ lêu lổng khắp nơi, khi có chuyện không thể tìm được, sợ là vì sự bám riết của người đó, dai dẳng không rời.

Không biết anh ta làm thế nào mà biết trường cô học, lần đầu tiên khi đứng chặn cô ở cổng trường, anh ta khen cô đẹp, nói rằng sống ở Vấn Sơn hơn hai mươi năm sao chưa từng gặp cô.

Rõ ràng là lời khen, người nói cũng rất nghiêm túc chân thành, nhưng lại khiến Diêu Nhạn Lam nghĩ đến bốn từ: Trêu hoa ghẹo nguyệt. Nhớ buổi tối đi ăn đêm hôm đó, đám bạn tướng mạo hung dữ của anh ta thô lỗ cho Cảnh Trình một cái bạt tai, Diêu Nhạn Lam đột nhiên cảm thấy sợ hãi khiếp vía. Khi ấy cô giả vờ làm như anh ta nhận lầm người, lùi mấy bước để tránh. Ngụy Hoài Nguyên đưa tay ra rồi rụt ngay lại, gần như muốn nắm bắt suy nghĩ của cô, càng khiến cô khinh ghét và kinh hãi.

Cô nói: Chắc anh nhận lầm người rồi. Đối phương lại phì cười đáp: Có thể nhận lầm bố mẹ chứ không thể nhận lầm cô.

Cô không biết phải nói gì.

Sau đó Ngụy Hoài Nguyên mời cô đi ăn cơm, lúc đầu cô từ chối, anh ta lại nói sẽ đưa cô về. Khi ấy đang giờ tan học, Diêu Nhạn Lam bị anh ta giữ lại ở cổng trường quấy rầy khá lâu, thật may khi ấy cô liếc thấy bóng dáng một cô bạn quen trong đám học sinh đang túm năm tụm ba xì xào bàn tán, Diêu Nhạn Lam vội chạy tới thân mật khoác tay cô bạn kéo đi, lúc đó mới coi như được giải thoát.

Diêu Nhạn Lam vốn nghĩ rằng đấy chỉ là việc nhỏ, sau khi bị cô từ chối đối phương sẽ thấy khó mà lui. Nhưng sự việc xảy ra sau đó thật ngoài dự liệu của cô, Ngụy Hoài Nguyên cứ cách năm ba ngày lại xuất hiện, hỏi cô bao giờ thì tan học, còn sau khi tan học thì lại hỏi cô có muốn đến ăn thử ở một nhà hàng mới

mở nào đó không. Khi bị cô từ chối anh ta cũng không nổi giận, nói tạm biệt rồi lên chiếc xe con đã được đỗ lại rồ ga phóng đi.

Mặc dù anh ta không còn có những hành động thô lỗ như lần gặp mặt đầu tiên, nhưng vẫn khiến cô sợ phát khiếp. Cô được bao bọc từ nhỏ, người nhà quan tâm chăm sóc, em trai chuyện gì cũng nhường nhịn, Khương Thượng Nghiêu lại càng không phải nói. Ngay cả người thô lỗ như anh Hắc Tử, mỗi lần không cẩn thận trêu cho cô khóc, cũng chỉ là chuyện xảy ra thời thơ ấu mà thôi.

Kẻ mà cô sợ chính là người bạn hung hăng độc ác của Ngụy Hoài Nguyên, buổi tối đi xem phim Cảnh Trình và tên côn đồ đó suýt nữa thì đánh nhau, bộ dạng cục súc của tên đó khiến chân cô muốn nhũn ra. Cô sợ nếu động đến những người đó, một khi ứng xử không khéo sẽ hại em trai bị đánh hoặc khiến Khương Thượng Nghiêu phải lộ diện giải quyết hậu quả giúp mình.

Vì vậy nếu có thể tránh là cô tránh.

Buổi trưa trường Nhất Trung ở Vấn Sơn không mở cổng lớn, mà chỉ mở cổng ngách bên cạnh. Ngụy Hoài Nguyên ngồi trong xe đỗ ngay trước cổng trường, học sinh ra vào tấp nập, Diêu Nhạn Lam biết mình không thể tránh được ánh mắt của anh ta. Sắp tới giờ vào lớp, học sinh đi lại ngày một ít, cơ hội để lẩn tránh lại càng xa vời.

Cùng lúc tiếng chuông vào lớp reo lên, một đầu thuốc lá được ném từ trong xe ra, tiếp theo là tiếng động cơ lại rú lên ầm vang. Cảm tạ Thượng đế, lại trốn được một lần nữa. Diêu Nhạn Lam ngồi xổm lâu khiến hai chân tê cứng, vịn vào cây bách đứng dậy, cho đến khi chiếc xe màu đỏ lao vụt ra đường lớn, cô mới dám lộ diện.

Cô tưởng rằng lại một lần nữa thoát thân thành công, còn đang thầm tự khen mình may mắn, không ngờ khi chỉ còn một bước chân nữa là vào tới cổng trường, thì đột ngột bị một bàn tay kéo lại từ phía sau.

Quả nhiên nghe thấy tiếng cười sảng khoái sau thành công của Ngụy Hoài Nguyên: "Biết ngay là em trốn anh mà, anh đã nhìn thấy qua gương chiếu hậu".

Diêu Nhạn Lam hất tay anh ta ra nhưng không thành công, nghe thấy những tiếng chuông báo vào lớp sau cùng, cảm giác mấy người bạn xung quanh đang nhìn cô với ánh mắt dò xét, khi ấy sắc mặt cô tái nhợt hoảng hốt, chỉ biết lặp đi lặp lại câu: "Tôi phải vào lớp rồi".

Ngụy Hoài Nguyên cũng không buông tay, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, đôi đồng tử đen láy đang nháo nhác tìm quanh khắp nơi như mong chờ có ai đó dột ngột xuất hiện, cứu cô thoát khỏi tai họa này, trong lòng anh ta lại trào lên cảm giác vui sướng như người thợ săn bắt được con mồi.

"Anh biết em phải vào lớp, anh có ngăn cản đâu."

Diêu Cảnh Lan vừa lo sợ vừa ấm ức, phản bác: "Vậy anh mau buông tay ra đi".

"À!" Ngụy Hoài Nguyên vờ như chợt nhận ra, buông tay rồi tự lẩm nhẩm một mình: "Mấy giờ em tan học? Sáu giờ? Anh đợi em".

Diêu Nhạn Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bèn lập tức quay lại trừng mắt với anh ta: "Anh… anh đừng quá đáng. Tôi không quen anh, còn nữa, nói cho anh biết, tôi và Khánh Đệ là bạn thân".

Câu nói đó không những không dọa được Ngụy Hoài Nguyên mà còn khiến anh ta nở nụ cười nham hiểm: "Thế chẳng phải càng tốt sao? Đã thân lại càng thân!".

Diêu Nhạn Lam không hiểu kiểu nói đùa mà những người này thường nói, trong lòng cô bỗng thấy rất xấu hổ, không sao kìm nén được cảm giác sợ hãi ban đầu, nên cô quay ngoắt người lại chạy thẳng vào trong trường.

Ngụy Hoài Nguyên nói với theo từ phía sau: "Còn chưa nói xong mà, buổi tối cùng ăn cơm, lần này đừng trốn nữa, anh không có đủ kiên nhẫn đâu…".

Ngụy Hoài Nguyên đang nói bỗng khựng lại giữa chừng, bởi vì anh ta cũng nhìn thấy người mà Diêu Nhạn Lam nhìn thấy.

Thẩm Khánh Đệ với sắc mặt lạnh như băng đứng dưới cột trụ cổng trường, ánh mặt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm về phía họ không biết bao lâu rồi.

Với cô em họ này, Ngụy Hoài Nguyên luôn cảm thấy không biết phải cư xử như thế nào. Ái Đệ thì còn có thể trêu đùa nịnh bợ vài câu, tặng cho nó mấy món quà nhỏ đỗ dành là nó vui ngay, anh ta có thể tận hưởng cảm giác được sùng bái, nhưng Khánh Đệ thì không thế. Khánh Đệ quen cách cư xử khách sáo, ngoan ngoãn nghe lời, nhưng đằng sau khuôn mặt điềm tĩnh ấy là ánh mắt dò xét như bậc bề trên dò xét kẻ bề dưới. Điều này khiến Ngụy Hoài Nguyên vừa tức giận lại vừa cảm thấy lúng túng, mất tự nhiên.

Còn Diêu Nhạn Lam sau khi đột ngột phát hiện ra sự có mặt của Khánh Đệ, đặc biệt là thái độ quan sát rất nghiêm nghị ấy, Nhạn Lam lập tức cảm thấy trào dâng một cảm giác xấu hổ mãnh liệt hơn, ngay sau đó là ấm ức ghê gớm. Nhạn Lam không kịp suy nghĩ về việc tại sao lại đột nhiên nảy ra suy nghĩ muốn giải thích với Thẩm Khánh Đệ, mà lập tức chạy thẳng về lớp học của mình.

Sau khi Nhạn Lam rời đi, Ngụy Hoài Nguyên cố làm ra vẻ thoải mái, cười nói với Thẩm Khánh Đệ: "Bạn em… rất thú vị, rất đáng yêu".

"Anh Hoài Nguyên, hồi Tết hình như bác gái có nói năm nay anh cưới vợ rồi."

Ánh mắt Ngụy Hoài Nguyên chợt lóe lên: "Chuyện còn chưa chắc chắn thì vẫn có khả năng khác chứ", nói xong, cô em họ trước mặt lại nhìn anh ta bằng ánh mắt bình tĩnh ấy, ánh mắt tràn ngập sự soi xét, bất giác anh ta cảm thấy bối rối, vội nói tiếp: "Anh đi đây, chiều nay anh còn có việc".

Ánh mắt nhìn đuổi theo Ngụy Hoài Nguyên, cho tới khi bóng anh ta khuất ở phía đường bên kia, nét mặt căng thẳng của Khánh Đệ mới giãn ra, khẽ thở dài trong lòng: Diêu Nhạn Lam đâu phải loại con gái thực dụng, còn ông anh họ của cô cũng có phải là người nổi tiếng đâu, tại sao cô lại giận dữ như vừa bắt được gian tình thế? Cô làm gì có tư cách tức giận thay cho Khương Thượng Nghiêu?

Cho tới buổi tối, Diêu Nhạn Lam đột ngột xuất hiện ở cửa lớp Một khối Mười đợi cô, Khánh Đệ cảm thấy tức cười sau đó lại thấy bất lực.

Diêu Nhạn Lam sau khi đuổi khéo em trai mình đi liền hỏi Khánh Đệ có thời gian không, Khánh Đệ cũng hiểu được ít nhiều nội dung câu chuyện mà Nhạn Lam định nói, liền đặt số sách vở đang định cất vào cặp trên tay xuống.

Thời tiết đầu xuân, những cây bách già ngoài lớp học vẫn chưa lên lá non, tán cây trơ trụi vươn cành về phía bầu trời, mặt trời đỏ rực bắt đầu lặn phía xa xa như đang treo trên đầu cành cây lơ lửng. Ánh mắt Khánh Đệ hướng về phía Diêu Nhạn Lam, Nhạn Lam cúi đầu, mái tóc dài đen nhánh buộc đuôi ngựa thả trên vai, càng làm nổi bật phần gáy trắng ngần.

Bất giác Khánh Đệ thấy ngưỡng mộ.

Cứ thế này mà lẳng lặng ngồi xuống thì cũng không phải lắm, cô đành phải nói trước: "Em cũng không biết do đâu mà anh em biết trường của chị, có lẽ do Ái Đệ, hai người bọn họ có quan hệ khá thân thiết. Nếu như Ngụy Hoài Nguyên làm phiền chị, mặc dù em không thể thay anh ấy, nhưng cũng muốn nói lời xin lỗi".

Diêu Nhạn Lam ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Chị không cần phải giải thích gì với em cả." Khánh Đệ cười hối lỗi vì sự lạnh lùng trước đó của mình, nói thêm: "Anh họ em, anh ấy… hơi lăng nhăng, nói dễ nghe hơn thì là đa tình. Em hiểu sự khó xử của chị".

Diêu Nhạn Lam thở phào, dường như sự thấu hiểu của Khánh Đệ đối với cô rất quan trọng. "Vậy có thể nói giúp với anh em, để anh ta đừng đến tìm chị nữa. Cứ thế này chị đi học không yên tâm… làm phiền em rồi", nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Khánh Đệ, giọng Nhạn Lam như yếu hẳn đi.

Khánh Đệ tự nhiên bực mình: "Cứ thế này? Hôm nay không phải lần đầu tiên sao? Chị không từ chối anh ấy à? Tại sao không nói thẳng với anh ấy rằng chị đã có bạn trai rồi? Còn nữa, sao chị không nói với anh Khương?".

Diêu Nhạn Lam vội vàng giải thích: "Chị có từ chối, lần nào chị cũng nói chị không quen anh ta, lần nào tránh được là chị tránh. Còn về việc bạn trai… có thể nói không? Tối hôm ấy em cũng nhìn thấy rồi đấy, bạn anh ta hung hăng như thế, chị nói ra rồi liệu có gây rắc rối cho anh Khương không?".

Ánh mắt ngây thơ bức thiết nhìn cô như muốn biết đáp án khiến Khánh Đệ có chút mệt mỏi, xem ra Nhạn Lam cũng rất thông minh…

Khánh Đệ đưa tay lên trán thở dài: "Có những việc nếu tự mình giải quyết được thì tốt biết mấy, nhưng nếu không giải quyết được thì cũng đừng cố giữ lấy. Chị không hiểu anh họ em, anh ấy…", trước mặt người ngoài không tiện nói xấu người trong nhà, Khánh Đệ chỉ còn biết thở dài thêm cái nữa: "Nói rõ với anh Khương sẽ tốt hơn, em thấy anh ấy cũng không phải là người không dám gánh vác đâu".

"Anh ấy bận, chị không muốn anh ấy phải lo lắng." Diêu Nhạn Lam cúi đầu: "Thật sự không có cách nào khác sao?".

Cách khác? Khánh Đệ thật ác ý khi nghĩ nếu như tạo thêm cho họ vài cơ hội nữa, thì liệu cô và anh có cơ hội được ở bên nhau không? Nhưng nếu làm thế thì anh sẽ… Khánh Đệ cắn môi, tự thấy khinh bỉ bản thân vì có thể nảy sinh ra được thứ suy nghĩ đen tối ấy.

"Chị sẽ làm theo lời em xem sao. Nếu nói chị đã có bạn trai mà anh ta vẫn như thế thì làm thế nào?"

Giọng Diêu Nhạn Lam tràn ngập lo lắng, Khánh Đệ nhớ lại cảnh lần đầu tiên Diêu Nhạn Lam xuất hiện trước mặt cô vào năm ngoái: "Chị là Diêu Nhạn Lam", nụ cười ấm áp, có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không kém phần tự tin.

Khánh Đệ luôn cảm thấy bị bao phủ bởi bóng đen của Diêu Nhạn Lam, từ diện mạo cho tới thành tích học tập, cũng không sánh được với người ta. Ngay cả mối tình đầu, Diêu Nhạn Lam nhanh hơn cô một bước. Nhưng lúc này, trái tim đã từng bị gặm nhấm bởi sự ghen ghét đố kỵ, khi đối diện với đôi mắt tràn đầy âu lo của Diêu Nhạn Lam, lại dần dần trở về nguyên vẹn. Khánh Đệ đã hiểu tại sao Khương Thượng Nghiêu lại thích Diêu Nhạn Lam, cô ấy giống như con thú nhỏ khiến mong muốn được bảo vệ của người ta bị thôi thúc mãnh liệt, bảo vệ cô ấy là điều đương nhiên.

Khánh Đệ do dự nói: "Anh họ em chỉ sợ duy nhất một người đấy là bác trai, em sẽ giúp chị nghĩ xem có cách gì không".

Khuôn mặt Diêu Nhạn Lam giãn ra với một nụ cười: "Chị biết là em sẽ giúp chị mà. Ngay lần đầu tiên quen em, chị đã biết em là là một người bạn tốt".

Cánh tay đang cầm cặp sách của Khánh Đệ khẽ khựng lại trong giây lát. Bạn tốt… Giống như những lời chế giễu suy nghĩ đen tối vừa rồi của cô vậy. "Em cũng cảm thấy thế." Cô kéo miệng ra cười, đứng dậy nói: "Đi thôi, về muộn là không kịp ăn cơm tối đâu".

Nụ cười của Diêu Nhạn Lam vụt tắt: "Anh họ em có lẽ đang ở ngoài kia".

"Vậy em ra trước, chút nữa chị hãy ra." Hồi Tết nghe bác gái vui mừng hớn hở khoe về hôn sự sắp tới của con trai, tỏ ra rất hài lòng với con dâu tương lai, khi nhắc đến nhà thông gia lại càng không giấu được vẻ đắc ý. Lúc ấy Khánh Đệ chỉ thầm ồ lên một tiếng dài trong lòng, nhớ đến hình ảnh cô gái với dáng vẻ kiêu căng, nhưng nhan sắc bình thường gặp ở quán internet trước Tết, rồi lập tức lại liên hệ ngay với tiền đồ rộng mở mấy năm gần đây của bác trai.

11. Tập 1 - Chương 11

Bác gái rất nuông chiều anh họ, nhưng cô không tin, bác gái dám coi thường sự nghiệp đang lên như diều gặp gió của chồng mình. Điều khiến Khánh Đệ buồn phiền là, cách đối nhân xử thế làm người thật thà mà bình thường cô đang cố gắng duy trì đã bị hủy hoại trong chớp mắt, hơn nữa lại bị hủy hoại vì để giúp Diêu Nhạn Lam.

Cô quay đầu lại nhìn, Diêu Nhạn Lam cũng đi theo cô xuống tầng, đứng ở khoảng đất giao nhau giữa bãi tập và cổng trường, nấp sau một cái cây, đang giơ cao nắm tay về phía cô làm động tác co lên để cổ vũ.

Thôi đi, cả đời này tôi cũng không thể trở thành bạn tốt của chị, tôi giúp chị không phải là vì chị đâu. Tôi là vì… tôi mà thôi.

Khánh Đệ nghĩ như thế từng bước từng bước đi về phía Ngụy Hoài Nguyên đang khoanh tay trước ngực đứng dựa vào xe trước cổng trường cố tỏ vẻ từ tốn lịch sự.

"Em đã nói với anh ta những gì? Dễ nói vậy à?" Diêu Nhạn Lam trợn tròn hai mắt nhìn bóng chiếc xe màu đỏ rực mất hút trong tầm nhìn.

"Chỉ hỏi anh ấy là giờ đang ở tỉnh, nếu để bác trai biết anh ấy không đi làm thì thế nào?" Khánh Đệ ném vẻ mặt phẫn nộ căm hận và câu chửi thề tục tĩu của người anh họ đi, giải thích đơn giản. "Chị yên tâm, có lẽ sau này sẽ không đến nữa đâu."

"Biết ngay là em nhất định sẽ giúp chị mà. Chị phải cảm ơn em thế nào đây?" Diêu Nhạn Lam cười tươi như hoa hỏi.

Khánh Đệ nghĩ việc đã giải quyết xong thì ai về nhà người ấy, còn chưa kịp từ chối thì đã nghe Diêu Nhạn Lam nói: "Hay là đến nhà chị chơi đi, tay nghề nấu nướng của mẹ chị rất khá, đến nhà chị ăn cơm nhé. Còn nữa, chị có rất nhiều sách, không biết có cuốn nào em thích không, chị nghe nói em cũng thích đọc tiểu thuyết mà, phải không?".

Khánh Đệ cười khổ, cô thật sự bị coi là tri kỷ rồi sao?

"Tối nay anh Khương hết ca, nếu sớm thì có thể gặp nhau một lúc. Anh ấy chơi đàn ghita rất hay, em chưa nghe bao giờ phải không?"

Tiếng đàn ghita như tiếng nước chảy róc rách lướt qua tai Khánh Đệ, khiến cô nhất thời rầu rĩ. Cô đã tò mò về cuộc sống của anh từ lâu, nhưng khi có cơ hội thỏa mãn sự tò mò ấy, cô lại ngập ngừng chùn bước.

"Đi đi mà." Diêu Nhạn Lam nài nỉ.

Đi vậy. Trong lòng Khánh Đệ vang lên tiếng nói cổ vũ bản thân, đi nhìn một cái thôi, cho dù không thể kiểm chứng xem việc cây đàn ghita có được treo ở đầu giường anh không, nhưng được nhìn qua nhà anh một cái cũng tốt.

Trên đường về nhà, Khánh Đệ nghĩ đêm nay lại là một đêm mất ngủ nữa.

Cô vốn tưởng rằng sẽ ăn cơm ở nhà Diêu Nhạn Lam, nhưng không ngờ hai nhà lại thân thiết như thế, thân thiết tới mức chung một bàn ăn. Mẹ Diêu Nhạn Lam rất khách sáo, quan tâm chu đáo; mẹ Khương Thượng Nghiêu mặc dù không nói nhiều, nhưng nhanh nhẹn, có thể nhận ra ngay là một người khoáng đạt thẳng tính. Người khiến Khánh Đệ có ấn tượng sâu sắc nhất lại là bà của Khương Thượng Nghiêu, khuôn mặt thân thiện với nụ cười hiền hòa, đến ngay cả những nếp nhăn cũng tràn ngập vẻ đôn hậu.

Cảnh ấy khiến Khánh Đệ bất giác nghĩ đến bà nội mình, một người khắt khe chua ngoa, hơi một tí là gào khóc kêu rằng nhà họ Thẩm tuyệt tử tuyệt tôn, những lúc nhàn rỗi thích kiếm chuyện khiến mẹ cô phải chịu khổ.

Chẳng trách toàn thân Khương Thượng Nghiêu toát ra một vẻ điềm tĩnh, khiến người khác cảm thấy yên tâm và rất thực tế, thì ra mọi thứ đều bắt nguồn từ gia đình.

Khánh Đệ gập sổ nhật ký lại, tắt chiếc đèn trên bàn đi. Đêm đen như mực, thấp thoáng vài ngôi sao xa xa trên bầu trời.

Lúc này, Khương Thượng Nghiêu cũng đang nhìn lên bầu trời đêm.

Anh hết ca chưa kịp ra khỏi ga thì gặp đại đồ đệ của chú Đức là Quang Diệu. Quang Diệu mấy năm gần đây giúp chú Đức chăm lo chuyện làm ăn, ngày càng khá giả, không còn bộ dạng nhếch nhác khốn khổ ngày nào cũng phải chạy hàng năm xưa nữa, gặp anh ta ở ga tàu hỏa khiến Khương Thượng Nghiêu khá bất ngờ. Quang Diệu gặp anh đi thẳng vào vấn đề luôn không vòng vo rằng chú Đức cho mời anh, Khương Thượng Nghiêu bất giác thấy nghi hoặc. Bình thường chú Đức cũng chỉ là cho người nhắn, nói nếu rảnh thì đến nhà chú ngồi chơi, lần đầu tiên cho người tới tìm nói những lời nghiêm túc như thế này.

Anh giấu sự nghi hoặc trong lòng, cũng không gọi điện về nhà, mà theo Quang Diệu lên xe.

Chú Đức biết anh vừa hết giờ làm, nên đã cho người chuẩn bị sẵn đồ ăn đêm. Tự tay mở một chai rượu Phần (1) lâu năm, cùng với mấy món đồ nhậu vừa được đưa tới, vừa thưởng thức vừa uống.

(1) Rượu Phần: Rượu ngon, sản xuất ở Phần Dương, tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc

Tiểu viện này phong thủy rất tốt, lưng dựa núi mặt hướng về sông Tích Sa. Gió đêm nhè nhẹ thổi, ngồi trên ghế xếp ở sân sau của viện có thể nhìn thấy những đợt sóng màu bạc lấp lánh trên mặt sông.

Chú Đức là người rất biết cách hưởng thụ cuộc sống, trong thành phố có gia sản có nhà cửa, nhưng chú chỉ thích nơi yên tĩnh như thế này.

"Nếu hai mươi năm nữa, mà vẫn được nhàn nhã ngồi nhấm nháp mấy ly rượu nhỏ, ngắm nhìn phong cảnh, thì thật tuyệt." Chú Đức cảm thán.

Gọi anh đến chỉ để giãi bày tâm sự ư? Khương Thượng Nghiêu đoán việc không chỉ có thế: "'Chú Đức, đấy là điều đương nhiên rồi. Với địa vị của chú bây giờ, thì còn gì có thể không suôn sẻ chứ?". Khương Thượng Nghiêu e chú Đức nói những lời sáo mòn rồi chuyển đề tài về phía anh, vì vậy đành ra sức tâng bốc chú.

Chú Đức phì cười, lớn tiếng mắng: "Không suôn sẻ, anh thì biết cái quái gì! Thím hai của anh ngày nào cũng gây sự với chú, sợ chú có ngày chết đầu đường xó chợ khiến bà ấy không có nơi nương tựa, nhất định muốn sinh con trai cho chú".

Chú Đức góa vợ đã mười mấy năm, nhưng có một người phụ nữ rất được chú yêu thương. Khương Thượng Nghiêu tưởng tượng ra cảnh chú Đức bị thím hai đuổi đến nỗi phải xách quần chạy, bất giác phì cười. Đề tài về gia đình khiến anh thấy lòng nhẹ nhõm đi nhiều, anh dừng đũa nói: "Chú Đức, già mà có con trai, là chuyện bao người muốn không được. Chú cố lên, giờ này sang năm cháu và Hắc Tử sẽ tổ chức tiệc liền ba ngày mừng chú".

"Đồ chết tiệt! Anh cũng hùa vào chế giễu chú Đức phải không?" Chú Đức vờ nổi giận mắng, sau đó tự rót cho mình một ly, mím môi uống cạn: "Lão phu có hồi xuân cũng không định hồi xuân theo kiểu ấy, một mình tự do tự tại mười mấy năm, đã quen rồi. Chú Đức anh không phải là người cổ lỗ, gia nghiệp này sớm muộn gì cũng sẽ giao lại cho các anh thôi".

Khương Thượng Nghiêu thấy đầu đau như búa bổ, đành cúi đầu và cơm.

"Nhìn bộ dạng anh kìa, hay ho gớm!" Chú Đức mắng một câu xong rồi im lặng.

Khương Thượng Nghiêu thấy sắc mặt chú u ám, thầm thở dài trong lòng, cầm chai rượu rót đầy ly cho chú, rồi tiếp tục bữa ăn đêm của mình. Chú Đức nheo mắt lại, không biết đang nghe gió thổi hay đã ngủ, một lúc lâu sau mới chậm chạp nói: "Mấy năm gần đây anh tỏ thái độ kính nhi viễn chi với chú, càng ngày càng phân rõ ranh giới. Chú biết anh đang lo lắng điều gì, nên cũng không ép". Chú Đức trầm ngâm hồi lâu rồi mới tiếp tục: "Nghĩ lại hơn nửa cuộc đời đã qua, giúp được không ít người mà cũng làm liên lụy tới không ít người, tại sao có những lúc chính bản thân chú cũng thấy nghi ngờ. Giống như dòng sông này mỗi khi nổi sóng, người ngồi trên thuyền đành phải đội gió vượt sóng lao về phía trước, bởi vì không chỉ có bản thân mình, mà còn cả anh em huynh đệ nữa. Nếu nói như thế, tự vấn về việc đối nhân xử thế chú thấy mình vẫn còn có đạo nghĩa lương tâm".

Khương Thượng Nghiêu nín thở ngồi im.

"Hai từ lương tâm này cũng đáng để suy nghĩ đây, trên nguyên tắc khi cảm thấy mình không làm việc xấu thì gọi là có lương tâm; nhưng làm việc xấu mà lòng tràn ngập sự hối hận cũng gọi là có lương tâm." Chú Đức tặc lưỡi, cứ như đang thưởng thức dư âm của hai từ đó. Rồi đột nhiên như bừng tỉnh, trong chốc lát vẻ mặt thoáng thẫn thờ, nhẹ nhàng mỉm cười hài lòng nói: "Chú thật sự thích dáng vẻ điềm tĩnh bình thản gặp chuyện mà không cuống của anh, nhớ lại ngày xưa ở vào độ tuổi này chú cũng không có được sự kiên định ấy. Anh không cảm thấy tò mò, không định hỏi xem tại sao tối nay chú cho gọi anh đến, lại nói với anh những chuyện này hay sao?".

Khương Thượng Nghiêu mỉm cười không phủ nhận mà cũng chẳng thừa nhận, cười: "Chú Đức, trong lòng chú có chuyện buồn, gọi cháu đến để giãi bày tâm sự, làm phận cháu ngồi uống với chú mấy ly chẳng phải việc nên làm hay sao?". Nói rồi, anh cầm một ly lên, tự rót rượu cho mình: "Nếu có chuyện gì, chẳng phải chú còn có Hắc Tử và một đám đồ đệ cùng chia sẻ với chú hay sao?".

Chú Đức chăm chú quan sát biểu hiện của anh, dường như đang muốn đo xem những lời anh nói có bao nhiêu sự thật lòng.

Thấy Khương Thượng Nghiêu giơ tay kính rượu sau đó tự cạn một ly, lúc này mới cầm ly rượu bên cạnh lên đặt hờ trên môi, nói: "Quang Diệu không được, chỉ có thể lao động chân tay, không có cái nhìn đại cục. Còn Thắng Trung, cậu ta có sự quyết đoán, có điều…", nói rồi chú lắc lắc đầu.

Thắng Trung là tên của Hắc Tử, Khương Thượng Nghiêu đương nhiên biết về sau của lời đánh giá mà chú Đức đã bỏ lửng, chú muốn nói Hắc Tử không phải là người có cái nhìn sâu sắc. Anh mỉm cười, thầm nghĩ vấn đề vòng qua vòng lại, cuối cùng vẫn sẽ nhắm vào anh, bất lực đành phá lên cười: "Hắc Tử rèn luyện thêm vài năm nữa là có thể làm việc lớn".

Chú Đức phớt lờ những lời đùn đẩy trách nhiệm của anh, vẫn nói tiếp: "Vốn cũng không có gì, cùng lắm là kiếm tiền thêm vài năm nữa, rồi chuyển đi nơi khác dưỡng lão là xong. Có điều nếu làm vậy thì khổ cho những anh em đã đi theo chú, cảm giác tan đàn xẻ nghé đúng là chẳng dễ chịu chút nào. Nói đi nói lại, vẫn là hai chữ: Lương Tâm. Nếu không tìm cho họ được một con đường đi tiếp, thì mấy năm nay chú Đức cũng thật uổng công rồi".

Lời nói mang ngầm ẩn ý mưu cầu đường lui, sắc mặt Khương Thượng Nghiêu trở nên nghiêm túc, có nghiêm trọng đến mức ấy không?

Chú Đức liếc anh một cái: "Mấy năm nay anh ít qua lại với chú, nên không biết tình hình nội bộ. Giờ Nhiếp gia không còn như trước nữa, cũng được anh em trong giới giang hồ nể trọng, lại có người trong thành phố. Tên Vu béo mà anh gặp lần trước, tháng vừa rồi phải bán một mỏ than đi, người mua là Nhiếp Nhị. Nhiếp Nhị vừa sang tay là chuyển một nửa cổ phần đi, chuyển sang mấy nhà đều là…".

Chú Đức ra hiệu nắm chặt bàn tay lại: "Vì vậy chú mới nói Thắng Trung không bao giờ nhìn thấy được tình hình, giờ là lúc phải có chủ kiến, không thể so với mấy năm trước nữa. Mặc dù nói vẫn có người phải nể mặt ta, than ở Vấn Sơn muốn bán ra ngoài quá nửa phải qua ta, nhưng chỉ cần…".

Bàn tay đang duỗi thẳng của chú Đức lại từ từ nắm chặt lại: "Bàn tay đặt trên cổ có thế khép chặt khiến ta nghẹt thở bất kỳ lúc nào, chỉ là vấn đề thời cơ sớm hay muộn thôi. Nhiếp Lão Nhị ơi là Nhiếp Lão Nhị, sao ngày xưa ta lại sơ suất như vậy chứ?".

Lần đầu tiên Khương Thượng Nghiêu được nghe chuyện nội bộ, nên ít nhiều cũng có chút chấn động. Theo như quan niệm của một kẻ cả đời làm đại lưu manh như chú Đức, mối quan hệ giữa quan chức và thổ phỉ vĩnh viễn không bao giờ có thể hòa hợp, tìm nơi dựa dẫm để ôm chân là con đường khiến người ta coi thường nhất. Nhưng từ vụ sang tay nửa mỏ than của Nhiếp Nhị cho thấy, một mối quan hệ như thế không thể được hình thành trong ngày một ngày hai, sự tinh ranh và trù tính của Nhiếp Nhị kia đáng để chú Đức phải than ngắn thở dài.

"Chậm một nước cờ, bị người ta đi trước rồi." Tự nói với mình xong, Khương Thượng Nghiêu lại thấy hối hận. Mỗi ý kiến anh nói ra là anh càng can thiệp sâu vào chuyện này.

Chú Đức gật đầu đồng ý: "Có những chuyện nhất định phải làm, ngồi đợi chết không phải là tác phong của chú. Có điều sau này nếu có chuyện gì… anh phải giúp đỡ chăm sóc cho Thắng Trung".

Hắc Tử là anh em thân thiết, chăm sóc là điều nên làm. Nhưng dưới ánh mắt tha thiết đang nhìn anh chằm chằm của chú Đức, thì hình như lại có ý khác. Khương Thượng Nghiêu biết là thế nào cũng không được gật đầu, đành tỏ ra chân thành nói: "Chú Đức, nói một câu thật lòng thì, giờ mọi việc trên giang hồ không còn tranh chấp nhau bằng nghĩa khí nữa, mà đều vì lợi ích quan hệ, chỉ có điều kiếm ít hay kiếm nhiều mà thôi. Chi bằng rút lui đúng lúc, cho mình một con đường lui".

Chú Đức quan sát anh rất lâu, trong bóng tối đôi mắt sáng rực dần dần trở nên u ám, sắc mặt tĩnh lặng như giếng sâu không dao động. Chú Đức khẽ ho một tiếng: "Chú sớm đã biết anh có lý tưởng cao, nhưng vẫn không sao quên được bộ dạng cứng rắn không chịu thua của anh hồi nhỏ. Thôi, chú Đức không ép làm khó anh nữa".

Đã nói đến thế này, cả hai người đều cảm thấy có chút khó xử bất lực, Khương Thượng Nghiêu đứng dậy xin ra về, chú Đức gật đầu: "Để Quang Diệu đưa về".

Xe ra đến đầu đường của thị trấn, một chiếc xe con khác lao từ trên đường cao tốc xuống, khi đi ngang qua xe của Quang Diệu đột ngột phanh gấp lại. Xe bên kia kéo cửa kính, hình như có quen biết với Quang Diệu, hỏi: "Quang Diệu, nửa đêm đi đâu thế?".

Khuôn mặt lờ mờ hiện ra trong bóng tối nhìn khá quen, nhưng Khương Thượng Nghiêu không nhớ ra được là đồ đệ nào của chú Đức, chỉ thấy bộ dạng bực mình của Quang Diệu: "Có chuyện, về rồi nói", nói xong kéo cửa kính xe lên đạp ga phóng đi.

Chẳng biết Quang Diệu vẫn luôn đứng canh ở cửa sau có nghe được mấy phần câu chuyện giữa anh và chú Đức hay không, suốt đường đi Khương Thượng Nghiêu vẫn nói chuyện phiếm với Quang Diệu, nhưng cả hai như có thỏa thuận ngầm không ai nhắc tới chuyện tối nay. Đến dưới khu nhà mình ở, Khương Thượng Nghiêu xuống xe nói lời tạm biệt, Quang Diệu gọi "Đợi đã", rồi nhảy xuống xe, lấy một gói giấy được bọc vuông vắn từ ghế sau ra đưa cho anh.

"Nghe nói cô Khương đến từng nhà trong khu để hỏi vay tiền. Chú Đức rất giận, nói nhà cậu có việc mà không tìm chú. Cái này cậu cầm đi, chú Đức đã nói rồi, coi như cho vay, bao giờ có thì trả."Quang Diệu nghĩ một lúc rồi nói: "Câu này là chú vừa dặn tôi phải nói lại với cậu: 'Nói với tiểu tử đó rằng, đừng nghĩ cầm tiền của chú là phải bán mạng cho chú, đây là tiền cho vay, cho vay vì nó đã gọi ta là chú suốt mười năm nay', nguyên văn như thế".

Khương Thượng Nghiêu cầm chặt bọc nặng trịch đó, nhất thời không biết nên phải trả lời thế nào. Cảm động có, bất lực có, áy náy có… phức tạp, tâm trạng rối bời.

Quang Diệu nhìn rõ tâm trạng của anh lúc này, khẽ thở dài, nói: "Chuyện này nói trắng ra là mỗi người mỗi chí hướng, cậu cũng đừng trách chú Đức, chú làm vậy cũng là vì anh em".

Khương Thượng Nghiêu cười, đặt gói giấy kia lại tay Quang Diệu: "Nhờ anh nhắn lại với chú Đức là tôi cảm ơn. Số tiền này tôi tạm gửi ở chỗ chú, khi cần tôi sẽ tự mình qua lấy".

"Cậu…" Quang Diệu tức giận lắc lắc đầu: "Anh đi đây, có việc gì cứ gọi anh".

Theo thói quen Khương Thượng Nghiêu nhìn về phía tầng cao nhất của khu nhà đang thi công, căn hộ này giá quá cao, anh không trả nổi. Trong đêm vắng sao, anh đứng nơi cửa sổ phòng mình, nhìn lại một lần nữa, để xác định chắc chắn sự lựa chọn của bản thân là đúng đắn.

Có điều trong lòng anh vẫn day dứt những lời tâm can hiếm thấy của chú Đức. Tại sao lại phải giãi bày lương tâm của mình với anh? Tại sao lại cho anh biết nội tình bên trong của Nhiếp gia và hoàn cảnh lúc này?

Còn nữa, khuôn mặt của người đàn ông gặp ở đầu đường hôm nay, đầu anh mập mờ nhớ nhưng lại không sao gọi được tên và nhớ ra lai lịch của người đỏ. Anh cứ có cảm giác như mình vừa bỏ lỡ mất điều gì, và quan hệ vô cùng lớn.

Khắp thành phố hoa của cây dương như tơ liễu bay phủ đầy mặt người.

Thành phố nhỏ Vấn Sơn luôn bị bao trùm bởi một màu xám nhàn nhạt, mỗi năm khi tiết trời xuân hạ giao nhau, quang cảnh mùa xuân yêu kiều như thế này luôn xuất hiện, khiến con người Vấn Sơn vốn quen ăn to nói lớn thẳng thắn khi gặp nhau ngữ điệu cũng mềm mại đi vài phần.

Chỉ có sông Tích Sa đang phải chuẩn bị đón mùa mưa lũ tới gần, nước sông cuồn cuộn chảy hối hả, lộ rõ vẻ dã tính và sự bất kham của tự nhiên.

Mọi thứ xung quanh không có gì thay đổi, vẫn như những năm xưa. Khương Thượng Nghiêu không biết sự sốt sắng của mình xuất phát từ đâu, như đang chờ đợi mà đồng thời lại như đang lo sợ. Anh đổ tội cho mã cổ phiếu mà mình dốc hết khả năng ra mua không lên như anh đã dự tính, vẫn cứ ổn định ổn định và ổn định mãi. Nhưng cũng rất khó giải thích vì sao lại có cảm giác nhẹ nhõm mỗi khi theo tàu rời khỏi Vấn Sơn, cùng cảm giác mệt mỏi trào dâng mỗi khi tàu cập ga chuẩn bị được về nhà.

Dù mẹ có giữ kín như bưng chuyện xảy ra thời trẻ, nhưng anh cũng đoán được phần nào câu chuyện qua tâm trạng bị dồn nén trong nhiều năm của mẹ. Năm đó mẹ anh tham gia vào đội đi Tứ Tử Vương Kỳ (2),

có lẽ quen cha anh trong ngày hội Na-Ta-Mu (3). Hồi nhỏ mỗi khi bị mắng bị đánh, anh lại có suy nghĩ bỏ nhà đi tìm cha, sau này lớn lên anh mới dần hiểu được tâm tư của mẹ, nên cũng điềm đạm hơn.

(2) Tứ Tử Vương Kỳ nằm ở trung bộ của Khu tự trị Nội Mông.

(3) Ngày hội Na-Ta-Mu: Ngày hội của người Mông Cổ.

Nhưng mỗi lần chạm tay lên những hoa văn tinh tế trên vỏ dao, trong anh vẫn có một mong muốn mãnh liệt được một lần đặt chân lên đất quê hương, muốn biết cảm giác thật khi đôi chân đứng ở đó và nhìn bãi cỏ trải rộng tới tận chân trời.

Nhất là trong một năm đầy biến động bất an như năm nay.

Bà thấy anh vừa về chưa được mấy phút đã lại định ra ngoài, liền truy hỏi: "Đi tìm Cảnh Trình phải không? Thằng bé này! Ngày nào cũng về nhà rất muộn, hôm trước nửa đêm mới về nhà còn cãi mẹ một trận, mẹ nó hôm qua sang khóc lóc với bà. Thằng bé này tới lúc phải để mắt đến nó rồi, cứ tiếp tục thế này sao được chứ?".

Khương Thượng Nghiêu nghe thấy vậy vội đứng lại, túi hành lý nhỏ trượt khỏi vai, hỏi bà: "Khi cháu ở nhà thấy nó cũng rất quy củ mà, sao lại…".

Bà lắc đầu thở dài: "Thằng bé này giờ chỉ cháu mới bảo được thôi, nó chẳng nghe lời ai cả, dì Diêu nó cũng không coi ra gì".

"Bà, cháu đi hai ngày thôi." Khương Thượng Nghiêu tính ngày rồi mới chần chừ nói: "Bao giờ về cháu sẽ đi tìm Cảnh Trình".

Đến Tứ Từ Vương Kỳ cả đi lẫn về cũng chỉ mất hai ngày, anh không có tham vọng tìm lại dấu vết của chuyện cũ, chỉ là có thứ gì đó cứ sôi sục trong lòng, không đi một chuyến thì khó có thể trở lại bình thường.

Đến ga tàu, anh chào hỏi mấy người đồng nghiệp quen, đang định đi thẳng vào nhà ga, thì bị dòng người dài chặn mất đường.

Giữa những đầu người đen sì nhấp nhô nổi bật một cái đầu bóng loáng nhẵn thín, vô cùng gây chú ý.

Bên cạnh người đó rõ ràng được bảo vệ bởi một đám vệ sĩ, trông rất oai phong. Khương Thượng Nghiêu khẽ sững lại, nhận ra đó chính là tên Vu béo, nhớ đến những lời mà chú Đức ngầm nhạo báng hắn vờ tỏ ra mình có uy thế liên hệ với tình cảnh thực tế trước mắt, bất giác không nén được muốn cười.

Một loạt xe con đỗ cách cửa ra vào nhà ga không xa chắc chắn là đang chờ để đón tên họ Vu kia, dẫn đầu là một chiếc xe Mercedes-Benz kiểu cũ, người trên xe dường như nhìn thấy tên họ Vu, vội mở cửa xe đi ra nghênh đón.

Khi Khương Thượng Nghiêu nhìn rõ mặt của người đó, trái tim anh giật thót, liếc nhìn sang chiếc xe Toyota màu tím sẫm bên cạnh, lúc ấy trái tim anh đột ngột như bị ai đó giơ tay ra bóp chặt. Anh cố gắng kìm nén sự hoảng loạn trong lòng, chăm chú nhìn cho tới khi đoàn xe đó đi khuất, mới chầm chậm thả bước về phía một cửa hàng nhỏ bên cạnh cửa ra vào, mua chai nước và bao thuốc ngồi xuống chiếc ghế dài.

Hít nicotine vào phổi, cảm giác tê liệt sau khi bị chấn động mạnh cũng dần dần tan biến.

Cuộc nói chuyện bập bõm mà anh nghe được giữa chú Đức và tên Vu béo trong rừng Vấn Sơn hồi sau Tết lại thấp thoáng vang lên bên tai, khuôn mặt đôn hậu của tên Vu béo và nụ cười giảo hoạt của Tang Cẩu cùng ánh mắt thiết tha chờ đợi của chú Đức cùng lúc chồng lên nhau, khuếch đại rồi dần dần mờ di.

Trong lúc hỗn loạn, Khương Thượng Nghiêu nhất thời không nghĩ thông được những tình tiết trong đó. Chỉ biết là trong trận tập kích ác liệt, anh phải làm chút gì đó, chứ không phải là bỏ đi. Nhưng đầu tiên, anh phải tìm ra Diêu Cảnh Trình đã.

Nhà của Hoàng Mao nằm ở khu dân cư cũ của Vấn Sơn. Sau khi đến trường Nhất Trung không tìm thấy Diêu Cảnh Trình, dựa vào ký ức mơ hồ của mình, đi qua rất nhiều những con ngõ nhỏ, đến khi tìm được nhà Hoàng Mao đã gần đêm.

Bóng tối bao trùm, ánh sáng trong nhà Hoàng Mao không tốt lắm, khiến màu da của Hoàng Mao càng trắng bệch hơn bình thường, còn đôi mắt càng thêm u ám.

Khương Thượng Nghiêu không có tâm trạng để quan sát gia cảnh nhà cậu ta, chỉ hỏi: "Cảnh Trình không ở cùng cậu à?".

Hoàng Mao tránh ánh mắt anh, thu dọn bát đũa trên bàn, đáp: "Giờ này cậu ta đang ở lớp tự học".

"Đừng có giở trò với anh. Cậu biết nó bao nhiêu tối không đến trường chứ." Nếu không gặp được chủ nhiệm lớp của Cảnh Trình, thì anh còn chưa biết tên tiểu tử đó gan to thế nào. "Gần đây nó đang bận rộn chuyện gì? Buổi tối đi đâu?"

Giọng anh như đang thẩm vấn khiến Hoàng Mao lập tức nhướng mày lên: "Liên quan gì đến em? Anh là anh nó, anh không biết mà lại đến hỏi em?".

Khương Thượng Nghiêu bị cậu ta phản ứng, khẽ sững lại, rồi hạ giọng: "Hai cậu vẫn còn làm với Tang Cẩu phải không? Nhà hàng ở phía Đông thành của Tang Cẩu tên là gì?".

Hoàng Mao giật mình, nhưng không nói gì, bưng đồ ăn thừa trên bàn đứng dậy.

12. Tập 1 - Chương 12

Khương Thượng Nghiêu đi theo cậu ta vào bếp: "Hoàng Mai, cậu từ nhỏ đã rất thân thiết với Cảnh Trình, anh cũng không giấu cậu, những việc hai đứa làm anh đều biết, bao gồm cả nhà hàng đó của Tang Cẩu. Nếu không phải có việc gấp thì anh cũng không tìm đến tận nhà cậu, cậu cũng không muốn thấy Cảnh Trình gặp rắc rối gì đúng không?".

Hoàng Mao kiên quyết giữ im lặng, luôn tay thu dọn đống nồi bát lộn xộn trong bếp. Khương Thượng Nghiêu bất lực trước tính cách quái gở lầm lì của Hoàng Mao, đứng dựa vào khung cửa thở dài: "Nghe nói lần trước đích thân Mã Hồi Hồi áp giải cậu em vợ đến gặp Tang Cẩu để trả nợ đánh bạc, anh còn đang thắc mắc không hiểu nhân vật này xuất hiện ở Vấn Sơn từ bao giờ, mà đến Mã Hồi Hồi cũng phải nhún mình như thế. Tối nay khi nhìn thấy Tang Cẩu mới biết, thì ra là người của Vu béo. Nhưng cậu nói xem Vu béo là dân làm ăn, từ trước tới nay vẫn giữ nguyên tắc nước sông không phạm nước giếng trong giới giang hồ, Tang Cẩu đi theo hắn ta, có thể chen chân đứng ở Vấn Sơn, mà lại còn đứng vững như thế?".

Vu béo với danh nghĩa của dân làm ăn đơn thuần hỗ trợ chú Đức trong việc vận chuyển than ra khỏi Vấn Sơn thì cũng cho thôi, hà tất phải sai đàn em Tang Cẩu mở sòng bạc kiếm thứ lợi nhuận không an toàn đó? Trong lúc rối bời Khương Thượng Nghiêu chợt nhớ tới vụ giao dịch của chú Đức và tên Vu béo trên núi nhằm tránh tai mắt người khác vào hồi mùa xuân, nghe nói sau đó tên Vu béo còn bán mỏ than đang sinh lời lớn của mình cho Nhiếp Nhị, chú Đức có thể nhẫn nhịn trước hành động thu lợi từ cả hai phía của tên Vu béo như thế sao?

Tang Cẩu, Tang Cẩu. Khương Thượng Nghiêu tự nhiên có linh cảm nhân vật đột ngột xuất hiện trong giới hắc đạo của Vấn Sơn này có liên quan mật thiết tới toàn bộ cục diện, lần đầu tiên gặp Tang Cẩu là một trong những tùy tùng theo Vu béo đi săn, lần gặp thứ hai Tang Cẩu ngồi trong chiếc xe con chờ ở cổng bệnh viện đón Hoàng Mao, còn lần thứ ba… Tối hôm ấy anh tan sở đến thăm chú Đức, khi Quang Diệu đưa anh về, Tang Cẩu ngồi trong chiếc xe đi lướt qua xe Quang Diệu ở ngay đoạn đường giao với cao tốc. Hôm nay, anh lại một lần nữa nhìn thấy Tang Cẩu ở cửa ra vào nhà ga chuẩn bị đón Vu béo một cách chu đáo và cung kính, rồi cùng nhau lên xe phóng đi.

Tình thế thay đổi kỳ lạ, vốn chẳng liên quan tới anh, nhưng Cảnh Trình lại tham gia vào đây. Khương Thượng Nghiêu thực sự ước gì Cảnh Trình chỉ là một con tốt đóng vai trò không quan trọng trong đó, nhưng cảm giác sợ hãi trong lòng như đang ngầm mách bảo với anh điều gì đó không lành.

Trong lòng anh nghi vấn chất chồng, tiếp tục suy đoán nhưng logic bắt đầu hỗn loạn không thể nắm được mấu chốt, buồn bực rút bao thuốc ra, Hoàng Mao tiện tay đón lấy, rút một điếu ra hút.

"Mấy ngày trước Vu béo bán mỏ than cho Nhiếp Nhị, mối quan hệ đó thật không bình thường chút nào." Khương Thượng Nghiêu tự lẩm nhẩm, tiếp tục theo dòng cảm xúc phân tích động cơ đằng sau đó: "Hồi Tết em trai của Nhiếp Nhị có đánh nhau với Cảnh Trình, chắc cậu biết, giờ cậu và Cảnh Trình lại đang làm cho Vu béo. Chuyện này…".

"Anh Khương." Hoàng Mao lão luyện điềm tĩnh hút thuốc: "Anh yên tâm, Tang Cẩu sẽ không làm gì Cảnh Trình đâu. Anh ta có thù với nhà họ Nhiếp".

Bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Khương Thượng Nghiêu, cậu ta suy nghĩ một lúc, rồi nói tiếp: "Em cũng không rõ thực ra là chuyện gì. Hình như mấy năm anh trai Tang Cẩu ngồi tù, bị Nhiếp Đại ức hiếp tới không ra hình người nữa".

Trái tim đang đập thình thịch trong ngực Khương Thượng Nghiên không bình ổn mà cũng chẳng có được cảm giác giải thoát sau những lời an ủi của Hoàng Mao, thậm chí còn đập gấp gáp hơn. Vẻ mặt u ám bất định, in bóng trong mắt Hoàng Mai, nhìn càng thêm căng thẳng: "Có lần em nghe Cảnh Trình nói, hình như anh Tang Cẩu muốn trả thù gì đấy". Nói xong, trên khuôn mặt trắng bệch của cậu ta máu đột ngột dồn lên: "Có điều, chuyện đấy thì liên quan gì đến chúng ta? Thời gian này Nhiếp Tiểu Tứ thường xuyên đến nhà hàng của Tang Cẩu chơi, Cảnh Trình còn nói nói cười cười với hắn ta, em cứ cho rằng…".

Trước ánh mắt sắc lạnh của Khương Thượng Nghiêu, cậu ta đột ngột ngập ngừng, không dám nói tiếp.

"Nói nói cười cười?" Khương Thượng Nghiêu nhắc lại từng từ một.

"Vâng." Hoàng Mao ấp úng đáp. "Em cứ nghĩ hai đứa nó làm hòa rồi. Mấy hôm trước Cảnh Trình có giải thích với em, nói cậu ấy làm vậy là có nguyên nhân, bảo em đừng hỏi nhiều. Tên Nhiếp Tiểu Tứ đó máu cờ bạc rất lớn, nói chơi bài không buồn, lần nào cũng đặt ít nhiều, từ đầu năm đến giờ, số tiền nợ không phải là con số nhỏ nữa. Không cần bọn em phải ra tay, tự khắc có người giải quyết nó." Cậu ta rất ít khi nói nhiều như thế, lắp ba lắp bắp nói xong, đột nhiên nghĩ ra điều gì, nuốt nước bọt, ánh mắt thoáng hoảng hốt, rồi ngay lập tức khôi phục lại vẻ u ám thường thấy.

Khương Thượng Nghiêu nhận ra ngay vẻ lúng túng của cậu ta, trực giác cho biết cậu ta còn điều gì đó muốn giấu.

Anh đứng im lẳng lặng quan sát Hoàng Mao đang cố tỏ ra trấn tĩnh tiếp tục rửa bát đũa, cho đến khi Hoàng Mao không thể nhịn thêm được nữa quay người lại đứng đối diện với anh.

"Bố em sắp về rồi, anh…" Hoàng Mao chỉ chỉ ra cửa.

"Cậu nói nốt những gì còn chưa nói đi."

Hoàng Mao nhìn anh chăm chăm một lúc lâu cũng không lên tiếng Khương Thượng Nghiêu định bỏ cuộc, cậu ta đột nhiên rút một điếu trong bao thuốc để trên bàn lên châm hít một hơi thật sâu, hỏi: "Mấy giờ rồi?".

"Sắp tám giờ rồi."

Hoàng Mao búng điếu thuốc còn già nửa trên tay mình đi, hít một hơi thật sâu, nói: "Tối nay đáng lẽ em phải đi thu nợ, nhưng mẹ em ốm nằm viện nên em mới xin nghỉ một ngày. Có lẽ Cảnh Trình đi thay em rồi".

Khương Thượng Nghiêu có cảm giác những dây thần kinh đang căng như dây đàn của anh đột ngột đứt tung vì câu nói này, vẫn cố gắng trấn tĩnh hỏi: "Thu nợ. Nhà nào?".

"… Nhiếp gia. Nhiếp Tiểu Tứ."

Sau khi Nhiếp Đại vào tù, Tiểu Tứ chuyển đến ở với gia đình anh hai, ngoài nơi này ra, hắn ta còn thuê một căn hộ ở bên ngoài để tiện cho việc rượu chè gái gú.

Ban ngày hắn ta chỉ ngủ, tầm gần tối mới bắt đầu làm việc. Phạm vi hoạt động của hắn ta cũng có hạn, đa số là ở mấy khu vực của anh hai mình, thỉnh thoảng cũng đến quán game chơi vài ván đua ngựa, sau đó cho tới tận khi trời sáng lại quay về địa bàn của anh trai, mang theo em út về nhà qua đêm.

Những thói quen sinh hoạt này, trước khi tới xin lỗi làm lành với hắn ta Diêu Cảnh Trình đã tìm hiểu rất rõ ràng. Sau đó Nhiếp Tiểu Tứ biết về sòng bạc ngầm của Tang Cẩu, lại không hứng thú với mấy trò đua ngựa trên máy nữa, tối nào cũng chỉ đến địa bàn anh hai hoạt động để điểm danh, sau đó hào hứng chạy ngay đến phía Đông thành.

Diêu Cảnh Trình thấy cảnh ấy, cười thầm không ngớt.

Anh cậu ta đã nói con người ai cũng có gót chân Asin. Câu nói này với điều mà Tang Cẩu từng nói cũng chẳng khác biệt gì mấy. Tang Cẩu cho rằng dù là những cao thủ tuyệt thế như u Dương Phong, Hoàng Lão Tà mà cũng còn có điểm yếu. Đánh rắn phải đánh giập đầu, cũng giống như khi đánh nhau thì nguyên tắc đầu tiên là phải nhằm vào mắt mà nện vậy, phải chọn đúng điểm yếu của đối phương. Và điểm yếu của Nhiếp Tiểu Tử chính là máu cờ bạc, còn điểm yếu của anh hai hắn ta, lại chính là Nhiếp Đại và Nhiếp Tiểu Tứ.

Diêu Cảnh Trình không quan tâm Nhiếp Nhị thế nào, mà cũng chẳng đến lượt cậu ta phải lo. Hàng ngày cậu ta chỉ có một nhiệm vụ là quan sát sắc mặt của Nhiếp Tiểu Tứ, đây chính là cái máy đo vận đỏ vận đen.

Thời gian đầu mới chơi, Nhiếp Tiểu Tứ cũng thắng không ít. Về sau cũng có lúc đỏ lúc đen, có thua có thắng. Khi hắn ta chê bai việc chơi bài buồn tẻ, thích đặt cửa lớn nhỏ, ba cây là lúc bắt đầu thua tiền.

Lần đầu tiên hắn ta hỏi sòng bạc có cho vay tiền hay không, Diêu Cảnh Trình ngoài mặt tỏ vẻ khó xử, nhưng cười thầm trong lòng, nói có thì có, song từ xưa tới nay ai cũng biết vay tiền ở sòng bạc chơi bài lãi rất cao không nên tùy tiện vay, đây là cách cắt da lọc thịt người khác. Rồi lại cố ý làm ra vẻ mình rộng rãi nói mình cũng thắng được chút ít, Tiểu Tứ cần bao nhiêu cứ nói.

Nhưng số tiền ít ỏi đó của cậu ta căn bản không đủ để Nhiếp Tiểu Tứ dính răng. Tên Nhiếp Tiểu Tứ đó huênh hoang quen rồi, không coi Tang Cẩu ra gì, thầm nghĩ vay thì cũng đã vay rồi, ở đất Vấn Sơn ai dám thu lãi của hắn ta, nên ngay lập tức từ chối nhã ý của Diêu Cảnh Trình, hỏi vay ngay Tang Cẩu hai mươi vạn.

Hôm sau khi Tang Cẩu đến sòng bạc thu tiền, quả nhiên tươi cười nói ai dám lấy lãi của Tiểu Tứ gia, còn trách Diêu Cảnh Trình không hiểu chuyện. Diêu Cảnh Trình và Tang Cẩu đóng kịch, nên đành mặt nhăn mày nhó nhận của Tang Cẩu một đá. Tiếu Tứ bị Tang Cẩu tâng bốc lên tận mây xanh, xuống tay càng mạnh hơn, hai mươi vạn liệu có đủ hai tối chơi ba cây? Sau này, tiền vay càng lúc càng nhiều, sắc mặt Tang Cẩu không còn dễ coi nữa, còn Nhiếp Tiểu Tứ cũng cảm thấy mất mặt, liền dùng đến tiền của anh trai mình. Mấy khu sauna, phòng tắm hơi, hộp đêm của Nhiếp Nhị, việc buôn bán da thịt có vẻ làm ăn phát đạt, chỉ cần ăn bớt tiền nước một hai tối là đủ để trừ nợ.

Cứ như thế năm lần bảy lượt cái giỏ mà Nhiếp Tiểu Tứ đâm càng ngày càng thủng to.

Điều tối kỵ trong đánh bạc chính là tâm lý cầu may, Nhiếp Tiểu Tứ sợ anh trai, cũng sợ sự việc bại lộ, nên chỉ muốn nhanh chóng thắng bạc để bù vào khoản thất thoát lớn kia. Hắn ta từng bước rơi vào bẫy mà không biết, cho tới khi thua đỏ cả mắt cũng vẫn tự nhắc nhở mình rằng, tiền của Tang Cẩu có thể từ từ trả, nhưng về phần anh hai không thể để anh biết.

Nhưng xương cốt của Tang Cẩu có phải ai muốn cướp cũng cướp được đâu.

Diêu Cảnh Trình khổ sở suốt nửa năm nay cũng chỉ vì đợi ngày này, anh Tang Cẩu vừa phát lệnh tới tận nhà xiết nợ, cậu ta chẳng cả kịp về nhà ăn cơm tối, lập tức chạy đến sòng bạc ngay.

Cửa nhà Nhiếp Tiểu Tứ và mấy nơi mà hắn ta hay đến đều có người của Tang Cẩu mai phục, hắn ta lẩn trốn gần một tuần lễ nay cuối cùng cũng bị lộ tung tích. Lên kế hoạch xong, Tang Cẩu còn cười hì hì dặn dò đàn em: "Nể mặt anh trai hắn, mọi người khách khí một chút. Nếu đưa được hắn về thì đưa về đây; đừng vội ra tay. Chó cùng rứt giậu cũng phiền hà lắm".

Ý của Tang Cẩu rất hợp với những gì Diêu Cảnh Trình nghĩ. Đầu tiên do Tang Cẩu ép buộc nên cậu ta mới phải cúi đầu, thứ hai, có thể nhân lúc đang chiếm ưu thế này đánh nhụt nhuệ khí của Nhiếp Tiểu Tứ, thứ ba là nhờ số tiền của Nhiếp Tiểu Tứ đổ vào sòng bạc mà cậu ta cũng được chia phần không ít. Vốn cậu ta cũng chẳng có tâm hại người, nay nhất cử tam tiện, kết quả đạt được vượt ngoài dự kiến.

Tang Cẩu thấy cậu ta hào hứng, liền hỏi: ‘“Chuyện hôm nay kết thúc rồi, cũng nên quay về trường chứ hả?”, nói rồi đá khẽ vào chân Diêu Cành Trình, cười mắng: ’“Thật không biết với bộ dạng này mà cậu cũng có thể đọc được sách”.

“Chẳng phải đã nói rồi sao?” Diêu Cảnh Trình đưa tay lên bóp bóp gáy.

“Gần đây kiếm được bao nhiêu? Lát nữa anh cho người tính toán, đưa đến tận nhà cho cậu.”

Diêu Cảnh Trình sợ tới mức ba hồn sáu vía bay mất: “Đừng! Để người nhà em biết là trời sập đấy”.

Tang Cẩu phá lên cười ha hả.

Trong lúc Tang Cẩu cười, Diêu Cảnh Trình quan sát xung quanh, tối nay đi cùng cậu ta có Thặng Nhi và Tiểu Bản là thân quen, cũng còn có vài người nữa mặc dù biết nhưng không thân thiết lắm. Đến giờ hành động mà vẫn chưa thấy mặt mũi Hoàng Mao đâu, cậu ta rất thắc mắc, liền hỏi Tiểu Bản mới biết mẹ Hoàng Mao đang nằm viện, Hoàng Mao phải đưa cơm cho mẹ xong mới tới được. Đôi mắt của Hoàng Mao khiến người ta ghét, nhưng có đến đây, Cảnh Trình vẫn thấy yên tâm hơn. Lúc này đang hăng hái, nên cũng chẳng có thời gian mà quan tâm nhiều tới những chuyện này nữa.

Để tránh tai mắt, sáu bảy người chen chúc trong một chiếc ô tô, đi thẳng tới căn hộ mà Nhiếp Tiểu Tứ thuê.

Nhiếp Tiểu Tứ vừa không có tiền trả nợ, vừa không dám thú tội với anh trai, hiển nhiên chỉ có duy nhất một chỗ để lẩn trốn. Căn hộ mà hắn ta thuê ở khu chung cư Lạc Cư, trước và sau khu chung cư này có hai cổng, Diêu Cảnh Trình cũng không dám làm lớn chuyện, bố trí hai người phục ở cổng sau, những người còn lại lúc này mới quay về cổng trước tụ họp lại với đám huynh đệ đã có mặt ở đó từ trước để thăm dò tung tích của Nhiếp Tiểu Tứ.

Đi đòi nợ hắt nước sơn đỏ là cách chỉ áp dụng được với những con nợ thật thà, đối với người trên giang hồ, sau khi cảnh cáo gia hạn mà vẫn không có hồi âm, phải cắt đứt gân chân hủy ngay ý định chạy trốn của con nợ rồi mới ngồi xuống từ từ nói. Những quy định này Diêu Cảnh Trình mới chỉ nghe nói mà thôi. Cậu ta đi theo Tang Cẩu dù sao cũng mới được hơn nửa năm, nên những cuộc đi đòi nợ lớn chưa được chứng kiến lần nào, khi đứng dưới khu nhà Nhiếp Tiểu Tứ, nhiệt huyết bừng bừng và tâm trạng kích động ban đầu đã bị thay thế bởi cảm giác căng thẳng khác.

Cậu ta liếc mắt quan sát những anh em đi cùng, có hai người đang thì thầm nói chuyện về việc khó kiếm tiền, tiết kiệm mới đủ mua di động, lại còn thích loại của Nokia. Diêu Cảnh Trình thầm thán phục phong độ phi phàm của hai người đó, lại liếc mắt về phía Tiểu Bản và Thặng Nhi, Tiểu Bản cũng đang nhìn về phía cậu ta, bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Trình có thể đọc được cảm giác sợ hãi và hối hận trong mắt Tiểu Bản.

Cảnh Trình nhún vai, tự an ủi mình rằng chẳng có gì to tát cả, mình có phải là người khởi xướng cầm đầu vụ này đâu. Hơn nữa Tang Cẩu đã dặn rồi, họ là đi “mời” người, nhiều nhất là sau khi gặp Nhiếp Tiểu Tứ thì khuyên hắn ta vài câu. Nếu dùng lời không được mà phải động chân tay, thì bên này người đông, chắc cũng không phải chịu thiệt thòi gì.

Cứ nghĩ như thế, cũng giúp bản thân tăng được thêm chút dũng khí.

Lên tầng, anh Hổ dẫn đầu cả nhóm gõ cửa, Diêu Cảnh Trình vẫn đứng ở đầu cầu thang, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo tới trước cửa chính, còn anh Hổ lập tức lui lại nấp vào góc chết bên cạnh.

Diêu Cảnh Trình lúc này mới nhận ra mình đang đứng ngay trước mắt thần ở cửa. Đang định hỏi một câu là tại sao, thì toàn bộ nhóm người đứng bên ngoài nghe thấy bên trong có động tĩnh, lập tức nín thở chờ đợi.

Bên trong trở lại yên tĩnh, ngay sau đó có tiếng người hỏi khẽ: “Ai?”.

Diêu Cảnh Trình nhận ra giọng Nhiếp Tiểu Tứ, khẽ thả lỏng người, nhận ám hiệu của anh Hồ, trả lời: "Tôi. Diêu Cảnh Trình".

Sau vài giây do dự, bên trong bắt đầu phát ra tiếng mở khóa lạch cạch, tiếng động còn chưa dứt, anh Hổ đang nấp ở cạnh cửa tránh đứng trực diện với mắt thần xông ra tung một cú đá, Nhiếp Tiểu Tứ lúc này đang đứng sau cửa bật ngửa về phía sau, cửa lớn mở tung.

Anh Hổ lập tức nhảy ngay vào, ghè cổ bẻ tay, ý muốn khống chế Nhiếp Tiểu Tứ, hai người khác hiểu ý cũng lao tới trợ giúp. Cùng lúc đó, khi tất cả mọi người đều không ngờ tới, là trong phòng có mai phục, đúng vào lúc mà anh Hổ lao về phía Nhiếp Tiểu Tứ, hai người trong phòng cũng lao đến, ngay lập tức vụ ẩu đả diễn ra.

Chỉ còn lại Diêu Cảnh Trình và Tiểu Bản nghệch mặt ra đứng ở cửa, thế này gọi là nói chuyện khách khí sao?

Anh Hổ gọi: "Mẹ kiếp, mau qua đây giúp đi". Diêu Cảnh Trình mới bừng tỉnh, đầu tiên hất chân để đóng cửa lại, tiếp theo liền lao về phía đám người đang ẩu đả kia.

Nhiếp Tiểu Tứ từ nhỏ đã cáo mượn oai hùm, đám tay chân dưới trướng anh hai hắn ta ít nhiều cũng có quan hệ thân thiết. Lần này định chạy xuống phía nam lánh nạn vài năm, hắn ta không dám nói thật với anh hai, nhưng trước khi tẩu thoát thiếu tiền đành nhờ anh em giúp đỡ. Nhiếp Tiểu Tứ nghĩ đám thuộc hạ dưới trướng anh hai mình đều là những kẻ đã từng chiến tích lẫy lừng, nên mới mất cảnh giác mà mở cửa. Nhưng không ngờ là phía Cảnh Trình lại mang theo nhiều người như thế, anh Hổ dẫn đầu lại là cánh tay phải cánh tay trái của Tang Cẩu, chẳng bao lâu sau thấy tình thế không ổn, Nhiếp Tiểu Tứ định bỏ chạy thoát thân, bị anh Hổ đạp một đạp trúng đầu gối khuỵu ngay xuống đất.

Sau khi cả ba người lần lượt đều bị khống chế, Nhiếp Tiểu Tứ gào lên chửi bới, lôi mẹ Diêu Cảnh Trình ra mà chửi. Diêu Cảnh Trình bị hắn ta chửi nổi máu điên, xông lên cho hắn ta hai cái bạt tai nổ đom đóm mắt.

Diêu Cảnh Trình nhớ lại ngày đó bị người của Nhiếp Tiểu Tứ chặn đánh ở sau con hẻm, trong lòng căm hận khó mà nén được, còn định xông lên đạp thêm một phát nữa, nhưng bị Tiểu Bản ôm chặt từ phía sau kéo lại: "Lão đại dặn rồi, đưa người về là được, giờ đã quá nửa đêm, tầng trên tầng dưới người ta nghe có động gọi 110 thì phiền lắm".

Những người khác cũng có ý đánh nhanh thắng nhanh, chỉ có anh Hổ thò tay ra sau lưng một cái, trên tay đã xuất hiện một con dao nhíp. Khóe miệng anh Hổ khẽ nhếch lên một nụ cười độc ác đi về phía Nhiếp Tiểu Tứ đang quỳ dưới đất: "Đều là người thông minh cả, đừng làm khó bọn này".

Trong ánh mắt của Nhiếp Tiểu Tứ ánh lên những tia nhìn kinh hãi, nhưng ngay lập tức biến mất và thay vào đó là sự căm hận, hắn ta lùi về phía sau đứng bật dậy, hai tên kia đồng thời cũng vùng khỏi sự khống chế, trận ẩu đả lại bắt đầu.

Trong lúc hỗn loạn lưỡi dao nhíp vung lên loang loáng, nhát nào nhát nấy nhằm thẳng vào chỗ hiểm của Nhiếp Tiểu Tứ. Diêu Cảnh Trình hoảng hốt khi nhận ra anh Hổ muốn lấy mạng của Nhiếp Tiểu Tứ, cậu ta chẳng cần biết tới sự sống chết của Nhiếp Tiểu Tứ, chỉ biết một tay nắm chặt chống đỡ, một tay nhằm vào đối phương mà giáng tới, bên tai vang lên những tiếng kêu đau đớn, đấm đá, đập cửa ầm ầm, nhưng lại thấy trước mắt máu và dao cứ lờ mờ, nhất thời không phân biệt được là thật hay là ảo ảnh.

Trong nháy mắt Nhiếp Tiểu Tử chạy thoát khỏi tầm đánh của đám người kia, não cậu ta lúc này chỉ có một ý nghĩ, không thể để hắn thoát.

Cảnh Trình đuổi theo Nhiếp Tiểu Tứ như hình với bóng vào phòng trong, ngay sau đó, một thứ gì rất cứng, lạnh như băng đập ngay vào gáy cậu ta. Cảm giác của Diêu Cảnh Trình lúc này là hoang mang hoảng sợ, rồi mới sực tỉnh đoán biết đây là thứ gì, nhất thời sợ cứng người lại, không dám manh động.

"Đi ra. Đi từ từ thôi. Đừng để tao thấy mày cử động." Nhiếp Tiểu Tứ vừa nói vừa thò người ra phía trước dùng tay trái cầm vali trên giường, rón rén đi sau Cảnh Trình dò dẫm từng bước ra khỏi phòng.

Đám người trong phòng khách nhìn rõ họng súng đang chĩa vào đầu Diêu Cảnh Trình, lập tức yên ắng trở lại. Hai tên huynh đệ của Nhiếp Tiểu Tứ cười đắc ý, thản nhiên bước về phía hắn ta đứng sang hai bên để

bảo vệ.

Đầu óc Diêu Cảnh Trình trống rỗng, cảm giác thấy sự việc diễn ra có gì đó bất thường. Vốn là một chuyện hết sức đơn giản, chỉ cần "mời" Nhiếp Tiểu Tứ về gặp Tang Cẩu là xong, thật không ngờ lại diễn biến thành ra thế này. Cậu ta thật không thể hiểu tại sao đám huynh đệ theo dõi Nhiếp Tiểu Tứ bấy lâu nay lại không phát hiện ra có người mai phục trong phòng, không hiểu tại sao dám huynh đệ canh ở cửa trước và cửa sau dưới khu chung cư vẫn chưa xông lên, càng không hiểu anh Hổ có thù hằn sâu đậm gì với Nhiếp gia mà dao nào dao đấy đều như muốn lấy mạng.

Nhiếp Tiểu Tứ cười khùng khục phía sau: "Diêu Cảnh Trình. Anh nhìn nhầm mày rồi. Khi mày vờ nhún nhường anh cứ tưởng mày là thằng nhát chết. Không ngờ mày cũng biết trả thù". Đi cùng với câu nói đó, họng súng chĩa về phía Cảnh Trình càng dùng sức gí mạnh hơn, Diêu Cảnh Trình khẽ run lên, chân bước loạng choạng.

"Đứng vững. Đừng để tao nhất thời không kiềm chế được mà phải bắn mày."

"Tiểu Tứ, chúng ta chẳng phải có thù sâu oán nặng gì, ý của anh Tang Cẩu chỉ là muốn mời mày về nói chuyện, có bao nhiêu trả bấy nhiêu, số còn lại từ từ trả."

"Mày đang dỗ trẻ con đấy à." Nhiếp Tiểu Tứ phì cười: "Ông mày cũng là..."

Lời của hắn ta bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

Lúc này, cả hai bên đều không biết người đứng ngoài cửa là của bên nào. Tâm trạng của toàn bộ đám người trong phòng thấp thỏm mong có cơ hội để thay đổi tình thế.

"Mày ra mở đi." Nhiếp Tiểu Tứ sau khi cân nhắc xong khẽ nói.

Diêu Cảnh Trình từ từ đi về phía cửa, vật lạnh buốt phía sau gáy xuyên qua da đầu chạm vào tới từng lỗ chân lông trên người cậu ta, lạnh thấu xương, mỗi bước chân của cậu ta đều vô cùng khó nhọc, nặng nề.

Khi cậu ta giơ tay ra vặn khóa cửa mới nhận thấy rằng mình không khống chế được bản thân, người bắt đầu run lên bần bật, định thần lại, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên dồn dập, hết lần này tới lần khác. Lần nào cũng khiến cánh cửa rung lên.

Cậu ta cúi đầu, muốn hất bỏ cái vật lạnh buốt khỏi gáy mình, nhưng nó giống như giòi trong xương vậy, không thể thoát được.

Cửa vừa mở, bóng đáng một người cao gầy lọt vào mắt, đầu tiên Diêu Cảnh Trình còn tưởng là ảo giác, nhưng sau khi nhìn rõ rồi thì nhếch miệng cười, nửa như kích động nửa như được giải thoát, ánh mắt ngấn lệ. Cậu ta gọi không thành tiếng: "Anh".

Đúng vào lúc mà Diêu Cảnh Trình mở cửa, họng súng đã được rời xuống phía thắt lưng cậu ta, có thể nổ súng bất kỳ lúc nào. Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy may mắn lúc này chính là súng vẫn chưa lên đạn, nhưng cũng không thể nói trước được điều gì.

Diêu Cảnh Trình lập tức thu lại nụ cười, chỉ sợ cử động của cơ má sẽ khiến Nhiếp Tiểu Tứ đang đứng sau lưng cảnh giác.

13. Tập 1 - Chương 13

Nhưng Nhiếp Tiểu Tứ suy cho cùng đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm như thế, cảm nhận được sự nguy hiểm trong cả không khí để thở xung quanh mình. Ngay lúc này đây Nhiếp Tiểu Tứ đang nghi ngờ khuôn mặt nhìn khá quen của Khương Thượng Nghiêu, lập tức lùi về phía sau nửa bước, hơn nửa người ẩn sau cánh cửa, hỏi: "Tìm ai?".

Lúc ấy, Khương Thượng Nghiêu nhìn qua khe cửa quan sát động tĩnh trong phòng khách được một lúc rồi, trong đầu cũng xuất hiện vô số những tính toán. Hoàng Mao nấp bên ngoài cổng khu chung cư liệu có đi báo cảnh sát như đã hứa? Liệu anh có nên xông vào khống chế Nhiếp Tiểu Tứ không? Nhưng rõ ràng là Cảnh Trình đang bị kèm chặt, đối mặt với nguy hiểm trong gang tấc, có cơ hội để thương lượng không? Rốt cuộc anh nên tiến hay lùi?

Tất cả mọi phương pháp đưa ra để đối phó đều được điểm qua, đầu óc anh vẫn vô cùng tỉnh táo. Anh mỉm cười: "Tôi tìm cậu, Tiểu Tứ."

Hai người đứng trước mặt anh đều mở to mắt ngạc nhiên, ngay sau đó là tiếng rít qua kẽ răng của Nhiếp Tiểu Tứ: "Con mẹ mày! Định lừa ai?", nói rồi họng súng bỗng thúc vào gáy của Diêu Cánh Trình, Cảnh Trình rùng mình quát khẽ: "Nhiếp Tiểu Tứ, cẩn thận tay mày…".

"Mẹ mày chứ, câm mồm ngay!" Nhiếp Tiểu Tứ thúc mạnh hơn, đồng thời tay phải kéo cạch một tiếng, rõ ràng đã tháo chốt an toàn.

Khương Thượng Nghiêu cũng nghe thấy tiếng động kỳ lạ đó, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra điềm tĩnh tới không thể điềm tĩnh hơn được nữa, nói: "Tôi họ Khương, tôi làm việc cho ông chủ Vu. Vu Kiến Quốc, Vu béo".

Anh và Nhiếp Tiểu Tứ có duyên gặp mặt một lần ở quán thịt dê Lão Đồng Gia, nhưng lúc này chỉ còn hy vọng vào trí nhớ của Nhiếp Tiểu Tứ, thầm cầu nguyện khi ấy hắn ta tập trung sự chú ý vào Diêu Cảnh Trình và Ái Đệ, mà không có ấn tượng gì với anh.

Lúc này không cần phải quan sát kỹ cũng biết sau khi nghe những lời anh vừa nói, người ngoài cửa và trong cửa đều kinh ngạc tới mức nào. Khương Thượng Nghiêu vốn muốn đối phương buông lỏng, nhưng hình như chút chấn động đó chưa đủ, nên anh tiếp tục vờ như thong thả nói: "Nhiếp Nhị Ca có lẽ cũng sắp đến rồi. Ông chủ của chúng tôi nghe nói Nhiếp Nhị Ca đang gom tiền, nên muốn ra tay giúp đỡ. Ông chủ cũng đã nói, việc ở Vấn Sơn sau này đều phải nhờ vào Nhiếp Nhị Ca cả, em trai Nhiếp Nhị gặp phiền phức chúng tôi không thể không giúp một tay, chẳng phải chỉ là chuyện tiền bạc thôi sao?", nói rồi, anh làm bộ giơ vali cầm trên tay lên.

"Đứng im. Không được động đậy." Nhiếp Tiểu Tứ lập tức đẩy Cảnh Trình về phía trước, cả mặt và trán Cảnh Trình đập vào cạnh cánh cửa. Thấy Khương Thượng Nghiêu chẳng buồn chớp mắt, lúc này Nhiếp Tiểu Tứ mới nửa tin nửa ngờ kéo Cảnh Trinh lại để hở một phần lối đi, ý bảo Khương Thượng Nghiêu vào trong.

Tên chó Vu béo đó dần dần cũng biết cách làm người rồi. Trước kia lập nghiệp được là nhờ vào làm than thổ phỉ, sau này tiện đà nhận thầu liền mấy mỏ than nhỏ. Mấy năm gần đây than giờ đã quý như vàng đen. Kẻ cỏ tiền tất sẽ tiếc mạng của mình, tên Vu béo nịnh bợ anh hai hắn hết sức vui vẻ, nhớ năm đó khi anh hai mở sauna, hộp đêm thiếu tiền, hắn cũng "giúp đỡ" không ít, sau đó thì không thấy nhắc đến khoản tiền ấy lần nào. Trong mắt anh hai, tên Vu béo là kẻ biết thức thời. Thỉnh thoảng nghe tin tên Vu béo tới gặp lão Đức đường sắt nịnh nọt giở trò gian xảo, anh hai cũng có thể châm chước cho hắn, nói tên Vu béo cũng chẳng có cách nào, ai bảo lão Đức nắm trong tay toàn bộ số tàu chở hàng? Đành phải đợi sau này việc vận chuyển ở Vấn Sơn thống nhất quy về một mối, anh em trong giới mới có thể thở phào nhẹ nhõm một chút. Vì vậy đối với lời nói dối trong lúc tình huống cấp bách của Khương Thượng Nghiêu, Nhiếp Tiểu Tứ đã tin là thật.

Nhiếp Tiểu Tứ vốn định chuồn xuống phía nam lánh nạn một thời gian, đặc biệt bên đó còn gần với đường biên giới, đi lại giữa hai bên tìm thứ gì đó buôn qua bán lại, không chừng vài năm nữa lại có thể áo gấm về làng. Nhưng lại được anh trai bao bọc sống bao nhiêu năm thoải mái như thế, nên việc bỏ đi khó tránh khỏi có chút không cam tâm. Hắn ta thầm nghĩ tên Vu béo "biết điều", nếu đúng là cho người mang tiền đến để hắn ta bù vào chỗ thua lỗ kia, thì dù có bị anh hai phát hiện tình hình cũng dễ xử lý hơn trước, tai họa lần này có thể dễ dàng vượt qua như thế thật quá tốt! Có điều mấy tên đang đứng trước mặt này… Hắn ta căm hận nhớ lại bộ dạng cười tít cả mắt lại của Tang Cẩu, chỉ cần có anh hai chống lưng, toàn bộ đám người này từ từ hắn ta sẽ xử từng tên một!

Việc cấp thiết bây giờ là xem người này mang đến bao nhiêu tiền, có đủ để hắn ứng phó với khó khăn trước mắt không.

Hắn ta chau mày quan sát Khương Thượng Nghiêu, làm sao biết được trong vali đó đựng đầy mấy thứ lương khô, thịt bò khô và nước suối mà sáng nay Khương Thượng Nghiêu chuẩn bị để đi Nội Mông?

Khương Thượng Nghiêu thấy đôi mày đang nhíu chặt của Tiểu Tứ từ từ giãn ra, lòng thấy yên tâm hơn. Đứng ở chỗ cửa ra vào liếc mắt quan sát trong phòng khách, sàn nhà có vài vết máu đã khô đen lại, trong phòng có khoảng tám, chín người, trong số đó có một người anh quen…

Tiểu Bản lúc này miệng hơi há ra, vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn nghi ngờ, ba bốn tên đứng cạnh Tiểu Bản nhìn thần sắc và tư thế thì có lẽ là người phe Cảnh Trình. Trước đó Khương Thượng Nghiêu không dám làm bừa bởi vì chưa nắm được tình thế trong phòng, lúc này thấy phe mình người đông thế mạnh, chỉ cần lừa được Nhiếp Tiểu Tứ buông súng xuống, thì nhất định sẽ lật ngược được ván cờ. Còn chuyện liên quan tới Nhiếp gia hôm nay, từ từ sau này sẽ nghĩ cách hóa giải.

Lòng anh đã quyết. Lúc này cánh cửa phía sau lưng đóng Iại, một tên đứng ở phía cửa ra vào tay đang ôm chặt vết thương ở eo đi đến gần Nhiếp Tiểu Tứ ghé sát tai hắn ta thì thầm điều gì đó, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía anh, còn ánh mắt Diêu Cảnh Trình trở nên vô cùng lo lắng.

Khương Thượng Nghiêu khi ở bên cạnh chú Đức cũng đã được chứng kiến nhiều rồi, nên có thể coi như đã được huấn luyện, thấy hai tên đứng cạnh Nhiếp Tiểu Tứ vẻ mặt hung hăng đầy khí thế giang hồ, anh biết ngay những lời mình nói có thể lừa được Nhiếp Tiểu Tứ, nhưng chưa chắc đã lừa được những kẻ khác. Nếu Hoàng Mao nghe lời anh đi báo cảnh sát, lúc này có lẽ cũng không thể kéo dài thêm được nữa, đợi đám cảnh sát lên bắt quả tang tại trận, khi ấy thì hết đường chối cãi.

Thấy ánh mắt Nhiếp Tiểu Tứ phóng về phía mình càng lúc càng đầy nghi hoặc, những thớ thịt trên mặt đã giãn ra lại bắt đầu co lại căng thẳng, Khương Thượng Nghiêu thầm quyết định, nhấc nhấc vali trên tay định đi vào trong.

Vừa đúng lúc ấy thì nghe thấy một giọng nói ồm ồm có chút hung hăng vang lên từ phía sau: “Nhiếp Tiểu Tứ, hôm nay bọn anh đến tìm mày, cũng không phải oan khuất gì đâu. Số tiền mày nợ đã hơn nửa năm, đây là vì anh Tang Cẩu nể mặt Nhiếp Nhị nhưng hôm nay thì sao? Để mày chạy thoát thì bọn tao sau này sống thế nào? Số phận thằng nhóc trong tay mày do mày tự quyết định, hôm nay tao có phải liều mạng cũng sẽ không để mày thoát”.

Kẻ không thiết sống đó lại chính là anh Hổ, những người khác đều nghe theo sự chỉ đạo của anh ta, làm sao dám phản ứng dù chỉ là nửa chút? Chỉ có Tiểu Bản đang cố gắng ghìm chặt đôi chân đang run cầm cập của mình, nhìn đôi môi mím chặt đầy bướng bỉnh của Cảnh Trình, lo đến sắp khóc.

“Đừng có quanh co nữa!” Nhiếp Tiểu Tứ dúi dúi họng súng vào lưng của Cảnh Trình, hai người tiến lên phía trước nửa bước. Vai hắn ta bị vật sắc nhọn cứa vào, hễ cử động là máu lại rỉ ra thấm qua lớp vải. Sắc mặt vẫn không thay đổi, đôi lông mày thô rậm nhíu chặt lại, trông rất hung dữ. Không nhịn, được hắn ta gào lên: “Định lừa ông mày phải không, tưởng ông đây là chíp hôi chắc? Mày đến đây, chỉ cần mày nhúc nhích nửa bước tao sẽ bắn vỡ sọ mày ngay cho thỏa tâm nguyện!”.

Đứng trước sự sống và cái chết, Khương Thượng Nghiêu không còn thời gian do dự, cố gắng trấn tĩnh đến gần Nhiếp Tiểu Tứ, dừng lại trước mặt hắn ta khi chỉ còn cách bốn năm bước chân nữa, cất giọng bình thản nói: “Chẳng phải cũng chỉ là mấy chục thôi sao? Có phải chuyện gì lớn lắm đâu? Đây là khoản ban đầu, phần còn lại ông chủ chúng tôi lát nữa sẽ mang đến”. Nói xong ném vali trên tay về phía hắn ta: “Giải quyết gọn gàng sạch sẽ rồi, mấy anh em còn có thể cùng nhau đi ăn đêm nữa”.

Nhiếp Tiểu Tứ nheo mắt lại thành một đường chỉ nhỏ, ánh mắt tập trung nhìn chằm chằm vào mặt anh, Khương Thượng Nghiêu nín thở nhìn lại. Vẻ mặt anh thể hiện rõ sự khinh thường tột cùng đối với hoàn cảnh sự việc này, dường như những gì đang diễn ra trước mắt anh chỉ là một cảnh đánh nhau ẩu đả vớ vẩn của mấy kẻ du thủ du thực nơi đầu đường xó chợ. Chỉ vài giây mà dài dằng dặc như hàng tháng. Hơi thở nặng nề của Diêu Cảnh Trình và tiếng nuốt nước bọt của Tiểu Bản ở phía sau dường như cũng bị thời gian kéo dài ra vậy, nghe rõ vô cùng.

Ánh mắt Nhiếp Tiểu Tứ từ từ chuyển sang tên đàn em cạnh mình, gật đầu. Tên kia nhận được chỉ thị cúi người xuống nhặt vali lên định mở khóa ra.

Như có lưỡi dao kề ngay trái tim, Khương Thượng Nghiêu nín thở, từng mạch máu như đông cứng lại cũng chỉ để chờ đợi giây phút này! Anh phóng nhanh tới; nắm chặt tay phải giáng thẳng vào mặt của Nhiếp Tiểu Tứ. Cú đấm này vừa nặng, vừa lại vững, không chút nhân nhượng, tốc độ nhanh như gió, khiến Nhiếp Tiểu Tứ trở tay không kịp, bỗng thấy mặt mày choáng váng, máu mũi chảy ròng ròng, mọi vật trước mắt trở nên mờ ảo.

Trong nháy mắt tình thế biến chuyển, ngay cả anh Hổ vốn quen với việc dùng nắm đấm đoạt mạng người cũng phải kinh ngạc, ngược lại, Diêu Cảnh Trình, ngay từ lúc bắt đầu ánh mắt đã không rời khỏi người Khương Thượng Nghiêu dù chỉ một giây. Trong khoảnh khắc Khương Thượng Nghiêu quyết định hành động ấy, thần thái ung dung bao quanh người anh trước đó gần như đã biến mất, thay vào đấy là sự tàn bạo và sát khí đằng đằng mà Diêu Cảnh Trình chưa từng thấy bao giờ. Trong sự kinh ngạc quá đỗi, Diêu Cảnh Trình dịch sang bên cạnh nửa bước, tránh khỏi tầm ngắm của họng súng, rồi quỳ ngay xuống ôm chặt lấy đôi chân to lừng lững của Nhiếp Tiểu Tứ, định hất hắn ta ngã xuống đất.

Một quyền trúng ngay, Khương Thượng Nghiêu thu tay về thúc thẳng khuỷu tay vào ngực Nhiếp Tiểu Tứ. Theo phản xạ bản năng Nhiếp Tiểu Tứ vốn đang đưa tay lên quệt máu trên mặt, nhưng cú thúc cùi chỏ đó khá mạnh, thân hình to béo của hắn ta cũng có phần không chịu nổi, hai chân lại đang bị Diêu Cảnh Trình ôm chặt, hai cú đấm mạnh như thế, cả người không đứng vững nữa, nhưng vẫn nắm chặt khẩu súng K-54 trong tay, khom người xuống điên cuồng nện liên tiếp vào người Diêu Cảnh Trình.

Lúc này, hai tên đứng bên cạnh Nhiếp Tiểu Tứ như bừng tỉnh, vung tay lên lao vào Khương Thượng Nghiêu mà đấm túi bụi. Khương Thượng Nghiêu thấy Nhiếp Tiểu Tứ vẫn chưa chịu buông súng, làm sao dám coi thường. Chỉ khẽ nghiêng người bên này bên kia để tránh đòn, cùng lúc anh kêu lên một tiếng đau đớn vì bị dính đòn, một tay anh vặn xoắn cánh tay phải đang cầm súng của Nhiếp Tiểu Tứ, tay kia đè chặt vào gáy của hắn ta, tiếp đó dùng chân đá vào đầu gối, ra đòn cùng một lúc khiến cơ thể to béo của hắn ta bổ nhào như bay về phía trước, khẩu K-54 trong tay bắn ra đập vào góc tường.

Nhiếp Tiểu Tứ liếc mắt thấy đám huynh đệ của anh Hổ đang lao tới, biết hôm nay địch mạnh ta yếu không dễ thắng, hắn ta như mãnh thú bị nhốt bắt đầu phát cuồng, hét lên một tiếng, đứng bật thẳng dậy, động tác nhanh nhẹn hơn ngày thường gấp trăm lần.

Khương Thượng Nghiêu và Diêu Cảnh Trình thấy hắn ta đứng dậy, có lẽ đều đang rủa thầm trong lòng, hai tên đồng bọn của Nhiếp Tiểu Tứ đã kịp vây tới quấn chặt lấy hai người không chịu rời, muốn chạy tới ngăn cũng không kịp nữa. Cũng may anh Hổ nhanh chân, đi sau mà lại đến trước, lao người tới túm chặt lấy bàn chân của Nhiếp Tiểu Tứ, khiến hắn ta lại một lần ngã sấp xuống đất, anh Hổ ra sức kéo Nhiếp Tiểu Tứ lùi lại phía sau được vài bước, con dao bấm vẫn cầm trong tay trước đó một lần nữa lưỡi dao lại được bật ra, nhanh như cắt cứa ngang cổ hắn ta.

Ngõ hẹp tương phùng kẻ mạnh thắng. Nhiếp Tiểu Tứ mặc dù được anh cả, anh hai bảo vệ bao bọc hơn hai mươi năm, nhưng tính dã man tàn bạo thấm vào máu của người nhà họ Nhiếp khi bùng phát cũng không thể xem thường! Giằng co trái phải một hồi, anh Hổ xem ra cũng không thể trụ thêm được nữa, Nhiếp Tiểu Tứ chỉ thêm vài vết thương nữa trên người, trong lúc giằng co cả hai người đều bị máu bắn đầy lên quần áo.

Phía bên này sau khi được những người khác giải vây, Diêu Cảnh Trình lao nhanh về phía góc tường. Trong mắt cậu ta chỉ có khẩu K-54 bị bắn dưới gầm tủ, trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực kia chỉ nghĩ được một điều: Không thể để Nhiếp Tiểu Tứ Cầm được nó một lần nữa.

Đôi chân đi giày thể thao loại kém chất lượng lướt qua bốn người Nhiếp Tiểu Tứ, Nhiếp Tiểu Tứ ra sức đâm con dao bấm vừa giằng được trong tay xuống, đôi mắt đầy vằn máu chưa kịp nhìn đang mở trừng trừng của anh Hổ dần dần chùng xuống. Trong hơi thở gấp gáp của chính mình, hắn ta bỗng nghe thấy hơi thở dồn dập cũng lớn không kém của anh Hổ kia ngừng bặt. Trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì kinh hãi mách bảo Nhiếp Tiểu Tứ rằng: Không được để Diêu Cảnh Trình cướp được khẩu súng trước.

Khương Thượng Nghiêu bị đẩy ngã sang một bên đứng dậy được, chứng kiến cảnh tượng: Nhiếp Tiểu Tứ giơ con dao bấm trong tay lên đâm thẳng xuống lưng của Diêu Cảnh Trình, hắn ta ngã sấp người vào người Cảnh Trình. Cả hai đổ ập xuống đất, trong lúc ngã Diêu Cảnh Trình mò thấy khẩu súng dưới gầm tủ, lật người gí họng súng vào thái dương của Nhiếp Tiểu Tứ, sau đó… lại một lần nữa con dao được đâm xuống ngực cậu ta, sau đó là… tiếng súng nổ.

Khói thuốc súng gần như che phủ hết tầm nhìn trong phòng, rất nhanh, trước mắt xuất hiện một luồng ánh sáng trắng, những cảnh tượng trước đó như đột ngột được phóng to cận cảnh, rồi lại tách ra vỡ thành trăm mảnh vụn, rồi lại phóng to, rồi lại vỡ vụn; cứ thế lặp đi lặp lại không ngừng, cuối cùng chồng chéo lên nhau, xoay vòng. Khương Thượng Nghiêu chỉ cảm thấy khoảng trắng rộng lớn đó như vòng xoáy lúc xa lúc gần trước mắt mình, chẳng khác gì muốn nuốt anh vào trong, cổ họng anh khô rát, muốn bật ra một tiếng gì đó nhưng không sao thốt nên lời.

Cho tới khi tiếng còi của cảnh sát vang lên.

Phải mấy ngày sau Khánh Đệ mới nghe được tin.

Ngày đầu tiên khi Cảnh Trình trốn học, với tình trạng đi muộn về sớm gần đây của cậu ta, Khánh Đệ vừa coi thường lại vừa có chút bực bội.

Nếu không phải là Ái Đệ buồn bã lo lắng liên tục lên lớp cô thăm dò, thì cô cũng không biết đến việc học sinh lớp Mười hai đang bước vào giai đoạn căng thẳng nước rút như Diêu Nhạn Lam cũng trốn học.

"Liệu có phải do đánh nhau rồi bị thương gì không?" Ái Đệ quan sát vẻ mặt của cô, ánh mắt lanh lợi giảo hoạt như con thú nhỏ đang thăm dò ý tứ đối phương.

"Không biết nữa." Khánh Đệ hỏi em: "Hay là hai chị em mình đến nhà cậu ta xem sao?".

"Thôi! Mặc kệ anh ta đi, đã nghèo lại còn không chịu học, sau này lớn lên cũng chẳng thể trở thành người tử tế gì!" Ái Đệ nói xong liền quay đầu bỏ chạy.

Khánh Đệ phì cười, thu dọn vở bài tập trên bàn, đi đến phòng giáo viên chủ nhiệm. Làm học sinh đại diện môn ngữ văn mấy năm, mặc dù công việc không nặng cũng chẳng nhẹ, biểu hiện hằng ngày không có nổi bật, nhưng các thầy cô giáo trong trường đa phần đều biết cô, thích sự chững chạc của cô.

Lúc tan học, cô vừa bước chân vào hành lang khu văn phòng giáo viên, mỉm cười chào hỏi các thầy cô giáo vừa hết tiết, rồi đi thẳng đến văn phòng của giáo viên lớp Mười một, bước chân đột ngột khựng lại, nụ cười trên miệng cũng vụt tắt, một giọng nữ cao vút vọng từ bên trong ra đập thẳng vào tai cô: "Diêu Cảnh Trình lớp chị cả trường này ai mà chả biết? Ngay từ năm lớp Bảy đã là một mầm họa rồi, mới tí tuổi đầu đã xưng huynh xưng đệ với đám người giang hồ, có thể có được kết quả gì tốt chứ...".

Trong tiếng nhao nhao ồn ào bàn tán có người cất tiếng ngăn cản: "Thôi thôi, đừng nói nữa. Vẫn còn là một đứa trẻ, chịu ảnh hưởng từ sự giáo dục của gia đình rất lớn, nghe nói bố cậu ta thường xuyên vắng nhà, mẹ cậu ta cũng chẳng quan tâm đến các con. Giờ người đã chết rồi, thật tội nghiệp cho người nhà họ, không biết buồn tới thế nào nữa?".

Lại có người thở dài: "Chị cậu ta... tên là Diêu Nhạn Lam phải không? Cô bé có thành tích học tập rất tốt trong khối Mười hai phải không?", sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, trong phòng đột nhiên im lặng, dường như đang cảm thấy tiếc cho Diêu Nhạn Lam vì kỳ thi tốt nghiệp sắp tới.

Khánh Đệ đứng ngoài cửa tinh thần hoảng loạn, cảm giác thấy đầu ngón trỏ đau nhói mới giật mình tỉnh ngộ, phát hiện tay mình đang nắm chặt khung cửa, bị dằm đâm vào tay. Cô cho đầu ngón tay vào miệng cắn một cái, cảm giác đờ đẫn khắp toàn thân đột nhiên như được nới lỏng nhờ chút nhói đau nơi đầu ngón tay. Chuyển xấp bài tập từ tay trái sang ôm bên tay phải, chuẩn bị gõ cửa, cô mới phát hiện ra cánh tay mình không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân nữa, đang run lên bần bật.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, các thầy cô giáo bên trong như cùng hẹn trước, đồng thời quay đầu nhìn ra, ngay lập tức những tiếng thì thầm xì xào quay trở lại tiếng bàn bạc chữa bài tập như hằng ngày.

Khánh Đệ cố mỉm cười bước vào, đi thẳng đến trước bàn của giáo viên chủ nhiệm.

"Thu hết rồi à? Cứ để đấy đi." Trên sắc mặt cô Dư còn vương chút tức giận và lúng túng, nhưng vẫn kiềm chế được, không giống vẻ hòa nhã luôn thấy ngày thường nữa.

Khánh Đệ vâng một tiếng, đặt xuống rồi đi, lại quay đầu định hỏi cô Dư xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi đối mặt với đôi mắt buồn bã như sắp khóc của cô giáo chủ nhiệm, cô đành nhẫn nhịn.

Phía sau lưng rất nhiều ánh mắt thăm dò đang phóng tới, Khánh Đệ có thể đoán được những điều mà họ đang nghĩ… Lời đồn đại trong trường giữa cô và Diêu Cảnh Trình không phải mới xuất hiện ngày một ngày hai.

"Thưa cô, tan học em định đến nhà bạn Diêu Cảnh Trình xem sao." Ý của cô là "nhà Diêu Cảnh Trình" chứ không phải "Diêu Cảnh Trình", hy vọng cô Dư nghe có thể hiểu được.

Cô Dư gật đầu: "Chiều…" Giọng cô nghẹn ngào trầm hẳn lại, dừng một chút rồi nói tiếp: "Buổi chiều cô đại diện cho nhà trường tới thăm hỏi gia đình, em cũng đến đi, an ủi mẹ cậu ấy, dù sao cũng học cùng nhau mấy năm liền. Đừng đi đông quá, nhà họ… giờ có lẽ không muốn gặp quá nhiều người".

Khánh Đệ phớt lờ những lời xì xầm bàn tán đột ngột vang lên từ phía sau, ngẩng cao bước nhanh ra khỏi văn phòng. Sau khi di qua cửa mấy phòng giáo viên, cô mới chuyển thành chạy, vội vàng lao thẳng tới khu để xe đạp của trường.

Ái Đệ đã ngồi sẵn trên yên sau chờ cô, trên tay đang cầm một cuốn truyện tranh mượn được của ai đó. Nhìn thấy chị thì hốt hoảng giật mình: "Chị?".

"Diêu Cảnh Trình xảy ra chuyện rồi." Khánh Đệ không nói thêm lời nào nữa, buồn bã cúi đầu mở khóa xe đạp.

Ái Đệ hơi sững người lại: "Đúng là bị người ta chém ạ?".

Khánh Đệ ngẩng đầu lên nhìn em gái mình, hai môi run rẩy vài giây, rồi hít một hơi thật sâu, khẽ nói: "Nghe nói là… chết rồi".

Cặp sách và quyển truyện tranh của Thẩm Ái Đệ lần lượt trượt xuống đất, sau giây phút sững sờ, sắc mặt trắng bệch, bắt đầu òa lên khóc nức nở, đến người cũng không đứng vững, bắt đầu mềm nhũn xuống.

Lúc này bao nhiêu ánh mắt tò mò xung quanh Khánh Đệ cũng không hề bận tâm, cô nhìn những vệt nước mắt ngang dọc đang lăn xuống má em gái mình, biết rằng nó sẽ buồn, nhưng không ngờ lại buồn tới mức ấy. Cô nhớ lại khuôn mặt chàng thiếu niên với nụ cười rạng rỡ tươi sáng như ánh mặt trời, cứ như mới ngày hôm qua, ở chính trong nhà xe này, kéo kéo tay cô, để ghi số máy nhắn tin của cậu ta.

Khánh Đệ từ từ ngồi xuống, một tay chống trán, thuận tay lau đi giọt lệ chực trào ra nơi khóe mắt.

"Chị." Ái Đệ khóc hu hu nhào vào lòng cô, cô giơ tay ra ôm lấy vai em, nghe giọng mình cũng đang nấc lên không thành tiếng: "Đừng khóc, còn chưa biết… chưa biết có đúng không… chị đến nhà cậu ta xem sao, nếu em còn khóc… chị không cho em đi cùng đâu".

"Em không khóc." Ái Đệ nghẹn ngào gật đầu đồng ý: "Em không khóc".

Đường đến nhà Diêu Cảnh Trình không xa, nhưng sao hôm nay lại dài đến thế. Khánh Đệ đạp xe như người mộng du với một phần ý thức mơ hồ, né tránh người đi đường, một phần ý thức còn lại không biết giờ đang phiêu bạt nơi đâu.

Từ trong thâm tâm có một giọng nói vang lên an ủi cô rằng, những gì cô nghe thấy là giả, nhưng những gì mắt cô đang nhìn thấy là trong dòng người ồn ào nhốn nháo vừa hết giờ làm xung quanh, ai ai cũng vội vội vàng vàng, để kịp về nhà. Có ai sẽ để ý tới việc một sinh mạng vừa tiêu vong trong thành phố nhỏ bé vốn nghèo khó và đầy hối hả này?

"Lên đấy em đừng có nói năng lung tung, đừng khóc nhé biết chưa hả? Người ta còn buồn hơn mình."

"Vâng." Ái Đệ gật đầu, ý thức vẫn còn chậm chạp sau sự kinh hãi quá mức.

Trên những bậc cầu thang kiểu cũ vang lên tiếng bước chân khô khốc. Khánh Đệ nhớ lại lần trước sau khi giúp Diêu Nhạn Lam đuổi anh họ về, tới nhà cô ấy ăn cơm, đến chân cầu thang Nhạn Lam đã cất tiếng gọi: "Bà ơi!", sau đó là giọng nói già yếu đáp lại từ xa vọng tới, lên đến nơi nhìn thấy ngay bà cụ, mỗi nếp nhăn trên mặt vun lại thành nụ cười tràn ngập sự đôn hậu. Cùng một cầu thang, hôm nay, chỉ có tiếng bước chân vọng trong không khí như đang bước vào ngôi mộ tĩnh mịch và trống rỗng.

14. Tập 1 - Chương 14

Người mở cửa là Diêu Nhạn Lam, chỉ mới mấy ngày không gặp, cô ấy đã gầy sọp hẳn đi, rõ nhất là đôi mắt sâu hõm lại, sưng đỏ, chỉ thoáng nhìn cũng biết là vừa khóc.

Thấy chị em Thẩm Khánh Đệ, Diêu Nhạn Lam bỗng hiểu chắc chắn tin tức đã được lan truyền khắp trường, Nhạn Lam nở nụ cười vừa chua xót vừa cảm kích, nước mắt lại chực trào ra, muốn kiềm chế cũng không thể được, khóe môi vừa kéo lên đã vội méo xệch, nhìn thật khổ sở.

"Vào nhà đi." Nhạn Lam cúi đầu để hai người đi vào trong.

Khánh Đệ muốn hỏi Diêu Cảnh Trình thế nào, nhưng thấy bộ dạng của Diêu Nhạn Lam, câu hỏi đó cứ quanh quẩn trong miệng mãi không thốt ra được. Ngay cả Ái Đệ bình thường vốn chẳng màng chuyện phép tắc kỷ luật giờ cũng bị không khí năng nề đó bao trùm, lẳng lặng đi theo hai người vào trong.

"Nhạn Lam, có khách đến phải không?" Giọng nói già yếu cất lên, bà của Khương Thượng Nghiêu từ trong nhà đi ra, bước chân chậm chạp, mỗi bước lại phải dừng lại để lấy sức.

"Bà." Khánh Đệ trong lòng chua xót vô cùng, bà trông như đã già thêm phải tới mười tuổi nữa, tinh thần và sức lực đều kiệt quệ. Có thể thấy, trước kia Diêu Cảnh Trình đã được cả hai gia đình yêu thương cưng chiều tới mức nào.

"Là… Khánh Đệ, bạn học của Nhạn Lam, bà nhớ rồi. Ngồi, mau ngồi đi cháu." Bà cất lời mời.

Căn phòng khách nhỏ hẹp mà có tới bốn người đứng càng khiến nó chật chội hơn, Khánh Đệ đợi em gái chào bà xong mới ngồi xuống. Diêu Nhạn Lam cầm cốc định đi rót nước, nhưng rồi lại ngượng ngùng nói: "Quên đun nước mất rồi", nói xong hàng mi dài như bị một lớp sương mù phủ quanh.

"Sang bên kia lấy, bà cũng phải đi nấu cơm đây. Cháu cùng mẹ tiếp khách xong, tí nữa cô Khương về thì qua nhà bà ăn cơm một thể. Hôm nay thế nào cũng phải ăn một ít, con người có buồn bã đến đâu, cũng không thể để bụng đói được", bà của Khương Thượng Nghiêu nói.

Diêu Nhạn Lam dạ một tiếng, cùng bà đi sang nhà đối diện, cầm phích nước nóng về, bận rộn với việc pha trà rót nước.

Khánh Đệ cầm cốc không ngồi im một lúc lâu, mới buồn bã hỏi: "Cô… cô có ổn không?".

Diêu Nhạn Lam khẽ lắc đầu: "Không ổn. Từ ba hôm trước khi nhận được tin đã không ổn rồi", nói xong quay mặt đi, muốn giấu giọt nước mắt chực rơi xuống. Một lúc lâu sau mới quay đầu đứng dậy "Em đến đây"

Khánh Đệ đi theo Nhạn Lam vào trong căn phòng mà bà Khương Thượng Nghiêu vừa đi ra: "Mẹ, bạn của Cảnh Trình đến thăm mẹ đây". Nhạn Lam đứng ở cửa gọi.

Căn phòng không lớn, chỉ có một chiếc giường đôi, phía cuối giường là một chiếc tủ quần áo ba cánh, rèm cửa sổ thả hờ. Mẹ của Diêu Nhạn Lam ngồi ở mép giường lưng quay về phía cửa sổ, ánh mắt chăm chú nhìn vật gì đó đang cầm chặt trên tay. Khánh Đệ nhìn kỹ, giống như chiếc áo khoác mà mùa đông Cảnh Trình hay mặc.

Nghe Diêu Nhạn Lam nhắc tới tên Cảnh Trình, mẹ Nhạn Lam chầm chậm ngẩng đầu lên. Có lẽ vì đã tập trung nhìn quá mức, mà ánh mắt nhất thời có chút rã rời. Mái tóc dài mượt trước vẫn hay buộc túm sau gáy, giờ đã bạc trắng một nửa. "Cô Diêu", Khánh Đệ gọi, cùng lúc nghe thấy tiếng Ái Đệ đứng phía sau cô bịt chặt miệng cố kìm tiếng nấc. Trong lòng cô nước mắt cũng như đang ứa ra, lần trước đến nhà họ Diêu, hình ảnh niềm nở quan tâm chăm sóc chu đáo của cô Diêu, hình ảnh nhìn thấy con gái là hai mắt cười tít lại, lần lượt hiện lên trong mắt, không sao hòa nhập được với hình ảnh người phụ nữ sa sút tiều tụy đang ngồi trước mặt. "Cô Diêu, cháu là Thẩm Khánh Đệ, có cả em gái cháu nữa, bọn cháu là bạn học của Diêu Cảnh Trình."

Mẹ Cảnh Trình như bừng tỉnh: "À, cô biết rồi, cháu đã từng đến nhà cô ăn cơm. Cảnh Trình lại giở trò gây lộn ở trường phải không? Cháu cứ nói với cô, đợi bố nó về sẽ dạy đỗ nó".

Không nói thì thôi, Diêu Nhạn Lam vừa nghe thấy vậy, không thể nhịn được nữa, khom người gục đầu vào tường cắn chặt ống tay áo để ngăn tiếng nức nở. Ánh mắt đờ đẫn của Ái Đệ hết nhìn Diêu Nhạn Lam lại quay sang nhìn cô Diêu tay cầm chặt chiếc áo của con, hai má đẫm nước mắt.

Hai tay Khánh Đệ nắm chặt rồi lại thả ra, cố gắng ngăn tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng, đợi Diêu Nhạn Lam bình tĩnh hơn mới hỏi: "Cảnh Trình… thật sự là…".

Diêu Nhạn Lam đột ngột cắn chặt môi gật đầu, đi ra ngoài phòng khách ngồi xuống, mặt gục xuống hai đầu gối, chỉ thấy bờ vai rung lên, gân xanh trên cánh tay đang ôm chặt hai chân cũng nổi rõ.

"Anh ấy… anh ấy…" Ái Đệ thận trọng thốt lên từng chữ, liếc mắt nhìn về phía chị rồi im bặt.

"Cảnh Trình…" Nhạn Lam từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt tuyệt vọng như không còn sự sống nhìn về phía bức tường vẫn vện, nói từng từ một: "Tối hôm kia, Cảnh Trình đi cả đêm không về nhà. Buổi sáng hôm qua, chị định đến trường xin nghỉ nửa ngày đi tìm nó. Sau đó, có điện thoại gọi đến, là người của đồn công an, nói Cảnh Trình em chị đột nhập vào nhà cướp của giết người". Cùng với tiếng thở gấp gáp của hai chị em Khánh Đệ, Diêu Nhạn Lam lại cười ngây ngốc một tiếng: "Sao lại có thể như vậy? Cảnh Trình mặc dù không nghe lời không chịu học hành, nhưng nó là một đứa trẻ ngoan, sao có thể giết người cướp của? Còn nói có ba người chết, rồi là, rồi là, bắt được tất cả bảy đồng phạm, anh Khương, anh ấy cũng là một trong số đó…".

"Không thể nào!" Thẩm Khánh Đệ đột nhiên thốt lên, làm nghiêng cốc trà trong tay, khiến nước sóng ra ngoài ướt cả giày, cô hoảng hốt thất thần. Lúc này, cô như phạm nhân bị tuyên án tử hình, khắp người lạnh toát, run rẩy. Cô hít một hơi thật sâu, rồi một lần nữa kiên quyết nói: "Không thể nào, nhất định là họ bị oan".

"Thấy chưa. Đến bạn học của Cảnh Trình cũng biết nhất định bên trong có nội tình."

Khánh Đệ nghe thấy từ phía cánh cửa phát ra một giọng nói rành rọt dứt khoát đột nhiên nhận thấy mình đã phản ứng hơi quá, ngượng ngùng chào: "Cháu chào cô".

Khương Phượng Anh tay cầm một xấp quần áo đã gấp gọn, tay kia xách một túi to mỳ ăn liền. Diêu Nhạn Lam đi đến cầm lấy đồ, cúi đầu nói: "Cô, cháu cũng biết con người anh Khương…".

"Bắt nhầm người cũng đâu phải việc hiếm gặp, nói rõ ràng rồi sẽ được thả ra thôi. Con cô thế nào cô là mẹ lẽ nào không hiểu, đừng nói đang cần tiền mua nhà, cho dù là cả nhà đang ngồi đợi gạo về để nấu cơm ăn, Nghiêu Nghiêu cũng không bao giờ làm những chuyện như thế. Trước mặt còn bao nhiêu việc phải lo, mẹ cháu thì như thế… còn chuyện hậu sự của Trình Trình…" Khương Phượng Anh nói đến đây sắc mặt dịu lại, trong tiếng thở dài không nén được sự buồn bã: "Cô biết là cháu buồn, nhưng cháu phải vững vàng, mẹ cháu còn biết trông cậy vào ai ngoài cháu đâu. Cháu yên tâm, vài ngày nữa, Nghiêu Nghiêu về rồi, chúng ta sẽ có người trụ cột".

Câu nói này lại khiến Diêu Nhạn Lam càng thêm đau buồn, không dám nói thêm gì nữa, đành quay đầu đi chỗ khác rơi nước mắt.

Khương Phượng Anh vốn là người cứng rắn mà lúc này thần sắc cũng có vẻ hốc hác, cố gắng lên tinh thần quay sang gật đầu với chị em Khánh Đệ: "Có phải bạn học của Cảnh Trình không? Cảm ơn các cháu nhiều lắm".

Nghe mẹ của Khương Thượng Nghiêu vừa như dạy vừa như dỗ dành thế, chị em Khánh Đệ đứng bên cạnh bối rối hồi lâu, làm sao dám nhận lời cảm ơn của Khương Phượng Anh, vội nói: "Dạ không có gì. Đây là việc mà bạn bè nên làm ạ". Nói rồi nghe thấy tiếng bà của Thượng Nghiêu đứng ở cửa gọi về ăn cơm, Khương Phượng Anh nói nhà đang có việc nên không tiện mời hai chị em ở lại dùng bữa, Ái Đệ liên tục vâng dạ, sau đó quay sang nháy mắt với Khánh Đệ.

Khánh Đệ đi theo em xuống tầng, trên đường về Ái Đệ như không còn chút sức lực nào gục đầu vào vai cô, hai chị em như người mất hồn, không biết là đang thương cho người khác hay buồn cho chính mình nữa?

Hai giờ sáng, thành phố nhỏ đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Dưới màn đêm tĩnh mịch, Khánh Đệ gối đầu lên bàn học, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn về phía bầu trời đen như mực, ngẩn ngơ rất lâu. Sau đó, cô thì thầm như đang nói với một vị thần thống trị vạn vật trong tự nhiên nào đó: "Anh Khương không phải loại người đó. Người không hiểu sự ôn hòa, lương thiện của anh ấy. Ngày đó, đối với anh ấy con cũng chỉ là một người xa lạ, nhưng anh ấy vẫn ngồi lắng nghe những tâm sự của con với sự bao dung, miệng còn mỉm cười. Như thể tất cả những gì mà con nói anh ấy đều có thể hiểu vậy. Khi anh ấy cất tiếng hát, vẻ mặt chân thành ánh mắt trong vắt, giọng hát lại xa xôi, thê lương như thế… Khi anh ấy đưa con về nhà đã nói rằng hy vọng đến một ngày nào đó con sẽ phát hiện ra một nơi hạnh phúc… Người cũng biết đấy, một người có tấm lòng như thế có thể cảm thấy hạnh phúc, hơn nữa còn biết cảm ơn ngay từ trong những điều bình thường nhất, linh hồn của họ và sự tà ác là hai thế giới khác nhau. Con không tin những gì viết trên báo, cũng không tin những gì người khác nói, con chỉ tin vào trái tim mình. Con biết anh ấy là người đàn ông tốt nhất mà con gặp được".

"Chị, chị đang nói gì thế?"

"Không, hình như chị vừa ngủ mê." Cô quay đầu lại, thấy Ái Đệ đang nằm dựa cuối giường, tay vẫn mân mê tờ báo, bất giác chau mày lại: "Vứt mấy tờ báo đó đi đừng dọc nữa".

Sau khi ở nhà họ Diêu về, hai chị em liền lục tìm trong đống báo ở góc nhà, quả nhiên đọc được một mẩu tin nhỏ trong tờ báo xã hội của địa phương từ hôm kìa: Khu chung cư xxx ở đường yyy đã xảy ra một vụ án mạng, ba người chết, cảnh sát địa phương cho biết giả thiết ban đầu đây là một vụ giết người cướp của. Đồng thời kẻ gây án có khả năng đã có tiền án trước đó.

"Chị, có đúng là chị không tin Diêu… là do anh ấy làm phải không?" Ái Đệ buồn rầu, ảo não không chịu được hỏi: "Em biết không nên nói xấu anh ấy, dù sao người cũng không còn nữa. Nhưng hồi Tết anh ấy tiêu tiền nhiều như thế…" Nước mắt Ái Đệ lại trào ra: "Chị nói xem em đòi anh ấy mua cho nhiều gấu bông thế làm gì chứ, có ăn được đâu. Trước kia lại còn chế giễu chê bai anh ấy, ai biết liệu có phải anh ấy nghĩ quẩn mà làm liều không… Còn cả chị anh ấy nữa, em hận Diêu Nhạn Lam muốn chết".

Khánh Đệ lại nhướng mày lên: "Em hận Diêu Nhạn Lam làm gì? Người ta cũng đủ đáng thương lắm rồi".

"Chị ta thì có gì mà đáng thương chứ? Em còn đáng thương hơn chị ta gấp trăm lần. Em…" Trước ánh mắt giận dữ của chị gái, Ái Đệ đành nén lại những buồn đau và những lời tự trách bản thân đã giày vò tâm trí nó cả trăm nghìn lần, chỉ cảm thấy cay đắng muôn phần, nước mắt chưa kịp lau khô đã lại trào ra: "Em… Diêu Cảnh Trình từng nói với em rằng, chị anh ấy năm nay thi đại học, nhất định phải thi vào trường tốt nhất, anh ấy, anh ấy nói phải nuôi chị học đại học để gia đình được nở mày nở mặt! Anh ấy đúng là thằng ngốc! Chẳng phải lần này anh ấy đã phải đền mạng rồi sao! Hu hu…".

"…"

Khánh Đệ im lặng rất lâu. Nếu sự thật đúng như lời Ái Đệ nói, là cô, vì Ái Đệ, cô cũng sẽ lựa chọn làm như Diêu Cảnh Trình, có điều phương thức không giống nhau mà thôi. Huống hồ, ở nhà họ Diêu, chính tai cô đã nghe thấy cô Khương nói nhà họ đang cần tiền để mua nhà gấp…

"Chị không tin. Có anh Khương ở đấy, quyết sẽ không cho phép Diêu Cảnh Trình làm những việc như thế."

Giọng nói chắc như đinh đóng cột của cô khiến Ái Đệ thảng thốt, Ái Đệ lập tức ngừng khóc, hoảng hốt hỏi: "Chị, sao chị có thể, có thể khẳng định như thế? Chị với anh Khương lại không thân thiết gì".

Khánh Đệ thoáng thấy tai mình nóng bừng, thầm nhủ may mắn vì bóng tối đã giúp cô che giấu điều đó. "Không thân, nhưng anh Khương nhìn cũng là người rất, rất đứng đắn!", nghĩ một lúc bỗng nhiên lại chán nản, hai vai chùng xuống: "Nếu như có thể vào trại tạm giam thăm thì tốt rồi, chỉ cần hỏi anh Khương sẽ biết ngay thôi".

"Mẹ anh ấy đi còn không gặp được, chỉ có thể gửi quần áo và chăn vào cho anh ấy. Chúng ta chẳng thân chẳng thích…"

Từ xa vọng lại tiếng mèo hoang kêu như tiếng khóc ai oán. Khánh Đệ cắn chặt môi, chỉ cảm thấy sự bi thương từ trong tim tuôn ra khắp người, biến thành hàng trăm ngàn mũi kim đâm vào nơi mềm nhất trong cơ thể. Cô biết sự nhẫn nại kiềm chế suốt buổi tối hôm nay của mình đã đến giới hạn cuối cùng, quay lại

gục đầu xuống bàn, những tia sáng lóe lên, cánh tay đã ướt đẫm nước từ bao giờ. Nghe tiếng thở dài của Ái Đệ vọng lên từ phía sau lưng: "Trại tạm giam số hai ở Vấn Sơn nhìn như thế nào nhỉ?".

Trong trại tạm giam số hai, Khương Thượng Nghiêu đang mở to hai mắt nhìn trừng trừng lên trần nhà. Không khí được bao trùm bởi một thứ mùi chua chua nồng đậm, người nêm chặt người, phía trước phía sau đều là những hơi thở phì phò nặng nhọc, muốn trở mình cũng khó. Nhưng thế này cùng đã tốt hơn nhiều so với đêm đầu tiên rồi, ánh mắt anh quét qua mấy người đang ngồi dựa vào tường, co vai rụt cổ ngồi ngủ…

Đây gọi là "ngồi phản", giường chiếu không đủ, những người mới đến bao giờ cũng phải trải qua cửa ải đó. Nếu như không phải tối nay có hai người được thả ra, e rằng đến chỗ để nằm, để chen chúc nhỏ bé này anh cũng không có. Khương Thượng Nghiêu tự dỗ dành mình ít nhiều gì cũng nên chợp mắt một lát, đã mấy đêm rồi không ngủ, thực sự là sinh lực của anh đã cạn kiệt. Ngày mai, không chừng vẫn còn bị thẩm vấn. Vừa nhắm mắt lại, đôi mắt giận dữ mở trừng trừng của Diêu Cảnh Trình với khuôn mặt đầy máu me be bét lại đột ngột xuất hiện trong đầu, anh thở dồn dập một hồi, rồi lại một lần nữa bừng tỉnh.

Tối đó trong chớp mắt cả ba thi thể nằm chết trong vũng máu, những người khác trong phòng đều kinh hãi hoảng sợ vô cùng, cùng lúc đấy tiếng còi của cảnh sát vang lên ầm ĩ, vài tên trong số đó đã có kinh nghiệm hỗn chiến trên giang hồ nên bừng tỉnh, nhảy qua cửa sổ tẩu thoát. Lại có kẻ thấy vậy cũng bắt chước, cướp vali trên tay của Nhiếp Tiểu Tứ và Khương Thượng Nghiêu rồi nhảy ra ngoài theo. Một lúc sau, trong lúc hai đám người đó đang giằng co, thì nhóm cảnh sát với trang bị đầy đủ phá cửa xông vào. Ngoài hai tên đầu tiên trèo xuống bằng đường ống nước, tất cả những kẻ còn lại đều bị bắt tại trận.

"Tất cả đưa tay lên đầu, úp mặt vào tường, quỳ xuống!"

Đầu óc Khương Thượng Nghiêu trống rỗng, chỉ cảm thấy bắp chân bị đá một cái, rồi khuỵu xuống đất.

"Bảo mày đấy!" Tiểu Bản đang đứng nghệch ra ở giữa phòng khách bị ai đó tung chân đá nguyên đế giày da vào giữa ngực khiến cậu ta loạng choạng, còn chưa phản ứng lại được thì một họng súng đã chĩa thẳng vào thái dương, ngay lập tức đũng quần ướt sũng.

Khương Thượng Nghiêu úp mặt vào tường, trong đầu như bị nhồi đầy ruột bông của cái chăn rách, cảm giác khó thở thiếu khí, đến nỗi mà tới tận khi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn và những lời thì thào, gào thét của phía cảnh sát, anh mới ý thức được rằng Diêu Cảnh Trình đã chết, cảnh sát đến rồi, họ đã bị bắt, và anh lúc này đang tủi nhục quỳ mọp dưới đất.

Khuôn mặt tràn đầy sự phẫn nộ và căm hận của Cảnh Trình lướt qua đầu anh lần cuối cùng, một khuôn mặt non trẻ biết bao nhiêu. Khương Thượng Nghiêu thở dốc, tức ngực vô cùng, Nhạn Lam phải làm thế nào? Anh đã không chăm sóc được cho em trai của cô ấy.

Tiếp theo đó là một loạt những trình tự thường thấy, phía công an đưa ra những câu hỏi đơn giản, bọn họ quỳ dưới đất, cũng trả lời đơn giản. Khi được hỏi: "Đến đây để làm gì?", anh trả lời: "Tôi đến tìm em trai".

"Tìm em trai? Tìm em trai mà hiện trường như lò mổ lợn thế này à?"

Một chồng hổ sơ thẩm vấn nhằm thẳng vào đầu vào mặt mà từ trước đến nay chưa bao giờ phải chịu sự hạ nhục như thế, nên máu nóng đột ngột dồn cả lên mặt, lồng ngực như bị ai xé rách toang. Khương Thượng Nghiêu cố gắng kiềm chế, khuôn mặt anh có phần méo mó.

Tối đó họ bị đưa về sở, cùng lúc chụp ảnh rồi lấy vân tay, làm xong các thủ tục thì trời đã gần sáng, sau đó cả nhóm lại bị giải về trại tạm giam số hai. Ở tại một căn phòng trong dãy nhà mái bằng bên ngoài cổng lớn, Khương Thượng Nghiêu lấy ví tiền, thắt lưng và chìa khóa giao cho cảnh vệ, sau đó nhận lại một tờ biên lai. Rồi tiếp theo đó anh bị đưa ra ngoài, đến một cánh cổng sắt lớn. Ngay lúc ấy anh chợt hiểu chỗ này là chỗ nào, tất cả mọi tế bào trong não anh đồng loạt gào thét: "Tôi bị oan! Tôi bị oan!", đầu ong ong, anh bị đẩy vào một cánh cửa nhỏ vừa hé mở.

Khương Thượng Nghiêu hít một hơi thật sâu. Dưới bóng đêm tăm tối và ánh đèn mờ ảo, anh vẫn có thể nhìn thấy đám dây điện được giăng như mạng nhện trên trần nhà.

Con người ta vốn sẽ gào thét sẽ tố cáo vì người ta tin trong đám bụi trần vụn nát kia có thứ mà người ta dựa dẫm được, những tiếng gào thét trong tiềm thức trước đó của Khương Thượng Nghiêu là bởi anh đang kêu gọi sự tồn tại của thứ mà anh tin tưởng. Nhưng khi vào bên trong cánh cổng sắt, dây thép quấn quanh,

tường bao cao ngất, anh đột ngột nhận ra rằng mình chỉ như hạt bụi nhỏ trong môi trường trầm mặc và trang nghiêm này mà thôi. Trước cái uy vô hình của chế độ chuyên chính này, anh chỉ như một thứ bù nhìn ngu ngốc.

Trại tạm giam số hai nằm ở ngoại thành của Vấn Sơn, ánh trăng xuân nhìn không lạnh lẽo tiêu điều lắm, chỉ có những cơn gió chạy khắp nơi trên những cánh đồng hoang là mang theo hơi lạnh bên mình. Nhưng lúc này, những tiếng gào thét giãy giụa vừa rồi trong đầu cũng đã lắng dịu xuống, anh như bị rơi vào vùng địa cực, toàn thân rùng mình lạnh thấu tới tận tim.

Mấy người bị tách ra đưa tới những phòng giam riêng, hai người quản giáo yêu cầu họ cởi đồ để soát người. Khương Thượng Nghiêu cắn chặt răng không nói gì, nhận lại quần áo giày dép mặc vào người.

Anh bị giam trong phòng giam số mười một dãy ba, căn phòng sau chấn song sắt chưa đầy hai mươi mét vuông, đa phần dùng ván gỗ để dựng thành bục nằm, đủ cho hai mươi người nằm chen chúc trên đấy. Ngoài ra còn chừa được một lối đi chưa đầy một mét, có hai người đang ôm ngực nửa nằm nửa ngồi ngủ gục ở đấy. Cuối lối đi là một cánh cửa sắt đóng chặt, không biết cánh cửa thông đi đâu. Khu phòng giam có hai tầng khá cao, mặc dù nói là thông gió, nhưng đứng bên ngoài song sắt vẫn có thể ngửi thấy một thứ mùi chua chua nồng nồng khiến người ta buồn nôn.

Sau khi bị đẩy vào phòng giam, chỉ có một hai người ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh, một trong hai người đó lật người ngồi dậy, nhìn anh chỉ vào một vị trí trên đường đi, buông một câu: "Mày ngủ đấy", sau đó lại nằm xuống chỗ cũ. Những người khác vẫn tiếp tục ngủ ngon lành, cứ như việc nửa đêm sáng sớm có người vào tù là chuyện hết sức bình thường vậy.

Khương Thượng Nghiêu ngồi bệt xuống chỗ đường đi, trong phòng chật ních người, anh biết chỉ một lát nữa thôi là trời sáng, mà anh cũng không thể ngủ được lúc này. Sau khi trời sáng, anh sẽ không thể tránh khỏi việc phải đối mặt với những chuyện mà anh chưa từng phải đối mặt bao giờ, anh cần suy nghĩ thấu đáo xem mình sẽ ứng phó với những việc đó ra sao. Mặc dù bản thân có mặt tại hiện trường, nhưng anh có đủ chứng cứ để chứng minh rằng mình không có liên quan gì tới hai đám người đó. Ví dụ cả hai nhóm người đều không quen anh, người duy nhất biết anh là Tiểu Bản có thể làm chứng anh đến để tìm Cảnh Trình.

Cảnh Trình.

Cảm giác đau khổ ập tới đột ngột khiến từng thớ thịt trên người anh căng cứng, anh ôm đầu gục xuống, từng tiếng ư ư phát ra từ cổ họng.

"Mẹ nó tiếng gì ồn thế?", trong phòng giam có người tên tiếng chửi thề.

Khương Thượng Nghiêu nén sự đau buồn đang dâng lên lại, từ từ ngồi thẳng người dậy.

Lý trí hết sức tỉnh táo mách bảo anh rằng để rơi vào cảnh ngộ như ngày hôm nay, thì tuyệt đối không thể ra khỏi cánh cửa này mà thân nguyên vẹn được, chỉ có thể tự mình bảo trọng, cố gắng không gây ra khúc mắc nào ngoài ý muốn. Anh dựa người trở lại bức tường lạnh như băng phía sau, khao khát nhớ tới chiếc cốc màu da cam ấm áp mà người nhà vẫn thường giữ cho anh.

Ở trong phòng giam không nhìn thấy ánh mặt trời, khoảng năm, sáu giờ sáng, trên dãy giường tập thể có người tỉnh dậy, nhờ ánh sáng hắt ra từ bóng đèn nhỏ trên tường lần mò đi xuống làm việc. Không lâu sau, tiếng loa oang oang vang lên, các phòng giam xung quanh như đột ngột sống lại vậy, tiếng ho tiếng bước chân vang dội hành lang.

Phòng giam của Khương Thượng Nghiêu cũng đã dậy cả, người thì gấp chăn người quét ván sàn. Chỉ có người đàn ông trung niên tối hôm trước bảo anh ngủ trên đường đi là đang ôm chăn nửa ngồi nửa nằm, châm một điếu thuốc thơm, hít một hơi thật sâu, rồi mới hỏi: "Tên gì? Mắc tội gì mà phải vào đây?".

Khương Thượng Nghiêu thấy nơi ông ta nằm ngủ khá rộng, giờ lại tỏ thái độ cao ngạo, anh cũng không tức giận, thật thà trả lời: "Khương Thượng Nghiêu, đánh nhau làm chết người", anh đã để ý, thấy người đàn ông trung niên đó nói giọng bản địa, anh cũng dùng giọng bản địa để trả lời.

Quả nhiên sắc mặt ông ta nhìn khá hơn hẳn, rồi dùng giọng bản địa nói tiếp: "Được rồi, nhìn cậu có vẻ cũng là người có văn hóa. Trong phòng này đều là người địa phương cả, không ai bắt nạt cậu đâu", nói xong quay đầu gào lớn một tiếng, liền có người đi tới gấp chăn cho ông ta.

Khương Thượng Nghiêu liền hiểu ngay có lẽ đối phương chính là người cầm đầu trong phòng giam này, nghe ông lo nói vậy anh bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn. Anh cẩn thận để ý cử chỉ của từng người trong phòng, gần cửa sắt có một cái cửa nhỏ, có lẽ là nhà vệ sinh. Lại có người lôi từ dưới dãy giường lên một túi lớn bằng nhựa trải ra, sau khi xếp đống bát và thìa nhựa lên, liền có người đẩy xe tới, mở ô cửa sổ dành riêng cho việc thăm hỏi ra. Tên phạm nhân gầy gò lúc trước giúp người đàn ông trung niên gấp chăn xách một chiếc thùng gỗ đi đến đón lấy cái thìa gỗ lớn và một thùng cháo được đưa từ cửa sổ vào.

15. Tập 1 - Chương 15

Đợi họ chia xong, Khương Thượng Nghiêu cũng bê một bát lên, cầm thìa ngoáy đều, không hề muốn ăn chút nào. Tên phạm nhân gầy gò đó nhìn thấy thế liền cười, hỏi anh: "Không ăn được phải không? Không ăn được thì để tao". Cũng chẳng đợi Khương Thượng Nghiêu gật đầu, thuận tay cầm lấy bát của anh trút cả vào bát mình. "Mới vào bao giờ cũng thế, vài ngày nữa mày sẽ biết thế nào là đói ngay."

Khương Thượng Nghiêu thấy tên khỉ gầy ấy có vẻ thoái mái, nên trong lòng muốn nói với cậu ta vài câu, lại chẳng biết phải bắt đầu thế nào, đành cười cười.

"Lần đầu tiên vào đây phải không? À, nhìn là biết. Không sao, sau khi tuyên án chuyển nhà giam, ngồi tù vài năm, được giảm án ra khỏi đây là đời lại tươi sáng ngay thôi, về nhà vẫn sẽ lấy vợ sinh con như thường." Tên khỉ gầy đó húp một thìa cháo nhỏ, đôi mắt híp tịt lại: "Người nhà vẫn chưa biết phải không? Có lẽ hôm nay sẽ biết tin thôi. Cần gì thì bảo họ mang vào, họ hàng thân thích ở quê cũng phải có người chăm lo. Trong phòng này, mọi khoản lớn nhỏ đều phải nghe anh Ngưu".

Nhìn theo ánh mắt cậu ta, Khương Thượng Nghiêu liếc về phía người đàn ông trung niên lúc trước. Mặc dù không hiểu "mọi khoản lớn nhỏ" là gì, nhưng anh cũng đoán chắc muốn nói tới vật chất tiền bạc. Chẳng trách khi nói là người bản địa thì sắc mặt ôn hòa hơn hẳn, người bản địa thì việc thăm nom sẽ tiện hơn, cung cấp vật dụng hay tiền bạc cũng không khó khăn lắm, đương nhiên sẽ được ưu ái hơn. Nếu ngược lại, thì chắc chắn vào trong ngục đã bị đánh một trận để nắn gân rồi.

Khương Thượng Nghiêu trong lòng cười khổ, cố ép mình nở một nụ cười, hỏi vuốt đuôi tên khỉ gầy đó mấy câu cho có lệ. Hỏi ra cũng biết thêm được nhiều điều, thì ra người đàn ông trung niên đó tên Ngưu, họ Lưu, buôn lậu nên phải vào tù, là người cầm đầu trong nhà giam này, vì chỗ ngủ cách xa nhà vệ sinh, lại gần đường đi, theo ngôn ngữ của đám tù nhân gọi là "Đầu phản". Tên khỉ gầy được gọi là "Nhị phản", là người giúp việc cho Đầu phản, chăm lo những việc khác trong phòng giam. Còn về "các khoản", chính là tiền sinh hoạt của mỗi tù nhân được người nhà gửi vào hằng tháng, số tiền này sẽ do Đầu phản của từng phòng giam quản lý chung, mua thuốc mua kem đánh răng mua mỳ ăn liền đều phải xin phép Đầu phản.

Nói được một lúc thì cửa phòng bật mở, một vị công an bước vào, anh Ngưu ân cần mời thuốc, những người còn lại đều khom lưng cung kính chào: "Cán bộ Hướng!".

Cán bộ Hướng nhận thuốc nhưng không châm hút, mà hỏi: "'Người mới vào tối qua đâu?".

Cán bộ Hướng là quản giáo của Khương Thượng Nghiêu, trong căn phòng ở cuối hành lang, họ đã bố trí cho Khương Thượng Nghiêu một cán bộ quản giáo để giúp anh chụp ảnh và lấy dấu vân tay đăng ký vào sổ, rồi còn đưa cho anh một cuốn sổ nhỏ dặn anh về đọc kỹ nội quy trong trại giam, sau đó mới bắt đầu chính thức nói chuyện. Nội dung không gì ngoài hỏi thăm gia cảnh của anh, và nói nếu có chuyện gì thì cứ tới tìm anh ta. Sau đó thông báo với Khương Thượng Nghiêu rằng người nhà có gửi đồ vào, bảo anh đi lĩnh.

Gọi là nói chuyện nhưng cũng không thể giống như những cuộc đối thoại bình thường bên ngoài được, suốt cuộc nói chuyện Khương Thượng Nghiêu chỉ ngồi xổm, đây là quy tắc. Chỉ khi cán bộ nói tới người nhà, Khương Thượng Nghiêu không tránh được kích động, đứng phắt dậy.

Thấy mình không được đưa tới phòng thăm nom giống như những cảnh đã chiếu trên tivi, có lẽ vì muốn ngăn chặn khả năng hai bên trao đổi thông tin thông đồng bịa lời khai, nên lúc này anh không được phép gặp người nhà. Lòng anh đau khổ, từ từ ngồi xuống.

Ngay sau đó cán bộ Hướng nói buổi chiều sẽ có người bên cơ quan chuyên án sang để thẩm vấn, hy vọng anh sẽ phối hợp với họ.

Khi Khương Thượng Nghiêu quay lại phòng giam đã đến giờ cơm trưa, ăn vài miếng cơm với cải trắng, phần còn lại trút hết vào bát cho tên khỉ gầy. Sau bữa cơm trưa là thời gian hóng gió, cánh cửa lớn cạnh nhà vệ sinh được mở ra, bên ngoài là một cái giếng trời khoảng tám, chín mét vuông, có độc một cái cây gầy gò thiếu dinh dưỡng đứng trơ trọi ở đó.

Tên khỉ gầy đưa cho anh điếu thuốc lá loại chất lượng cực kém do địa phương sản xuất, Khương Thượng Nghiêu biết chắc chắn số tiền do người nhà gửi vào đã bị sung vào quỹ chung. Do dự một lát, anh cũng nhận lấy, châm thuốc.

Hai người ngồi xổm trên mặt đất, không nói không rằng.

Thuốc hút được hơn một nửa, tên khỉ gầy mới hỏi: "Nghe nói, mày chơi với bọn Tang Cẩu ở Hà Tây?".

Khương Thượng Nghiêu thoáng giật mình, một là không biết tin đồn này từ đâu ra, hai là anh chỉ sợ gặp phải kẻ thù của Tang Cẩu ở đây thì sẽ phiền phức thêm cho mình.

Anh còn chưa kịp phản ứng thì tên khỉ gầy đã quay sang nhìn anh cười an ủi: "Đừng căng thẳng. Mấy năm trước tao bị giam cùng Tang Cẩu ở trại giam XX còn ở cùng phòng hơn nửa năm, nói ra thì, còn cùng quê với hắn ta nữa".

Tên khỉ gầy đã vào từ ba lần, lần này vẫn do mắc phải tội cũ, ăn cắp và phá hoại thiết bị điện lực. Lần đầu tiên rơi vào cảnh lao lý, cho dù Khương Thượng Nghiêu có không hiểu "luật lệ" trong này thì cũng phải biết cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói, Chính vì vậy, anh âm thầm đề phòng, không đưa ra bất cứ lời giải thích nào, chỉ cười cười mà thôi.

"Tên Tang Cẩu đó chưa bao giờ biết điểm dừng, lần này nghe nói hắn gây ra chuyện rất lớn phải không? Tên khốn, chết cả người!" Vẻ mặt tên khỉ gầy rất tự hào, đột nhiên hào hứng kể tiếp: "Thời gian trước khi hắn ở trại giam XX, không hiểu chuyện nên đắc tội với người ta, cũng thiệt thòi nhiều. Sau này hiểu biết ra, liền dứt khoát không làm thì thôi, mà đã làm thì làm cho xong, thu nạp một tên tội phạm mới vào được mấy ngày, sai hắn ta không ít việc, kết quả tên phạm nhân đó bị mưu sát, phải vào bệnh viện của trại giam nằm mất nửa năm, lại còn phải gánh thêm một năm ngồi tù nữa vì tội danh tự sát. Cái thằng bị hắn ta đắc tội kia cũng gan lì, phạt thêm hai năm ngồi tù nữa mà một lời cũng không kêu ca. Chỉ riêng Tang Cẩu, hoàn toàn không sao, sớm đã thu xếp trước với cấp trên, nên thoát. Bọn tao đều biết hành vi của hắn, nhưng không dây, động vào hắn không biết khi nào hắn quấn dây quanh cổ mình, còn mình thì vẫn không túm được sơ hở nào của hắn cả. Lần này đảm bảo là hắn đã bôi dầu dưới gót giày, cao chạy xa bay rồi, còn bọn mày đứng mũi chịu sào cứ từ từ mà ngồi trong tù nhé".

Khương Thượng Nghiêu từng nghe Hoàng Mao nói, Tang Cẩu khi còn ở trong tù bị Nhiếp Đại ức hiếp tới không ra hình người, cài bẫy Nhiếp Tiểu Tứ cũng vì muốn trả thù. Lúc này nghe tên khỉ gầy nói, anh nghĩ chắc chắn người Tang Cẩu đã đắc tội chính là Nhiếp Đại. Tang Cẩu suy nghĩ thiển cận thì cũng thôi, chỉ có điều Cảnh Trình, vì vậy mà mất mạng, thật sự không đáng.

Vấn Sơn không lớn, tám chín người bị bắt đưa vào các khu trại giam khác nhau, tốc độ lan truyền của tin tức thật khiến người ta phải kinh ngạc. Khương Thượng Nghiêu không nắm được tình hình bên ngoài, giờ mới có thời gian bình tâm lại để suy nghĩ, ba mạng người liên quan trong án này quả thật không thể gọi là án nhỏ, hiện trường còn có một khẩu súng K-54. Trước kia anh có nghe Hắc Tử nói kiểu súng K-54 này đã bị quân đội đào thải, số lượng bị tuồn ra ngoài không nhỏ, nhưng nay lại xuất hiện ở hiện trường một vụ án mạng, nghĩ cũng đã thấy tính nghiêm trọng của nó.

Khương Thượng Nghiêu nhét đầu lọc thuốc xuống dưới đế giày để dập lửa, nói: "Tang Cẩu là ai tôi không rõ, tôi nghe người ta nói em trai tôi ở trên đó, nên lên để tìm em. Thật sự là không gặp may!".

Tên khỉ gầy quay sang nhìn anh nháy mắt tỏ vẻ hiểu biết, nói: "Người anh em, tao hiểu mà".

Khương Thượng Nghiêu bất giác cười khổ, tình hình khi ấy dưới con mắt người ngoài làm sao có thể nghĩ anh không liên quan, đương nhiên anh sẽ không chịu nhận tội về mình, nhưng cũng cần phải chứng minh cho bên công an họ tin anh vô tội. Về điểm này chỉ còn biết trông chờ vào lời làm chứng của người khác.

Nghĩ tới đây, anh đột nhiên rùng mình ớn lạnh, không thể khống chế được cảm giác sợ hãi đang dâng lên. Nhưng rồi anh chợt nghĩ, đám đồng bọn của Nhiếp Tiểu Tứ không cần quan tâm, ít ra thì đám người của Tang Cẩu không oán không thù gì với anh, chắc chắn không đến nỗi nhất quyết phải kéo anh xuống nước theo. Như thế, với cuộc thẩm vấn buổi chiều, anh vẫn còn có chút hy vọng. Kết thúc sớm thì được về nhà sớm, Cảnh Trình không còn nữa nhất định nhà đang rất loạn; bà và mẹ buổi tối chắc khó mà ngủ được, Nhạn Lam giờ có lẽ đã khóc sưng húp cả hai mắt?

Trong trại giam cũng có trồng hoa. Cuộc thẩm vấn buổi chiều, Khương Thượng Nghiêu bị đưa đi, khi ra khỏi hành lang vào khu nhà văn phòng, anh còn cố ý quay đầu lại nhìn một lần nữa, những bông hoa bìm bìm màu trắng màu hồng đưa nhau khoe sắc rực rỡ. Rồi anh lại ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó mới theo cán bộ Hướng đi.

Cuộc thẩm vấn buổi chiều đã làm đảo lộn hết những kỳ vọng và dự tính của anh, hai đồng chí công an đến thẩm vấn chiều nay rõ ràng đã nhận được sự chỉ đạo từ trên, nói đi nói lại vẫn là muốn ám chỉ đám người của Tang Cẩu đột nhập vào nhà giết người cướp của, đồng thời, cho dù Khương Thượng Nghiêu có giải thích thế nào cũng không được chấp nhận, họ chỉ lặp đi lặp lại một câu hỏi khô khan cũ rích rằng anh đã theo Tang Cẩu được bao lâu rồi, trước kia từng có tiền án tiền sự gì chưa.

Khương Thượng Nghiêu sắc mặt trắng nhợt năm lần bảy lượt muốn hỏi thẳng là họ làm vậy với mục đích gì; nhưng rồi vẫn cố gắng kiềm chế lại được, cuối cùng đành dùng sự im lặng để trả lời những câu chất vấn đó.

Lúc bị giải về phòng giam, bước chân Khương Thượng Nghiêu ngập ngừng, khi chuẩn bị bước vào cửa khu phòng giam, nghe thấy tiếng cánh cửa sắt ken két kêu lên, ánh mắt u buồn của Khương Thượng Nghiêu rời khỏi chiếc còng số tám ở tay ngoảnh lại nhìn về khoảng trời sáng rực sau lưng, rồi đột ngột quay đầu đi nhanh vào trong bóng tối.

Ngày lệnh bắt chính thức được đưa xuống, Khương Thượng Nghiêu từ chối ký tên. Tên khỉ gầy lắc đầu thở dài lẩm nhẩm một câu: "Thái độ không tốt là tội thêm nặng". Khương Thượng Nghiêu nhăn mặt rút điếu thuốc lá nhăn nhúm ra châm.

Lại phải chịu khổ thêm vài ngày nữa, cuối cùng cũng đợi được đến ngày quy định trong tháng trại giam cho gọi điện thoại về nhà. Đầu dây bên kia bà anh "alô alô" vài tiếng, giọng Khương Thượng Nghiêu khi ấy nghẹn ngào, sau đó nghe thấy bà thảng thốt kêu tên khi đã hết ngạc nhiên: "Phượng Anh, là Nghiêu Nghiêu, là Nghiêu Nghiêu!", rồi bà thận trọng hỏi: "Nghiêu Nghiêu, là bà nội đây, cháu có khỏe không?".

Lồng ngực Khương Thượng Nghiêu phập phồng, vội vàng gật đầu lia lịa, một lúc sau mới nói: "Cháu khỏe. Bà, cháu xin lỗi, cháu đã làm cả nhà phải lo lắng".

"Thằng bé này..." Bên kia bà đang lau nước mắt.

"Nghiêu Nghiêu." Điện thoại được mẹ anh cầm lấy.

"Mẹ!"

Khương Thượng Nghiêu nghe thấy tiếng mẹ hít một hơi thật sâu từ phía đầu dây bên kia: "Nghiêu Nghiêu, mẹ biết con không có nhiều thời gian nói chuyện, mẹ chỉ nói ngắn gọn thôi. Mẹ và bà nội vẫn ổn, chỉ có mẹ của Nhạn Lam là không được tỉnh táo nữa, lúc tỉnh lúc mê, mấy ngày nay Nhạn Lam sống cũng rất vật vờ. Có điều, còn có mẹ đây, con yên tâm. Cần gì, con cứ nói với mẹ, mẹ sẽ cố gắng hết sức để giúp con".

Giọng nói điềm tĩnh của mẹ đã tiếp thêm sức mạnh cho Khương Thượng Nghiêu, anh dần dần bình tĩnh trở lại, từ từ nói với mẹ: "Mẹ, mẹ tìm cho con một luật sư giỏi, có người muốn vụ án này nhanh chóng kết thúc. Còn nữa, mẹ hãy nói với Nhạn Lam, con sẽ sớm được ra thôi".

Sự trấn tĩnh của Khương Phượng Anh rõ ràng đã có chút lung lay, Khương Thượng Nghiêu đợi một lúc, đầu dây bên kia đang vọng lại không biết là tiếng thở hay là tiếng khóc rấm rứt, muốn lên tiếng an ủi mấy câu thì lại nghe thấy giọng mẹ dịu dàng vang lên: "Mẹ biết con không làm sai chuyện gì cả. Con là đứa con do mẹ dạy dỗ và mẹ rất tin ở con. Người khác nói thế nào kệ họ, mẹ tin con".

Khi Khương Thượng Nghiêu nước mắt rơm rớm đặt điện thoại xuống, trong lòng anh bỗng nhiên thấy trống rỗng, giống như có một dải phân cách, cách trở trăm sông nghìn núi, hai đầu dây điện thoại lại là hai thế giới khác nhau, anh đang cô đơn ở đầu dây bên này.

Khương Phượng Anh khi đặt điện thoại xuống cũng ngẩn người ra mất mấy giây, lau những giọt nước mắt mát lạnh đang lăn trên má đi, lấy lại tinh thần nói với mẹ: "Mẹ, tối nay mẹ đừng đi nữa, ở đấy âm khí nặng lắm, gió lại lớn. Mẹ ở nhà giúp con chăm sóc cho mẹ của Nhạn Lam được không? Sáng sớm mai chú Nhạn Lam sẽ đến đón mẹ".

Bà của Thượng Nghiêu chầm chậm gật đầu, rồi lại hỏi: "Tiểu Đức Tử chẳng phải nói mai cũng qua sao? Bảo nó thuận đường đến đón mẹ là được rồi, chú của Nhạn Lam, mẹ thật chẳng thấy vừa mắt chút nào".

Tiểu Đức Tử mà bà nói tới chính là chú Đức, nhưng Khương Phượng Anh cũng thấy chú Đức chẳng vừa mắt tẹo nào, song lại không tiện cãi lời người già, đành nói qua quýt cho xong: "Mẹ, người ta không chê nhà mình, vẫn còn muốn đến cho tận nghĩa, thì chúng ta cứ làm tốt bổn phận, đáp đủ lễ là được rồi. Dù gì cũng chẳng phải người một nhà, không tiện yêu cầu gì nhiều".

"Cũng phải." Bà lão đáp: "Việc ở nhà tang lễ sắp xếp ổn cả chưa?".

"Rồi ạ. Tiền cũng đã nộp rồi, canh đêm có con và Nhạn Lam là đủ."

"Nhà không có đàn ông quả thật cũng bất tiện. Con nói xem chú nó không phải không có lương tâm thì là gì? Bảo anh ta thông báo cho bố Nhạn Lam, thế mà cứ hỏi là chối đây đẩy nói không biết. Đến việc trông đêm trong nhà tang lễ cũng chối là còn phải làm ca đêm. Ôi, Trình Trình không phải cháu ruột anh ta chắc? Có tí tiền vào là lương tâm thối hết cả rồi."

Bà lão mắng chửi người chú của Nhạn Lam một hồi, Khương Phượng Anh lắc đầu thở dài quay về phòng thu dọn đồ đạc.

Sáng sớm hôm sau, hai chị em Khánh Đệ và mấy bạn nam ngày thường chơi khá thân với Cảnh Trình cùng cô giáo chủ nhiệm đến nhà tang lễ. Trong bầu không khí nghiêm trang, Ái Đệ không kìm được bật khóc thút thít, nhìn còn thảm hại đáng thương hơn cả Diêu Nhạn Lam.

Diêu Nhạn Lam gầy tới mức chỉ cần một trận gió cũng có thế thổi bay, ánh mắt đờ đẫn đáp lễ lại những người tới viếng em mình một cách máy móc.

Khánh Đệ nhìn cảnh ấy, xót xa vô cùng, lúc ôm Nhạn Lam để an ủi, cô ghì hai tay chặt hơn, chỉ hận không thể truyền hết nhiệt lượng trong người mình sang cho cô ấy.

Những hiềm khích và đố kỵ trước kia, giờ nghĩ lại chỉ thấy thật nực cười. Bọn họ cùng ngồi trên một con thuyền, nguyện vì tình yêu mà neo lại, và lại đắm say cùng một phong cảnh.

"Nhạn Lam, phải bảo trọng… Cảnh Trình, cậu ấy ở trên trời sẽ phù hộ cho chị."

Nhạn Lam lẳng lặng gật đầu, tâm trạng trong ánh mắt phức tạp.

Khánh Đệ và đám bạn học cùng lớp ra khỏi nhà tang lễ, không ngừng quay đầu lại nhìn, một người đàn ông trung niên đang thắp hương làm lễ, mấy người đứng sau động tác đồng nhất nhìn có vẻ đều là những người có vị trí. Diêu Nhạn Lam cúi người đáp lễ, chiếc cổ thon trắng cúi gập, đôi xương bả vai nhô cao, tâm trí phiêu dạt, cứ như nơi này đơn độc chỉ còn lại mình cô ấy vậy. Cho dù là thế vẻ đẹp toát ra từ người cô gái ấy vẫn khiến mọi người phải thốt lên đầy cảm thán như trước.

"Chị." Ái Đệ kéo cô

Khánh Đệ hoảng hốt quay đầu lại, nhường đường cho người mình vừa không cẩn thận va phải: "Xin lỗi".

Người đó không đáp lời, ném mẩu thuốc lá xuống đất, đi thẳng ra một góc khác. Lưng hơi khom xuống, gió thổi rối tung mái tóc nhuộm vàng của hắn ta.

Ở một khúc uốn cong của sông Tích Sa, có hai chiếc cần câu bắc ngang trên bờ sông. Dưới ô che nắng, chú Đức buông tiếng cảm thán đầy thỏa mãn: "Mùa xuân câu chỗ nước cạn, mùa thu câu cận bờ. Địa điểm này thật không chọn nhầm".

Người ngồi bên cạnh không buồn liếc nhìn phao câu đang nổi trên mặt nước, cầm bình giữ nhiệt trong tay rót đầy tách trà, cung kính đưa cho chú Đức.

"Chú Đức, hôm nay đã có lệnh bắt rồi, tin tức từ trong đó báo ra là, mấy vụ án lớn giết người cướp của trước đó vẫn chưa phá được, nên thành phố rất quan tâm tới vụ án lần này, coi nó là vụ án lớn, phải xử làm án điểm, chỉ đợi có kết quả thẩm vấn là bên Viện kiểm sát sẽ cho khởi tố ngay. Những tội danh bị liệt kê ra không ít, tội cướp của, tội tổ chức băng nhóm xã hội đen, tội cố ý gây thương tích…"

Không đợi người kia nói xong, chú Đức dằn mạnh chiếc cốc trên tay xuống đất, tức tối nói: "Mẹ kiếp Nhiếp Nhị cũng thật quá tàn nhẫn! Cố ý ám hại người ta mà! Chẳng phải muốn bọn chúng chết cả hay sao!", rồi như nhận ra mình đang mất bình tĩnh, chú Đức vội thở phù một hơi, như đang trút cái gì ra vậy, sắc mặt đỡ hơn một chút, hỏi: "Quang Diệu, những việc khác đã sắp xếp xong chưa?".

"Chú Đức yên tâm, đều sắp xếp xong hết cả rồi. Đã cho người vào trại giam số hai, phí cũng đã đưa cả rồi, tin được. Còn bên tòa án, những người có thể chào hỏi cũng đã gặp. Chỉ là… không tiện dùng danh nghĩa của chú, vì vậy sợ đến lúc đây họ lại không nhiệt tình."

"Phía tên Vu béo có động tĩnh gì không?"

"Không thấy gì. Tang Cẩu ngay tối hôm ấy nghe tin đã ôm hết tiền bỏ chạy rồi, mấy vụ án giết chủ hầm mỏ trước đó mà điều tra, thì hắn chắc chắn ngồi bóc lịch trong tù cả đời. Mà cho dù hắn có nhận hết tội về mình, thì tên Vu béo cũng chẳng để cho hắn con đường sống. Chú Đức, tên Vu béo mà đã ra tay là rất tàn nhẫn, hắn cũng có mối quan hệ với bên trên, chúng ta có cần phải chú ý tới hắn một chút không? Không được, cháu phải tìm vài tên bố trí sẵn mới được."

Chú Đức khẽ khoát tay: "Tạm thời lúc này chúng ta đừng tham gia vào, còn chưa đủ loạn hay sao. Đợi tên Vu béo mượn thế làm thân hết với đường dây của Nhiếp Nhị, dính chân vào đấy rồi, Vấn Sơn sẽ lại có một cuộc long hổ tranh đấu nữa. Hắn ta nhắm vào mấy nơi vui chơi giải trí của Nhiếp Nhị, Nhiếp Nhị lại chịu để hắn yên chắc? Thằng Hổ chết rồi, chúng ta muốn thả mấy con chuột đó cũng không dễ, đám huynh đệ của thằng Hổ cậu nên để ý chăm sóc, thuận tiện nhắc nhở chúng, phải hết sức thận trọng, đừng manh động vội! Mạng mình thì mình phải giữ!". Nói rồi chú Đức phóng tầm mắt ra nhìn bóng cá nhảy khỏi mặt nước phía xa xa, ánh mắt khó đoán, điềm đạm nói tiếp: "Chỉ cần tên Vu béo chiếm ưu thế, thì đẩy đám huynh đệ của thằng Hổ ra. Có mấy vụ án giết người cướp của đó, thì tên Vu béo không chết cũng lột da".

"Chú Đức cao kiến!" Trán Quang Diệu lấm tấm mồ hôi, buồn buồn nói: "Còn nữa chú Đức, luật sư Tạ mà nhà họ Khương thuê, nhìn bề ngoài thì danh tiếng rất tốt, nhưng thật ra sau lưng họ giở rất nhiều trò. Chú xem, liệu chúng ta có cần phải ra mặt…".

Đôi lông mày chú Đức nhíu chặt, bất mãn hừ một tiếng: "Phần luật sư không cần phải lo nhiều, chỗ nào thủ tục cần nhét tiền thì thêm nhiều hơn nữa vào. Nếu thật sự không ổn thì mình cũng không lo được nhiều như thế, chỉ cần kéo Nhiếp Nhị vào, dính vào càng sâu càng tốt! ", nói xong cười nhạt: "Hắn ta cũng chẳng còn mấy năm huy hoàng nữa, ôm chân Ngụy Kiệt mà dám mộng tưởng thiên hạ thái bình?".

"Chú Đức, Bí thư sắp về hưu rồi, nghe không ít người nói, vị trí đó, thị trưởng Ngụy là người có hy vọng nhất", Quang Diệu nóng lòng nói.

Chú Đức khịt mũi một tiếng, nghiêm túc cảnh cáo: "Trên Vấn Sơn còn có thành phố Nguyên Châu, trên Nguyên Châu còn có tỉnh! Trước mắt tình hình trên tỉnh đang rất phức tạp, hươu chết về tay ai còn chưa rõ ràng! Quang Diệu, phải biết nhìn xa một chút, phải học cách đứng từ trên cao mà nhìn xuống. Đây chính là điểm yếu của cậu".

Quang Diệu im lặng suy nghĩ một lúc, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ thán phục: "Chú Đức, chú nói phải".

Chú Đức không nói thêm gì nữa, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc phao nổi trên mặt sông, một lúc lâu sau mới khẽ than: "Có phải cảm thấy chú Đức quá nhẫn tâm không?".

Quang Diệu nhất thời không biết trả lời thế nào, trong lòng anh ta rõ ràng không tán đồng những việc làm của chú Đức. Cục diện hỗn loạn này sớm đã được bố trí từ lâu, giờ ý của chú Đức là khuấy cho nước đục thêm, càng đục càng tốt. Khương Thượng Nghiêu chỉ là cái cớ để chú Đức vịn vào đấy, bất hạnh gặp nạn, nhưng vô duyên vô cớ kéo một người chẳng liên quan gì vào, mặc dù bây giờ chú Đức cũng đang cố kéo

Thượng Nghiêu ra, cố gắng giảm thiểu những thiệt hại mà anh phải gánh, nhưng điều dó cũng không thể xóa bỏ được sự thật việc giậu đổ bìm leo của chú Đức.

Quan hệ giữa anh ta và Khương Thượng Nghiêu cũng chỉ là quan hệ xã giao, nhưng dù sao anh ta cũng lớn hơn anh vài tuổi, nên có thể coi là tận mắt chứng kiến Thạch Đầu và Hắc Tử trưởng thành. Hơn nữa anh ta lại rất thích phẩm chất giữ thân trong sạch bằng mọi cách của Khương Thượng Nghiêu, trong mắt người như anh ta, người có được những phẩm chất như thế thật đáng quý.

Gió nhè nhẹ thổi dưới ánh mặt trời ấm áp, phía xa xa từng sóng lúa mạch nhấp nhô trên đồng, hương lúa thơm và ngọt ngào bay lượn trong không khí.

Chú Đức trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì, một lúc sau mới u ám khẽ nói: "Phải để nó sống không bằng một con chó, rồi cho nó sống cuộc sống của con chó thì sau này nó sẽ ngoan ngoãn vẫy đuôi nghe lời như chó vẫy đuôi chạy theo chủ vậy".

Dù nói khá nhỏ, nhưng Quang Diệu đứng cạnh chú vẫn nghe thấy hết. Anh ta đang cúi người rót trà cho chú Đức, mỗi từ như một nhát dao, nhưng bàn tay rót trà của Quang Diệu vẫn điềm tĩnh không dao động. Anh ta cười khổ, trái tim tê liệt đến cảm giác thương xót đồng loại anh ta cũng quên mất rồi.

16. Tập 1 - Chương 16

Từ chối ký tên vào lệnh bắt không có nghĩa là ngăn được diễn biến tiếp theo của sự việc, cái gì phải đến cũng sẽ đến. Mấy ngày sau, Khương Thượng Nghiêu đang lao động, thì anh Ngưu và tên khỉ gầy đi đến, nhìn anh nháy mắt. Khương Thượng Nghiêu hiểu ý, ném cái đèn màu đang làm dở xuống đất, đi ra khoảng sân nhỏ chuyên để hóng gió đằng sau.

Anh Ngưu không nói nhiều, sờ túi rút ra một bao thuốc loại thượng hạng do một nhà máy trong tỉnh sản xuất ném cho Khương Thượng Nghiêu, chẳng buồn quay đầu lại liền bỏ đi ngay. Khương Thượng Nghiêu còn đang ngây người, thì bao thuốc đã bị tên khỉ gầy cướp mất rồi xé toang rút ra mấy điếu nhét ngay vào túi mình.

"Người anh em, mày sắp gặp khó khăn rồi đấy", tên khỉ gầy dùng ngón tay chỉ lên trời: "Bên trên có lệnh chuyển mày sang tổ khác".

Khương Thượng Nghiêu sớm đã có tâm lý đề phòng những biến cố có thể xảy ra, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện thế này.

"Ma mới sợ vào cửa, ma cũ sợ chuyển phòng. Việc này chắc chắn có người muốn làm khó mày. Hoặc là mày mau tìm người nhờ chạy chọt để được ở lại đi, hoặc là vui vẻ chấp nhận, nếu không phải tội chết, cố gắng lên núi sớm mà giữ lấy mạng."

Lên núi nghĩa là phải ngồi tù chính thức sau khi nhận tội và bị xét xử, trước kia anh có nghe đám đồ đệ của chú Đức nói vậy. Khương Thượng Nghiêu bị bắt giam lâu như vậy, cũng biết có không ít người thà sớm được lên núi còn hơn phải ngồi ở trại tạm giam dù chỉ một ngày.

"Việc gì đến sẽ đến." Anh buồn bã nói.

Tên khỉ gầy đứng dậy lắc đầu: "Một hai ngày tới mày tự nghĩ cách đi".

Nói xong thấy ánh mắt Khương Thượng Nghiêu trống rỗng, không biết đang nghĩ gì, bất giác lắc đầu thở dài. Khi nhấc chân định đi thì nghe Khương Thượng Nghiêu nói: "Cảm ơn các cậu, giúp tôi nói với anh Ngưu, cảm ơn anh ấy đã chăm sóc tôi mấy ngày nay".

Tên khỉ gầy đã bước chân vào thế giới xã hội đen từ lâu, gặp rất nhiều loại người. Nhưng không biết tại sao, nhìn anh chàng trẻ tuổi đang ngồi xổm dưới đất lúc này, sự nhẫn nhịn trầm mặc không phù hợp với

tuổi, đôi vai kém vạm vỡ rắn chắc như đang phải cõng vật nặng ngàn cân trên đó mà mặt không biến sắc, bất giác khiến cậu ta có chút buồn bã không lý do. Cậu ta muốn khuyên Khương Thượng Nghiêu mấy câu, môi khẽ mấp máy nhưng lại không biết nên nói gì, đành giơ tay vỗ vai anh.

Tối đó, Khương Thượng Nghiêu bị chuyển sang phòng giam số chín.

Những năm gần đây tiến hành việc chấp pháp văn minh, kỷ luật nghiêm ngặt, vì vậy trong nhà tù không được phép đánh người, càng không được phép đánh vào mặt và phần mềm. Nhưng những kẻ ngồi tù đa phần buồn chán vô vị, các phương pháp chúng phát minh ra để giày vò người khác thì vô số kể. Mấy ngày nay, những thứ Khương Thượng Nghiêu nghe thấy mới chỉ là một hai kiểu mà thôi.

Từ khi hay tin mình sẽ bị chuyển phòng, anh đã biết cái đang đợi mình ở phía trước. Cảnh Trình và Nhiếp Tiểu Tứ cùng mất mạng, thù lớn này Nhiếp Nhị nhất định sẽ trút cả lên vai anh.

Người, hai tay, chân trái dính vào tường, phải đứng một chân suốt cả đêm, đến tận sáng tiếng loa vang lên mới coi như được giải thoát. Vừa thả lỏng cả người đã mềm nhũn khuỵu xuống đất, chân phải sưng vù như bánh bao lên men. Hơn hai mươi người trong phòng giam vờ như không biết chuyện gì đang xảy ra, đám còn lại thì cười thầm không ngớt, tên mặt béo như cái thớt nằm ở phản số ba cả đêm trông Khương Thượng Nghiêu vừa ngáp vừa đi vào nhà vệ sinh.

Đứng co một chân áp người vào tường vẫn còn là nhẹ, đã qua một tối, tối tiếp theo còn chưa biết thế nào.

Khương Thượng Nghiêu trầm mặc ngồi bóp chân, các cơ co rút, cả bàn chân của anh co quắp lại đế chống đỡ sự đau đớn khó nói thành lời đó. Trong đầu vẫn hiện lên nụ cười và khuôn mặt của Diêu Nhạn Lam.

Bữa sáng vẫn là cháo, chỉ có điều khi Khương Thượng Nghiêu tìm lại được bát của mình trong nhà vệ sinh, thì thùng cháo đã hết nhẵn. Anh nhìn khắp phòng giam một lượt không ai dám lên tiếng, thậm chí còn lẩn tránh ánh mắt anh, lẩn tránh ánh mắt anh Thành đang ngồi ở đầu phản nhìn anh mím môi cười thầm.

Thành mặt rỗ là người bản địa, bắt cóc giết người bị phán tù chung thân, chỉ đợi ngày Lên núi. Trong trại giam tốt nhất không nên dây vào những kẻ bị tuyên án chung thân, bởi vì bọn họ chẳng còn gì để mất. Khương Thượng Nghiêu cũng sẽ không bao giờ lên tiếng kêu cứu trong này, gào lên làm loạn có nghĩa là tạo phản, hậu quả nhất định sẽ phải chịu cảnh biệt giam. Anh sẽ không thỏa mãn ý đồ của bọn họ.

Thấy sự tức giận trên mặt Khương Thượng Nghiêu dần dần dịu xuống, nụ cười nham hiểm nơi khóe môi của Thành mặt rỗ cũng vụt tắt, nhìn chằm chằm Khương Thượng Nghiêu một lúc, rồi vẫy tay với anh.

Khương Thượng Nghiêu thoáng do dự, rồi kiên định bước tới.

"Ngồi xuống."

"Đứng suốt cả đêm, chân tê hết cả, không ngồi được." Khương Thượng Nghiêu đứng nhìn Thành mặt rỗ đang ngồi trên phản, bình thản nói.

Lần này chắc muốn đập phản rồi! Không khí trong phòng giam bỗng chốc nóng hẳn lên.

Thành mặt rỗ chưa từng bị ai nhìn với ánh mắt coi thường như thế, cánh mũi phập phồng, nhặt ngay chiếc dép ở phía trước phản nhằm thẳng vào mặt vào đầu Khương Thượng Nghiêu mà ném. Khương Thượng Nghiêu nghiêng mặt né, tránh được trong gang tấc, khóe mắt đã thấy được mấy người vây quanh đấy.

"Làm gì thế, làm gì thế!" Cùng với tiếng hét lớn vọng lại ngoài hành lang, mấy người đứng vây trong phòng giam chớp mắt tản mát đi.

Ngay sau đó cánh cửa sắt nặng nề mở ra, là cán bộ Hoàng, người phụ trách phòng giam này.

Khương Thượng Nghiêu bị đưa đến phòng tạm giam nói chuyện, điểm khác biệt lớn nhất giữa cán bộ Hoàng và cán bộ Hướng là sắc mặt rất ôn hòa, chưa nói đã cười. Anh ta hỏi thăm xem Khương Thượng Nghiêu có chỗ nào chưa quen sau khi bị chuyển phòng giam, còn nói phòng giam số chín đúng là có mấy tên ma cô không dễ quản lý. Sự quan tâm chân thành, những lời tự trách của người này khiến cảm giác đề phòng của Khương Thượng Nghiêu lung lay, anh đang nghi ngờ liệu không biết có phải do mình nghĩ nhiều quá không.

Nhưng ton hót lại là việc mà đám phạm nhân căm ghét nhất, anh nhất thời ở đây mà tố cáo, về đến phòng giam vẫn phải cúi đầu khuất phục chúng. Thân đang ở trong tù, anh phải đề phòng tất cả mọi chuyện có thể xảy ra. Vừa suy nghĩ, anh vừa nuốt vội những lời định nói vào trong.

Cán bộ Hoàng thấy anh không có ý định cung khai, bèn cười ha ha: "Chiều nay luật sư Tạ Trinh Vực thụ lý vụ án của cậu sẽ đến, luật sư Tạ là luật sư nổi tiếng trong thành phố này, hy vọng cậu hiểu rõ hành vi phạm tội của mình, thật thà cung khai, tích cực phối hợp với cơ quan điều tra, để nhận được sự khoan hồng".

Những lời sáo rỗng này nói thật chẳng sót câu nào, nhưng tất cả những người trong trại giam này đều biết Khương Thượng Nghiêu từ chối ký tên vào lệnh bắt giữ, mỗi câu cán bộ Hoàng nói ra đều khẳng định "tội danh" của anh, đồng thời còn phải chịu đựng những lời công kích của đám đầu trâu mặt ngựa trong phòng giam số chín, mà câu nào cũng đầy ý đe dọa.

Khương Thượng Nghiêu nghe vậy hai mắt nheo lại, nhếch môi cười nhạo báng, nhưng anh hành động nhanh đến nỗi mà người ngồi đối diện không phát hiện ra. Anh tỏ ra hết sức cung kính và thận trọng, luôn miệng vâng dạ.

Quay trở lại phòng giam, lại một lần nữa nhìn thấy bộ mặt u ám của Thành mặt rỗ, trong lòng Khương Thượng Nghiêu bỗng trào lên cảm giác mệt mỏi và buồn bực tới cùng cực.

Thẩm Khánh Đệ khẳng định tất cả rất không bình thường. Tình hình diễn biến rất kỳ lạ, kỳ lạ tới mức với khả năng hiểu biết của mình, cô không thể lý giải nổi.

Khương Thượng Nghiêu tham gia vào băng nhóm xã hội đen, bị tuyên án hai năm tù; đột nhập vào nhà cướp của giết người, tình tiết nghiêm trọng, tuyên án mười năm, cộng cả hai tội lại, anh sẽ phải ngồi tù tất cả mười hai năm.

Dưới hàng ghế dành cho người đến dự phiên tòa, mẹ anh sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đóng băng. Diêu Nhạn Lam rũ ra như chiếc lá héo vì sương giá, Khánh Đệ ngồi ngay sát bên cạnh có thể cảm nhận được cả người cô ấy đang run rẩy.

Người phạm nhân tay đeo còng số tám được áp giải lên tòa án qua lối đi nhỏ bên cạnh, sau vài giây nhìn chằm chằm xuống phía dưới, thì không nhìn xuống lần nào nữa. Nhìn nghiêng thấy gò má của anh đã gầy đi nhiều, ánh mắt không còn bình thản chính trực như trước, mà như bị che phủ bởi hàng nghìn lớp sương mù, xa cách bởi hàng vạn con sông, Khánh Đệ không nhìn thấu được tâm trạng của anh.

Đây là lần đầu tiên được nhìn thấy anh sau mấy tháng xa cách. Không biết bao nhiêu đêm, cô để mặc cho ánh trăng tưới ướt tóc mình, mái tóc dài giúp cô che đi đôi mắt luôn ngấn lệ. Trong vô số khoảng thời gian rảnh ít ỏi giữa các giờ học, ánh mắt cô như có thể nhìn xuyên qua tất cả mọi chướng ngại vật hướng về phía khu rừng nhỏ, giọng hát trầm ấm của anh cứ luẩn quẩn trong lòng.

Giờ này phút này, ánh mắt cô thật tham lam, mỗi lần nhìn anh đều chăm chú như đang phác họa từng đường nét trên khuôn mặt ấy lên trái tim mình. Từng nét từng nét, khắc sâu vào trong xương trong cốt.

Khi tuyên án, cô để ý thấy thớ thịt trên má anh co rút lại, cô biết nhất định anh đang nghiến chặt răng. Đây là giây phút duy nhất anh để lộ tâm tư của mình ra ngoài. Giây phút ấy, cô cảm giác trái tim mình đau thắt, đau tới mức mắt cay xè.

"Luật sư Tạ, con tôi nhất định phải kháng án! Nhất định phải kháng án!" Ra khỏi tòa án, Khương Phượng Anh bực bội la lên, không thể nhẫn nhịn được.

"Tôi có thể hiểu được tâm trạng của mọi người." Luật sư Tạ thận trọng nói: "Thật ra có được phán quyết này cũng chẳng dễ dàng gì. Tội danh giết người trước đó vì chứng cứ không đủ nên không thể đưa ra tòa, đây là tội cố ý sát hại, nếu tuyên án có thể sẽ bị tử hình hoặc chung thân, không cần nghĩ cũng biết tôi đã tốn…".

"Chứng cứ không đủ là sự thật! Con tôi chẳng làm gì cả cũng là sự thật! Tất cả đều là nói thật! Trên cửa tòa án còn treo quốc huy rất to mà! Chúng tôi chẳng cần gì cả, chỉ cần công lý thôi!"

Luật sư Tạ vẻ mặt đầy bất lực, nói: "Tôi hiểu tâm trạng của mọi người lúc này, hay là, mọi người cứ về trước, nghỉ ngơi một hai ngày. Chúng tôi về văn phòng luật sư sẽ nghĩ cách xem nên đi tiếp thế nào?", nói

rồi quay đầu tìm trợ lý, ra hiệu cho cậu ta đánh xe lại.

"Cô Khương, chúng ta về đã." Khánh Đệ đang đỡ Nhạn Lam lúc này đã đờ đẫn như muốn ngã, khẩn khoản nói.

Nhìn Khương Phượng Anh có phần nóng nảy, mái tóc búi phía sau đã sổ bung ra, rối tung, sắc mặt cắt không còn giọt máu, hai mắt như tóe lửa.

"Luật sư Tạ, anh đừng đi vội!" Khương Phượng Anh thấy luật sư Tạ nhấc chân muốn lên xe, vội vàng lao tới kéo lại: "Con tôi còn ở trong đó, nó vô tội, vô tội mà!".

Nói tới câu cuối giọng nghẹn lại như sắp khóc, Khánh Đệ kéo Nhạn Lam đuổi theo ngăn lại: "Cô ơi, từ từ rồi nói".

Vẻ mặt luật sự Tạ bối rối, Khương Phượng Anh vẫn dùng dằng không buông. Đang giằng co, thì có một chiếc xe từ phía sau đi đến.

"Ồ, chó mẹ không bảo vệ được con, đang phát điên lên rồi kìa", một đám người từ trên bậc thềm của tòa án bước xuống, người dẫn đầu cao lớn vạm vỡ, đầu trọc lốc, rõ ràng là Nhiếp Nhị của Vấn Sơn. Trên khuôn mặt tên vừa nói như có ý cười nịnh bợ, nói tiếp: "Nhị Ca, nhà nào không đóng cửa chặt không biết", nói rồi hướng về phía Khánh Đệ xua tay, giống như đang đuổi nhặng: "Đi đi đi, đừng đứng đó chắn đường".

Luật sư Tạ thấy tình hình như vậy sớm đã chuồn từ lâu, Khương Phượng Anh quay lại thấy Nhiếp Nhị, máu nóng dồn lên mặt, ánh mắt bừng bừng như đang bốc lửa, Khánh Đệ và Nhạn Lam còn chưa kịp phản ứng, từ miệng bà phát ra một tiếng hét xé gan xé ruột như một con mãnh thú mẹ, bà lao lên.

"Mày hại chết một đứa con nhà bà còn chưa đủ, giờ lại muốn hại thêm đứa nữa, đồ khốn, hôm nay bà phải liều mạng với mày!"

Đám người bu quanh Nhiếp Nhị đâu dễ dàng để bà đến gần, liền thượng cẳng tay hạ cẳng chân, Khương Phượng Anh ngã ngồi xuống đất. Hai tay bà chống xuống đất, đứng bật dậy, nhưng lại bị đám người đó xông đến bạt tai hai phát khiến bà đau gập cả người xuống.

Khánh Đệ và Nhạn Lam một người hét lên: "Đừng đánh, đừng đánh nữa, dừng tay", một người hét: "Tôi đã gọi cảnh sát rồi, ngay trước cửa tòa án mà các người còn dám ngông cuồng như thế sao?".

Sắc mặt Nhiếp Nhị lộ rõ vẻ chán ghét và cáu kỉnh, hướng về phía thuộc hạ xua tay, ý bảo tên đó dừng lại khẽ dặn dò: "Đừng gây chuyện nữa, chỗ này người qua người lại nhiều".

Tên thuộc hạ vừa đánh Khương Phượng Anh hai cái bạt tai phủi hai tay vào nhau như đang phủi bụi, chửi nói: "Đồ chó cái, Nhị Ca nhân nghĩa, không thèm so đo với mày. Hãy nói với con chó con của mày, thù giết em bọn tao sẽ trả. Bảo nó giữ đầu cho chắc, cẩn thận đấy".

"Phì" Khương Phượng Anh ngồi dưới đất, nhổ một miếng nước bọt, rồi lau mặt, ánh mắt ngập tràn căm hận: "Bà sẽ mở to mắt chờ xem đám quỷ đoản mệnh tâm can đen tối của đám chó mẹ chúng mày nuôi dưỡng, bà không tin ông trời không có mắt, sẽ có ngày chúng mày bị trừng phạt…".

Sự hung hăng đanh đá của Khương Phượng Anh bao năm nay không bộc phát nhưng hễ bốc lên là không dễ kìm hãm, cũng chẳng thèm quan tâm tới Khánh Đệ và Nhạn Lam đang ra sức đỡ bà đứng dậy, cứ ngồi lì dưới đất mắng chửi một hồi. Người vây lại xem ngày một đông, sắc mặt của Nhiếp Nhị càng lúc càng khó coi, chen khỏi đám người đi về phía xe của mình.

Đằng sau hai chiếc xe của đám Nhiếp Nhị là một chiếc xe con hiệu Mitsubishi màu đỏ, sau khi đám đông tản đi màu đỏ đó dưới ánh nắng gay gắt càng khiến người ta thêm nhức mắt, mặt Khánh Đệ và Nhạn Lam đều biến sắc.

Ngụy Hoài Nguyên thấy không thể tránh được, liền đánh tiếng chào hỏi Nhiếp Nhị rồi đi thẳng tới, đầu tiên là nổi nóng quát Khánh Đệ: "Em ở đây để làm gì?".

Khánh Đệ làm mặt lạnh lùng đáp: "Em đến để chăm sóc bạn mình. Anh Hoài Nguyên, không phải anh đang ở trên tỉnh à? Bác trai có biết anh về đây không? Có biết anh xưng huynh gọi đệ, theo hầu hạ đám lưu manh ở đây không?".

Ngụy Hoài Nguyên ghét nhất việc cô thường lấy bố anh ta ra để dọa dẫm mình, nhưng lại bất lực, chỉ có thể quát một câu: "Em hiểu cái mẹ gì!", sau đó quay mặt sang nhìn chằm chằm Diêu Nhạn Lam.

Diêu Nhạn Lam không chịu được ánh mắt sáng lên đó của anh ta, cúi đầu đỡ Khương Phượng Anh đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Cô ơi, chúng ta về thôi, Khánh Đệ, em cứ nói chuyện đi, tí nữa về nhà chị ăn cơm".

"Lại gầy đi nhiều rồi." Ngụy Hoài Nguyên sau một lúc đứng thần người ra, mới mở miệng nói, cũng không biết là nói cho ai nghe nữa.

Khánh Đệ thoáng giật mình, nhìn qua thấy Diêu Nhạn Lam như không nghe thấy đang dìu Khương Phượng Anh rời đi.

Khương Phượng Anh hỏi nhỏ: "Đấy là ai? Họ hàng của Khánh Đệ sao?".

Diêu Nhạn Lam quay đầu lại nhìn, Ngụy Hoài Nguyên vẫn đang nhìn theo họ, còn Khánh Đệ đang đứng cạnh lại trừng mắt nhìn anh ta giận dữ, dáng người thẳng đứng.

"Anh họ của Khánh Đệ, con trai của bác cô ấy."

Khương Phượng Anh hừ một tiếng lẩm bẩm: "Rắn chuột một nhà, vừa nhìn đã thấy chẳng phải dạng tử tế gì".

Diêu Nhạn Lam mặt mày đau khổ: "Cô, cô đừng nói thế. Khánh Đệ rất tốt".

Khương Phượng Anh vỗ tay Nhạn Lam: "Cô biết, Khánh Đệ là đứa trẻ tốt. Ý cô muốn nói anh họ nó và đám người kia cơ". Trong lúc nói câu đó bà lại nghiến răng nghiến lợi: "Nếu không phải vì chúng thì Nghiêu Nghiêu bây giờ cũng đâu phải chịu tội như thế".

"Nghe thấy chưa, rắn chuột một nhà!" Khánh Đệ khẽ nghếch hàm lên, ánh mắt khinh miệt liếc về phía hai chiếc Mercedes-Benz đang lao ra khỏi cổng tòa án. Kính xe màu đen chắn mọi ánh nhìn, nhưng không chắn được sự khinh thường trong ánh mắt cô.

"Chẳng rảnh mà giải thích với em. Không hiểu gì hết!" Diêu Nhạn Lam đi rồi, Ngụy Hoài Nguyên cũng không muốn ở lại đây thêm nữa, nói xong liền bỏ đi.

"Anh!" Bình thường Khánh Đệ không bao giờ nói thừa một lời nào với người anh họ này, nhưng hôm nay lại rất khác thường: "Anh, em khuyên anh hai câu, một là, những người kia không phải người tốt. Hai là, anh đừng có để ý đến Diêu Nhạn Lam nữa!".

Ngụy Hoài Nguyên bắt đầu nổi nóng, quay người lại tiến về phía cô mấy bước: "Có phải em uống nhầm thuốc không? Anh thích chơi với ai là việc của anh, em quản được không? Còn cả Diêu Nhạn Lam nữa, em là mẹ hay là chị cô ta? Năm lần bảy lượt nhằm vào anh như thế là có ý gì?".

Khánh Đệ không nhượng bộ dù chỉ nửa bước, ngẩng cao đầu nhắc lại một lần nữa: "Người ta có bạn trai rồi, tình cảm tốt tới mức anh không tưởng tượng được đâu. Nếu anh còn là người, thì đừng làm cái việc đục nước béo cò, giậu đổ bìm leo nữa".

"Em!" Nếu không phải là quan hệ họ hàng thân thích, Ngụy Hoài Nguyên đã cho cô em họ này một cái bạt tai rồi. Anh ta nén giận, miệng khẽ cười: "Bạn trai cô ấy? Chính là thằng cha đang ngồi tù kia? Anh nghĩ nó chết còn không dễ ấy?".

Thấy sắc mặt Khánh Đệ nặng như đeo đá, Ngụy Hoài Nguyên bất giác phá lên cười: "Khánh Đệ, cố gắng mà học đi, em có tương lai hơn Ái Đệ, cậu mợ còn mong sau này em báo hiếu nuôi họ nữa. Những chuyện khác, đừng quản nhiều quá, mà em cũng chẳng quản được đâu", nói xong ngông nghênh bỏ đi.

"Khánh Đệ, anh họ em... mấy ngày trước anh ta tới tìm chị. Nhưng chị mặc kệ anh ta." Diêu Nhạn Lam lắp ba lắp bắp giải thích qua điện thoại.

Từ sau khi Cảnh Trình xảy ra chuyện, Nhạn Lam cứ mơ mơ màng màng, cảm giác trái tim cô ấy đang được phong kín trong một chiếc kén vậy. Cho tới khi nhận được cái ôm đó ở nhà tang lễ.

Trước kia không quen Thẩm Khánh Đệ, chỉ nghe thấy tên cô, ở trường chú ý tới cô nhiều hơn một chút. Trong ấn tượng của Nhạn Lam, thì Thẩm Khánh Đệ mặc dù hình dáng cao gầy, nhưng khuôn mặt rất bình thường, chính là kiểu mặt sẽ nhanh chóng bị nhấn chìm nếu vứt vào giữa một đám đông.

Thời gian đầu quen biết, Nhạn Lam chỉ cảm thấy cô rất đặc biệt. Không nói nhiều, ánh mắt lanh lợi, tính tình nghiêm túc. Nhưng khi cô nói chuyện, khách khí mà không xa cách, chân thành nhưng chừng mực. Sự quan tâm chăm sóc của cô khác một trời một vực với vẻ bề ngoài cao ngạo khó gần.

Ngày hôm đó ở nhà tang lễ, Thẩm Khánh Đệ không làm bất kỳ một động tác thừa thãi nào, cô chỉ cứ thế đi lên phía trước ôm lấy Nhan Lạm thật chặt, Diêu Nhạn Lam lập tức cảm giác như trái tim mình sắp vỡ vụn ra. Cô ấy đã phải chống đỡ một cách khổ sở, em trai không còn nữa, mẹ buồn bã tới mất lý trí một thời gian dài, công việc cũng tạm dừng, Khương Thượng Nghiêu lại đang bị tạm giam chẳng có tin tức gì, trong nhà chẳng còn lại bao nhiêu tiền, mẹ cần phải khám bệnh, còn bản thân cần tiền mua gạo mua thức ăn, lại thi trượt đại học. Nhạn Lam mơ mơ hồ hồ cảm thấy Cảnh Trình đã làm liên lụy tới anh, gặp bà và cô Khương, cô ấy cảm thấy rất hổ thẹn…

Cái ôm của Thẩm Khánh Đệ đến rất đúng lúc rất tự nhiên, đúng vào lúc cô ấy cảm thấy sống không bằng chết ấy, ý chí muốn sống mãnh liệt lại manh nha tràn về.

Nhạn Lam cần người bạn này, cô ấy không thể chịu được việc hình tượng của mình xấu đi trong lòng Khánh Đệ. Vì vậy, sau khi rời khỏi tòa án Khánh Đệ không đến nhà ăn cơm, Nhạn Lam nhất thời hoang mang, sợ liệu có phải Khánh Đệ đã hiểu nhầm gì đó rồi không? Nên cô ấy vội vàng gọi điện thoại giải thích.

"Chị không để ý tới anh ấy là đúng, tính cách anh ấy chỉ là ham cái mới lạ, qua vài ngày là sẽ nhạt đi thôi." Khánh Đệ lén liếc về phía phòng ngủ của bố mẹ một cái, che ống nghe nói: "Nghe bác gái em nói, chị dâu tương lai của em tính cách tệ lắm, quản rất chặt, anh ấy không dám làm gì đâu. Chị yên tâm đi".

Từ trong ống nghe thấy có tiếng thở hắt ra, Khánh Đệ nhẫn nhịn một lúc, cuối cùng vẫn hỏi: "Chị đã nghĩ kỹ chưa? Học lại hay…".

"Chị…" Diêu Nhạn Lam buồn bã, giọng nghẹn lại: "Chị muốn học lại, nhưng em biết đấy… chắc chị sẽ đi làm thôi, bán vé ở cung văn hóa như mẹ chị trước kia".

Bên tai Khánh Đệ vang lên tiếng cô giáo Dư: "Giải nhất, Diêu Nhạn Lam khối Mười một lớp Hai trường Nhất Trung", bỗng dưng thấy nuối tiếc vô cùng, bàn tay nắm ống nghe chặt tới mức nóng lên: "Có thể còn cách khác không? Bố chị… còn cả cô Khương nữa, cô ấy nói thế nào?".

Tiếng cười đau khổ của Diêu Nhạn Lam vọng lại: "Bố chị phong lưu sống vui vẻ lắm. Chị thật nghĩ không ra tại sao trên thế giới này lại có người đàn ông như thế, bỏ vợ đã đành, nhưng Cảnh Trình là cốt nhục của ông ấy. Hổ còn không nỡ ăn thịt con, sao ông ấy có thể vô lương tâm như thế?". Lời vừa nói xong, tiếng thút thít từ đầu dây bên kia vọng tới, chắc là cô ấy đang lau nước mắt.

Ánh mắt Khánh Đệ nhìn chằm chằm vào đôi giày da của bố mình đặt ngoài cửa, đồng cảm nhưng cũng chẳng giải thích, chỉ đành im lặng.

"Chuyện này chị cũng không dám làm phiền cô Khương nữa. Mời luật sư phải tốn rất nhiều tiền, bà ốm rồi, tiền khám tiền thuốc cũng không ít. Còn anh Khương ở trong đó, hằng tháng cũng phải gửi một ít vào. Chị… sao lại như vậy được?" Đầu dây bên kia Diêu Nhạn Lam bắt đầu rấm rứt khóc.

Sao lại như vậy được? Khánh Đệ không kìm được đau buồn, mắt cũng bắt đầu ướt. "Em vẫn còn một ít tiền…"

"Không cần đâu. Em cũng đâu giàu có gì. Hơn nữa chuyện nhà chị đâu thể giải quyết ngày một ngày hai."

"Em nói thế này, chị đừng để ý nhé, cái ông luật sư Tạ đó, em thấy ông ta rất giảo hoạt, lời nói và hành động không quyết đoán, em nghĩ… có nên nói với cô Khương, đổi luật sư khác không?"

17. Tập 1 - Chương 17

Đối phương im lặng hồi lâu.

Khánh Đệ do dự, rồi kiên quyết nói tiếp: "Chị có nghĩ, phán quyết hôm nay rất kỳ lạ không? Suốt phiên tòa cứ như cưỡi ngựa xem hoa vậy, vài điểm nghi vấn chưa làm rõ đã chuyển sang điểm nghi vấn khác. Ví dụ Nhiếp Tiểu Tứ chết do bị bắn, Cảnh Trình chết vì bị đâm, dao là do một người chết khác mang đến, vậy còn súng thì sao? Súng là của ai? Tại sao luật sư Tạ không hỏi nhân chứng? Tính quan trọng của vật chứng, em không tin ông ta không biết. Còn nữa, anh Khương không phải là người làm những việc đó, chúng ta đều biết. Cho dù anh ấy có mặt ở hiện trường, em nghĩ, nhiều nhất thì anh ấy cũng chỉ… cũng chỉ giúp Cảnh Trình đánh nhau mà thôi. Anh Khương không may dính vào đó, nếu xét tội gây gổ đánh nhau, cũng chỉ tuyên án một, hai năm là cùng.

Mà xét kỹ lại, cho dù đối phương chết rồi không có ai đối chứng, hiện trường còn mấy vạn tiền mặt, nhưng mấy kẻ cướp của đó đã tự nhận tội rồi tại sao lại không ra làm chứng cho anh Khương? Điều đấy cho thấy chẳng phải rõ ràng tên họ Nhiếp kia đang giở trò sao? Theo em, chính vì hắn ta biết được quan hệ của anh Khương và Cảnh Trình, nên đã mua chuộc hết tất cả. Những lời bọn chúng nói ngoài tòa án chúng ta chẳng phải đều nghe rất rõ? Vì em hắn chết rồi, nên hắn muốn hại chết anh Khương".

Cả một đoạn dài khiến Diêu Nhạn Lam sững lại, đầu dây bên kia, chỉ nghe thấy tiếng hơi thở phập phồng của Khánh Đệ.

"Khánh Đệ, chị sẽ suy nghĩ. Chị sẽ nói chuyện với cô Khương. Em yên tâm."

Trong lúc tinh thần hoảng loạn, Diêu Nhạn Lam còn chẳng cả nói tạm biệt cứ thế cúp máy. Khánh Đệ ngồi ở góc ghế sô pha, vô thức nghịch nghịch những hoa văn bên ngoài vỏ ghế, càng nghĩ càng thấy những phân tích vừa rồi của mình rất có lý.

Cô đột ngột đứng bật dậy, lao vào trong phòng, lật ga giường lên, lôi hộp giày bảo bối của mình ra.

Thẩm Khánh Đệ ôm trong lòng tất cả tài sản của mình, một nghìn tám trăm tệ, đi thẳng tới Nguyên Châu. Cuối năm ngoái đi dự đám cưới của anh họ, cô cũng từng lên thành phố rồi, lớn bằng chừng này mà đây mới là lần thứ hai cô bước chân vào nơi phồn hoa đô thị đó.

Thời tiết đang là mùa hè nắng nóng. Vì tiết kiệm tiền nên cô đi tàu đêm, sau khi lên tàu ôm thật chặt mớ tài sản tích góp bao năm nay trong lòng, hai mắt mở to cho tới tận khi trời sáng. Đến Nguyên Châu đã gần trưa, ra khỏi ga, cô dùng tay làm quạt, nhìn quanh bốn phía, nhất thời cảm thấy có chút hoang mang.

Cầm hơn một nghìn tệ lên tỉnh để tìm một luật sư giỏi, thật chẳng khác gì muối bỏ biển. Thẩm Khánh Đệ biết rất rõ bản thân sức cùng lực kiệt, nhưng cô không thể trơ mắt đứng nhìn Khương Thượng Nghiêu bị giam sau song sắt, cả cuộc đời bị hủy hoại bởi tai bay vạ gió đó, mà cô lại chỉ có thể buông tiếng thở dài.

Cho dù không thay đổi được cục diện, cô vẫn muốn làm việc gì đấy, vì anh, vì trái tim không thể nào bình tĩnh của mình.

"Dù chỉ có một người có thể nói rõ ràng với mình rằng, mình không nghĩ sai, anh Khương vô tội."

Sau khi lẩm bẩm tự nói với mình, Khánh Đệ lấy từ trong túi ra một tờ giấy, đọc cẩn thận, rồi thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn tấm biển trên bên xe buýt.

Đây là địa chỉ cô chép được trong cuốn "Những Trang Vàng" ở cơ quan bố, có số điện thoại và địa chỉ của mấy văn phòng luật sư lớn trong tỉnh.

Giờ quả nhiên giống như cô đã dự liệu. Hai giờ chiều, đứng dưới biển hiệu của một bến xe buýt khác, Thẩm Khánh Đệ không kìm được có chút uể oải.

Không biết có phải do tuổi còn nhỏ hay không, mà lúc trước văn phòng luật sư còn rất nhiệt tình, nhưng sau khi biết cô không có quan hệ thân quyến trực tiếp với đương sự, không thể ủy thác, nên độ nhiệt tình cũng giảm vài ba phần, hỏi kỹ thêm nữa, nghe nói là vụ án xảy ra ở Vấn Sơn, liền thẳng thắn đùn đẩy bảo

cô về tìm văn phòng luật sư tại Vấn Sơn để nhờ giải quyết, đồng thời họ cũng nói thẳng các vụ án hình sự có phân chia khu vực nên họ không tiện thụ lý.

Khánh Đệ tìm đến văn phòng luật sư thứ hai, kết quả vẫn như thế. Sau khi ra khỏi văn phòng luật sư, vẻ mặt cô chán nản, thẫn thờ đứng trước cánh cửa sắt của văn phòng luật sư, nhìn dòng xe như mắc cửi trên con đường trước mặt, đột nhiên cảm thấy có một cảm giác thê lương của việc đi vào ngõ cụt.

Nhìn lại tờ giấy mình vẫn đang nắm chặt trên tay, đọc thầm một lượt các địa chỉ, cô mở túi ra, cầm chai nước trà cô mang theo uống một hớp, vừa vặn nắp chai vừa nhìn ngang nhìn ngửa xem nên đi về phía nào.

"Vẫn còn định tiếp tục tìm nữa à?" Đằng sau có người hỏi.

Khánh Đệ quay đầu lại, là người của văn phòng luật sư, khi nãy ở trong văn phòng của chủ nhiệm Vương và chủ nhiệm Lý, người này đi vào rót nước mời cô. Mái tóc cắt ngắn, mặc âu phục đi giày da, ánh mắt sáng ngời, thoạt nhìn đã thấy là một người khá giỏi giang.

Người đó chỉ vào tờ giấy trên tay cô hỏi: "Có thể cho tôi xem qua không?".

Khánh Đệ do dự, nhưng vẫn đưa cho anh ta. Người đó cầm lấy liếc mắt nhìn một lượt, rồi cười. "Văn phòng luật sư Nhạc Hùng, một kẻ nổi tiếng thấy tiền là sáng mắt, chuyên thụ lý các vụ án kinh tế chê vụ án nhỏ quá không dính răng - không nhận; văn phòng luật sư Vương Cao Hàn, chuyên cố vấn về pháp luật thường niên cho các tập đoàn lớn ở thành phố Nguyên Châu, bất kể tình hình ra sao cũng đạt kết quả như mong muốn, không quan tâm tới những vụ án nhỏ - không nhận; văn phòng luật sư Nguyên Đô… Thôi bỏ đi, những văn phòng khác không nói nữa, đều giống nhau cả."

Khánh Đệ kinh ngạc, chỉ lên tấm biển treo trên tường: "Anh chẳng phải cũng là luật sư của văn phòng luật sư Vương Cao Hàn hay sao?". Sao lại có cái kiểu bóc mẽ ông chủ của mình như thế?

Người đó khẽ cúi người: "Tôi họ Bành. Bành Tiểu Phi. Đại học chính trị pháp luật Tây Nam. Hiện tại đang trong thời kỳ thực tập, là nhân viên của Vương Cao Hàn, trợ lý pháp lý". Ngay sau đó chỉ vào văn phòng một cách trịnh trọng, tỏ ra hết sức bí hiểm tiến sát gần Khánh Đệ, nói khẽ: "Tôi không giống những người trong đó".

Động tác cố làm ra vẻ bí hiểm của anh ta khá hài hước, nếu không phải là Khánh Đệ đang suy sụp tinh thần, lúc này có lẽ đã bị hành động ấy làm cho phì cười rồi. Thấy đối phương giơ tay ra, cô sững lại rồi vụng về giơ tay ra bắt tay anh ta: "Tôi là Thẩm Khánh Đệ".

Bành Tiểu Phi thần thái thong dong, tính tình vui vẻ, hoàn toàn không cảm thấy ngạc nhiên trước cái tên quê mùa cục mịch của Khánh Đệ, điều này bất giác khiến Khánh Đệ cảm thấy nhẹ nhõm.

"Vừa rồi tôi có nghe qua một chút vụ án của bạn cô, rất có hứng thú." Bành Tiểu Phi giải thích lý do: "Cậu Khương đó… là bạn trai của cô à?".

Khánh Đệ cụp mắt xuống lắc đầu: "Anh ấy là Khương Thượng Nghiêu. Chỉ là bạn bình thường thôi".

Bành Tiểu Phi tỏ ý đã hiểu, nói: "Có thể nói cho tôi nghe xem xảy ra chuyện gì không?".

Khánh Đệ nhìn quanh, vẫn chưa biết quyết định xem nên tìm tiếp đến văn phòng luật sư thứ ba, hay là nên trình bày lại chi tiết vụ án với Trình Giảo Kim (1) tự nhiên từ trên trời rơi xuống này.

(1) Trình Giảo Kim: (589-665) tự Tri Tiết, là một công thần khai quốc nhà Đường

"Nóng quá, đi, tìm chỗ nào để ngồi một lát. Tôi mời cô uống thứ gì đó", nói xong Bành Tiểu Phi liền bước đi trước.

Khánh Đệ lại một lần nữa thấy kinh ngạc, vội vàng chạy đuổi theo: "Để tôi mời anh".

Bành Tiểu Phi liếc mắt nhìn chai nước trên tay cô, không nói gì. Khánh Đệ bối rối cho nó vào túi, cảm thấy người này tính cách thật kỳ lạ, đi cũng nhanh nữa.

Khi vừa ngồi xuống cái bụng đáng thương của Khánh Đệ đã reo lên ùng ục mấy tiếng, cô khổ sở ngồi co người lại, Bành Tiểu Phi gọi cho Khánh Đệ một đĩa cơm rang và một cốc nước cam, còn mình thì gọi một cốc Tonic.

“Cái đầu cao như thế, có co người ngồi nữa cũng không giấu được đâu. Sáng sớm đi từ Vấn Sơn đến đây phải không? Còn chưa ăn trưa chứ gì?”

Bị người ta bóc mẽ, Khánh Đệ cũng không giả vờ nữa, ngồi thẳng người dậy chờ cơm. Cả bữa sáng và bữa trưa được cô giải quyết bằng một cái bánh bao, giờ đúng là đang rất đói. “Tôi có tiền. Để tôi mời anh, anh đừng chỉ uống không thế.” Cô chỉ chỉ vào cốc nước Tonic.

Bành Tiểu Phi phì cười.

“Tôi còn có thể trả phí tư vấn cho anh nữa, quy định trong ngành các anh là thế phải không?”

“Trong thời gian thực tập có một vụ án đặc biệt để phân tích nghiền ngẫm đối với tôi mà nói cũng tốt. Tiền tôi không nhận, giờ tôi cũng chưa có tư cách để treo biển hành nghề mà.”

Nghe anh ta nói thế, Khánh Đệ không tránh khỏi cảm giác thất vọng. Nhưng lại hy vọng vào việc anh ta là sinh viên của một trường đại học danh tiếng, có lẽ cũng khác với người bình thường. Từ khi Khương Thượng Nghiêu gặp họa phải ngồi tù, trong lòng cô lúc nào cũng chỉ suy nghĩ đến chân tướng sự việc, nhưng kiến thức non nớt, tin tức thu thập được lại không đủ, cho dù có suy đi nghĩ lại nhiều lần, cũng chưa tìm ra manh mối nào đáng kể. Giờ như người chết đuối, vô cùng khao khát vớ được một cái cọc, cho dù đấy chỉ là một cọng rơm.

Ăn cơm xong, cô nghiêm túc nghĩ lại tất cả những chuyện mà mình biết.

“Khương Thượng Nghiêu. Anh ấy là một người rất tốt, hiếu thuận với mẹ, gần gũi quan tâm bạn bè. Anh ấy có một cậu em trai, không phải em ruột. Em trai anh ấy vẫn luôn qua lại với đám người trên giang hồ, tháng Tư năm nay, à, tôi quên không nói, tôi và em trai anh ấy là bạn học cùng lớp. Tháng Tư năm nay, em trai anh ấy là Diêu Cảnh Trình mất tích một đêm…”

Khánh Đệ tường thuật lại từ đầu, bành Tiểu Phi chăm chú lắng nghe, khiến cô bất giác dấy lên hy vọng.

“Tình hình hiện giờ là như thế này, nghe mẹ anh ấy nói nhất định sẽ phúc thẩm, tôi nghĩ nếu đến phiên phúc thẩm mà vẫn là luật sư Tạ lo, có lẽ kết quả cũng chẳng khác gì. Không hiểu tại sao, tôi không tin vào vị luật sư đó, tôi có cảm giác ông ta có khả năng nhưng không chịu giúp, hoặc là không muốn giúp, rất nhiều những tình tiết quan trọng bị ông ta bỏ qua, tác phong làm việc thờ ơ không thận trọng như thế thật không phù hợp với danh tiếng hiện có của ông ta.” Khánh Đệ thấy đối phương ngồi im không nói, chỉ có ngón giữa của anh ta gõ nhẹ xuống bàn, như đang suy nghĩ điều gì, cô cũng dừng lại, cầm chặt chiếc cốc, do dự hỏi: “Có phải tôi nói rối quá không?”.

Bành Tiểu Phi xua tay, trầm ngâm nói: “Tiếng tăm của luật sư Tạ tôi ở Nguyên Châu cũng đã nghe, có thể nói mấy vụ án lớn vào tay ông ta đều được giải quyết khá thấu đáo, điểm này không cần phải nghi ngờ. Có điều những gì cô vừa nói, tại sao lại có thái độ như thế, có khả năng ông ta có suy tính riêng của mình”. Anh ta phớt lờ sự thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt Khánh Đệ, tiếp tục gõ bàn.

Cạch cạch cạch, Khánh Đệ hoang mang nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác thầm hối hận bản thân đã lãng phí thời gian. Đang định gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, thì nghe thấy Bành Tiểu Phi nói: “Điểm nghi vấn không ít, ít nhất thì cũng đưa ra được ba điểm. Thứ nhất, hung khí. Khẩu súng ở hiện trường vụ án là từ đâu mà có? Và giờ đang ở đâu? Điều này rất quan trọng, nếu là của thủ phạm, thì một vật chứng có sức nặng như thế, tại sao lại không được đưa ra? Nếu là của người bị hại, thì anh ta lấy nó ở đâu? Dùng làm gì? Điều này liên quan tới việc xác định tính chất của toàn vụ án, là tội ẩu đả hay tội giết người cướp của?”.

Khánh Đệ bất giác cúi người chăm chú nghe, tinh thần tập trung hết sức.

“… Thứ Hai, nhân chứng. Có chắc chắn Tiểu Bản là bạn của Diêu Cảnh Trình, cũng biết Khương Thượng Nghiêu chứ?”

Khánh Đệ gật mạnh đầu: “Chắc chắn. Em gái tôi nói Tiểu Bản thường xuyên đi cùng với Cảnh Trình, nó có thể chứng minh. Trên tòa án, anh Khương cũng ra sức chứng minh anh ấy là người đến sau cùng, hơn nữa lên đó cũng là để tìm Cảnh Trình, chuyện đang xảy ra trên đấy anh ấy hoàn toàn không biết. Nhưng tôi cũng chẳng hiểu tại sao Tiểu Bản không làm chứng cho anh ấy, chỉ luôn cúi đầu, sau đấy khi tòa tuyên án cậu ta cũng nhận toàn bộ tội về mình”.

"Vậy thì tìm một nhân chứng khác, chính là kẻ chỉ điểm cho Khương Thượng Nghiêu chỗ để đi tìm người."

"Đúng, đúng, chỉ cần có người chứng minh anh Khương đến sau, thì anh ấy sẽ không có động cơ gây án nữa. Tại sao luật sư Tạ lại chưa bao giờ đặt nghi vấn ở điểm này chứ?" Khánh Độ nhíu mày suy tư, sau đó lại phấn chấn nói: "Còn điểm nghi vấn thứ ba là gì?".

Bành Tiểu Phi không nói điểm thứ ba, mà quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui mừng hớn hở của Khánh Độ, cười hỏi: "Anh Khương của cô bị oan, cô vui thế sao?".

Khánh Độ ngượng ngùng ngồi xuống, lúng túng nói: 'Tôi nghĩ bao nhiêu ngày cũng không nghĩ ra được vấn đề mấu chốt có thể không vui sao được?", anh ấy đã không phụ sự tin tưởng của tôi, không phải vậy sao?

"Đừng vui mừng quá sớm. Án hình sự không đơn giản như cô nghĩ đâu. Không có mấy người có dũng khí nhúng chân xuống bùn, chứ đừng nói là nhúng sâu."

Khánh Độ thu lại nụ cười: "Anh nói vậy là có ý gì, tôi không hiểu".

"Trong ngành chúng tôi có một câu mà ai ai cũng biết, đó chính là việc tố tụng ở Trung Quốc có ba khó, tố tụng hành chính thành án khó; tố tụng hình sự biện hộ khó, tố tụng dân sự chấp hành khó." Vẻ mặt Bành Tiểu Phi hết sức thận trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm lên khuôn mặt đầy thắc mắc của Khánh Độ, thầm thở dài một tiếng, rồi mới giải thích: "Vốn chẳng có mấy người thích nhận án hình sự, dính vào quá sâu không tốt, những vụ án quan kiện dân, bên trên quyết thế nào thì sẽ thế ấy. Trình tự lại phức tạp, Công an, Viện kiểm sát, tạm giam, Tòa án, dù đến cửa nào cũng phải tới trình diện các ông to bà lớn ở cửa đấy. Trừ phi đằng sau có người chống lưng, danh tiếng tốt, hoặc nhờ một vụ án mà thành danh có thể ăn gang nói thép, thì mới có người dám thử sức".

"Nhưng anh ấy bị oan." Khánh Độ nói từng từ, từng chữ một.

Bành Tiểu Phi vô cớ than dài trong lòng: "Giờ theo như những gì cô nói, thì mực nước bên trong vụ án đó sâu tới mức nào tôi thật không dám phỏng đoán. Mấy vụ án giết người cướp của trước đó ở Vấn Sơn, ba ông chủ mỏ than bị giết đã tạo ra những ảnh hưởng không nhỏ trong xã hội, không loại trừ khả năng họ muốn nhanh chóng kết án, để làm yên lòng dân và đảm bảo sự ổn định của xã hội. Vì vậy... cứu người ra là việc làm không thực tế, kết cục tốt nhất là nắm lấy mấu chốt của nhân chứng và vật chứng, để giảm bớt án được vài năm".

Trái tim cô đang từ vui mừng đột ngột thành thất vọng, do chuyển biến quá nhanh, nên Khánh Độ bỗng thấy lòng mình trống rỗng. Cô cúi gằm mặt xuống, không muốn để người khác nhìn thấy đợt thủy triều bằng nước mắt cuồn cuộn dâng lên trong tim cô. Mím chặt môi suy nghĩ hồi lâu, khi cô ngẩng đầu lên, nghển thẳng cổ, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, nghiêm túc hỏi Bành Tiểu Phi: "Sao ngày ấy anh lại chọn học luật? Bởi vì anh tin vào công lý, hay là không tin?".

Bộ dạng nhanh nhẹn, chín chắn trước đó của Bành Tiểu Phi như chiếc mặt nạ đột ngột bị câu hỏi của cô lột ra, chẳng khác gì khi tỉnh giấc thấy mình trần như nhộng trước bao nhiêu con thú đang nhìn, ánh mắt anh ta thoáng hiện lên vẻ hoang mang, nhưng ngay lập tức lấy lại nét bình tĩnh vốn có. Anh ta không trả lời câu hỏi hóc búa đó, vẫy tay ra hiệu muốn thanh toán. Nhìn Khánh Độ đang ngồi ngang hàng bên cạnh, cảm thấy ở cô bé mới lớn này toát ra một thứ khí chất quyết liệt vô hình, anh ta vừa nghi ngờ lại vừa thấy tự xấu hổ. Thế là, lần thứ ba anh ta thầm thở dài một tiếng trong lòng.

Trong thư phòng của tòa tỉnh ủy số sáu, Bành Tiểu Phi đang ngồi đối diện với bố mình, ủy viên thường vụ tỉnh ủy Tế Tây, bộ trưởng Bành Ngư.

"Tiểu Phi, phải biết cái gì nên tránh và làm việc phải có mục đích, những lời như thế sau này đừng bao giờ nhắc lại nữa. Con học luật, luật pháp không thể thay đổi bởi ý chí của một cá nhân nào cả, phải có chứng cứ." Bành Ngu nghiêm khắc nói: "Cứ mơ mơ hồ hồ thế mà nghi ngờ cả một bộ máy lãnh đạo địa phương vừa vô trách nhiệm vừa thể hiện sự non kém của mình. Con sắp tốt nghiệp rồi, đã là người trưởng thành, sao có thể nhìn vấn đề bằng con mắt trẻ con như thế?".

Giọng điệu quan liêu của bố khiến cảm giác bất lực sâu sắc của anh lại một lần nữa trào lên, Bành Tiểu Phi không nói không rằng ngồi lọt thỏm xuống ghế sô pha.

Bành Ngu im lặng một lúc, mới nói: "Bí thư thành phố Vấn Sơn là thuộc hạ cũ của bí thư Cao, bố tin vào tinh thần đảng viên và hành vi cá nhân của ông ta, năm tới có lẽ ông ta sẽ lùi về làm đại biểu quốc hội, mà mùa xuân sang năm, toàn bộ bộ máy lãnh đạo của tỉnh sẽ có điều động về nhân sự, bí thư Cao rất được coi trọng. Vì vậy, mấy vụ án có ảnh hưởng tiêu cực xảy ra ở Vấn Sơn do thành ủy Vấn Sơn giải quyết là hợp lý nhất rồi".

Sắc mặt Bành Tiểu Phi thoáng mỉa mai: "Bố, ý bố muốn nói là cả đám lãnh đạo ở Vấn Sơn nghỉ hưu, trong thời gian chờ lựa chọn được người thích hợp, không được để xảy ra bất kỳ sai sót nào, xảy ra chuyện lớn cũng làm lơ, coi như không thấy không biết?".

"Hồ đồ! Không phải không giải quyết, mà là giải quyết trong phạm vi nhỏ. Bản chất của hai vấn đề này hoàn toàn khác nhau." Mặc dù là cán bộ cấp cao, phải giữ nguyên tắc, nhưng đối diện với con trai của mình, Bành Ngu từ từ giải thích để anh "lĩnh hội" được đường hướng chính trị.

"Người ngoài không biết tình hình phức tạp trong nội bộ tỉnh, tỉnh trưởng Ba vừa nhậm chức còn đang trong thời kỳ thiết lập uy phong, nghe nói sang năm bên trên còn cử vài cán bộ bên ngoài vào làm trong tỉnh ủy, nói cách khác thì, mảnh đất này sẽ bị cắt mất một góc, hay bọn họ sẽ đánh mất hẳn Nguyên Châu, hai năm sắp tới sẽ là hai năm quan trọng."

"Con không hiểu bè phái chính trị của bố và mấy người đó, con chỉ đứng ở góc độ của một người hành nghề pháp luật, nên con thấy đau lòng và bất lực", giữa hai lông mày của Bành Tiểu Phi khẽ nhíu lại để lộ sự phẫn nộ: "Bố, bố không thể hiểu được, khi phải đối diện với ánh mắt tín nhiệm của một cô gái không biết bấu víu vào đâu, mà bố lại bất lực không thể làm gì, bố không hiểu dược cảm giác đó đâu. Chứng cứ còn chưa thu thập đủ đã vội vã mở phiên tòa để tuyên án, điều đó thể hiện sự cứng rắn trong cách đối xử với kẻ phạm pháp, nhưng nếu họ thật sự vô tội thì sao? Khi mà những người không hiểu nội tình vỗ tay khen hay, thì những người vô cớ vì một vụ án mà cả đời không cách nào rửa sạch tội đó sẽ phải trả một cái giá như thế nào?".

Bành Ngu nặng nề đặt cốc trà trên tay xuống, ánh mắt nhìn con trai dần dần trở nên nghiêm khắc: "Tiểu Phi! Chú ý cách diễn đạt của con".

Mẹ Bành Tiểu Phi mang hoa quả vào, làm dịu không khí giữa hai cha con: "Lại nổi nóng rồi? Ngày nào cũng hầm hè với nhau. Tiểu Phi, mặc kệ bố con đi, mau ăn hoa quả".

Bành Ngu xua tay, ý bảo vợ ra ngoài, sắc mặt dịu lại trầm giọng nói: "Nguồn tài nguyên ở Vấn Sơn phong phú dồi dào, mấy năm gần đây phát triển rất mạnh, nhanh chóng trở thành thành phố trọng điểm của tỉnh. Nhưng cùng với sự phát triển về kinh tế cũng không tránh khỏi những hiệu ứng tiêu cực. Tỉnh trưởng Ba đã rất giỏi trong việc quản lý kinh tế ở tỉnh bên cạnh, sau khi về Tế Tây không chừng sẽ lấy Vấn Sơn làm địa điểm đột phá, mà phương pháp của bí thư Cao cũng rất cứng rắn, mọi người đều biết. Trận này…". Bành Ngu bình tĩnh dừng lại, sắc mặt ưu tư: "Bố là người được bí thư Cao dìu dắt, thời khắc mang tính quyết định thế này, làm gì có chuyện đào tẩu hay phản lại ông ấy. Tiểu Phi, chuyện này bố không cho phép con tham gia".

Bành Tiểu Phi nhìn bố chằm chằm hồi lâu, không khí nặng nề cũng dần dần tan đi. Anh ta khẽ nhếch khóe miệng, nói: "Con có chút hối hận khi học ngành luật. Học kinh tế, học tự nhiên, học y, còn tốt hơn học luật nhiều".

Sáng hôm sau, Bành Tiểu Phi với thần sắc mệt mỏi của người ngủ không đủ giấc đứng bần thần trước máy điện thoại, sau khi do dự hồi lâu vẫn quyết định bấm số: "Thẩm Khánh Đệ? Về Vấn Sơn rồi chứ? Tối qua gọi điện nhưng không gặp được cô. Thế này nhé, tôi có một anh bạn, cũng là người Vấn Sơn, chuyên môn rất khá, hai năm trước còn có cơ hội được giữ lại trường, nhưng vì lý do cá nhân mà phải từ bỏ cơ hội đó, về Vấn Sơn mở một văn phòng luật sư nhỏ. Nếu cô đồng ý tới nói chuyện với anh ấy, tôi sẽ cho số".

Đầu dây bên kia Khánh Đệ bình tĩnh nói một câu: "Được".

Bành Tiểu Phi đọc số điện thoại xong, do dự vài giây, rồi nói tiếp: "Xin lỗi, tôi chỉ có thể giúp được bấy nhiêu thôi".

Bên này Khánh Đệ nghe thấy anh ta nói vậy buồn bã cười: "Trên đường quay về, tôi đã suy nghĩ rất nhiều những lời anh nói, tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của anh rồi. Lần đầu tiên tôi mới giác ngộ, thế giới này thật quá

rộng lớn, lớn tới mức tôi khó có thể hiểu được. Nhưng cho dù kết quả ra sao, anh ấy ngồi tù mười năm, hay năm năm, thì đối với tôi anh ấy vẫn là người tốt. Thế giới dù có thay đổi, thì suy nghĩ này của tôi mãi mãi không bao giờ thay đổi. Đối với tôi mà nói, vậy là đủ rồi".

Sau khi đặt điện thoại xuống, mẹ Khánh Đệ lập tức đưa cho cô một chiếc khăn mặt nóng: "Chườm đi".

Khánh Đệ cầm lấy, hết sức cẩn thận đặt lên chỗ sưng trên má. Ái Đệ không nhịn được sán lại ngồi trên ghế sô pha cùng chị, tò mò hỏi: "Chị, hôm qua chị đã đi đâu? Vừa rồi ai gọi điện đến thế?".

18. Tập 1 - Chương 18

Nửa đêm Khánh Đệ về tới nhà, thấy cửa đã bị khóa trái, không dám gọi, cũng may là Ái Đệ vẫn mở cửa sổ ngồi đợi cô. Ái Đệ cũng không dám mạo hiểm với cơn thịnh nộ của bố ra mở cửa cho chị, đành làm nóng mấy chiếc bánh gạo rồi cho vào túi ném xuống cho cô. Chỉ vậy, Khánh Đệ ăn bánh cho ấm bụng, sau đó dựa vào chiếc xe đạp của mình ở dưới tầng gật gà gật gù nửa đêm còn lại.

Mệt quá, giật mình tỉnh dậy đã sáng bảnh, đúng vào giờ bố cô di làm. Bố Khánh Đệ cũng chẳng buồn quan tâm tới mấy người hàng xóm trên hành lang cũng đang chuẩn bị đi làm, ngay lúc ấy túm lấy mái tóc dài của cô kéo giật lại tát vài cái, rồi lớn tiếng chửi rủa: "Con điếm này, cả đêm không về nhà không biết lang chạ với thằng nào! Mày không cần thể diện nhưng tao cần".

Khánh Đệ nhịn đau đợi bố trút giận xong bỏ đi làm mới vào nhà, đúng lúc ấy thì có điện thoại.

"Đi Nguyên Châu. Suỵt, người vừa gọi điện là luật sư mà hôm qua chị gặp, anh ta giới thiệu cho chị một luật sư ở Vấn Sơn, nghe nói khá lắm."

'"Chị, chị đi tìm luật sư? Để làm gì? Vì anh Khương sao? Nhưng nhà anh ấy có luật sư rồi mà."

Mẹ Khánh Đệ không hiểu, đi lại nhìn hai cô con gái: "Ai? Ai là anh Khương? Khánh Đệ, con đừng gây chuyện đấy! Nghỉ hè thì ngoan ngoãn ở nhà, đừng chọc giận bố con".

"Con biết rồi." Khánh Đệ trả lời qua quýt.

Ái Đệ giải thích với mẹ: "Chính là người đó, anh trai của bạn con. Hai tháng trước con có kể với mẹ đấy, mẹ còn nhớ không?".

Mẹ Khánh Đệ lo lắng: "Khánh Đệ, con không được lo chuyện bao đồng nữa".

"Con biết rồi, con đi tắm rồi ngủ một lúc." Khánh Đệ bỏ những lời cằn nhằn của mẹ lại đằng sau. Khi đóng cửa phòng, cô vẫn còn nghe thấy Ái Đệ lớn tiếng hỏi: "Chị, mẹ anh Khương chẳng phải đã mời luật sư rồi sao? Chị lo mấy chuyện ấy để làm gì chứ?".

Chẳng vì cái gì cả, chỉ đơn thuần là muốn làm thôi. Chỉ có thế mà thôi. Cô thầm nghĩ.

Vô tình, những lời của Bành Tiểu Phi lại hiện lên trong đầu như nhắc nhở cô: "Cứu người ra là việc làm không thực tế, kết cục tốt nhất là phải nắm được mấu chốt của nhân chứng và vật chứng, để giảm bớt án được vài năm". Nước chảy trên người, Khánh Đệ hắt xì hơi vì lạnh. Cô hất mái tóc dài ra phía sau, ngẩng mặt lên hứng lấy dòng nước từ vòi sen, để mặc cho nước xối xuống.

Luật sư Nghiêm Hoa Khang đúng như những gì Bành Tiểu Phi nói, tố chất chuyên nghiệp cao, đáng tin.

Văn phòng chỉ tầm mười mét vuông, tấm biển hiệu treo trước cửa văn phòng dường như bị các cửa hàng quần áo khắp dãy phố nhấn chìm. Văn phòng có hai người, ban đầu Khánh Đệ tưởng luật sư Nghiêm với khuôn mặt bình thường, dáng người bé kia là nhân viên của văn phòng luật sư này. Sau đấy khi họ ngồi xuống nói rõ mục đích đến đây, Nghiêm Hoa Khang lập tức đi thẳng vào vấn đề, hỏi tỉ mỉ chi tiết. Khánh Đệ nhắc lại một lượt những gì đã nói với Bành Tiểu Phi khi ở Nguyên Châu, Nghiêm Hoa Khang đẩy gọng

kính trên mũi, giống như Bành Tiểu Phi, chỉ thoáng chốc đã hiểu ngay ra mấu chốt vấn đề ở đâu. Vật chứng, nhân chứng, và thái độ của những người thụ lý vụ án này.

Khánh Đệ rất bình tĩnh, ngược lại, Diêu Nhạn Lam lại có phần kích động. Hai tay chống lên bàn làm việc, rướn cả nửa người về phía trước, nhìn chằm chằm vào mắt của luật sư Nghiêm Hoa Khang: "Anh nói thật chứ? Anh tôi có thể thoát tội?".

Bị một đôi mắt to ầng ậng nước như thế nhìn chăm chú, mặt luật sư Nghiêm thoáng ửng đỏ, khẽ ho một tiếng, nói: "Sẽ cố gắng, cố gắng! Mọi người đều biết, những án hình sự không dễ cãi. Nếu tình hình như dự đoán, cũng chỉ dám hy vọng năm mươi năm mươi, nếu như không được, thì ít ra sẽ giảm được vài năm tù".

Diêu Nhạn Lam gật đầu liên tục, giống như người vừa được hồi sinh từ cõi chết trở về, ngay ngày hôm sau đưa mẹ của Khương Thượng Nghiêu đến ký vào giấy ủy quyền.

Vụ trọng án này ở Vấn Sơn, sau khi qua tòa sơ thẩm, không còn luật sư nào đồng ý nhận bào chữa nữa, trong lòng Khương Phượng Anh gần như đã tuyệt vọng, nhưng sau vài lần tiếp xúc, tác phong nghiêm túc thuần thục của luật sư Nghiêm Hoa Khang đã khiến bà nhen nhóm chút hy vọng.

Cho tới khi luật sư Nghiêm nhắc đến nhân chứng Hoàng Mao.

"Hoàng Mao?" Khánh Đệ và bà Khương đưa mắt nhìn nhau.

"Đúng, tuần trước tôi vào trại tạm giam số hai gặp bị cáo, chính là Khương Thượng Nghiêu. Khi đó cậu ta đã kể lại cho tôi nghe những gì đã xảy ra vào tối hôm ấy, khoảng tầm chín giờ, cậu ta đã tìm thấy bạn thân của Diêu Cảnh Trình ở cảng XX của thành phố Vấn Sơn cũ - chính là Hoàng Mao. Hoàng Mao đã nói cho cậu ta biết Cảnh Trình đi đâu, đồng thời còn cùng Hoàng Mao đến khu chung cư đó. Trước khi Khương Thượng Nghiêu lên trên tìm Cảnh Trình đã dặn Hoàng Mao gọi 110 báo cảnh sát, nhân chứng này rất quan trọng. Nhưng hôm thứ hai, khi tôi lần theo địa chỉ mà Khương Thượng Nghiêu đưa đến tìm nhân chứng, nhân chứng không có nhà, theo lời bố cậu ta, cuối tháng trước Hoàng Mao đã đi khỏi nhà rồi, không biết đi đâu."

Cả Khánh Đệ và bà Khương đều đồng thời nín thở.

"Liệu có phải cậu ta sợ gặp phiền phức nên đã đi trốn rồi không?" Khương Phượng Anh hỏi.

"Không loại trừ khả năng này." Nghiêm Hoa Khang vò vò tóc. Càng nhúng sâu vào càng thấy bất lực, nhớ đến ánh mắt sâu xa khó dò của những bạn đồng nghiệp khi biết anh ta nhận thụ lý vụ án này, anh ta có đầy đủ lý do để nghi ngờ về một khả năng khác… Hoàng Mao đã bị diệt khẩu rồi.

Anh ta mở ngăn kéo bàn, lấy ra một tấm ảnh: "Tôi muốn nhờ hai người giúp đỡ, nhờ vào bạn bè người thân, phô-tô tấm ảnh này ra và đi phát khắp nơi. Người này là điểm mấu chốt, có thể nói lời làm chứng của hắn ta đóng vai trò vô cùng quan trọng".

Khánh Đệ nhận lấy tấm ảnh, thoáng nhìn đã kinh ngạc: "Người này tôi đã từng gặp rồi!", nói xong ảo não cắn chặt môi, nhìn chằm chằm vào tấm ảnh như cố nhớ lại điều gì: "Vào ngày chôn cất Diêu Cảnh Trình. Khi tôi đi ra có đụng phải cậu ta. Khi ấy cậu ta đang ngồi xổm ở bên ngoài nhà tang lễ hút thuốc. Ấn tượng của tôi rất sâu sắc, hôm ấy còn lấy làm lạ sao người này lại nhuộm tóc vàng khè như thế. Giờ nhìn ảnh mới biết vì sao cảm giác lúc ấy lại kỳ lạ vậy! Bàn tay cậu la cầm thuốc ném đi rất trắng, nhìn ảnh mới biết thì ra là bị bạch tạng. Cô, cô nói xem tại sao cháu lại không nghĩ ra sớm chứ? Nếu hôm ấy cháu kéo cậu ta lại xin cậu ta ra làm chứng, không chừng anh Khương đã bình an vô sự rồi".

Luật sư Nghiêm thất vọng ngồi xuống, lắc đầu bất lực nói: "Thế thì đúng rồi, tính thời gian, có lẽ ngay sau ngày hạ táng của Diêu Cảnh Trình, thì hắn ta đã rời khỏi thành phố này".

Khương Phượng Anh tay chống trán, khó che giấu được đau khổ trong mắt, nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại: "Là số, là số cả rồi!".

Khi ra khỏi văn phòng luật sư, thấy sắc mặt bà Khương hốc hác tiều tụy, Khánh Đệ ngập ngừng định nói gì đó rồi lại thôi.

“Không cần khuyên cô nữa, cô nghĩ thông rồi. Cô đã sống hơn nửa đời người, có chuyện gì chưa từng trải qua chứ?” Bà Khương vỗ nhẹ vào bàn tay đang nắm ghi-đông xe của Khánh Đệ, khóe miệng còn như thoáng nở nụ cười lơ đãng.

“Năm ấy ở Nội Mông, những trí thức trong đội đều đã quay về thành phố, cô vì mang thai Nghiêu Nghiêu nên không kịp có tên trong nhóm cuối cùng. Sau này chẳng còn cách nào, đành đến kỳ (1) tìm bố nó, trên đường quay về không bắt được xe, nửa phần đường còn lại phải đi bộ về tới đại đội. Vì ngày hôm ấy đi bộ nhiều quá nên bị động thai, nửa đêm có dấu hiệu sinh, đang là giữa mùa đông, buổi tối trời bắt đầu trở gió. Cô còn nhớ đây là trận bão tuyết lớn nhất trong lịch sử Nội Mông trong vòng tám năm trở lại đây, trận bão tuyết kéo dài mấy ngày liền. Không có bác sĩ, đành nhờ vào sự giúp đỡ của mấy người dân du mục quanh đây, cứ như thế, cô đã sinh nó ra ở nhà một người dân du mục. Cũng may trải qua bao nhiêu năm vất vả, đã nuôi được nó lớn khôn. Chỉ cần giữ được mạng sống, dù phải bỏ ra bao nhiêu tiền thì hai mẹ con cô cũng sẽ vượt qua được.”

(1) Kỳ: Đơn vị hành chính thuộc Khu tự trị Nội Mông, tương đương với huyện.

Những bóng người đi đường và xe cộ xung quanh giống như bị cách ly bởi lớp kính, dần dần mờ đi. Tất cả những tiếng thở trong thành phố này cũng không lọt được vào tai bà nữa. Sắc mặt bà Khương bình thản, ánh mắt như nhìn xuyên thời gian về một miền ký ức xa xăm.

Người phụ nữ trung niên ấy, mấy ngày trước vì con trai còn khóc lóc chửi bới liên tục làm loạn trong tòa án, giây phút này đây, lại ba phần cảm thán bảy phần bi thương, tựa như đã chấp nhận số mệnh của mình. Trong khói bụi trần gian, mỗi người đều từng trung thành với một loại tín ngưỡng nào đó, ví dụ như lý tưởng, ví dụ như tình yêu, tin tưởng sâu sắc không hối hận. Mộng tưởng và tình yêu của bà, ánh sáng đã lụi, bị chôn vùi nơi thảo nguyên xanh tươi đó rồi sao? Sau đó bị bão tuyết gào thét, cuốn sạch đi, không lưu lại chút dấu vết nào?

Khánh Đệ bỗng thấy đồng cảm, chẳng khác gì những suy nghĩ gần như tuyệt vọng bị phong kín trong cái thế giới hỗn độn này, không biết lưu lạc về đâu bỗng chốc hóa thành sự bi thương lan tỏa khắp người cô.

“Cô…”

Khương Phượng Anh như bừng tỉnh, cười: “Cảm ơn cháu, Khánh Đệ. Mấy hôm nay phiền cháu phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi”.

“Cô khách sáo quá. Nhạn Lam vừa phải đi làm vừa phải chăm sóc bà, cháu có thể giúp được gì cháu sẽ cố gắng hết sức. Trước kia Cảnh Trình… bọn cháu là bạn tốt. Ảnh của Hoàng Mao cháu đã đi phô-tô rồi, đang nghỉ hè, cháu sẽ nhờ các bạn học cùng lớp đi hỏi dò giúp. Nói không chừng lại có tin tức.”

Nói thì thế nhưng mấy hôm sau vẫn không thấy tung tích của Hoàng Mao ở dâu. Dù Khương Phượng Anh đã tìm tới tận nhà của Hoàng Mao, quỳ xin trước mặt bố Hoàng Mao vẫn tốn công vô ích.

Người đàn ông trung niên già trước tuổi đó cũng quỳ xuống trả lễ cho bà, nước mắt nước mũi đầy mặt, nói: “Thằng con tôi từ nhỏ đã không chịu nghe lời. Kẻ làm bố như tôi đã không biết bao nhiêu lần đi hỏi dò tin tức về nó rồi, mà cũng chẳng thấy đâu, tôi cũng lo lắng, chẳng sống yên được ngày nào. Chị ơi, chị mau đứng dậy, mau đứng dậy đi, không phải tôi không muốn giúp chị…”.

Từ nhà Hoàng Mao đi ra, mấy cô cháu Khương Phượng Anh đều thất thần.

Khương Phượng Anh đi trước còn đi làm, Khánh Đệ đẩy xe, nói với Diêu Nhạn Lam: “Em đưa chị về, nhìn sắc mặt chị không tốt lắm”.

Diêu Nhạn Lam miễn cưỡng nở một nụ cười: “Chị chẳng ngủ được”.

“Cô Diêu… có khá hơn không?”

Diêu Nhạn Lam lắc đầu: “Vẫn thế có vẻ còn nặng hơn. Cứ đến giờ ăn cơm là bảo chị đi gọi Cảnh Trình, chị không đi là mẹ sẽ nổi giận, giải thích thế nào cũng không nghe, chị chỉ còn biết sang nhà bà tránh một lát”, nói xong dùng tay bóp trán, thở dài: ”Bao giờ thì mới có kết quả đây?”.

Khánh Đệ bất lực, đành im lặng.

Đưa Diêu Nhạn Lam tới cổng khu tập thể đường sắt, Khánh Đệ nói tạm biệt xong, còn chưa ra đến đầu đường, đột nhiên như có linh cảm, cô dừng xe quay đầu lại. Diêu Nhạn Lam vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, thấy Khánh Đệ quay đầu nhìn, cô ấy thoáng mỉm cười. Ánh nắng mặt trời buổi trưa chiếu xuyên qua tán lá cây hạch quả đổ những vết loang lổ đầy màu sắc xuống mái tóc đen đang rối tung Nhạn Lam, khuôn mặt xinh đẹp như bị bao trùm bởi thứ ánh sáng thần thánh, khiến Khánh Đệ lại như được nhìn thấy sự ngượng ngùng và dịu dàng của những ngày đầu gặp gỡ ấy. Khánh Đệ khẽ khựng lại, khóe miệng nhếch lên cười đáp lại, vẫy tay chào rời đi.

Về đến nhà cô lập tức gọi điện cho luật sư Nghiêm, đối với sự biến mất của Hoàng Mao, luật sư Nghiêm cũng bó tay không biết phải làm thế nào: "Giống như bốc hơi trong không khí rồi. Người thân họ hàng không ai biết tin tức gì, đến sòng bạc dưới lòng đất trước kia cậu ta làm tìm, nhưng Hoàng Mao chẳng thân thiết với ai, hễ nhắc tới cậu ta thì một là lắc đầu hoặc hai là trả lời không biết, giống như chán ghét đến độ cứ nghe tới tên cậu ta là muốn buồn nôn. Tôi cũng chưa từng gặp người nào mà vô duyên như thế".

"Vậy luật sư Nghiêm, nếu nói…" Khánh Đệ thận trọng tìm lời cho phù hợp, dường như cực kỳ không muốn nhắc tới khả năng đó: "Nếu như không thể tìm được nhân chứng này, thì sẽ thế nào?".

Một lúc lâu sau mới nghe luật sư Nghiêm trả lời: "Chuyện này… Khánh Đệ, tôi thấy khả năng thoát tội là không thể. Cách duy nhất là phải nắm vững vật chứng, cố gắng giảm được mấy năm ngồi tù. Cô là bạn của Tiểu Phi, nên tôi cũng thẳng thắn nói để cô biết. Theo như kết quả sau mấy ngày nỗ lực của tôi mà nói, đối với vật chứng, bên khởi tố rất coi trọng, tôi tin đây chính là điểm đột phá của vụ án. Nhưng cụ thể họ có thể thỏa hiệp tới mức nào, tôi không dám chắc".

Khánh Đệ giữ điện thoại hồi lâu, cho tới khi luật sư Nghiêm ở đầu dây bên kia alô mấy tiếng, cô mới giật mình. "Anh ấy… anh Khương, ở trong đó có ổn không?"

"Vào trong đấy rồi thì ổn sao được? Có điều, tôi thấy cậu ta giống như có điều gì đấy khổ tâm, xem ra gần đây có vẻ mệt mỏi hơn trước nhiều. Nhưng lần nào cũng có người đứng giám sát, không có cách nào nói kỹ. Trình tự là như vậy, tôi cũng bất lực."

"Tôi muốn gặp anh ấy."

"Khánh Đệ…"

"Tôi muốn gặp anh ấy, chỉ một lần thôi cũng được. Luật sư Nghiêm, tôi đảm bảo sẽ không nói năng lung tung đâu, đảm bảo sẽ không gây phiền phức cho anh." Khánh Đệ kiên trì: "Tôi chỉ muốn nhìn thấy anh ấy thôi".

Dưới chân tường chỗ góc chết mà camera giám sát không quay tới được, Khương Thượng Nghiêu đối mặt với bức tường, cúi gập người gáy chạm tường, hai tay giơ cao, vịn vào tường đứng khom lưng, khuôn mặt bị máu dồn xuống đỏ như tôm luộc.

… "Không đến nữa. Anh thật đáng ghét, đã nói là sẽ dạy em chơi ghita mà." Đấy là khi Nhạn Lam quay người né tránh bàn tay anh.

"Bụp!", một chiếc đế giày giáng thẳng xuống phần thịt mềm nơi gáy anh. Đứng ở tư thế lái máy bay quá lâu, huyết dịch chảy ngược, tai bắt đầu ong ong, phần gáy cũng rất mẫn cảm. Lúc này, anh chóng mặt hoa mắt, gần như không đứng vững nữa.

"Bay đến đâu rồi? Đến biên giới chưa?" Một tay thuộc hạ của Thành mặt rỗ hỏi.

"Đến rồi." Anh hít một hơi thật sâu trả lời.

"Bay về phía tây đi, chúng ta đến chỗ bọn mũi lõ xem thế nào."

…

"Đến đâu rồi?"

"Moscow."

"Mẹ mày, bay nhanh hơn một chút! Đầu trọc, thêm nhiên liệu cho nó."

Một tên khác nghe lệnh, cười hi hi đáp: "Món chân giò hầm đến đây!", nói xong lập tức dùng cùi chỏ và đầu gối vừa thụi vừa đá vào mạng sườn của Khương Thượng Nghiêu, anh bị đánh đến độ lảo đảo, vội vàng dùng hai tay đẩy mạnh vào tường để lấy lực, lại một lần nữa anh đứng vững trong tiếng cười nhạo báng của các bạn tù.

… "Anh, nếm thử xem! Món chân giò lợn anh thích nhất đấy, bà hãm, em nêm nếm gia vị." Đấy là khi cô ấy cầm đũa lên, ánh mắt lấp lánh cười chờ đợi một lời khen ngợi. Nhạn Lam.

"Mẹ kiếp, vẫn chưa đến Mỹ à?"

"Đến rồi, đã đến rồi." Anh trả lời một cách máy móc.

"Ném bom cái gì ấy nhỉ… cái gì mà… nữ gì của bọn chúng? Nữ gì mà đứng ờ bên bờ biển?"

"Tượng nữ thần tự do!" Có người sau khi nhắc nhở xong lại hò hét: '"Ném bom cả Nhà Trắng luôn đi",

"Ném rồi."

… "Thêm vài năm nữa…" Đấy là khi cô ấy dựa người vào lòng anh, quay đầu ngẩng lên nhìn đôi mắt anh, sau đó ngượng ngùng vùi mặt trong ngực anh.

Nhạn Lam.

Nhạn Lam.

"Ném cái con mẹ mày! Sao chẳng nghe thấy tiếng gì thế?"

Một đế giày nữa lại đạp thẳng vào gáy anh, cả người Khương Thượng Nghiêu co rúm lại, phải một lúc sau mới hồi phục… "Bùm.. bùm".

Nhạn Lam.

"Ném bom xong chưa? Anh Thành? Bay về chưa?"

Trước đó Thành mặt rỗ đang ngồi trên phản, trên mấy tờ báo trải trước mặt đặt vài đĩa thức ăn, hắn ta bưng một bát cơm to cắm cúi và. Nghe thấy thuộc hạ hỏi, nhướng mắt lướt nhìn về phía Khương Thượng Nghiêu đang đứng ở góc tường, vừa nhai vừa nói: "Nhị Ca nói vợ nó xinh lắm, hỏi nó xem có phải không?". Chưa nói xong liền nhếch miệng cười bí hiểm, những nốt rỗ trên mặt nhấp nhô, dưới ánh đèn mờ ảo trông càng gian ác.

Trong lúc ý thức mơ màng Khương Thượng Nghiêu vẫn nghe được câu nói đó, toàn thân bỗng cứng lại, máu huyết đang chảy ngược như ngưng đọng.

Những tiếng cười ác ý đê tiện vỡ òa ra, tên thuộc hạ vừa nói lúc này cao hứng: "Được đấy, về thôi, về thôi! Đưa bọn anh đến nhà chú ngồi một lát, rồi chúng ta cùng nghiên cứu…".

Từ sau khi chuyển đến phòng giam số chín, mấy tháng nay, sự giày vò đầy đọa cả về tinh thần lẫn thể xác anh đều cắn răng chịu đựng. Tất cả những đau đớn nhục nhã mà anh phải chịu không gì ngoài việc muốn bảo toàn tính mạng, vì muốn được về nhà sớm, không muốn để người nhà phải liên lụy. Nhưng lúc này, hắn có ý nhắc tới Nhạn Lam, thì sao anh có thể nhẫn nhịn được nữa?! Sự căm hận phẫn nộ tích tụ đã lâu nay đột ngột bùng phát, không đợi đế giày giáng xuống một lần nữa, anh khẽ nhổm người lên, húc thẳng đầu mình vào bụng của tên kia.

Trước khi vào tù cơ thể anh khá khỏe mạnh, sau mấy tháng cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi rã rời, nhưng cho dù có là vậy, thì tên kia ở vào thế bị tấn công bất ngờ, đột nhiên bị anh húc thẳng vào phần mềm, liền gập người lại, hai tay ôm chặt bụng lùi về phía sau mấy bước.

Khương Thượng Nghiêu cũng chẳng thèm đôi co nhiều với tên đấy, nhảy mấy bước về phía trước lao thẳng tới chỗ Thành mặt rỗ. Trong lúc mọi người trong phòng giam còn đang bất ngờ sửng sốt, chớp mắt anh đã nhảy lên phản, nắm đấm rắn như thép vung lên.

Thành mặt rỗ kinh nghiệm đầy mình, thấy anh đột nhiên chống lại, không nghĩ ngợi nhiều, liền lộn người trên phản nửa vòng, giơ tay phải lên, với ý đồ đỡ nắm đấm của Khương Thượng Nghiêu. Lúc này đám

phạm nhân trong nhà ngục cũng bừng tỉnh, hoặc lùi lại áp sát người vào tường tránh họa của cuộc ẩu đả, hoặc lao người về phía trước vây đánh Khương Thượng Nghiêu.

Khương Thượng Nghiêu bất chấp, chỉ ra sức giằng co với Thành mặt rỗ, hai người lăn mấy vòng trên phản, anh đè chặt Thành mặt rỗ đấm liên tục vào người hắn, hai chân kẹp chặt nửa người Thành mặt rỗ, rồi giơ hai tay bóp chặt cổ hắn, hỏi: "Nhiếp Nhị làm gì cô ấy rồi?".

Trong lòng anh vừa đau vừa hận, tinh thần cực kỳ đáng sợ, gân xanh nổi đầy trên cổ, hai mắt đỏ ngầu, giống như con quỷ tới lấy mạng người. Thành mặt rỗ toàn thân lạnh toát, hơi thở càng lúc càng khó nhọc, hai chân đạp loạn, cảm giác như chỉ ngay một giây sau đó Khương Thượng Nghiêu sẽ bóp chết hắn ta.

Khương Thượng Nghiêu giữ chặt không buông.

Từ sau khi vào phòng giam số chín, anh đã hiểu mình không còn sự lựa chọn nào khác. Gần như anh đã rèn luyện được một thứ ý chí vượt quá cả khả năng của chính bản thân mình, câm như hến chấp nhận sự sỉ nhục bao gồm cả sự sỉ nhục lòng tự trọng. Nhưng nếu vấn đề liên quan tới Nhạn Lam, anh phát hiện ra cái tên đó dù chỉ bị bọn chúng nhắc đến thôi, anh cũng không có cách nào nhẫn nhịn được.

"Nhiếp Nhị làm gì cô ấy rồi?" Nghĩ đến hậu quả, ánh mắt anh như muốn nứt ra. "Nhiếp…"

Lời còn chưa nói xong, mắt anh hoa lên, tiếp theo đó là cả người ngã ngửa ra đằng sau, cổ họng bị một sợi dây quấn chặt, đấy là nhiệm vụ của bọn chúng, không biết kẻ nào đã lén giấu được một sợi dây điện.

Trong nháy mắt tình thế xoay chuyển, Thành mặt rỗ sau khi thoát nạn ho khan mấy tiếng, còn chưa thở xong, liền tung chân đá thẳng vào ngực Khương Thượng Nghiêu.

Khương Thượng Nghiêu bị mấy tên đó kẹp chặt, sợi dây điện quấn quanh cổ họng, hình ảnh trước mắt mờ ảo, cú đá vừa rồi lại nhắm đúng vào giữa ngực. Anh đau tới mức gập cả người xuống, cảm giác cổ họng mình sắp bị siết cho vỡ tung, con ngươi như sắp bắn ra khỏi hốc mắt. Trong giây phút anh nếm được vị máu ở mũi của mình, hai tay anh vòng sau kéo sợi dây diện, đột ngột dùng sức giật thật mạnh!

Không ai ngờ anh lại có dũng khí như thế! Khi sợi dây điện bị giật đứt trong tay anh, lúc mà tất cả đám người đó đang trợn mắt vì kinh ngạc, anh gầm lên một tiếng, vung tay nhằm chính giữa vào thái dương của Thành mặt rỗ lúc này còn đang sững sờ vì sửng sốt, tiện tay vòng luôn phần dây điện còn lại trong tay mình vào cổ của hắn ta, rồi dùng lực mà thít.

Dãy phản trong phòng giam là kiểu phản lửng được ghép bằng những thanh gỗ, từ lúc bắt đầu có cuộc ẩu đả, liền phát ra những tiếng kêu ầm ầm, trận ẩu đả càng kịch liệt, thì tiếng ầm ầm vang lên càng lớn. Lúc này, những phòng giam khác phát hiện có người đang đánh nhau, bỗng nhiên như thể còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, bắt đầu ra sức gõ vào chân song sắt, gào thét cổ vũ khen hay, cùng với những tiếng huýt gió là tiếng cánh cửa sắt nặng nề được mở ra, âm thanh thật sự hỗn loạn.

Khương Thượng Nghiêu không còn cảm nhận được tất cả những điều đó nữa, ý thức trống rỗng của anh chí nghĩ được một điều, hôm nay nếu anh không chết…

Hôm nay nếu anh không chết!

Nhưng do trước đó đã hao tổn quá nhiều sức lực, những kẻ kia lại tiếp tục vây lấy anh, Thành mặt rỗ nằm bên dưới ra sức giãy giụa, ý thức của Khương Thượng Nghiêu dần dần rệu rã, dường như không thể trụ vững được nữa. Tiếng cánh cửa sắt mở ra kêu ken két, tiếng còi cảnh sát vang lên chói tai, tiếng hò hét cổ vũ từ những phòng giam khác vọng lại… Trong lúc mơ hồ, anh thấy một thứ gì đó sáng choang màu bạc hướng về phía mình, đống chân tay trì độn của anh còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, ngay sau đó là một tiếng thét đau đớn xé gan xé ruột. Anh hoảng hốt, Khương Thượng Nghiêu còn đang nghi ngờ tiếng thét đó không phải phát ra từ cổ họng mình, thì trong nháy mắt, một dòng máu dỏ tươi phun thẳng lên mặt anh.

19. Tập 1 - Chương 19

Phòng giam đặc biệt chẳng có cơm cũng chẳng có nước, chỉ có sự yên tĩnh vô tận khiến người ta muốn phát điên. Qua ô cửa sổ nhỏ trên cánh cửa sắt, có thể nhìn thấy ánh mặt trời bị mạng dây điện phân cắt thành những ô nhỏ, thỉnh thoảng từ nơi xa xăm cũng vọng lại một vài âm thanh, phiêu diêu, khó nắm bắt.

Tối hôm ấy Khương Thượng Nghiêu lập tức bị giam vào phòng giam đặc biệt này, cái chết của Thành mặt rỗ không làm nguôi cơn phẫn nộ trong lòng anh, khuôn mặt đầy máu, bỗng khiến anh nhớ lại những ký ức cũ… vào thời khắc Cảnh Trình vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, trước mắt anh là một màn sương mù đỏ quạch. Anh hết lần này tới lần khác gầm lên: "Vào đây", những nắm đấm điên cuồng nhằm vào cánh cửa sắt và vách tường xung quanh mà nện, cứ như Nhiếp Nhị của Vấn Sơn đang đứng trước mặt mình. Khi sức lực cạn kiệt, nỗi lo lắng cho Nhạn Lam lại giày vò khiến tinh thần anh như muốn nổ tung, anh xếp bằng ngồi trong góc phòng bắt đầu ra sức nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

Đoạn ký ức về sau anh không nhớ rõ, tối hôm đó phải đứng ở tư thế lái máy bay quá lâu, đầu óc trong tình trạng máu dồn lên não anh hành động hoàn toàn theo bản năng, đầu tiên là vì căm hận, sau thì vì ra sức giằng co nên đơn thuần đấy chỉ là ham muốn được sống một cách thú tính. Khi anh bị đưa đi thẩm vấn anh cũng mô tả như thế: Tôi không biết, tôi chỉ biết khi ấy nếu tôi không phản kháng thì người chết sẽ là tôi, dao lam ở đâu ra tôi hoàn toàn không biết gì.

Thành mặt rỗ bị một mảnh dao lam mỏng như tờ giấy cứa vào cổ họng.

Người giết chết Thành mặt rỗ là Lương Chí Dũng, một cái tên rất bình thường, vừa bị bắt giam vì tội trộm cắp được mấy ngày. Một người thâm trầm ít nói.

Khi cảnh sát xông vào phòng giam số chín, anh ta điềm tĩnh như không lau máu trên mặt mình, ném hung khí đi, giơ tay lên cao úp mặt vào tường chịu trói. Trong lúc thẩm vấn, anh ta cũng rất thẳng thắn, khi mới vào anh ta bị tên tù cầm đầu sai đàn em đánh đập, giết chết Thành mặt rỗ chẳng qua là mượn loạn báo thù mà thôi. Về mảnh dao lam đó, nó được găm dưới đế giày của anh ta, anh ta giữ nhằm phòng thân.

Người trong giới đều biết tính chuyên nghiệp của việc cắt cổ. Nếu chỉ là cắt vào cổ họng thì không thể dẫn đến cái chết, quan trọng là phải cắt vào đúng động mạch. Nhưng động mạch ở cổ lại có tính năng tự bảo vệ, khi gặp sự tấn công của những vật bên ngoài sẽ co rút lại tránh né. Tính chuyên nghiệp của việc cắt cổ họng thứ nhất là ra tay nhanh, thứ hai là dứt khoát, thứ ba là thuần thục, chỉ cần một nhát mà cắt đúng vị trí nơi yết hầu. Có điều chẳng ai buồn quan tâm tới chân tướng, chỉ cần có người nhận tội là được, nói trắng ra lần làm loạn trong phòng giam này bị đồn thổi rộng rãi thì chẳng ai được lợi lộc gì, cảnh sát cũng phải ăn cơm để sống.

Sau khi Khương Thượng Nghiêu được thả khỏi phòng giam đặc biệt, lại bị đưa về phòng giam số mười một dãy ba trước kia. Anh Ngưu khi nhìn thấy anh không kìm được nhếch mép cười, tên khỉ gầy tay áp sát vào quần, mặt hờ hững như không nhưng lại giơ ngón tay cái lên, còn những người khác khi nhìn thấy Khương Thượng Nghiêu, lấm la lấm lét thêm vài phần kính sợ.

"Chân nhân không lộ tướng, thì ra chính là đây." Đợi sau khi người cảnh sát đưa Khương Thượng Nghiêu vào phòng giam rời đi, ngón tay cái của tên khỉ gầy gần như bật thẳng lên trước mặt anh: "Một trận mà thành danh!".

Chuyện chống đối trong tù là chuyện thường xảy ra, chống đối được thì công thành danh toại, mà thất bại thì bi thảm vô cùng, chẳng khác gì cảnh chuột cống chạy qua đường, mà số người thành công rất ít.

"Chẳng liên quan gì đến tôi cả, nếu không có người mới vào đó, thì người bị khiêng ra sẽ là tôi." Cổ họng Khương Thượng Nghiêu vẫn chưa khỏi hẳn, lại mấy ngày liền không nói, nên nghe giọng rất kỳ lạ.

"Thế mới gọi là cao thủ chứ! Mới vào chưa được bao lâu, đã lấy một mạng người. Nghe tôi nói này người anh em, thật sự là cậu có liên quan tới bọn Tang Cẩu à? Không giống chút nào!" Thấy vẻ mặt nghi hoặc không hiểu của Khương Thượng Nghiêu, tên khỉ gầy buồn bực: "Không phải cậu?".

"Giết người?"

"Tên họ Lương giờ vẫn đang bị giam trong phòng đặc biệt đó, không phải cậu mua hắn ta? Người trong giới vừa nhìn là biết, án nhỏ thì bị phạt nghiêm, án lớn lại được tha, chỉ là nhằm vào một người. Rõ ràng là trước khi vào đây đã nhận tiền của người ta mà bán mạng."

Kiểu đãi ngộ vô cùng đặc biệt này nếu không phải là bố già thì không thể hưởng, Khương Thượng Nghiêu có từng nghe qua, nhưng chưa bao giờ nghĩ nó lại xảy ra với mình. Sự nghi hoặc luẩn quẩn trong lòng, khiến vẻ mặt anh dần trở nên nghiêm nghị.

Mấy ngày sau luật sư Nghiêm vào gặp gỡ bàn bạc, khi Khương Thượng Nghiêu bước chân vào phòng đón tiếp, anh vô cùng kinh ngạc, bao nhiêu lo lắng, giày vò mong nhớ suốt những ngày qua, nhất thời xúc động chỉ muốn vứt bỏ mọi kìm nén chạy lên ôm chặt Diêu Nhạn Lam vào lòng mà giữ gìn bảo vệ. Cũng may khi bắt gặp đôi mắt đầy nước của Nhạn Lam, anh như lấy lại được chút lý trí, liếc mắt nhìn người cảnh sát đứng giám sát gần đấy, nhận thấy mình cũng chưa để lộ quá nhiều sơ hở, lúc ấy mới chậm chạp ngồi xuống, đặt hai tay bị còng lên mép bàn.

Đôi bàn tay với những đốt xương thô to của anh đang run rẩy thể hiện tâm trạng của anh lúc này, nếu không phải bị nhắc nhở hết lần này đến lần khác trước khi vào đây, Diêu Nhạn Lam đã muốn òa lên nức nở.

Án hình sự trước khi đưa ra xét xử tuyên án, để ngăn chặn mớm cung, phạm nhân không có quyền được gặp người nhà. Nỗi lo sợ và nhớ nhung suốt mấy tháng nay cuối cùng cũng được giải tỏa, Diêu Nhạn Lam và Khương Thượng Nghiêu cứ như thế im lặng nhìn nhau, ánh mắt đã truyền tải sự vấn vương giữa họ. Ngay cả những khi trả lời câu hỏi của luật sư Nghiêm, anh cũng hơi nghiêng mặt, ánh mắt rơi trên đôi má gầy gò của Nhạn Lam.

Lúc rời đi, Khương Thượng Nghiêu nhìn Diêu Nhạn Lam bằng ánh mắt sâu hun hút, cứ như lần nhìn này sẽ là âm dương cách biệt, anh nhìn bao lâu cũng chưa thấy đủ. "Luật sư Nghiêm, giúp tôi chuyển lời hỏi thăm tới gia đình mình, còn nữa, tự mình phải bảo trọng, nếu bị ức hiếp… nếu bị ức hiếp có thể tìm chú Đức."

Diêu Nhạn Lam mấy lần nước mắt muốn vỡ ra, nghẹn ngào gật đầu: "Anh cũng bảo trọng".

Đi ra khỏi cửa lớn, Diêu Nhạn Lam cứ mỗi bước lại quay đầu nhìn. Khánh Đệ đang đứng chờ bên cạnh chiếc xe Jetta vội đi tới đón, hỏi: "Thế nào? Có gặp được không?".

Không cần trả lời, chỉ nhìn những giọt nước mắt trong vui mừng của Nhạn Lam cô cũng hiểu, Khánh Đệ cười thoải mái: "Thế là tốt rồi, yên tâm rồi chứ, lát nữa về nói với cô Khương và cả bà để họ yên tâm".

"Khánh Đệ, cảm ơn em." Diêu Nhạn Lam cảm động.

"Cảm ơn em làm gì, nên cảm ơn luật sư Nghiêm đây, là anh ấy đã mạo hiểm để chị đóng giả làm trợ lý."

Luật sư Nghiêm ngại ngùng đẩy gọng kính nơi sống mũi: "Lên xe đi".

Khánh Đệ thắt dây an toàn: "Luật sư Nghiêm, đã có quyết định chưa?".

Luật sư Nghiêm gật đầu: "Đơn xin phúc thẩm chúng tôi đã trình lên tòa rồi, chỉ đợi đơn được duyệt, chờ ngày mở phiên tòa thôi".

Ba tháng sau, vụ án được thụ lý bởi tòa án nhân dân trung cấp Nguyên Châu. Cơ quan công tố kiên quyết giữ nguyên đơn kiện, bị cáo Khương Thượng Nghiêu không có ý kiến trước những tội mà bên công tố cáo buộc tội danh: Tham gia băng nhóm xã hội đen có tổ chức, đột nhập vào nhà cướp của. Nhưng anh biện giải chưa từng tham gia vào kế hoạch đó, trước đấy cũng chưa từng tham gia vào bất kỳ tổ chức xã hội đen hay có hành vi phạm tội nào khác, nên xin tòa xem xét tình hình cụ thể rồi tuyên án. Song luật sư biện hộ của anh lại cho rằng bên công tố cáo buộc anh vào tội tham gia băng nhóm xã hội đen có tổ chức, đột nhập vào nhà cướp của là không rõ ràng, chứng cứ không đủ.

Sau khi hội ý, bên tòa án đã ra phán quyết cuối cùng, bị cáo Khương Thượng Nghiêu phạm tội tham gia băng nhóm xã hội đen có tổ chức, phạt hai năm tù giam, tội đột nhập vào nhà cướp của, tình tiết phạm tội nhẹ, thái độ nhận tội thành khẩn, phạt năm năm tù giam. Gộp cả hai tội lại, phạt bảy năm tù giam.

Vì phải đi học nên Khánh Đệ không thể đi Nguyên Châu tham dự phiên tòa, buổi tối sau khi nhận được điện thoại xác thực tin tức của luật sư Nghiêm, lẽ ra cô nên có cảm giác nhẹ nhõm như trút được tảng đá đè nặng bao lâu nay trong lòng, nhưng sao vẫn bất an thế này.

Ái Đệ ngồi sát ngay bên cô, ghé cằm tì lên vai chị, nghe luật sư Nghiêm kể lại phán quyết cuối cùng của tòa án, nó khẽ thở dài.

"Thở dài gì chứ? Mới mấy tuổi đầu."

"Không ạ." Ái Đệ quay đầu vùi mặt vào hõm vai chị, một lúc sau đã thấy cổ áo cô bị thấm ướt bởi nước mắt.

"Tiểu Ái, em đang nghĩ gì?"

Ái Đệ sụt sịt một lúc, buồn buồn nói: "Chị, em chỉ mong luật sư Nghiêm nói xong việc của anh Khương sẽ nhắc tới Cảnh Trình, cho dù Cảnh Trình có bị tuyên án mười năm, hai mươi năm cũng được".

Khánh Đệ cười hờ, nụ cười còn chưa tắt, nước mắt đã rơi.

"Chị, chị đang nghĩ gì thế?"

"Chị à... chị đang nghĩ con người ta sống thật giống một câu nói: Giống như sương sớm, ngày qua khổ đau (1). "

Cô còn nghĩ đến một câu nói khác nữa.

Chỉ vì ai đó, trầm ngâm đến nay (2).

(1), (2): Câu thơ trong bài Đoản Ca Hành kỳ 1 (bài hát ngắn kỳ 1) – Tào Tháo

Mùa hè năm 2000, Thẩm Khánh Đệ thi đỗ vào trường Đại học Sư phạm Nguyên Châu như mong ước.

Những chuyện xảy ra vào mùa xuân năm ngoái, giống như cơn ác mộng mãi không tỉnh dậy được, vươn những chiếc xúc tu dài xấu xí của chúng ra, thâm nhập vào cuộc đời mười tám năm đã qua của cô. Tất cả những con người và sự việc đã qua ấy đều mục nát bẩn thỉu, khiến người ta không thể chịu được.

Nhưng khi bước lên con tàu đi về phía đông, tiếng ma sát giữa bánh tàu và đường ray vang lên, ga tàu Vấn Sơn nhỏ dần nhỏ dần lùi lại phía sau, cho tới khi chỉ còn là một chấm nhỏ xíu trong tầm mắt, thì tất cả những lỗ chân lông trên người Khánh Đệ dường như tỏa ra một niềm vui khó tả.

Nhưng đột nhiên, một ký ức ngủ đông đã lâu từ trong đáy tim bỗng vùng bật dậy thoát khỏi sự trói buộc, Khánh Đệ áp tay lên kính cửa sổ, vội vàng lau đi lớp bụi trên đó, áp sát mắt vào đó nhìn về hướng Vấn Sơn.

... Không biết bắt đầu từ lúc mấy tuổi cho đến ngày hôm nay, em đã từng nói với anh rằng, đi học và rời khỏi nhà là bước đầu tiên trong trình tự thực hiện giấc mơ của em. Em sẽ sống thật tốt, anh cũng thế, phải sống thật tốt đấy.

Khánh Đệ làm đúng như những gì cô đã hứa, ở Nguyên Châu cô sống như cá gặp nước. Học phí được miễn hoàn toàn vì cô cam kết sau khi tốt nghiệp sẽ về nông thôn dạy ba năm, việc học hành đối với cô rất nhẹ nhàng, sau giờ học cô còn đi làm thêm. Chi phí sinh hoạt của cô không nhiều, tiền kiếm được không chỉ tiết kiệm để sau này cho Ái Đệ đi học, mà còn gửi một chút vào tài khoản của người nào đó trong nhà tù ở Dã Gia Sơn.

Chưa đến hai tháng, cô nhận được một tấm thiệp xinh đẹp do người bạn học cấp ba Đàm Viên Viên gửi, chị Chu - biên tập viên của tạp chí tuổi mới lớn mà cô thường hay viết thư qua lại, gửi thiệp chúc mừng cô thi đỗ đại học, còn gửi kèm cả một bức thư ngắn đặt hàng bài viết của cô.

Khánh Đệ lại cầm bút sau một thời gian dài lãng quên, tận dụng chút thời gian eo hẹp, bắt đầu viết tản văn và tiểu thuyết về tuổi thanh xuân. Món tiền nhuận bút đầu tiên được gửi đến, cô vui mừng khôn xiết, nhưng chẳng có ai để chia sẻ nó, nên lại thấy hơi buồn. Cô mua cho Ái Đệ một chiếc áo định Tết sẽ mang về làm quà, rồi lại nghĩ đến Bành Tiểu Phi, giờ cô đã biết sự khác biệt giữa nước Tonic và nước giải khát có ga một tệ một chai trong các cửa hàng tạp hóa nhỏ rồi, thế mà khi ấy cô còn nghĩ Bành Tiểu Phi tiết kiệm tiền thay cho mình. Nhưng Bành Tiểu Phi đã quay lại trường để học thạc sĩ, đến cơ hội mời anh một bữa cơm để cảm ơn cũng không được.

Buổi tối cô mời các bạn trong phòng ký túc ăn vịt quay, trường Đại học Sư phạm Nguyên Châu và Đại học Công nghiệp là hàng xóm, chỉ một con phố nhỏ mà có tới hai trường đại học, thường xuyên có nam sinh

viên trường Công nghiệp tới tán tỉnh các nữ sinh trường Sư phạm. Khánh Đệ tay cầm cốc bia, vô cùng thích thú tò mò nhìn bọn họ trao đổi ánh mắt.

Cô không biết hát, nên không thể ngâm nga tình cảm của mình giống anh; cô không phải là họa sĩ, nên không thể đưa ra được tiêu chuẩn của cái đẹp; cô còn chưa phải là tác giả, nhưng cô sẽ cố gắng, giống như anh đã nói, cố gắng quan sát tỉ mỉ và trải nghiệm những niềm vui trong cuộc sống, nắm bắt mỗi khoảnh khắc chớp nhoáng của sự rung động. Cô nghĩ, đợi sau này khi về già, những mảng ký ức từng khiến cô xúc động này sẽ xâu chuỗi lại thành cuộc đời của cô, đầy ắp những vui vẻ những lời cảm thán, ngay cả khi ngầm chìm trong áp lực của cuộc sống cũng có sao đâu? Những mệt mỏi của hiện thực thì ảnh hưởng gì? Cuộc sống chẳng phải chính vì nhờ những thứ đó mà trở nên đáng quý hơn ư?

Cuối thu rồi, trên con phố nhỏ trải đầy một màu vàng rực. Thời gian này năm ngoái, sau khi ký tên vào tờ phán quyết của tòa án, anh bị chuyển tới trại giam Dã Gia Sơn, nơi đó nằm ở một thị trấn nhỏ gần nhà cậu Khánh Đệ. Đó là thị trấn Dã Nam mà từ nhỏ cô đã rất thân thuộc, hai bên con đường nhỏ trong thị trấn đều trồng cây phong, vào tiết trời thu mát mẻ trong lành thế này, e là sau bức tường cao anh không thể nhìn thấy được những sắc màu rực rỡ đó.

Hoặc có thể trên đường đi thăm anh, Nhạn Lam sẽ mang theo chúng vào nhà giam.

Thật tốt biết bao, lòng bàn tay trắng muốt từ từ mở ra, đặt vào tay anh một đám màu sắc của mùa thu, sau đó họ nhìn nhau cười, những việc khác không cần phải nói nữa.

Yêu và được yêu đều may mắn cả.

Khương Thượng Nghiêu và Diêu Nhạn Lam là những người may mắn nhất trên thế giới này, yêu sâu sắc đối phương đồng thời cũng được đối phương yêu sâu sắc lại.

Còn việc em không được gặp anh, về bốn trăm chín mươi mốt ngày xa cách đó, có gì quan trọng chứ. Khánh Đệ cứ mơ hồ suy nghĩ như thế mà đi vào giấc mộng mị.

Nghỉ đông, Khánh Đệ về Vấn Sơn. Thành phố nhỏ này không vì sự rời đi của cô mà thay đổi, gia đình cô cũng thế. Vào buổi tối lễ Năm Cũ (3) bố Khánh Đệ đã hất đổ cả bàn ăn, nguyên nhân là trong lúc ăn cơm Ái Đệ lí nhí nói không muốn học tiếp mà muốn đi bán quần áo ở đường Đại Hưng. Bố của Khánh Đệ sau khi hất đổ bàn ăn định lao tới để dạy dỗ cô con gái nhỏ, trong lúc lức giận xông lên giẫm phải đống thức ăn bừa bộn tung tóe dưới đất, đặc biệt là món bì lợn nấu đông mà ông thích ăn nhất, kết quả ngã gãy chân. Thế là vào đêm Ba mươi Tết, bố cô nằm trên giường với chiếc chân bó bột, ba người còn lại trong gia đình quây quần xung quanh ông ăn bữa cơm đoàn viên, sau đó lại vào phòng cô vui vẻ một hồi.

(3) Lễ Năm Cũ là ngày lễ truyền thống trong văn hóa của Trung Quốc, do phong tục ở mỗi địa phương khác nhau, nên những ngày lễ được gọi là lễ Năm Cũ cũng không giống nhau. Ví dụ ở Thượng Hải, người ta gọi ngày trước đêm Giao thừa là lễ Năm Cũ, còn ở những địa phương khác thì coi ngày 23, hoặc 24 tháng Chạp là lễ Năm Cũ.

Năm mới, con gái lớn về nhà, ông chồng gãy chân thật đúng dịp, chẳng thể đi ra đi vào đá thúng đụng nia, bao nhiêu việc vui ập đến cùng một lúc, khiến ánh mắt mẹ Khánh Đệ rạng rỡ lấp lánh ý cười.

Khánh Đệ không buồn để ý tới cô em gái đang sung sướng âm ỉ thử đổ, mà quay sang hỏi ý kiến mẹ: "Mẹ, những gì Tiểu Ái nói mẹ thấy thế nào?".

"Mẹ không có ý kiến gì cả, con gái cuối cùng rồi cũng phải lấy chồng, chỉ cần học đủ để hiểu biết hơn là được rồi. Sớm đi làm kiếm chút tiền, tới lúc lập gia đình nhiều của hồi môn, thì gia đình chồng cũng không thể coi thường được."

Biết rõ đáp án sẽ là như thế, Khánh Đệ vẫn không cam tâm: "Mẹ, giờ thời thế đã thay đổi rồi".

"Mẹ hiểu. Bố con cũng nói như thế, bố con nói Ái Đệ xinh đẹp, cố gắng học hành chắc chắn sẽ lấy được tấm chồng tốt. Bác con vài hôm trước còn…"

"Mẹ!" Ái Đệ lập tức ném chiếc áo đang thử xuống, sa sầm mặt mày nói: "Họ muốn bán phắt con đi chứ gì, mẹ cũng vào hùa với họ nữa!".

Môi mẹ Khánh Đệ khẽ mấp máy, một lúc lâu sau mới nói được một câu: "Con gái lấy được tấm chồng tốt là được rồi", nghe thấy tiếng lầm bầm của bố Khánh Đệ từ phòng bên cạnh vọng sang, mẹ cô vội vội vàng vàng đáp lại một tiếng rồi đứng dậy đi ra.

Trước ánh mắt chằm chằm của chị gái, Ái Đệ cảm thấy không được tự nhiên, nó quay mặt đi tránh ánh mắt ấy mấy giây, rồi dường như quyết định điều gì đó lập tức quay lại nhìn thẳng vào mắt chị: "Em thật sự không muốn học nữa. Mọi người đều biết em không thể thi đỗ đại học, em lại chẳng giống chị, ngồi lì trước bàn học cả mấy tiếng đồng hồ cũng chẳng ê mông. Chị, chị còn nhớ lần nói chuyện của chị em mình mấy năm trước không? Khi ấy hỏi chị có dự định gì, đánh chết chị chị cũng không chịu nói. Lúc ấy, chị đã có ý định rời khỏi nhà rồi phải không, chị đã có ý định bỏ lại mẹ và em rồi phải không? Vì thế nên rõ ràng chị có thể thi vào một trường đại học tốt hơn, nhưng lại chọn học trường sư phạm đáng chết ấy. Vì vậy chị thà học sư phạm chứ không chịu để bố trả tiền học phí cho mình không muốn nhận ân huệ của ông ấy nữa. Chị có thể làm mồng Một lẽ nào em không thể làm ngày rằm? Em cũng muốn sớm kiếm được tiền sớm độc lập, chị đi rồi…". Ái Đệ khịt mũi, ấm ức mếu máo, nói tiếp: "Chỉ còn lại một mình em thôi. Tại sao em không thể rời khỏi đây chứ?".

Trong những lời trách móc của em gái còn mang theo cả sự lưu luyến bịn rịn, ánh mắt trách cứ của Khánh Đệ chuyển sang bi thương, trái tim cũng mềm ra như nước, bước tới cầm chiếc áo mới mua cho nó lên, kéo Ái Đệ đến ngồi cạnh mép giường, nói:

"Ai nói chị đi rồi, chị chỉ đi xa vài năm, học xong chị sẽ lại về. Vấn Sơn dù có tồi tệ đến đâu cũng là nhà của chúng ta, còn có mẹ nữa. Học sư phạm không tốt ư? Cơ hội tìm việc cũng dễ hơn các ngành khác, sau này tiết kiệm cũng đủ để nuôi ba người chúng ta. Còn nữa, em còn nhỏ như thế mà đi buôn bán, bị người ta lừa thì làm thế nào? Ai cho em tiền vốn? Bố thì chắc chắn là không rồi, mà số tiền chị tiết kiệm được cũng không đủ".

"Em hỏi vay bác gái. Bác trai thăng chức phát tài, bác gái có làm rơi vãi một ít qua kẽ tay thì đã làm sao? Bọn họ định làm gì em còn không biết? Tưởng em là trẻ con chắc. Coi em là trẻ con cũng được, em mới có tí tuổi mà đã nhắm vào em để trục lợi rồi?" Ái Đệ phì cười: "Vừa rồi những lời mẹ nói chị không nghe thấy sao? Em mặc kệ, có tiền em cứ vay trước đã, sau này em phát tài rồi, xem họ định giở trò gì với em".

Khánh Đệ thầm thở dài, càng kinh ngạc càng hỏi bằng giọng ân cần dịu dàng hơn: "Bác gái và bố có kế hoạch gì? Bà ấy đã nói gì với em?".

Khuôn mặt vẫn còn những nét trẻ con của Ái Đệ khẽ nghếch Iên, khóe miệng cười đầy vẻ chế giễu: "Anh họ giờ đang làm gì chị có biết không? Anh ta không dám làm ăn ở Vấn Sơn, vì sợ gây sự chú ý, người ta chạy sang thành phố bên cạnh mua cả hai quả núi, giấy phép bị giữ nên không làm gì được. Mấy hôm trước bác gái nói đưa em đi chơi, đến nhà một người ở thành phố bên cạnh, trên đường đi còn khen em ngoan, biết nghe lời, sau này sẽ cho em đi Nguyên Châu học đại học. Ở nhà người đó em nhìn thấy cái gì chị biết không?".

"… Thấy cái gì?"

"…Thấy một người bị down!" Hai má Ái Đệ đỏ bừng lên, dường như đang nhớ lại nỗi nhục nhã của ngày hôm ấy. "Hơn hai mươi tuổi rồi còn gọi em là chị chị, rớt dãi chảy dầm dề. Mẹ anh ta nhìn em từ đầu tới chân mười mấy lần, chỉ thiếu nước vạch mồm em ra kiểm tra răng thôi".

"… Khốn nạn!"

"Đúng, đúng là rất khốn nạn! Đáng căm hận nhất là khi về họ đưa bao lì xì cho em thì bị bác gái cầm mất, thật ức quá! " Ái Đệ tức giận đá vào một cái chân ghế để xả.

Khuôn mặt đang tràn ngập tức giận của Khánh Đệ vì câu nói cuối cùng của em gái mà bùng nổ, cô dựa người vào chiếc chăn gấp để cuối giường bịt miệng khẽ cười.

Ái Đệ ấm ức liếc mắt nhìn chị, lẩm bẩm nói: "Còn cả chị nữa, chẳng thương em gì cả".

"Vốn đang rất lo lắng, nhưng thấy Tiểu Ái của chị rất lợi hại, có lẽ sẽ đối phó được." Khánh Đệ vuốt mái tóc dài của em, rồi lại hỏi: "Sau đó thì sao? Tại sao Ngụy Hoài Nguyên không yên ổn mà sống ở Vấn Sơn?

Chẳng phải chị dâu vẫn muốn anh ta luôn ở trong tầm mắt mình à? Dễ dàng để anh ta ra ngoài làm bậy sao?".

"Chẳng có sau đó, sau đó bác gái ra sức vỗ ngực nói trời nói đất với em, nhưng em chỉ thoái thác là để vài năm nữa, giờ em còn nhỏ. Bác ta lại đến thì thầm to nhỏ với bố, em nói với bố là đừng có nông cạn như thế, với khuôn mặt này của em, để vài năm nữa tìm đường dây của bác gái, bố muốn có một anh con rể có tiền có quyền thế nào mà chẳng được? Cần một thằng con rể bị down thì làm được gì? Còn Ngụy Hoài Nguyên…" Ái Đệ lén liếc trộm chị một cái, ngập ngừng định nói rồi lại thôi.

20. Tập 1 - Chương 20

"Anh ta thế nào rồi?" Khánh Đệ chậm rãi hỏi, đột nhiên như cảm thất có điều gì khác lạ, ngồi thẳng người dậy: "Anh ta ly hôn rồi à? Không phải chứ, làm thế mà bác trai không đánh gãy chân anh ta?"

"Đương nhiên không phải thế, hai vợ chồng việc ai người ấy làm giờ đang là mốt đấy. Chị, sao chị đã lên Nguyên Châu sống mà chẳng thay đổi chút nào thế? Vẫn quê mùa như vậy! Anh họ ở lại đây đương nhiên là có lý do của anh ấy." Ái Đệ lườm cô một cái, không nói thêm dù chỉ một từ.

Dù sao cũng chẳng phải tin tức mới mẻ gì, Khánh Đệ không suy nghĩ nhiều, ra ngoài phòng khách lấy một nắm kẹo lạc vào. Ái Đệ lựa đi lựa lại trong tay cô, chọn lấy một chiếc rồi bỏ vào miệng, trong lòng trước sau vẫn thấy bức bối, cứ như bị mèo cào vậy mà phải nhẫn nhịn thật khó chịu, quan sát chị gái một lúc, lại sợ chị ngấm ngầm đi làm người tốt, thế là không nhịn được nữa mở miệng ướm hỏi: "Chị, ở Nguyên Châu chị không liên lạc với Diêu Nhạn Lam à?".

Khánh Đệ cắn một nửa chiếc kẹo lạc trên tay, từ từ đặt xuống, nói: "Không. Từ Tết năm ngoái là không gặp. Em cũng biết mà, lúc đó chị bận ôn tập tối mắt tối mũi, sợ thi trượt".

"Thế lần này về nhà chị có định đi gặp chị ta không?"

Khánh Đệ có chút do dự. Từ đáy lòng mình mà nói, cô quý Diêu Nhạn Lam, thích sự đơn thuần hiền lành của cô ấy. Vì thường xuyên tiếp xúc với nhau, cô phát hiện ra Nhạn Lam có khả năng trời phú về văn học, khiến một người phải cần cù luyện tập như cô thầm ngưỡng mộ. Ngoài điều này ra, sau tai nạn xảy ra vào năm kia, cô còn có một cảm giác rất đặc biệt hình như là thương xót, như là cảm giác yêu ngôi nhà yêu cả con quạ đậu trên nóc nhà (1). Cô lắc lắc đầu, trong lòng thầm cảnh cáo mình đã nghĩ lung tung, dùng thành ngữ một cách hỗn loạn. "Để xem tính hình thế nào đã, có thời gian thì gặp. Cũng không biết giờ mẹ Cảnh Trình thế nào rồi?"

(1) Câu thành ngữ với ý chỉ: "Yêu ai yêu cả đường đi lối về", ở đây muốn nói Khánh Đệ yêu Khương Thượng Nghiêu nên yêu luôn cả người con gái mà anh yêu thương.

Nhắc đến Diêu Cảnh Trình, khuôn mặt rạng rỡ của Ái Đệ đột nhiên u ám, ánh mắt buồn sâu hun hút. Một lúc lâu sau mới buồn bã nói: "Tại sao mỗi lần nhắc đến Diêu Cảnh Trình em lại thấy rất hận chị gái anh ta chứ?".

"Ái Đệ, chuyện đã qua rồi mà."

Đúng, đã qua cả rồi.

Ái Đệ hất mái tóc dài, đột nhiên cười, nói: "Chị, chị nhìn nhận vấn đề đơn giản quá, có những chuyện không dễ dàng qua như chị nghĩ đâu. Ví dụ như, chị gái Diêu Cảnh Trình giờ đang làm vợ bé của người ta".

Khóe miệng Ái Đệ nhếch lên cười như đắc ý, thấy chị gái đang há hốc miệng vì kinh ngạc, nó gật đầu, khẳng định nói: "Người bao chị ta chính là anh họ chúng ta, anh Hoài Nguyên".

Biểu hiện không thể tin được trong ánh mắt Khánh Đệ chuyển sang trạng thái trầm mặc, Ái Đệ không dám nhìn thẳng vào mắt chị, cúi đầu im lặng vài giây, sau đó lạnh lùng nói: "Không biết có phải anh họ khoác lác không, chứ cuối năm ngoái thấy khoe là đã sống với nhau một thời gian rồi. Thật buồn nôn, khi ấy Khương Thượng Nghiêu còn chưa chuyển trại giam mà. Chị, đừng trách em chê chị ngốc, chị thật nhìn nhầm người rồi. Khi ấy chị cuống cuồng chạy đôn chạy đáo vì nhà anh ta, người ta có cảm ơn chị không? Mà còn lén lút đi lại với anh họ sau lưng chị…".

"Thẩm Ái Đệ! Em bớt nói nhăng nói cuội cho chị!"

Tòa nhà mới ở cổng khu tập thể đường sắt không biết đã xây xong từ bao giờ, tường sơn màu vàng nhạt và gờ cửa sổ màu cà phê, nhìn từ xa, sự hài hòa về màu sắc của tòa nhà mang lại chút không khí ấm áp trong mùa đông lạnh giá này.

Đi qua cổng vào trong khu tập thể cũ, sự tươi mới ở phía đối diện càng làm nổi bật sự xập xệ cũ nát của nó. Khánh Đệ nhìn về phía cầu thang sâu hun hút tối om, đứng bần thần do dự một lúc trước vườn hoa hoang tàn, cuối cùng kéo nửa cánh cửa sắt ra bước lên.

Cửa nhà họ Khương và họ Diêu đều đóng kín mít, Khánh Đệ gõ cửa nhà họ Diêu, mấy tiếng cộc cộc nghe như vang hơn trong thời tiết lạnh muốn đóng băng này.

Gõ mấy lần vẫn không có ai trả lời, Khánh Đệ quay đầu nhìn về phía cửa nhà họ Khương, nhất thời không dám quyết định. Đang kéo cổ áo định đi xuống, cánh cửa nhà họ Khương mở hờ, bà anh thò đầu ra, dường như đang cố nheo mắt lại để nhìn kỹ người đứng bên ngoài, hỏi: "Ai đấy? Tìm ai?".

"Bà ạ, chúc mừng năm mới. Là cháu, Thẩm Khánh Đệ đây."

"Thẩm… à, là Khánh Đệ. Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới." Bà vội vàng mở rộng cửa: "Mau vào đi, ngoài đấy lạnh lắm".

Trong nhà mọi thứ vẫn y như cũ, dường như thời gian dừng lại ở cái ngày lần đầu cô xuất hiện nơi đây vào ba năm trước.

"Cháu gái, mau ngồi đi." Bà rót một cốc nước đưa cho Khánh Đệ: "Cầm cho ấm tay, bà đang chuyển chậu hoa, thì nghe hình như có người gõ cửa".

Khánh Đệ đứng dậy: "Bà có cần cháu giúp không?".

Bà cũng không khách sáo, nói: "Vậy thì phiền cháu rồi", đưa Khánh Đệ đi vào trong, vừa đi vừa nói: "Trồng mấy chậu hoa, bà thấy hôm nay có chút nắng, chuyển ra ngoài cho đỡ cớm. Giờ hết nắng rồi, muốn bê vào".

Bước vào trong phòng, Khánh Đệ đột nhiên có linh cảm đây là phòng ngủ của Khương Thượng Nghiêu, bất giác dừng bước. Một chiếc giường rộng tầm một mét đặt sát vào tường, đầu giường kê một chồng sách, trên tường một nửa là dán những tờ áp phích, có cảnh mặt trời mọc ở thảo nguyên, có cả ảnh của Đằng Cách Nhĩ (2), còn cả một bức tranh chân dung cỡ lớn của Che Guevara. Thứ bắt mắt nhất chính là cây ghita màu nâu đồng đặt trên cái tủ nhỏ, sau bao năm xa cách giờ gặp lại, thân cây ghita vẫn ánh lên vẻ bóng loáng như cũ.

(2) Đằng Cách Nhĩ: Ca sĩ người Mông cổ.

Bà thấy Khánh Đệ nhìn chằm chằm vào cây đàn ghita, bất giác mỉm cười, nói: "Thứ này rất đắt, ngày trước Nghiêu Nghiêu phải tiết kiệm mấy năm tiền mừng tuổi mới mua được đấy. Có thời gian là bà lại lau giúp nó, mẹ nó am hiểu hơn thỉnh thoảng còn lên dây đàn nữa".

Khánh Đệ cười, ý như mình đã hiểu, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đi theo bà vào trong. Trên tấm lưới chống trộm ngoài cửa sổ đặt mấy chậu cây cành lá tươi tốt, cô không biết nhiều về hoa, nhưng vẫn nhận ra một loại trong số đó. Bất giác cất lời khen: "Bông đỗ quyên to quá".

Bà cười tươi rói: "Cháu cũng thích hoa à? Loại đỗ quyên này là loại nổi tiếng đấy, Ngũ Bảo Châu, hằng năm cứ đến Tết là bao người tới hỏi xin. Năm nay đợi Tết xong bà sẽ tách nhánh, cho cháu một chậu".

Khánh Đệ ngượng ngùng: "Trước cửa căng tin của trường cũng trồng một ít, vì vậy cháu mới nhận ra. Bình thường cháu cũng không để ý tới hoa cỏ đâu ạ".

Bà liếc mắt nhìn cô vẻ trách cứ, giúp cô đỡ chậu hoa xuống, nói: "Con gái nên có một vài sở thích, chỉ biết học thôi cũng không được. Nghe nói, cháu lên tỉnh học rồi?".

"Vâng ạ. Cháu học Đại học Sư phạm Nguyên Châu. Vì vậy gần đây mới không thể đến thăm mọi người, bà đừng giận cháu nhé."

"Haizz, nói thế thì thật xa cách quá. Các cháu chăm học sau này tương lai xán lạn, bà rất vui", nói xong trong mắt bà thoáng hiện lên vẻ đau buồn, rồi lại cười ngay: "Về nghỉ Tết nên đến thăm bà phải không?".

Khánh Đệ đáp: "Vâng", trong lúc nói chuyện đã chuyển xong mấy chậu hoa, bà đưa cô đi rửa tay rồi mới quay ra phòng khách. Khánh Đệ cầm lấy mấy hạt dưa lên cắn, do dự một lúc mới hỏi: "Bà ơi, Nhạn Lam đâu ạ? Cô ấy đi làm ạ?".

Bà rót xong nước, quay người lại, cười nói: "Cháu chưa biết à? Nhạn Lam giờ không ở đây nữa, mẹ con bé phải vào viện điều dưỡng, nên nó ở luôn đấy cho tiện chăm sóc".

Ngay lập tức Khánh Đệ cảm thấy trong lòng mình thoải mái lên rất nhiều, thầm nghĩ tin đồn thất thiệt, sức mạnh của những lời đồn đại thật đáng sợ. Tiểu Ái không thể tiếp tục ở lại Vấn Sơn được nữa, ở đây có quá nhiều ảnh hưởng tiêu cực, người tốt cũng quá ít. Nghĩ thế quyết tâm kiếm tiền nuôi em gái ăn học của cô lại càng thêm vững vàng.

"Thế cô Diêu giờ đã khá hơn chưa ạ? Vào viện điều dưỡng cũng tốt, thay đổi môi trường sống không chừng lại bình phục."

"Cũng phải, khá hơn nhiều rồi, không còn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nữa. Bà và cô Khương lần trước đến thăm, cô ấy còn nhận ra cả hai đấy."

"Thế thì tốt rồi ạ." Hỏi thăm dăm ba câu, Khánh Đệ không dám nhắc đến từ Khương, chính bản thân cô cũng không biết là do mình sợ nhắc đến sẽ làm bà buồn vào ngày Tết, hay sợ nhắc đến sẽ mở ra cánh cửa đã mọc rêu trong lòng mình. Cô nhìn đồng hồ trên tường, khéo léo từ chối lời mời ở lại ăn cơm của bà, cầm áo khoác lên vừa mặc vừa nói: "Bà ơi, cháu về đây. Bao giờ nghỉ hè cháu lại đến thăm bà và cô Khương".

Đang nói thì nghe thấy có tiếng chìa khóa lạch cạch bên ngoài, tiếp đến là tiếng mở cửa, Khương Phượng Anh đứng ngay trước cửa nhà.

Khánh Đệ lễ phép chào, lại nhìn thấy nụ cười của Khương Phượng Anh cứng lại trên mặt, lòng cô trầm xuống, nhận thấy trong mắt Khương Phượng Anh mình là khách không mời mà đến, nụ cười trên môi đột nhiên trở nên gượng gạo.

Khương Phượng Anh dù sao cũng là người nhạy bén, ngay lập tức lại tỏ vẻ hòa nhã như thường, hỏi: "Chuẩn bị về sao? Lâu lắm mới gặp, để cô tiễn cháu".

"Phượng Anh." Giọng nói của bà có vẻ không vui.

Khánh Đệ cảm thấy cô Khương hình như có lời muốn nói với mình, còn bà lại có ý phản đối. Thế là khách sáo nói mấy câu, rồi đi theo cô Khương xuống lầu.

Dắt xe đạp chầm chậm đi ra cổng khu tập thể, Khánh Đệ trong lòng thầm suy đoán không biết cô Khương muốn nói gì mà lại khó mở lời đến thế, bất giác thấp thỏm. Lại nhớ đến mùa hè năm kia, mọi người cùng ngồi trên một con thuyền đồng lòng chung sức, so với lúc này, cảm giác như vật đổi sao dời.

Qua sạp báo, cô dừng lại, nói với cô Khương: "Cô, cô quay về đi. Bên ngoài lạnh lắm".

Khương Phượng Anh nhìn đánh giá ánh mắt chân thành của Khánh Đệ, tâm trạng phức tạp rồi mỉm cười, giúp Khánh Đệ quấn lại khăn trên cổ, rồi nói: "Khánh Đệ, cô biết cháu là một cô gái tốt. Cô hiểu lòng cháu… không phải cô là người vô ơn, thực sự thì…".

"Cô…" Khánh Đệ lúng túng không biết nên nói gì, cũng không hiểu Khương Phượng Anh đang nói gì.

"Sau này, đừng đến tìm chúng tôi nữa, cũng đừng tìm Nhạn Lam nữa, nhé?"

"Cô ơi?"

"Thực sự là… không thể nói được." Miệng Khương Phượng Anh mím chặt thành một đường thẳng, những nếp nhăn nơi khỏe mắt cũng vì thế mà hiện lên rõ hơn, một lúc sau mới nói tiếp: "Chúng nó, hết đứa này tới đứa khác xảy ra chuyện… Cô và bà thật sự không thể chịu hơn được nữa. Cứ thế đi, sau này đừng tới nữa. Đợi sau khi Nghiêu Nghiêu được thả, ba người nhà cô sẽ sống vui vẻ bên nhau, không muốn nhắc lại chuyện cũ không muốn gặp lại người cũ".

Ba người. Khánh Đệ khẽ sững lại, kéo lỏng chiếc khăn quấn cổ ra, hỏi: "Vậy còn Nhạn Lam? Cô ấy chia tay Khương Thượng Nghiêu rồi sao? Nhưng vừa rồi cháu còn hỏi bà, bà nói cô ấy chỉ là chuyển vào viện điều dưỡng để chăm sóc mẹ mình thôi".

Khương Phượng Anh cười khổ: "Khánh Đệ, cháu thật sự không biết, hay là… Nhạn Lam, con bé sống cùng anh họ cháu đã gần một năm rồi. Cháu nói xem, nhìn thấy cháu, nghĩ đến người nhà cháu, làm sao bảo cô dễ chịu cho được? Đều là con của cô, lòng bàn tay mu bàn tay cũng đều là thịt cả, cô…".

Gió thổi mạnh như thế, còn mang theo cả tuyết nhỏ, trên tóc Khương Phượng Anh không rõ là màu trắng của bông tuyết hay sự đau buồn đang kết tinh lại.

Khánh Đệ nhớ đến câu nói của em gái: "Chị, chị nhìn nhận vấn đề đơn giản quá, có những chuyện không dễ dàng qua như chị nghĩ đâu." Cô vội vàng giải thích: "Cô Khương, cháu không biết. Sau khi rời khỏi Vấn Sơn cháu không liên lạc nhiều với gia đình, thật sự không biết anh họ cháu… cháu xin lỗi".

"Cô hiểu, cô không trách gì cháu cả. Nếu cháu đã không biết chuyện, thì để cô nói cho cháu biết. Trước kia vì bận chạy đôn chạy đáo lo cho Nghiêu Nghiêu, nên cô không để ý tới tâm trạng của Nhạn Lam, chỉ nghĩ mẹ con bé như thế, chắc nó cũng buồn. Nghiêu Nghiêu biết chuyện mẹ của Nhạn Lam không khỏe, trước khi bị chuyển trại giam còn dặn đi dặn lại, số cổ phiếu còn lại của nó đem bán đi để lấy tiền lo cho mẹ Nhạn Lam. Đúng hôm Nghiêu Nghiêu chuyển trại giam xong, cô về nhà không thấy mẹ con Nhạn Lam đâu nữa, chỉ để lại một lá thư, nói xin lỗi. Sau đó đi tìm khắp nơi, mới biết chuyện… Cô thật sự không muốn nghe bọn trẻ con nói lời xin lỗi. Cô chỉ mong các cháu ai cũng sống thật tốt thật vui vẻ, tất cả đều có thể vượt qua mọi khó khăn trong cuộc sống thôi. Con bé tới bây giờ cũng chưa về đây lần nào, trong khu toàn những lời đồn đại khó nghe…"

Nói xong, Khương Phượng Anh đứng lại ở cổng khu tập thể, như sợ mất mặt nên bịt chặt miệng lại, khóc rấm rứt.

"Cháu xin lỗi…"

"Khánh Đệ, cô không trách gì cháu, không liên quan gì tới cháu cả. Chỉ là không muốn gặp lại những người có liên quan, gặp lại thấy buồn. Nghĩ đến ba đứa trẻ và mẹ Nhạn Lam, cô thật sự không chịu nổi, buồn tới mức không muốn nói chuyện với ai. Nghe lời cô, sau này đừng đến nữa, hãy sống tốt cuộc sống của cháu, học cho giỏi, cháu là một cô gái tốt, sẽ có tiền đồ xán lạn."

Sau khi Khánh Đệ lên xe đạp đi, trong đầu vẫn lưu giữ hình ảnh nơi đầu con đường dài ngập đầy tuyết trắng, bóng người phụ nữ tuổi trung niên với nét mặt kiên định thường thấy dùng mu hàn tay quệt nước mắt trên mặt mình, quay người đi vào.

Sau khi Cảnh Trình gặp chuyện bất ngờ qua đời, Khánh Đệ tự giác cố gắng hết sức, hy vọng có thể cứu vãn chút gì đỏ, có thể bấu víu vào điều gì đó. Nhưng dù cô có tìm đủ mọi cách thì vẫn tốn công vô ích. Những gì phải xảy ra vẫn xảy ra, giống như ngồi cầu trượt, trượt thẳng tới chỗ bi kịch.

Có thứ gì mằn mặn chảy vào miệng, Khánh Đệ dừng lại lau mặt, quay đầu xe, đi về một hướng khác.

Thành phố nhỏ bỗng dưng phồn hoa một cách hối hả này, đằng sau sự phồn hoa ấy là sự chênh lệch về khoảng cách giữa giàu và nghèo. Không giống như thành phố cũ kỹ nơi khu tập thể đường sắt tọa lạc, bác gái mua cho anh họ một căn hộ chung cư ở khu đô thị mới, ba năm đã trôi qua, khu đô thị mới này vẫn là biểu tượng của giới bất động sản Vấn Sơn. Khánh Đệ dựa vào chút ký ức còn sót lại đi đến cổng khu đô thị, nhưng thật sự không nhớ nổi ở tòa nhà nào và tầng bao nhiêu.

Cô muốn tìm bục điện thoại công cộng gọi về nhà hỏi Ái Đệ, đang ngó nghiêng thì thấy Diêu Nhạn Lam bước xuống từ xe buýt cách khu chung cư không xa, tay xách hai chiếc túi đồ của siêu thị, cúi đầu chầm chậm bước đi như đang suy nghĩ điều gì.

Khi chỉ còn cách khoảng hơn mười mét, như có linh cảm Diêu Nhạn Lam ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay ánh mắt của Khánh Đệ, khuôn mặt thẫn thờ của cô ấy thoáng chấn động, sự xúc động như có phần kinh ngạc, như hoảng sợ, như khó tin, như vội vàng muốn thoát thân, sau đó, cô ấy khổ sở nở một nụ cười, đứng đó gọi vọng lại: "Khánh Đệ".

Khánh Đệ cười đáp lời. Nhạn Lam có vẻ mập mạp hơn trước một chút, trời lạnh, buốt tới mức hai má cô ấy ửng hồng, càng khiến cô ấy trông duyên dáng hơn trong ánh mắt chằm chằm của Khánh Đệ. Cô nhìn khẽ thở dài, có lẽ, vậy cũng tốt.

"Em về bao giờ thế? Sao không gọi điện cho chị? Đi, lên nhà ăn cơm." Không đợi cô nói, Nhạn Lam đã chạy tới, túi đồ đang cầm trên tay phải cứ thế vứt xuống dưới chân, túm chặt lấy cô.

Cách cư xử cởi mở như thế không giống với con người của Nhạn Lam, ngoài sự kinh ngạc ra Khánh Đệ còn cảm thấy có chút thất vọng, nhặt túi đồ dưới đất lên, nói: "Em còn đang nghĩ, có nên về hay không. Cũng chẳng biết chị có hoan nghênh em hay không, cứ lanh chanh tới tìm chị".

Nhạn Lam quay người nhìn thẳng vào mắt cô, cứ nhìn như thế, ánh mắt dò xét, một lúc sau đôi lông mày giãn ra, nói: "Cũng may, em vẫn là em. Chị đang đoán, lâu như vậy không gặp, khi gặp lại nhau ánh mắt em sẽ thế nào? Khinh bỉ? Trách cứ? Thông cảm? Thương xót? Khánh Đệ". Cô ấy khịt khịt mũi rồi nói tiếp: "Cũng may, em vẫn là em".

Nhưng, lúc này, Khánh Đệ có cảm giác người con gái đang đứng trước mặt mình trong mắt che giấu nỗi buồn, khóe miệng cố miễn cưỡng cười đau khổ kia không còn là Diêu Nhạn Lam nữa.

Đồ nội thất trong căn phòng này vẫn không có gì thay đổi, nhưng thêm rất nhiều đồ đạc trông rất nữ tính. Đến hộp đựng giấy ăn được bọc bằng vải có thêu hoa thoáng nhìn đã biết là do Diêu Nhạn Lam dày công trang trí, hơn nữa không phải cô ấy mới ở đây một thời gian ngắn.

Khánh Đệ lặng lẽ quan sát khắp một lượt, không muốn nhìn thêm nữa, đành cúi xuống nghiên cứu hình dạng lá trà trong chiếc cốc trên tay. Diêu Nhạn Lam thay xong quần áo đi ra, xắn tay áo lên nói: "Đúng lúc chị mua rất nhiều đồ ăn, còn chưa được nếm thử tay nghề của chị phải không?".

Khánh Đệ đặt cốc xuống: "Em giúp chị", rồi đi cùng Nhạn Lam vào trong bếp. Cả hai cô gái đều đã quen làm việc nhà, không cần nói nhiều, mỗi người một việc phân chia rất rõ ràng, vừa làm vừa nói chuyện trường chuyện lớp của Khánh Đệ. Sau khi rửa rau xong, Khánh Đệ liếc mắt lên đồng hồ trên tủ bếp, thăm dò hỏi: "Có cần để muộn mới nấu không?".

Nhạn Lam ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ngay, gượng gạo nói: "Ngụy Hoài… gần đây anh ấy không đến, mấy hôm nay còn bận việc ở thành phố bên cạnh".

"Ồ." Khánh Đệ nghĩ sẽ chỉ dừng lại ở đây thôi không nhắc tới nữa, nhưng không sao kìm nén được những nghi vấn vẫn đang lơ lửng trong lòng: "Anh ta đối với chị, có tốt không?".

Thấy Nhạn Lam hờ hững gật đầu, Khánh Đệ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thế nào vẫn thấy không yên tâm, hỏi tiếp: "Sao lại ở đây? Đây là phòng tân hôn của… ý em là sao không thuê một căn hộ ở gần đây có phải yên tĩnh hơn không?".

Nhạn Lam kinh ngạc: "Phòng tân hôn của anh ấy?", ngay sau đó dừng tay thái thịt, thấp thỏm nói: "Anh ấy không hề nói gì, từ khi chị về ở đây chỉ có chị và anh ấy, chị…".

Khánh Đệ thầm trách mình nhiều lời, rồi bỗng nghĩ Nhạn Lam bị giấu giếm kỹ như thế, có thể thấy vừa rồi khi cô hỏi Ngụy Hoài Nguyên đối với cô ấy có tốt không, cái gật đầu của cô ấy không đáng tin chút nào. Thở dài, đành phải an ủi, nói: "Bác gái em rất bảo vệ cho con trai, không chừng cái gì cũng biết, nhưng có lẽ đã không nói với chị dâu em".

Nhạn Lam nhìn thì có vẻ đã tin lời Khánh Đệ, nhưng tâm trạng cô ấy lại bắt đầu có chút bất an. Khánh Đệ đành phải nói lảng sang chuyện khác, nhớ ra vừa rồi nhắc tới trường Đại học Sư phạm Nguyên Châu, Nhạn Lam có vẻ rất quan tâm, Khánh Đệ tiếp tục kể chuyện về cuộc sống trong trường một cách thân thiết. Cô ăn nói vụng về, những chuyện thú vị được kể qua miệng cô chẳng còn chút hài hước nào nữa, nhưng Nhạn Lam thỉnh thoảng vẫn phải mím môi cười, đôi mắt sáng long lanh, lắng nghe rất chăm chú.

Ăn cơm xong, cuối cùng không thể nhịn thêm được nữa, Khánh Đệ đề nghị: "Nhạn Lam, hay là thử đến trường hỏi xem, học lại lớp mười hai một năm. Kiến thức của chị vững như thế chắc chắn học lại rồi thi lại sẽ không có vấn đề gì".

Ánh mắt Nhạn Lam dần u ám, lắc đầu nói: "Không nghĩ đến những chuyện đó nữa. Mẹ chị vẫn còn đang ở trong viện điều dưỡng, thỉnh thoảng lại phải vào để chăm lo cho bà. Hơn nữa… Ngụy Hoài Nguyên cũng sẽ không đồng ý".

"Nếu em tới gặp anh ta để nói chuyện thì sao?"

"Khánh Đệ, em không hiểu đâu." Nhạn Lam ngẩng đầu lên, khi ánh mắt hai người chạm nhau Khánh Đệ thấy sự khó xử trong đôi mắt ấy, nhưng miệng vẫn kiên quyết nói: "Em không hiểu suy nghĩ của những người như họ. Anh ấy… đối với anh ấy mà nói, đặt chị ở đây, lúc nào anh ấy cần là đã có chị chờ sẵn ở đây là được rồi, còn chị cần gì, tiền đồ của chị, chị nghĩ gì, sau này chị sẽ thế nào, những thứ đó chẳng phải là điều anh ấy bận tâm".

"Thế chỉ sống thế này thôi sao?" Khánh Đệ cắn chặt môi, sự mâu thuẫn giữa không cam tâm, không đáng và bất lực khiến đôi lông mày đang nhíu chặt của cô nhìn rất ngang bướng.

Nhạn Lam nhìn cô một cái, rồi lại cúi đầu xuống nghịch nghịch cốc trà trên tay.

"Thế còn anh Nghiêu thì sao?"

Nước trong cốc sóng ra mu bàn tay, Nhạn Lam cũng chẳng để ý, không lâu sau, mu bàn tay đỏ rộp, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, chảy lan ra, cô ấy lại vội vàng lau đi.

"Nhạn Lam!"

"Em đợi chút." Diêu Nhạn Lam nói xong câu đó vội đứng dậy chạy vào trong phòng, một lúc sau tiếng lục lọi đồ đạc từ trong đó vọng ra bỗng im bặt, cô ấy đi ra, trên tay là một tập giấy: "Cho em xem, chị viết thế này được không?".

Khánh Đệ nhìn Nhạn Lam với ánh mắt nghi hoặc.

"Chị không đi thăm anh ấy, năm kia cô nói dối anh ấy là chị đang học lại, việc học hành bận rộn. Năm ngoái cô lại nói dối chị đã thi đỗ đại học, đi học rồi. Giờ đã một năm nữa trôi qua, nếu không có tin tức gì không biết anh ấy sẽ thế nào. Chị đã đi hỏi rồi, trong tù vẫn có thể nhận gửi thư. Sau này những lá thư chị gửi sẽ thưa dần đi, anh ấy cũng dần dần chấp nhận được. Khánh Đệ, em đọc giúp chị xem viết thế đã giống với cuộc sống sinh viên chưa? Không phải chị muốn lừa anh ấy để anh ấy yêu chị, chị chỉ muốn anh ấy yên tâm."

Ánh mắt kỳ vọng của Diêu Nhạn Lam khiến Khánh Đệ không thể thốt ra từ "không" để từ chối, cô cầm lấy đọc lướt qua, chỉ lướt qua: "Anh, em là Nhạn Lam, anh có khỏe không?". Cô đã nặng nề đặt tập giấy xuống đầu gối, rồi lại cầm lên thấy tay mình thật chẳng còn chút sức lực nào nữa.

21. Tập 1 - Chương 21

"Nhạn Lam, hà tất phải khổ sở như thế này?"

"Chị chỉ muốn anh ấy sống dễ chịu hơn một chút. Sống có chút hy vọng, tốt hơn chị bây giờ." Nhạn Lam lặp đi lặp lại.

Mắt Khánh Đệ ướt nhòe đi, nghe xong câu đó không thể kiềm chế được nữa, đặt xấp giấy đó lại lên bàn, thuận tay rút một tờ khăn giấy áp lên mặt.

“Khánh Đệ, em đừng khóc. Em khóc là chị cũng khóc theo đấy.” Diêu Nhạn Lam hốt hoảng vội vàng rút một xếp khăn giấy, còn chưa kịp đưa cho Khánh Đệ, nước mắt đã lã chã rơi. “Chị không đáng để em phải như thế.”

“Sao chị phải khổ như thế?” Khánh Đệ vẫn lẩm bẩm như tự nói với mình.

“Em cũng cho rằng không cần thiết phải không?” Diêu Nhạm Lam cầm tập thư lên, rất cẩn thận, rất trân trọng vuốt tập giấy đó. “Chị cũng cho là như thế. Chị bây giờ đã không còn tư cách để nói bất cứ diều gì nữa, nhưng lại sợ đột nhiên bặt vô âm tín, anh ấy ở trong đó sẽ suy nghĩ lung tung. Thực ra nghĩ kỹ lại, thì làm như thế này là sai, không nên cứ níu giữ chẳng chịu buông tay. Chị vẫn hy vọng, có thể lưu giữ hình ảnh của Diêu Nhạn Lam ngày trước trong lòng anh ấy, lưu giữ ký ức tốt đẹp của ngày xưa. Thật ra, chị đã không còn xứng đáng với anh ấy nữa.”

Rất nhiều năm sau, trong những năm tháng vội vã mỗi khi nhớ tới Diêu Nhạn Lam, trong đầu cô lại hiện lên cảnh tượng ấy. Ánh đèn màu nâu vàng rơi lên người Diêu Nhạn Lam, đôi mắt màu hổ phách, thoáng sáng lên dưới ánh đèn ấm áp, khuôn mặt dịu dàng vô cùng, khóe miệng khẽ nhếch lên cười. Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve tập giấy viết thư đặt trên đầu gối dày đặc chữ, đầu ngón tay di chầm chậm trên đó, giống như đang trần thuật lại những tâm sự của mình.

Khi hàng hoa đỗ quyên trước cửa căng tin trường nở đỏ rực, Khánh Đệ nhận được điện thoại của em gái gọi đến ký túc xá. Ái Đệ thông báo về tình hình trong nhà, quan trọng là miêu tả lại việc nó đã hầu hạ bố vất vả như một đứa con hiếu thảo thế nào, sau đó nói: “Có chuyện này em không định nói, liên quan tới Diêu Nhạn Lam, nhưng sợ sau này chị biết lại mắng em không kịp thời báo cho chị. Dù sao em cũng biết, chị quan tâm tới chị ta còn hơn quan tâm tới em gái mình”.

“Ái Đệ, lại ghen tỵ rồi đấy à! Bạn bè chẳng phải nên quan tâm giúp đỡ lẫn nhau sao? Huống hồ, Diêu Nhạn Lam có thể coi là chị dâu hờ của chúng ta, hơn nữa chúng ta đã không đối xử tốt với người ta. Không phải do Ngụy Hoài Nguyên giậu đổ bìm leo thì giờ cô ấy đã…”

“Biết rồi.” Ái Đệ cướp lời: “Lại bắt đầu lên lớp đấy, chị, chị còn chưa làm cô giáo đâu. Thôi, không nói nữa, không có tâm trạng”.

Khánh Đệ trợn mắt nhìn chiếc điện thoại đang phát ra những tiếng tút tút báo máy bận không biết phải nói gì, khi gọi lại Ái Đệ vẫn nghe máy, alo alo một hồi em gái cô mới uể oải lên tiếng: “Cuống lên rồi phải không? xí! Cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ là hôm kia chị dâu chúng ta tìm đến nơi, đánh cho bà chị dâu hờ kia một trận”.

Ái Đệ kể qua loa sự việc, tình tiết chẳng khác gì những bộ phim trên tivi vợ đi đánh ghen tình nhân của chồng, chỉ có điều duy nhất khác biệt là, đánh nhau cãi vã xong, tên đàn ông đê hèn trên tivi sẽ tới ôm ấp dỗ dành cô tình nhân bé nhỏ, còn Ngụy Hoài Nguyên lại bỏ Diêu Nhạn Lam bị thương ở khuỷu tay và gãy một cái răng trong bệnh viên, vội vội vàng vàng chạy thẳng tới Nguyên Châu để dỗ dành vợ và bố vợ.

“Chỉ thế thôi.” Ái Đệ nói: “Sắp đến ngày Quốc tế Lao động mồng Một tháng Năm rồi, chị có về không?”.

Khánh Đệ do dự không trả lời. Cô có thể thấy một người có tính cách ôn hòa, tâm tư tinh tế như Diêu Nhạn Lam lúc này đau đớn tới mức nào, đây không chỉ là sự đau đớn về mặt thể xác, mà còn cả lòng tự trọng quý giá nữa. Nhưng cô có thể làm thế nào? Thẩm Khánh Đệ cô có thể làm thế nào?

“Không về đâu.” Khánh Đệ trả lời.

Ái Đệ bất mãn ồ một tiếng, rồi nói: “Vậy hè chị có về không? Em nhớ chị rồi, chị”.

Nghỉ hè Khánh Đệ lấy lý do phải đi làm thêm để ở lại Nguyên Châu, mấy hôm sau Ái Đệ đến thăm cô, viện cớ là đi điều tra thị trường. Con hồ ly nhỏ này nhân dịp bố bị ngã gãy chân, rất biết cư xử khi bố nằm dưỡng bệnh. Trong lúc vui vẻ, bố đã đồng ý lời cầu xin của Ái Đệ, đồng thời ra mặt mượn bác gái một số tiền cho Ái Đệ làm vốn. Ái Đệ có được thánh chỉ, lập tức hào hứng đến Nguyên Châu.

Khánh Đệ bị em gái bám riết không buông, mấy ngày liền đi cùng Ái Đệ tới các khu chợ bán buôn bán lẻ, rồi lại cùng Ái Đệ về Vấn Sơn.

Có lao động miễn phí là chị gái, Ái Đệ đương nhiên không thể không tận dụng. Ái Đệ chạy khắp nơi để đi nhập hàng, làm giá kệ, mua ma nơ canh, để lại một mình Khánh Đệ trong cửa hàng nhỏ trông nom người tới sửa sang. Bận rộn hơn nửa tháng, cửa hàng của Ái Đệ cuối cùng cũng có thể khai trương, nhưng đang đúng vào thời gian nóng nực cuối tháng Bảy, ngày đầu tiên khai trương chẳng có khách nào bén mảng tới. Đến giờ đóng cửa, hai chị em ngồi nhìn nhau, Khánh Đệ lấy ví tiền ra, đếm mấy tờ tiền lẻ gộp vào cho đủ một trăm tệ, chỉ vào chiếc áo sơ mi trắng trên kệ, nghiêm túc nói: "Bà chủ, tôi mua cái này. Gói lại đi".

Ái Đệ thoáng sững người, rồi lập tức tươi cười: "Vâng! Cảm ơn quý khách, lần sau lại đến nhé".

Hai chị em nhìn nhau phá lên cười. Ái Đệ trang trọng ghi lại đơn hàng đầu tiên vào sổ, thở dài, nói: "Cuối cùng cũng không đến nỗi không mở hàng được".

Khánh Đệ xoa đầu em: "Đừng nhụt chí, biết không hả? Nếu đã làm rồi thì phải làm cho tốt".

Ái Đệ trừng mắt nhìn chị, miệng lẩm bẩm: "Lại thế rồi, lại thế rồi, đạo lý lớn đấy ai chẳng hiểu chứ? Không lên lớp em chị chết ngay à?".

Nói thì nói thế, sáng sớm hôm sau Ái Đệ lăn lộn trên giường vặn vẹo không chịu dậy, nghĩ thời gian này Ái Đệ đúng là đã vất vả, ăn sáng xong, Khánh Đệ tự đạp xe ra cửa hàng.

Cuối tháng Bảy, Vấn Sơn nóng nực vô cùng. Đến trưa, ánh nắng trắng sáng, chiếu thẳng xuống, mặt đất như bị nướng mềm ra, qua tấm kính của cửa hàng nhìn ra ngoài, người và xe trên con đường trước mặt lắc lư trong hơi nóng bồng bềnh.

Khánh Đệ ngồi sau quầy thu ngân gật gù buồn ngủ, đang hối hận vì đã không mang theo một cuốn sách tới đây để giết thời thì nghe thấy tiếng còi xe ầm ĩ, tiếng động cơ xe và tiếng mở cửa.

Ngụy Hoài Nguyên nhìn thấy cô thì thoáng sững lại, ngập ngừng đứng đó hỏi: "Ái Đệ đâu?". Cô gái bên cạnh anh ta đã thản nhiên bước thẳng vào trong, ngón tay bắt đầu lật tìm quần áo trên kệ.

"Nó còn chưa ngủ dậy. Có lẽ ăn trưa xong sẽ đến." Khánh Đệ miệng trả lời, nhưng ánh mắt thì dán vào cô gái kia, không che giấu vẻ kinh hãi trong đó.

Trời nóng thế này mà cô ta trang điểm rất đậm, mắt đánh nhũ, viền mắt kẻ kéo dài về phía đuôi. Nhìn kỹ cũng khá xinh, nhưng da mặt rõ ràng không giống với da cổ.

Ánh mắt Khánh Đệ quay lại nhìn Ngụy Hoài Nguyên, sự kinh hãi giờ đã chuyển sang lên án. Ngụy Hoài Nguyên lờ đi như không thấy, tiến thẳng tới cạnh cô bạn gái, vòng tay ôm eo cô ta, cô đó cũng rất biết cách làm nũng, nép sát vào người Ngụy Hoài Nguyên.

"Chọn được cái nào chưa?" Khánh Đệ nghe Ngụy Hoài Nguyên hỏi.

"Để em ngắm thêm, mới thế mà đã mất kiên nhẫn rồi à?" Cô gái đó nói với giọng trách móc, nghiêng mặt áp sát vào tai Ngụy Hoài Nguyên cười khúc khích, khẽ nói câu gì đó. Không biết cô ta nói gì mà cả hai người bọn họ đều cười rộ lên. Cánh tay đang ôm eo cô bạn gái của Ngụy Hoài Nguyên trượt xuống, véo một cái vào mông cô ta, khiến cô ta tức giận giơ bàn tay trắng ngần lên, giả bộ muốn đánh lại.

Đôi tình nhân đó cười đùa như ở chỗ không người, Khánh Đệ ngồi sau bàn thu ngân vô thức cầm bút lên, hết nắm chặt lại thả lỏng, lặp đi lặp lại động tác đó để điều hòa cảm xúc và nỗi bất bình trong lòng.

"Được rồi, chọn đại mấy cái đi. Mua lấy hên cho em gái anh, không thích thì mấy hôm nữa lại đi mua cái khác."

Cô gái kia lập tức bĩu môi, quay sang vẫy Khánh Đệ: "Em gái, cái này, cái này…".

Khánh Đệ lẳng lặng không nói gì, gói đồ tính tiền xong, quay sang nói với Ngụy Hoài Nguyên: "Anh Hoài Nguyên, tổng cộng là một nghìn hai trăm tám mươi tệ".

Ngụy Hoài Nguyên dùng ngón tay gõ lên trán Khánh Đệ một cái, vừa móc tiền ra trả vừa hậm hực nói: "Cuối cùng cũng nghe được cô gọi một tiếng anh, ai không biết lại tưởng chúng ta là kẻ thù".

Cô gái kia thoáng đỏ mặt, nhớ tới cảnh vừa rồi đã coi cô như nhân viên bán hàng nên có phần bối rối. Khánh Đệ cũng chẳng thèm để ý tới cô ta, tiễn họ ra cửa xong, liền gọi: "Anh Hoài Nguyên, đợi đã".

Ngụy Hoài Nguyên dừng bước, quay đầu lại thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Khánh Đệ, do dự vài giây mới quả quyết đi về phía cô, cướp lời nói trước: "Anh biết cô muốn hỏi gì, cô nghĩ sự thật thế nào thì nó là thế ấy. Thế giới của bọn đàn ông là như vậy, người có tiền ai không thế chứ? Khánh Đệ, những lời đã nói với cô trước đó giờ anh xin nhắc lại, đừng quản quá nhiều, mà cô cũng chẳng quản được đâu. Cố mà học cho tốt".

"Vậy anh coi Diêu Nhạn Lam là gì? Chơi xong rồi bỏ? Sao anh không đi mà tìm loại con gái như cô ta mà chơi đùa?" Khánh Đệ hất cằm về phía cô gái kia: "Tại sao lại hại con gái nhà lành?".

Ngụy Hoài Nguyên không còn kiên nhẫn hơn được nữa: "Mẹ anh nói cô học nhiều quá nên hóa ngu, quả không sai. Thỉnh thoảng anh cô muốn đổi khẩu vị thì có sao? Nói thật, cô ta cũng chẳng thú vị gì, nhìn thì xinh, ăn vào mãi cũng chỉ một vị ấy, uổng công anh cô hao tâm tổn trí, mà cô ta cũng dễ dụ, tùy tiện một cái cũng đã mắc bẫy rồi. Thôi bỏ đi, có nói nhiều nữa cô cũng không hiểu đâu".

Từng luồng khí nóng cuồn cuộn ùa tới, ánh mặt trời thiêu đốt khiến mắt Khánh Đệ đau nhức, cô hơi nheo mắt lại, cố gắng kìm chế cơn thủy triều phẫn nộ đang trào dâng trong lòng, điềm tĩnh hỏi: "Anh đã lừa Diêu Nhạn Lam cái gì?".

Trời nóng tới mức này, hàng cây bạch quả bên đường ủ rũ tiu nghỉu, đến những con ve sầu trên cây cũng chẳng buồn kêu. Ngụy Hoài Nguyên không muốn nán lại lâu, bíp một tiếng mở cửa ô tô bằng chìa khóa điện tử, ý bảo cô bạn gái lên xe trước, rồi quay đầu lại nói với Khánh Đệ: "Cô yên tâm, anh sẽ không để cô ta thiệt đâu. Nếu chỉ định chơi bời anh đâu có tốn công tốn sức với cô ta lâu như thế? Cô có biết một tháng ở viện điều dưỡng bao nhiêu tiền không? Cô có biết trước kia vì cô ta anh đã phải thuyết phục Nhiếp Nhị thế nào không? Tất cả anh không muốn nhắc đến nữa, Khánh Đệ, anh khuyên cô một câu, cô nên kiềm chế bớt cái tính cách đó của mình lại, nếu không sau này thằng nào dám đèo bòng cô?".

Khánh Đệ nhất thời không dám nói gì, cô biết lúc này mà mình mở miệng có lẽ sẽ không kiềm chế được mà lôi cả tổ tông nhà anh ta ra hỏi thăm mất. Mồ hôi ròng ròng, men theo thái dương chảy xuống cổ áo, cô vẫn lặng im như không biết, chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo ở đầu các ngón tay và trong trái tim mình.

Trong chớp mắt, hình ảnh cô Khương đưa tay lên quệt nước mắt quay người đi vào lại hiện lên trong đầu cô, hình bóng Diêu Nhạn Lam với vẻ mặt vô vàn nhớ nhung dưới ánh đèn vàng đưa tay vuốt xấp giấy viết thư, còn cả hình ảnh anh Nghiêu gảy đàn ghita, tiếng ghita róc rách như nước chảy, anh nhướng mắt lên nhìn cô...tất cả đều vụt sáng lên trong vùng ký ức của Khánh Đệ. Cô nghe thấy giọng minh như khàn đi vì đang cố kìm nén cảm xúc, nói: "Anh mau nói cho tôi biết anh đã lừa Diêu Nhạn Lam điều gì? Còn nữa, trước mặt Nhiếp Nhị anh đã phải dùng cách gì?".

"Chị, hai người đang làm gì vậy?"

Khánh Đệ như bị câu hỏi của em gái kéo ra khỏi thế giới hư vô về với thế giới hiện thực, cô sững sờ khẽ quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt không hiểu ra sao của Ái Đệ.

"Anh!" Ái Đệ rất nhiệt tình với người hùn vốn giúp nó mở cửa hàng này.

Ngụy Hoài Nguyên thở phào, chỉ Khánh Đệ nói: "Xem chị em đi, có lẽ bị say nắng rồi, nói chuyện linh ta linh tinh", nói rồi nhấc chân định đi.

"Ngụy Hoài Nguyên, anh đứng lại!" Lần đầu tiên Khánh Đệ tỏ ra giận dữ như vậy với ông anh họ, Ngụy Hoài Nguyên và Ái Đệ cùng giật mình kinh ngạc, một người hét gọi: "Chị", một người khoát tay nói: "Được rồi, anh đi đây".

"Khốn nạn! Anh mau nói thật cho tôi biết, những lời vừa rồi của anh là có ý gì? Anh Nghiêu có phải do anh hại hay không? Anh ấy bị xử nhiều năm như thế có phải do anh ở đằng sau giở trò gì không? Anh và Nhiếp Nhị thông đồng với nhau! Đừng có đi vội!" Khánh Đệ thấy Ngụy Hoài Nguyên định lên xe, trong lúc nóng vội nhìn quanh khắp nơi, tiện tay nhặt cây chổi để ở ngoài cửa lên, chạy mấy bước đến cạnh chiếc xe mới của Ngụy Hoài Nguyên, đưa chổi ra chắn ngang trước mặt anh ta.

Ái Đệ hét lên một tiếng, khi nó định chạy tới ôm chị gái lại thì đã muộn, chiếc chổi vừa bẩn vừa ướt sượt qua trước mặt Ngụy Hoài Nguyên xuống dưới phần ngực, quần áo Ngụy Hoài Nguyên như bức tranh bị vẩy mực, trông nhếch nhác vô cùng.

Cô bạn gái ngồi trong xe kêu ré lên, áp sát người vào cửa xe để nhìn cho rõ rồi lại rú lên kêu như mất cha mất mẹ. Ngụy Hoài Nguyên bực mình gạt bàn tay đang đưa khăn giấy cho anh của cô bạn gái ra, bước lên trước một bước, trừng mắt nhìn Khánh Đệ từ trên xuống dưới một lượt, cố gắng kiềm chế nói: "Thẩm Khánh Đệ, trước kia không nhận ra, chuyện gì cô cũng tham gia, đi đến đâu cũng có mặt cô. Cô có tình ý với tên tiểu tử họ Khương kia rồi phải không? Thế thì tốt, anh nói cho cô biết, anh không chỉ khốn nạn, mà anh còn bỉ ổi nữa. Không chỉ Nhiếp Nhị muốn tên tiểu tử họ Khương đó chết, mà đến anh cô cũng thấy ngứa mắt với hắn. Có biết luật sư mà nhà hắn mời đang làm việc cho ai không? Giờ ông ta là luật sư cố vấn cho công ty của anh cô đấy. Cô hiểu rồi chứ?

Vốn định để tên tiểu tử đó cả đời này cũng không thể bước chân ra khỏi cánh cổng sắt nhà tù, nhưng số hắn may mắn, sau này đã tìm được một luật sư tốt. Sao đầu óc cô lại ngu ngốc như thế? Diêu Nhạn Lam đi theo anh chẳng phải cô nên vỗ tay khen hay sao? Tình địch mà! Giờ cô vì cô ta hết lần này đến lần khác tới tìm anh gây phiền phức. Mà cũng tại cả cô lẫn cô ta đều là một đám ngu, yêu một tên chẳng ra sao, đã nghèo lại hay ghen, chẳng có bản lĩnh gì, bị đạp xuống bùn là đáng đời! Cô ta còn ngu hơn, anh cô chỉ nói là có quen người bên tòa án, có thể giúp được, đưa cô ta vào thành ủy tham quan một lượt, cô ta đã ngoan ngoãn theo anh lên phòng…."

"Khốn nạn!" Đáng đời? Nghèo lại không có thế lực nên đáng bị đẩy xuống địa ngục? Đây là thứ logic trộm cắp gì chứ? Vì ham muốn cá nhân ti tiện của mình, mà không tiếc tay vùi dập người khác. Lúc này bản thân đi BMW quần là áo lượt, không cần biết người khác giờ đang bị giam trong ngục tối, bị đánh gãy răng chảy máu, kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh? Các ngón tay của Khánh Đệ nắm chặt lại, mặt trắng bệch như tờ giấy, sự tuyệt vọng và u uất bị tích lũy lâu ngày khiến ngực cô đau nhói nhức nhối. Hồi nhỏ khi bị một bạt tai ngã dúi vào góc tường, khi cô túm lấy vạt áo mẹ thẳng thốt đi từ Vấn Sơn về Dã Nam, rồi lại bất lực khi bị kéo từ Dã Nam về lại Vấn Sơn, khi cô đột ngột nghe được tin dữ về Cảnh Trình, khi cô bất lực chạy tới Nguyên Châu gõ cửa các văn phòng luật sư, khi trong phiên tòa cô nhìn chằm chằm không chớp mắt vào khuôn mặt kiên định và bình tĩnh của anh… Cô đã biết thế giới mà mình đang tồn tại xấu xa tới mức nào, nhưng không ngờ nó lại khó lường đến thế.

"Anh không phải là người!"' Khánh Đệ tức tối trừng mắt nhìn Ngụy Hoài Nguyên, hy vọng có thể thấy chút áy náy xấu hổ của anh ta.

"Chị." Ái Đệ kéo vạt áo cô.

"Xem ra cô đến Nguyên Châu quá lâu rồi, nên cậu chẳng có cách nào dạy dỗ cô."

Giọng nói của Ngụy Hoài Nguyên lạnh như băng, khiến cánh tay dưới ánh nắng gay gắt giữa trưa hè của Ái Đệ lấm tấm mồ hôi lạnh. Ái Đệ khe khẽ gọi "Chị", ngay sau đó nó há hốc miệng vì kinh ngạc.

Ngụy Hoài Nguyên cứ thế giật mạnh mái tóc buộc đuôi ngựa của Khánh Đệ về phía sau, tay phải giáng thẳng một cái tát vào mặt cô, tiếng bốp vang lên giòn tan. Chân phải cũng không để không, giơ lên đá thẳng vào bụng dưới của Khánh Đệ.

Từ nhỏ Khánh Đệ đã bị đánh nhiều rồi, thấy ánh mắt của ông anh họ bất thường, theo quán tính cô lùi lại phía sau định tránh, hai tay ôm chặt lấy đầu. Bị cú đá đó, cô khẽ kêu lên một tiếng, nhưng lập tức tỉnh táo lại ngay: Đây không phải là bố mình. Cô nhịn đau một tay ôm đầu, một tay lần tìm cây chổi dưới chân.

Ái Đệ đứng nghệch ra mất mấy giây, nghe tiếng kêu đau của chị gái, lại thấy Ngụy Hoài Nguyên vẫn giơ chân lên định đạp tiếp, nhất thời chẳng nghĩ ngợi nhiều nhặt ngay cây chổi dưới đất lên khua loạn: "Cút đi! Không được đánh chị tôi".

Ngụy Hoài Nguyên lùi lại phía sau hai bước để tránh, thấy người cầm chổi là Ái Đệ, không kìm được than một tiếng: "Xui xẻo!", không ngờ Ái Đệ như phát điên, cầm chổi trong tay khua dọc khua ngang, nhằm thẳng vào Ngụy Hoài Nguyên khiến anh ta phải nhảy lùi lại phía sau, giống như đang múa xà mâu (1). Cô bạn gái của Ngụy Hoài Nguyên kêu gào không ngớt, chân đi giày cao gót chạy tới đứng chắn trước mặt Ái Đệ, bị Khánh Đệ đứng bên cạnh đẩy một cái, eo éo kêu lên rồi ngã đập mông xuống đất.

Ngụy Hoài Nguyên thấy tình thế bất lợi, thầm nghĩ hôm nay quả thật quá đen đủi, khiến cả hai cô em gái cùng nổi cơn tam bành, liền hét lớn: "Thẩm Ái Đệ, cô to gan thật, dám đánh cả anh? Có tin anh dẹp cửa hàng này của cô không?".

Lực uy hiếp của câu nói này thật không nhỏ, Ái Đệ lập tức khựng lại, chống cây gậy xuống đất đứng bên đường thở dốc. Phía sau tiếng cổ vũ reo hò ầm ĩ, nó quay đầu lại nhìn, toàn là chủ cửa hàng và các bà các cô bán hàng xung quanh đấy. Nó cảm thấy lúc này nên học theo khí phách của hào kiệt anh hùng trong phim khum tay cảm tạ sự cổ động của bọn họ, nhưng nghĩ đến Ngụy Hoài Nguyên vừa nói sẽ dẹp cửa hàng nó bất giác lại nhói lên đau đớn. Chỉ có thể khẽ nói với chị gái đứng bên cạnh: "Chị, chị nói xem anh ta có dám làm thật không?".

(1) Xà mâu: Mâu là tên một loại vũ khí, phát triển từ thương mà ra. Mâu có cán dài, mũi nhọn bằng kim loại. Xà mâu có mũi mâu uốn éo giống hình con rắn.

Ngụy Hoài Nguyên nhân lúc hai cô em gái đang đứng thở vội vàng chui vào xe, nghe tiếng mọi người xung quanh cổ vũ càng thêm tức giận, đạp ga đi được vài mét, lại thò đầu ra ngoài cửa xe hậm hực nói: "Cẩn thận đấy…", nói xong chỉ vào cửa hàng phía sau của hai người.

Ái Đệ càng thêm cuống: "Chị, anh họ nói chắc là làm thật đấy".

"Nhờ vả người ta giờ há miệng mắc quai, hôm nay thì biết rồi chứ gì?" Khánh Đệ hung hăng mắng lại em một câu. "Anh ta dẹp để cho anh ta dẹp, dù sao một nửa cửa hàng này cũng là do nhà anh ta bỏ tiền ra. Vừa hay, dẹp rồi thì em hãy ngoan ngoãn mà quay lại trường học đi."

Ái Đệ ấm ức: "Em có há miệng mắc quai gì đâu? Vừa rồi em cũng đánh anh ta mà".

Khánh Đệ xoa bụng, dịu giọng nói: "Ái Đệ, tiền có thể từ từ kiếm, còn cả cuộc đời cơ mà. Cho dù cửa hàng này không còn nữa, sau này tự mình mở một cái khác là được".

Ái Đệ bĩu môi lẳng lặng thu dọn cửa hàng, thấy Khánh Đệ cúi đầu ngồi một chỗ, ánh mắt thất thần nhìn vào ngón tay, Ái Đệ rón rén đến gần, dựa vào quầy thu ngân đứng quan sát.

Trước kia cảm thấy chị gái chẳng đẹp bằng một phần ba mình, có lẽ từ sau khi Khánh Đệ tới Nguyên Châu hai chị em phải xa cách nhau một thời gian dài, Ái Đệ mới đột nhiên phát hiện ra, chị gái nó mỗi lần trầm tư suy nghĩ như thế này đều tỏa ra một thứ khí chất thâm trầm khiến người khác an lòng. Rất đặc biệt.

Hơi nghiêng người, thấy mắt chị gái lấp lánh nước, hai giọt lệ như hai giọt nước rơi xuống đất, Ái Đệ bất giác lo sợ hỏi: "Chị, chị thích anh Khương thật à?".

Thân hình Khánh Đệ khẽ cử động, nhìn vào đôi mắt thăm dò của Ái Đệ, sau vài giây trầm ngâm cô nặng nề gật đầu.

Ái Đệ nhe hai hàm răng trắng ra, rít lên: "Chị thật xảo quyệt, chẳng nghe chị nói bao giờ, chúng ta còn là chị em gái nữa không đấy?".

"Có gì đáng để nói đâu. Chuyện không có kết quả nhắc tới mà làm gì?"

"Chị cũng biết là không có kết quả? Người mà người ta thích không phải là chị, nên phớt lờ không thèm để ý tới tâm tư của chị phải không? Thật uổng công chị chạy đôn chạy đáo vì người ta, lại còn coi tình địch là chị em!" Ái Đệ kích động: "Chẳng trách anh họ nói chị ngốc, nhìn ngang nhìn dọc thì em cũng không thể không mắng chị ngốc được".

Ái Đệ đập bàn giậm chân, Khánh Đệ bất giác mỉm cười: "Thích thì cũng đã thích rồi, đấy là tình cảm của riêng chị, còn anh ấy thích ai thì có liên quan gì. Em nói chị làm vậy rất ngốc thì tức là chị ngốc". Thấy vẻ mặt kinh ngạc như bắt gặp người ngoài hành tinh của em gái, Khánh Đệ không muốn giải thích thêm gì về chuyện này nữa, liền hỏi: "Đừng lo cho chị nữa. Em nghĩ xem, liệu bố có biết chuyện Ngụy Hoài Nguyên bị chị em mình đánh cho một trận không, còn nữa buổi tối về nhà không biết bao nhiêu cái roi đang đợi chị em mình đây?".

Câu hỏi này lập tức khiến vẻ mặt Ái Đệ trở nên ủ rũ, buổi tối khi đóng cửa hàng còn chần chừ do dự mãi không chịu về nhà.

Hai chị em lặng lẽ đi trên hành lang vào nhà, áp sát tai vào tường nghe ngóng động tĩnh bên trong, Khánh Đệ giật tay áo em gái kéo đi: "Không sao đâu".

22. Tập 1 - Chương 22

Ái Đệ vốn đang trong tình trạng sẵn sàng quay đầu bỏ chạy ra đường, bị Khánh Đệ kéo đột ngột, suýt nữa thì ngã, chưa kịp lên tiếng trách chị, trong nhà vọng ra tiếng gầm rung trời, ngay sau đó là giọng bố hét lên chửi mắng, kèm theo những lời khuyên can lí nhí của mẹ.

Ái Đệ không biết nên vào hay nên đi, chỉ nhìn chị. Khánh Đệ cắn chặt răng, bước lên hai bậc cầu thang, móc chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa. Thấy chị làm thế, Ái Đệ cũng lo sợ, nấp sau lưng chị. Không ngờ vừa tra chìa vào ổ khóa, cửa đã bị mở từ bên trong.

"Mẹ cái lũ ăn hại..." Cùng với tiếng quát như sấm của bố là một cái môi múc canh bay tới. Khánh Đệ còn chưa kịp thắc mắc một người chưa bao giờ xuống bếp như bố thì lấy đâu ra môi nồi mà ném, đã nhìn thấy mẹ ở phía sau đang ôm chặt bố để cản lại, vừa khóc vừa cầu xin: "Ông Thẩm, ông Thẩm, đừng đánh các con".

Khánh Đệ và Ái Đệ cùng ngồi thụp xuống để tránh một cú đá quét qua, nhà hàng xóm đối diện mở hé cửa nhìn trộm một cái rồi vội vàng khép chặt cửa lại. Bên này Ái Đệ ôm chặt chân bố bị ông đá hất một cái văng ra cách đó mấy bước, Khánh Đệ lao lên định cướp lấy cái môi múc canh trong tay bố cũng bị ông dùng khuỷu tay huých một cái. Thấy chồng sắp giáng chiếc môi trong tay xuống đầu Khánh Đệ, mẹ cô chỉ kịp hét lên gọi tên Khánh Đệ rồi lao tới ôm chặt lấy đầu con, để mặc chiếc môi giáng sượt qua cằm vào vai mình, chỉ lo sờ soạng khắp mặt Khánh Đệ, miệng lẩm nhẩm nói: "Không bị thương ở đâu là tốt rồi, tốt rồi".

"Mẹ, mẹ chảy máu rồi." Khánh Đệ sờ cằm mẹ.

"Mẹ kiếp..." Bố Khánh Đệ chửi bằng tiếng địa phương, đẩy vợ ra, một tay nắm tóc Khánh Đệ một tay túm gáy Ái Đệ, kéo ra phía cửa: "Mau đi nhận tội với bác gái chúng mày đi!".

Ái Đệ vừa lê chân dưới đất để giãy ra vừa đá vào bắp chân bố: "Là anh họ đánh chị con trước! Không liên quan gì tới bọn con...".

Bố cô ném Khánh Đệ ra, tát thẳng vào mặt Ái Đệ: "Mày còn cãi nữa".

Ái Đệ bị tát một cái mặt lệch hẳn sang một bên, nước mắt trào ra, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, túm lấy tay bố cắn một cái. Bố bị cắn tức điên lên, Ái Đệ nhân lúc ông nới lỏng tay, đứng bật dậy chạy thẳng ra cửa: "Thẩm Nhị Phong! Ông cút đi, tôi không bao giờ quay về nữa. Để tên khốn như ông chết không có người đưa ma".

Nói xong chạy như bay xuống tầng chẳng khác gì một cơn gió.

Khánh Đệ hét lên gọi em, định chạy đuổi theo, thì thấy ông đang tức tối tới mức nhảy chồm chồm hét: "Cút, đúng là lũ ăn hại!", rồi quay sang nhìn mẹ cô: "Mày nuôi hai con nghiệt chủng!", nói xong bàn tay to như hộ pháp phóng thẳng tới.

Ái Đệ ở dưới tầng nghe thấy mấy tiếng hét, vội vàng đứng phắt lại. Nếu không phải vì mẹ và chị gái, thì cái nhà này có gì đáng để người ta lưu luyến? Nó quệt những giọt nước mắt thi nhau chảy xuống má, đi thẳng không buồn quay đầu nhìn lại.

Ra đến cổng khu tập thể, trong làn nước mắt mờ ảo nó thoáng nhìn thấy bóng một người rất quen. Ái Đệ lùi lại phía sau mấy bước, sau khi nhận rõ là ai, đột nhiên cảm giác oán, hận, ghét trào dâng lên trong tim, nó chỉ thẳng vào mặt người đó hét: "Chị đến nhà tôi làm gì? Chị còn tới tìm chị tôi nữa? Chị đã hại chết bao nhiêu người chị tự tính đi! Còn thấy chưa đủ sao?".

Những lời cay nghiệt và ngón tay đang chỉ thẳng vào Nhạn Lam giống như lưỡi dao cắt từng thớ thịt trên người cô ấy, Diêu Nhạn Lam hít một hơi thật sâu, nuốt nỗi oan uổng đang phập phồng trong lồng ngực xuống, cố nở một nụ cười gọi: "Ái Đệ...".

"Đừng gọi tôi như thế tôi không chịu được." Thẩm Ái Đệ thu ngón tay về, vẻ mặt tỏ ra chán ghét: "Tôi và chị không quen biết nhau, tôi cũng chẳng dám gây sự với chị. Tôi lại chẳng có kim cương bảo vệ, sao dám kinh động ngôi sao chổi là chị chứ".

Thân hình Diêu Nhạn Lam liêu xiêu không vững, khuôn mặt vốn đã trắng bệch càng thêm xơ xác hơn. Giống như chiếc lá vàng úa héo tàn chuẩn bị lìa cành, vật lộn trước cơn gió xào xạc, Nhạn Lam muốn phân bua cho mình mấy câu, nhưng lại chỉ phát ra những tiếng thở yếu ớt từ cổ họng.

"Chị xem, những người có liên quan tới chị chẳng ai có kết cục tốt đẹp cả. Cảnh Trình chẳng phải vì muốn kiếm tiền trang trải học phí cho chị mà chết trẻ sao? Anh Khương chẳng phải vì muốn cứu em trai chị, nên giờ mới phải ngồi tù ư? Chị tôi nếu không phải vì chị và anh Khương, thì có đến nỗi bị anh họ và bố đánh không?" Dưới ánh trăng vằng vặc, trước mắt Ái Đệ lại như tái hiện hình ảnh cái tát như trời giáng của bố nó. Không biết bao nhiêu lần, nó chỉ biết quỳ mọp trên đất, ngước lên nhìn thân hình cao lớn của bố, nỗi tủi nhục run rẩy tràn cả lên tim. Đột nhiên ánh mắt nó hằn lên vẻ căm hận. "Thẩm Ái Đệ tôi cầu xin chị đấy, đừng đến gây họa cho chị tôi nữa. Chị hãy sống tốt cuộc sống của chị đi, chị gái tôi không phải là Bồ tát cứu nạn của chị, bao cay đắng chị tìm chị ấy trút, thì chị ấy biết trút chúng cho ai?"

Diêu Nhạn Lam nghe thấy thế sững người hồi lâu, sắc trời đêm như làn voan mỏng, bao trùm lên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy, lại có mây bay tới che mất trăng, khiến bóng tối âm u phủ tới. Sau đó, cô ấy cười rất tươi, nói: "Chị biết rồi, em đừng giận nữa. Sau này chị sẽ không tự tiện tới phiền chị em đâu".

Nhạn Lam khách sáo như thế, lửa giận trong lòng Ái Đệ bỗng như lụi tắt, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Mở miệng định nói: "Thôi bỏ đi, chị cũng đừng để ý, do tôi nóng giận thôi", thì Diêu Nhạn Lam đã mỉm cười với nó rồi quay người bỏ đi.

Bóng dáng người ấy liêu xiêu đi trên đường giữa dòng người như một linh hồn, lúc đi lúc dừng, không biết làm gì, không biết đi đâu. Ái Đệ nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên thoáng hiện lên suy nghĩ, Diêu Nhạn Lam giờ gầy quá. Trái tim nó bỗng nhói đau, như có thứ gì đó sắc nhọn đâm vào nơi mềm nhất. Nó muốn gọi chị ta lại, muốn nói với Nhạn Lam rằng nó không nghĩ như thế, muốn xin lỗi vì những lời hồ đồ thiếu suy nghĩ của mình. Nhưng từ phía sau vang lên tiếng động cơ xe máy quen thuộc, Ái Đệ vội lùi lại nấp phía sau cây, định thần lại nhìn rõ là bố mình, thầm thở phào: "Nguy hiểm quá".

Đợi chiếc xe máy đó đi xa, Ái Đệ nhìn về hướng Diêu Nhạn Lam tìm kiếm, nhưng không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Vì sự cố ngoài ý muốn đó, nỗi giận dữ trong lòng cũng dần tiêu tan. Ái Đệ vốn định đến cửa hàng ngủ tạm một tối, thấy bố đã đi, đoán chắc lại đi đánh mạt chược. Nó lo lắng cho mẹ và chị còn ở trên nhà, nên quay đầu đi vào trong khu tập thể.

Đi được nửa đường thì gặp Khánh Đệ đang chạy ra tìm mình, Ái Đệ định kể cho chị nghe chuyện Nhạn Lam tới tìm, nhưng rồi lại thôi. Khánh Đệ nhìn em từ đầu tới chân, thấy không bị thương ở đâu, lúc này mới yên tâm. Còn về biểu hiện bối rối khác lạ và ánh mắt né tránh của Ái Đệ, Khánh Đệ không thể đoán được nguyên nhân do đâu, chỉ cảnh cáo: "Những lời như thế sau này đừng bao giờ nói nữa".

Ái Đệ như bị ai dùng kim châm vào mông một cái, nhảy dựng lên giải thích: "Em không cố ý nói vậy, vừa rồi là do tức giận…".

"Chị biết. Nhưng những lời như thế rất khó nghe. Gì mà chết gì mà tiễn đưa, để hàng xóm nghe thấy họ sẽ nghĩ gì?"

Ái Đệ nghệch mặt ra, rồi lập tức thở phào: "Sau này em sẽ không nói nữa".

Về tới nhà, mẹ lại bắt đầu màn oán trách và an ủi. "Ngoan, ngày mai hai đứa đến nhà bác gái xin lỗi là xong. Anh chị em họ cãi vã xích mích không phải chuyện hiếm gặp, đều là con cái trong nhà, nói một câu cháu sai cháu xin lỗi là mọi chuyện lại đâu vào đấy thôi. Hơn nữa, bố con là do một tay bác gái nuôi lớn, vì tình cảm này mà cúi đầu thì có sao đâu?"

Chị em Khánh Đệ im lặng không nói, mẹ định khuyên tiếp, nhưng Ái Đệ đã chậm rãi lên tiếng, nói: "Chị, chị đừng đi, để em đi thôi".

Em gái tự dưng nghe lời như thế khiến cả mẹ và cô đều cảm thấy rất ngạc nhiên. Ái Đệ vặn tay, đăm chiêu nói tiếp: "Quan hệ giữa em và anh họ cũng tốt hơn, để em đi xin lỗi. Cho dù anh ta nói thật hay đùa thì cửa hàng đối với em vẫn rất quan trọng. Hơn nữa, nói gì thì nói, giờ không có tiền, vẫn nên nhẫn nhịn đợi sau này…". Ánh mắt hai chị em nhìn nhau như thấu hiểu suy nghĩ của đối phương, Ái Đệ cười với cô, lại nói: "Hy vọng xin lỗi rồi, anh ta sẽ bớt giận, không làm khó người không liên quan nữa", nói xong liền trầm mặc, cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi giày thầm tự an ủi chính mình: Làm thế có lẽ Diêu Nhạn Lam sẽ sống vui vẻ hơn một chút.

Khánh Đệ đương nhiên không thể hiểu những suy nghĩ lúc này trong đầu em, thở dài nói: "Ngày mai hai chị em mình cùng đi".

Sáng sớm hôm sau gọi điện thoại cho bác gái trước, giải thích một lượt chuyện xảy ra vào hôm kia. "Cháu xin lỗi bác" mấy tiếng đó Khánh Đệ đang mấp máy nói, thì nghe thấy một hồi chuông điện thoại vang lên, ngay sau đó bác gái nói: "Khánh Đệ cháu đợi chút, bác nghe điện đã".

Ái Đệ ngồi bên cạnh bĩu môi, Khánh Đệ biết em gái rất thích điện thoại di động của bác gái, tiện tay giơ lên cốc vào trán nó một cái. Ái Đệ còn đang định trả đũa, thì nghe thấy một tiếng kêu thất thanh như tiếng lợn kêu vọng ra từ ống nghe Khánh Đệ đang cầm trên tay, hai chị em vội áp sát vào, đoán là tiếng kêu của bác gái.

Khánh Đệ và em gái quay sang nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra, cùng nhớ tới khuôn mặt nung núc đầy thịt của bác gái mỗi khi có chuyện nguy cấp, đôi lông mày của bác như dựng ngược, một người thì cười người kia lè lưỡi.

Tiếp theo đó thấy bác gái nhấc ống nghe lên: "Tạm thời không nói tới chuyện này, Hoài Nguyên đang có chuyện. Trời ơi, kẻ xúi quẩy đấy chết đâu không chết lại chết trong nhà tôi là sao?", nói một câu không đầu không đuôi xong, bác gái vội cúp máy.

Khánh Đệ tay vẫn cầm điện thoại đang phát ra những tiếng tút tút liên tục, sự ngỡ ngàng qua đi, bàn chân bỗng thấy một cảm giác lạnh buốt bò dần lên trên. Cô hoảng hốt quay sang nhìn em gái, trong ánh mắt đờ đẫn của Ái Đệ, cô cũng đọc được nỗi sợ hãi hiện ra trong đó.

Cơn ác mộng xảy ra hai năm trước, vẫn còn dây dưa kéo dài cho tới tận tháng Tám năm nay. Suốt cả tháng Tám, Khánh Đệ gần như sống trong hoảng loạn. Trái tim cô muốn tìm đến một nơi thật sự an toàn, nhưng những bụi gai trên thế gian này giăng khắp nơi, trong khó khăn khổ ải vẫn bảo toàn được sự bình thản thì còn gì bằng?

Khi ngủ cô lúc tỉnh lúc mê, trong giấc mơ đều thấy bóng người đi đi lại lại. Thỉnh thoảng Diêu Nhạn Lam còn ở lại một vài giây, giống như vượt qua kiếp nạn giữa sự sống và cái chết, cả hai lẳng lặng nhìn nhau, đồng thời cùng nhỏ một hàng nước mắt hoặc buồn hoặc vui. Thỉnh thoảng bóng Nhạn Lam lại lơ lửng, giống như một cái quay đầu lại khi đang ngao du sông nước, nụ cười sung sướng vì thoát được sự đau khổ của trần gian.

Nhạn Lam đã treo cổ tự vẫn trong căn hộ của Ngụy Hoài Nguyên.

Lúc biết tin, ngoài cảm giác đau đớn Khánh Đệ còn trào dâng một sự khoan khoái đầy mãnh liệt. Cô nghĩ đến vẻ mặt của Ngụy Hoài Nguyên lúc ấy, chính là kết cục của Diêu Nhạn Lam. Cô ấy yếu ớt, không nơi nương tựa, nhưng Nhạn Lam vẫn còn tính mạng, cô ấy lựa chọn nó để làm đòn chí mạng cuối cùng của mình.

Trước khi quyết định ra đi, cô ấy đã quay về khu tập thể đường sắt, quay lại căn nhà trước kia ngồi lặng đi một lúc, khiến khu tập thể rộ lên tin đồn có một người con gái mặc bộ đồ trắng lang thang khắp nơi. Cô ấy nhét hai lá thư qua khe cửa nhà họ Khương, một bức tuyệt mệnh, một bức nhờ cô Khương chuyển cho Khánh Đệ.

Trên di thư cô ấy đã viết rất rõ lý do, tại nhà bố vợ, Ngụy Hoài Nguyên đã thề thốt hứa hẹn là chia tay với cô ấy, sau đó nói rằng Nhiếp Nhị vẫn còn tơ tưởng tới cô ấy, khuyên Nhạn Lam nên nghĩ đến chi phí phải trả cho mẹ cô đang nằm viện điều dưỡng, chi bằng đi theo Nhiếp Nhị, dù gì lấy ai chẳng thế.

Mọi việc không trôi đi dễ dàng như vậy, qua hai năm, khi tất cả bọn họ ai cũng đã chấp nhận số phận, khi họ chờ đợi mọi thứ thay đổi, thì Nhiếp Nhị đã để lộ âm ưu độc ác mình chuẩn bị từ lâu.

Có bức di thư này, ông chú đã lâu không lộ diện của Nhạn Lam đột nhiên xuất hiện, danh chính ngôn thuận tiếp nhận việc ấy từ tay cô Khương, tức giận đòi nhà Ngụy Hoài Nguyên bồi thường một món tiền, rồi dấm dúi lén lút, chỉ chia một nửa cho mẹ Diêu Nhạn Lam làm chi phí chữa trị và tiền dưỡng lão.

Còn Nhạn Lam, được chôn cạnh mộ của em trai.

Cuối tháng Tám, Khánh Đệ thu dọn hành lý. Lần này, cô khẳng định mình sẽ rất lâu nữa mới quay lại Vấn Sơn. Từng cọng cỏ ngọn cây, làn gió ấm áp, đám mây trôi ở Vấn Sơn, tất cả đều khiến cô thấy chán ghét vô cùng. Khánh Đệ có cảm giác chỉ cần lưu lại thêm dù chỉ một giây thôi, sớm muộn gì cô cũng bị cơn ác mộng này quấn lấy, kéo xuống vũng bùn. Cho dù thế giới ngoài kia cũng đầy rẫy gai góc cạm bẫy, đầy rẫy nguy hiểm, nhưng chỉ cần có làn không khí mới, cô tin mình sẽ có sức mạnh để đối phó, lãng quên chúng.

Thu dọn đồ đạc xong, cô nhét lá thư còn chưa bóc vào trong túi, đột nhiên nghĩ đến hình ảnh Diêu Nhạn Lam dưới ánh đèn ngày hôm ấy, trái tim cô như thắt lại, xót xa.

"Chị." Khánh Đệ đứng dựa lưng vào cửa, rụt rè gọi cô.

Từ khi Ái Đệ không chịu nổi sự cắn rứt của lương tâm, thẳng thắn kể lại cho cô nghe chuyện Diêu Nhạn Lam tới tìm nó vào đúng hôm cô ấy tự sát, quan hệ giữa hai chị em họ căng như dây đàn. Thỉnh thoảng Khánh Đệ vẫn hối hận, nghĩ mình không nên tát em gái, từ nhỏ tới lớn hai chị em cô không ngày nào là không sống trong cái bóng của sự bạo hành, cô không nên dùng phương thức mà cả hai đều ghét để xả giận trong lòng mình. Có lúc cô lại nghĩ nếu hôm ấy cô gặp được Diêu Nhạn Lam, sau khi được cô khuyên giải liệu Nhạn Lam có quyết định kết thúc cuộc đời mình nữa không, thế gian này liệu có tươi sáng hơn không?

Khánh Đệ cầm túi lên, đi đến định đưa tay vuốt tóc em gái, khi vừa đưa tay ra thấy Ái Đệ bất giác co người lại. Cô bối rối lại áy náy mỉm cười nhìn Ái Đệ, nói với em: "Hãy chăm sóc cho mẹ và chính mình, chăm chỉ lo việc ở cửa hàng nhé".

Ái Đệ gật đầu, buồn bã hỏi: "Bao giờ chị lại về? Quốc khánh hay Tết?".

"Xem tình hình thế nào đã."

"Vậy em, khi em đến Nguyên Châu lấy hàng có thể tới tìm chị không?"

Khánh Đệ gật đầu.

Mẹ Khánh Đệ vẫn luôn thấp thỏm lo lắng trước sự khách sáo xa lạ của hai chị em bao ngày nay, nháy mắt với đứa con gái nhỏ, ý bảo cầm lấy túi hành lý cho cô, dặn dò thêm vài câu, rồi tiễn hai chị em xuống dưới.

Khánh Đệ đứng dưới tầng quay lại nhìn về phía ban công nhà mình, nghĩ đến việc cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi mà cô luôn mong muốn chạy trốn này, nghĩ đến việc cô vẫn còn có thể tiếp tục đi học đi làm, cô vẫn còn một quãng đường rất dài trước mắt nữa phải đi, con đường phía trước chưa chắc đã bằng phẳng, nhưng ít ra vẫn sẽ có ánh mặt trời xuyên qua sương mù chiếu tới, đột nhiên cô cảm thấy vô cùng vui sướng nhưng cũng rất đỗi buồn bã.

Đến ga tàu, trên bảng điện tử lớn ở sân ga không ngừng lưu chuyển thông tin về giờ tàu chạy và ga đến, Khánh Đệ vừa ngẩng đầu lên, hai chữ Dã Nam thật nhức nhối đập vào mắt cô. Liệu ở đằng sau bức tường cao và dày kia, anh có biết tất cả những chuyện này không? Anh sẽ đau đớn tới mức nào? Đời người nghiệt ngã, ngoài việc thẫn thờ chờ đợi ra, bạn còn có thể làm cách nào để chống lại sự sắp xếp của số mệnh nữa?

"Chị, phải vào ga rồi."

Con tàu xinh xịch, xinh xịch rời khỏi ga chạy về hướng Nguyên Châu, sau khi sắp xếp xong hành lý, Khách Đệ đứng ở chỗ nối giữa hai toa tàu, phóng tầm mắt nhìn Vấn Sơn đang lùi dần lại phía sau. Rất lâu sau đó, cô móc trong túi áo ra lá thư đã bị cô gấp nhăn nhúm, cẩn thận xé phong bì.

Khánh Đệ:

Chào em!

Hãy tha thứ cho chị đã làm phiền em hết lần này tới lần khác, nhưng từ lần đầu tiên gặp nhau trong trường cho tới khi thân thiết, chị đã vô thức coi em là người tri kỷ trong cuộc đời, thậm chí còn ngưỡng mộ em như một thần tượng. Sự tỉnh táo của em, sự khoan dung của em, sự bình thản của em, là sức mạnh mà chị không bao giờ có được khi chị suy sụp, gục gã.

Chị thường nghĩ, một người, phải cần có bao nhiêu can đảm mới có thể chống lại được sự nghiệt ngã của số phận? Phải cần tỉnh tảo thế nào mới có thể nắm bắt được một tia hy vọng nơi tâm hồn hoang dã? Còn phải thông minh tài giỏi tới đâu để tránh được cạm bẫy giăng đầy, bình an đi tới bến bờ chị muốn?

Số phận chẳng qua là một con phù du (1), mà chị, chỉ là một thứ sống ký sinh trên người nó…

Khánh Đệ từ từ trượt người theo thành tàu ngồi xuống, tay run run nắm chặt lá thư, khóc không thành tiếng.

Số phận chẳng qua chỉ là một con phù du mà thôi.

(1) Phù du: Một họ côn trùng, ấu trùng sống trong nước một năm đến sáu năm, thành trùng có hai cánh, thường bay trên mặt nước, chỉ sống được từ mấy giờ đến một tuần lễ.

Phòng giam số mười hai khu số ba của trại giam Dã Gia Sơn, mười hai chiếc giường khung chia làm hai dãy kê sát hai bên tường.

Giường của Khương Thượng Nghiêu là tầng một của chiếc giường đầu tiên nằm phía bên trái, một vị trí vô cùng đẹp. Còn lý do vì sao anh lại được chuyển tới chỗ nằm này, đương nhiên bởi không tránh khỏi liên quan tới vụ án mạng xảy ra ở trại tạm giam. Trên thực tế, từ sau lần đó cho tới khi lên núi, đã không còn ai dám thử vuốt râu hổ nữa. Cho dù là cán bộ quản giáo cũng cư xử với anh khách khí mấy phần. Khương Thượng Nghiêu không phải người không biết điều, người khác kiêng dè với thế lực đứng sau anh, nhưng sự tình thế nào anh là người rõ hơn ai hết, vì vậy bình thường anh vẫn tuân theo mọi quy tắc trong trại giam, nên rất được lòng các cán bộ quản giáo. Trong mắt những phạm nhân khác, thái độ hòa nhã của Thượng Nghiêu càng khiến anh thêm thần bí, nên cư xử với anh hết sức cung kính. Dù đã giải thích mấy lần, cuối cùng cũng đành cười mặc kệ họ ngộ nhận.

Trải qua hơn một năm cải tạo lao động, da anh đã dần trở nên thô ráp, những đường nét nơi khuôn cằm cũng góc cạnh hơn. Đôi lúc soi gương cạo râu, anh sẽ đứng quan sát khuôn mặt xa lạ trong gương một lúc thật lâu, sau đó mỉm cười chế giễu. Cơ thể mảnh khảnh gầy yếu trước kia giờ đã cường tráng hơn nhiều, nằm thẳng trên giường rộng chín mươi centimets, gần như chiếm gần hết diện tích giường.

"Khương Thượng Nghiêu, chưa ngủ à?" Lăng Vạn Cường nằm giường trên hỏi.

Anh gối đầu lên một cánh tay, mắt khép hờ đáp lại một tiếng. Lăng Vạn Cường thấy anh có vẻ không muốn nói chuyện, lật người, không dám hỏi thêm gì nữa.

Khương Thượng Nghiêu mở mắt ra, nhìn chằm chằm về phía trước một lúc lâu, rồi lần tay xuống dưới gối lấy ra một lá thư.

Dưới ánh sáng của chiếc bật lửa, anh cẩn thận đọc kỹ lại một lượt, mặc dù mỗi chữ trong lá thư này anh nhớ rất rõ, nhưng khi đọc thầm lại một lần nữa, vẫn không ngăn được sự bi thương đang cuồn cuộn trào dâng trong tim và khao khát mong muốn nhanh chóng được biết chân tướng sự việc.

Người viết lá thư này cho anh ra sức bắt chước nét chữ tròn tròn rất trẻ con của Nhạn Lam, nhưng trong những nét phẩy, nét mác (2) vẫn vô tình để lộ ra nét bút sắc nhọn của mình.

(2) Nét phẩy, nét mác: Các nét viết của chữ Hán.

Lá thư này không phải do Nhạn Lam viết, nhưng người viết nó lại dùng giọng điệu thường thấy của Nhạn Lam.

Nhạn Lam gọi anh là "Anh", sau đó giải thích lý do tại sao lâu như vậy không gửi thư tới, kể với anh chuyện học lại vất vả như thế nào, sự mệt mỏi khi chăm sóc mẹ ra sao, cả sự hoang mang của việc lần đầu tiên phải đến sống ở một nơi xa lạ khi thi đỗ vào trường Đại học Sư phạm Nguyên Châu, còn cả áp lực khi phải căn đo thời gian để đi tìm việc làm thêm khắp nơi. Sau đó, Nhạn Lam nói, cô ấy rất nhớ anh.

Đọc lần đầu tiên, anh gần như đã tin đó là thật.

Nhưng từ hơn một năm trước khi bị chuyển đến Dã Gia Sơn, anh đã âm thầm nghi ngờ. Sự lo lắng cố gắng giấu dưới vẻ bề ngoài thoải mái của mẹ, sự biệt vô âm tín của Nhạn Lam khiến anh âm thầm dự đoán, chắc chắn đã có điều gì đó xảy ra rồi. Nhưng giờ anh bị giam trong này, ngăn cách hàng ngàn hàng vạn dặm với thế giới tự do bên ngoài, chỉ còn cách để mặc cho nỗi đau đớn khó hiểu giày vò tâm can không ngừng nghỉ.

Hơn một tháng sau, khi Khương Thượng Nghiêu nhận được lá thư thứ hai, khuôn mặt anh thoáng hiện sự phẫn nộ vì bị lừa dối, anh nhét đại lá thư xuống dưới gối. Đến cuối năm, thư vẫn được gửi tới liên tiếp, đối phương như đã tích lũy rất nhiều điều muốn nói, việc này khiến Khương Thượng Nghiêu thấy lúng túng.

Trước Tết Nguyên Đán, anh lấy xấp thư dưới gối ra, được một tập khá dày. Anh tìm lá thư được gửi tới gần đây nhất, bóc ra đọc, quả nhiên đúng như dự đoán, đối phương đã dùng kiểu nói chuyện mà Nhạn Lam thường viết, lấy cớ kỳ nghỉ đông phải đi làm thêm, ấp a ấp úng giải thích không thể đến thăm anh vào dịp Tết.

Lý do này rất khớp với những lời giải thích của mẹ anh, anh thậm chí còn nghi ngờ hai người bọn họ trước khi hành động đã có sự bàn bạc, không, là ngấm ngầm thông đồng, hoặc những lá thư này do chính tay mẹ anh tạo ra cũng nên. Khương Thượng Nghiêu bất giác phì cười vì suy nghĩ đó của mình, chưa cười xong khóe miệng đã nhếch lên cay đắng. Ra sức che giấu như thế, là vì cái gì thì không cần nói cũng rõ. Anh úp mặt vào lòng bàn tay, gần như tự ngược đãi bản thân để bắt mình phải cảm nhận trái tim đang co thắt đau đớn, nhưng hai mắt lại khô khốc, không nhỏ ra được giọt lệ nào.

23. Tập 1 - Chương 23

Chớp mắt đã đến cuối năm, việc chuẩn bị cho buổi liên hoan đêm Giao thừa đã bước vào giai đoạn cuối cùng. Vất vả suốt một năm, tất cả phạm nhân trong mười hai phòng giam đều nhân cơ hội nghỉ ngơi hiếm có này, hoặc tham gia tập luyện cho các tiết mục biểu diễn, hoặc quây quần xung quanh xem náo nhiệt, các phòng giam trống không, gần như tất cả đều đổ ra bãi tập.

Khương Thượng Nghiêu nằm dựa trên giường, lắng nghe tiếng hát vọng lại từ phía bãi tập, bên tai thấp thoáng những nốt đàn ghita quen thuộc, cảm giác nhớ nhà càng thêm da diết.

Một cánh tay từ giường tầng trên thò xuống, đưa cho anh điếu thuốc, Khương Thượng Nghiêu nhận lấy rồi châm lửa hút.

"Bình thường đi làm về mệt tới mức đặt lưng xuống là ngủ, như thế lại hay vì chẳng phải nghĩ gì cả, giờ nhàn rỗi đâm ra nghĩ ngợi nhiều hơn." Lăng Vạn Cường làu bàu một hồi: "Mẹ kiếp, con người ta thật là rẻ mạt".

"Chẳng phải anh biết làm ảo thuật? Sao không xuống dưới đó mà đăng ký một tiết mục biểu diễn?"

"Tết thế này, làm gì còn tâm trạng mà đi mua vui cho người khác?"

Khương Thượng Nghiêu biết anh ta lại nhớ con gái rồi.

Lăng Vạn Cường tuổi cũng chưa nhiều lắm, mới hơn ba mươi, nhưng diện mạo trông khá già dặn, mỗi lần cắt tóc đều thấy cả mớ tóc bạc. Anh ta vào tù sớm hơn Khương Thượng Nghiêu, bị tòa tuyên án bảy năm. Con người anh ta không khôn khéo nhưng lại sáng suốt, khi Khương Thượng Nghiêu mới bị đưa tới phòng giam số mười hai, không ít kẻ mon men tới tiếp cận, chỉ có anh ta và một người họ Vương bàng quan đứng nhìn, phải mất hơn nửa năm anh mới bắt thân được với họ. Sau khi quen thân, có một lần tâm sự về lý do vào tù của từng người, sự xảo quyệt của Lăng Vạn Cường khiến Khương Thượng Nghiêu ngoài thầm kinh ngạc thán phục ra còn có đôi chút băn khoăn suy nghĩ.

Lăng Vạn Cường năm đó còn là trưởng phòng tài vụ của một công ty khai thác mỏ nhà nước, trong mắt người ngoài, một cán bộ mẫn cán hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, có vợ và con gái, coi như là gia đình mỹ

mãn rồi. Thời gian đầu anh ta cũng đã cho là như thế, mãi đến khi anh ta phát hiện ra vợ cắm sừng mình. Anh ta cố nén cơn giận, vẫn xưng anh em với tên đội trưởng khu mỏ, đồng thời là tình nhân của vợ mình. Cuối cùng đến một ngày, hai người uống say ra khỏi quán rượu, khi Lăng Vạn Cường lùi xe không để ý, đã lùi vào người tên đội trưởng khiến hắn dính vào tường, đồng thời ép bẹp thành một cái bánh thịt.

Khi kể xong câu chuyện này, Lăng Vạn Cường mím môi, cười đầy ẩn ý, như rất thỏa mãn với bản thân. Còn Khương Thượng Nghiêu sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, ánh mắt chăm chú nhìn Lăng Vạn Cường nghĩ tới một điều khác.

Thực ra đây là một ngôi trường.

Lăng Vạn Cường đã có ý đồ giết người nhưng nhẫn nhịn không để lộ ra. Người đàn ông họ Vương biết nhiều hiểu rộng, chuyện trời tây đất bắc gì cũng có thể đem ra bàn luận, nhưng lại quen cười ha hả. Lưu Đại Lỗi tự nhận mình là sư phụ đạo chích. Đỗ Lão Phách - mỗi lần nhắc tới công việc trồng trọt, hay nghề mộc là hai mắt sáng bừng lên…

Khương Thượng Nghiêu lặng lẽ quan sát tất cả những người bên cạnh mình, bọn họ dường như ai cũng có một câu chuyện riêng.

"Con gái anh bao nhiêu tuổi rồi?" Anh hỏi Lăng Vạn Cường giường tầng trên.

"Khi tôi vào đây cháu được ba tuổi, đã ba năm trôi qua rồi". Giọng Lăng Vạn Cường có chút cô đơn, lại như có cả sự ân hận: "Chớp mắt đã sắp vào lớp Một, tôi làm cha mà chẳng giúp được gì".

"Sắp rồi, cố gắng thêm hai năm nữa thôi." Khương Thượng Nghiêu an ủi.

"Xem đến Tết có cơ hội giảm án hay không đã. Mẹ tôi nói mấy ngày nữa sẽ đưa cháu vào thăm tôi, tôi đã ngăn lại bảo mẹ đừng đến. Thấy tôi ở một nơi như thế này, sau này cháu đi học sao dám ngẩng đầu lên nhìn các bạn. Mẹ tôi cũng thật đáng thương, nuôi con giờ lại nuôi cả cháu, chẳng được nghỉ ngơi ngày nào." Lăng Vạn Cường tự lẩm nhẩm nói với chính mình.

Một câu nói mà khuấy động tâm tư được chôn giấu trong lòng Khương Thượng Nghiêu. Hai năm nay, mẹ anh không quản mưa gió, hằng tháng cứ đến ngày thăm nom là bà đã đứng đợi ở cổng trại giam từ rất sớm, mái tóc đen mướt giờ đã dần bạc gần hết. Còn người bà lạc quan vui vẻ của anh, mỗi lần nghe điện của cháu gọi về đều phải cố gắng che giấu nỗi nhớ nhung và buồn bã trong lời nói, lúc nào cũng chỉ kể với anh những chậu hoa bà chăm sóc rất tốt, làm rất nhiều bánh mỳ tròn (1) mà anh thích ăn, như ngầm nói với anh rằng việc anh ngồi tù chẳng phải là chuyện gì to tát cả.

(1) Bánh mỳ tròn: Một loại đồ ăn vặt của Sơn Tây, bánh làm từ bột yến mạch, cán mỏng, cuộn lại hấp trong lồng tre.

Bàn tay anh vô thức lại đặt lên tập thư dày cộp đó, ngay lập tức có cảm giác trái tim như bị rắn cắn một cái, rồi từ từ nhả ra. Anh chăm chú nhìn chồng thư rất lâu, trên phong bì là hàng chữ tròn vành vạnh rất giống với nét chữ của Nhạn Lam, ba từ Khương Thượng Nghiêu được nhấn bút đậm hết cỡ, không biết viết thư khi ấy đang nghĩ gì trong lòng.

Nhưng cho dù là, có thể duy trì hành động ấu trĩ này lâu như thế, thì anh tin người đó không có ác ý gì. Anh nghĩ, có lẽ người này cũng giống như bà anh, muốn dùng một cách hoàn toàn khác biệt để nói với anh rằng: Phải sống tiếp.

Phải sống tiếp. Từng khuôn mặt bỗng nhiên hiện lên trước mắt anh, giống như đang chiếu một đoạn phim, hoảng hốt có, tuyệt vọng có, tin cậy có, ngạo mạn có, chế nhạo có, cô độc có, gian xảo khó lường có… Khương Thượng Nghiêu ngồi thẳng người bất động, đối mặt với từng người, từng người một.

Tin tôi đi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Anh cầm lá thư ở trên cùng lên, khi mở ra đọc thấy hàng chữ đầu tiên viết "'Anh", lập tức trái tim nhói đau, như lại nhìn thấy lúm đồng tiền xinh đẹp của Nhạn Lam.

Anh định thần lại, đọc hết một lượt, sau đó cẩn thận cho lại vào phong bì, cầm lá thứ hai lên.

Thư đương nhiên là do Khánh Đệ viết.

Đầu tiên chỉ là nhớ tới câu nói của Nhạn Lam "Để anh ấy có chút hy vọng", vì muốn anh yên tâm. Về sau, việc viết thư dần dần thay thế việc viết nhật ký, trở thành cách để hằng ngày cô ghi chép lại tâm tư của mình.

Cô viết về những việc trọng đại, ví dụ như cuộc bầu chọn chủ tịch hội sinh viên của trường, các tiết mục biểu diễn trong hội diễn văn nghệ chào mừng tân sinh viên. Cũng kể cả những chuyện hết sức vụn vặt trong cuộc sống, thức suốt đêm trong quán internet để viết bản thảo không cẩn thận ngủ quên, hoặc chuyện đám con gái trong phòng ký túc tận dụng nồi cơm điện để kho thịt, mùi thơm khiến bà quản lý ký túc xá phải mò lên tận phòng, kết quả là một trò đùa báo động giả.

Ông trời quả thật rất công bằng, cô không giỏi ăn nói, nhưng viết lách lại rất khá. Khi đọc đến đoạn "Tới một lúc nào đó, khi năm tháng đã thổi khô em thành một người chỉ còn da bọc xương đến hít thở cũng khó khăn, em sẽ dùng bàn tay nhăn nheo vỗ về cái bụng lép xẹp của mình, chép cái miệng đã không còn chiếc răng nào, nhớ lại mùi vị của bát thịt kho nhiều năm về trước", Khương Thượng Nghiêu không nhịn được phải mỉm cười.

Lại đọc đến đoạn: "Chủ quán internet gõ bàn ầm ầm, em mới mơ màng ngẩng đầu lên, rồi lại mơ màng đi ra cửa. Trời tờ mờ sáng, cây bạch quả trước cửa quán cành lá sum suê, cảnh tượng lúc ấy thật sự rất đẹp. Nhưng anh thử tưởng tượng mà xem, một người con gái đầu tóc rối bù, vừa mới dụi mắt cho tỉnh táo lại, đột nhiên sờ vào túi mình, rồi hét lên thất thanh: Ví tiền của mình đâu rồi!", anh lại bỗng nhiên thấy lo lắng.

Cũng có thể những ngày trong tù quá cô đơn, hoặc do anh quá nhớ nhung cuộc sống bình thường trước đây, hoặc là mong muốn tìm hiểu những thứ đang diễn ra ở thế giới bên ngoài kia, anh đã coi người viết thư là Nhạn Lam, vô thức bắt đầu dõi theo tâm trạng của người viết thư để lộ trong đó, lúc thì cổ vũ khi lại suy tư. Tuy nhiên anh rất rõ một điều rằng, người viết thư cho mình chưa bao giờ nhắc đến người nhà và những ký ức đã qua, hơn nữa đối phương cũng không có được cách nói chuyện dịu dàng tinh tế như Nhạn Lam, mà mang đến một không khí vô cùng mới mẻ.

Dần dần, Khương Thượng Nghiêu bắt đầu mong ngóng tới hai ngày phát thư trong tháng. Cán bộ quản giáo phụ trách nhận và phát thư có quyền đọc thẩm định nội dung, vì vậy thường trêu anh nói: "Đợi thư bạn gái sốt ruột lắm phải không? Cố hai ngày nữa thôi, còn chưa đến ngày mà".

Ngoài thời gian làm việc, anh mệt tới mức toàn thân chẳng còn chút sức lực nào nữa, sau khi cầm bát mỳ húp xì xụp xong, Khương Thượng Nghiêu hít một hơi thuốc, nhớ lại tất cả những tình tiết liên quan tới Cảnh Trình vào tối ngày hôm đó, tự cân nhắc xem liệu có bỏ sót điều gì không. Nghĩ đến đó tâm trạng lại xúc động khó tả, anh sẽ tìm đến một góc khuất không có người, móc lá thư mới nhận gần đây nhất ra đọc kỹ lại, sau đó vui vẻ gấp vào.

Thời gian trôi đi, đa số bạn tù đều biết anh có một cô bạn gái đang học đại học, ngoài ngưỡng mộ và ghen tỵ ra còn hết sức tò mò nữa. Lưu Đại Lỗi với những mánh lới tiểu xảo không ai bằng của mình sớm đã có ý định, sau bao nhiêu cơ hội cuối cùng cũng đã đạt được mục đích.

Ngày hôm đó sau khi Lưu Đại Lỗi lấy được lá thư trong tay đã hét ầm lên: "Khóm hoa đỗ quyên trước cửa căng tin trường đã nở rồi, nhớ bà đã từng nói sẽ chia một nhánh Ngũ Bảo Châu trồng riêng ra chậu khác cho em. Nếu không phải vì bà, thì em cũng chẳng để ý tới hàng hoa trước cửa căng tin. Hoa nở thành từng khóm từng khóm, một màu đỏ khoe khoang ồn ào. Nhưng em đã tìm qua ngôn ngữ mà loài hoa đỗ quyên muốn nói, ý nghĩa của nó là tình yêu có kiểm soát, nhưng lại có truyền thuyết kể rằng 'Đỗ Quyên đề huyết, tử quy ai minh' (2), là để gọi người yêu quay lại. Lẽ nào cô ấy đã biết chưa chắc có tương lai, chưa chắc có thể yêu mà được yêu, vì vậy, cô ấy đành phải tìm một nơi khiêm tốn, bất chấp tất cả để thổ lộ tình cảm trào dâng của mình? Một năm rồi lại một năm nữa, em đếm, nó đã nở ba năm rồi. Thêm ba năm nữa, là anh sẽ được về phải không?".

(2) Chuyện kể rằng: Đỗ Vũ xưng Vương ở đất Thục (nay ở vùng Tứ Xuyên, Trung Quốc), hiệu Vọng Đế. Trương Nghi phạt Thục, Thục Vương (Đỗ Vũ) khai chiến bất thắng, vì thế mà bị diệt. Đỗ Vũ bỏ vào rừng, khi chết hóa thành con quốc, khi mùa hè đến lại kêu thảm thiết như tiếng khóc đau lòng ứa huyết.

Giọng đọc đắc ý và rất vang của Lưu Đại Lỗi dần nhẹ nhàng bình tĩnh lại, sau khi đọc hết câu cuối cùng, cậu ta ngước mắt nhìn Khương Thượng Nghiêu. Những người ngồi xung quanh rất nhiều, có người đã đặt

khay cơm xuống im lặng lắng nghe từ lâu, có người thì lại móc thuốc ra cúi đầu buồn bã nghĩ tới những chuyện sâu kín trong lòng không cách nào thổ lộ. Khương Thượng Nghiêu không nổi giận, anh đợi Lưu Đại Lỗi đọc xong, rút lá thư lại, thuận tay cốc vào đầu Lưu Đại Lỗi một cái, nói: "Được lắm".

Lưu Đại Lỗi cười tít mắt, đưa tay lên xoa đầu, hỏi: "Anh Khương, chị dâu có em gái không?".

Khánh Đệ đương nhiên không biết mình đã trở thành nhân vật nổi tiếng trong trại giam khu số ba. Bởi vì Khương Thượng Nghiêu chưa từng trả lời thư. Cô sẽ cố chấp nghĩ, nếu anh không đặc biệt gửi thư đến chất vấn hoặc từ chối, thì tạm thời cô xem như anh đã tin vào những lá thư của cô.

Đến kỳ nghỉ đông năm 2004, cô lại tới nhà họ Khương một lần nữa. Bà bê một chậu hoa đi ra, nói: "Trồng cho cháu sắp được ba năm rồi, lần này cháu nhất định phải mang về đấy".

Nhìn thấy chậu hoa đỗ quyên, hai má Khánh Đệ nóng bừng lên, nhớ tới lần mình nhanh tay nhanh bút trong thư đã dùng ý nghĩa của hoa để bày tỏ tình cảm của mình, bất giác sự hối hận trào dâng trong lòng.

Bà hiểu nhầm lý do cô đỏ mặt khuyên giải nói: "Chẳng có gì phải ngại cả. Hai năm nay cháu không đến, bà biết cháu không muốn gặp cảnh lại nhớ tới người. Nào, nào, giúp bà đặt lên yên xe đi".

Trên đường cùng đi xuống dưới tầng, bà mới nói: "Cháu đừng giận cô nhé, được không? Nó sống cũng chẳng sung sướng gì, cháu hãy rộng lượng một chút".

"Bà, cháu hiểu ạ." Nhớ tới vẻ mặt khách khí xa cách của cô Khương, Khánh Đệ bất giác buồn bã: "Vì vậy nên cháu không hay về Vấn Sơn, cũng ít đến thăm mọi người, bà đừng trách cháu nhé".

"Bà biết." Bà rộng lượng nói, rồi giúp Khánh Đệ đặt chậu hoa lên yên sau, căn dặn một hồi cách tưới nước bón phân. Xong việc phủi tay, cười nói: "Đợi cuối năm nay Nghiêu Nghiêu được về, tâm trạng của cô Khương khá hơn, sẽ mời cháu đến nhà ăn bữa cơm".

Khánh Đệ hốt hoảng quay người lại, kinh ngạc há hốc mồm, lại không thốt được lời nào.

Bà vui tới mức khuôn mặt đầy nếp nhăn tươi như đóa hoa lúc nở bừng, nói: "Còn chưa biết phải không? Năm ngoái khi Nghiêu Nghiêu xuống mỏ lao động, xe xúc than không biết do ai nhấn nút cứ thế chạy, một lúc nó cứu được hai mạng người. Vì vậy, cuối năm ngoái cán bộ quản giáo của nó đã báo cáo lên cấp trên, nói là có thể giảm được vài tháng, cộng với mấy lần giảm án lần trước, cộng lại có thể được giảm hơn nửa năm".

Khánh Đệ nghe thấy vậy mím môi cười, cười mãi cười mãi mắt chợt ướt nhòe, nói được câu "Vậy thì tốt quá" thì nước mắt đã từng hàng thi nhau chảy xuống.

Cô chẳng kịp quay mặt giấu đi, bà nắm chặt tay cô, vỗ vỗ mu bàn tay, giọng nghẹn ngào: "Mấy đứa chúng mày…", rồi thở dài một tiếng nói tiếp: "Coi như đã qua được rồi, sau này các cháu đều nên sống cho thật tốt".

Khánh Đệ vâng khẽ rồi chào bà, trên đường về nhà nhớ lại những lời bà vừa nói, bất giác thấy lo lắng: Cô có nên đi thăm anh không?

Lần này cô về nhà, một là vì cửa hàng của Ái Đệ nằm trong diện tích bị di dời phải tháo dỡ, nên chủ nhà không thể tiếp tục cho thuê được nữa, Ái Đệ vì thế cũng thất nghiệp. Hai là cô có ý định ăn Tết xong sẽ đi Dã Nam một chuyến, vào trường tiểu học của thị trấn xin thực tập. Khi nhà trường thông báo sinh viên phải tự liên hệ đơn vị thực tập, thì địa điểm đầu tiên mà cô nghĩ đến là Dã Nam, lý do không gì khác chính là vì nơi đó gần với chỗ anh nhất. Vì gần, nói không chừng cô sẽ có đủ can đảm để vào thăm anh. Mà theo như lời bà anh nói, nếu cuối năm Khương Thượng Nghiêu mãn hạn tù, thì liệu cô có nên quấy rầy cuộc sống của anh nữa hay không?

Về đến nhà, Ái Đệ chăm chú quan sát chậu hoa đỗ quyên xong lại quay sang kinh ngạc nhìn chị gái mình, rồi nói bóng gió: "Bà lão cũng thật thú vị, chị làm quan hệ tốt đấy".

"Em nói lăng linh tinh gì thế?"

"Chị, chị không hiểu thật à, hay chị hiểu rõ mà vờ hồ đồ? Từ nhỏ tới lớn chị có trồng hoa bao giờ đâu? Xương rồng cũng chưa từng thấy chị trồng? Chị nghĩ mà xem, bà anh ấy làm vậy chẳng phải cố ý tạo cơ

hội cho chị sao? Chẳng có việc gì cũng gọi điện liên lạc, hỏi xem tưới nước như thế nào, tỉa cành ra sao? Qua vài ngày lại mua thêm mấy loại hoa khác, rồi lại gọi điện để hỏi kinh nghiệm. Dần dần, cô Khương cũng không còn tức giận nữa, cơ hội sau này càng ngày càng nhiều. Giỏi! Đúng là ăn muối nhiều có khác?"

"Đi đi." Khánh Đệ không ngờ Ái Đệ lại chỉ dựa vào một chậu hoa mà tưởng tượng phong phú như thế, mặc dù ngẫm nghĩ kỹ lại dụng ý của bà anh, đúng là cũng có ý đó thật, nhưng nghĩ đến chút tâm tư không thể nói với người khác đó của mình đã bị bà nhìn thấu, cô bất giác có chút bối rối. Khánh Đệ nhìn quanh rồi nói: "Có thời gian em hãy nghĩ tới việc của mình đi, tiếp theo sẽ làm gì? Còn nữa, sắp đến giờ ăn cơm rồi, ra giúp mẹ dọn bát đũa đi".

"Mẹ chẳng nỡ bắt em làm đâu." Ái Đệ vênh vang: "Mẹ nói bình thường em vừa phải trông cửa hàng vừa phải đi lấy hàng, đã rất vất vả rồi. Còn về việc sau này làm gì... em chưa nghĩ xong".

Khánh Đệ thấy ánh mắt em gái nhìn lảng đi chỗ khác, biết ngay là Ái Đệ đang giấu mình điều gì đó, cô trong lòng nghi hoặc, định hỏi cho rõ ràng thì nghe thấy tiếng mẹ gọi hai chị em vào ăn cơm.

Ăn cơm xong mấy lần định mở miệng hỏi đều bị Ái Đệ tìm cách nói lảng sang chuyện khác, đến tối trước khi đi ngủ, Khánh Đệ khóa cửa lại, hỏi thẳng: "Thẩm Ái Đệ, nói thật đi, có phải em lại đang có ý định đen tối gì không?"'.

Ái Đệ ôm chăn ngồi tựa vào thành giường, tì cằm trầm tư không nói. Khánh Đệ cũng không ép, tự mình kéo một cái ghế ra cạnh bàn ngồi chờ.

"Chị, em đang nghĩ có nên đi bán rau không?"

Câu trả lời này khiến Khánh Đệ kinh ngạc, vô thức ngồi thẳng người dậy.

"Bà chủ cửa hàng bên cạnh, à, em trai của chị ta... chẳng phải em từng kể với chị rằng thường xuyên đi ăn khuya với những người ở cửa hàng bên cạnh à? Thật ra, không phải ăn với nhiều người, chỉ có hai chị em bọn họ thôi."

Ái Đệ liếc trộm chị gái một cái, thấy sắc mặt Khánh Đệ vẫn bình thản như thường, nó tự cổ vũ bản thân mình rồi nói tiếp: "Em trai chị ta bán rau ở chợ. Em nghe anh ấy nói, bán rau không được sang như bán quần áo, nhưng tiền kiếm được cũng chẳng kém bán quần áo đâu, lại không cần nhiều vốn. Ý của anh ấy là... Em không sợ xấu, có thể thuê một gian cạnh quầy của anh ấy, em phụ trách việc trông quầy bán hàng, còn anh ấy sẽ đi lấy hàng, buổi chiều thay ca cho nhau, tiền kiếm được chia đôi".

"Được đấy chứ ." Khánh Đệ tán thành.

"Không sợ mất mặt đâu, chị nhỉ?"

"Không ăn cướp, không ăn trộm, lao động vất vả để kiếm tiền, có gì mà mất mặt?"

"Nhưng..." Ái Đệ có chút khó nói: "Có lẽ chính em cảm thấy mất mặt lắm. Nhưng, lại không muốn từ chối". Ái Đệ nói xong nhìn chằm chằm vào những ngón tay đang vặn vẹo của mình, cảm thấy thật sự khó xử.

Khánh Đệ ngồi im chờ đợi.

"Anh ấy rất giống Cảnh Trình. Nhất là lúc cười, đặc biệt giống. Trông ngốc ngốc, chẳng để tâm điều gì." Ái Đệ nói xong liền im bặt.

Khánh Đệ thật sự không ngờ tới nguyên nhân này, cô như nhớ lại buổi tối mùa đông nhiều năm về trước, cô đứng dưới gầm cầu thang sắt nghe thấy cuộc hội thoại ấy. Em gái cô đã ấm ức trách Cảnh Trình: "Diêu Cảnh Trình, đừng mong sau này tôi sẽ đối tốt với anh, không bao giờ!". Diêu Cảnh Trình tức tối đá mạnh vào lan can cầu thang một cái, gào lên: "Ai thèm".

"Sao lại có thể giống như vậy chứ?" Ái Đệ lẩm nhẩm tự nói một mình: "Sao có thể cười thờ ơ như chẳng quan tâm tới bất cứ chuyện gì trên đời như thế? Cứ như em nhất định sẽ đồng ý đối tốt với anh ấy vậy..."

"Tiểu Ái." Khánh Đệ đặt tay lên tay em gái, nắm thật chặt.

Ái Đệ cũng cố gắng nắm lấy tay chị, ngẩng lên bắt gặp ánh mắt an ủi đầy thương cảm của cô: "Chị, chị còn nhớ trước kia chị đã từng nói rằng sau này em nhất định sẽ hối hận không? Em hối hận thật rồi. Em rất ngốc đúng không chị? Nhìn thì cứ tưởng thông minh, nhưng ngay cả thứ mình đã bỏ lỡ cũng không biết".

Giọt nước mắt nơi khóe mắt Ái Đệ cuối cùng cũng rơi xuống, lấp lánh ánh sáng như giọt thúy tinh, rồi nhanh chóng tan ra. Giống như mối tình đầu của cô, đã biến mất theo năm tháng, bị chôn vùi dưới biển sâu.

"Tiểu Ái." Khánh Đệ khịt khịt mũi, đưa tay lên lau giọt nước mắt trên má em. "Hãy thử lần nữa xem, chỉ cần có khả năng yêu, thì không bao giờ muộn cả."

Trong trường tiểu học của thị trấn, nói đến bố và bác trai của Khánh Đệ, thầy hiệu trưởng vẫn còn ấn tượng sâu đậm, do đó cũng tỏ ra vô cùng khách sáo với cô, việc Khánh Đệ đến trường tiểu học của thị trấn thực tập được chấp nhận một cách hết sức thuận lợi.

Dã Nam giờ không còn giống như thị trấn nhỏ trong trí nhớ của Khánh Đệ nữa, con đường chính nhiều năm trước trong thị trấn được mở rộng sang hai bên, những căn nhà hai tầng sát mặt đường tầng một gần như được cải tạo lại hoàn toàn, trên vỉa hè dành cho người đi bộ những sạp bán hoa quả và đồ ăn vặt mọc lên như nấm, trên đường xe đạp và xe mô tô ba bánh, xe tải loại nhỏ tranh cướp đường lẫn nhau, tiếng còi và tiếng chuông vang lên rộn ràng.

Khánh Đệ vội nhảy sang bên để tránh một chiếc xe điện ba bánh đang ầm ầm lao từ phía trước tới, cảm thán: "Giờ thị trấn Dã Nam thật quá náo nhiệt".

"Cũng phải thôi. Mấy năm gần đầy không còn ai cày cấy nữa, nhân lực cũng xuống các khu mỏ làm thuê hết, lương cao hơn mà." Cậu rất vui khi Khánh Đệ quay lại Dã Nam, xoa hai bàn tay đang lạnh tới mức đỏ ửng cả lên, nói tiếp: "Khánh Đệ, thực ra trong làng còn thiếu giáo viên hơn, chỉ vì không có tiền. Cậu đang bàn với mọi người, mỗi người góp một ít để mời thêm vài giáo viên nữa về trường làng dạy học cho bọn trẻ. Có điều cháu là con gái, về làng sống thì khổ quá, ở thị trấn vẫn tốt hơn".

Cậu Khánh Đệ là nông dân chính hiệu, nên ăn nói không khách sáo cũng chẳng vòng vo, nhưng Khánh Đệ vẫn cảm nhận được sự ấm áp thân tình trong đó, cười nói: "Cậu, cháu chẳng qua chỉ là đi thực tập thôi mà, sau này tốt nghiệp vẫn phải về trường tiểu học ở nông thôn dạy ba năm, nói không chừng tới khi ấy đến trường làng cháu cũng chẳng được dạy mà về trường thôn ấy chứ", nói rồi kinh ngạc: "Rừng phong ở đây đâu rồi?".

"Chặt hết từ lâu rồi. Muốn nhìn lá phong đỏ phải không? Đáng tiếc đã qua mùa mất rồi. Đi, đến nhà cậu ăn cơm đi." Cậu nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Khánh Đệ, an ủi: "Rừng phong ở làng Vọng Nam còn to hơn rừng phong trên thị trấn nhiều, mùa thu năm sau cháu đến mà ngắm".

"Để lần sau đi, cậu." Khánh Đệ tỏ vẻ khó xử: "Cháu còn muốn đi thăm một người bạn".

Bên ngoài bức tường cao kia, những chiếc xe mô tô ba bánh bám đầy bùn đất nhả từng đám khói đen mù mịt, lao đi ầm ầm trên đường. Khánh Đệ ngẩng đầu lên nhìn hàng rào dây thép chằng chịt trên không trung, rồi ánh mắt lại nhìn xuống cánh cửa sắt nặng nề đen sì bên dưới.

24. Tập 1 - Chương 24

Người cảnh vệ ôm súng sau khi kiểm tra danh tính của cô xong, mở cánh cửa nhỏ bên cạnh ra. Sau buổi trưa của ngày vào thăm theo quy định trong trại giam, phòng tiếp đón cũng bớt ồn ào đi nhiều, sân tuyết bên trong đầy vết bùn đất bị giẫm đạp.

Khánh Đệ đã từng rất nhiều lần tưởng tượng ra tâm trạng của mình lúc này. Lần gặp gỡ đầu tiên vào thời niên thiếu, đối với anh mà nói chẳng qua chỉ giống như một lần ngẩng mặt lên ngắm trăng bắt gặp sao băng

rơi, vụt qua trong nháy mắt. Còn đối với cô mà nói, nó lại là một đường quỹ đạo được vẽ trong cuộc đời của mình, khắc cốt ghi tâm. Sau này quen nhau, cũng chỉ là sự quen biết hời hợt qua loa, quen mà không thân. Lúc này, cô như chớp lấy thời cơ, đường đột tới thăm, cô vốn nên do dự, vốn nên chần chừ, vốn nên thấp thỏm, nhưng sự thực lại chẳng giống như mong đợi của mình, cô vô cùng bình tĩnh.

Đúng như lời cô đã khuyên nhủ em gái "Chỉ cần có thể yêu" thì hãy yêu chân thành, yêu nghiêm túc, nghiêm túc hưởng thụ tình yêu đó, cho dù phải rơi nước mắt, cũng không nên phụ sự hào phóng vô tư của tuổi thanh xuân.

Còn Khương Thượng Nghiêu vào lúc này, Khánh Đệ nghĩ một lúc rồi cười, cô có chút mong chờ nhìn thấy biểu hiện của anh.

Phía sau tấm kính lớn của phòng tiếp đón, Khương Thượng Nghiêu nghe thấy đồng chí cảnh vệ dặn dò một câu: "Chỉ có mười lăm phút", lập tức ngẩng đầu lên. Vừa tiễn mẹ xong, bị áp giải về phòng giam chưa được bao lâu, lại được đưa ra, anh thực sự có chút tò mò. Nhớ tới trước kia Hắc Tử gửi thư đến nói năm nay sẽ về, bất giác tinh thần anh có chút phấn chấn.

Nhưng người vào thăm anh lại là Khánh Đệ, khiến anh vô cùng kinh ngạc: "Thẩm Khánh Đệ?".

"Anh Khương…". Khánh Đệ đứng sững ở cửa mất một lúc, đưa tay lên bịt chặt miệng không nói tiếp được nữa. Cô cứ tưởng rằng mình có một trái tim và ý chí kiên cường có thể ứng phó được với tất cả, nhưng khi nhìn thấy anh bằng xương bằng thịt, bộ dạng sau thời gian cải tạo vất vả không còn giống với anh của trước kia, thì cô lại không sao kìm nén được nhịp tim và nỗi nhớ nhung bỗng dưng dâng trào lên khóe mắt.

Cô nghiêng người tránh ánh mắt anh, chầm chậm kéo ghế lại gần hơn, chỉ trong mấy giây, cô đã cố gắng hết sức để kiềm chế trái tim đang nhảy nhót trong lồng ngực của mình, khi ngẩng đầu lên, cô nở nụ cười bình thản.

Cô cầm điện thoại bên cạnh lên: "Anh Khương, đã lâu rồi không gặp".

Sau khi sự kinh ngạc qua đi, Khương Thượng Nghiêu cũng nở một nụ cười bình thản: "Lâu rồi không gặp", anh nói vào ống nghe.

Nụ cười bình thản đó dường như lại khiến Khương Thượng Nghiêu quay trở lại với anh của ngày xưa, Khánh Đệ thất thần mất mấy giây, cứ như lúc này lại nhìn thấy anh gảy xong khúc nhạc kia rồi nghiêng đầu nhìn cô dưới ánh trăng đêm đó.

Trong vài giây thất thần, cả hai người đều chìm trong sự trầm mặc. Khương Thượng Nghiêu là người mở miệng trước hỏi: "Sao lại đến Dã Nam thế này?".

"Em đến thị trấn để xin thực tập, tiện đến thăm cậu." Đột nhiên bị lôi tuột về hiện thực trong lúc đang hồi tưởng lại quá khứ, Khánh Đệ trả lời theo trực giác, trả lời xong lại thấy hối hận, không nên nhắc tới nội dung đã viết trong thư, đành tìm cách chuyển chủ đề: "Em mua rất nhiều thuốc lá và hoa quả, nhưng họ không cho mang vào".

Khương Thượng Nghiêu điềm đạm giải thích: "Quy định là thế mà".

Khánh Đệ thấy anh không truy hỏi chuyện thực tập, khẽ thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đấy định cố gắng nói vài câu gì đó không biết nên nói gì. Cô chẳng thể giải thích được cảm giác của mình lúc này, người ở trước mặt cô vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, mặc dù trông vạm vỡ hơn trước kia, dưới cằm cũng đã bắt đầu để râu trông rất ra dáng đàn ông, nhưng nụ cười vẫn ấm áp như trước, chính là người mà cô vẫn ngày đêm nhung nhớ. Nhưng, cô lại cảm nhận được rất rõ ràng rằng, đằng sau ánh mắt ấm áp như ánh mặt trời kia, có một chút dò xét và đánh giá mà cô không sao nắm bắt được. Khánh Đệ như ngồi trên bàn chông, bàn tay cầm ống nghe khẽ run lên.

"Ở nhà vẫn ổn cả chứ?"

Nghe thấy anh hỏi, cô như cảm thấy người nhẹ hẳn đi tựa hồ cảm giác vừa bước khỏi phòng thi đại học, Khánh Đệ bất giác thở dài: "Đều ổn cả. Mọi người ở nhà anh cũng vẫn khỏe, mấy hôm trước em vừa tới thăm, sức khỏe của bà rất khá, cô cũng vậy. Đúng rồi, hôm nay em đến muộn phải không? Nếu không có khi đã gặp cô ở đây".

Khương Thượng Nghiêu khẽ gật đầu, phòng tiếp đón yên tĩnh trở lại. Bàn tay còn lại của Khánh Đệ thiếu kiên nhẫn gạch ngang gạch dọc lên vải quần bò đang mặc, trầm ngâm hồi lâu, mới hỏi: "Nghe bà nói cuối năm anh được ra rồi phải không?".

Thấy Khương Thượng Nghiêu lại gật đầu mà không nói thêm lời nào, một cảm giác như bị xem thường xen lẫn áp lực tràn tới, khiến không khí như ngưng đọng. Trong lòng Khánh Đệ vừa có cảm giác thất bại vừa thấy chua xót, hoàn cảnh thật sự có thể thay đổi được bản tính của một con người sao? Khương Thượng Nghiêu trước kia mặc dù không nói nhiều, nhưng rất dễ gần. Còn Khương Thượng Nghiêu lúc này, rõ ràng là muốn khép mình lại.

Cảm giác đau đớn kỳ lạ lan tỏa, trái tim Khánh Đệ lúc này đang run rẩy không thể khống chế được, vì thế cô mỉm cười, nhìn sự tiếc nuối ánh lên trong mắt của Khương Thượng Nghiêu.

Vẻ mặt dịu dàng của Khương Thượng Nghiêu đột ngột như cứng lại trước nụ cười của cô, anh nhìn thẳng vào mắt Khánh Đệ qua lớp kính dày, tâm trang trong mắt sâu xa khó dò.

Khi Khánh Đệ có cảm giác như không thể thở được nữa, cuối cùng anh cũng nói: "Sau này đừng viết thư nữa".

… Khánh Đệ vô thức cắn chặt môi, nắm chặt ống nghe trong tay, hít thật sâu.

"Ngay từ lúc nhận được lá thư đầu tiên của em, anh đã đoán được rốt cuộc là ai rồi, những người hiểu rõ về anh về hoàn cảnh gia đình anh không nhiều. Anh cũng nghe mẹ từng nói, trước kia em giúp gia đình anh rất nhiều, đến luật sư Nghiêm cũng là do bạn em giới thiệu mới chịu nhận thụ lý vụ án của anh. Anh đoán là em, chỉ có điều sau khi vào đây không thấy em đến lần nào, vì vậy không dám khẳng định. Về Nhạn Lam…" Sự đau đớn trong mắt anh hiện rõ: "Không cần phải nói dối anh nữa, đến nước này rồi, có chuyện gì mà anh không thể chấp nhận được".

Cảm giác xấu hổ khi bị vạch trần, cộng thêm cảm giác bối rối khi phải đối mặt với anh, hai tai Khánh Đệ nóng bừng lên, mắt không biết nên nhìn đi đâu, môi mấp máy liên tục, cũng không phải giải thích với anh thế nào.

"Anh hiểu ý tốt của em, có lẽ mẹ anh cũng có suy nghĩ như thế. Cảm ơn mọi người." Cho tới tận lúc này, Khương Thượng Nghiêu mới giật chiếc mặt nạ xuống, để lộ vẻ bình tĩnh khiến người ta phải kinh sợ.

Khánh Đệ chăm chú nhìn bàn tay đang siết chặt để trên bàn của anh, vừa lặng lẽ đếm những sợi gân xanh và những vết chai nổi lên trên đó, vừa lẩm bẩm: '"Em xin lỗi".

Anh chán nản cúi đầu xuống, một lúc sau mới cười không thành tiếng, tự nói với mình: "Thực ra anh không thích nghe mọi người nói xin lỗi, điều anh muốn nghe là, em có thể nói một câu anh hiểu lầm rồi, anh đa nghi quá rồi, sự thực không giống như anh nghĩ, Nhạn Lam vẫn… "

Anh bỗng nghẹn ngào, không thể nói tiếp được nữa.

Đây gọi là kiểu tin tưởng gì? Ngay cả sự biệt vô âm tín của Nhạn Lam, cũng không khiến anh nghĩ đến khả năng cô ấy đã thay lòng đổi dạ. Khánh Đệ đưa tay ra sờ vào mặt kính, dường như muốn xuyên qua chướng ngại vật này, muốn xoa cái đầu trọc lốc đang cúi xuống đầy tủi nhục của anh để an ủi. Khi ý thức được hành động của mình, cô vội vàng rụt tay lại.

"Anh Khương, em xin lỗi. Em không cố ý lừa anh. Chỉ có điều Nhạn Lam từng nói, muốn anh được yên tâm." Khánh Đệ sụt sịt, ánh mắt xót xa, cô cố gắng kiềm chế, nói tiếp: "Muốn anh có cái gì đó để hy vọng, để những ngày tháng trong này của anh dễ chịu hơn. Còn cô ấy, mấy năm trước…".

Khương Thượng Nghiêu ngẩng phắt đầu lên, Khánh Đệ giật mình trước ánh mắt hung tợn của anh, nhất thời không dám nói tiếp.

"Nhiếp Nhị phải không?" Giọng anh thâm trầm.

Khánh Đệ gật đầu, nói thêm: "Còn cả anh họ em nữa". Cô đã phải chịu đựng sự giày vò của lương tâm suốt ba năm nay, cô chưa bao giờ dám nghĩ đến có một ngày Khương Thượng Nghiêu sẽ truy hỏi về nguyên nhân cái chết của Nhạn Lam, cô lại có thể bình tĩnh đối mặt như thế. Nhưng vào lúc này đây, sau khi buột

miệng nói ra, chỉ cảm thấy có thể đặt gánh nặng trong lòng xuống được rồi. "Em biết nói xin lỗi anh cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng Nhạn Lam cũng là bạn em, em cảm thấy có lỗi với cô ấy…".

Khương Thượng Nghiêu không nói gì, chỉ đặt ống nghe trên tay sang một bên, vùi mặt vào khuỷu tay mình.

Quản giáo giám sát cuộc gặp nhìn đồng hồ, nhắc nhở: "Hết giờ rồi".

Khánh Đệ nhìn Khương Thượng Nghiêu vẫn ngồi im không có bất kỳ phản ứng nào, lại dùng ánh mắt để cầu xin. Đồng chí quản giáo lui vào trong, chỉ vào đồng hồ trên tay, ý giục họ nhanh lên một chút.

"Anh Khương."

Rốt cuộc là thứ tình cảm gì thế này, càng xa xôi lại càng sâu đậm? Khánh Đệ dùng những đầu ngón tay chầm chậm vẽ lên mặt kính, tựa như muốn vỗ về an ủi cánh tay đang khẽ rung lên của anh. Thật đúng là một thứ tình yêu thương tâm, bất lực đứng nhìn người mình yêu đau đớn vì người mà anh ấy yêu.

Cô buồn bã như thế là vì anh hay là vì cô ấy, hay là vì chính bản thân mình. Khánh Đệ thấy hoảng hốt.

"Anh Khương…" Trước lúc rời đi, cô nói: "Nhất định phải giữ gìn sức khỏe".

Anh nghiêm túc gật đầu, nói: "Sau này đừng đến nữa". Bất chấp những giọt nước mắt ầng ậng nơi khóe mắt chực rơi của Khánh Đệ, cuối cùng anh nhìn cô một cái, Khương Thượng Nghiêu quay người đi vào trong cánh cửa sắt. Ánh mắt anh lúc nhìn cô, không có sự bi thương, mà trên cả sự bi thương đó chính là tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng lạnh lẽo tới mức khiến đá quý cũng bị hủy hoại nát vụn.

Khánh Đệ bước ra khỏi cánh cổng lớn của trại giam, hít một hơi thật sâu thứ không khí vừa lạnh lẽo vừa tươi mới, đau khổ không sao kìm nén được quay lại nhìn thêm lần nữa. Lá đã rơi, tuyết đã ngừng, sự ly hợp của con người… Trong mắt cô lúc này, khắp nơi trong thiên hạ này, trong thế giới rộng lớn và đầy thăng trầm này, niềm vui ở đâu, nỗi buồn ở đâu?

Nhưng ngay lập lức, một ý chí mãnh liệt xuất phát từ trong tim trào lên. Đời người, phải nếm trải mọi sự khổ tận thì mới tới hồi cam lai. Trong trái tim cô chẳng vướng bận điều gì, chỉ có duy nhất sự chân thành tuyệt đối. Nếu ngay cả sự chân thành này cũng không còn nữa, thì cô có khác gì những thi thể đã chết kia?

Cuộc đời gập ghềnh của Khánh Đệ cô có xá gì chút tự cảm thương và ai oán đó. Khánh Đệ quay lại nhìn về phía trại giam, anh Khương, em sẽ lại đến thăm anh.

Sau khi sắp xếp xong tất cả, đi dạy được nửa tháng, mọi chuyện đi vào quỹ đạo ổn định, Khánh Đệ lại đến trại giam của Dã Nam.

Song Khương Thượng Nghiêu không muốn gặp cô.

Dù đã biết trước được kết quả này, nhưng cô vẫn không tránh khỏi có chút thất vọng, Khánh Đệ đi ra khỏi cánh cổng nhà tù tự an ủi mình, ai có thể bình thản như không có chuyện gì xảy ra đi gặp em gái của kẻ thù trong lúc trái tim đang ngập tràn căm hận?

Cô đi sang bên kia đường đợi xe, vô tình gặp một người qua đường mà không kịp tránh. Bên ngoài trại giam Dã Gia Sơn là một khoảng đất rộng trống trải, lúc này Khánh Đệ không còn cách nào khác, đành cười và đi tới: "Cô Khương".

Khương Phượng Anh nhìn thấy Khánh Đệ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, gật đầu định hỏi gì đó nhưng cuối cùng kìm lại được.

Khánh Đệ cũng không giải thích, đứng xếp hàng ở bên xe, vờ như quan sát những người đến trại giam thăm người thân, rồi đoán câu chuyện đằng sau đó của họ. Những người ấy mỗi người một vẻ mặt, có người vui nhưng cũng có kẻ buồn, đằng sau mỗi tâm trạng có lẽ đều ẩn giấu câu chuyện riêng của nó.

Cô quan sát người khác, Khương Phượng Anh quan sát cô, hỏi: "Đến thăm Nghiêu Nghiêu à?".

Cô quay đầu lại: "Anh ấy không chịu gặp cháu".

Khương Phượng Anh gật đầu tỏ ý hiểu: "Hôm nay tâm trạng nó không được tốt. Cô hỏi gì nó cũng không nói". Cô Khương đưa tay lên day day huyệt thái dương, tỏ ra bất lực: "Mấy năm nay nó như trở thành một

người hoàn toàn khác, càng ngày càng ít nói, cô nói cả mười phút chưa chắc đã đổi lại được một câu hoàn chỉnh của nó".

Khánh Đệ nhìn chằm chằm vào mũi giày của mình, lẳng lặng suy nghĩ, rồi nói: "Ở những nơi như thế này, cho dù có bao nhiêu tình cảm tâm trạng cũng sẽ bị đè nén giam cầm hết thôi".

Khương Phượng Anh như đồng cảm, nhưng không đáp lại lời nào.

Hai người đứng im đợi xe, một lúc lâu sau Khánh Đệ mới nghe thấy Khương Phượng Anh gọi tên mình rồi do dự nói: "Cô không biết những lời trước kia của mình có khiến cháu bị tổn thương hay không, nếu có thì cô xin lỗi. Khánh Đệ, cô vẫn muốn nói, cháu đừng đến nữa. Chuyện đã qua bất luận ai là người có lỗi, chúng ta cũng không truy xét nữa, sau này sống yên bình hạnh phúc mới là cách tốt nhất".

Đối với những lời của cô Khương, trước đó Khánh Đệ đã có chuẩn bị về mặt tâm lý, nhưng khi thật sự phải nghe, cô vẫn thấy nhói lòng. Cô nghĩ làm người sao lại khó như vậy? Đối mặt với bao nhiêu khó khăn trong cuộc sống, Ái Đệ mưu cầu sự hoàn hảo, còn cô khắc chế nhẫn nại, cô Khương lại vững chắc như một bức tường thành. Mặc dù cách thức của mỗi người khác nhau, nhưng sự tủi nhục trong đó đều cùng có.

Cô lại nhớ tới ánh mắt Khương Thượng Nghiêu trong lần từ biệt trước, giống như cảm giác đã suy nghĩ thấu đáo và dứt khoát vứt một thứ gì đó. Khánh Đệ buồn bã thở dài, hỏi: "Cô Khương, cô có bao giờ nghĩ rằng, thực ra anh Khương có suy nghĩ khác không?".

Khương Phượng Anh nghe thấy vậy sững lại, mặt biến sắc.

Khánh Đệ cười, giải thích: "Cháu cũng không hiểu nhiều về anh Khương, chỉ là đoán mò thôi, ồ, hình như là xe về Vấn Sơn".

Khương Phượng Anh muốn hỏi cô có ý gì khi nói câu đó, liếc mắt nhìn về phía trước, cố gắng kìm lại. Khi chuẩn bị lên xe, Khương Phượng Anh khom người về phía Khánh Đệ, nói như cầu khẩn: "Khánh Đệ, Nghiêu Nghiêu nó suy nghĩ thế nào là một chuyện. Coi như cô xin cháu, đừng đến làm phiền nó nữa".

Khánh Đệ nhìn Khương Phượng Anh chăm chăm, bình tĩnh nói: "Cô Khương, cháu không thể hứa với cô".

Tới ngày vào thăm định kỳ, Khánh Đệ cố ý buổi trưa mới đến. Cô nghĩ rằng lại một lần nữa bị từ chối phải quay về, không ngờ lại được đưa vào phòng tiếp đón.

Cô không để tâm tới phản ứng của Khương Thượng Nghiêu, vừa vào đã đưa túi quà trên tay cho đồng chí quản giáo rồi mới ngồi xuống: "Đồ mua bên ngoài không cho mang vào, đây là những thứ em mua ở quầy tạp hóa trong trại giam. Đắt thật đấy! Được rồi, cho dù trong lòng anh nghĩ gì, xin hãy nể tình em phải tiêu nhiều tiền như thế, anh hãy nghe em nói hết đã".

Cô dừng lại, thấy vẻ mặt thản nhiên điềm tĩnh của anh vì sự liến thoắng và lạnh lùng của cô mà để lộ ra chút kinh ngạc xen lẫn tò mò, trong lòng Khánh Đệ thoáng vui mừng, tiếp tục duy trì vẻ cứng cỏi trên khuôn mặt, đem hết những lời băn khoăn trăn trở trong lòng ra trút: "Em cảm thấy, anh nợ em một lời xin lỗi".

"... Em không mượn cớ biện minh cho mình, em cũng có thể hiểu được sự phẫn nộ và oán trách của anh, nhưng em cho rằng, anh trút sự phẫn nộ đó lên người em, là không công bằng. Anh Khương, anh không phải là người hẹp hòi, nếu anh vì căm hận trước những hành động của anh họ em mà giận lây sang em, từ chối ý tốt của em, thì em sẽ rất thất vọng."

Khi nói đến thất vọng, Khánh Đệ thực sự cảm nhận được tâm trạng thất bại của mình. Cô biết con người ai cũng sẽ thay đổi, đặc biệt là những người đã từng phải trải qua những chuyện như thế. Cô không thể yêu cầu anh của ngày hôm nay vẫn phải giữ được phẩm chất điềm tĩnh rộng lượng thản nhiên như trước kia, tất cả những gì cô có thể làm là cố gắng. Lần tới thăm trước, ánh mắt dứt khoát của anh thật sự khiến cô thấy rùng mình.

Giọng cô nhẹ nhàng, như nuối tiếc như hồi tưởng: "Anh là một người tốt biết bao, hát cho em nghe, lắng nghe em kể lể về những mộng tưởng xa vời của mình... Em chẳng muốn chuộc tội giúp ai cả, em đơn thuần chỉ muốn tốt cho anh mà thôi".

Khương Thượng Nghiêu nhìn chằm chằm vào đôi mắt u buồn phủ đầy sương mù của cô, chút dũng khí mà anh cố gắng tích lũy cho mình trước khi quyết định gặp lại cô, giờ đây nghe những lời tâm sự từ tận đáy lòng ấy, đã bị sự buồn bã đau thương khốn khổ nuốt trôi. Lẳng lặng cúi đầu xuống, trái tim trống rỗng của anh như bị thứ gì đó nặng nề đè chặt, một thứ tâm trạng lạ lẫm mà phức tạp đấu tranh trong lồng ngực.

Anh cầm chặt ống nghe trong tay, nói: "Xin lỗi".

Khánh Đệ ngẩng phắt mặt lên, xác nhận độ chân thật trong câu nói ấy. Khuôn mặt bình thản của cô bỗng rạng rỡ hẳn lên nhờ nụ cười trên môi, những ngôi sao lấp lánh trong đôi mắt nhỏ dài.

Khương Thượng Nghiêu nghĩ tới những tháng ngày trước khi anh lên núi, cô đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi để tìm người giúp anh. Nghĩ đến việc cô đã ở bên cạnh mẹ, bên cạnh Nhạn Lam, lặng lẽ cổ vũ ý chí đang sắp sụp đổ của họ. Nghĩ đến việc cô đã mời luật sư Nghiêm, mạo hiểm tìm cách đưa Nhạn Lam vào thăm anh một lúc, anh trịnh trọng nói: "Anh xin lỗi".

Khánh Đệ bỏ cánh tay vẫn che miệng đang cười xuống, khẽ giọng nói một cách vui sướng: "Thực ra, em không nhìn nhầm người, đúng không? Cho dù thế nào, anh vẫn là người tốt, vẫn là một người đứng ở giữa cân bằng trước kia".

Khương Thượng Nghiêu cười khổ.

Nụ cười chua xót trên môi Khương Thượng Nghiêu đập vào mắt Khánh Đệ, cô thầm chế nhạo mình quá ấu trĩ! Lòng người không thể tách rời khỏi trò đời, cho dù đó là Khương Thượng Nghiêu.

"Liệu em có thể coi lời xin lỗi của anh là lời chấp nhận sau này anh sẽ không từ chối việc em vào thăm anh nữa chứ? Nếu đã như thế, anh lại không cho em viết thư cho anh nữa, vậy để em vào thăm anh nhé." Khánh Đệ làm như không nhìn thấy nụ cười khổ lại đang xuất hiện trên môi anh, hào hứng nói tiếp: "Em còn chưa kể cho anh nghe ngày đầu tiên đứng lớp của em như thế nào. Khi ở trường, các thầy cô giáo thường giảng về tâm lý của trẻ nhỏ, nhưng để thật sự hiểu được thì phải dựa vào thời gian thực tập này. Bọn trẻ con là những đối tượng ngây thơ trong sáng nhất trên đời, cái cách chúng chạm thẳng vào sự mẫn cảm trong trái tim người lớn, anh không thể tưởng tượng được đâu. Ngày đầu tiên em đứng lớp…".

Từ sau lần đó, Khánh Đệ liên tục đến thăm Khương Thượng Nghiêu, và Khương Thượng Nghiêu cũng chưa từ chối lần nào. Khoảng chừng chín mươi lăm phần trăm thời gian là một mình cô thao thao bất tuyệt, còn thời gian đầu anh chỉ lắng nghe với vẻ nhẫn nại bất lực, dần dần trên khuôn mặt cũng xuất hiện những biểu hiện thích thú.

Ngoài thời gian lên lớp, Khánh Đệ chưa bao giờ cảm thấy cái miệng mình có cơ hội phát huy hết công suất như khi ấy. Trong lòng cô chỉ bị giày vò bởi một suy nghĩ duy nhất, nếu cô cảm nhận thấy sự hận thù được anh che giấu khéo léo, mà cô lại chẳng có cách nào để hóa giải nó, thì tại sao cô không truyền tình yêu thương dành cho anh?

Thế là, cô giống như một người truyền đạo cần mẫn, kể cho anh nghe những niềm vui khi cô được ở cạnh lũ trẻ hằng ngày, những đứa trẻ bất luận giàu nghèo sang hèn, đều mang trong mình một trái tim vô cùng chân thành. Cô cũng kể những chuyện mình mắt thấy tai nghe mỗi lần đến nhà cậu làm khách, tính hiếu khách và bộc trực của những người dân nơi thôn quê. Họ nghèo, nhưng chính vì nghèo, nên cách sống của họ cũng đơn giản hồn nhiên khiến người khác phải ngưỡng mộ, không có những lời nói giả tạo ngụy biện. Cô vừa giận lại vừa buồn cười khi nhắc đến thái độ của mợ dành cho mình, mợ cô luôn thắc mắc không hiểu tại sao cô lại từ bỏ cơ hội ở lại thành phố dạy học mà về chốn quê mùa hẻo lánh này, sự tò mò không hề che giấu đó khiến Khánh Đệ chỉ có thể cười ngượng ngùng.

Trại giam Dã Nam Sơn có khu vực cải tạo lao động, gần khu vực lao động đó của trại giam là một hầm mỏ của nhà nước. Khương Thượng Nghiêu sáng đi làm chiều về trại, rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, vì vậy cũng rất tò mò về con người, phong cảnh của Dã Nam, nơi anh đã sống mấy năm nay.

Thỉnh thoảng Khánh Đệ cũng kể về những thứ mới thịnh hành của thế giới ngoài kia, ví dụ như khắp phố quán internet mọc lên san sát, ví dụ như những ca khúc đang hot mà Ái Đệ lúc nào cũng ngâm nga.

Cô vì anh mà mở ra một cánh cửa mới. Trong khi anh hao tâm tổn trí ngồi suy nghĩ lại những gì mình đã bỏ lỡ suốt hơn hai mươi năm cuộc đời, thì cô mở ra một cánh cửa sổ, để anh nhìn thấy thế giới bên ngoài

rộng lớn tới mức nào, anh chỉ là một người nhỏ bé trong muôn vàn những người khác.

Có những lúc thời gian vào thăm kết thúc, Khương Thượng Nghiêu quay lại phòng giam, nhắm mắt hồi tưởng lại những lời của Khánh Đệ, những chuyện mà cô đã kể với anh, anh lại kỳ Lạ cảm thấy rằng mình đang được tắm trong ánh nắng của bình minh, thứ cảm giác tươi mát, ấm áp đấy, khiến người ta thấy yên bình, khiến anh không nỡ mở mắt ra, anh sợ mình sẽ thoát khỏi ảo ảnh đó.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tháng Năm, thời gian thực tập của Khánh Đệ cũng sắp hết. Khương Thượng Nghiêu mơ hồ cảm thấy đây có lẽ là lần gặp cuối cùng, trong lòng anh đột nhiên lại trào dâng một cảm giác tê dại và có chút hoảng hốt. Bên ngoài tấm kính Khánh Đệ vẫn hào hứng kể về chuyến du xuân lần trước của mình, khi cô kể đến đoạn bọn trẻ con chưa từng biết đến hai từ "du xuân" kia đã háo hức náo nhiệt như thế nào ngay chính trên mảnh đất quê hương mình, khuôn mặt cô tràn đầy vui vẻ và hạnh phúc.

25. Tập 1 - Chương 25

Khương Thượng Nghiêu cũng từ bỏ ý định hỏi thăm tin tức của cô, im lặng nghe tiếp. Cho tới lúc sắp phải đi, anh cứ nghĩ cô sẽ nói điều gì đó, nhưng Khánh Đệ vẫn nói anh hãy giữ gìn sức khỏe như mọi lần rồi bình thản ra về.

Anh cảm thấy tức giận trước sự lưu luyến của mình. Sau khi trải qua tất cả những chuyện đó, anh hiểu rất rõ ràng rằng, để bản thân phụ thuộc vào người khác là một hành động vô cùng ngu ngốc, bao gồm cả tâm tư tình cảm. Nhưng khi đối mặt với thực tế lại cảm thấy bất lực. Khương Thượng Nghiêu chỉ có một cách duy nhất là hồi tưởng lại những gì Khánh Đệ đã nói, tưởng tượng tới hình ảnh của những lúc đó, mượn trí tưởng tượng đang ngập tràn vui vẻ để tẩy rửa cho linh hồn ngày một trở nên tăm tối của mình.

Không ngờ đến tháng Tám, vừa vào phòng tiếp đón, Khương Thượng Nghiêu dừng bước, có chút sững sờ.

"Em quay lại rồi." Một Thẩm Khánh Đệ vẫn luôn bình tĩnh duyên dáng mỉm cười nhìn anh.

Khương Thượng Nghiêu chầm chậm bước tới, cầm ống nghe lên, phía bên kia Khánh Đệ lại một lần nữa hào hứng nói: '"Em quay lại rồi", sau đó mỉm cười, nhìn anh chằm chằm hồi lâu không nói.

"Ngẩn ngơ gì chứ?" Anh hỏi.

Khánh Đệ mím chặt môi, sau đó xúc động khẽ hé miệng ra, không biết là đang cười hay đang khóc, ngay lập tức anh nghe thấy cô nói một câu: "Cuối cùng em đã nhìn thấy anh cười rồi, lần này, em thấy nụ cười từ trong mắt anh".

Câu trả lời đó khiến Khương Thượng Nghiêu không biết phải làm thế nào. Anh trầm ngâm chất vấn trái tim mình, đúng là rất lâu rồi. Trong lòng chất chứa thù hận và cảm giác không cam chịu làm con rùa rụt cổ trong bóng tối, cho dù hiểu thấu việc đời, cũng chẳng khác gì bãi lầy bẩn thỉu. Cười ư? Những ngày tháng có thể khiến anh nở một nụ cười thoải mái đã qua rồi, sớm đã bị khô héo lụi tàn rồi.

"Về Vấn Sơn hay Dã Nam?" Anh lảng sang chuyện khác.

"Về Dã Nam." Khánh Đệ ngồi gần lại một chút, tuyên bố một cách chính thức: "Nói chính xác thì là, hai tháng nay, em đã viết xong luận văn và tốt nghiệp rồi. Sau đó, em sẽ về Dã Nam, à không đúng, về làng Vọng Nam của Dã Nam, công tác ba năm".

"Chúc mừng em."

"Em đã từng nói với anh chưa? Ngay bên cạnh trường tiểu học Vọng Nam có một vạt rừng phong lớn, chỉ mấy tháng nữa thôi…" Khánh Đệ có phần say sưa kể: "Mở cửa sổ ra có thể nhìn thấy một màu đỏ rực của lá khắp trời".

Lúc ấy, chắc anh cũng sắp được ra rồi phải không?

Từ khi đến Nguyên Châu học, cho tới khi ổn định ở làng Vọng Nam, cuộc đời đã được lên kế hoạch từ nhiều năm trước của cô, đang dần dần từng bước vững chắc tiến tới mục tiêu. Còn những hồi ức liên quan tới Vấn Sơn cũng nhạt dần nhạt dần. Mỗi buổi sáng sớm khi Khánh Đệ mở cửa sổ ra, hít một hơi thật sâu thứ không khí nông thôn trong lành mát mẻ, rồi cảm thán: "Không tồi tệ như mình nghĩ đâu".

Những lúc rảnh rỗi cậu sẽ dùng những miếng gỗ cũ đóng cho cô một chiếc bàn, trên đó lúc nào cũng có lọ hoa dại hoặc cỏ lau, món quà của đám học sinh tặng cô.

Từ khi biết cô giáo Thẩm thích hoa dại, đám trẻ con thường mang đến một bó trên đường chúng tới trường, trân trọng tặng cho cô. Cái cách lấy lòng vô tư đó của bọn trẻ, cùng những khuôn mặt nhỏ nhắn với nụ cười tươi tắn trên môi khi thấy cô giáo đón nhận món quà một cách thích thú, khiến Khánh Đệ vừa sung sướng vừa hạnh phúc.

Cô chia sẻ những cảm nhận đó của mình với Khương Thượng Nghiêu, cho tới khi cô buồn bã kể với anh về việc phân bò rơi đầy dưới đất, Khương Thượng Nghiêu đã cười với vẻ mặt rất chế nhạo. Sau khi trời vào thu, cô kể cho Khương Thượng Nghiêu về những ráng mây hồng nối nhau trải dài trên bầu trời, anh bất giác thẫn thờ.

Khi lá vàng rụng hết, cũng đến ngày Khương Thượng Nghiêu được ra tù. Từ sớm Khánh Đệ đã xin nghỉ phép, đứng chờ ở cổng trại giam. Cô không dám đứng gần quá, chỉ đứng ở chỗ bến xe khách hằng ngày, từ xa nhìn về phía đó, ánh mắt chăm chú.

Điều khiến cô cảm thấy lạ là, không thấy cô Khương xuất hiện, cô cứ nghĩ hôm nay là một ngày đáng ghi nhớ.

Tầm gần trưa, nhiệt độ đã bắt đầu ấm hơn một chút, gió không còn rít đến rát mặt nữa. Khánh Đệ đứng lâu tê hết cả chân, tựa vào chiếc cột sắt của biển trạm xe nhảy vài bước. Bên cạnh chiếc xe việt dã dừng lại trước cổng trại giam từ rất lâu trước đó, người đàn ông đứng dựa vào thân xe hút thuốc ném mẩu thuốc đi, nhìn về phía cô một cái, rồi mở cửa chui vào trong xe.

Ghế lái hình như còn có một người nữa, Khánh Đệ thấy hai người bọn họ đang nói chuyện với nhau, cô nhìn vùng ngoại thành hoang vắng xung quanh, tự nhiên ý thức cảnh giác trỗi dậy, cô đi về phía người cảnh vệ đang ôm súng đứng ở cổng trại giam.

Còn chưa kịp đi tới, cánh cửa nhỏ bên cạnh dần mở, một người đàn ông cao lớn bước ra, ngẩng lên nhìn trời, hình như mắt hơi nheo lại.

Khánh Đệ chấn động trong lòng, tiếng "anh Khương" còn chưa thoát ra khỏi cổ họng, thì đã thấy từ trên chiếc xe việt dã kia một người nhảy xuống, hấp tấp chạy lên phía trước, cao giọng gọi: "Thạch Đầu!".

Khóe miệng Khương Thượng Nghiêu khẽ nhếch lên, người đó xông tới trước mặt anh, dang tay ôm chặt lấy anh. "Hắc Tử!", sau khi người kia buông ra, anh đấm mạnh một cái vào vai đối phương, Hắc Tử một tay ôm vai, toét miệng cười vui vẻ.

"Đi, đi, đi, về nhà thôi." Hắc Tử tiện tay cầm lấy túi hành lý của Khương Thượng Nghiêu, khoác lên vai mình, hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất: "Miền đất xúi quẩy này".

Người còn lại trên xe cũng đã nhảy xuống, đang đứng dựa vào thành xe nhìn bọn họ cười, thấy Hắc Tử kích động như vậy, không nhịn được cười phá lên.

Khương Thượng Nghiêu đi lên phía trước giơ tay ra, dùng lực siết chặt tay người đó: "Anh Quang Diệu".

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa." Quang Diệu an ủi vỗ vai Khương Thượng Nghiêu: "Lên xe đi, hôm nay phải chúc mừng mới dược".

Hắc Tử mở cửa sau của xe, làm tư thế khoát tay mời. Khương Thượng Nghiêu cười, nhưng chưa lên xe ngay, ngẩng đầu nhìn quanh tìm kiếm, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Khánh Đệ.

Cả hai người nhìn chằm chằm nhau, Khánh Đệ mím môi cười, nhưng lại vô thức lùi về phía sau một bước. Khương Thượng Nghiêu thấy cô lùi lại, nụ cười trên môi nhạt dần, trầm ngâm mất mây giây, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý tới ánh mắt tò mò của Hắc Tử và Quang Diệu ở đằng sau, đi thẳng về phía cô.

“Đến khi nào thế?”

“Buổi sáng.” Khánh Đệ có chút luống cuống. Khi anh còn ở trong đó, hai người gặp nhau cô vô cùng tự tin, nhưng cái ngày chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng đến này, lại khiến cô có cảm giác hoảng loạn không thể diễn tả bằng lời. Giống như dự cảm được một vài việc sẽ dần dần thoát khỏi bàn tay mình, nhưng lại bất lực không biết phải làm sao để giữ lại.

“Hôm nay không phải lên lớp à?”

“Em xin nghỉ phép rồi. Thực ra em chỉ định đến một lát, chúc mừng anh một câu mà thôi. Được rồi, bạn anh đang đợi, anh mau quay lại đi. Bà và cô Khương chắc đang sốt ruột lắm.”

Anh cười: “Nếu đã xin nghỉ phép, thì cùng về Vấn Sơn thôi”, rồi cứ thế nắm lấy tay cô, cứ như chưa bao giờ nghĩ đến việc cô sẽ phản kháng vậy, thong thả nhẹ nhàng kéo cô về phía chiếc xe đang đậu kia, anh giới thiệu: “Người anh em của anh, anh Quang Diệu và Hắc Tử. Thẩm Khánh Đệ… bạn tôi. Lên xe đi, trên đường nói chuyện sau”.

Lúc này đầu óc Khánh Đệ vẫn rất mông lung. Chỉ cảm thấy cổ tay mà anh vừa nắm giờ đang nóng rẫy, tiếng mạch đang đập thình thịch dữ dội dường như có thể nghe thấy rõ. Cô lí nhí chào hai người kia, cũng không để ý tới cái nháy mắt đầy ẩn ý của Hắc Tử dành cho Khương Thượng Nghiêu, khiến Khương Thượng Nghiêu thoáng lúng túng, ngay sau đó lại bị anh nắm lấy tay, kéo lên xe.

Cửa kính nơi ghế sau xe mở một nửa, Khánh Đệ đến khi ngồi xuống mới thấy đầu óc mình tỉnh táo được vài phần, hơi thở cũng trở lại trạng thái bình thường. Ngay sau đó thân hình cao lớn của Khương Thượng Nghiêu trèo lên, cô vội vàng ngồi dịch vào phía trong một chút. Hàng ghế sau rộng rãi của chiếc xe việt dã khi anh ngồi xuống bỗng trở nên chật chội vô cùng, anh thoải mái dựa người vào thành ghế, đôi chân dài duỗi thẳng về phía trước, hoàn toàn không khiến Khánh Đệ cảm thấy áp bức hay bất tiện nào.

Sau khi xe khởi động, Hắc Tử ngồi phía ghế trước hét lên với cánh cổng trại giam: “Mẹ mày chứ, cuối cùng cũng có ngày thoát khỏi đây”.

Đối với nơi mà mình đã từng sống mấy năm đó, Khương Thượng Nghiêu hoàn toàn không có ý định nhìn lại, nơi khóe mắt thoáng hiện lên thứ tâm tư khó dò, sâu kín và thâm trầm.

Khánh Đệ định thần lại, mơ hồ thấy Quang Diệu ngồi ở phía trước liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, ánh mắt đó không ngừng dò xét, điều này khiến cô càng tò mò hơn về mối quan hệ giữa ba người. Liền nghe thấy Quang Diệu đang lái xe nói: “Về đến Vấn Sơn tìm chỗ nào đấy tắm rửa sạch sẽ, giũ bỏ mọi xui xẻo đi đã, rồi hãy tới bái Quan Công (1)”.

(1) Quan Công: Ý chỉ miếu Quan Công

Khương Thượng Nghiêu gật gật đầu: “Chú Đức vẫn khỏe chứ?”.

“Chú mình vẫn khỏe lắm.” Hắc Tử nói, sờ đầu: “Sáng nay khi nhìn thấy mình mặc cảnh phục đến, chú ấy còn phun ra cả ngụm nước vừa uống, nhất quyết đòi lột da mình. Cậu nói xem chú ấy hễ nhìn thấy cảnh sát là muốn thổ huyết, tại sao lại nhất định bắt mình phải theo ngành cảnh sát?”.

Cả ba người cùng lúc phá lên cười, cười xong Khương Thượng Nghiêu nói với Quang Diệu: “Về thì giúp em nói với chú Đức một tiếng, hai ngày nữa em sẽ tới chào chú”.

Quang Diệu nghiêm túc gật đầu.

Dã Nam trực thuộc Vấn Sơn, đi đường cao tốc chỉ mất hơn nửa tiếng đồng hồ. Khi vào khu vực thành phố Vấn Sơn, ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ của Khương Thượng Nghiêu bỗng chăm chú hơn, còn Hắc Tử và Quang Diệu ăn ý cũng ngừng nói chuyện.

Khánh Đệ thấy Khương Thượng Nghiêu ngồi như một bức tượng, chỉ có vẻ mặt vừa đanh lại vừa hoài niệm, ánh sáng trong mắt như ẩn như hiện. Cô thầm suy đoán về những gì anh đang nghĩ vào lúc này, cái quá khứ không thể quay trở lại ấy, trái tim cô cũng nặng nề theo.

Khương Thượng Nghiêu như cảm nhận được ánh mắt của cô, quay đầu lại, Khánh Đệ không kịp che giấu tâm trạng của mình, đành nở một nụ cười an ủi nhìn anh. Dường như anh đã ý thức được điều gì đó, hít

một hơi thật sâu rồi lại quay người dán mắt ra phía ngoài cửa sổ, nhưng tâm trạng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Khánh Đệ khẽ thở phào, ngồi thẳng lên, thì lại phát hiện ra Hắc Tử ngồi phía trước đang quan sát hai người họ, bất giác mặt cô nóng bừng. Hắc Tử hỏi: "Thẩm…".

"Khánh Đệ. Thẩm Khánh Đệ."

"Vậy, chắc cô còn có một người em trai nhỉ?"

Khánh Đệ mỉm cười: "Có một cô em gái".

Nghe thấy tiếng cười khẽ của Quang Diệu và Khương Thượng Nghiêu, Hắc Tử sờ đầu, có chút bối rối: "Em gái cũng tốt. Cô cũng là người Vấn Sơn?".

Khánh Đệ dùng tiếng Vấn Sơn chuẩn để trả ời: "Người Vấn Sơn gốc".

Thấy Hắc Tử vẫn muốn hỏi thêm, lại bị ánh mắt của Quang Diệu ngăn lại: "Nói năng thô lỗ, đừng có dọa người ta nữa đi".

Khương Thượng Nghiêu giải thích để giải vây cho cô: "Khánh Đệ trước học trường Nhất Trung của Vấn Sơn".

Hắc Tử hoảng hốt như đột ngột phát hiện ra điều gì, nói được một từ "Nhạn" rồi im bặt.

Khánh Đệ liếc mắt về phía Khương Thượng Nghiêu đang đờ người ra như khúc gỗ, thầm thở dài một tiếng, rồi nói khẽ: "Tôi là bạn học của chị em họ".

Hắc Tử gật đầu, quay người về phía trước, không khí trong xe bỗng dưng trầm hẳn xuống. Khánh Đệ lẳng lặng không lên tiếng suy nghĩ về phản ứng của hai người ngồi ghế trước, tay phải bất giác lần tìm nắm lấy cổ tay trái, rồi đột nhiên như bừng tỉnh siết chặt tay lại, khom người về phía trước, gọi một câu: "Anh Quang Diệu. Có thể cho em xuống ở phía trước không, em có thể tự đi xe về nhà".

Quang Diệu quan sát Khương Thượng Nghiêu qua gương chiếu hậu, rồi mới nói: "Đưa em về nhà trước cũng được, có xe chẳng phải đi nhanh hơn xe buýt hay sao?".

Khánh Đệ thấy anh ta cương quyết, liền đọc địa chỉ nhà mình. Sau khi ngồi lại xuống, Khương Thượng Nghiêu hỏi: "Không đi cùng bọn anh à?".

"Thôi. Em về nhà trước đã. Bà và cô Khương có lẽ cũng đang ở nhà đợi anh, sau này có thời gian chúng ta sẽ nói chuyện."

"Điện thoại nhà em biết chưa?"

Khánh Đệ gật đầu. Sớm đã ghi nhớ trong lòng từ lâu rồi, nhưngg lúc này, cô xác định sẽ không gọi cho anh nữa.

"Điện thoại nhà em thế nào?"

"Dạ?" Khánh Đệ không kịp trở tay, ngước mắt lên nhìn linh, sự kiên quyết vừa trong nháy mắt đã bị sụp đổ.

"Điện thoại nhà em." Anh quay đầu lại nói với Hắc Tử ngồi trước: "Hắc Tử, bút".

Hắc Tử lấy từ trong hộc phía trước xe một chiếc bút bi, trong mắt Khánh Đệ lúc này Khương Thượng Nghiêu đang xòe bàn tay rộng của anh ra để ghi lại số điện thoại nhà cô, nhưng trong đầu lại hiện lên cảnh khi xưa Cảnh Trình định ghi số máy nhắn tin của cậu ta vào tay cô.

Con người thay đổi, lại là một cảnh tượng khác.

Hắc Tử ngồi phía trước cũng bấm số máy của Khánh Đệ, sau đó ném chiếc điện thoại về phía sau cho Khương Thượng Nghiêu, "Máy mới, số cũng ghi lại rồi. Hai lần bảo đảm", nói xong bèn mỉm cười.

Khánh Đệ không kịp đỏ mặt, lúc này chỉ có mong muốn tìm được chỗ nào đấy trốn đi: "Vậy em xuống xe trước đây". Cô bắt gặp ánh mắt anh, trái tim đang đập thình thịch đập càng mạnh hơn, cho tới tận khi nhìn thấy bóng chiếc xe việt dã mất hút trong dòng xe trên đường, nhịp tim mới trở lại bình thường.

"Cậu ta nói, hai ngày nữa sẽ tới chào chú Đức?"

"Vâng, thưa chú Đức. Cậu ta đã nói thế."

Trong thư phòng tĩnh mịch, Quang Diệu hơi ngẩng mặt lên, dò đoán phản ứng của chú Đức. Chú Đức bình thản vuốt ve miếng đá Thọ Sơn trong tay, cái ấn vuông đó bị sờ hồi lâu, trở nên bóng loáng dưới ánh đèn.

"Sau đó thì sao?"

Quang Diệu bừng tỉnh lại, đáp: "Sau đó đến sauna của Thuận Tử, để cậu ta tắm rửa sạch sẽ rồi mới đưa về nhà. Trong lúc tắm hơi Hắc Tử có nhắc tới chuyện mỏ than của tên Vu béo gần đây làm ăn với quan lại địa phương…".

"Tên tiểu tử này, thật đúng là tên mồm thối."

"Hắc Tử cũng nói như thể một tin tức mới thôi, dù sao cậu ấy cũng không hiểu những tình tiết liên quan trong đó." Quang Diệu nói đỡ Hắc Tử.

"Cậu ta phản ứng thế nào?" Chú Đức lại hỏi.

"Chẳng có phản ứng gì cả, cũng chỉ nghe để đấy." Quang Diệu do dự, lát sau lại bổ sung: "Chú Đức, bây giờ Thạch Đầu không còn giống ngày trước nữa, không thể nhìn thấy tâm can của cậu ta. Chi bằng…"

"Chi bằng cái gì? Cậu cho rằng năm ngoái Nhiếp Đại không giết chết nó, ngược lại còn giúp nó được giảm án, ra khỏi tù rồi Nhiếp Nhị sẽ tha cho nó sao?". Chú Đức đặt lại chiếc ấn vào trong hộp gấm, chầm chậm dặn dò: "Đợi Nhiếp Nhị xử lý xong tên Vu béo rồi, sẽ chuyển họng súng về phía nó. Cậu nhớ dặn dò đám thuộc hạ của cậu cho cẩn thận, để ý mọi cử động của Nhiếp Nhị. Tên tiểu tử này dù sao cũng là do chú Đức kéo nó xuống bùn, giờ bằng mọi giá cũng phải bảo vệ nó cho tốt".

Quang Diệu lui ra ngoài rồi, chú Đức đặt chiếc hộp nhung vào lại trong ngăn kéo, trầm ngâm hồi lâu rồi lại mang phiến đá đó ra ngắm nghía kỹ, bất giác đọc thành tiếng.

Mặt bên của phiến đá ấy khắc dòng chữ nhỏ: "Thiên nhai nhược bỉ lân" (2).

Cả đêm mất ngủ, sáng sớm hôm sau Khánh Đệ gọi điện đến nhà họ Khương. Giọng nói của bà thanh thản vui vẻ đã nhiều năm rồi cô không cảm nhận được, liên tục hỏi cô: "Sao hôm qua không cùng về ăn cơm với Nghiêu Nghiêu? Bà đã làm một bàn lớn toàn thức ăn ngon".

Khánh Đệ giải thích qua nguyên nhân, rồi hỏi: "Bà ơi, anh Khương có nhà không ạ?".

Câu hỏi này khiến bà có vẻ lúng túng, phải một lúc lâu sau mới thận trọng đáp: "Nó, vừa sáng sớm đã ra ngoài rồi, nói là đi thăm Nhạn Lam. Khánh Đệ…".

Khánh Đệ có thể đoán được câu tiếp theo bà định nói, vội vàng ngăn lại: "Vậy thì tốt rồi, cháu còn đang định hỏi anh ấy có cần cháu đi cùng không, sợ không tìm được chỗ, anh ấy biết chỗ thế thì tốt quá rồi".

Sau khi nhận lời bà lần sau sẽ tới chơi, Khánh Đệ đặt máy xuống, lặng lẽ thu dọn hết đống sách vở định mang về Dã Nam, đi thẳng xuống dưới tầng.

(2) Dẫu cho là xa cách phương trời nào thì cũng giống như láng giềng sống gần nhau vậy, dùng để chỉ tình cảm và tư tưởng tương đồng.

Cô trở về Dã Nam trên chuyến xe dường dài mang theo những tâm tư bất ổn khi ra khỏi khu vực thành phố, Khánh Đệ nhìn Dương Cổ Lĩnh vẫn còn chìm trong màn sương mù, cô ngập ngừng, rồi quyết định tuân theo mệnh lệnh của trái tim.

Vào mùa đông, những dấu chân trên Dương Cổ Lĩnh càng trở nên hiếm hoi, chỉ có trên cửa căn lều bên cạnh đường đi có treo một tấm biển gỗ, ghi hai chữ "Đông mật". Khánh Đệ xuống xe ở sườn núi, men theo những bậc thang leo về phía nghĩa trang.

Còn chưa đến khu mộ của Nhạn Lam và Cảnh Trình, cô đã nhìn thấy bóng một người mặc chiếc áo khoác đen lớn, khom người đứng trước bia mộ, để lộ ra nửa mái tóc đen đang khẽ cúi xuống. Không khí giá lạnh xộc thẳng vào mũi, có thể ngửi được mùi nhang nhàn nhạt. Khánh Đệ rụt chân về, do dự một lúc rồi nấp vào đằng sau cây tùng bên lối đi.

Gió núi gào rít, anh vẫn ngồi mãi ở tư thế ấy, không nghe thấy âm thanh nào, nhưng rõ ràng cảm nhận được anh đang thì thầm tâm sự với người nằm dưới mộ. Khánh Đệ nhận thấy mình đang nhìn trộm cảnh riêng tư nhất của người ta, cô muốn rời đi, nhưng hai chân như bị dính chặt xuống đất.

Ánh mắt lành lạnh của cô nhìn về phía chân trời, câu hỏi mà cô đã tự hỏi mình suốt đêm qua giờ lại đang nhức nhối trong tim. Khi tiếng nghẹn ngào đầu tiên từ đâu vọng tới tai cô, bi thương mà kìm nén, khiến nơi thâm sơn cùng cốc này càng thêm lạnh lẽo cô quạnh, thì đáp án đã xuất hiện trong đầu.

Khánh Đệ hít một hơi thật sâu, nơi mảnh đất kia không dễ để người thứ ba bước chân vào. Còn sự kiêu ngạo của cô, cũng không cho phép cô dễ dàng bước chân vào đó.

Cô men theo con đường cũ quay ra.

Chương trình dạy không nặng, cuộc sống lại thảnh thơi, ngoài món tiền lương ít ỏi thỉnh thoảng cô còn nhận được nhuận bút từ tạp chí kia. Nếu không có sự buồn phiền trong tình cảm, thì cuộc sống của cô quả thật rất tuyệt.

Thỉnh thoảng Khánh Đệ phân tích nội tâm mình, cũng không tránh khỏi vài phần bất lực. Tuổi càng nhiều, sự mẫn cảm trong tính cách lại càng dễ bộc lộ. Tình cảm nồng nhiệt của Bàn Cổ (3) cũng phải cúi đầu trước sự tiến hóa của văn minh, nếu luận theo thuyết này, thì sự cố gắng học tập không ngừng của cô là hạnh phúc hay là bất hạnh?

Có lúc cô cũng tự hỏi mình, tại sao mấy năm trời cô khổ sở chờ đợi, cuối cùng cũng đợi đến khi được nếm trái ngọt, thì tất cả lại sụp đổ, để mặc tình cảm và sự nỗ lực của cô vỡ nát như vụn?

Mỗi lần như thế, hình ảnh anh cúi rạp đầu, hạ mình trước tình yêu của anh, cảnh tượng khiến bao người trên thế gian này cũng phải cảm động đó, lại hiện ra trước mắt cô.

Tình yêu của anh giữa đường đứt gánh nơi tấm bia mộ kia, anh cần thời gian để hồi phục, có lẽ là vài năm, hoặc cả đời.

(3) Bàn Cổ: Được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc

Mà tất cả những gì cô có thể làm, đó là lạc quan chờ đợi. Hoài bão khí phách của một người đàn ông đang được thể hiện khi phải đối mặt với khó khăn thất bại. Cô quyết tin vào khả năng nhìn người của mình.

Vào một buổi chiều muộn của hơn mười ngày sau, khi đám trẻ con hết giờ học ùa ra khỏi cổng trường léo nhéo như chim sổ lồng, Khánh Đệ vẫy tay chào tạm biệt học trò, bên ngoài bức tường cao tới tầm eo người, anh quay đầu lại. Thời tiết rất đẹp, ánh tà dương rải trên vai anh, trong đôi đồng tử đen láy của anh phản chiếu nụ cười của cô, anh cũng nở một nụ cười thật tươi.

"Đến bao giờ thế?"

"Buổi sáng."

"Vậy anh đứng đợi suốt ở ngoài cổng trường?" Khánh Đệ kinh ngạc.

"Không." Lúc này Khương Thượng Nghiêu vẻ mặt rạng rỡ, trong trí nhớ mà cô biết trước kia, anh bây giờ đã trưởng thành và cường tráng hơn nhiều. "Anh đi tìm việc, ở mỏ bên cạnh, lương khá cao, còn có cả nhật kết."

Nhật kết ở đây chính là các mỏ than nhỏ. Sự thoải mái tự tại của Khánh Đệ được anh truyền sang lúc trước, đột nhiên đã biến mất không còn tăm tích, cô nhìn anh tỏ vẻ không tán đồng "Những mỏ than nhỏ có thể sập trần bất cứ lúc nào?".

"'Công việc không còn nữa, giờ anh rất cần tiền, lớn thế này rồi cũng không thể ngồi nhà chơi để mẹ nuôi được." Khương Thượng Nghiêu nhìn chằm chằm vào vẻ mặt vẫn đang không bằng lòng của Khánh Đệ, ngữ khí trở nên mềm mỏng hơn: "Mấy năm trong đó cũng đều làm việc ở mỏ cả, quen với môi trường dưới đấy

rồi, anh sẽ chú ý an toàn, mạng của anh cũng lớn lắm, em yên tâm. Đúng rồi, em nói sẽ mời anh ăn cơm, hôm nay thế nào?".

Biết rõ câu cuối cùng anh muốn chuyển đề tài, nhưng Khánh Đệ vẫn không kìm được mím môi cười.

Cái gọi là ký túc xá của giáo viên chẳng qua cũng chỉ là một dãy nhà cấp bốn, lò trong nhà bếp dùng chung, bình thường mấy giáo viên vẫn còn độc thân đều xào nấu thức ăn rồi đặt lên bàn ăn chung. Hôm nay Khương Thượng Nghiêu tới làm khách, Khánh Đệ đặc biệt hỏi qua ý kiến của anh, thấy anh không phản đối, thế là lại như cũ bày bát đũa ra chiếc bàn ăn chung như mọi ngày.

Những người khác trêu cô: "Cô giáo Thẩm, hôm nay chúng tôi được thơm lây rồi".

Khánh Đệ thái một đĩa thịt chân giò lớn bày lên bàn, phản bác lại: "Chẳng phải mời không các chị đâu nhé, sắp Tết rồi, ai về nhà mà chẳng phải mang ít đồ đặc sản lên? Lúc ấy không thể không mời tôi đấy chứ?".

Mặc dù qua tiếp xúc trong thư, trong ngục, đã cảm nhận được tính cách hòa nhã hoạt bát của Khánh Đệ, nhưng cô ở ngoài hiện thực vẫn khiến Khương Thượng Nghiêu có chút bất ngờ.

26. Tập 1 - Chương 26

Khánh Đệ phát hiện ra ánh mắt khác thường của anh, bất giác ngượng ngùng giải thích: "Ai cũng nghèo cả mà, một thời gian nữa về nhà mang đồ lên, mọi người quen dùng chung với nhau rồi".

Có vẻ khá giống với cuộc sống trong trại giam, Khương Thượng Nghiêu mỉm cười.

"Giờ có lẽ cũng ổn hơn nhiều rồi, nghe cậu em nói, mấy năm trước than không bán ra ngoài, trường học đến điện cũng phải dùng tiết kiệm." Lời của Khánh Đệ khiến những người xung quanh rộ lên phụ họa theo.

Mọi người ngồi xung quanh bàn vừa ăn cơm vừa nói chuyện gia đình, Khương Thượng Nghiêu rất nghiêm túc lắng nghe những câu chuyện của họ từ học sinh cho đến phụ huynh, rồi lại bàn lới thu nhập cuối năm, còn cả việc sang năm làng sẽ có thêm bao nhiêu trợ cấp cho bậc tiểu học. Anh không tìn thấy sự thương xót và cảm thông mà Khánh Đệ dành cho anh, chỉ có sự hiền hòa và ung dung, tự nhiên như làn sương mờ buổi sáng sớm.

Anh rất tự do.

Ăn cơm xong anh ngồi ở bậc cửa phòng Khánh Đệ hút thuốc, một con chó béo múp míp nhìn anh vẫy đuôi, thấy chẳng thu được gì, lại quay đầu chạy thẳng vào bếp.

Nửa đường gặp Khánh Đệ, cô giữ nó lại, gọi một tiếng "Phúc Đầu!", ngay sau đấy ném cho nó một nửa cái bánh bao, con chó nhảy vọt tới, gặm chiếc bánh bao rồi chạy mất hút.

"Sao không vào nhà ngồi? Ngoài này lạnh lắm."

"Đến lúc phải đi rồi." Khương Thượng Nghiêu đứng dậy. Dù là từ trước tới nay Khánh Đệ vẫn tự nhận mình cao ráo, ánh đèn trong phòng chiếu lên người anh, vẫn tạo ra một cái bóng khiến cô thấy áp bức.

"Anh quay về mỏ. Ngày mai bắt đầu tính công rồi. Kiếm được ít nào thì kiếm, cũng sắp Tết rồi mà."

"Vậy anh cẩn thận nhé." Khánh Đệ hiểu những khó khăn trước mắt của anh, bao nhiêu thấp thỏm lo âu trong lòng chỉ có thể biến thành một câu dặn dò đơn giản như vậy.

Anh gật đầu, dụi tắt điếu thuốc.

Khánh Đệ không kìm được: "Còn nữa nên hút ít thuốc thôi".

Khương Thượng Nghiêu chẳng phủ định mà cũng chẳng gật đầu vẫy tay với cô, quay người rời đi.

Khi gặp lại, anh mang đến một thứ hình tròn được tết bằng cọng rơm, Khánh Đệ thích thú nhận lấy món quà, cầm trên tay ngắm nghía một lúc, vẫn chưa nhìn ra đó là vật gì.

Khương Thượng Nghiêu đứng dựa vào cửa, chỉ vào cái bóng đèn treo thả lơ lửng giữa phòng, sau đó thẳng tay kéo một chiếc ghế lại đứng lên vặn bóng đèn ra, Iắp xong cái chụp đèn bằng rơm đó rồi lại vặn đui đèn vào.

"Thử bật đèn xem nào." Anh nói như ra lệnh.

Cùng với tiếng tách, ánh sáng xuyên qua những khe hở của chiếc đèn bằng cọng rơm xù xì, chiếu xuống cái bàn gỗ giữa phòng và chiếc giường đơn bên cạnh, tạo ra một thứ quầng sáng mờ mờ yếu ớt, lại nhìn bó cỏ dại đã héo được cắm trong bình thủy tinh đặt trên bàn gỗ, cả căn phòng có cảm giác như huyền ảo hơn. Ánh mắt kinh ngạc của Khánh Đệ nhìn lướt qua khắp căn phòng và người đàn ông đứng đó, Khương Thượng Nghiêu đột nhiên cảm thấy có chút lúng túng, khiêm tốn nói: "Hiệu quả cũng được nhỉ?".

"Đâu chỉ cũng được, rõ ràng là rất tuyệt."

"Có thời gian ra ngoài nhặt những cành cây khô to to một chút, anh sẽ gắn lên mặt tường này giúp em, rồi dùng màu vẽ lên, trở thành một bức tường vẽ rồi." Anh nhảy khỏi ghế ngay sau đó hỏi Khánh Đệ nãy giờ vẫn yên lặng không nói gì: "Thế nào?".

"Em biết rồi, người yêu âm nhạc biết hát, đối với cái đẹp, nhất định sẽ có cách nhìn khác người… nhưng điều mà em không biết là, anh còn gì không biết làm nữa không?"

Câu hỏi này khiến Khương Thượng Nghiêu bỗng trở nên bối rối, nụ cười dịu dàng mang cả chút ngượng ngùng trong đó.

Nụ cười tự nhiên của anh khiến Khánh Đệ bất giác ngẩn ngơ, bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt tán thưởng và ngưỡng mộ của mình quá lộ liễu, cô vờ che giấu bằng cách cúi xuống rót cốc nước: "Anh ủ tay đi".

Để tránh những lời đàm tiếu, cửa phòng được mở rộng ra, gió quê lồng lộng khiến cảm giác rét đến thấu xương. Khánh Đệ cầm hai củ khoai lang nhét vào trong lò sưởi nhỏ, nghe tiếng anh đề nghị: "Hay là ra ngoài đi dạo một lát?". Cô gật đầu đồng ý.

Rừng phong sau khu nhà lá đã rụng hết, để trơ những cành cây khẳng khiu hướng thẳng lên trời. Phúc Đầu chạy lên phía trước, rối rít chạy qua chạy lại, cuối cùng phát hiện ra một con côn trùng nhỏ trong đám lá khô, nó kích động sủa ầm ĩ.

"Em nuôi à?"

"Không phải. Không biết của nhà nào nuôi, ngày nào cũng ngồi xổm trước cửa bếp đợi, cho nó ăn hai lần, nó liền ở lại luôn. Cậu em nói chó tự tìm đến là nhà có phúc, nên giữ lại trông nhà cho em."

Trời dần chuyển tối, hai người vừa đi vừa nói chuyện câu được câu chăng, lúc đi lúc dừng, cho tới tận cuối khu rừng nơi đầu thôn, hai người quay sang nhìn nhau cười, rồi quay trở lại.

"Anh còn nhớ khi ở trong đó, có lần em nói, anh là người bình tĩnh chính trực. Anh…" Khương Thượng Nghiêu bỗng nhiên dừng lại giây lát: "Anh không tốt như thế đâu. Trong trại giam… đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng giống như em, toàn những chuyện mà nếu là trước kia bản thân anh cũng không dám tưởng tượng đến. Khánh Đệ, đừng nghĩ về anh quá tốt như thế'.

"Ví dụ như?" Khánh Đệ dừng bước, nghiêm túc hỏi.

"Ví dụ như…". Trong ký ức bỗng vụt lóe lên một bóng hình, vụt cháy lên nơi đáy mắt.

Ngực anh phập phồng, sải chân bước rộng hơn, giống như cho dù phía trước có vách núi thăm thẳm anh cũng vẫn quyết tâm bước tới.

Khánh Đệ vội vàng đuổi theo: "Anh Khương", cô gọi giật anh lại: "Anh không cảm thấy mình quá cực đoan hay sao?".

Thấy cô thở dốc, bước chân anh dần chậm lại. Khánh Đệ áp tay giữ chặt tà áo, rồi nói tiếp: "Em đọc Nam Hoài Cẩn, từng có một bài viết rất tâm đắc. Con người có trăm nghìn khuôn mặt, là thông minh là độc ác,

là từng trải nhân tình thế thái, hay là chính trực điềm đạm, đều chẳng thể vì người mà khác đi, hay vì nhân duyên mà hóa giải được? Đều chẳng phải chỉ là chuyện xảy ra trong suy nghĩ chốc lát của anh hay sao?".

Khương Thượng Nghiêu nghe thấy thế lập tức quay người lại, trong lúc nhìn cô chằm chằm, ánh mắt anh từ hoảng loạn cho tới thấu hiểu, cuối cùng trở lại sự bình thản. Anh hỏi: "Em cho rằng anh có thể làm được không?".

"Đương nhiên." Khánh Đệ thản nhiên trả lời: "Chỉ cần trong lòng anh mọi thứ chưa thay đổi".

Sự thẳng thắn của cô khiến anh cười khổ, Khánh Đệ sững lại hỏi: "Tại sao lại nói những chuyện này? Tại sao nhất định phải muốn em tin anh là người xấu? Anh có dự định gì?".

Những việc anh định làm rất nhiều.

Trên đường về nhà ngày hôm ấy anh nghe được tin về tên Vu béo từ Hắc Tử, mỏ than của tên Vu béo và thế lực quan lại địa phương đã xảy ra tranh chấp vì lợi ích, ảnh hưởng lớn tới mức kinh động cả lực lượng cảnh sát. Khương Thượng Nghiêu rất chú ý tới mấy nhân vật mấu chốt khiến mình phải vào tù ngày đó, nghe Hắc Tử nói vậy lập tức để tâm ngay. Anh không phải là người trong các kênh tin tức có hạn, nên không đoán được bên hưởng lợi là bên nào. Nhưng sau khi cân nhắc trước sau, có lẽ không ai khác ngoài mấy nhân vật làm mưa làm gió ở Vấn Sơn.

Ngày hôm sau khi đến gặp chú Đức, anh cũng phải lấy hết can đảm.

Từ góc độ tình cảm cá nhân mà nói, mấy năm nay Quang Diệu nhận lệnh từ chú Đức vào thăm anh liên tục, còn cả chuyện có người đứng sau xử lý gọn gàng ở trại tạm giam nữa, có thể nói mấy năm gần đây chú Đức đối xử với anh rất chu đáo. Với hoàn cảnh khó khăn của anh lúc này, núp dưới bóng của chú Đức thì không còn gì tốt hơn nữa. Nhưng trước kia anh đã cố ý giữ mình vạch rõ ranh giới với chú, đến giờ lại trở thành công cụ của chú, sao anh có thể cam tâm.

Ngoài ra còn một điểm mấu chốt nữa là, mấy năm trong trại giam, người khiến anh băn khoăn suy nghĩ nhiều nhất chính là chú Đức. Theo lý mà nói, với thế lực khuynh đảo trời đất của Nhiếp Nhị ở Vấn Sơn hiện nay, chú Đức rất khó có thể an cư ở một nơi như vậy. Nhưng trên thực tế thế lực của chú Đức không bị thu nhỏ so với trước kia, vẫn tinh anh lão luyện như thường. Nếu đã vậy, vào cái đêm nhiều năm trước, lần gặp mặt lướt qua với Tang Cẩu trên chỗ rẽ của đường cao tốc ấy, có thể nhận thấy chú Đức không chỉ đang âm mưu gì đó với tên Vu béo, thậm chí bí mật trong bí mật, lẽ nào đến Tang Cẩu cũng là người của chú Đức? Còn việc Tang Cẩu gây ra cái chết oan uổng của Cảnh Trình, đóng vai trò gì trong âm mưu đó?

Hễ nghĩ tới việc này là anh lại toát mồ hôi lạnh. Khương Thượng Nghiêu nhìn ngó xung quanh, cảm thấy chẳng có ai đáng tin cậy cả, bao gồm cả người anh em của anh: Hắc Tử.

Khương Thượng Nghiêu đứng trước gió châm một điếu thuốc, thấy Khánh Đệ lạnh tới mức co chân lại, anh dập thuốc đi, nói: "Quay về thôi. Đừng để bị cảm lạnh".

Khánh Đệ hiểu anh không muốn bàn sâu tới vấn đề này, thầm buồn bã trong lòng, gọi một tiếng: "Phúc Đầu! Mau lại đây".

Đưa cô về tới ký túc xá, sau khi tạm biệt Khương Thượng Nghiêu đi được mấy bước, quay đầu nhìn, Khánh Đệ vẫn đứng ở cửa nhìn theo bóng anh. Trái tim anh bỗng mềm nhũn một cách kỳ lạ, bước chân không kìm được quay lại, tới gần thấy nụ cười dịu dàng của cô, nụ cười dịu dàng như nước ấy đã tưới mát tâm hồn khô cằn của anh.

"Yên tâm. Anh sẽ không làm gì đâu. Càng không bao giờ quay lại nhà tù nữa."

"Vậy thì tốt." Cô thở phào: "Đừng để cô và bà lo lắng. Còn nữa, em hiểu anh muốn làm gì, nhưng, có thể tìm cách khác được không. Em không hiểu nhiều, em chỉ cảm thấy có lẽ cũng sẽ có con đường thẳng, một con đường không phạm pháp cũng có thể đạt được mục đích mà anh muốn?".

Khương Thượng Nghiêu tỏ ý suy nghĩ nghiêm túc, khóemiệng kéo lên để lộ ra một nụ cười lơ đãng: "Mấy năm nay, anh đều suy nghĩ tới vấn đề này. Những điều em nói, cũng là những điều anh cố gắng tránh. Giờ thì vạn sự khởi đầu nan. Không sao. Anh sẽ tìm ra cách".

Cô gật đầu dứt khoát, lời hứa của anh mang lại cho cô cảm giác an toàn, trong mắt chỉ còn lại sự tin tưởng. Khương Thượng Nghiêu bất giác giơ tay lên muốn vuốt tóc cô, nhưng khi tay giơ lên rồi mới bừng tỉnh thấy cô đâu phải là của mình, trái tim bỗng như se lại, anh đành giơ tay tạm biệt: "Anh đi trước đây".

Hít đầy lồng ngực không khí lạnh ngoài trời, Khương Thượng Nghiêu đi ra khỏi cổng trường, ánh mắt nhìn về phía trước, một đêm không sao, đường về dần dần chìm trong bóng tối, anh cần phải thận trọng trong mỗi bước đi.

"Anh Khương." Phía sau Khánh Đệ chạy đuổi theo, vừa chạy vừa gọi tên anh: "Bao giờ anh về nhà nghỉ Tết?".

"Hai mươi ba, hai mươi tư tháng Chạp."

Đôi mắt đen của cô lấp lánh, giọng nói cũng vui vẻ hơn: "Thế thì tới tìm em rồi cùng về. Đúng rồi, cái này vừa đi đường vừa ăn, ấm lắm. Lạnh quá, không chịu được nữa, em về đây. Bye bye".

Không đợi anh trả lời, cô đã biến mất phía sau cổng trường. Giọng nói giòn tan vẫn như quanh quẩn trong cơn gió lạnh thấu xương, vù vù cuộn lên, bay lượn xung quanh anh, rồi lại bị gió cuốn đi.

Khương Thượng Nghiêu nói với không khí "Bye bye", tay vẫn nắm nắm củ khoai lang nướng, ý cười ngập trong đáy mắt. Xa xa phía tây nam, những đám mây đen như bị vỡ vụn bay lơ lửng, anh vừa đi vừa nghĩ, chẳng trách trời lại tối như thế.

Mùa xuân năm 2005 tiết trời khá ấm áp, tới tận mồng Hai Tết mới có trận tuyết đầu tiên.

Mồng Ba Tết, Khánh Đệ và Ái Đệ xem các cô chú múa chiêng ở quảng trường xong, lại đi vào trung tâm mua sắm gần đó dạo một lượt, ăn no bụng mới thong thả đi về nhà.

Ái Đệ oán trách nói: "Chị, hay là chị cũng mua một cái máy nhắn tin, có việc gì còn tìm được chị".

"Về Dã Nam rồi đâu cần dùng đến, lãng phí tiền thế để làm gì?"

"Vậy hay là mua di động?" Ái Đệ không kìm được rút di động của mình ra cho chị xem: "Rất tiện lợi. Ngay cả cô gái Lôi Lôi cũng rất có lương lâm".

"Thói quen xấu thay đổi tên họ của người khác vẫn chưa cai được à?" Khánh Đệ cảm thấy thương cảm cho cậu bạn Hướng Lôi: "Tiêu tiền của người ta em không ngại à?".

"Đa phần là anh ta gọi cho em, để anh ta bỏ ra một nửa cũng không có gì quá đáng." Ái Đệ không ngớt kêu khổ: "Không ở cạnh nhau thì không sao, ở cạnh thì cãi nhau suốt ngày. Nhỏ hơn em một tuổi đáng đời anh ta, sao em phải nhường anh ta? Không nói cái này nữa, chị, mấy ngày ở nhà chị cầm lấy mà dùng, liên lạc rất tiện".

Khánh Đệ lúng lúng đỏ mặt, đẩy tay em gái ra, bước nhanh lên phía trước mấy bước: "Nói linh tinh gì thế".

"Xì, em không tin là chị không đợi. Về nhà mới có mấy ngày mà đã muốn ôm rịt điện thoại bàn vào lòng." Ái Đệ xả hết ấm ức rồi há to miệng, sau đó liếc nhìn về phía chị gái đang đứng sững bên cạnh mình, cười không hề ngại ngùng: "Em hiểu rồi, gọi điện không thành tâm bằng đến đứng đợi ở cửa nhà người ta".

Khương Thượng Nghiêu đang đứng ở cổng khu tập thể đi về phía trước, hỏi: '"Đi lễ chùa à?".

Ái Đệ cất tiếng chào: "Anh Khương, chúc mừng năm mới", nói xong chề môi ra với chị gái: "Em lên nhà trước đây".

Đợi bóng em gái khuất hẳn, Khánh Đệ mới để lộ niềm vui sướng đang cố gắng kìm nén của mình, đến mắt cũng cười, hỏi anh: "Anh đến lâu rồi phải không? Sao không nói trước, hôm nay em sẽ không ra ngoài nữa".

"Anh hẹn bạn ăn cơm buổi tối, giờ vẫn còn sớm, tiện thể tới hỏi em xem có muốn cùng đi không. Anh cũng vừa đến thôi."

"Có tiện không ạ?"

"Đương nhiên là tiện rồi. Quán thịt dê Lão Đồng Gia, ăn lẩu có được không?"

Vừa nói đến quán thịt dê Lão Đồng Gia, trong lòng Khánh Đệ trào dâng cảm giác ngọt ngào như mật ong. Lão Đồng Gia nằm đối diện với Cung văn hóa đường sắt, từ nhà anh đi đến đây không thể giải thích bằng hai từ "tiện thể" được.

Khánh Đệ cố gắng giữ vẻ mặt chín chắn, ánh mắt lấp lánh như có muôn vàn những đốm lửa nhỏ đang nhảy nhót, đồng ý nói: "Vâng".

Hai tay anh đút túi, nhìn rất thoải mái phóng khoáng. Khánh Đệ lặng lẽ đi rớt lại phía sau nửa bước, chỉ là vì muốn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh khi hơi quay lại nói chuyện với mình. Lại tưởng tượng tới cảnh hai người cùng đi với nhau trong con mắt của người khác, cô bất giác nắm chặt cái túi đang cầm trên tay.

Trước Tết Lão Đồng Gia vừa trang trí lại, đây là lần thứ hai Khánh Đệ đến ăn, lần trước… mắt cô nhìn chằm chằm vào tấm lưng rộng của Khương Thượng Nghiêu, thời gian bảy, tám năm rồi, thời gian đảo ngược, lại thêm bảy tám năm nữa, ba người còn lại trong bọn họ, sẽ ở đâu?

Em gái phục vụ đưa khách vào phòng rồi rót trà, Khương Thượng Nghiêu giải thích nói: "Bọn họ đến muộn một chút, anh Lăng đưa con gái đi mua đồ, Hắc Tử hôm nay trực ban".

Khánh Đệ dạ khẽ một tiếng, uống ngụm trà, rõ ràng là tìm chuyện để nói: "Mấy ngày gần đây anh bận không?".

"Mồng Một đi thăm họ hàng. Sáng mồng Hai tới chúc Tết chú của Hắc Tử. Buổi chiều vào viện điều dưỡng."

Khánh Đệ nghe thấy vậy cụp mắt xuống, đột nhiên rất muốn chạy thẳng về nhà hỏi Ái Đệ xem Hướng Lôi có phải cũng hay báo cáo lịch trình như vậy cho nó nghe không. Nghe tới ba từ cuối cùng bất giác ngẩng đầu lên: "Cô Diêu vẫn khỏe chứ ạ? Phải hơn nửa năm rồi em chưa tới thăm cô ấy".

"Vẫn thế. Uống thuốc để kiểm soát thôi." Khương Thượng Nghiêu nhíu chặt mày.

"Vậy chi phí ở viện điều dưỡng của cô ấy…" Khánh Đệ buột miệng hỏi vấn đề mà cô vẫn lo lắng bao lâu nay.

"Chẳng còn bao nhiêu nữa. Vì vậy anh mới phải vội vàng đi kiếm tiền."

Trong lúc cả hai cùng rơi vào im lặng, bên ngoài phòng vang lên mấy tiếng gõ cửa rồi cửa bị đẩy ra. Người đứng ngoài cửa tóc bạc trắng, cõng trên lưng một bé gái chừng bảy, tám tuổi, nhìn thấy Khương Thượng Nghiêu, bộ dạng có vẻ rất kích động, đặt đứa trẻ xuống gọi: "Anh Khương".

Khương Thượng Nghiêu sớm đã đứng dậy, đi lên phía trước vài bước đứng đối diện với người kia, nhất thời không biết nói gì. Người đó thoạt nhìn còn lớn tuổi hơn Khương Thượng Nghiêu, nhưng vì cảm động, mắt thoáng đỏ lên.

Khương Thượng Nghiêu vỗ vào lưng anh ta: "Người anh em, mau ngồi đi". Người đó bừng tỉnh, dỗ con gái chào chú. Sau khi ngồi xuống, Khánh Đệ mới biết, thì ra anh ta là Lăng Vạn Cường.

Cô nghe Khương Thượng Nghiêu nhắc đến nguyên nhân được giảm án. Năm đó anh làm việc ở mỏ, một chiếc xe tải không đột nhiên lao thẳng xuống hầm mỏ, Khương Thượng Nghiêu đã kịp thời lôi hai người đang ngồi ngủ gật bên thành hầm ra, một trong hai người đó chính là Lăng Vạn Cường.

Từ trước đến nay Khánh Đệ vẫn thích nghe những câu chuyện cảm động chất chứa tình người, nghe hai người bọn họ kể về những chuyện xảy ra sau khi từ biệt nhau, sau khi ra tù, Lăng Vạn Cường chạy ngược chạy xuôi tìm việc để nuôi con gái, lại nhìn những nếp nhăn già nua trên trán anh ta, bất giác thấy buồn bã, ngay cả ánh mắt khi quay sang nhìn đứa trẻ, cũng không giấu được vài phần đau xót.

Cô con gái lúc đầu còn sợ người lạ đã dần dần bạo dạn hơn, tự mình lấy lạc trên đĩa bóc vỏ, rồi lại đặt lạc trước mặt Khánh Đệ.

Lăng Vạn Cường lên tiếng an ủi cô: "Đứa con gái này của tôi cũng không dễ bảo, bình thường không bao giờ chịu nói chuyện với người khác".

"Cô ấy rất giỏi giao tiếp với bọn trẻ con," Khương Thượng Nghiêu cười trêu.

Khánh Đệ nghe thấy sự trêu chọc trong giọng nói của anh, muốn lườm anh một cái, trong lúc ánh mắt chạm nhau, vẫn là cô nhát gan lẳng đi chỗ khác trước. Một mặt tức giận vì tâm trạng của mình luôn bị anh nắm được, một mặt lại thầm vui trước lời khen vừa rồi của anh.

"Ngày trước đọc thư của cô đã biết cô là một cô gái tốt." Lăng Vạn Cường tán dương, ngay sau đó lại nói: "Lấy vợ là cả đời. Nửa phần đời còn lại của người đàn ông tốt hay xấu đều do việc này quyết định".

Nghe câu đầu tiên Khánh Đệ còn cảm thấy kinh ngạc kỳ lạ, đến câu tiếp theo thì bỗng trở nên ngượng ngùng. Mắt liếc về phía Khương Thượng Nghiêu, chỉ thấy anh cụp mắt uống trà, chiếc cốc che mất phân nửa khuôn mặt, nên không nhìn thấy biểu hiện của anh. Khánh Đệ đành phải vui vẻ bật cười mấy tiếng lấy lệ, quyết định dù cho họ có nói gì sau này cô cũng vờ như không nghe thấy.

"Nhị Hóa thì sao?" Khương Thượng Nghiêu hỏi.

"Hắn ta còn ra trước bọn này hai năm không biết là đã về đâu, hay lại vẫn lang thang lưu bạt? Thời gian trước nghe hắn ta nói đi Nguyên Châu, nhưng đến Tết vẫn chẳng thấy có tin tức gì."

Trong lúc nói chuyện thì nghe thấy một giọng ồm ồm vịt đực ở bên ngoài hỏi em gái phục vụ: "Anh em của tôi ở phòng này à?", chẳng đợi nhân viên phục vụ trả lời, liền đẩy cửa: "Con mẹ nó chứ, nhầm phòng rồi", nói xong tiện tay vung chiếc cặp da đang kẹp dưới nách tát vào mặt nhân viên phục vụ: "Dẫn đường kiểu gì thế?".

Khương Thượng Nghiêu và Lăng Vạn Cường đều đi từ trong phòng ra, trải qua nhiều chuyện lớn hơn, nên mấy chuyện lặt vặt này vốn cũng chẳng để tâm, đều chỉ chau mày mà thôi. Lại thấy mấy người khác đứng chắn ở lối đi, một kẻ lên giọng dạy bảo: "Ăn nói kiểu gì thế? Không biết phép tắc à?", nghe giọng thì đúng là Hắc Tử.

Tên đàn ông nói giọng ồm ồm vịt đực kia đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, quay người vung nắm đấm lên: "Nói ai? Lão tiểu tử, mắt mọc ở mông rồi à?".

Hắc Tử thản nhiên ứng phó, đến chân cũng chẳng buồn di chuyển nửa bước. Cánh tay vung ra giữa chừng của tên kia bị người đi cùng Hắc Tử đập một cái rồi giữ chặt lại: "Ồ, Từ Lão Tam, mấy ngày không gặp, muốn đánh nhau à?".

Do vụ tranh chấp này, mà người ở phòng bên cạnh cũng thò đầu ra xem, đầu tiên là bộ mặt cười nhăn nhở, miệng không ngừng gọi "Đội trưởng Lương", đi đến định khoác vai bá cổ làm quen. Người đi cùng Hắc Tử lạnh lùng gạt tay hắn ra, chỉ vào Hắc Tử nói: "Đội trưởng u của thành phố, hôm nay đến gặp bạn, các người nhìn cho kỹ vào, nhớ cho rõ, đừng thấy ai cũng bắt nạt ức hiếp. Phạm húy rồi, đừng trách anh không nhắc nhở". Anh ta vừa nói vừa gõ côm cốp vào trán Từ Lão Tam như để cho hắn nhớ, Từ Lão Tam đâu dám phản kháng, trước những con mắt hiếu kỳ của mọi người đành đứng chịu trận.

Thắng Trung hơi nhíu mày. Anh ta rời xa quê nhà vài năm, Vấn Sơn không còn như trước nữa, rất nhiều những tay anh chị mới nổi trên giang hồ, trước kia đến tên anh ta cũng chưa từng nghe qua. Giờ anh ta phụ trách trị an, mặc dù có chú đứng ra nhờ vả anh em huynh đệ, có sự che chở của cấp trên, nhưng lần đầu làm nhiệm vụ, cho dù anh ta nóng tính tới thế nào cũng phải nín nhịn, dỗ dành kẻ dưới, mọi việc phải nhìn rõ đầu đuôi mới quyết định.

Lúc này anh ta cũng phớt lờ mấy khuôn mặt đang nở nụ cười nịnh bợ, xua tay ý bảo việc đến đây là kết thúc. Khương Thượng Nghiêu đứng ở cửa xem, thấy Hắc Tử rất có dáng quan chức, bất giác phì cười.

Hắc Tử hơi đỏ mặt, chẳng buồn để ý tới đám người đứng ở cửa, đi lên trước định nói, đã bị Khương Thượng Nghiêu nhanh miệng trêu trước: "Vinh hạnh được đội trưởng u ghé thăm, thật là có phúc ba đời.".

"Khốn kiếp. Anh em với nhau, có cần phải thế không?"

Những người khác đều phá lên cười, lại tiếp tục màn chào hỏi.

Trong những cuộc gặp gỡ bạn bè kiểu này, Hắc Tử mang theo hai đồng sự, có lẽ cũng là những người có thể tin cậy được. Khương Thượng Nghiêu cũng hiểu dụng ý của người anh em, sau khi ra tù anh bắt đầu cuộc sống mới, Hắc Tử làm vậy là muốn giúp anh mở rộng quan hệ. Vấn Sơn là một thành phố nhỏ, quan hệ rộng một chút, không chừng có ngày cũng cần dùng đến.

Khánh Đệ ngồi ở một góc nhưng không cảm thấy gò bó mất tự nhiên. Mặc dù cô không giỏi giao tiếp, nhưng đối với những mối quan hệ của con người cô luôn cảm thấy tò mò. Khi bắt đầu ăn uống, cô phụ trách chăm sóc cho con gái của Lăng Vạn Cường, nhưng tai vẫn dỏng lên để nghe ngóng.

Mấy người đàn ông tụ tập lại một chỗ để uống rượu, có Hắc Tử đương nhiên cuộc gặp gỡ này rất náo nhiệt. Ngồi cùng bàn với người nhà nước, Lăng Vạn Cường tựa như tìm lại cảm giác của mấy năm về trước, uống tới đỏ mặt tía tai, sắc mặt giảm đi mấy phần tự nhiên. Chỉ có Khương Thượng Nghiêu, mỗi khi nâng cốc khí khái ngạo mạn, nhưng những lúc dừng uống để nhấm nháp thì lại điềm tĩnh như thường.

27. Tập 1 - Chương 27

Khánh Đệ lén liếc mắt quan sát một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Khương Thượng Nghiêu, bất giác thở dài. Như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh mỉm cười an ủi, rồi lại quay đầu sang tiếp tục với đám anh em.

Trong lúc bắt đầu ngà ngà, đội trưởng u, đội trưởng Lương giơ ngón tay cái lên, chỉ vào phòng phía sau lưng, nói oang oang: "Tên tiểu tử đó trước kia là người trong khu, biệt danh là Chung Khôi. Chị gái làm má mì trong ổ của Nhiếp Nhị. Tên còn lại là Từ Lão Tam, thương nhân lưu động khắp nơi, chuyên làm nhiệm vụ liên lạc với bọn chủ mỏ địa phương, móc nối ăn trộm than bán ra ngoài".

Nghe đến hai từ Nhiếp Nhị, Khương Thượng Nghiêu dừng đũa, nụ cười trên mặt nhạt đi mấy phần.

Một người bạn khác của Hắc Tử thuộc phân cục đường sắt, nắm rất rõ tình hình của vùng đất này, nghe thấy vậy kinh ngạc: "Hai người này sao lại ngồi cùng nhau? Người của Nhiếp Nhị vẫn thường cắm chốt ở khu vực thành phố mới, sao hôm nay lại chạy đến đây bày tiệc?".

"Lo làm gì nhiều như thế? Trừ phi không muốn sống nữa, chứ ai dám chạy tới đây gây chuyện?" Hắc Tử tỏ vẻ phóng khoáng: "Nào, nào, nào, uống thêm vòng nữa đổi ly to hơn".

Đang vui vẻ, phòng bên cạnh có tiếng đập bàn vang như sấm, tên giọng ồm ồm như vịt đực Từ Lão Tam hét lên: "Chung Khôi, đừng có thấy người ta nhún nhường mà lấn tới! Việc đã làm cho mày xong, hứa không trả thiếu dù chỉ một đồng mà".

Lời vừa dứt đã vang lên những tiếng khuyên giải, Từ Lão Tam chẳng bận tâm tiếp tục nói: "Thế nào? Bắt nạt Từ Lão Tam tao là người quê mùa phải không? Mày là bọn côn đồ, thì tao cũng chẳng sợ mày, về tổ của tao, ai quen cái thứ tiền giắt trên cạp quần như mày chứ? Còn định mượn oai chị gái chắc, làm ăn như mày liệu có trụ nổi không…".

Ngay sau đấy vang lên tiếng đẩy bàn và bát đĩa rơi loảng xoảng, Chung Khôi có lẽ bị mắng chửi nhiều cũng bắt đầu nổi lên: "Từ Lão Tam, mày sống không biết điều phải không?". Ngay khi tiếng gào vọng lại, tường vang lên một tiếng cốp, tiếp theo là tiếng kính vỡ vụn, bên đó đã bắt đầu xảy ra ẩu đả.

Hắc Tử và hai người đồng nghiệp cười vui vẻ: "Bữa cơm hôm nay thật đáng! Kệ cho chúng đánh nhau, đánh chán còng cả hai đứa về đội".

Phía bên kia người của Từ Lão Tam có lẽ bị thương, Từ Lão Tam lại ngoạc mồm ra chửi: "Đã nói tên Vu béo chính thức bị bắt sẽ trả tiền thanh toán, mẹ nó chứ, tao phải tìm người gây chuyện chẳng lẽ không phải bỏ tiền? Tiền ăn tiền uống cũng móc từ túi tao ra cả? Giờ lật mặt không chịu trả, khốn kiếp, tao không tin chuyện này truyền ra ngoài anh rể mày không mất mặt".

Những lời này vừa vọng sang phòng mấy người họ, Hắc Tử lập tức mặt biến sắc, gầm lên một tiếng rồi đứng thẳng dậy. Khương Thượng Nghiêu vội vàng giữ bàn tay anh ta định lấy súng ra ý bảo anh ta phải bình tĩnh.

Hắc Tử sầm mặt xuống, ngồi lại chỗ của mình.

Phía bên kia người của Chung Khôi có lẽ lại bắt đầu mềm mỏng, chỉ thì thầm nói gì đó mà bên này nghe không thấy. Một lúc lâu sau, Từ Lão Tam lại bất mãn gào lên: "Thế là thế nào? Mua một tặng một? Không phải tên nhà nghèo kiết xác chẳng có gì đấy à, cứ đợi ở cửa khu tập thể đường sắt rồi hốt là xong, thi thế ném đi đâu rồi thì ai mà biết. À, chúng mày không muốn chuốc lấy phiền phức, lại lấy người ngoài như tao làm bia đỡ đạn? Không được, ông mày không làm".

Nghe đến đây, người khác không nói làm gì, nhưng cả Khánh Đệ và Hắc Tử mặt đều biến sắc, nhìn về phía Khương Thượng Nghiêu. Khương Thượng Nghiêu bất lực cười: "Gần đây ở cổng khu tập thể cũng có vài kẻ lai vãng lởn vởn".

Hai đồng nghiệp của Hắc Tử tỏ vẻ nghi ngờ: "Anh Khương, anh là... có liên quan tới Nhiếp Nhị sao?".

"Không phải do Nhiếp Nhị thì người anh em của tôi có phải ngồi tù oan mấy năm không?" Hắc Tử nói rồi đùng đùng tức giận đứng dậy: "Ông mày phải xem xem, xem đầu bọn nó cứng hay họng súng này cứng?".

"Hắc Tử!" Khương Thượng Nghiêu quát, ánh mắt sắc lẹm: "Ngồi xuống!".

Hai đồng sự của Hắc Tử lập tức ngồi xuống, Hắc Tử lại vẫn đứng nhìn thẳng vào mắt Khương Thượng Nghiêu, lửa giận bốc ngùn ngụt: "Cậu không nghe thấy bọn chúng định làm gì à?".

"Giờ hoàn cảnh mình thế nào chẳng lẽ mình không biết? Giờ là lúc tính sổ hay sao?" Khương Thượng Nghiêu hỏi.

"Mẹ nó chứ, ông mày chưa bao giờ sống mà phải chịu nhục thế này, mấy tên tép riu cũng không trị được? Giờ có phải nên đến thắp hương cảm tạ Quan Công, cảm tạ ông ta đã không để mấy tên khốn đó vừa rồi nhìn ra cậu là ai?" Hắc Tử như thất trận, buồn bực đặt mông ngồi xuống. "Giờ thì mình đã hiểu tại sao cậu lại tìm cách xa lánh chú mình, trốn về Dã Nam rồi. Nhiếp Nhị không chịu buông tha cho cậu. Mình đúng là đồ bỏ đi, hắn ta ở Vấn Sơn còn chưa đủ oai phong?"

Nếu như nói sự nhiệt tình trước đó chẳng qua là vì mối quan hệ với Hắc Tử, giờ sau khi nghe những lời này xong, hai đồng sự của Hắc Tử nhìn Khương Thượng Nghiêu với ánh mắt khâm phục. Bản lĩnh của người đàn ông, không chỉ thể hiện ở năng lực mà còn thể hiện ở đối thủ của anh ta.

Khương Thượng Nghiêu làm như chưa nghe thấy những lời Hắc Tử vừa nói, cầm bình rượu mơ lên, rót đầy một lượt, rồi đặt bình xuống: "Lên tinh thần đi. Mình đến Dã Nam là vì chuyện khác".

Khánh Đệ buồn bã ngồi cứng đờ ở một góc, khi ánh mắt anh liếc về phía cô, cô chỉ muốn cười mà không sao cười nổi. Cho tới tận ngày hôm nay, anh chưa từng làm bất cứ việc gì tổn hại người khác, anh cũng từng ôm mộng bằng lòng sống một cuộc sống bình thường, nhưng cho dù như thế, cũng khó thoát khỏi sự nhòm ngó của bọn lang sói, lúc nào cũng trong tình trạng đề phòng tránh bị ăn tươi nuốt sống. Cô không dám tưởng tượng đằng sau vẻ mặt điềm tĩnh kia của anh là sự đấu tranh như thế nào.

Cô cầm bát đón lấy miếng thịt dê anh gắp cho mình, nhưng khớp ngón tay cầm đũa đã trắng bệch.

"Dã Nam có nguồn tài nguyên lớn nhất Vấn Sơn, mình muốn đến đó xem có cơ hội nào không, muốn mua hai mỏ than nhỏ với giá thấp nhất." Khương Thượng Nghiêu bình tĩnh nói: "Giờ đang quản lý lỏng lẻo, đợi hai năm nữa có chính sách thắt chặt, muốn phát tài kiếm tiền cũng chẳng có cơ hội tốt thế đâu".

Nghe đến hai từ phát tài, đám đàn ông ngồi quanh bàn tinh thần tập trung hẳn.

"Giờ mỏ than tư nhân và mỏ than hợp đồng, mâu thuẫn lớn nhất là sự xung đột về lợi ích." Khương Thượng Nghiêu chỉ sang bên cạnh: "Đều đã nghe thấy rồi đây, có lẽ cũng đoán ra được là mấy năm trước tên Vu béo đã bao cả mỏ với giá thấp, mấy năm gần đây hắn chỉ lo chăm chút đám ăn trên ngồi trốc mà quên mất đàn em của mình. Người bản địa thì thấy hắn chướng mắt, lại có kẻ dã tâm xúi bẩy, thành ra thế này".

Đội trưởng Lương gật đầu tán thành, nói: "Chuyện rất ồn ào, cả hai bên đều không chịu tuân theo cam kết. Đám người địa phương mạnh, lại có mối quan hệ, không xảy ra chuyện thì thôi, xảy ra chuyện đâu chỉ là một hai làng".

"Vì vậy, mình mới nghĩ ra một cách. Đàm phán với người địa phương, cổ phần hóa. Bọn họ có tài nguyên, mình có thiết bị và đầu ra. Nhân công tính riêng. Ban đầu có lẽ kiếm ít thôi, nhưng dần dần, chắc chắn sẽ khá lên thấy rõ."

Lăng Vạn Cường tán thành: "Cao kiến! Không lo lợi ít mà lo phân chia không công bằng. Mỗi người đều có phần kết hợp lại, chắc chắn làm được".

Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm một lát, lại nói: "Cũng có thể suy nghĩ của mình có chút lý tưởng hóa, ví dụ như quan hệ nhân sự, còn cả vấn đề trả lương, đầu ra không phải lo rồi, có Hắc Tử giúp…".

Mấy năm gần đây phàm là người, ai cũng muốn có phần trên khu mỏ. Đội trưởng Lương đã bắt đầu sốt sắng, nói: "Quan hệ cũng không khó kiếm, chú họ tôi làm ở huyện ủy, có thể nói chuyện được".

Hắc Tử có chút ù ù cạc cạc sờ cằm, hỏi: "Đầu ra hỏi mình thì ích gì?".

"Nếu cậu góp cổ phần vào, cho xe của bọn mình ra trước, xe của người khác chậm một chút. Than không ra được, chất đống ở ngoài mùa hè tự cháy, mùa đông vón cục. Như thế còn sợ người khác không dâng tiền đến tận cửa?"

Câu này của Khương Thượng Nghiêu khiến tất cả mọi người cổ vũ, Hắc Tử cười khà khà, có chút hả hê nói: "Chú mình mà biết bọn mình tính toán sau lưng ông ấy thế này, chắc sẽ nổi giận phát điên mất nhỉ?".

Trước khi tàn tiệc, sau khi đã uống nửa lít rượu trắng vào bụng, Hắc Tử bắt đầu nổi nóng, nhìn sang phòng bên cạnh, suy nghĩ một lát, rồi nói: "Không được, không thể cứ thế bỏ qua được. Mặc xác bọn chúng khoa trương thanh thế hay đánh rắn động cỏ, ông mày vẫn phải bắt mấy thằng về nếu không tối nay không chịu được".

Khương Thượng Nghiêu vốn nghĩ dùng một chữ nhẫn một chữ trốn là có thể tạm thời qua được cửa ải khó khăn này, nhưng người anh em lại coi trọng nghĩa khí, anh không tiện ngăn cản, chỉ nói: "Giờ mà ra mặt sẽ mang lại phiền phức không đáng có cho chú Đức".

Hắc Tử phá lên cười, vẻ mặt gian tà: "Cái này cậu là người ngoài ngành mà, mấy tên tép riu đó lẽ nào không xử lý được? Cậu ngồi đi, xem thủ đoạn của anh cậu đây", nói rồi quay sang hai người đồng sự nháy mắt.

Ba người nửa say nửa tỉnh đi ra ngoài, không lâu sau vọng lại tiếng đạp cửa xông vào, ngay lập tức tiếng Hắc Tử vang lên: "Không được động đậy, nghiêm chỉnh hết cho tôi, quỳ xuống!".

Những tiếng ồn ào phòng bên cạnh lắng xuống trong nháy mắt, ngay sau đó nghe thấy giọng điệu đầy chất người thi hành công vụ của Hắc Tử vang lên: "Xem loạn thế này, ai là Từ Lão Tam, ai là Chung Khôi? Mau đứng ra đây… Tập trung lại để ẩu đả phải không! Ảnh hưởng tới việc làm ăn của người khác, làm loạn trật tự trị an xã hội!". Trong lúc Hắc Tử nói có người lẩm nhẩm kêu oan, ngay sau đó có tiếng hét lên đau đớn rồi mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

"Bắt tên cầm đầu trước." Hắc Tử dặn dò, sau đó là tiếng bước chân dồn dập, tiếng xô bàn xô ghế, tiếng cười gian tà khe khẽ, không lâu sau, đồng sự của Hắc Tử đẩy hai người nữa ra ngoài, một người hỏi: "Đội trưởng u, giải đi đâu?".

"Chỗ này thuộc khu nào, hai cậu xem rồi tự sắp xếp đi."

Khu vực đường sắt này và khu vực thành phố mới vốn đang có bất hòa, tên Từ Lão Tam và Chung Khôi chắc chắn chẳng có kết cục gì tốt đẹp. Hai người đồng sự hiểu ý, phì cười rồi giải chúng đi.

Tàn tiệc, Khánh Đệ được Hắc Tử đưa về tận nhà, trước khi xuống xe, Hắc Tử nói: "Em gái, em yên tâm, có anh đây, sẽ không để anh Khương của em xảy ra chuyện gì đâu".

Sự khẳng khái của Hắc Tử, Khánh Đệ đã từng được chứng kiến, mỉm cười quay sang nhìn Khương Thượng Nghiêu, anh an ủi cô nói: "Thật sự không sao đâu, mấy ngày tới anh sẽ đến chỗ chú Đức, có chuyện cần bàn. Trước khi quay lại Dã Nam anh sẽ gọi điện cho em".

Khánh Đệ định đi nhưng lại quay người lại: "Phải cẩn thận. Em có thể đi tìm cậu, ở đó toàn là người thân thích, chắc sẽ có người để nói chuyện".

Khương Thượng Nghiêu nhìn chằm chằm vào đôi mắt thành khẩn của cô, trước mắt tựa như hiện lên hình ảnh khuôn mặt Nhạn Lam, cũng ánh mắt trong sáng như thế, cũng nụ cười dịu dàng như thế. Anh đột nhiên lại cảm nhận được thứ tâm trạng thâm trầm đã dần quen thuộc ấy một lần nữa trỗi dậy, khiến trái

tim anh không thể không để tâm. Anh hắng giọng, ngoài gật đầu ra không biết phải nói cảm ơn như thế nào.

Không đợi Khánh Đệ đi xa, Hắc Tử liền vỗ đùi tán dương: "Một cô gái tốt! Ông anh, thằng em này thật ngưỡng mộ anh đấy!".

Khương Thượng Nghiêu nhìn chằm chằm vào bóng Khánh Đệ khuất sau cửa kho vật tư, rồi mới nói: "Gì với gì thế này? Cậu nghĩ nhiều rồi".

"Thật sự không liên quan?" Hắc Tử vẫn không chịu buông tha, hỏi rất nghiêm túc: "Không liên quan thì thằng em sẽ bạo gan theo đuổi nhé. Con nhà ngoan ngoãn nề nếp đã khó tìm, dáng người cao ráo như thế lại càng hiếm gặp. Bọn mình rất đẹp đôi, nếu sinh một cậu con trai mập mạp, có lẽ phải cao hơn một mét chín. Ối trời ơi, mẹ mình chắc vui chết mất!".

Nghe Hắc Tử hiếm hoi lắm mới nói ra được những từ văn vẻ nho nhã như vậy, Khương Thượng Nghiêu vốn định cười nhạo mấy câu, nhưng thấy anh ta càng nói càng chẳng ra làm sao, bất sa sầm sắc mặt: "Một hai chén rượu mà đã khiến đầu óc cậu mơ rồi à? Muốn mơ mộng cũng còn phải xem người ta có thèm ngó tới cậu không đã".

Hắc Tử cũng chẳng tức giận: "Mình chẳng tin cô ấy đã thích cậu, lại có thể không thích mình? Mình có kém gì cậu đâu", nói rồi quay sang nhìn vào gương chiếu hậu ngắm nghía: "Xem đi, mình có điểm nào không đẹp trai bằng cậu".

Khương Thượng Nghiêu không nhịn được cười: "Được, cậu theo đuổi ngay đi, theo đuổi được mình sẽ tặng bao lì xì cho cậu".

Hắc Tứ bỗng trở nên nghi ngờ: "Nói thật không, thật sự là không sao chứ?".

Trong xe bỗng trở nên im lặng tạ thường, Khương Thượng Nghiêu kéo nửa cánh cửa kính xuống, không khí mát mẻ bên ngoài ùa vào, đầu óc sau bữa rượu cũng đã tỉnh táo hơn nhiều. "Giờ không nghĩ tới chuyện đó. Sau này hãy nói. Hiện tại mình chỉ lo kiếm tiền thôi."

Hắc Tử bỗng nhớ lại những lời Khương Thượng Nghiêu nói trên bàn rượu: "Mình suy nghĩ rồi, thật sự cách làm đó khá đấy. Chỉ có điều vấn đề lợi ích phải xử lý cho tốt, bên đó do ai quản, kiếm được tiền thì phân chia thế nào. Hay là về hỏi chú mình xem, ông ấy có kinh nghiệm. Ha ha, có tiền rồi anh sẽ mua ngay một chiếc xe của Đức, bà nó chứ, xe của Nhật không bằng xe của châu u. Chạy khỏe, mã lực mạnh, chạy rất bốc".

Đối với mộng tưởng đầy hào hứng của Hắc Tử, Khương Thượng Nghiêu lơ đi như không nghe thấy gì. Trong lòng anh đang tính toán bước tiếp theo nên bắt đầu từ đâu, và cả thái độ của chú Đức nữa.

Ngành vận tải là ngành không thu hút nhất. Vốn đầu tư ít, mà lại kìm kẹp tất cả những ngành có liên quan khác, lặng lẽ phát tài, người không biết quỷ không hay. Chú Đức biết rõ mấy năm nay ngành than làm ăn rất khá, nhưng chưa từng thấy chú có ý định chen chân vào, mà chỉ ra sức nắm vững ngành vận tải ở Vấn Sơn. Có thể nói chú Đức thận trọng, mà cũng có thể nói chú Đức hiểu được lợi hại ở đâu.

Đối với kế hoạch của anh, chú Đức sẽ có thái độ như thế nào?

Lý do mà Khương Thượng Nghiêu kéo Hắc Tử vào, không gì ngoài muốn tăng thêm lực lượng, nói một câu thật lòng, anh không lạc quan lắm đối với phản ứng của chú Đức. Anh cho rằng trọng tâm mà chú Đức muốn nắm giữ vẫn là ngành vận tải, nhưng sẽ có ý kiêng dè trước con đường khác của anh.

Thật không ngờ chú Đức sau khi nghe hai người bọn họ giãi bày xong, nhắm mắt lại suy nghĩ hồi lâu, sau đó mở trừng mắt ra, ánh sáng trong mắt như rực lên. "Thời gian đầu phải bỏ bao nhiêu vốn ra đã tính chưa?"

Khương Thượng Nghiêu hiểu chú Đức muốn kiểm tra anh, anh ngồi thẳng người dậy trả lời: "Chú Đức, bọn cháu định thời gian đầu sẽ làm nhỏ thôi, bởi vì nếu áp dụng hợp đồng hợp tác thì chi phí ký kết ban đầu cũng sẽ cắt giảm được không ít, sản lượng than mỗi năm mười lăm vạn tấn thì chỉ cần ba trăm đến năm trăm vạn làm vốn là đủ. Chủ yếu là tiền mua thiết bị và chạy giấy phép thôi".

“Giấy phép không cần phải lo, chỉ cần hai đứa chuyên tâm vào làm ăn, thì cái mặt già này của chú Đức vẫn còn chút tác dụng.” Chú Đức trầm ngâm hồi lâu rồi mỉm cười nói: “Thời gian trước phải làm nhiều bài học lắm đúng không? Tiểu tử, chẳng trách trốn về tận nơi heo hút ấy. Cổ phần định tính thế nào?”.

“Cái này phải bàn bạc chi tiết, nhưng quyền quyết định nhất định phải là của chúng cháu. Đây là điều cơ bản…”

Chú Đức lại hỏi tiếp về những vấn đề chi tiết hơn, liếc nhìn Hắc Tử đang ngồi ngủ gà ngủ gật bất giác nổi giận, thò chân đá cho Hắc Tử một cái.

“Thằng ranh này, đầu toàn phân bò à?”

Hắc Tử mơ mơ màng màng mở mắt ra: “Bàn xong rồi? Bàn xong rồi thì đi ngủ thôi, ngày mai cháu còn phải trực nữa”.

Khương Thượng Nghiêu và Quang Diệu cùng khẽ phì cười, chú Đức bất lực khoát tay: “Đi đi, đi đi, Thạch Đầu, cậu ở lại đây vài hôm, trước khi đi chú sẽ có tin”.

Khương Thượng Nghiêu dạ một tiếng, liền nghe chú Đức nói tiếp: “Những chuyện khác cậu cũng nên để ý một chút, không thấy Quang Diệu ngày nào cũng vắt chân lên cổ à?”.

Bắt đầu mặc cả ra điều kiện rồi đây. Khương Thượng Nghiêu tâm sáng như gương, cố ý quay tại nhìn Quang Diệu, cười chân thành, nói: “Anh Quang Diệu, thời gian này phiền anh vậy, khoảng nửa năm nữa chuyện ở mỏ em bố trí xong sẽ cử người tới quản lý, lúc ấy có lẽ sẽ giúp được anh ít nhiều, cần gì anh cứ nói”.

Quang Diệu liên tục nói không dám. Chú Đức lim dim mắt, nhìn ba anh em họ không kìm được mỉm cười hài lòng.

Khương Thượng Nghiêu và Hắc Tử ra khỏi thư phòng, Quang Diệu gọi vội người mang nước nóng lên, chú Đức hứng thú quá mức, tự mình rót nước nóng vào bình trà. Chú chầm chậm lau những giọt nước đọng ngoài bình trà đi, đột nhiên thở dài: “Thạch Đầu, viên đá này đã mềm đi nhiều rồi, không thể gọi là Thạch Đầu nữa”.

Quang Diệu mỉm cười, đáp: “Chú Đức, đây là việc tốt người ta trưởng thành rồi thì phải có trải nghiệm chứ”.

“Tiểu tử thối, có tâm có trí là một việc tốt, nhưng để đối phó với một ông già như ta thì ích gì? Mới ra đã nói tới chuyện làm ăn, chối đây đẩy hết lý do này tới lý do khác, rồi lại chạy về vùng sơn cùng thủy tận ấy, ta cứ nghĩ nó thế là an phận rồi. Nào ngờ giấu đầu giấu đuôi, thì ra nghĩ cách để tới gặp ta ra điều kiện. Đưa ra điều kiện cũng tốt, lại còn kéo cả Hắc Tử vào.”

Cho dù rất hiếm khi thấy bộ dạng bực tức như lúc này của chú Đức, Quang Diệu vẫn cảm nhận được sự vui mừng trong niềm hối tiếc của chú. Nhưng anh ta chỉ cười, không nói gì, tiếp tục rót trà cho chú Đức.

“Thằng bé này học hành chẳng đến nơi đến chốn, nhưng rất biết cách dùng đầu óc.” Chú Đức nhấp một ngụm trà, rồi tiếp tục nói: “Trên tỉnh chuẩn bị thắt chặt mọi chính sách rồi, tổng công ty năng lượng của tỉnh năm sau sẽ tiến hành tái cơ cấu, muốn thống nhất việc hợp tác khai thác tài nguyên của toàn tỉnh. Một khi tích hợp lại không biết sẽ liên quan tới tinh lực và túi tiền của bao nhiêu người, biết vượt khó mà lên, tân bí thư cũng thật có tài đấy! Tên tiểu tử thối đấy, không biết suy nghĩ thế nào mà lại rất phù hợp với chính sách của cấp trên, chỉ có điều một người vì lợi ích cá nhân, một người vì lợi ích công mà thôi!”.

Nói tới chuyện chính, Quang Diệu nghiêm túc hẳn, suy nghĩ đắn đo hồi lâu mới nói: “Chú Đức, chuyện này thật ra cũng có. Tên Vu béo vào tù rồi, mạng lưới mà chúng ta tốn công tốn sức dệt cũng tan. Lần này Nhiếp Nhị đắc ý, chắc chắn sẽ chuyển mục tiêu sang chúng ta. Cháu thấy năm nay việc làm ăn sẽ không thuận lợi lắm. Đường sắt còn có thể giữ được, nhưng trên đường bộ thì khó nói”.

“Ta cũng nghĩ như thế. Nếu hắn dám đánh trực diện thì ta sẽ đánh đằng sau hắn. Đợi dự án làm than của Thạch Đầu vững lên, nếu hắn lên mặt thì ta sẽ nuốt hắn.” Ánh mắt chú Đức thoáng lóe lên những tia nhìn sắc lẹm.

“Chú Đức, vậy… phía tên Vu béo, mấy vụ án giết người cướp của trước kia của hắn, có cần phải truy tận gốc không? Mấy kẻ thuộc hạ ra tay giúp vẫn đang trốn để chờ, lúc nào cũng có thể ra làm chứng.”

“Phía Tang Cẩu có tin tức gì không?”

“Không. Như đá chìm dưới biển, mấy năm nay không thấy một chút tin tức nào.”

“Nghèo nhà giàu chợ. Món tiền hắn mang theo khi bỏ trốn đó dùng trong mấy năm nay, có lẽ còn lại cũng không nhiều. Để ý tới động tĩnh ở quê hắn, mầm họa này không thể giữ lại.”

Chú Đức nói xong ngửa đầu ra phía sau dựa vào thành ghế sô pha, nhắm mắt suy nghĩ. Dưới ánh đèn vàng mờ nhạt, Quang Diệu ngắm kỹ khuôn mặt chú, mới thấy chú Đức dạo gần đây già đi rất nhiều, trên trán xuất hiện khá nhiều nếp nhăn và dấu vết của sự mệt mỏi.

Rất lâu sau, chú Đức thở dài, nói: “Lão Vu lần này chắc sẽ phải khổ sở đây, khi ra tù rồi chắc cũng chẳng còn thành hình người nữa. Trong đám người chúng ta, Nhiếp Đại là kẻ ác nhất, Nhiếp Nhị độc nhất, lão Vu thì giảo hoạt nhất, ta là thực tế nhất. Kẻ đầu tiên kiếm được tiền, phát tài cũng là lão Vu, không ngờ gần về già thì hắn lại là kẻ xui xẻo nhất… Thôi, ta cũng già rồi, không muốn nhúng tay vào quá nhiều việc”.

“Vâng.” Quang Diệu đáp một tiếng, lòng thầm nghĩ người xưa nói quả không sai, người ta hễ về già là trái tim sẽ mềm yếu.

Mồng Tám Tết, Khương Thượng Nghiêu gọi điện hỏi Khánh Đệ có muốn cùng về Dã Nam hay không. Khánh Đệ ở nhà cũng đủ lâu, không quan tâm tới ánh mắt oán trách của em gái, thu dọn hành lý nói đi là đi ngay.

Ái Đệ vác một túi toàn đồ ăn do mẹ chuẩn bị cho chị, lóc cóc đi xuống tầng: “Em vừa cãi nhau với Hướng Lôi, chị lại đi, cái Tết này thật chẳng vui vẻ gì”.

“Em ít đòi người ta hôm nay mua cái này ngày mai mua cái khác đi, đảm bảo sẽ không cãi nhau nữa. Ái Đệ, em cũng nên học cách thương xót người khác đi chứ, Hướng Lôi tiết kiệm tiền cũng là vì em.”

Xuống dưới tầng, Hắc Tử và Khương Thượng Nghiêu sớm đã đợi sẵn. Nhìn thấy chậu hoa trên tay Khánh Đệ, Khương Thượng Nghiêu khẽ sững lại. Nhớ tới lai lịch của chậu hoa đỗ quyên này, Khánh Đệ đỏ bừng mặt, vờ như chẳng bận tâm nói: “Em gái em chăm sóc thế nào mà sắp chết mất rồi, anh Hắc Tử có thể đưa em về Dã Nam thật may quá, em còn đang lo bao nhiêu đồ thế này không biết phải làm sao”.

Chậu hoa Ngũ Bảo Châu của bà ngoại! Khương Thượng Nghiêu hoảng hốt, ngay lập tức ý nghĩa của loài hoa này bỗng hiện lên trong đầu. Kiềm chế. Anh trang trọng gật đầu, cầm lấy chậu hoa đi về phía sau xe cảnh sát.

28. Tập 1 - Chương 28

Bên này Ái Đệ bất mãn kêu lên: “Cái gì mà em chăm nó tới chết khô? Rõ ràng đang tươi tốt thế kia, chỉ có chị vừa về là ngày nào cũng phải tưới tới mười lần mới chịu thôi, hễ mở mắt là phải chạy ra ngắm bảo bối của chị”.

Khánh Đệ bối rối, trừng mắt lườm em gái một cái, sau đó liếc mắt về phía Khương Thượng Nghiêu. Người đó bị cửa sau của xe che mất nửa người, cũng không biết là có nghe thấy hay không.

Đang nghĩ cách đuổi em gái lên nhà, thì Hắc Tử đã sán lại hỏi: “Em gái em? Tên là gì thế?”.

“Cột đen sì kia, muốn hỏi tên thì hỏi thẳng chị đây, định tán tỉnh chị phải không?” Ái Đệ đặt đồ vào hàng ghế phía sau nghe thấy câu hỏi của Hắc Tử, phủi tay ưỡn thẳng ngực, bộ dạng như chuẩn bị đánh nhau.

Hắc Tử sững lại lùi về phía sau một bước, đúng lúc ấy nhìn thấy bộ dạng Khương Thượng Nghiêu bám vào đuôi xe cố nhịn cười, mặt anh ta bất giác nóng bừng lên.

Nào ngờ Ái Đệ nói xong câu đó, sa sầm sắc mặt: “Chị đây tâm trạng đang không tốt, muốn tán tỉnh cũng không có cửa đâu”.

Hắc Tử hít thở khó khăn, một lúc lâu sau mới thở hắt ra, nói một câu: “Nhóc con”.

Khánh Đệ vừa cảm thấy buồn cười lại vừa cảm thấy có lỗi, lúng túng quay sang giải thích với Hắc Tử: "Em gái em, em gái em vừa cãi nhau với bạn trai của nó, bình thường nó không thế", nói rồi ra sức nháy mắt với Ái Đệ.

Ải Đệ chẳng bận tâm nhiều như thế, cúi đầu ỉu xìu: "Lại chỉ còn một mình em ở nhà. Mẹ kiếp, tốt nhất lão già kia ngày nào cũng đi đánh mạt chược cho xong".

Khánh Đệ không cần nhìn quanh cũng biết vẻ mặt hai người còn lại lúc này như thế nào, cô khẽ rít lên: "Ái Đệ!".

Ái Đệ bực dọc nói: "Biết rồi. Không nói nữa. Chị, chị mà không về sớm là em lấy chồng đấy. Còn nữa…" Ái Đệ giơ nắm đấm về phía Khương Thượng Nghiêu: "Không được bắt nạt chị em".

Khánh Đệ tự nhiên thấy mặt nóng như có lửa đốt, đợi Ái Đệ lên tầng rồi mới nhắc lại lần nữa: "Em gái em bình thường không thế. ".

Ái Đệ vừa đi, Hắc Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Vậy hôm nay mình hên hay xui?".

Câu hỏi này khiến Khánh Đệ bối rối vô cùng, cũng may Khương Thượng Nghiêu nói đỡ cho cô: "Cột đen sì, còn không lên xe đi, buổi trưa cậu không phải về cho kịp ca trực à?".

Xe đi về phía Dã Nam. Hôm nay vì quá ngại nên Khánh Đệ nói ít hơn mọi ngày, suốt dọc đường chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh, suy nghĩ lung tung. Vừa nghĩ đến cảnh em gái ở nhà phải một mình đối phó với bố, cô tự trách mình rất nhiều, lại lo Khương Thượng Nghiêu nghe những lời oán trách gay gắt như thế sẽ có những liên tưởng không hay về gia đình cô.

Cho dù bên ngoài tỏ ra kiên cường bình tĩnh tới mức nào, nhưng trong huyết mạch chảy cùng một dòng máu, sống trong một gia đình với không khí bạo lực bao trùm, là bí mật mà cô không bao giờ muốn chia sẻ với người ngoài.

Sau Tết, Khương Thượng Nghiêu bận rộn vô cùng, mỗi lần gặp Khánh Đệ gặp lại anh cũng là cách nhau đến nửa tháng. Nghe cậu kể về kết quả đàm phán giữa anh và làng Vọng Nam, có một công ty mỏ lộ thiên tư nhân thuộc thôn Nam của làng sẽ hợp tác với anh, thôn bên cạnh có một mỏ bị bỏ hoang họ cũng cho anh một nửa.

Mỏ bị bỏ hoang đó, trước đây có không ít người tới xem, nhưng họ đều lo rằng vốn phải bỏ ra nhiều mà lãi thu về thì ít. Khắp nơi trên đất Vấn Sơn này là vàng đen, những cá nhân có khả năng làm mỏ đều thích chọn những giếng, mỏ lộ thiên, móc nối quan hệ thuê vài cái máy xúc về là có thể khởi công, vừa tiết kiệm sức lại vừa an toàn, chẳng mấy ai muốn bỏ công bỏ của thuê chuyên gia dò tìm đường đi của than và góc xiên, thiết kế đường đi hầm mỏ.

Nông dân cũng có sự thông minh và giảo hoạt riêng trong cuộc sống của mình. Chỉ cần mỏ đi vào hoạt động, chắc chắn họ sẽ có thu nhập từ việc quản lý, tốt hơn việc cứ vứt ở đấy không có ai trông nom. Khương Thượng Nghiêu chịu đầu tư, đối với họ mà nói đã là một việc tốt rồi. Chỉ có điều, vì thế mà lượng công việc của họ cũng tăng lên gấp đôi có dư. Vừa phải tìm cách chạy giấy phép khắp nơi nhờ quan hệ do chú Đức ra mặt giúp, lại vừa phải chạy đôn chạy đáo tìm chỗ mua những thiết bị cũ đã qua sử dụng, còn phải đưa nhân viên kỹ thuật đến hiện trường xuống mỏ thăm dò than.

Đến người bình thường ít nói như cậu cũng phải khen anh: "Thật giống người ở làng mình, chịu được khổ. Vào trong mỏ rồi, chẳng hề tỏ ra sợ hãi chút nào, nói đến ngành này, chỗ nào cũng rành rọt đâu ra đấy. Còn cả lão Lăng đó nữa cùng là một người giỏi, tất cả những con số đưa ra, anh ta chỉ tính nhẩm một vòng là có kết quả. Nhanh hơn cả máy tính".

Hồi còn trẻ cậu Khánh Đệ làm thổ phỉ ăn trộm than bán kiếm tiền lấy vợ, đến sau này mỗi khi nông nhàn lại xuống mỏ để kiếm tiền nuôi con, cả đời không thể thoát được mối quan hệ với than, Khánh Đệ thấy tò mò: "Cậu, theo kinh nghiệm của cậu, có thể thành công không?".

"Còn phải hỏi nữa? Mỏ lộ thiên đó trong làng chỉ cần đi vào hoạt động, đảm bảo việc vận chuyển suôn sẻ, hằng ngày tiền chẳng chảy vào như nước ấy chứ? Giờ mọi người trong thôn đều đang trông chờ, đến cuối năm ai mà chẳng được chia chác chút ít chứ? Chỉ có điều bản thân cậu ta sẽ kiếm được ít đi, chỉ béo kẻ khác thôi." Cậu có hiền lành đến đâu cũng có lúc thấy bất công cho người nhà mình, nói rồi lại tỏ ra ngần

ngừ: “Còn cái mỏ ở thôn bên cạnh, thật không dễ nói. Bao nhiêu người đến xem mà vẫn chưa… Khánh Đệ, hay là cháu khuyên cậu ấy xem sao? Đừng quyết định vội?”’.

Khánh Đệ cân nhắc trong lòng, rồi trả lời: “Ý của cậu là thấy không ổn?”.

Cậu cô bắt đầu ngập ngừng: “Khánh Đệ, không phải cậu thấy không ổn, mà đây là việc phải dựa vào vận may, chỗ than ít ỏi ở mỏ bên ấy đã bị khai thác hết từ lâu rồi. Có đào sâu xuống nữa, thì cũng được bao nhiêu? Đầu tư nhiều tiền như vậy để mua thiết bị, ngộ nhỡ…”.

Khánh Độ cắn môi, nhất thời cũng cảm thấy sốt ruột thay cho Khương Thượng Nghiêu. Đang nghĩ lần sau gặp mặt nhất định phải khuyên anh vài câu, nhưng miệng lại tự an ủi chính mình: “Không sao đâu, cháu có niềm tin vào anh ấy. Anh ấy mạng lớn phúc lớn. Bao nhiêu khó khăn trước mắt đều đã vượt qua cả rồi, lần này cũng sẽ như vậy thôi”.

Trong khi nói chuyện, thì mợ cô đi ra, mặt mày tươi tỉnh nói với cô: “Khánh Đệ đến đấy à? Tối nay ở lại ăn cơm nhé. Mợ đang có chuyện cần bàn với cháu”.

“Đi đi, bàn bạc gì? Mau đi làm cơm đi, không bàn bạc gì hết.”

“Ông cũng thật là… đều là họ hàng thân thích cả. Có gì phải ngại chứ?” Mợ dùng ánh mắt trách cứ liếc cậu một cái, kéo tạp dề lên ngồi xổm xuống bên cạnh Khánh Đệ: “Em cháu chẳng phải còn chưa học hết cấp hai đã thôi học rồi sao? Khánh Đệ à, có dịp cháu hãy nói với cháu rể một câu, có thể cho nó làm vài việc lặt vặt trong mỏ không?”.

Cổ Khánh Đệ cứng lại, khóe miệng khẽ kéo lên: “Mợ…”.

“Đi! ” Cậu nổi nóng, sau khi đuổi bà vợ quay vào bếp, xoa hai tay vào nhau, lén liếc khắp xung quanh một lượt, khẽ hỏi: “Cháu và cậu ta… có đúng không? Mợ cháu nói vậy, cậu muốn hỏi cho rõ ràng, danh tiếng của cháu quan trọng hơn cả”.

“Cậu, đang yên đang lành nói chuyện này làm gì? Cháu phải về trường đây.” Khánh Đệ đỏ mặt chào mợ một tiếng rồi gọi với ra cửa Phúc Đầu đang chơi với Đại Hoàng nhà cậu mợ ngoài sân: “Phúc Đầu, về thôi”.

Đi được mấy bước vẫn thấy không yên tâm quay lại dặn cậu: “Cậu, cậu dặn mợ một tiếng giúp cháu, đừng nói linh tinh với người khác”.

Khi mùa xuân đến, mỏ lộ thiên trong thôn bắt đầu khởi công khai thác, những chiếc xe lớn nối đuôi đi lại như con thoi giữa khu mỏ và tiểu trạm của Dã Nam.

Khánh Đệ chọn ngày Chủ nhật, bê cây hoa Ngũ Bảo Châu ra khỏi chậu, thay đất mới rồi trồng dưới cửa sổ. Nghe thấy tiếng kêu ríu rít nho nhỏ, cô đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, phát hiện ra không biết từ bao giờ, nơi thanh gỗ ngang dưới mái hiên đã treo một cái tổ chim, mấy chú chim non đang thò đầu ra khỏi tổ.

Cô vui mừng reo lên một tiếng, ném cái xẻng xúc đất trong tay xuống và bỏ lại Phúc Đầu bị dọa sợ chạy về phía nhà hiệu trưởng. Mượn được điện thoại rồi, cô nhất thời lại thấp thỏm. Cũng may đối phương không để cô phải đợi quá lâu, khi giọng trầm ấm khẽ gọi tên cô truyền tới, thì mọi suy nghĩ của cô như được đả thông.

“Em nói với anh điều này, anh đừng lo lắng gì cả, thật đấy. Có chuyện không hay thì cũng không cần phải hoảng sợ, nhất định hung sẽ hóa cát, cát càng thêm cát. Thật đấy.”

Khương Thượng Nghiêu như bị mấy từ “thật đấy” liên tiếp của cô làm cho ngơ ngác, Khánh Đệ cũng chẳng bận tâm việc anh có hiểu không, hào hứng nói tiếp: “Có biết vừa rồi em phát hiện ra cái gì không? Khi em đang trồng hoa thì phát hiện dưới mái nhà có một tổ chim én, còn có mấy con chim non nữa”, nói xong cô vội bịt chặt miệng mình lại, tự thấy hối hận vô cùng.

Khương Thượng Nghiêu biết là cô lỡ miệng, nhưng giọng vẫn bình tĩnh như thường, chỉ thêm vài phần vui vẻ: “Đây là việc tốt.”

“Đúng thế.” Khánh Đệ lúng túng đáp. Cô căn bản không nhận ra việc mình kiên quyết cho rằng dưới hiên nhà có tổ chim lành sẽ mang lại vận may cho anh thật sự chẳng có tí logic nào cả. “Anh có bận không?”

“Bận. Có điều vẫn có thời gian để nói chuyện.”

“Còn một việc nữa, em muốn hỏi anh.” Khánh Đệ hít một hơi thật sâu: ”Vài hôm nữa là đến tiết Thanh minh rồi, anh có thời gian đi thăm họ không?”.

Đầu dây bên kia trầm ngâm một lúc, rồi trả lời: “Mấy ngày Thanh minh anh phải lên cục khoáng sản trên tỉnh, bên viện thăm dò địa chất cũng có chuyện phải bàn, về đến Vấn Sơn cũng phải sau Thanh minh rồi”.

“Em điều chỉnh giờ dạy, mùng Hai có thể về. Hay là em giúp anh đốt ít tiền vàng trước?”

Cô vốn tưởng anh sẽ nói “cảm ơn” hoặc là “phiền em quá”, Khương Thượng Nghiêu lại im lặng, mãi sau mới nói một tiếng “Ừ”.

Khánh Đệ đặt điện thoại xuống, mím môi mỉm cười. Phúc Đầu quấn quýt dưới chân cô, cổ họng phát ra những tiếng kêu ư ử, như đang oán trách cô thờ ơ không quan tâm tới nó.

Khi gặp lại anh đã là bảy, tám hôm sau rồi, cũng qua cả giờ cơm tối. Trên bàn Khánh Đệ chất cả chồng vờ bài tập cao tầm nửa mét, cô đang cặm cụi chữa bài. Phúc Đầu khẽ sủa vài tiếng lấy lệ, cô mở cửa, Khương Thượng Nghiêu vừa trèo qua bức tường đá của trường vào trong.

Khánh Đệ vội vàng ngồi thụp xuống giữ chặt lấy Phúc Đầu đang định lao bổ ra.

“Chó ngốc, cũng tinh nhanh nhỉ.” Anh nói với châm biếm.

“Ai bảo anh lâu thế rồi mới đến? Nên nó đã quên mất tiếng chân anh rồi.” Khánh Đệ ngước mắt lên nhìn, bất giác mỉm cười. Lúc Khương Thượng Nghiêu trèo tường vào, có lẽ đã đụng phải cái cây ở chân tường, hoa mơ rụng xuống đầy vai, trên mái tóc cũng dính vài cánh hoa, giống hệt như kẻ trộm hương trong truyện.

Khương Thượng Nghiêu bước tới thấy cô cười một cách kỳ lạ, ngay sau đó lại thấy những cánh hoa rơi xuống dưới chân, anh vội vàng phủi bả vai rồi mỉm cười.

“Anh ăn gì chưa?” Khánh Đệ hỏi.

“Cơm tối chưa bỏ bữa nào, nhưng ngoài rượu ra thì vẫn là rượu.”

“Thế để em đi nấu cho anh bát mỳ.”

Khánh Đệ đưa anh vào bếp, chẳng bao lâu sau đã bưng ra một bát mỳ thơm phức, cho dầu hào và dấm chua vào, dưới đáy bát là hai quả trứng chần.

Khương Thượng Nghiêu dạ dày đầy rượu, ngửi thấy mùi thơm đã muốn ăn ngay, chẳng mấy chốc hết nửa bát, ngước mắt nhìn thấy Khánh Đệ ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn mình.

Anh bắt đầu thấy ngại, vẫn là Khánh Đệ cư xử thoải mái tự nhiên, nói: “Bình thường bận đến đâu cũng phải ăn uống đầy đủ, nhìn anh gầy đi nhiều đấy”.

Câu nói này của cô nghe như cách bà hay cằn nhằn anh, Khương Thượng Nghiêu cười thầm, đáp: “Anh biết rồi”, nói xong lại cúi xuống gắp mỳ, nghĩ tới điều gì đó lại đặt đũa xuống: “Lão Lăng nói, cảm ơn em mấy ngày nay đã chăm sóc cho con gái anh ấy, lo cho con bé ăn, ngủ. Cứ nhét một phong bì, bảo anh phải đưa cho em”.

“Trẻ con thì ăn uống hết bao nhiêu? Anh ấy cũng khách sáo quá. ” Khánh Đệ đẩy phong bì tiền trên bàn về lại phía anh.

Khutmg Thượng đẩy lại, nói: “Cầm đi. Giờ anh ấy đã có lương, cuối năm còn được chia lãi, không cần phải khách sáo với anh ấy. Cầm mua mấy bộ quần áo cũng được”.

Khánh Đệ biết cách sống của anh, sẽ không đánh giá người khác qua bề ngoài, nhưng sự tự tin đã bị vùi sâu bao nhiêu năm đột nhiên lại trỗi dậy, cô cúi gằm mặt nghịch vạt áo sơ mi, giải thích: “Em có tiền, đang tiết kiệm muốn mua máy vi tính”.

Anh buột miệng: “Anh mua cho em”.

Câu nói này khiến cả hai người bỗng trở nên ngại ngùng, Khánh Đệ khéo léo từ chối: “Em đã tiết kiệm đủ rồi, tháng sau sẽ đi mua. Tiền của anh cứ giữ lấy, sau này còn nhiều việc phải cần đến tiền.”

Khương Thượng Nghiêu gảy mấy cọng hành trong bát, một lúc sau mới nói: "Khi đến Nguyên Châu làm việc, thấy họ đều dùng máy vi tính cả. Thần kỳ hệt như những gì tivi đã nói, tùy tiện ấn một phím mà chữ và số liệu đều ra cả. Anh đã hỏi người ta rồi, thứ đó nếu để anh tự mày mò thì cũng không biết dùng. Nếu em biết thì tốt quá, có thời gian dạy anh. Nếu em thấy không thỏa đáng, thì tiền mua máy anh và em mỗi người góp một nửa?".

Câu nói này của anh thoạt nghe thì rất chân thành, nhưng nếu ngẫm nghĩ kỹ lại thấy rất xót xa, không thể không khiến người ta nhớ đến những năm tháng tươi đẹp nhất của anh đã bị lãng phí trong trại giam. Khánh Đệ nghiêm túc gật đầu, rồi đột nhiên lại nghĩ đến việc Hướng Lôi bỏ một nửa tiền ra để mua di động cho Ái Đệ, cô đỏ bừng mặt: "Để em đi rửa bát", chưa nói xong đã cầm vội chiếc bát trước mặt anh chạy vào bếp.

Khi cô đi ra, đã không thấy Khương Thượng Nghiêu đâu nữa. Khánh Đệ về lại phòng mình, anh đang đứng dưới mái hiên cạnh cửa sổ phòng cô. Thuận theo tầm mắt của anh Khánh Đệ ngẩng lên nhìn, trong bóng tối tổ chim én chỉ nhìn thấy mờ mờ, đám chim non trong tổ có lẽ đều đã ngủ cả rồi, rất tĩnh lặng.

"Hằng ngày em thử rắc vài hạt gạo xuống đất, xem con chim mẹ có xuống ăn không?" Anh dặn.

"Vâng. Anh nói nhỏ thôi. Em có rắc gạo, nhưng chúng không thích ăn, chúng thích sâu bọ cơ. Giống anh, phải ăn thịt ấy." Khánh Đệ nhớ lại những chuyện cười về anh hồi nhỏ mà bà anh từng kể, giờ lấy ra để trêu anh.

Anh cười ha ha, sau đó ghé sát vào người Khánh Đệ hỏi: "Em định nuôi chúng?".

Hơi thở của anh phả ra giống như có một bàn tay vô hình, đang đùa nghịch mớ tóc lòe xòe bên thái dương, Khánh Đệ nắm chặt tay lại, lòng bàn tay ướt mồ hôi. "Tốt nhất là có thể nuôi được chúng cứng cáp. Mỗi khi xuân đến chúng lại tìm về nhà thăm em."

Khương Thượng Nghiêu hơi nghiêng mặt, dưới ánh trăng, anh đang cười, ánh mắt ấm áp, dịu dàng như ánh ban mai.

"Khánh Đệ."

Anh gọi tên cô, giọng nói cố kìm nén khiến cô không tự chủ được nín thở, đầu óc trông rỗng.

"Hôm nay anh đến, có một tin tốt muốn cho em biết." Anh thận trọng nhìn xung quanh, sau đó nói tiếp: "Viện thăm dò địa chất đã có kết quả báo cáo rồi, cái mỏ đó, chính là cái mỏ ai cũng nói đầu tư sẽ lỗ đó, sâu dưới đất có một lượng than không nhỏ, mà thậm chí còn có thể là than Antraxit (1). Kết quả mẫu phân tích phải mấy ngày nữa mới có, hàm lượng lưu huỳnh bao nhiêu còn chưa biết".

(1) Antraxit: Là loại than đá có độ biến chất cao nhất trong quá trình biến chất của than, màu đen hơi xám hoặc xám đen, vết vạch đen nhung, ánh kim, cứng, giòn.

Khánh Đệ tập trung tinh thần, suy nghĩ rất kỹ những lời anh vừa nói mấy lần, đầu óc vẫn thấy ù ù, hỏi: "Ý của anh là, mỏ đó sẽ không bị lỗ".

Anh vui mừng ra mặt, nhưng lại cố gắng kiềm chế, gật đầu.

"Ý anh là, anh sắp phát tài rồi?"

Nụ cười của anh lớn hơn, lại gật đầu.

Khánh Đệ bắt đầu kích động nắm lấy tay áo anh, hỏi: "Thế có nghĩa là, chúng ta có thể mời một luật sư giỏi danh tiếng phải không?".

Khương Thượng Nghiêu lập tức sững lại. Nụ cười dần dần biến mất, ánh mắt chờ đợi của cô khiến anh không dám nhìn thẳng. "Khánh Đệ." Anh cầm bàn tay đang bám vào tay áo mình lên, nắm chặt.

Sức mạnh truyền tới từ lòng bàn tay anh khiến tâm trạng cô bình tĩnh trở lại, Khánh Đệ cười tươi: "Không dễ dàng như thế, em hiểu. Nhân chứng vật chứng không chừng đã chẳng còn từ lâu rồi. Nhưng cũng nên thử một lần có phải không? Hoặc là nên mời một luật sư giỏi nhất? Có thể ông ta sẽ phát hiện ra những thứ mà chúng ta bỏ qua, có hy vọng thì sao?".

Khương Thượng Nghiêu ngẩng đầu nhìn vành trăng khuyết trên bầu trời, những chuyện xưa cũ lần lượt lần lượt xuất hiện trong đầu anh. Nhưng hôm nay, những chuyện đã qua kia không thể khiến anh phẫn nộ, khiến anh kích động nữa. Anh trở thành người bàng quan, lạnh lùng buông tay, đứng nhìn như một bức tượng, hoàn toàn không để tâm.

Đối với anh của ngày hôm nay, của giờ phút này mà nói, lấy lại sự trong sạch chẳng qua cũng chỉ là cách sửa chữa lỗi lầm muộn màng mà thôi. Điều quan trọng nhất chính là trước bia mộ của hai chị em họ, lời thề khắc cốt ghi tâm có thể trở thành hiện thực hay không.

Nhưng lúc này đây, ánh mắt cô đầy trông đợi như thế muốn cùng anh lật lại bản án bằng cách đường hoàng nhất, Khương Thượng Nghiêu thật sự không nhẫn tâm thổ lộ tâm can mình, hủy hoại mong muốn đầy thiện ý đó của cô.

Anh đã làm trái với lương tâm mình là gật đầu, nói: "Đợi khi nào chúng ta kiếm được tiền, chúng ta sẽ tìm luật sư, tìm một luật sư giỏi nhất".

Những năm tháng sau này, mỗi lần gặp khó khăn trên đường đời, Khánh Đệ không kìm được nhớ tới câu nói: "Con người được sinh ra giữa trời đất này, không nên ngày nào cũng buồn phiền, sợ cái này lo cái kia".

Qua cơn bĩ cực tới hồi thái lai của Khương Thượng Nghiêu chính là chứng minh thực tế nhất.

Khi kết quả cuối cùng của cục thăm dò địa chất được đưa ra, mỏ than ở thôn Châu của làng Vọng Nam đúng là có một lượng than Antraxit lớn, không những vậy mà hàm lượng lưu huỳnh cực thấp. Chỉ có điều lớp than ở sâu dưới mấy trăm mét, đầu tư thiết bị cũng là một vấn đề. Khương Thượng Nghiêu cầm báo cáo, mượn quan hệ của chú Đức, tìm thêm vài cách khác nữa, cuối cùng cũng vay được một khoản lớn từ ngân hàng.

Giếng than số một của mỏ than ở thôn Châu được thông vào giữa Năm. Ngày hôm ấy, ngay cả chú Đức cũng đi từ Vấn Sơn đến để tham dự. Khương Thượng Nghiêu làm một lễ cắt băng khánh thành đơn giản, cán bộ làng và cán bộ thôn đều được mời lên bục, giống như chương trình tin tức trên tivi vẫn chiếu, để những cán bộ nhỏ đấy thấy được tầm quan trọng của mình. Bỏ ra chỉ một ít nhưng lại thấu tình đạt lý. Chú Đức ngồi phía dưới gật gật đầu liên tục, tỏ ý khen ngợi.

Khánh Đệ và các dì các cô ở dưới bếp bận rộn suốt cả buổi chiều, đến tối mới được gặp Khương Thượng Nghiêu.

Khương Thượng Nghiêu có lẽ cả một ngày phải ở dưới giếng than, mặt đen sì, quần áo cũng không còn nhìn ra được là màu gì nữa.

Khánh Đệ một tay giơ cao vòi nước, một tay cầm xà phòng, anh cứ thế đứng rửa sạch mặt và cổ. Có công nhân tới rửa tay để chuẩn bị đi ăn cơm, anh gần như có thể gọi tên được hết số người đó, nói chuyện rất hòa đồng thân thiện.

Khánh Đệ rất vui, thấy anh chăm chú trò chuyện mà rửa ráy qua quýt, cô vội nghiêm mặt lại, nhắc nhở: "Kẽ móng tay! Không được lười, đừng để tới sau này lại giống hệt cậu em, kẽ móng tay đen sì két lại ngoài dùng acid sulfuric không thứ gì có thể rửa được".

Anh phá lên cười ha ha, rửa tay thật kỹ càng, chà rửa xong giơ tay lên cho cô kiểm tra: "Được chưa?".

Một thím ôm chậu thức ăn lớn đi ra, trêu nói: "Hầm trưởng Khương, cô giáo Thẩm của chúng tôi là người cẩn thận, không thu dọn sạch sẽ là không cho ăn cơm đâu".

Anh liếc trộm nhìn qua, Khánh Đệ đã quay người từ lâu, chỉ thấy phần tai đỏ nhừ lấp ló sau mái tóc dài màu đen. Khương Thượng Nghiêu bước tới giúp cô cầm vòi nước, ngón tay chạm nhau, cô giật thót mình như ong ngủ đông bị đánh thức, vội vàng rụt tay lại.

"Đi thôi, đi ăn cơm, Hắc Tử cũng sắp đến rồi."

Dưới chân núi bên cạnh mỏ than xây hai dãy nhà mái bằng đơn giản, một dãy nhà là phòng ở cho công nhân và bếp nấu ăn, một dãy nhà hai tầng là văn phòng. Hắc Tử hết giờ làm sẽ lái xe đến đây, đi cùng anh ta ngoài đội trưởng Lương có góp cổ phần mỏ, còn có Quang Diệu vừa đưa chú Đức về Vấn Sơn giờ quay lại

nữa nữa, thêm lão Lăng, và một hầm phó khác, cả bàn toàn đàn ông, đều là anh hùng trên mặt trận uống rượu.

Hắc Tử liếc thấy hai thùng rượu mơ ở góc phòng, đột nhiên tỏ vẻ không vui: "Lão Lăng, đến giúp một tay nào. Ghế sau ở xe tôi có một thùng Ngũ Lương (2). Thạch Đầu đúng là keo kiệt, phát tài rồi mà còn cho anh em uống thứ này".

(2) Rượu Ngũ Lương: Loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên làm bằng năm loại lương thực.

Khương Thượng Nghiêu cười thầm, cũng chẳng thèm để ý tới sự khích bác của Hắc Tử, vẫn là lão Lăng mở cánh cửa tủ phía dưới bàn làm việc, nói: "Nhìn trong này mà xem, đã chuẩn bị từ lâu rồi".

Hắc Tử liếc mắt nhìn thấy cả một ngăn tủ toàn rượu Mao Đài, lập tức chuyển giận thành vui: "Trời ơi! Má tôi ơi! Thứ này được đấy, hôm nay phải uống cho say mới được".

Quang Diệu cười mắng: "Đúng là đồ sâu rượu!".

Lão Lương với biệt hiệu là "Bà già" cười trêu: "Gọi má cũng chẳng ích gì, ở đây tôi chỉ có món nước đái ngựa thôi. Thích thì tôi rót cho cậu một bình".

Cả phòng phá lên cười.

Khánh Đệ mặc dù sớm đã quen với những câu chuyện đùa thô tục của đám đàn ông này, nhưng giờ cũng thấy nhấp nhổm không yên, vội nói với Khương Thượng Nghiêu một câu, rồi chạy xuống bếp.

29. Tập 1 - Chương 29

Bữa cơm rượu này bắt đầu từ lúc sâm sẩm tối, uống cho tới khi trăng cao tận ngọn cây. Những người nấu nướng dưới bếp đã về nhà từ lâu, Khánh Đệ nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng dần dần chìm xuống, lòng thầm nghĩ sau khi uống rượu thứ mà anh thích ăn nhất là một bát mỳ nấu hơi nhừ, nóng hổi, nhiều giấm và hơi cay, vừa ấm bụng lại vừa có tác dụng giải rượu. Vừa nghĩ đến đấy cô đã bắt tay vào làm.

Bưng một nồi mỳ vào phòng, bên trong như vọng ra tiếng khóc nhỏ của đàn ông, Khánh Đệ hoảng hốt vội dừng bước.

Chăm chú lắng nghe, hình như không giống giọng của Khương Thượng Nghiêu. Người đó có lẽ cũng đã uống nhiều rồi, líu ra líu ríu nói không rõ lời: "Anh thật không phải với chú, không phải với Nhạn Lam. Người anh em, sau này anh là con của chú, chú là bố anh, anh dùng cả đời này chuộc tội với chú. Là anh đã không bảo vệ được chú, không bảo vệ được Nhạn Lam". Sau một hồi khóc lóc, Hắc Tử gầm lên mắng; "Mẹ ông trời chứ, Nhạn Lam tốt như thế…".

"Hắc Tử…" Khương Thượng Nghiêu nhỏ giọng an ủi: "Chẳng liên quan gì tới cậu cả, cậu có biết gì đâu".

"Mẹ nó chứ, thứ mà anh hận chính là điều này! Nếu anh biết sao để hai người ra nông nỗi ấy. Cho dù chú có phải đi tù, thì anh cũng phải bảo vệ cho Nhạn Lam được an toàn… Thằng chó Ngụy Hoài Nguyên, mỗi lần nhìn thấy nó là ông chỉ muốn đập cho mấy cái chết luôn thôi."

"Hắc Tử, không thể nghĩ thế. Không được làm vậy."

Khánh Đệ bừng tỉnh lại, đẩy cửa vào phòng. Khắp phòng hơi rượu nồng nặc, mấy người còn lại uống tới mức tinh thần không còn tỉnh táo. Kẻ thì nằm trên ghế sô pha, kẻ thì nằm bò ra bàn, kẻ thì ngồi xổm trong góc tường gục đầu ngủ gật. Hắc Tử nằm sấp trên bàn rượu, miệng lắp bắp như vẫn đang nói gì đó, Khương Thượng Nghiêu đặt một tay lên lưng anh ta, vỗ nhè nhẹ như dỗ trẻ con. Thấy cô đi vào, rõ ràng anh thở phào nhẹ nhõm.

Khánh Đệ cố nặn ra một nụ cười. "Ăn bát mỳ lót dạ đi!".

Anh vội vàng gật đầu: " Em ăn chưa?".

"Ăn từ lâu rồi." Cô nhìn anh ý trách móc, nói: "Anh không xem mấy giờ rồi à?".

"Ăn sớm thì giờ cũng đói rồi, ăn cùng anh đi." Anh múc cho cô nửa bát mỳ, Khánh Đệ giúp thêm gia vị cho anh, hai người đổi bát mỳ trên tay cho nhau, không hẹn mà cùng nhìn nhau cười.

"Tối nay họ sẽ ngủ lại đây? Không đủ chăn mất."

Hắc Tử đã ngủ rồi, trong mơ miệng vẫn còn lẩm nhẩm.

"Không sao, toàn đàn ông con trai cả, để dã rượu cũng tốt."

Ăn xong anh nói: "Đồ đạc cứ để đấy, mai các thím ấy đến thu dọn. Anh đưa em về, không còn sớm nữa, về nghỉ đi", nói rồi anh lấy từ trong tủ ra một cái áo đưa cho cô: "Mặc vào đi, trời đêm bên ngoài rất lạnh".

Từ thôn Châu đi về thôn Nam không gần, Khương Thượng Nghiêu hối hận nói: "Có lẽ phải đi thi lấy bằng lái xe rồi, nếu không thật bất tiện".

Một đêm trăng sáng như thế này, đi giữa thôn quê, không khí tràn ngập mùi bùn đất và cỏ xanh thơm mát, trong gió đêm có tiếng côn trùng kêu rả rích, tiếng ếch nhái ồm ộp. Từ đường bờ ruộng nhìn ra xung quanh, những thân lúa rập rờn đung đưa trong gió.

Khánh Đệ cảm thấy rất thú vị, nếu cứ đi mãi thế này cũng được.

Vì vậy khi nhìn thấy bức tường đá của trường tiểu học, cô mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không nỡ.

"Đi ngủ đi. Ngày mai anh đưa em về Vấn Sơn mua máy tính, Hắc Tử đưa chúng ta đi."

Khánh Đệ xoa đầu Phúc Đầu đang mừng rỡ chạy ra đón cô: "Thế còn anh?".

"Anh hút điếu thuốc rồi về." Anh nói rồi vờ giơ chân dứ dứ trêu Phúc Đầu: "Đồ ngốc".

Phúc Đầu ngửi ống quần anh, rồi lập tức cảm thấy không hứng thú bỏ chạy mất. Khánh Đệ cười thành tiếng: "Em đứng đây với anh, dù sao cũng chưa ngủ được".

Anh đồng ý, rồi ngồi dựa lưng vào tường, lại giơ tay ra kéo cô.

Cây mơ già cạnh tường đã rụng hết hoa, trên những cành cây khô cằn có vài quả non điểm xuyết. Khánh Đệ kéo một cành mơ xuống nhìn, nói: "Hai tháng nữa gặt xong, có lẽ quả cũng đã chín, đến lúc ấy em ngâm cho anh một bình".

"Được", nói xong anh lẳng lặng ngồi hút thuốc, còn cô cũng đứng im nghe những âm thanh của gió truyền đến.

"Khánh Đệ." Một lúc lâu sau anh mới lên tiếng, rồi ngập ngừng lại thôi.

"Khánh Đệ, mỏ than ở thôn Nam vừa bắt đầu đi vào khai thác, còn mỏ ở thôn Châu vừa mới đào đường. Đến khi cả hai mỏ này đi vào hoạt động ổn định, thỉnh thoảng anh còn phải về Vấn Sơn giúp chú Đức. Công việc của ngành vận tải từ sau Tết cho tới bây giờ đã bị người ta cướp không ít việc làm ăn, chú Đức mặc dù chưa nói gì, nhưng nếu có thể giúp được thì anh nhất định phải góp sức. Còn những chuyện khác… anh, em hãy cho anh thêm chút thời gian nữa, để anh làm xong những việc cần làm đã."

Thấy cô không trả lời, trái tim đang bị siết chặt lại của Khương Thượng Nghiêu từ từ thả lòng, ngoài chuyện này ra, còn có cả cảm giác thất vọng nặng nề không sao xua tan được.

Anh nghiêng mặt qua, thấy Khánh Đệ giơ tay vít cành mơ xuống, ngắt một quả non trên cành, anh thoáng bất ngờ.

"Phúc Đầu!" Cô gọi khẽ, ném quả non vừa ngắt xuống ra xa, Phúc Đầu đang ngồi xổm dưới chân họ ngủ gật bỗng giật mình tỉnh dậy, lao theo quả mơ xanh mà Khánh Đệ ném ra như một mũi tên. Cô cười khúc khích: "Được rồi, đã khéo léo đuổi nó đi rồi, chúng ta có thể nói chuyện".

Anh cười ngắt trước hành động của cô.

“Tối hôm nay giống như một ngày nào đó của một năm nào đó. Trăng cũng sáng như thế này, cũng là em với anh.” Khánh Đệ nhìn lên trời suy nghĩ xa xôi, sau đó hỏi: “Còn nhớ không?”.

Anh cảm thán gật đầu.

“Năm đó em mới mười ba, đến hôm nay, đã hơn mười năm rồi. Thêm mười năm nữa, cũng giống nhau thôi.”

Không cần thề nguyền, không cần kết duyên. Không liên quan gì tới anh hết, em chỉ đang cố gắng để yêu thôi. Một lần, cho dù có phải chết.

“Khánh Đệ.”

Anh giơ tay ra nắm chặt lấy tay cô. Khánh Đệ do dự vài giây, rồi cũng nắm lại tay anh thật chặt.

“Chỉ mong mười năm sau nữa vẫn sẽ có một đêm như đêm hôm nay. Khi ấy hy vọng anh có tâm trạng, sẽ hát tặng em một bài.”

Vẻ mặt anh trở nên trịnh trọng, ánh mắt đầy tập trung, khi nghe thấy câu nói cuối cùng đó của cô, nụ cười lóe lên trong khóe mắt, nghiêm túc nói: “Được. Nhất định rồi”.

Sáng hôm sau Hắc Tử đến với vẻ mặt ngượng ngùng, hơi rượu vẫn nồng nói gì mà đã khóc rất nhiều, ít nhiều vẫn còn nhớ đôi chút.

Khương Thượng Nghiêu ôm vai anh ta: “Được rồi, Hắc Tử, không giải thích. Say rượu thường nói thật, mình hiểu cậu, người anh em”.

Hắc Tử không nói gì thêm nữa, quàng vai Khương Thượng Nghiêu. Bóng dáng cao lớn của hai người bọn họ khoác vai nhau đứng giữa công trường, ánh mắt sáng rực tràn đầy nhiệt huyết.

Đến thôn Nam đón Khánh Đệ lên xe, Khánh Đệ hỏi: “Các anh ăn sáng chưa?”, nói xong đưa cái túi trên tay cho Khương Thượng Nghiêu: “Bánh rán mợ em làm đấy”.

Hắc Tử vò mớ tóc ngắn trên đầu, ngại ngùng nói: “Nồi mỳ tối qua em nấu sáng nay bọn anh ăn hết rồi”.

Khánh Đệ trêu: “Anh Hắc Tử, em cứ nghĩ bữa sáng của anh cũng là rượu cơ đấy”.

Cả ba người đều cười vui vẻ trên đường tới Vấn Sơn, trên đường đi Khánh Đệ dựa người vào cửa kính mơ mơ màng màng. Hắc Tử nhìn qua gương chiếu hậu thấy thế, khẽ hỏi: “Tối qua hai người đi đâu? Mình còn nhớ phải tới gần sáng cậu mới về”.

Anh ta cười rất gian tà, Khương Thượng Nghiêu cũng chẳng khách khí, xoay mặt Hắc Tử nhìn về phía trước, nói: “Ngắm mặt trời mọc xong mới về, sao? Cậu nghĩ ai cũng giống cậu, tửu sắc song toàn, cái gì cũng đủ chắc? ”.

Hắc Tử muốn nói gì đó, thấy Khánh Đệ đang dựa đầu vào cửa đột nhiên giật mình, đành ngậm miệng lại.

Không lâu sau, Khương Thượng Nghiêu kêu dừng xe. Hắc Tử cho xe đỗ vào lề đường, rầu rĩ hỏi: “Sao thế?”.

Lại thấy Khương Thượng Nghiêu xuống xe, mở cửa sau ngồi vào, đỡ đầu Khánh Đệ đang dựa hẳn vào cửa xe ngủ gật sang vai mình.

Miệng Hắc Tử há hốc, chẳng thèm quan tâm Khương Thượng Nghiêu đang nháy mắt với anh ta ý bảo anh ta mau lái xe, thò cả nửa người xuống hỏi: “Coi mình là lái xe à?”.

Khương Thương Nghiêu sợ Khánh Đệ thức giấc, không trả lời mà chỉ trừng mắt với anh ta. Hắc Tử cũng chẳng vừa, lườm lại mất cái.

Xe đi lên đường cao tốc, Hắc Tử đột nhiên trở nên vui vẻ, thao thao bất tuyệt về ước muốn của mình: “Những lời mình nói tối qua cậu đừng để tâm, cứ nghĩ là mình nói dóc đi. Nhạn Lam là một cô gái tốt, Khánh Đệ cũng thế. Dù thế nào thì người sống vẫn phải sống tiếp. Mau mau kiếm tiền, mua một căn hộ tốt, lấy vợ sinh con đi. Tốt nhất là mình cũng tìm được một người, rồi hai anh em mình cùng làm đám cưới, cùng sinh con, phải sinh một trai một gái, hợp thành một đôi nhỉ?”.

Khương Thượng Nghiêu vốn đang cười, nhưng Hắc Tử càng nói càng không ra sao, ngước mắt lên nhìn khuôn mặt to phè của Hắc Tử trong gương chiếu hậu, giọng lạnh như băng: "Cậu có biết nói tiếng người không thế?", anh nhấc chân định đá cho anh ta một cái.

Khánh Đệ đang dựa cả nửa người vào vai anh, dụi mắt, mơ màng hỏi: "Đã đến rồi à?".

Cả cô và anh đều không hiểu nhiều về máy tính, hai người đi khắp từ tầng một cho tới tầng ba của trung tâm máy tính mới mở rồi quay sang nhìn nhau, không hẹn mà cùng quay xuống tầng một, tìm tới cửa hàng chuyên bán máy tính.

Trên đường ngồi xe quay về, Khánh Đệ mấy lần định cầm lấy đồ trên tay anh nhưng đều bị Khương Thượng Nghiêu từ chối, cuối cùng anh nhét cho cô cầm cái hộp đựng bàn phím, nói: "Em phụ trách hộp này là được rồi".

Khánh Đệ thấy hai tay anh ôm hai hộp các tông mà vẫn nhẹ nhàng như không, đành từ bỏ ý định cầm giúp đồ cho anh.

Xe đến Dã Nam, Khánh Đệ nhìn xung quanh muốn tìm một chiếc xe điện tự động ba bánh về làng Vọng Nam, Khương Thượng Nghiêu đứng bên cạnh nói: "Em ra đường cái trước, tìm được xe thì đứng đợi ở đấy, anh sẽ đến ngay. Đi thẳng, đừng quay đầu lại".

Khánh Đệ trong lòng nghi hoặc, liếc mắt về phía trước theo ánh mắt anh nhìn, chỉ thấy một chiếc xe buýt cũng vừa từ Vấn Sơn chạy đến, trên xe bước xuống năm, sáu người đàn ông, lấm la lấm lét, vừa nhìn đã biết là đám lưu manh đầu đường xó chợ.

Cô đột nhiên nhớ ra trong quán thịt dê Lão Đồng Gia, Từ Lão Tam đã nói: "Nhét vào trong bao tải, ném ở đâu ai tìm được". Tiết trời mùa xuân mát mẻ, toàn thân cô toát mồ hôi lạnh.

"Anh yên tâm." Cô đón lấy chiếc hộp các lông trên tay anh, không quay đầu lại đi thẳng về phía trước.

Thị trấn Dã Nam bình thường ồn ào náo nhiệt như thế mà hôm nay đến một chiếc xe trống cũng không có, Khánh Đệ đứng ở đầu đường dài cổ nhìn theo từng chiếc, từng chiếc xe lướt qua, cuối cùng, đành cắn răng gọi một chiếc xe chở hàng lại.

Lái xe thò đầu ra hỏi: "Cô gái, chở hàng à?".

Khánh Đệ đang định hỏi về làng Vọng Nam bao nhiêu tiền, thì thoáng thấy mấy tên du côn vừa rồi đang từ phía bến xe đi tới, một tên trong số đó nói: "Nếu không phải ở thôn Nam thì là ở thôn Châu, anh Quỷ đã dặn rồi, chỉ ở nơi đây thôi, gọi một chiếc xe ba bánh đi ".

Người lái xe bắt đầu thiếu kiên nhẫn: "Có phải có hàng cần chuyển không?".

Khánh Đệ cố nặn ra một tiếng cười lắc đầu, bê đồ lên đi lùi về phía sau mấy bước, trốn vào một góc nhìn theo mấy tên côn đồ đó cho tới khi chúng đi khuất.

"Đi rồi?"

Cô giật nảy mình, quay đầu lại nhìn thì ra là Khương Nghiêu, cô thở gấp hỏi: "Mấy người đó tìm anh phải không? Em nghe bọn chúng nói không phải ở thôn Nam thì là ở thôn Châu".

Vẻ mặt của anh không hề sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy rất buồn cười khi nhìn khuôn mặt đang lo lắng của cô. Lại nghe Khánh Đệ hỏi có cần phải báo cảnh sát không, anh lắc đầu: "Không cần, vừa rồi anh trốn vào nhà vệ sinh gọi điện thoại, lão Lăng sẽ đến đón chúng ta. Đứng đây đợi một lát, anh ta sẽ tới ngay, chúng làm em sợ phải không?".

"Một chút. Em đang không hiểu tại sao?" Khánh Đệ thắc mắc vô cùng: "Chuyện đã qua lâu như thế rồi, Cảnh Trình và... Anh cũng là vô duyên vô cớ bị bọn họ hại mới phải ngồi tù bao nhiêu năm, tại sao còn không tha cho anh? Nhất định phải tuyệt đường sống của người ta?".

"Đây là nguyên tắc sinh tồn của bọn chúng. Muốn vững chân thì uy phải vững đã. Nếu như anh vẫn còn sống vui vẻ chạy nhảy khắp nơi, cũng đồng nghĩa với việc đã tát vào mặt Nhiếp Nhị, chê cười hắn vô dụng." Khương Thượng Nghiêu bình thản nói, ngay sau đó lại cười: "Đừng vì chuyện này mà lo lắng, chỉ cần không phải xung đột trực tiếp, thì anh có thể đối phó được".

Mặc dù Khánh Đệ không biết sự tự tin của anh từ đâu mà có, nhưng khuôn mặt bình thản của anh khiến cô bất giác an tâm. Lui về phía sau mấy bước, giật gấu áo anh, nói: "Đứng vào đây một chút, trời mưa rồi".

Anh nhìn trời, bê chiếc hộp đựng máy tính vào dưới mái hiên, nói: "Cái này không thể để bị ướt", rồi lại nói tiếp: "Hình như chỉ là mưa nhỏ thôi".

Ai biết mưa rả rích như thế mà càng lúc lại càng dày, không ít người đi đường so vai rụt cổ chạy vào dưới mái hiên trú mua. Dưới mái hiên nhỏ hẹp, sáu, bảy người chen chúc nhau đứng, bên cạnh còn đặt cả một thùng hoa quả lớn, Khánh Đệ lùi lại thêm bước nữa, sắp phải ngồi xuống đến nơi, thì bị Khương Thượng Nghiêu giơ tay kéo cô vào lòng anh.

Trong lúc xô đẩy, nửa khuôn mặt cô chạm vào cằm anh, rồi đến bờ vai vững chắc của anh. Khánh Đệ có thể cảm nhận được một cách rõ ràng cảm giác buồn buồn vì đám râu mới nhú của anh, ngay sau đó cô thấy mũi mình buồn buồn.

Khương Thượng Nghiêu nghe cô kêu khẽ một tiếng, liền hỏi chuyện gì. Khánh Đệ một tay che mũi, đáp: "Chạm vào buồn quá", ngay sau đó thấy anh lấy tay xoa mũi cô vài cái, anh hỏi: "Đã đỡ chưa?"

Anh chếch nửa người chặn giữa Khánh Đệ và người phía sau, nửa người thò ra ngoài hứng giọt gianh từ mái hiên rơi xuống, ướt hết vai, anh để cô và cái máy tính của cô đứng ở trong cùng, trong ánh mắt là sự quan tâm. Khánh Đệ nhất thời quên trả lời anh.

Anh như nhận ra điều gì đó bất thường, bối rối rụt tay lại, bối rối cười, rồi lại quay đầu nhìn ra ngoài đường, nói: "Lão Lăng vẫn chưa thấy đâu nhỉ?", vừa nói xong thì bị người ta đẩy mạnh từ phía sau, Khánh Đệ chỉ cảm thấy khuôn mặt anh đột ngột áp sát lại gần, cô mở trừng hai mắt, ngay sau đó hơi thở ấm áp của anh phả tới, đôi môi nóng bỏng của anh áp vào mặt cô.

Khương Thượng Nghiêu nhanh tay nhanh mắt, một tay chống vội vào tường, tay kia vòng qua ôm chặt eo cô, ngăn hai người sắp ngã nhào về phía trước. Sau khi đứng vững, cả hai đều có chút ngượng ngùng. Khánh Đệ liếc về phía anh, đúng lúc ấy thấy anh cũng đang nhìn mình, cô vội vàng quay khuôn mặt đang nóng bừng của mình sang hướng khác, lấy tay lau chỗ má vừa bị môi anh chạm phải.

Mọi cảnh vật trên đường phố đều biến mất một cách hết sức kỳ lạ,chỉ còn lại hai trái tim đỏ tươi đang treo dưới mái hiên, thình thịch thình thịch nhịp đập hòa vào nhau, cùng hát khúc ca mà chỉ có hai người bọn họ mới hiểu được. Khánh Đệ choáng váng muốn hất bỏ ảo tưởng trong đầu ra, lại nhìn sang phía anh, chỉ thấy anh như có linh cảm, cũng rời tầm mắt khỏi con đường dài phía trước quay lại nhìn cô, bốn mắt giao nhau, Khương Thượng Nghiêu mấp máy môi định nói gì đó, gọi được nửa tiếng tên cô rồi lại nuốt những lời chưa nói vào trong.

Khánh Đệ đỏ mặt cúi gằm đầu xuống, gần như muốn vùi mặt xuống hõm vai anh.

Đang không biết nên làm thế nào cho tốt, bên đường một chiếc xe việt dã lớn hơi cũ nhấn còi inh ỏi, một người đàn ông thân hình gầy gò không quá cao lớn đội mưa xuống xe, nhìn về phía người đang trú mưa dưới hiên gọi: "Anh Khương, anh Khương".

Khương Thượng Nghiêu trả lời với giọng pha chút kinh ngạc: "Nhị Hóa?!".

Người đó nghe tiếng liền chạy thẳng tới, đứng trong làn mưa nói: "Anh Khương, em đến đón anh", nói xong liền vội đón lấy hộp các tông trên tay Khương Thượng Nghiêu, lại thấy Khánh Đệ theo Khương Thượng Nghiêu cùng ra khỏi mái hiên, bèn hơi hé miệng mấp máy môi, rồi lập tức phản ứng nhanh như điện giật, nhiệt tình cất tiếng chào: "Chị dâu phải không ạ? Em là Lưu Đại Lỗi, còn gọi là Nhị Hóa. Chị dâu, chị nghe anh Khương nhắc đến em rồi phải không? Em ngưỡng mộ chị từ lâu rồi, chị dâu…".

Cậu ta liền miệng gọi chị dâu, khiến Khánh Đệ không biết phải trả lời thế nào, muốn giải thích mấy câu, nhưng Lưu Đại Lỗi đã bị Khương Thượng Nghiêu dùng bàn tay to lớn của mình kẹp lấy cổ, cả người quay nửa vòng, xoay lưng lại phía cô. Khương Thượng Nghiêu cúi đầu nói câu gì đó với Lưu Đại Lỗi, rồi quay lại như nói với Khánh Đệ: "Đây là người anh em trước đây cùng ở trong trại giam với anh. Lên xe rồi nói".

Lão Lăng sớm đã mở cửa xe chờ, ngồi vào xe rồi Khánh Đệ mới nhớ ra là mình có mang theo khăn giấy, Khương Thượng Nghiêu nhận lấy rồi xé ra lau mặt qua quýt, nói với lão Lăng: "Lão Lăng, anh gọi điện

thoại cho trưởng thôn Châu đi, dặn ông ta nếu có người nào bộ dạng khả nghi tới hỏi tôi, thì cứ nói với bọn chúng địa chỉ khu mỏ. Đừng có đưa bọn chúng đến thôn Nam, phía thôn Châu hẻo lánh, dễ xử lý hơn".

Lão Lăng nghe anh nói xong liền bấm máy gọi điện. Lưu Đại Lỗi hào hứng quay đầu lại nói: "Anh Khương, việc này cứ giao cho em. Dạy dỗ mấy thằng ranh con đó, em đảm bảo sẽ khiến chúng phải khai ra là ai sai chúng đến "

Khương Thượng Nghiêu không đáp, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Quan tâm làm gì việc ai sai chúng đến, gần mỏ than nào mà chẳng có thổ phỉ chứ?".

Lão Lăng ngồi ở ghế lái vừa cúp máy, cười nham hiểm: "Đúng thế, bắt chúng lại không cần nói nhiều cứ đánh cho một trận thật đau. Đánh cho một trận thừa sống thiếu chết thì có mà là ông trời cũng khai ra hết. Về tới nơi tôi sẽ bố trí người, ngoài lỏng trong chặt, thả cho chúng vào trước đã".

Lưu Đại Lỗi lúc này mới nhận ra họ đang bàn chuyện gì: "Vậy em làm gì? Chuyện khác thì được, đánh người em không rành".

Khương Thượng Nghiêu liếc mắt về phía Khánh Đệ, cô vẫn luôn nhìn chằm chằm ra bên ngoài, như đang nhập tịnh, không hề nghe thấy những gì họ đang nói. Cho dù như thế, trong lòng Khương Thượng Nghiêu vẫn dấy lên cảm giác hối hận. Vì vậy anh nói: "Giờ không nói chuyện này nữa, hôm nay sao cậu lại đến đây, chẳng phải nghe nói cậu đến Nguyên Châu làm giáo sư với mức đãi ngộ cao ngất rồi sao?".

Lời vừa dứt, lão Lãng đã phá lên cười ha hả, Khánh Đệ cũng cảm thấy tò mò.

Lưu Đại Lỗi vẻ mặt lúng túng: "Anh Khương, anh thật chẳng hiểu khách gì cả, bôi xấu em phải không? Em bị người ta thuê đi làm cố vấn, nhưng thật sự không thể làm nổi cái công việc thất đức ấy".

Hồi còn trẻ Lưu Đại Lỗi cũng học hành đôi chút, anh ta tự nhận mình là sư phụ đạo chích, kiên quyết đi theo con đường nghĩa hiệp của mình. Vì vậy, tất cả những kiến thức nhỏ bé mà thầy cô giáo truyền dạy anh ta chẳng dùng bao nhiêu, theo lời anh ta thì là: "'Lấy trộm ví? Mấy trăm tệ đó chẳng khiến em bận tâm, nhưng đối với người ta, không chừng đây lại là tiền cứu mạng". Cậu ta vào tù cũng vì tội xông vào cơ quan nhà nước, trộm phòng tài vụ của đơn vị.

"Đập cửa xe ô tô lấy trộm ví tiền. Vừa chẳng có chút kỹ thuật nào mà lại thật sự thất đức. Bọn chúng không chịu đi làm, chuyên thuê mấy đứa trẻ con về làm thay, đều là mấy đứa trẻ to xác bỏ nhà lang thang. Không hoàn thành lượng công việc được giao hằng ngày, ngoài ăn đòn ra đến cơm cũng không được ăn." Lưu Đại Lỗi thở dài.

Khánh Đệ bất giác thấy tò mò: "Thế bọn trẻ con không bỏ đi ạ?".

Lưu Đại Lỗi thấy chị dâu có vẻ quan tâm, lập tức lấy lại tinh thần, nói: "Muốn chạy cũng không chạy được, ban ngày bọn chúng đưa đi, buổi tối bọn chúng kéo về, một căn phòng hơn chục đứa trẻ chen chúc, giống hệt ngồi tù, đi đâu cũng có người theo dõi giám sát". Nói rồi lại thấy có chút xấu hổ: "Trước khi đi em đã gọi 110 báo cảnh sát rồi, không biết đã bắt được hay chưa. Nói ra thì, em cũng đã làm được một việc tốt".

"Đúng là cố vấn mà!" Lão Lăng trêu.

Khương Thượng Nghiêu nhìn Khánh Đệ, thấy cô mím môi, anh cũng bật cười.

Lưu Đại Lỗi ngượng ngùng, nói: "Anh Khương, em đến đây cậy nhờ anh, anh đừng đuổi em đi đây. Em còn đang sợ khi bọn chúng biết rồi sẽ tìm em báo thù".

Khương Thượng Nghiêu gật đầu: "Được, về tới nơi lão Lăng sẽ ghi tên cậu vào, trả lương cho cậu. Tôi còn có việc khác, đang định đi tìm cậu đây".

Xe đến Vọng Nam, đặt máy tính xuống, Khương Thượng Nghiêu không theo xe về, Khánh Đệ hỏi: "Anh không phải về mỏ xem xem thế nào à?".

Khương Thượng Nghiêu giúp cô mang máy tính vào trong phòng, nói: "Không vội, nhưng việc cơ bản có đội phó và nhân viên kỹ thuật trông coi rồi, không cần đến anh. Những chuyện khác đợi lão Lăng bố trí xong, anh sẽ về".

Anh không biết từ cuộc đối thoại trên xe Khánh Đệ có thể đoán ra được mấy phần, nhưng thấy cô không hỏi nhiều, anh cũng nhẹ nhõm hơn.

Khánh Đệ bận đi đun nước pha trà, anh mở hộp lấy máy tính ra, đặt từng thứ lên trên bàn. Phúc Đầu phải ở nhà một mình suốt cả ngày giờ đang vui vẻ quấn quýt quanh chân Khánh Đệ, cô đi đến đâu nó theo đến đấy. Khương Thượng Nghiêu cố ý quát một câu dọa nó: "Đồ chó ngốc", nó liền lập tức áp sát người xuống, nhe bộ răng trắng ra gầm gừ về phía anh, cứ thế mấy lần, một người một chó đùa vui vẻ.

Khánh Đệ trong lòng thấy buồn cười, đặt tách trà mới pha bên cạnh tay anh, đang định nói thì bên ngoài có người hỏi vọng vào: "Cô giáo Thẩm về rồi đấy à? Tôi nghe thấy tiếng Phúc Đầu kêu".

"Về rồi ạ." Khánh Đệ đi ra ngoài chào hỏi đồng nghiệp.

"Hôm nay sinh nhật sao không ở lại Vấn Sơn ăn cơm? Vừa rồi anh Lý hỏi, tôi còn nói cô không về cơ. Vì vậy mới không để cơm cho cô." Người đồng nghiệp hỏi.

30. Tập 1 - Chương 30

Khánh Đệ cười như muốn lảng: "Chẳng có việc gì nên lại về đây. Em mang theo rất nhiều đồ ngon, tí nữa mang vào bếp, chị đừng đi vội đấy".

Nói chuyện vài câu, cô quay người đi vào phòng. Khương Thượng Nghiêu ngồi trên ghế, trên tay cầm sách hướng dẫn, hai mắt nhìn cô tròn xoe: "Sinh nhật sao không nói?".

"Có gì mà phải nói, em có còn là trẻ con đâu."

"Nên ở lại Vấn Sơn ăn cơm." Anh mắt anh thoáng hiện lên vài tia thất vọng.

"Ăn cơm thì đơn giản quá đúng không? Đợi em nấu bát mỳ trường thọ, anh và em cùng ăn rồi chúc mừng là được."

Anh nhìn cô cười: "Được, à đúng rồi, chúc mừng sinh nhật".

Tối hôm đó, Khánh Đệ ôm gối ngồi gần cửa sổ, để mặc cho ký ức ùa về. Từng hình ảnh một, có điều đều là những sự việc ngắn ngủn. Nhưng lúc này đây, gió lạnh táp vào mặt, bốn bề tĩnh lặng, mỗi giây đều được cô đem ra phân giải.

"Hai mươi lăm rồi." Cô cầm cao cốc nước như muốn tự chúc mừng với trăng, uống một hớp rồi giơ tay vuốt bộ lông mềm mại của Phúc Đầu đang nằm ngay cạnh, chầm chậm vục tay vào sâu trong lớp lông trên lưng nó. "Phúc Đầu. Tao hai mươi tư tuổi rồi. Sinh nhật năm nay thật tuyệt."

Phúc Đầu dễ chịu hừ hừ mấy tiếng, Khánh Đệ bất giác học theo cách nói của anh, cười mắng nó: "Đồ chó ngốc".

Dưới cùng một vầng trăng, Khương Thượng Nghiêu cầm quyển "Hương dẫn sơ đẳng Windows", nhưng anh đọc không vào. Trong lúc tâm trạng rối bời, anh ném quyển sách sang bên cạnh, châm một điếu thuốc.

Đôi chân dài gác lên bệ cửa sổ, anh ngửa người dựa vào thành ghế để mặc cho làn khói thuốc vấn vít từ tay lên, mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Chỉ là mấy tên côn đồ vớ vẩn, ở trên địa bàn của anh, căn bản không thể gây ra uy hiếp gì lớn với anh. Thuốc nổ để san bằng mặt đất là thứ mà anh quan tâm nhất, vẫn luôn được quản lý chặt chẽ, xung quanh người cũng được bố trí nghiêm ngặt. Lão Lăng làm việc chu đáo cẩn thận, anh luôn rất yên tâm. Những việc này không đủ để giải thích cho tâm trạng kích động khác thường lúc này của anh.

Trong chớp mắt lại thấy hình ảnh phía sau gáy của cô. Bắt đầu từ tai xuống, ửng hồng lan dần, đằng sau gáy một lớp lông tơ mịn màng, dường như chỉ cần thổi khẽ, là chúng sẽ lay động theo gió.

Khương Thượng Nghiêu thoáng hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ, dãy đèn trước khu nhà mái bằng đối diện đã tắt. Anh hít một hơi thuốc thật sâu, dập thuốc xong, Khương Thượng Nghiêu bước về phía chiếc giường nhỏ ở cuối phòng, tắt đèn ngủ ở đầu giường, vẫn mặc nguyên quần áo nằm xuống.

Thời gian tĩnh lặng trôi qua, tĩnh lặng tới mức anh thấy mình khó có thể ngủ được. Ngay lúc ấy liền nghe thấy một tiếng động lạch cạch nhỏ, Khương Thượng Nghiêu ngay lập tức ngừng thở. Anh cố gắng kìm hơi thở lại, lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Ngay sau đó cánh cửa bị đẩy hé ra, cùng lúc ấy Khương Thượng Nghiêu nâng cái chăn mỏng đang đắp trên người lên để che tầm mắt của đối phương, còn mình thì xoay người lăn khỏi giường.

Khi tiếng súng vang lên, những người được bố trí bao vây bên ngoài đã xông vào. Mấy tên côn đồ đó cho dù có bản lĩnh tới đâu, cũng không thể bì được với những người công nhân khỏe mạnh lực lưỡng quanh năm làm việc dưới hầm than. Trong nháy mắt, chúng đã bị bắt. Nhưng miệng bọn chúng cũng thật lợi hại, gào lên chửi bới liên tục, khiến mấy người công nhân nổi giận, chỉ vài cú đấm khiến chúng phải văng cả răng xuống đất.

Từ sau bàn làm việc Khương Thượng Nghiêu đứng dậy, hỏi: "Đã bắt hết tất cả rồi chứ?".

Lưu Đại Lỗi đáp: "Hai tên đứng canh bên ngoài đã bị bắt từ mười phút trước rồi, còn lại tất cả đều ở đây", rồi nhặt khẩu súng dưới đất lên, khen: "Được đấy, tự chế mà cũng làm được đẹp thế này".

Khương Thượng Nghiêu vui vẻ nói với mọi người: "Chuyện đã giải quyết xong, như đã hứa, ngày mai vào thôn mua một con lợn về đây liên hoan. Ngoài ra ai bắt được người đầu tiên, đến gặp lão Lăng nhận tiền thưởng. Giờ tôi không quản nữa, chưa lĩnh được tiền thưởng thì cứ đến gặp lão Lăng".

Đám công nhân làm việc dưới hầm mỏ kiếm cơm nhờ vào thể lực, lại rất nguy hiểm, bình sinh họ hận nhất là những ông chủ keo kiệt, có dã tâm bóc lột và đám thổ phỉ. Mặc dù nói những kẻ mà họ bắt được không phải làm nghề than thổ phỉ, lại còn mang theo súng nhưng khi nghe ông chủ giữ lời phát tiền thưởng, bọn họ reo hò rầm rĩ, áp tải mấy tên côn đồ đó vào trong kho.

Khương Thượng Nghiêu giữ lão Lăng lại, dặn dò anh ta đừng làm lớn chuyện. Lão Lăng nhận lệnh đáp: "Sẽ giữ lại cho bọn chúng mấy hơi thở thoi thóp".

Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm ngắm nghía khẩu súng tự chế trên tay một lúc, mới nói: "Điều thêm mấy người đi tuần tra đêm, tiền thưởng vẫn như cũ, hắn sai bao nhiêu tên đến thì chúng ta sẽ xử lý giúp hắn bấy nhiêu tên!".

Lão Lăng mượn ánh đèn quan sát sắc mặt Khương Thượng Nghiêu, tim như thắt lại, không dám nói thêm gì nữa, tự động lui ra.

Bận rộn tới tận trời sáng, đợi cho đến khi mấy tên đó được đưa lên xe cảnh sát rồi lại xuống mỏ với nhân viên kỹ thuật, kiểm tra tiến độ đào đường hầm xuống mỏ, sau khi ăn cơm trưa xong Khương Thượng Nghiêu mới có thời gian lên giường nằm nghỉ một lát. Trước khi ngủ, anh lấy di động ra lật tìm số máy trường tiểu học, rồi nhấn từng số một. Vừa nhắm mắt vào, dường như chỉ ngay trong nháy mắt, anh đã trở về nơi bức tường đá, dưới tán cây mơ già.

Buổi chiều nhận được điện thoại của Quang Diệu, đoán chắc Hắc Tử nghe được tin tức gì đó đã báo cáo lại với chú Đức. Khương Thượng Nghiêu liền kể lại một lượt, nghe nói bọn chúng mang súng tự chế, mãi một lúc lâu sau Quang Diệu mới thở phào nhẹ nhõm, nhắc nhở nói: "Vẫn nên cẩn thận đề phòng, Nhiếp Nhị giành được hai mỏ than từ tay của vợ tên Vu béo với giá rẻ, giờ đang là lúc điên cuồng đắc ý".

Cái gì mà giá thấp, chẳng qua là vừa thủ đoạn vừa dọa nạt vừa uy hiếp thì có. Khóe miệng Khương Thượng Nghiêu nhếch lên cười chế nhạo, nói: "Không sao. Chỗ em hẻo lánh, mấy tên đầu trâu mặt ngựa lạ xuất hiện là em biết ngay".

Quang Diệu an ủi xong, nhắc tới việc chính: "Chú Đức muốn gặp cậu".

"Buổi tối em sẽ đến."

Cuộc đối thoại tự nhiên như giữa người nhà với nhau, Khương Thượng Nghiêu trên đường đi đến Vấn Sơn cũng tự thấy mình giống người nhận lệnh tới khấu đầu trước lão gia trùm xã hội đen như các cảnh trong

phim. Nghĩ đến đây, anh đột nhiên bật cười.

Lưu Đại Lỗi đang lái xe cảm thấy vô vị buồn chán, liền tò mò hỏi: "Anh Khương, nhớ chị dâu phải không?".

"Vớ vẩn! Đã dặn cậu rồi, tôi và chị dâu còn chưa đâu vào đâu, cô ấy hay xấu hổ, cậu ăn nói chú ý một chút."

"Vậy cũng phải, chị dâu là người có học. Haizz, cái miệng của em thật là... không gọi là chị dâu thì gọi là gì?"

"Tùy cậu."

Lưu Đại Lỗi thăm dò hỏi: "Vậy gọi là... em gái".

"Cút đi!"

Lưu Đại Lỗi mặt dày, nói: "Em còn có thể cút đi đâu chứ? Em cút rồi anh Khương không được quay lại Vấn Sơn nữa. Nói thật, anh Khương, chúng ta không mua một cái xe mới mà đi? Giờ anh phát tài rồi, ngồi chiếc xe cũ kỹ này thật mất mặt, để cho lão Lăng dùng cũng được, chúng ta mua một chiếc Volkswagen, em làm tài xế cho anh. Nguyên Châu thật nhiều người giàu, nhiều xe đẹp!", Lưu Đại Lỗi làm bộ chảy nước miếng thèm thuồng.

"Không có tiền." Khương Thượng Nghiêu hai tay ôm gáy dựa vào lưng ghế: "Tiền vay ngân hàng tôi còn phải mua thiết bị, trả lương, tiền kiếm được từ mỏ than ở thôn Nam phải trả lãi ngân hàng, dù sao cũng phải qua được nửa năm nữa rồi hãy nói. Hơn nữa, với tính khí này của cậu, có thể làm lái xe được không?".

"Coi thường em phải không?" Lưu Đại Lỗi không phục.

"Ý tôi là..." Khương Thượng Nghiêu như nhớ ra điều gì đó: "Ngón nghề của cậu đã rơi rớt hết chưa?".

"Đương nhiên là chưa rồi! Đông thì tập luyện trong những ngày giá rét nhất, hè thì tập luyện trong những ngày nóng bức nhất. Sư phụ em đã dặn rồi, dù cha chết đang phải chịu tang cũng không được ăn bớt thời gian tập luyện."

"Đột nhập vào nhà thì sao?" Hai mắt Khương Thượng Nghiêu nheo lại thành một sợi chỉ nhỏ.

"Đấy chỉ là trò vặt thôi mà"

Khương Thượng Nghiêu im lặng trầm ngâm hồi lâu, một lúc sau Lưu Đại Lỗi mới như hiểu ra, hỏi: "Anh Khương, có phải cần em giúp chuyện gì không?".

"Cậu có gan làm không?"

Lưu Đại Lỗi liếc anh một cái, thấy không phải là anh nói đùa, ngay lập tức cũng trở nên nghiêm túc: "Đỗ Lão Phách giờ vẫn còn nằm bệt trên giường, không phải nhờ anh Khương, thì em cũng giống hắn ta rồi. Hơn nữa, cơ quan nhà nước em còn dám vào, thì còn sợ gì nữa?".

Thời gian khi còn ở trong tù, sau việc xảy ra dưới mỏ, một người khác nữa bị chiếc xe lao nhanh đâm thẳng vào người, gãy đốt sống lưng khiến nửa người bị liệt, được bảo lãnh chữa bệnh ngoài nhà tù, đưa về quê đợi chết, người đó chính là Đỗ Lão Phách. Khương Thượng Nghiêu đương nhiên không kể với Lưu Đại Lỗi việc giây phút anh quyết định cứu người đó, bàn tay anh đã vươn về phía Đỗ Lão Phách trước.

Anh giơ tay sang bên vỗ vào vai Lưu Đại Lỗi: "Có câu nói này của cậu, cả đời chúng ta mãi là huynh đệ".

Lưu Đại Lỗi dương dương tự đắc: "Vậy thì được ạ".

Xe đi thẳng đến khu nhà bên bờ sông Tích Sa, việc phòng vệ xung quanh được bố trí nghiêm ngặt cẩn thận hơn bình thường. Dưới gốc cây cạnh cổng lớn có người đứng núp trong bóng tối, đốm lửa đầu điếu thuốc lập lòe. Vào phía trong, ở giữa sân là một bàn mạt chược, ngồi trên ghế sô pha bên cạnh là một nhóm người khác đang chơi bài. Đa phần đều là những khuôn mặt quen thuộc, thấy Khương Thượng Nghiêu bước vào, họ đều đứng dậy chào "Anh Khương". Khương Thượng Nghiêu cũng chẳng cần khách sáo, chỉ vào Lưu Đại Lỗi, giới thiệu: "Nhị Hóa, trước kia làm riêng lẻ, giờ theo tôi".

Một trong số đó đã quen với Lưu Đại Lỗi, đứng lên chào hỏi rất thân thiết. Lưu Đại Lỗi từ xưa tới nay vẫn quen làm việc một mình, từ lúc bước vào cửa nhìn thấy tình thế trước mắt, có chút sợ hãi, khó khăn lắm mới gặp được người quen nên cũng rất phấn khởi.

Khương Thượng Nghiêu nháy mắt với cậu ta, chân vẫn bước đều, đi thẳng vào bên trong. Giữa đường thì gặp Quang Diệu đang đi từ trong nhà ra đón anh, Quang Diệu nghiêm ntft mặt nói: "Chú Đức đang đợi ở bên trong".

Nhìn tình hình này, anh nghĩ chắc tối nay có chuyện rồi. Khương Thượng Nghiêu cũng không hỏi nhiều, đẩy cửa bước vào.

Bên trong, chú Đức đang ngồi trên ghế sô pha, sắc mặt khó đoán là buồn hay vui, có một người nữa ngồi phía đối diện, ông ta ngồi sát ra tận mép ghế sô pha, Khương Thượng Nghiêu nhận ra đó là Vương Bá Long – quản lý ở công ty vận tải. Bình thường có mấy người dám gọi thẳng tên của Vương Bá Long, anh ta quen với việc người khác kính cẩn gọi mình một tiếng "anh Long" rồi, thấy Khương Thượng Nghiêu vội vàng đứng dậy, chào "Anh Khương".

Nghe thấy có tiếng động, chú Đức mở mắt ra: "Bá Long, chú mau kể với anh Khương chú đi, rốt cuộc chuyện thế nào?", nói xong liền nhắm mắt dưỡng thần.

Thì ra từ sau Tết, Nhiếp Nhị đã bắt đầu phá rối công ty vận chuyển này.

Đứng từ góc độ của Nhiếp Nhị mà nói, hắn ta cũng chẳng có cách nào. Ngày nào cũng có than phải vận chuyển, nhưng không thể đảm bảo ngày nào cũng có thể vận chuyển ra ngoài. Vận chuyển đường sắt hắn không thể động vào, đương nhiên hắn phải nghĩ đến mục tiêu đường bộ rồi. Công ty vận chuyển được mở ra rất thuận lợi, chú Đức vì muốn tránh va chạm nên chỉ chăm sóc khách hang cũ, khách hàng mới bị hắn nẫng đi không ít. Chú Đức cũng cố gắng động viên mấy kẻ dưới tay mình, không nên so đo với Nhiếp Nhị.

Bao nhiêu năm bươn trải trên giang hồ, đương nhiên chú Đức rất hiểu đạo lý nhường một thước thì phải đề phòng bị lấn tới một trượng. Quả nhiên, sau khi công ty vận chuyển do Nhiếp Nhị mở ra làm ăn phát đạt và thuận lợi, hắn liền nghĩ ra các trò khác để kiếm tiền, đó chính là phát biển số xe. Nộp phí để nhận về một tấm biển, đặt trước đầu xe tải, mỗi tháng phải nộp một khoản phí quản lý nhất định, đảm bảo việc ra vào Vấn Sơn không gặp bất kỳ trở ngại nào. Còn những xe không treo biển của hắn, vậy đành xin thứ lỗi.

Tối nay đội xe vận chuyển của Bá Long bị chặn trên đường, hai bên xảy ra một cuộc ác chiến. Mấy người trong đội của Bá Long phải vào đồn cảnh sát, mấy người nữa thì vào bệnh viện. Vì vậy tối nay, Vương Bá Long mới mặt cau mày có, đến gặp chú Đức xin ý kiến chỉ đạo.

"Chú Đức, phải nghĩ ra chiêu gì đó, cửa ngõ ra vào Vấn Sơn bị canh chừng rất nghiêm ngặt, vừa qua trạm thu phí, đi chưa được hai mét đã bị chặn lại. Rõ ràng, ở đây có người đứng sau chống lưng cho hắn, nếu không luận về xuất thân, chẳng ai trong sạch hơn ai, sao hắn lại dám ngông nghênh như thế? Chúng ta nên nhét hết não vào đũng quần, nhìn thấy hắn là phải đi đường vòng để tránh sao? Hơn nữa, anh em người ta nhìn vào, dù gì tôi cũng phải xả cơn giận này đã".

"Có gì cần nói thì nói thẳng ra, than thân trách phận để làm gì? Chú mau nói xem, có cách gì để đối phó với hắn?" Chú Đức trừng mắt nhìn anh ta, anh ta vội vàng im bặt, đầy bụng ấm ức.

"Yên tâm, còn có chú Đức đây, sẽ dặn dò anh em." Chú Đức vẫy tay, Vương Bá Long không cam tâm cúi đầu ra về.

Bá Long vừa đi, chú Đức đi thẳng vào vấn đề: "Hai cậu thấy thế nào?".

Quang Diệu liếc mắt về phía Khương Thượng Nghiêu, thấy anh đang quay mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm về chiếc rèm cửa sổ đang treo trên cao, rõ ràng không có ý định nói, nên anh ta lên tiếng trước: "Chú Đức, tình hình này xem ra hắn định làm thật rồi, né tránh mãi cũng không phải cách, cứ tiếp tục như vậy, phần lớn việc làm ăn kinh doanh của ta sẽ bị nuốt hết. Phiền phức hơn cả là, nếu lần này chúng ta rụt lại, sẽ khó làm an lòng anh em".

Chú Đức quay đầu, hỏi: "Thạch Đầu, còn ý cậu thế nào?"

"Chú Đức, ý của chú chính là ý của cháu." Khương Thượng Nghiêu chầm chậm nói.

Câu trả lời của anh không phải qua loa cho xong, mà thực sự hiện tại thế lực của Nhiếp Nhị lớn, chú Đức có đồng ý đem tất cả những gì mình tích cóp được ra để đấu một trận sống mái hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Nhưng anh vừa nói xong, chú Đức vẫn không nén được bật cười, mắng: "Tiểu tử, càng ngày càng láu lỉnh, ăn nói lấp la Iấp lửng giống hệt tên Vu béo".

"Chú Đức, cháu nói thật đây. Giờ thế này, dù đánh không thắng cũng phải đánh, thì nên nghĩ ra cách nào đó để đã đánh là phải thắng, mới được."

Vừa nói xong, Quang Diệu đã thấy tò mò, đến chú Đức cũng phải nhướng mày: "Như thế nào?".

"Giờ Nhiếp Nhị bày ra trò này, phá hỏng quy tắc của mọi người, đương nhiên là hắn có hậu thuẫn." Chú Đức nếu có thể đàn áp Nhiếp Nhị thì đã không đợi tới tận bây giờ, Khương Thượng Nghiêu than thầm một tiếng, không biết lúc nào mới có khả năng đối kháng trực tiếp: "Phạm pháp phải ngồi tù, vì vậy đánh hội đồng cũng không phải cách hay".

Lời vừa dứt, cả ba người đều phá lên cười, chỉ có điều tiếng cười của Khương Thượng Nghiêu như có ý tự chế giễu chính mình: "Ý của cháu, không thể một chiêu là dồn hắn vào chỗ chết, thỉnh thoảng tìm cách đánh vào yếu điểm của hắn là được. Quán bar, sauna, mỏ than... tất cả những nơi sinh lời cho hắn, cứ nhắm vào từng nơi một, đủ để hắn hận tới thấu xương. Đến khi hắn không thể chịu được nữa, thì sẽ phải tự vác xác tới tìm chúng ta thôi."

Trước Tết, Nhiếp Nhị tìm đại sư tới để gieo quẻ, quẻ gieo xong đại sư nói sáu tháng đầu năm tham vọng lớn, lợi chỉ tăng chứ không giảm. Sáu tháng cuối năm hạn nặng, phải thận trọng trong từng bước đi.

Còn chưa tới sáu tháng cuối năm, Nhiếp Nhị đã tâm trạng rối bời, cảm nhận rõ được cái hạn của năm nay.

Đầu tiên là chiến dịch truy quét tệ nạn mại dâm diễn ra liên tục, tên chó Hắc Tử do lão thất Đức nuôi bắt đầu giở trò, chó không phải chó mà người chẳng phải người, cứ cách năm ba ngày lại tới gây phiền phức. Hắn không cắn người, nhưng thỉnh thoảng lại mò đến mấy cơ sở kinh doanh làm trò buồn nôn, đặc biệt thích chui vào chỗ mấy cô tiếp viên nữ, không quậy cho tới chó chạy gà bay không chịu thôi.

Tất cả những nơi có thể nhờ vả được Nhiếp Nhị đều đã nhờ đến, nhưng hễ đơn từ kiện cáo được đưa lên, ngay cả thanh tra cũng bất lực. Dù sao Hắc Tử chỉ là tuần tra, cũng chẳng vi phạm bất cứ điều luật nào.

Đáng căm hận nhất vào một lần, hôm đó là lục soát đột xuất, phía văn phòng bên đó bị người ta phá cửa đột nhập vào. Tiền thu được của ba quán bar, rồi đến tiền trong két cũng bị vét sạch. Sau khi xảy ra sự việc mới xem camera, nhưng rõ ràng đây là một tên trộm chuyên nghiệp, bởi vì tất cả các góc mà camera có thể quan sát, cũng chỉ quay được lưng của hắn. Hỏi bảo vệ đêm đó, bảo vệ luôn mồm nói là trong lúc kiểm tra chỉ có trợ lý của Nhiếp Nhị đi vào văn phòng, khiến Nhiếp Nhị tức giận tung chân đạp thẳng vào ngực tên bảo vệ, hộc máu.

Sau khi báo án chẳng có manh mối, Nhiếp Nhị hắn coi như đen đủi, đành nuốt cục tức này vào trong. Ai ngờ ở trên mỏ lại liên tiếp xảy ra chuyện.

Tư nhân khai thác mỏ, thuốc nổ để nổ đất hầu như đều mua ở những nơi bán công khai chính thống một ít, còn đâu tìm cách vận chuyển từ Nội Mông về. Năm nay lượng thuốc nổ hắn cần rất lớn, được nửa đường, trong thời gian lái xe xuống dưới đi tiểu, cả một xe thuốc nổ bị nổ bay, hai tên đồ đệ đi theo hắn nhiều năm lúc đó ở trên xe đến thi thể cũng không gom đủ. Cũng may lúc ấy đang đường về mỏ, xung quanh vắng vẻ, nếu không cái đầu của hắn giờ đang ở đâu hắn cũng không thể chắc chắn. Ngay sau đó lại là một loạt những vụ đi hối lộ để móc nối quan hệ, toàn bộ số tiền kiếm được của sáu tháng đầu năm đều phải đổ ra bằng hết, còn phải bù thêm vào.

Nhiếp Nhị căm hận nghiến răng nghiến lợi, trong lòng biết rõ có kẻ đang phá mình. Tính qua đếm lại, thì chỉ có một người. "Chính là con rùa già thất Đức đó!", nhưng nghĩ đi nghĩ lại, không giống với tác phong làm việc của ông ta từ trước tới nay. Mình toi rồi, chẳng lẽ tên thất Đức còn mời một sư gia tới?

Khương Thượng Nghiêu không hề biết chuyện Nhiếp Nhị phong vương phong tước cho mình, anh hiện đang làm rất cật lực và chăm chỉ trên mỏ, ngày nào hàng đoàn dài xe chở than cũng đi về tấp nập. Trong thời kỳ công ty vận tải gặp khó khăn nhất, anh kéo hết anh em về về Dã Nam, chuyên trách nhiệm vụ vận chuyển

hàng cho anh. Không chỉ chú Đức phải thầm khen ngợi, Vương Bá Long càng coi anh như bồ tát cứu thế, nhiều lần xin với chú Đức, cho mua vài chiếc xe trọng tải lớn, đợi mỏ than ở thôn Châu đi vào khai thác, sẽ cho một đội xe lên đó hợp tác lâu dài.

Chỉ cần có mặt ở Dã Nam, Khương Thượng Nghiêu ban ngày sẽ xuống mỏ hoặc vào đường hầm, buổi tối đa phần anh có mặt ở trường tiểu học của thôn Nam, làng Vọng Nam.

Buổi tối mùa hè, thỉnh thoảng Khánh Đệ đặt một chiếc bàn bên cạnh bức tường đá, phụ đạo cho những học sinh yếu kém, còn anh ngồi trong phòng trước máy vi tính, tập gõ chữ.

So với những tiếng động cơ ầm ầm của các thiết bị máy móc, tiếng gạch đá rơi loảng xoảng ở mỏ, thì chỗ Khánh Đệ yên tĩnh tới mức khiến người ta muốn say. Trên bàn thường có lọ hoa dại, trong chiếc bát cũ là đống quà chẳng đáng tiền trong làng, cô ít nói, nhưng đối với bọn trẻ thì lại là ngoại lệ. Lúc cười lúc chỉ bảo, giọng rất dịu dàng. Anh thường xuyên dừng việc tập gõ lại, chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài cửa sổ, những tiếng chim én kêu líu ríu khi bay về tổ là bản nhạc nên dành riêng cho họ.

Khánh Đệ có rất nhiều tài liệu cần lưu trữ vào trong đĩa, sau khi Khương Thượng Nghiêu luyện sử dụng máy tính thành thục đã giúp được cô không ít. Thỉnh thoảng anh cũng đọc được những tản văn và tiểu thuyết ngắn do cô viết, anh cẩn thận đọc từng câu từng chữ, như muốn thông qua những con chữ đó để chạm tới trái tim mềm yếu và trong sáng của cô. Bất giác anh nhớ lại những lá thư của cô khi còn ở trong trại giam, những câu những từ đó gần như đã khắc ghi trong trí nhớ anh. Nhớ lại cuộc sống và những thay đổi của gần một năm nay sau khi ra tù, ánh mắt anh dành cho Khánh Đệ vừa phức tạp vừa giằng co.

Có một lần cô dạy anh làm thế nào để lưu tài liệu và cách đánh văn bản, cánh tay mịn màng vươn ra bên cạnh anh, những ngón tay cầm chuột thon dài, ngón nào cũng như búp măng. Trời nóng, cô buộc tóc lại, vẫn có những sợi tóc bướng bỉnh không chịu nghe lời rủ xuống tai, cùng với giọng nói dịu dàng của cô khi giảng về chức năng của từng phím, chúng cũng lay động như đang trêu chọc thần kinh căng thẳng của anh.

Khương Thượng Nghiêu cố gắng tập trung, mắt nhìn thẳng, nhưng những gì cô đang nói anh đều nghe không rõ. Khánh Đệ dường như cũng cảm thấy thái độ tập trung đột ngột của anh, lùi về phía sau nửa bước, cố che đi khuôn mặt dần nóng bừng của mình, nói: “Đại khái là như thế, còn lại phải dùng nhiều mới thuần thục được. Ở đây không có đường dây điện thoại, nếu không có thể lên mạng, ở đấy còn nhiều thứ thú vị hơn”.

Sau khi cô lùi lại, anh mới cảm thấy hơi thở dần trở lại bình thường, nói: “Vậy chúng ta kéo một đường dây điện thoại về đây được không?”.

Cô nhìn anh lạ lẫm, đôi mắt dài rất láu lỉnh: “Tiêu nhiều tiền thế làm gì? Em thấy anh nên mua một chiếc máy tính, thấy anh rất thích. Trên mỏ cũng có thể dùng, bình thường lên mạng cũng có thể đọc tin tức”.

Anh nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Để ít ngày nữa đã”, rồi trêu cô: “Có phải anh đến nhiều quá khiến em ghét không?”.

“Đúng thế, ghét lắm. Giờ Phúc Đầu còn thân thiết với anh hơn cả em nữa, em giận rồi.” Cô nói rồi tự mình bật cười trước.

Khương Thượng Nghiêu cũng cười, nhưng không bỏ lỡ những ẩn ý đằng sau ánh mắt cô.

31. Tập 1 - Chương 31

Người thôn quê khi nhàn rỗi không có việc, thì tốc độ của lời đồn đại lan truyền nhanh tới chóng mặt. Mặc dù nói bây giờ không còn cái kiểu phải mai mối mới thành một đôi nữa, nhưng cô nam quả nữ thường xuyên ở riêng với nhau, lại chưa có danh nghĩa chính thức gì, rốt cuộc cũng không tránh khỏi những lời bàn ra tán vào của mọi người.

Số lần Khương Thượng Nghiêu lui tới chỗ cô dần ít đi, đến Lưu Đại Lỗi cũng cảm thấy hoài nghi, len lén hỏi lão Lăng: "Hai người họ… cãi nhau à?".

"Làm việc của cậu đi." Lão Lăng mắt không rời khỏi chiếc vi tính mới: "Cái thứ này, rốt cuộc sử dụng thế nào đây?".

Đang ngả người trên chiếc ghế bành, Khương Thượng Nghiêu đột nhiên thu lại đôi chân dài gác lên khung cửa sổ, nhảy một bước, cầm di động đưa cho lão Lăng: "Lão Lăng, tôi tìm cho anh một giáo viên giỏi, đảm bảo trong vòng hai tháng anh có thể trở thành cao thủ vi tính, phần mềm kế toán gì gì đó, sẽ sử dụng thành thạo".

Những nếp nhăn ưu phiền giữa đôi lông mày của anh bao ngày nay bỗng dưng biến mất, nụ cười trên khóe môi nhìn thế nào cũng thấy có âm mưu.

Lão Lăng chần chừ không dám nhận di động, hỏi: "Ai?".

"Cô giáo Thẩm. Anh gọi điện cho cô ấy, nói là nhờ cô ấy dạy dùng máy vi tính, còn cả phần mềm kế toán gì đó. Giọng nói phải dứt khoát một chút, đừng để cô ấy tìm cớ từ chối, chỉ cần nói, vì công việc trên mỏ, nên nhất định phải học."

Lão Lăng hơi sững người lại nhìn Khương Thượng Nghiêu một lúc, rồi đột nhiên bật cười thành tiếng: "Được", nhận lấy di động sau đó lại đẩy trả cho Khương Thượng Nghiêu: "Thôi, dùng của tôi đi, đóng kịch cũng phải đóng cho hẳn hoi chứ".

Lưu Đại Lỗi đứng bên cạnh chẳng thêm vào được câu nào, một lúc sau mới lắc đầu: "Chỉ nhận một suất lương, còn phải kiêm luôn làm bà mai. Em cũng hiểu rồi, lão Lăng nếu hy sinh ở tiền tuyến, thì người tiếp theo chẳng phải là em sao? Em sẽ tiếp nhận nhiệm vụ hậu phương đúng không?".

Lần đầu tiên dưa đón cô giáo đi lên mỏ, Lưu Đại Lỗi để ý hơn một chút, dùng keo vuốt tóc, thay một bộ quần áo nhìn tương đối sạch sẽ. Lão Lăng hỏi: "Cậu đi hẹn hò đấy à?".

Lưu Đại Lỗi mặt mày tinh quái, liếc về phía lão đại mặc dù không nói gì nhưng có vẻ không được vui lắm, cậu ta nói như giải thích lại như thanh minh: "Chị dâu tôi từ trước tới nay ấn tượng về tôi vẫn rất tốt. Nghe nói chị ấy đúng là còn có một cô em gái." Ngay sau đó thận trọng hỏi lão đại: "Anh Khương, nếu chúng ta trở thành anh em đồng hao, có thể chia cho em chút lợi tức không?".

"Mau cút đi." Khương Thượng Nghiêu cười mắng: "Mau đi rồi mau về, tôi xuống hầm xem thế nào, khi quay lại tôi vẫn chưa về, thì hãy chăm sóc cô giáo cho tốt".

Khánh Đệ nhìn thấy Lưu Đãi Lỗi cũng hơi sững người lại, Lưu Đại Lỗi cười cung kính, rất lễ phép vừa giúp cô mở cửa xe, lại vừa mở điều hòa, đến Phúc Đầu cũng được thơm lây, được người ta thắt dây an toàn. Khánh Đệ có chút ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra sao.

"Đại Lỗi, lần sau anh đừng đến đón nữa. Hai thôn cách nhau không xa, Chủ nhật được nghỉ tôi đi lại một chút cũng sao."

"Thế không được. Anh Khương đã đặc biệt dặn rồi. Chị có liên quan tới vấn đề an toàn tài chính trên mỏ của hai chúng tôi mà."

Cậu ta bắt đầu trêu Khánh Đệ, một khi Lưu Đại Lỗi vui, cậu ta được thể xông lên, hỏi: "Chị dâu, sao mỗi lần tới đều không gặp người nhà chị tới chơi vậy?".

"Họ đều rất bận." Khánh Đệ cắt ngang nói: "Còn nữa, đừng gọi tôi như vậy, tôi và anh Khương chỉ là bạn".

Lưu Đại Lỗi mặt mày khổ sở, trong lòng đang nghĩ làm thế nào để nói lảng sang chuyện khác, thì nghe Khánh Đệ hỏi: "Anh Khương gần đây có bận không?".

Cơ hội để lấy lòng này làm sao có thể bỏ lỡ được chứ? Lưu Đại Lỗi lập tức đáp: "Không bận bằng thời gian trước, thời gian đó khiến anh ấy rất đau đầu, chỉ hận không thể thay hình đổi dạng, muốn tới đâu lập tức có thể tới đó ngay. Cuối cùng cũng ép tên tiểu tử đó phải xuống nước, tới tìm chúng tôi nói chuyện. Thời gian này nhàn hơn nhiều rồi, nhưng tâm trạng anh Khương có vẻ không tốt lắm, lúc nào cũng ngồi ngẩn ngơ cả ngày, không biết là nhớ ai nữa?". Cậu ta nói xong liền liếc trộm biểu hiện của Khánh Đệ qua gương

chiếu hậu, thấy sắc mặt cô hơi tối lại, Lưu Đại Lỗi thầm nghĩ: Anh Khương, anh thấy em làm bà mối thế đã đủ chuyên nghiệp chưa? Đợi tới khi chị dâu đau lòng, thì sau đó có gì không thể thương lượng chứ?

Khánh Đệ nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

Số lần Khương Thượng Nghiêu tới thăm cô thưa dần, một người mẫn cảm như cô sao có thể không cảm nhận được chứ? Sự ngượng ngùng và ấm áp ngày hôm ấy tới giờ cô vẫn còn nhớ như in trong đầu, sau đó anh lặng lẽ rút lui, không cần phải nói cô cũng hiểu.

Nếu đúng như những gì Đại Lỗi nói, có lẽ người anh nhớ tới là Nhạn Lam rồi? Người ta sống trên đời này, khó nhất chính là chữ "bỏ". Mặc dù trong ánh mắt anh có sự vấn vương, tình cảm được giấu sâu trong đó và bao nhiêu lần ngập ngừng định nói rồi lại thôi, còn có nụ cười vui sướng trong rất nhiều lần khi gặp nhau, cô khẳng định anh không phải không có tình cảm với mình.

Vì vậy anh mới xin cô cho anh thêm một chút thời gian, để anh có thể thẳng thắn với chữ "bỏ", và không còn gì nuối tiếc trước từ "được".

Khánh Đệ nhớ tới đêm trước hôm sinh nhật, vẻ mặt nghiêm túc của anh dưới ánh trăng khi nói những lời đó. Cô khẽ mỉm cười.

Rồi lại nhớ tới những lời cầu xin khẩn thiết của lão Lăng trên điện thoại, liên tục nói vì yêu cầu của công việc, không liên quan gì tới anh. Nụ cười của cô hiện ra rõ rệt hơn, lan tới tận tim.

Lời nói và hành động của anh bất nhất, liệu có phải anh muốn nói rằng, trong trái tim anh, trận chiến giữa hiện tại và quá khứ, anh đã chọn cách buông vũ khí đầu hàng rồi?

Con người này, nhất định phải quanh co như thế sao?

Trên mỏ, Phúc Đầu đã lâu không được gặp con gái lão Lăng, nó vui mừng rối rít. Còn Khánh Đệ đứng trong văn phòng nhìn quanh một vòng, còn chưa kịp hỏi, lão Lăng đã giải thích: "Anh Khương xuống hầm rồi, đường hầm cũng đã mở xong, hôm nay đo khí, lắp quạt gió. Anh Khương nói, tất cả mọi người phải cố gắng chịu vất vả trong vòng nửa tháng cho kịp, tranh thủ cuối tháng đầu máy khoan được mua về để có thể khởi công".

Ánh mắt Khánh Đệ dừng lại ở ròng rọc và máy trộn xa xa phía dưới lan can, trong lòng thầm mắng anh là kẻ nhát gan, nhưng với thành tích trước mắt lại khiến Khánh Đệ thấy vui thay cho anh.

Thời gian lão Lăng vào tù cũng gần với thời gian Khương Thượng Nghiêu bị giam, tuổi lại lớn, cũng đã bỏ lỡ mất thời kỳ phát triển mạng, nên học khá vất vả, cho tới tận trước giờ ăn tối, mới gọi là nắm được kiến thức chung chung.

Khánh Đệ còn đang do dự xem nên ở hay đi, thì Khương Thượng Nghiêu đã bước vào cửa, đặt mũ công trường xuống, gọi cô: "Em lại đây".

Vẻ mặt anh vẫn bình thản như mọi ngày, nhưng niềm vui bộc lộ qua ánh mắt đã tố cáo tâm trạng thật của anh. Khánh Đệ lại một lần nữa thầm mắng anh "tên nhát gan", rồi nói thẳng: "Em cứ tưởng anh ăn cơm ở mỏ không về văn phòng, nên định về đây".

Khương Thượng Nghiêu hơi khựng lại. Con gái thường hay nhõng nhẽo dỗi hờn, anh vốn nghĩ mấy ngày nay mình rút lui, sẽ khiến cô tức giận thất vọng, thậm chí sẽ nhìn anh với ánh mắt khó chịu. Anh đã chuẩn bị sẵn mấy câu nói để dỗ dành cô, hoặc tỏ ra đau khổ nhăn nhó kể lể mấy ngày nay bận tới mức trên đầu mọc ra thứ gì cũng không biết. Nhưng Khánh Đệ lại biểu hiện như thế khiến anh chẳng biết nên làm thế nào cho phải, giống như việc anh tồn tại hay không tồn tại, xuất hiện hay không xuất hiện đều là chuyện hết sức bình thường, không đáng được nhắc tới.

Cảm giác thất vọng nặng nề cứ thế dâng lên, anh nhìn cô chằm chằm rồi nói một câu mà chính mình cũng cảm thấy bất ngờ: "Đừng về, ở lại đây ăn cơm với anh, anh nhớ em".

Trên đường quay về thôn Nam, trong khoang xe yên tĩnh, hai ánh mắt vô tình chạm nhau rồi lại vội vàng lảng ra chỗ khác, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, hoàn toàn không làm lộ ra cảm giác gần gũi về tâm hồn nhưng lại xa cách về thể xác của hai người họ.

Mấy lần Khương Thượng Nghiêu định mở miệng làm dịu bầu không khí gượng gạo này, nhưng rồi vẫn lúng túng khép miệng lại. Cho tới tận khi Phúc Đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ sủa một tràng dài, anh mới tìm được đề tài để nói: "Đồ ngốc, mắt vẫn còn tinh lắm, nhìn thấy chim đậu trên cành cây phải không?".

Nào ngờ Khánh Đệ chỉ ừ một tiếng.

Hai tay đặt trên vô lăng của anh nắm chặt rồi lại nới lỏng, trầm ngâm hồi lâu, bỗng hỏi cô: "Anh còn chưa lấy bằng lái, em có sợ không?",

Khánh Đệ khó hiểu nhìn anh: "Chẳng phải anh cũng đang ngồi trên xe sao?".

Khương Thượng Nghiêu nghĩ kỹ về hàm ý của câu nói này, ngoài cảm giác thỏa mãn đầy kỳ lạ ra cảm giác nhẹ nhàng đột nhiên ào tới: "Nếu thật sự lao xuống hào nước thì cũng để anh xuống trước, anh biết bơi".

"Cái hào kia sâu chưa tới một mét mà!" Nói rồi cả hai cùng bật cười: "Đúng rồi, giờ anh vẫn còn chưa phát tài mà đã học cách phung phí rồi sao, đổi xe mới nữa".

"Thời gian trước phải đi lại nhiều nơi, việc nào cũng cần giải quyết, anh với lão Lăng thường xuyên phải chia nhau ra làm, nên anh mới mua chiếc xe này. Chẳng phải giờ vẫn coi trọng hiệu quả hay sao? Nếu mỏ có thể mở cửa sớm ngày nào, thì tiền càng thu hồi nhanh ngày đó." Anh không thể thẳng thắn nói với cô rằng tiền mua xe và những thiết bị mới trên mỏ là tiền bồi thường tổn thất của Nhiếp Nhị, vì không muốn cô có ấn tượng xấu chuyện ăn xài phung phí trong lòng, nên đành cất công giải thích.

"Được rồi, em có bảo anh tiêu tiền bừa bãi đâu. Hơn nữa, đây là tiền của anh mà." Khánh Đệ nói nhỏ dần, nói xong cúi gằm đầu xuống.

Thấy sắp đến thôn Nam, Khương Thượng Nghiêu nhớ ra còn một chuyện quan trọng hơn, liếc nhìn sắc mặt cô, rồi chầm chậm nói: "Mấy ngày nay, ngoài thời gian bận rộn trên mỏ, kỳ thực, còn có vài nguyên nhân khiến anh không tới tìm em".

Khánh Đệ im lặng chờ đợi. Tối nay anh rất lạ không giống ngày thường, đầu tiên là câu thổ lộ hết sức trắng trợn kia, giờ lại ấp a ấp úng, cô có cảm giác như sắp xảy ra chuyện gì đó, nhưng không xác định được là chuyện gì, trong lòng thấp thỏm vui mừng, trái tim loạn nhịp theo ánh mắt của anh mỗi khi liếc trộm về phía mình. Điều duy nhất cô có thể làm là cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

"Ở đây lâu như vậy, thói quen của mấy cô mấy thím anh cũng hiểu rất rõ. Chỉ cần mở mắt là miệng hoạt động, từ đông tới tây, chuyện lớn chuyện bé không chuyện nào không đem ra nói. Anh không sao, anh là dàn ông… Sau khi ra tù, anh cũng đã quen với ánh mắt soi mói của người xung quanh rồi. Em thì khác, em là con gái, lại đang dạy học, người ta tôn trọng em, anh không muốn vì anh mà em phải chịu ảnh hưởng xấu".

Khánh Đệ có chút bất ngờ. Cô đoán rằng anh đang muốn trốn tránh, đang trong giai đoạn giằng co để đưa ra quyết định, nhưng cô chẳng đoán được là vì lý do này. Cô cúi đầu trầm ngâm một lúc, quyết định nói thẳng nói thật: "Chủ yếu là cậu mợ em, gặp ai cũng nói là họ hàng của anh, chính là cái kiểu… họ hàng giữa em và anh", Trên thực tế cậu mợ cô hễ mở miệng là nói: "Cháu rể của chúng tôi". Câu nói này Khánh Đệ thật không cách nào nhắc lại được. Thấy anh vẫn bình thản, cô nói tiếp, như giải thích như bảo vệ cho cậu mợ mình: "Cậu mợ em không có ý gì xấu cả, chỉ là họ suy nghĩ quá đơn giản. Giờ anh về làng Vọng Nam, đặc biệt là đang ở thôn Nam, đồng ý chia lợi nhuận cho mọi người, mọi người đều thầm cảm kích anh, vì vậy mợ em nghĩ nếu có quan hệ gì đó với anh, thì sẽ được nở mày nở mặt".

Cả tảng đá lớn trong lòng Khương Thượng Nghiêu như vừa rơi xuống, dở khóc dở cười nói: "Mợ em cũng thật thú vị. Người thật thà như cậu em chắc không thể quản nổi mợ ấy. Là anh nghĩ nhiều rồi, anh cứ nghĩ đã có những lời khó nghe truyền tới tai em chứ".

Khánh Đệ thật thà thừa nhận: "Dễ nghe có, mà khó nghe cũng có"

Sắc mặt anh trở nên nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm như nước, giấu cảm xúc thoáng giận xuống. Một lúc lâu sau anh thở dài, nắm lấy tay Khánh Đệ, mắt nhìn phía trước nói: "Khánh Đệ lần sau nếu có ai hỏi, thì cứ nói thẳng với người ta anh là bạn trai em nhé".

Vẻ mặt có chút ấm ức của cô như lập tức cứng lại, nghiêm túc quay đầu nhìn anh để xác định sự thật. Sự băn khoăn trong mắt cô anh thấy hết và ghi nhớ, chấn động trái tim anh. Khương Thượng Nghiêu nắm thật chặt tay cô, từ tốn nói: "Thật đấy".

Sự bình tĩnh mà cô cố gắng duy trì đã hoàn toàn sụp đổ khi nghe thấy hai từ đó, ngay lập tức quay phắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rút tay lại giơ lên che nửa mặt.

Khương Thượng Nghiêu hơi hoảng, dừng ngay xe lại cố gắng kéo cô ra, cô giống như con tôm cứ co người ngồi trên ghế, che mặt đi không cho anh nhìn. Phúc Đầu ngồi đằng sau tưởng có chuyện gì, hung tợn nhe hàm răng trắng nhọn hoắt ra, nhằm về phía Khương Thượng Nghiêu sủa không ngớt.

"Đồ chó ngốc, im mồm lại! Khánh Đệ." Anh cuống quýt, đột nhiên lại cảm thấy không chắc chắn, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, mở miệng nói một cách khó khăn: "Nếu em không thích…".

"Không phải." Cô vội vàng giải thích: "Em rất thích".

Cô co người trên ghế, như cố gắng lấy hết can đảm, từ từ bỏ tay xuống, để lộ ra khuôn mặt giàn giụa nước mắt, ngẩng đầu nhìn anh nhắc lại: "Em thích". Cô đã đợi suốt cả buổi tối, vậy mà như đã đợi cả mười năm rồi, khi thật sự nhận được hạnh phúc cô lại có chút không sao kìm nổi lòng.

Khuôn mặt như vui như buồn ấy được bàn tay anh giữ lấy, đang nhìn anh cười, đồng thời nước mắt vẫn cứ lăn dài. "Em thích." Cô nói khẽ.

Trong lòng anh dâng lên cảm giác xúc động mà cảm ơn Thượng đế, giấc mơ đầu đời đã tan vỡ, anh cố gắng đấu tranh để sinh tồn được tới ngày hôm nay, chính là vì giây phút đáng rơi nước mắt này.

Ngón tay khẽ lướt qua khuôn mặt nhỏ gầy của cô, những ngón tay ướt đẫm. Vào giây phút bàn tay anh rời khởi khuôn mặt cô, anh đặt một nụ hôn lên trán, lên tiếng thầm dỗ dành cô: "Đừng khóc. Đừng khóc. Anh cũng thích thế này".

Nghe anh nói thế, Khánh Đệ hơi khựng người tại, khuôn mặt quen thuộc của anh ở ngay trước mắt, khác với sự nghiêm túc ngày thường, trong mắt anh tràn ngập niềm vui mừng, nỗi xúc động và quan tâm, còn cả kinh ngạc mà cô không sao nắm bắt được.

"Anh có chắc chắn không? Thật sự chắc chắn không?" Cô kinh ngạc hỏi, ánh mắt vừa như do dự vừa như chờ đợi.

Bình thường cô rất điềm tĩnh trầm lắng, nhưng lúc này lại tỏ ra thảng thốt, trước ngưỡng cửa của tình yêu cô lại không tự tin như thế. Một cảm giác yêu thương tràn tới, dâng lên thành từng tầng từng lớp bao trọn trái tim đang ngày càng lạnh cứng của anh, Khương Thượng Nghiêu chầm chậm gật đầu.

Nụ cười trên môi Khánh Đệ mở rộng, ngay sau đấy cô khẽ kêu lên một tiếng rồi dang hai tay ôm chặt lấy anh. Mùi nước hoa nhàn nhạt vấn vít, cô ôm chặt cổ anh, dựa hẳn vào người anh khẽ run run.

"Khánh Đệ, Khánh Đệ." Anh gọi tên cô một cách khó khăn: "Anh sắp không thở được rồi", không biết là do cánh tay cô đang siết chặt hay do cơ thể mềm mại của cô đang dựa vào lòng anh.

Khánh Đệ nghe thấy vậy vội nới lỏng tay, trong bóng tối vẫn còn nhìn thấy sự ngượng ngùng lờ mờ trên khuôn mặt, đỏ lan sang đôi tai, Khương Thượng Nghiêu hít một hơi thật sâu, ngón tay bất giác không thể làm chủ được nữa, giơ ra nghịch nghịch tai cô: "Sau này, đừng nói với người khác anh chỉ là bạn bình thường, nữa nhé".

Cô mím môi mỉm cười, lại gật đầu.

Anh gọi tên cô một lần nữa, kéo mạnh cô vào lòng.

Sự tiếp xúc thân mật như thế này, không khí xung quanh toàn là mùi đàn ông rất hấp dẫn của anh, trái tim như nghẹn lại cùng hơi thở, phập phồng từng hồi. Khánh Đệ đưa bàn tay run ray của mình lên lau nước mắt trên mặt, cố gắng lấy lại chút lý trí, đẩy anh ra nhắc nhở: "Có người kìa"

Khương Thượng Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn quanh, không xa phía ngoài cửa xe là cảnh cả thôn đang chìm vào đêm, làm gì có người, ngoài Phúc Đầu đang rên ư ử nhìn họ chằm chằm. Tâm trạng anh lúc này rất vui

vẻ, quay lại nựng nó: "Phúc Đầu, mày mau nhắm mắt lại, về nhà tao sẽ thưởng cho mày một khúc xương ngon".

Khánh Đệ phì cười, đẩy anh một cái rồi nói: "Đi thôi, về thôi".

Trong lòng anh hiểu lúc này cô đang xấu hổ, nên cũng không quấn quýt thêm nữa, chỉ véo mũi cô, khiến Phúc Đầu lại nổi giận sủa thêm một hồi. "Đồ chó ngốc, không thèm đôi co với mày."

Xe đến đầu thôn cô kiên quyết xuống đi bộ, Khương Thượng Nghiêu không chịu, lái xe tới tận cổng trường. Xuống xe, anh nhân tiện nắm chặt tay Khánh Đệ, không để cô có cơ hội phản đối, liền nói luôn: "Quang minh chính đại, ai thích nói cứ để họ nói".

Khánh Đệ mím môi mỉm cười, nắm chặt các ngón tay anh.

Hàng rào của trường cũng chỉ để làm cảnh, chưa đến cửa khu ký túc đã thấy đồng nghiệp ôm chậu rửa mặt ra ngoài lấy nước, nhìn thấy Khánh Đệ vội lên tiếng chào: "Cô giáo Thẩm, cô đi đâu về đây?".

Khánh Đệ nghĩ đến bốn chữ quang minh chính đại, bèn cười khúc khích đáp: "Vâng, chúng tôi vừa ra ngoài đi dạo". Đồng nghiệp đó cười khan vài tiếng, nói tốt quá tốt quá, rồi đi vào phòng. Khánh Đệ quay lại tinh nghịch nháy mắt với Khương Thượng Nghiêu.

Ngay sau đó cô nghe thấy có tiếng người gọi giật lại đầy bàng hoàng: "Chị".

Một bóng người đứng dậy từ trong bóng tối trước cửa ký túc xá, là Ái Đệ.

Mặt Ái Đệ hơi sưng, trong mắt vằn tia máu. Một người luôn chú trọng tới hình thức bên ngoài như Ái Đệ lúc này đầu tóc rối bù, mặc nguyên bộ quần áo ngủ, đi dép lê cứ thế chạy từ Vấn Sơn đến Dã Nam, Không biết là do bị thương ở đùi hay ngồi xổm quá lâu, mà khi đã nằm trong vòng tay Khánh Đệ rồi, người vẫn khẽ run lên lẩy bẩy, đứng không vững, chỉ ôm chặt lấy cô gọi chị liên tục. Khánh Đệ dùng sức giữ chặt lấy em, nói: "Tiểu Ái, đừng sợ, có chị đây. Đứng dậy chúng ta vào nhà nói chuyện".

Khương Thượng Nghiêu thấy cô có vẻ không đỡ nổi Ái Đệ liền đi lên phía trước khoác tay Ái Đệ, ra hiệu cho Khánh Đệ mở cửa

Vào phòng Ái Đệ vừa ngồi xuống mép giường, người đã không thể chịu đựng hơn được nữa, từ từ ngả xuống. Khánh Đệ vội vàng đỡ em rồi nhét vào sau lưng Ái Đệ một cái gối, sau đó lại sờ bàn tay lạnh ngắt của em, quay đầu lại nói với Khương Thượng Nghiêu giọng khẩn cầu: "Anh vào bếp lấy giúp em chút nước nóng được không?".

Khương Thượng Nghiêu gật đầu rồi đi. Khánh Đệ vội vàng lấy chăn đắp lên người Ái Đệ, khi có nước mang tới vội dỗ em uống nửa cốc cho ấm bụng. Ái Đệ được ủ ấm, đầu óc dần tỉnh táo, nhìn chằm chằm chị một lúc, đột nhiên òa lên khóc nức nở.

Khương Thượng Nghiêu lẳng lặng đóng cửa đi ra ngoài, đứng đó châm một diêu lluiốe.

Trong phòng Khánh Đệ ôm chặt em, để mặc nước mắt Ái Đệ chảy ướt hết áo mình, tay vỗ nhè nhẹ lên lưng nó.

"Tiểu Ái, có phải Hướng Lôi bắt nạt em không?"

Ái Đệ chỉ thút thít lắc đầu.

"Thế là, làm ăn thua lỗ à?"

"Không phải." Ái Đệ vẫn nói trong tiếng nấc.

Khánh Đệ cắn chặt môi, sau đó hỏi một câu mà cô không muốn nhất: "Thế bố… lại đánh em à?".

Nói đến từ bố, đột nhiên cô cảm thấy cơ thể Ái Đệ như cứng lại trong vòng tay mình, sau đó run cầm cập. Khánh Đệ không thể kiên nhẫn hơn được nữa, nâng mặt Ái Đệ lên, chỉ thấy sắc mặt em gái trắng bệch, ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, giống như con chuột nhỏ vừa bị sập bẫy.

"Ái Đệ…" Ái Đệ đột nhiên nắm chặt cổ áo cô, nắm chặt tới nỗi cô có cảm giác mình sắp nghẹt thở: "Ái Đệ!".

"Ông ta không phải là người. Chị, ông ta không phải. Ông ta không phải bố chúng ta. Ông ta là cầm thú, là tên khốn nạn…"

Khánh Đệ chỉ cảm thấy như có tiếng sấm nổ bên tai, bản thân cũng muốn sụp xuống, cánh tay dùng sức ôm chặt vai em ngẩng mặt lên, nhìn chằm chằm vào khuôn miệng vẫn đang không ngớt buông lời nguyền rủa của Ái Đệ: "Tiểu Ái, đừng dọa chị. Tiểu Ái!". Cô như phát điên lên ôm vai em gái mà lắc: "Em mau nói cho chị biết, có phải em đã bị tên khốn đó…Ái Đệ?"

Ái Đệ đờ đẫn ngẩng đầu lên, mím chặt môi, cố ngăn dòng nước mắt tủi nhục đang ào ạt tuôn ra: "Chị, em thoát được ra ngoài. Liều mạng để thoát ra ngoài. Ông ta uống nhiều quá, lại khỏe. Suýt chút nữa thì em… em cứ nghĩ hôm nay mình…".

Buổi chiều Hướng Lôi đến tiếp quản cửa hàng, Ái Đệ tranh thủ thời gian về nhà định ngủ một lát. Nghe có tiếng mở cửa lạch cạch nó cứ nghĩ mẹ về, nên chỉ ậm ừ gọi "mẹ", kết quả người vào phòng lại là người sẽ khiến nó ghê sợ suốt phần đời còn lại. Ái Đệ vật lộn hồi lâu mới thoát được ra ngoài, không dám tới tìm Hướng Lôi, đi thẳng ra bến xe, cầu xin lái xe cho nó đi nhờ tới Dã Nam. Người trên xe thấy Ái Đệ nhếch nhác đáng thương, cho nó mười tệ, đủ tiền đi xe tới làng Vọng Nam.

Tiếng khóc thút thít vọng từ trong phòng ra, Khương Thượng Nghiêu dập tàn thuốc Iá, ngồi xổm xuống ấn đầu Phúc Đầu, Phúc Đầu thuận theo tay anh quay lại nhìn, cổ họng phát ra vài tiếng rên ư ử đầy ấm ức. Anh lại lần nữa dùng lực nghịch đùa Phúc Đầu mấy cái, rồi đốt điếu thuốc thứ hai.

Trời bắt đầu vào đêm, cửa phòng hé mở, Khánh Đệ bước ra, thấy anh thì khựng lại: "Anh chưa về à?".

"Sao anh có thể yên tâm?" Anh nhìn vào phòng hất cằm: "Ái Đệ ngủ rồi?".

Khánh Đệ gật đầu, đi gần về phía anh, trong lòng thấp thỏm không biết cuộc đối thoại ban nãy của chị em cô anh nghe được bao nhiêu.

Khương Thượng Nghiêu đưa tay kéo cô vào lòng, bàn lay to lớn của anh ôm chặt lấy gáy cô, cúi đầu nhìn vào mắt cô, trầm giọng nói: "Khóc sưng hết mắt rồi".

32. Tập 1 - Chương 32

Vòng tay ấm áp và giọng nói đầy quan tâm của anh khiến nỗi chua xót trong lòng cô càng thêm chua xót, Khánh Đệ vòng tay ôm lưng Khương Thượng Nghiêu, gục mặt vào vai anh, nước mắt tuôn rơi.

Anh im lặng không nói, xoa xoa vỗ về cô. " Anh Khương…" Cô nghẹn ngào.

"Suỵt. Anh biết." Mỗi một gia đình bất hạnh đều có những kiểu bất hạnh không giống nhau, cô thậm chí còn bất hạnh hơn cả người không có bố như anh.

Trời đất vào đêm, anh ôm chặt cô, đứng lặng lẽ trong bóng tối. Cho tới khi những tia sáng đầu tiên ló ra từ phía chân trời, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, thoáng do dự rồi đôi môi anh trượt tiếp xuống phủ lên môi cô.

Lưng cô hơi cứng lại trong lòng anh, anh không dám làm cô hoảng sợ, nên chỉ khẽ chạm nhẹ vào môi cô, lặp đi lặp lại như thế. Cảm nhận được sự run rẩy và hơi thở như bị đè nén của cô, anh khẽ gọi tên Khánh Đệ.

Xộc thẳng lên mũi là mùi hương của anh, mùi hương đầy nam tính. Bên tai vang lên tiếng gọi trầm ấm của anh giống như có thể xuyên thấu, khiến trái tim cô run rẩy. Bàn tay anh men theo lưng đưa lên trên, nghịch mớ tóc dài sau gáy cô, chầm chậm và dịu dàng. Khánh Đệ nắm chặt vạt áo sơ mi của anh, nhón gót chân, đôi môi mềm run rẩy đặt lên môi anh.

"Khánh Đệ."

Anh hôn cô, rồi như tìm được điểm tựa, anh khẽ thở dài, ngậm lấy bờ môi đầy đặn của cô.

Cảm giác ngọt ngào đột ngột này khiến Khánh Đệ gần như mất đi lý trí, cô buông vạt áo anh ra, bám vào bờ vai và chuyển động theo chuyển động của anh, hơi thở như bị anh nuốt gọn, giữa trời và đất, chỉ còn lại sự tiếp xúc giữa đôi môi và vòng tay ôm ấp ngọt ngào ấy.

"Khánh Đệ."

Mặt cô khẽ ửng đỏ, hơi thở vẫn gấp gáp, cô đẩy anh ra một chút, nhìn quanh. "Sắp đến giờ học rồi."

Anh cười khẽ. Vẻ mặt rạng rỡ dưới ánh nắng bình minh. "Vậy anh về đây."

Ánh mắt cô trào dâng cảm giác lưu luyến nhưng vẫn gật đầu.

"Có chuyện gì gọi điện cho anh. Đừng sợ. Cũng đừng tự mình quyết định. Có anh ở đây, không sao đâu."

Cô khịt khịt mũi cố nở một nụ cười đáp lại.

Anh nghịch phần dái tai đã thoáng ửng đỏ của cô, quay người đi đầy lưu luyến, tiếp tục nói: "Nếu về Vấn Sơn thì nhất định phải gọi cho anh, anh đưa hai chị em về. Nếu không giải quyết được, chúng ta sẽ tìm Hắc Tử giúp. Tên tiểu tử đó mặc dù vô dụng, nhưng cũng vẫn còn cái oai để dọa dẫm người khác".

Cô phì cười thành tiếng, từ tốn nói: "Để mấy ngày nữa, em định giữ Tiểu Ái ở lại đây mấy hôm, khi nào tâm trạng nó bình tĩnh hơn sẽ tính tiếp".

Thấy cuối cùng cũng có thể trêu cô cười, Khương Thượng Nghiêu yên tâm hơn một chút: "Vậy anh đi đây".

Anh đi được mấy bước thì quay đầu lại, thấy cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, Phúc Đầu đang ngoáy mông chạy theo, anh giơ tay. Cô dựa người vào khung cửa dùng mu bàn tay quệt nước mắt trên mặt, khẽ nghiêng đầu nhìn hai bọn họ mỉm cười dịu dàng.

Ái Đệ ở lại chỗ chị gái mấy ngày, tâm trạng cũng dần bình tĩnh trở lại. Khánh Đệ gọi điện về nhà, mẹ cô hoàn toàn không biết tình hình cụ thể của ngày hôm ấy, bà vẫn cho rằng con út lại gây sự gì đó cãi nhau với bố. Khánh Đệ không giải thích nhiều, cô suy nghĩ rất thận trọng, nếu nói ra chân tướng sự việc, không biết người mẹ cả đời nhẫn nhịn của cô có chịu đựng được cú sốc này không.

Nhưng, Tiểu Ái quyết không bước chân vào căn nhà đó nữa.

Cô hỏi Ái Đệ: "Hướng Lôi nói thế nào?".

"Chẳng nói gì. Em cũng chỉ nói với anh ấy là cãi nhau với người nhà, nên đến chỗ chị ở vài ngày. Việc làm ăn ở quầy bán rau anh ấy tự lo liệu."

"Hãy thuê một căn hộ trước, về nhà chuyển những vật dụng cần thiết đến. Ở chỗ chị còn ít tiền, mấy tháng đầu vẫn có thể trụ được." Khánh Đệ thấy em gái vừa nghe cô nói đến về nhà đã co rúm người lại, trái tim khẽ nhói đau, nhưng vẫn kiên quyết nói: "Tiểu Ái, có chị đây".

Ai Đệ như được tiếp thêm dũng khí, hỏi: "Vậy mẹ thì sao?".

Khánh Đệ cắn môi trầm ngâm hồi lâu, đành nhẫn tâm quyết định, nói: "Mẹ đã sống với ông ta cả đời, chắc sẽ có cách để đối phó. Giờ chị không thể lo được cả cho mẹ, em càng không thể về ở nhà đó nữa. Nếu có chuyện, sẽ đưa mẹ ra ngoài ở sau".

"Còn cả tiền tiết kiệm của em nữa, tiền của em đều để ở nhà."

Khánh Đệ vuốt tóc em gái, nhận lời: "Yên tâm, chị sẽ lấy cho em. Đấy là của hồi môn mà Ái Đệ của chị đã phải vất vả khổ sở để dành mà".

Hai tay Ái Đệ siết mạnh, ngả đầu lên vai cô, nghẹn ngào khẽ nói: "Chị, em sợ lắm".

"Không sao. Sẽ qua cả thôi. Cho dù có gặp khó khăn, nhưng sẽ qua thôi."

Sau khi hai chị em bàn bạc xong, Khánh Đệ liền hẹn với Khương Thượng Nghiêu về Vấn Sơn thuê một căn phòng nhỏ trước, cô điện về nhà xác định xem bố có nhà hay không rồi họ mới lái xe về.

Khương Thượng Nghiêu hỏi: "Có cần anh lên cùng không?".

"Không cần. Em nói chuyện với mẹ một lát. Anh giúp em tìm xem có thứ gì để đựng đồ không, em cần phải thu dọn đồ của Ái Đệ, rồi sẽ gọi điện cho anh."

Ái Đệ lo sợ hỏi: "Vậy còn em thì sao?".

"Em có muốn cùng chị lên nhà nói chuyện với mẹ không?"

Ái Đệ đấu tranh giữa sự nhớ nhung và nỗi hoảng sợ trong lòng, cuối cùng lắc đầu nói: "Mấy ngày nữa em sẽ gọi cho mẹ".

"Vậy được. Em lên xe ngồi chờ."

Mẹ cô thấy con về, đương nhiên rất vui, cứ đi theo phía sau Khánh Đệ hỏi: "Em con đâu? Khánh Đệ, Ái Đệ không ở cùng con à?".

Khánh Đệ không muốn ở lại nhà quá lâu, vừa vào phòng thu dọn quần áo của Ái Đệ vừa giải thích với mẹ: "Nó ở dưới tầng đợi con. Mẹ, thời gian này Ái Đệ sẽ chuyển ra ngoài sống. Có chuyện gì mẹ gọi vào di động cho em, hoặc gọi cho con cũng được".

Sắc mặt mẹ cô bỗng trở nên hoảng hốt, ngồi phịch xuống mép giường, một lúc sau mới nhìn Khánh Đệ bằng ánh mắt bất lực, nói: "Khánh Đệ, con nói với em rằng, bố con với nhau không thể có mối thù không đội trời chung. Tính khí bố con không tốt, nhẫn nhịn một chút rồi sẽ qua thôi. Bao nhiêu năm nay, khổ sở vất vả để duy trì gia đình này, mẹ cũng rất khó chịu, nhưng vẫn là một gia đình đúng không? Con đi dạy học ở nơi xa như thế, Ái Đệ lại chuyển ra ngoài sống, thì còn gì là gia đình nữa? Bao năm qua mẹ là vì cái gì? Đều chẳng phải vì hai con sao?". Mẹ cô chưa nói xong đã khóc.

Khánh Đệ dừng tay, nhìn người mẹ già nua trước tuổi của mình, trong lòng vừa thấy có lỗi vừa tức giận.

Cảnh mẹ một tay kéo cô, một tay ôm Ái Đệ hoảng hốt đi từ Vấn Sơn về Dã Nam lại hiện ra trong đầu, năm đó cô cũng đã từng phản kháng lại, đấy là khi cô vẫn còn ôm ấp những mộng tưởng đẹp đẽ với cuộc sống.

Sự phẫn nộ trong lòng Khánh Đệ dần nhạt đi, chỉ còn lại nỗi bi thương không nói thành lời. "Mẹ, mẹ có bao giờ nghĩ rằng, nếu năm đó mẹ ly hôn với ông ta, thì chúng ta sẽ thế nào không? Có thể mẹ vẫn ở quê và đã tìm được một người đàn ông khác, cũng có thể mẹ đã đi làm, dù tiền kiếm được chỉ đủ mua mấy túi gạo. Mặc dù khổ nhưng không cần phải cầm bát xin ăn như bây giờ, con và Ái Đệ cũng vẫn sẽ trưởng thành, mẹ cũng có được khoảng hai mươi năm vui vẻ. Mẹ, nếu cho mẹ được chọn lại, thì như thế Iiệu có tốt hơn không?"

Mẹ cô im lặng, khuôn mặt đờ đẫn trái tim nguội lạnh, thấy Khánh Đệ lại bắt đầu thu dọn đồ đạc, bà đột nhiên túm chặt tay cô, cầu khẩn: "Khánh Đệ, chúng ta hãy thương lượng một chút, nhẫn nhịn thêm hai năm nữa, khi con và Ái Đệ đã lấy chồng, mẹ hoàn thành tâm nguyện rồi, các con muốn thế nào cũng được".

"Mẹ!" Khánh Đệ ném đồ trên tay xuống, không thể kiềm chế được cơn giận trong lòng: "Còn phải nhịn thế nào nữa? Ông ta vốn không phải là người. Chỉ cần ông ta còn một chút nhân tính sẽ không làm những chuyện đó! Ái Đệ giờ đang ở bên ngoài, cứ nói đến bố là nó run cầm cập. Mẹ, mẹ muốn giúp ông ta ép Ái Đệ vào đường sao?".

Cô nói xong, không để ý tới phản ứng của mẹ, kéo ngăn kéo ra tìm tiền.Sau đó, cơn giận được đè nén bởi vẻ bình tĩnh bề ngoài đang lan ra toàn thân, cô quay người lại hỏi mẹ: "Mẹ, mẹ có động vào tiền tiết kiệm của Ái Đệ không?".

Mẹ cô lắc đầu quầy quậy, Khánh Đệ còn chưa kịp mở miệng hỏi thêm, đã nghe thấy giọng nói lè nhè kéo dài sặc mùi rượu của bố cô vang lên ngoài cửa: "Tao lấy đấy, làm sao?".

Đây chính là dấu hiệu cho thấy ông ta sắp bùng nổ.

Mẹ Khánh Đệ nhất thời tinh thần hỗn loạn, liếc mắt nhìn về phía con gái đang mặt đanh lại đứng trước bàn, vội bật dậy: "Lão Thẩm, về rồi à? Hiếm khi Khánh Đệ về...".

"Cút!" Bố cô vung tay hất mẹ cô ra, đứng trước cửa phòng chỉ thẳng vào mặt Khánh Đệ chửi rủa: "Mau cút cho tao! Nuôi con chó nó còn biết vẫy đuôi mừng chủ, nuôi hai đứa tiện nhân chúng mày thật chẳng ra cái quái gì! Tiền tao cầm đấy, thì sao? Tao nuôi chúng mày lớn phải ăn phải uống không cần tiền chắc?

Ông mày bỏ tiền ra nuôi thì chúng mày phải trả! Sau này nếu thiếu một đồng tiền dưỡng lão, ông không để chúng mày yên đâu!".

Ông ta nói xong định túm Khánh Đệ lôi ra ngoài, mẹ cô giơ tay ra chắn ngang, lại một lần nữa bị ông ta đẩy ngã dúi dụi vào góc tường, Khánh Đệ vớ lấy cái lược trên bàn nhằm thẳng vào mặt ông ta mà bổ tới, ông ta không kịp đề phòng, trong lúc né người để tránh, Khánh Đệ đã chạy thoát khỏi phòng. Trong chốc lát, cô điềm tĩnh quay lại, trên tay là con dao sáng loáng, con dao bị cô cắm phập vào cửa gỗ, cửa rung lên từng hồi.

"Khánh Đệ." Mẹ cô kinh hãi.

Khánh Đệ lờ đi như không nghe thấy, đôi mắt sắc lẹm không rời khỏi người bố: "Thẩm Nhị Phong, ông cứ việc gây hấn, nếu ông không sợ tai tiếng truyền tới cơ quan làm mất mặt tổ tông họ Thẩm!".

Một Khánh Đệ ghê gớm đanh đá như thế ông ta chưa từng thấy. Trong ấn tượng của mình, con gái thứ hai còn có chút giống bố, con gái đầu mềm yếu giống hệt mẹ. Lúc này, ông ta có chút kinh ngạc, lại có chút thẹn quá hóa giận, mặt đỏ gay xuống tận cổ, những thớ thịt trên mặt giật giật, bước từng bước lớn về phía trước, cánh tay to lớn vung ra, miệng chửi rủa: "Ông mày cũng…".

Khánh Đệ chuẩn bị rút con dao đang cắm ở cửa xuống, thì một bóng người lướt qua bên cạnh cô, bàn tay điên dại của bố cô bị người đó giữ chặt trên không trung. "Chú, chú bớt giận."

"Mẹ mày chứ…" Thẩm Nhị Phong gắng sức rút tay lại, cổ tay như bị kẹp bởi kìm sắt, lần nào cũng vô ích, bất giác nổi giận đùng đùng chửi bới: "Đồ ranh con!", vung tay trái lên, định đập vào cổ người đứng phía trước.

Cánh tay trái Khương Thượng Nghiêu nắm chặt cổ tay ông ta, tay phải hất bàn tay kia ra, đồng thời tung chân đá thẳng vào ngực, động tác nhanh nhẹn dứt khoát.

Chỉ thấy Thẩm Nhị Phong bị Khương Thượng Nghiêu đạp một cái đập người vào tủ đầu giường, tay ôm bụng thở hồng hộc, anh quay lại nhìn Khánh Đệ với đôi mắt áy náy, rồi quay sang nói với Thẩm Nhị Phong: "Chú. Chú bớt giận. Có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng. Động tay động chân không hay lắm". Nói rồi đưa di động cho Khánh Đệ, dặn dò: "Em gọi điện cho Hắc Tử, chuyện này vẫn để cậu ta đến giải quyết thì hơn".

Mẹ Khánh Đệ vẫn đang sững sờ đứng bên cạnh giờ mới giật mình bừng tỉnh, quay trái quay phải, cuối cùng vẫn hét gọi: "Lão Thẩm", rồi chạy lại đỡ chồng đứng dậy. Thẩm Nhị Phong đang giận dữ, hất tay đẩy vợ ra, ngồi dưới đất nhíu mày hỏi Khánh Đệ: "Đồ con gái mất nết, mới ra ngoài mấy ngày mà đã quan hệ với loại đàn ông đầu đường xó chợ rồi".

Khánh Đệ nghiêm sắc mặt, chẳng buồn để ý tới bố, điện thoại.

Khương Thượng Nghiêu khẽ nhíu mày, ngồi xổm xuống, nhìn Thẩm Nhị Phong, rồi móc bao thuốc ra ném cho ông ta một điếu, chẳng cần biết ông ta có nhận hay không, tự mình rút một điếu châm hút.

Chẳng mấy chốc Hắc Tử cùng đồng nghiệp đã đến dưới khu nhà cô, Ái Đệ đang ngồi trên bậc cầu thang đờ đẫn, Hắc Tử thấy vui vui: "Tiểu nha đầu, anh đến cứu nguy đây, cũng không thèm chào anh một tiếng?".

Ái Đệ liếc mắt nhìn anh ta một cái, rồi lại tiếp tục nhìn về hướng vừa nhìn, ánh mắt thất thần. Hắc Tử nhìn theo ánh mắt Ái Đệ, bên ngoài cánh cửa sắt không một bóng người, ngay lập tức anh ta trở nên gượng gạo, men theo chân cầu thang nơi Ái Đệ ngồi đi lên trên.

Người như Thẩm Nhị Phong, nhìn tưởng hung hăng tìm bạo, thực ra chỉ được cái miệng hùm gan sứa, ngoài cứng trong mềm. Nhân tính của con người đã được ngầm mặc định với suy nghĩ kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, khi gặp kẻ mạnh thật sự, ông ta sẽ xuống nước ngay.

Sau khi Hắc Tử đưa đồng nghiệp lên thực hiện đúng quy trình làm việc, hỏi cung, ghi chép, còn chưa hỏi xong Thẩm Nhị Phong đã móc tiền tiết kiệm của Ái Đệ ra trả.

Trước khi chuyển đồ ra cửa, Khánh Đệ quay lại nhìn mẹ nói: "Mẹ, lát nữa con sẽ gọi điện cho mẹ".

Mẹ cô cố ngăn nước mắt gật đầu.

Vừa xuống được hai tầng, thì nghe thấy giọng một người đàn ông mắng Ái Đệ: "Mấy hôm nay em làm gì hả? Ái Đệ, chuyện làm ăn cũng không cần lo nữa hả? Ngày nào chị anh cũng phải bế con đến trông hàng giúp chúng ta, thế chị ấy không phải lo việc buôn bán của mình chắc?".

Ngay sau đó là tiếng Ái Đệ ấm ức: "Lôi Lôi"

"Hướng Lôi."

Người đó quay đầu lại thấy Khánh Đệ, lập tức gọi: "Chị, chị không sao chứ? Nghe Ái Đệ nói vì cô ấy mà chị và chú cãi nhau, em nghe điện xong liền chạy vội tới đây".

Khánh Đệ cười gật đầu: "Sao không lên nhà?".

Thấy Hướng Lôi vò tóc, động tác trẻ con đó có vài phần rất giống Diêu Cảnh Trình, nói: "Thì em gặp Ái Đệ ở đây, đang nói mấy câu."

Khương Thượng Nghiêu liếc nhìn cậu ta rồi nói với Khánh Đệ: "Anh chuyển đồ ra xe trước, chút nữa cùng đi ăn tối".

Khánh Đệ gật đầu vâng, ngay sau đó thấy Hắc Tử đi lách qua người họ, tay cầm túi lớn túi nhỏ đưa cho Hướng Lôi, nhét hết vào tay cậu ta: "Bạn gái của mình thì chăm sóc cho tốt, biết không hả?"

Hướng Lôi hết sức ngạc nhiên, lại nhìn bộ cảnh phục trên người Hắc Tử, Hắc Tử cao hơn cậu ta cả một cái đầu, đành dạ đáp lời.

Cả đám người lần lượt ra khỏi cổng, Khánh Đệ và em gái rớt lại phía sau. Ái Đệ tâm trạng vẫn rất bất ổn, Khánh Đệ nhìn thấy ngay, cô âm thầm thở dài rồi nói: "Ái Đệ, nếu như sợ ở một mình, thì cùng chị về Dã Nam đi, chị nuôi được em".

Ái Đệ cố nặn ra một nụ cười, lắc đầu: "Chị, em đã lớn rồi. Không sao đâu. Dần dần cũng sẽ quen. Chị yên tâm". Không biết nó nghĩ gì, dừng lại một lúc mới nói tiếp: "Tí nữa em không đi ăn cơm đâu, em về nhà dọn dẹp sắp xếp đồ, rồi cùng Lôi Lôi đi dọn hàng".

"Ái Đệ!"

"Chị." Ái Đệ dừng bước, vẻ mặt rất nghiêm túc. "Em là người lớn rồi. Có những việc phải tự mình đối mặt. Con đường em chọn, em cũng phải tự mình đi."

Khánh Đệ nhất thời không biết nên vui mừng hay cảm thán. Cô luôn cho rằng Ái Đệ bốc đồng lỗ mãng, có chút khôn lỏi, già đời, cô luôn lo lắng sẽ có ngày em gái sảy chân vấp ngã, vì vậy luôn bảo vệ nó dưới đôi cánh của mình. Bao năm nay cô vẫn không ngừng cố gắng và ép buộc bản thân, vì muốn sau này có thể chăm sóc cho mẹ và em. Nhưng cô quên mất rằng, cuộc đời mỗi người phải do tự mỗi người quyết định.

Trên đường về Dã Nam, cô im lặng hồi lâu không nói. Khuôn mặt Ái Đệ giống như hiện ra trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc và chân thành đó vẫn xinh đẹp mỹ lệ như xưa, nhưng không còn vẻ ngông nghênh nữa. Cái giá của sự trưởng thành mà phải hy sinh hạnh phúc, là bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời mỗi người. Khánh Đệ lại một lần nữa thở dài.

Khương Thượng Nghiêu lái xe, thỉnh thoảng quay sang nhìn cô lo lắng.

Khánh Đệ cuối cùng cũng nhận ra sự quan tâm của anh, mỉm cười lơ đãng, nói: "Em không sao. Chỉ là có chút ngậm ngùi".

Anh gật đầu như hiểu: "Nhìn về phía trước, đừng quay đầu lại", ngay sau đó giải thích: "Bà anh thường nói vậy".

Khánh Đệ khẽ khựng lại, cảm thấy nhẹ nhõm hơn. "Em rất quý bà anh, và cũng thích nhà anh nữa. Mặc dù nhỏ, đồ đạc kê đầy phòng, nhưng không khí gia đình ấm áp, khiến người ta vào là muốn ngồi xuống, muốn nghỉ ngơi, muốn ngủ một giấc. Bà cũng thế, nhìn những nếp nhăn của bà là muốn mỉm cười, trong lòng cũng thấy dễ chịu hơn, nhẹ nhàng hơn, đột nhiên thấy tốt lành."

Khương Thượng Nghiêu nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ: "Anh vào phòng em ở ký túc xá giáo viên cũng có cảm giác ấy, yên tĩnh thanh bình, chỉ muốn chợp mắt một lúc".

"Đấy là vì anh mệt rồi." Khánh Đệ quay đầu lại nhìn anh.

Anh nghe thấy thế liền phá lên cười lớn.

Khánh Đệ oán trách liếc anh, nói: "Đang tâm sự với anh mà, cố ý lảng sang chuyện khác".

Khương Thượng Nghiêu đưa cánh tay phải sang, nắm lấy tay cô, trịnh trọng nói: "Anh biết. Anh cũng nói thật đấy. Không chỉ ở ký túc xá của em đâu, thực ra chỉ cần ngồi bên cạnh em, chỗ nào cũng được, đều thấy thanh bình, chẳng phải nói gì hết, cứ thế thoải mái chỉ muốn ngủ".

Những lời mộc mạc và chân thành đó khiến Khánh Đệ cảm thấy ngượng ngùng, trong lòng lại vui sướng liếc trộm về phía anh đánh giá độ chân thật của câu nói ấy, ngọt ngào mỉm cười.

Hai người đi thẳng về thôn Châu, theo lời Khương Thượng Nghiêu thì là: "Dù sao tối nay em cũng không phải soạn giáo án, về đấy đọc sách không bằng ở đây nhìn anh".

Mấy hôm em gái ở Dã Nam, việc học máy tính của lão Lăng và Đại Lỗi cũng tạm dừng, Khánh Đệ thầm nghĩ đến đấy xem họ học hành thế nào cũng tốt. Ai ngờ khi vào trong phòng Khương Thượng Nghiêu, không thấy bàn làm việc của anh đâu nữa.

Lưu Đại Lỗi nhiệt tình pha trà rót nước, nói: "Bọn em ở phòng bên cạnh, anh Khương nói trước đây làm việc hay ăn uống đều ở trong phòng này cả, thật không ra làm sao, phải quy hoạch lại cho nghiêm túc".

Khánh Đệ tán thành: "Như vậy rất tốt".

Lưu Đại Lỗi ngửa đầu ra sau, ánh mắt như muốn nói "Chị dâu thật chậm hiểu", sau đó tặc lưỡi, đứng sát vào người Khánh Đệ nói nhỏ: "Chị dâu, chị là người rất thông minh. Sao những chuyện như thế này chị lại không tinh ý thế. Anh Khương muốn đuổi bọn em đi, rõ ràng là…".

Còn chưa nói xong, tiếng bước chân của Khương Thượng Nghiêu đã vọng lại từ ngoài cửa, Lưu Đại Lỗi lập tức ngồi thẳng người lên: "Chị dâu, chị uống nước đi".

Sau khi Khương Thượng Nghiêu vào phòng, liếc mắt nhìn qua khuôn mặt đang không hiểu chuyện gì của Khánh Đệ và vẻ mặt hết sức nghiêm túc đứng đắn của Lưu Đại Lỗi, hỏi: "Nhị Hóa, cậu lại nói lung tung gì đấy?".

"Không có gì. Chỉ hỏi chị dâu gần đây có bận không thôi."

Lưu Đại Lỗi vẻ mặt vô tội khiến Khánh Đệ không nhịn được cười. Khương Thượng Nghiêu cũng không hỏi nhiều, dặn dò Khánh Đệ: "Mấy hôm nay phải làm việc đêm, anh xuống mỏ xem tiến độ thế nào, em ở trong phòng dùng máy tính". Nói rồi cầm chiếc cốc trước mặt Khánh Đệ uống một hơi nửa cốc, quay người đi ra ngoài rồi quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lưu Đại Lỗi: "Vẫn còn ngồi đấy".

Sau khi Lưu Đại Lỗi ấm ức theo anh ra ngoài, Khánh Đệ mím môi cười, cầm cốc lên uống một hớp nước, đột nhiên nhận ra đây là cốc trà của anh, bất giác như nghẹn cứng.

Khi anh quay lại trời đã sâm sẩm tối, Khánh Đệ rõ ràng đã tắm và thay quần áo, khi anh kéo ghế ngồi sát vào cô thoáng ngửi thấy mùi xà phòng thơm. Cô đẩy chiếc cốc vừa rót đầy nước về phía anh, Khương Thượng Nghiêu thuận tay cầm lên uống mấy hớp: "May quá, đang khát, vừa rồi mũi lại hít rất nhiều bụi".

Khánh Đệ vô tình liếc nhìn yết hầu đang lên xuống ở cổ anh, mặt nóng bừng quay đầu nhìn vào màn hình, tiếp tục gõ chữ.

Anh ghé sát vào người cô hỏi: "Đây là cái gì?".

"Chat, phần mềm chat, em đang chat với Đàm Viên Viên, bạn học cũ của em." Hơi thở của anh vô tình lướt qua phần tóc mai của cô, Khánh Đệ nói xong cắn chặt môi, đột nhiên nhớ lại ngày hôm ấy cô kiễng chân, bám vào vai anh, đặt môi mình lên môi anh, lòng dạ rối bời, nhất thời đánh sai vài từ.

"Cái này hay thật." Giọng anh nghe rất điềm tĩnh bình thản.

Khánh Đệ thầm mắng mình luôn bị chi phối tâm trí vì anh, định gõ hai từ tạm biệt để chào Đàm Viên Viên, đột nhiên cô thấy tai mình buồn buồn, anh đang thổi vào tai cô. Khánh Đệ vừa xấu hổ vừa bực quay lại

nhìn anh, anh giữ nguyên tư thế vừa rồi, cách má cô chỉ vài phân, ánh mắt nhìn cô như trêu chọc, anh nói khẽ, "Tai em lại đỏ lên rồi".

"Anh…"

Anh cười đắc ý: "Đỏ lan tới tận cổ rồi", thấy cô ngượng tới mức không biết nên làm thế nào, anh dỗ dành: "Giúp anh lập một nick chat, có thời gian anh nói chuyện với em".

Khánh Đệ nghiến răng, lại không thể cắn anh một cái, đành trừng mắt với anh. Cho dù là vậy, nhưng tay đã mở giao diện. Bận rộn một hồi, khi hai người bắt đầu trao đổi nick cho nhau, thì điện thoại của Khương Thượng Nghiêu đổ chuông.

Đêm khuya thanh vắng, giọng Hắc Tử lại vang lên vô cùng rõ. Chỉ nghe anh ta nói: "Mình đúng là đen đủi, cả ngày tâm trạng chẳng ra gì. Vừa rồi hết giờ tăng ca về nhà, thấy cửa số nhà bị đập vỡ tan tành, mẹ mình còn nói sáng nay vừa mở cửa ra, thấy mấy con mèo chết ngay trước cửa nhà, trên tường nhà bôi bê bết máu".

Khương Thượng Nghiêu đột nhiên sầm sắc mặt, cầm điện thoại đi vài bước ra phía cửa, nói: "Có lẽ là Nhiếp Nhị. Cậu mau chuyển hai cụ đến nơi khác đi. Chuyện này chưa biết mức độ lớn nhỏ thế nào".

Đầu dây bên kia Hắc Tử nói gì đó nghe không rõ nữa, chỉ thấy ngay sau đó Khương Thượng Nghiêu lại nói: "Bên chú Đức chắc an toàn, còn sự an toàn của cậu thì sao?".

Hắc Tử lại nói gì đó, vẻ mặt Khương Thượng Nghiêu dịu lại đôi chút, trầm ngâm hồi lâu tiếp tục nghe, rồi nói: "Hai ngày sắp tới mình về Vấn Sơn, có chuyện gì đừng âm thầm chịu đựng, báo lên một tiếng".

33. Tập 1 - Chương 33

Ánh mắt Khánh Đệ không rời khỏi người anh, đợi khi anh quay lại sẽ quay đầu đi làm như không có chuyện gì nhưng không kịp nữa, nên đành hỏi thẳng: "Nhiếp Nhị?".

Khương Thượng Nghiêu nhìn cô cười: "Đừng lo lắng, hắn chỉ dọa thôi, làm thật chắc bọn chúng không dám, động vào cảnh sát là gây án lớn. Vừa rồi chúng ta đang nói tới đâu rồi?".

Nhiếp Nhị trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Đầu những năm 80, khi hắn còn là một tên tiểu tử loắt choắt, theo anh cả hống hách lộng hành nửa thành phố Vấn Sơn, cho tới tận khi anh hắn phải vào tù, anh em nhà họ Nhiếp mới chịu im hơi lặng tiếng. Rồi sau này nhờ con mắt tinh tường và thủ đoạn hơn người, hắn đã bao thầu được xưởng máy tiện, rồi lại đem đất của xưởng tiện đi cầm cố, sau vài lần trao qua đổi lại, hắn mới gọi là ổn định, bắt đầu ngóc đầu lên lại ở Vấn Sơn.

Đại trượng phu không thể một ngày không có quyền, tiểu trượng phu không thể một ngày không có tiền. Trải qua bao thăng trầm hắn đúc kết được một kinh nghiệm rằng: Đàn ông, không sao thoát khỏi hai chữ quyền và tiền. Mấy năm nay vì kiếm tiền, hắn cũng phải nhúng một chân vào bùn, rồi lại dùng tiền kiếm được để củng cố thế lực, cứ một vòng tuần hoàn như thế, hắn đã thiết lập được quyền lực của mình ở vương quốc dưới lòng đất tại Vấn Sơn.

Nhưng khi chứng kiến cảnh kẻ thù lớn nhất đời này của anh em nhà Nhiếp Nhị, dần dần thất bại trước sự công phá liên tiếp của hắn, đúng lúc sự sụp đổ không thể chống đỡ được nữa, thì hắn lại bị hớ lớn trước kế sách của đối phương, không chỉ phải dừng kế hoạch một cách không kèn không trống mà thậm chí còn phải tới gặp đối phương để cúi đầu nhân nhượng. Sự nhục nhã này, bảo hắn phải chịu đựng thế nào?

Kết quả thương lượng của hắn với lão Đức đường sắt, hai bên tự treo biển xe của mình, và ở Vấn Sơn việc của ai người ấy làm. Thoạt nhìn thì hắn đâu có thiệt thòi gì, nhưng người tinh mắt sẽ thấy ngay, hắn đã phải dốc hết sức lực, còn lão Đức đường sắt lại nhẹ như lông hồng, hắn vừa mất mặt vừa mất thế.

Nhưng hắn thật sự không có khả năng trả đũa. Những ngành có thể kiếm tiền trong tay hắn thực sự chỉ là những ngành phạm pháp, quán bar không cần phải nói, đến ngay cả kinh doanh mỏ than cũng phải vô cùng thận trọng. Hắn cứ nghĩ đến cảnh cả kho thuốc nổ bị người khác cho một mồi lửa, dẫn đến khả năng sập mỏ, là đã toát hết mồ hôi lạnh. Ngược lại, con rùa già thất Đức kia hơn mười, hai mươi năm nay, vẫn nắm chặt trong tay quyền điều khiển việc vận chuyển hàng hóa, nguy hiểm lớn nhất chẳng qua cũng chỉ là phải sửa chữa xe cộ và không có chỗ mua xăng mà thôi. Nhiếp Nhị cứ nghĩ đến chuyện này, sao có thể không lửa giận bừng bừng được chứ?

Bọn tay chân cũng giống hệt hắn, cả một cục tức không rủ chỗ nào để xả, có tên đồ đệ nói muốn dọa tên Hắc Tử của lão thất Đức ấy một trận, hắn cũng chẳng lên tiếng can ngăn.

Sáu tháng cuối năm đã trôi qua một nửa, bắt đầu từ Trung Thu là liên miên các loại lễ tết lớn nhỏ, bè phái lớn nhỏ đã bắt đầu đợi đút lót. Từ trước tết Trung Thu, hắn đã phải chuẩn bị rồi.

Những nhân vật có thân phận địa vị như bí thư Ngụy đương nhiên không thể qua quýt đơn giản, trước tết Trung Thu vài ngày, cuối cùng hắn cũng hẹn được với Ngụy Hoài Nguyên, hai người cùng ăn cơm, rồi cùng đi xe đến thư giãn ở sauna Nhiếp Nhị.

Massage được một nửa, Ngụy Hoài Nguyên liền ra hiệu cho nhân viên massage ra ngoài. Khi cửa khép lại, anh ta quấn một chiếc khăn rồi ngồi dậy, rút một điếu thuốc ra. Nhiếp Nhị vừa giúp anh ta châm lửa, vừa thầm cười nhạo con chó nhỏ nhà Ngụy này thời gian đầu nghèo tới mức ngày nào cũng ăn chực nằm chờ ở chỗ hắn cho qua ngày đoạn tháng.

"Nhị Ca, sang năm việc làm ăn e là không ổn rồi."

"Nghĩa là sao?"

Ngụy Hoài Nguyên nhả một hơi khói, nói: "Chuyện tổng công ty năng lượng của tỉnh đang tiến hành tái cơ cấu, anh biết chứ?" Thấy Nhiếp Nhị gật đầu, Ngụy Hoài Nguyên nói tiếp: "Chủ tịch hội đồng quản trị mới của tập đoàn năng lượng Phó Khả Vi, trước kia là cục trưởng cục than và khoáng sản, ông ta có lẽ không phải là người của chúng ta, không dễ đâu. Nghe bố vợ tôi nói ông ta tính khí rất khó chịu và thủ đoạn cũng rắn, rất hợp với tính cách của tỉnh trưởng Ba, cũng có nghĩa là một thanh kiếm sắc trong tay lão Ba".

"Mấy công ty than và khoáng sản nhà nước của tỉnh chiếm cứ ở những huyện khác nhau, thanh kiếm của ông ta chưa chắc đã quét tới Vấn Sơn phải không?" Nhiếp Nhị mặc dù có cảnh giác, nhưng vẫn tỏ vẻ xem thường, không quan tâm.

"Cái này cũng không chắc được. Theo tin tức mà bố vợ tôi nghe ngóng được công ty tập đoàn năm nay sẽ chỉnh đốn lại mấy công ty than nhà nước lớn, sang năm bắt đầu nhằm vào các công ty nhỏ, chủ yếu là mấy công ty có độ an toàn lao động kém và sản lượng thấp, nhất định sẽ đóng cửa hàng loạt. Đừng đùa, riêng cái khoản chỉ tiêu an toàn, bao nhiêu người..." Ngụy Hoài Nguyên dùng tay động tác cắt ngang cổ. "Nhị Ca, chuyện này không thể xem thường".

"Mẹ kiếp, mới thả có mấy năm?" Nhiếp Nhị nằm xuống suy nghĩ, lúc này hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì đã hòa giải với lão thất Đức. Nếu thất Đức bị ép vào cảnh chó cùng rứt ném cho mỏ của hắn một mồi lửa, thì chẳng phải tự hắn lao vào lỗ châu mai rồi sao. "Thế thì phải làm sao? Cậu yên tâm, chứng nhận an toàn gì gì đó đều có hết. Mẹ nó, tôi lại phải bỏ ra một khoản lớn."

"Nhị Ca, tôi sớm đã khuyên anh phải làm cho xong mấy thứ giấy phép đấy đi, anh lúc nào cũng chỉ nghĩ cách tiết kiệm chút tiền đó. Giờ với tình hình này, bỏ tiền ra mà xong được việc đã là quá tốt rồi". Ngụy Hoài Nguyên dụi đầu thuốc: "Thế nào? Tôi nghe nói gần đây không thuận lợi lắm".

"Đừng nhắc nữa, khốn nạn. Con rùa già thất Đức, bình thường co vai rụt cổ vào trong mai, thỉnh thoảng thò đầu ra cắn người ta một cái đúng là cũng đau đấy. Còn cả hai con chó hắn ta nuôi, một tên thì khoác lên người bộ da đen sì khệnh khạng thị uy. Một tên trốn về tận Dã Nam làm mỏ, mà còn phát tài nữa chứ. Mẹ chó!"

“Nhị Ca, ý anh muốn nói đến…”

“Chính là nhân tình của cái con sao chổi nhà cậu đấy! Sao? Sợ rồi à?” Nụ cười ác ý của Nhiếp Nhị ẩn chứa chút hả hê trước cảnh hoạn nạn của kẻ khác. “Sớm biết sợ, ép một cô gái tốt như thế phải treo cổ. Bảo cậu sớm đưa nó đến chỗ tôi, đảm bảo cậu chẳng liên quan gì, thỉnh thoảng lại còn được vui vẻ.”

Dưới ánh đèn lờ mờ khuôn mặt gầy đét của Ngụy Hoài Nguyên trở nên đanh lại: “Giờ hắn đang làm gì?”.

Nhiếp Nhị thu lại nụ cười, ánh mắt gian xảo: “Ở Dã Nam, cũng làm than, chẳng biết giẫm phải bãi phân chó gì, mà hắn khai thác được than Antraxit ở một cái mỏ bỏ hoang chẳng ai thèm ngó đến. Mẹ kiếp, sản lượng hằng năm phải đến mấy chục vạn tấn. Mỏ than được bao vây rất chặt, không lọt được dù chỉ một giọt nước. Người của tôi mấy lần đến đấy, hắn đều tránh được, đã vậy còn bị bắt giải về”.

Ngụy Hoài Nguyên châm một điếu thuốc nữa, mượn động tác châm lửa để che giấu sự khinh bỉ trên nét mặt và nỗi hoang mang kỳ lạ đang dâng lên trong lòng. Anh ta thầm nghĩ, Nhiếp Nhị cũng chẳng còn gì để lợi dụng nữa, vẫn quen dùng cách giải quyết vấn đề trước kia, đợi khi thể chế mới ra, sự hung hăng khoác lác lúc này của hắn chính là những tội trạng mà hắn sẽ bị liệt kê ra sau này. Còn về tên họ Khương kia… bàn tay châm lửa của anh ta khẽ run run.

Nhiếp Nhị qua khóe mắt liếc thấy vẻ mặt của Ngụy Hoài Nguyên, trong lòng khẽ run, suy nghĩ một lúc rồi điềm tĩnh hỏi: “Tiểu Ngụy Tử, đừng có giả vờ giả vịt với anh, có gì cứ nói! Mọi người đều cùng hội cùng thuyền, ai chẳng hiểu ai. Cậu thật sự không sợ tên tiểu tử kia phát tài rồi, quay về tìm cậu tính sổ sao?”.

Một câu nói đánh trúng nỗi đau trong lòng Ngụy Hoài Nguyên, khuôn mặt Nhạn Lam treo lơ lửng cúi xuống nhìn anh ta chợt lướt qua trước mắt, cơ thể vừa được massage nóng rực giờ lại lạnh xuống vài độ, lạnh tới thấu xương.

Anh ta rùng mình một cái, cố gắng nở nụ cười: “Nhị Ca, anh coi em là người thế nào chứ? Huynh đệ gặp rắc rối sao em có thể làm ngơ? Em còn đang nghĩ… em đang nghĩ, dùng cách nào để sang năm đẩy cái mỏ của tên tiểu tử kia vào danh sách bị chỉnh đốn cải cách đây”.

Khương Thượng Nghiêu biết tin không muộn hơn Nhiếp Nhị, trên thực tế, các kênh tin tức của chú Đức còn rộng hơn cả Ngụy Hoài Nguyên..

“Nhìn một cách toàn diện thì, việc này có ảnh hưởng tốt cũng có ảnh hưởng xấu, lợi hại song toàn.” Nghe chú Đức kể xong đầu đuôi câu chuyện, Khương Thượng Nghiêu suy nghĩ một Iúc rồi bình tĩnh trả lời như thế.

Chú Đức cười tán thưởng: “Nói rõ hơn xem nào, sao lại lợi hại song toàn?”.

“Chú Đức, điều này chẳng phải rất rõ ràng sao? Chỉnh đốn lại những mỏ có sản lượng thấp, chỉ số an toàn thấp, thậm chí có thể sẽ đóng cửa hàng loạt các mỏ kiểu ấy, đây là vì họ đang suy nghĩ tới an toàn và bảo vệ môi trường, còn cả tiết kiệm tài nguyên nữa. Điều đó có nghĩa sẽ lại phải bỏ một đống tiền để đầu tư các thiết bị an toàn, có lợi là, đóng cửa một loạt các mỏ than nhỏ thì mức độ cạnh tranh cũng sẽ giảm bớt. Tóm lại, đại khái là tốt, dù đột ngột đưa ra chính sách ‘Tài nguyên có giá, quyền sở hữu rõ ràng’, ít nhất thì họ cũng không định chém một đao dứt khoát, đây là một cách biến tướng để mở một lối thoát cho các doanh nghiệp tư nhân, cho thấy tư bản tư nhân vẫn rất được coi trọng.”

“Vậy thì cậu tự tin chứ?”

“Chú Đức, mỏ than ở thôn Nam, người dân ở đấy chiếm không ít cổ phần, việc đóng cửa là không thể. Mà nếu bị đóng cửa thật cũng chẳng cần cháu phải lộ diện, có khối người muốn xông ra giành lại công bằng. Bọn họ không bì được với những kẻ có cổ phần ở các mỏ khác, họ cũng chẳng có thân phận quan cách gì, kẻ đi chân đất không sợ người đi giày. Còn mỏ ở thôn Châu, cháu đã tính rồi, sản lượng bình quân hằng năm khoảng vài chục vạn tấn, qua ngưỡng bị đưa vào danh sách chỉnh đốn. Đợi qua đợt chỉnh đốn này, cháu sẽ cho mở cái giếng than thứ hai, sản lượng bình quân hằng nằm có thể lên đến trăm vạn tấn.” Đã là người nhà Khương Thượng Nghiêu cũng không giấu giếm nữa.

Quả nhiên hai mắt chú Đức sáng lên: “Trăm vạn tấn…Tiểu tử câu, ta không tin cậu thật sự gặp may, cả một con chuột lớn như thế bị cậu tóm gọn rồi? Hắc Tử luôn miệng nói sang năm đổi xe mới, thì ra đều là đốt tiền”.

Vừa nói xong, Hắc Tử lập tức tỏ vẻ không vui, đáp: '"Chú, có tiền không tiêu để mốc ra à? Mà cháu tiêu tiền cũng là để thúc đẩy kinh tế phát triển. Hơn nữa, Thạch Đầu không thể suốt ngày gặp vận xui được đúng không ạ?".

Đối với hai từ gặp may, Khương Thượng Nghiêu chưa bao giờ giải thích nhiều về nó, chỉ cười, đưa câu chuyện về lại đúng chủ đề của nó: "Không chỉ là chuyện giếng than thứ hai, nếu nói tới trường hợp xấu, lần chỉnh đốn này phá sản là điều không tránh khỏi, thiết bị an toàn cũng phải đầu tư không ít. Suy nghĩ của cháu là, sản lượng lớn như thế, bán lẻ chẳng thú vị gì, chi bằng tìm người hợp tác. Cây to bóng lớn, lại không cần phải suy nghĩ đến chi phí cho kênh tiêu thụ".

"Ý của cậu là..." Chú Đức nheo mắt lại: "Tập đoàn năng lượng của tỉnh?".

Khương Thượng Nghiêu thầm tán dương, quả nhiên gừng càng già càng cay. Anh ngồi thẳng người lên, trình bày rõ suy nghĩ đã tính toán từ lâu: "Chú Đức, các xưởng luyện than cốc ở Vấn Sơn đều là các doanh nghiệp đã già nua, bao nhiêu năm cũng chẳng có gì thay đổi, thiết bị lạc hậu, ô nhiễm vô cùng. Nếu có thể cải tạo mới lại từ đầu, thì than Antraxit ở mỏ của cháu có thể là nguyên liệu để luyện cốc tốt. Cháu đang nghĩ, bên cạnh Vấn Sơn nguồn tài nguyên phong phú, hoàn toàn không cần quan tâm đến vấn đề vật liệu. Nếu tập đoàn năng lượng này có con mắt nhìn xa trông rộng, đầu tư vào xưởng luyện cốc của Vấn Sơn, công nghiệp hóa ngành than, khí đốt, đừng nói tới chuyện khác, giờ thị trường thép đang phát triển như thế, chỉ riêng luyện kim một năm đã phải tiêu hao bao nhiêu? Có điều cháu cũng chỉ nói thế thôi, chứ nếu làm thật cháu không có bản lĩnh lớn như vậy".

Hắc Tử sững người mất một lúc, vỗ đùi kêu lên: "Thạch Đầu, cậu thật là thằng có dã tâm lớn".

Khương Thượng Nghiêu lấy lại cách nói trẻ con trước mặt Hắc Tử, liếc mắt nhìn Hắc Tử một cái rồi phản bác: "Như thế người ta gọi là có chí hướng! Còn như cậu thì sẽ được gọi ỉn ăn chờ chết".

Phản ứng bộc lộ bản tính này rõ ràng là muốn mua vui cho chú Đức, chú Đức vui sướng nhìn hai đứa trẻ đấu khẩu với nhau, rồi sau đó xua tay nói: "Con đường ta đi những năm trước quả thật quá bảo thủ, chỉ nghĩ cách làm tốt ngành vận chuyển, không kẻ nào động đến là được rồi, cuối cùng lại để cho Nhiếp Nhị có cơ hội. Đừng nói tới những chuyện khác, chỉ bàn về vấn đề quan hệ bên trên, có thể làm được ở những ngành này, thực tế không sao bì được với Nhiếp Nhị". Chú Đức như suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt tiếc nuối. Trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên lấy lại tinh thần, nói "Cũng chẳng phải hoàn toàn không có cách. Có điều, Thạch Đầu này, chuyện từ từ đâu sẽ có đó, nhìn xa trông rộng là tốt, nhưng, khi bắt tay vào làm không nên sốt ruột. Trước tiên phải tạo được thế lực đã, rồi kiên nhẫn chờ đợi, ắt sẽ có cơ hội".

Khương Thượng Nghiêu suy nghĩ về câu nói này hồi lâu, sau đó im lặng gật đầu.

"Cậu cứ chuẩn bị đồ đi, trước Tết ta sẽ cùng cậu tới Nguyên Châu một chuyến. Gặp mấy người bạn cũ."

Hắc Tử còn đang gãi đầu, Khương Thượng Nghiêu đã phản ứng lại ngay, cung kính hỏi: "Chú Đức, quà kiểu gì ạ?".

"Tùy cậu, nhưng phải nho nhã một chút. Chữ hay tranh đều được. Đừng có mua mấy hàng nhái tới, bạn ta đều là chuyên gia cả đấy"

Khương Thượng Nghiêu nói cháu hiểu, khéo léo cảm ơn ý tốt của chú Đức khi giữ ở lại ăn cơm. Lúc đi ra cửa, anh đưa mắt nhìn về phía sông Tích Sa đang chảy không ngừng, vươn vai hít thở, cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng vô cùng như thoát ra từ mỗi lỗ chân lông, ánh mắt ngời lên đầy ý chí.

Hắc Tử tiễn anh ra ngoài hỏi: "Không ở lại ăn cơm thật à? Về nhà ăn?".

"Mấy tháng rồi chưa được nói chuyện với mẹ và bà, tết Trung Thu còn không về nhà ăn cơm nữa, e là sau này không thể bước qua cửa vào nhà mất. Mình phải đến đường Tiền Tiến, đón Khánh Đệ về cùng."

"Hôm nay gặp người lớn? Cậu hành động nhanh quá đấy!" Hắc Tử ngoác miệng kêu, nhưng ngay lập tức vội khép lại, hiếm thấy anh ta nhăn trán nhíu mày bao giờ, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

"Người anh em, cậu phải cố gắng lên, đừng để mình vượt mặt." Khương Thượng Nghiêu đắc ý vỗ vai bạn, trêu nói.

Vẻ giận dữ của Hắc Tử càng hiện rõ, đợi khi Khương Thượng Nghiêu lái xe chuẩn bị ra khỏi cửa, Hắc Tử mới hỏi: "Khánh Đệ ở đường Tiền Tiến? Chỗ em gái?".

Klurưng Thượng Nghiêu không hiểu: "Đúng. Đường Tiền Tiến thì sao?".

"Không sao, mình cũng chỉ tiện thể hỏi vậy thôi."

"Vậy mình đi trước đây. Có gì điện thoại." Khương Thượng Nghiêu khi đánh tay lái đi không kịp nghe thấy tiếng Hắc Tử lầm bầm đằng sau: "Tiểu nha đầu đó nhỏ như thế đã sống chung với người khác, hai người là anh chị không chịu quản gì hết".

Sau khi lên xe, Khánh Đệ hỏi Khương Thượng Nghiêu: "Cười gì thế? Nhặt được ngọc à?".

Khương Thượng Nghiêu nhướng mày: "Ừ, nhặt được ngọc, rất đẹp".

Dáng người Khánh Đệ cao ráo, có thể nói như một cái mắc quần áo chuẩn, nếu trang điểm cẩn thận sẽ rất xinh. Vừa rồi nhìn từ xa, cô đứng nơi đầu phố thong dong như ngọc trong gió, vô cùng bắt mắt.

"Đồ đắt tiền thế này có thể không đẹp sao được?" Khánh Đệ kéo vạt áo, trừng mắt với anh: "Còn định lừa em! Em gái em là người trong nghề, chỉ vừa nhìn đã biết bộ đồ này không thế nào mua bằng cái giá mà anh nói".

"Ăn diện chẳng phải là thứ mà cô gái nào cũng thích sao? Hơn nữa anh đâu đến nỗi không thể chi số tiền đó, em mặc đẹp, anh nhìn thấy thích là được." Anh nói một cách rất tự nhiên.

Khánh Đệ đột nhiên đỏ mặt, thấy cánh tay anh đưa tới, cô không tránh được, bị anh véo nhẹ tai một cái, ánh mắt cười như muốn trêu cô, nói: "Nhìn xem, tai lại đỏ lên rồi".

"Đáng ghét!" Cô hất tay anh ra, lúc này mới thấy động tác của mình giống như đang tán tỉnh nhau, còn ánh mắt anh rõ rang đang rất đắm say: "Lái xe cẩn thận đi đừng gây chuyện nữa, nhớ đến siêu thị phía trước thì cho em xuống".

"Không cần phải mua quà gì đâu, anh đã mua rồi. Để ở phía sau đấy", nói xong thấy cô vẫn không phản ứng gì, liền liếc mắt nhìn cô một cái: "Lo lắng phải không? Trước kia chẳng phải em đã đến nhà anh rồi sao? Bà còn nói có một năm, Tết em giúp bà chuyển chậu hoa, trước khi đi bà lì xì cho em mà em không nhận. Đã quen biết nhau cả rồi, còn sợ gì nữa".

"Nhưng không giống nhau."

"L0 lắng về thái độ của mẹ anh phải không?" Thấy sắc mặt cô u ám, đã biết bị anh nói trúng. Anh giải thích: "Tính tình mẹ anh cứng nhắc, giờ chỉ là không biết làm sao để thay đổi thái độ thôi"'.

Lúc này ở nhà, bà Khương Thượng Nghiêu cũng đang khuyên giải con gái: "Phượng Anh, sao con có thể không nghĩ thông chứ? Đây là con trai con, lẽ nào con muốn nó cứ đắm chìm mãi với tình yêu của quá khứ, cả đời không kết hôn lấy vợ sinh con? Như vậy mới không thấy có lỗi với Nhạn Lam ư? Thích một người, nhớ một người, không phải là ngày nào cũng phải nhắc tới người ấy. Để dành một góc nhỏ trong trái tim, cho người đó vào, thỉnh thoảng nhìn lại là được, vẫn phải sống tiếp chứ. Theo như ý con bây giờ, ngày cha con chết, mẹ không đi theo ông ấy hóa ra mẹ là người không ra gì ư?".

"Mẹ, xem mẹ kìa, mẹ nói gì thế?" Khương Phượng Anh bắt đầu thấy giận, nhưng lại mềm ngay trước ánh mắt của mẹ, cúi đầu che giấu nỗi đau buồn trong mắt: "Mẹ, hai chị em nó có khác gì con đẻ của con đâu? Nhạn Lam lại càng giống như con gái con vậy. Hồi nhỏ, mẹ con bé trực ban con phải chăm sóc nó, đặt ở đầu giường, sợ nó lạnh, cứ ngủ một lúc lại phải mở mắt để trông chừng. Lớn lên một chút, giống như nụ hoa chúm chím, gặp ai cũng chào chú chào cô. Con may cho nó bao nhiêu cái quần đan bao nhiêu cái áo len? sắp khôn lớn thành người rồi... Con không phải thương xót đứa con dâu của mình, mà là thương xót cho chính con gái mình". Mẹ Khương Thượng Nghiêu nói xong quay đầu đi lau nước mắt.

"Những chuyện đó cũng chẳng liên quan gì tới Khánh Đệ cả. Lẽ nào con còn muốn truy cứu cả họ hàng mấy đời? Tội lỗi anh họ nó làm đổ hết lên đầu nó? Sau khi nhà ta xảy ra chuyện Khánh Đệ đã lo lắng quan tâm thế nào con quên rồi sao?" Đôi mắt khô khốc của bà cũng bắt đầu nhòe đi: "Chẳng phải một mình nó lén tới Nguyên Châu tìm bạn, để mời được luật sư Nghiêm cho chúng ta, Nghiêu Nghiêu giảm được mấy năm tù sao? Nó thật lòng với Nghiêu Nghiêu, Nghiêu Nghiêu cũng thật lòng yêu nó, thế là đủ rồi. Tại sao cứ

phải đem nó ra để so sánh với Nhạn Lam? Theo mẹ, cái phúc lớn nhất đời này của Nghiêu Nghiêu chính là đã vấp ngã nhưng vẫn có thể đứng dậy, chuyện này hoàn toàn là nhờ con bé Khánh Đệ đó. Phượng Anh, Nhạn Lam không còn nữa, ai cũng buồn. Nhưng vẫn phải sống và tiến về phía trước, đừng bao quay đầu nhìn lại".

Khương Phượng Anh ngẩn người nhìn chằm chằm xuống nền nhà suy nghĩ, bà cũng không giục, lặng lẽ ngồi chờ. Một lúc lâu sau, Khương Phượng Anh đột nhiên bừng tỉnh lại, đặt nửa cái áo len đang đan dở trên tay vào lòng mẹ, nói: "Con đi xem nồi canh đang nấu, hầm lâu như thế rồi, sao hai đứa vẫn chưa thấy về nhỉ?"

Bà nhìn lưng con gái trộm cười, vừa xếp hoa quả vào đi vừa cằn nhằn: "Con không mong được bế cháu nội nhưng mẹ mong được bế chắt lắm rồi".

Lúc này, dưới tầng Khương Thượng Nghiêu khịt khịt mũi, nói chắc chắn: "Xương hầm củ từ".

Khánh Đệ mím môi cười, nhận lấy túi đồ anh đưa tới hỏi: "Anh mua gì? Tí nữa bà và cô hỏi, em biết nói thế nào?".

"Áo len và thuốc bổ. Được rồi, mẹ anh chẳng hỏi nhiều đâu, cùng lắm là hỏi bao giờ em về Vấn Sơn để lo chuyện cưới xin."

"Anh..." Cô muốn cấu anh một cái, nhưng đã bị anh nhanh tay túm lấy, nắm thật chặt.

Lên nhà Khương Thượng Nghiêu còn chưa kịp gọi cửa, bà anh đã vội vàng ra đón, nói: "Bà nói là đã nghe thấy tiếng bước chân rồi mà, hai đứa còn trốn dưới tầng thì thầm gì nữa?".

Khánh Đệ ngượng ngùng, gọi một tiếng bà rồi vội đưa túi đồ tặng ra. Bà lại nói một tràng những lời khách sáo, cuối cùng nói "Nếu là người khác, bà sẽ không dám nhận, Khánh Đệ, nhưng cháu thì khác".

Khánh Đệ càng không biết nên tiếp lời bà như thế nào, đang bối rối đứng đó thì mẹ Khương Thượng Nghiêu đi từ bếp ra nói: "Đến rồi à?".

Khánh Đệ đứng dậy lí nhí chào cô, thấy Khương Phượng Anh chỉ khẽ gật đầu rồi quay sang nói với Khương Thượng Nghiêu đi rửa tay ăn cơm, cô không giấu được sự thất vọng trên nét mặt.

Khi Khương Thượng Nghiêu kéo cô ra rửa tay, an ủi nói: "Vui vẻ lên nào, những gì cần nói anh đã nói với mẹ rồi, chỉ cần cho bà chút thời gian để bà nghĩ thông thôi".

Khánh Đệ bất giác trách cứ anh: "Anh đừng nói nhiều như thế, làm vậy chẳng phải càng khó cho em sao? Đừng nói chúng ta còn chưa là gì của nhau mà anh đã đứng về phía em như thế rồi".

Anh nhìn khuôn mặt đang lo lắng của Khánh Đệ, đột nhiên bật cười, bàn tay vẫn còn dính nước đưa lên véo mũi cô, khẽ nói: "Lúc này rồi mà còn nghĩ cho anh à? Yên tâm, anh đâu có ngốc như em, anh nhờ bà khuyên mẹ".

Lúc này Khánh Đệ mới thở phào.

34. Tập 1 - Chương 34

Khi ăn cơm, trên bàn ăn dường như chỉ có ba người nói, Khánh Đệ bình thường ít nói, hôm nay lại càng ít nói hơn, chỉ chăm chăm trả lời những câu hỏi của bà xong lại chẳng biết nói gì thêm, vẫn là Khương Thượng Nghiêu, mỗi lần thấy mọi người im lặng anh lại tìm một vài đề tài mà bà hứng thú để gợi chuyện. Trong lòng Khánh Đệ rất cảm kích, nhìn sang anh niềm vui trong ánh mắt cô cũng chẳng buồn che giấu. Bà thấy thế khẽ gật đầu, rồi lại quay sang nháy mắt ra hiệu cho đứa con gái đang đi vào ngõ cụt không tìm được lối ra của mình.

Khó khăn lắm mới ăn xong bát cơm, Khánh Đệ đang định nói khách sáo mấy câu, thì Khương Phượng Anh ngẩng đầu lên, điềm đạm nói: "Bình thường đều ăn ít như vậy sao? Trông người chẳng có chút thịt nào".

Khánh Đệ không hiểu ý của mẹ Thượng Nghiêu, nhìn anh cầu cứu, chỉ thấy anh cười tươi nói: "Vậy ăn thêm bát nữa, ăn cùng anh cho vui".

Lúc rửa bát Khương Thượng Nghiêu khẽ nói với Khánh Đệ: "Mẹ anh tính ngang ngạnh, nhiều lúc biết là sai rồi, nhưng không chịu xuống nước, lời quan tâm mà nói rất khó nghe, khiến người khác hiểu lầm".

Khánh Đệ phì cười: "Làm gì có ai lại nói mẹ mình như thế", rồi lại hỏi: "Anh biết rửa bát không?".

"Chẳng phải vì em sao? Lần đầu tiên đến nhà mà để em rửa bát anh không đành lòng, mà để mẹ anh rửa em lại ngại, thế thì anh rửa thôi."

Tiếng nước từ vòi chảy róc rách, anh quay đầu nhìn bên cạnh, người trước mắt đang cắn môi nhìn lại anh, sau đó từ từ mỉm cười. Anh không kìm được cảm giác dịu dàng ấm áp trong lòng, cúi xuống hôn lên đôi môi đang hé mở của cô một cái, lưu luyến không chịu rời đi, thì thầm bên tai cô: "Cảm động à? Cảm động thì hôn anh đi".

Khánh Đệ chỉ chìm đắm trong sự ngọt ngào đó vài giây, nghe Khương Thượng Nghiêu nói thế liền đấm vào vai anh một cái, "Anh giở trò mà cũng không xem đây là đâu sao?".

Anh phá lên cười ha ha, quay lại tiếp tục làm việc.

Con người này, cô cứ nghĩ đã trưởng thành từ lâu, cứ nghĩ cô đã hiểu anh như hiểu chính bản thân mình, nhưng anh luôn mang đến cho cô sự ngạc nhiên.

Trước kia cô vẫn cho rằng anh là người bình tĩnh lý trí, giống cây bạch dương. Cành lá hoàn toàn không vươn ra những phạm vi quá rộng, mà chỉ ra sức vươn cao lên, vươn về phía mặt trời. Sau khi gặp nhau trong tù, cô lại có cảm giác anh như cơn gió bị cầm tù trên thảo nguyên, cô có thể cảm nhận được cơn phẫn nộ điên cuồng vô hình của anh. Khi ra tù, anh lại như một tảng quặng sắt, lạnh lùng kiên định, trầm mặc như đang chờ đợi điều gì.

Anh bây giờ... Khánh Đệ đắn đo hồi lâu, không nhịn được phải phì cười vì đáp án của mình.

"Cười gì thế?" Anh lau tay, bắt đầu thẩm vấn cô.

"Em không cười." Khánh Đệ khẽ giải thích, định lách ra khỏi bếp, đáng tiếc căn bếp này quá chật quá nhỏ, cô lập tức bị anh ôm eo giữ lại. Cánh tay trói chặt, khiến khuôn mặt cô áp vào ngực anh, mặt kề mặt, hơi thở dính lấy hơi thở. "Em thật sự không cười. Anh nhìn nhầm rồi." Cô có thể nói hình ảnh anh vừa rửa bát vừa lẩm nhẩm hát, thỉnh thoảng lại liếc cô một cái, giống hệt một đóa hoa phong tình quyến rũ?

Cô lại một lần nữa cười khẽ, khuôn ngực rung rõ ràng đã kích thích Khương Thượng Nghiêu, cô cứng người lại, không dám nhìn vào mặt anh, chỉ đỏ mặt nhìn xuống dưới, muốn thoát khỏi vòng tay ghì chặt của anh. Ngay sau đó cô liền cảm thấy hơi thở nặng nề gấp gáp của anh kề sát bên má mình dần bình tĩnh lại, cánh tay vòng quanh eo cũng từ từ giảm bớt lực, cô khẽ thở phào. Sau khi đứng vững, trong không khí ngượng ngập khó có thể diễn tả bao quanh hai người đang âm thầm dâng lên ào ạt.

Anh im lặng một lúc lâu, Khánh Đệ bất an nắm chặt lấy nắm cửa, liếc trộm về phía anh. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, cái thứ cảm giác đang dâng lên mãnh liệt đó tràn cả ra ánh mắt anh, Khánh Đệ như muốn nghẹt thở.

Vài giây, mà cũng có thể là rất lâu, tiếng gọi của bà phá vỡ bầu không khí quái dị ấy: "Khánh Đệ, ra ăn bánh trung thu".

Khánh Đệ vâng một tiếng, rồi như bừng tỉnh khỏi sự hoảng hốt, cô nói nhỏ: "Em ra trước đây".

Ánh mắt anh khóa chặt cô, khẽ gật đầu.

Khánh Đệ đột nhiên không biết lấy dũng khí từ đâu ra, trong lúc đi lướt qua người anh, cô quay đầu lại hôn vào má anh một cái rồi vội vàng ra ngoài. Trước khi đi, cô vẫn kịp liếc thấy vẻ kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt đang cố gắng tỏ ra điềm tĩnh của anh, hai mắt anh mở to, Khánh Đệ phải khổ sở kiềm chế lắm mới không để mình phá lên cười thành tiếng.

Khi về, mẹ Khương Thượng Nghiêu đích thân đưa hai người xuống dưới, mấy lần ngập ngừng định nói lại thôi. Hai người phụ nữ im lặng đứng ở chân cầu thang nhìn theo bóng Khương Thượng Nghiêu đang đi ra chỗ lấy xe. Cảnh này khiến Khánh Đệ bất giác nhớ lại chuyện đã xảy ra vào mùa xuân mấy năm trước, mẹ anh cũng thế này, cố gắng lựa chọn những từ ngữ thích hợp, cuối cùng khuyên cô đừng đến nhà họ nữa. Thời khắc ấy, cô hoàn toàn không biết Ngụy Hoài Nguyên đã hủy hoại hạnh phúc cuối cùng của Khương Thượng Nghiêu.

Trong lòng Khánh Đệ thấp thỏm. Khi đứng bên đường chờ Khương Thượng Nghiêu tới đón, cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Nếu hôm nay, nếu sự kiên quyết không thể thỏa hiệp của cô xung đột với sự cố chấp của mẹ anh, thì cô đành để mặc Khương Thượng Nghiêu xem anh sẽ giải quyết thế nào. Nếu anh chấp nhận bảo vệ cô, cô sẽ càng yêu anh hơn, bởi vì anh xứng đáng được thế. Nếu anh từ bỏ, cô chắc chắn sẽ lựa chọn cách rút lui, không ai làm phiền tới cuộc sống của ai. Nhưng xét cho cùng thì, cô không muốn mình phải đối mặt với sự lựa chọn này. "Cô…"

"Khánh Đệ, cháu nghe cô nói trước đã… Năm đó trước cổng trại giam, chuyện mà cô xin cháu đồng ý với cô, cháu đã không đồng ý. Giờ… cô lại cảm thấy may mắn vì sự kiên quyết khi ấy của cháu. Sự thay đổi của Nghiêu Nghiêu cô có thể nhìn thấy, nguyên nhân do đâu người làm mẹ như cô hiểu hơn ai hết. Tính cách cô cố chấp, có những lúc biết rõ mình sai, vẫn cố chấp không chịu mở to mắt mà nhìn rõ sự việc. Khánh Đệ… cô sai rồi."

Sau khi lên xe, Khánh Đệ vẫy tay chào mẹ Khương Thượng Nghiêu. Ra khỏi cổng khu tập thể đường sắt, Khương Thượng Nghiêu mới mở miệng hỏi: "Em và mẹ nói gì sau lưng anh thế?". So với tâm trạng thấp thỏm bất an khi mới đến, sắc mặt vui vẻ của cô lúc này khiến anh tò mò.

"Không nói cho anh biết."

"Không nói anh cũng có thể đoán ra… Di động kêu kìa, của em đấy."

Khánh Đệ nhận điện thoại nói chuyện khá lâu, chỉ nghe thấy cô hỏi một câu: "Em suy nghĩ kỹ chưa?", sau khi tắt máy, ánh mắt hoang mang dường như đang không biết phải làm sao. Ánh mắt bất lực không biết bấu víu vào đâu đấy khiến trái tim anh thắt lại. Sắc mặt Khương Thượng Nghiêu trở nên nghiêm túc: "Ở nhà xảy ra chuyện à?".

Cô lắc đầu, rồi lại gật đầu, ngay sau đó gượng cười: "Ái Đệ nói, vừa rồi khi ăn tối Hướng Lôi cầu hôn nó, nó đồng ý rồi".

Rõ ràng phản ứng của Khánh Đệ cho thấy chuyện vui này đối với cô chẳng vui tẹo nào. Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm hồi lâu hỏi: "Hướng Lôi là anh chàng mà chúng ta gặp ở dưới chân cầu thang nhà em hôm ấy? Em không thích cậu ta?".

"Không phải không thích. Ái Đệ nói Hướng Lôi đối với nó rất tốt, nhưng em luôn cảm thấy cả hai đứa còn quá nhỏ, chưa thể gánh vác được chuyện gì. Đặc biệt là Hướng Lôi, mới hai mươi hai tuổi, chưa phải người lớn mà cũng chẳng còn trẻ con."

"Không tán thành thì em khuyên Ái Đệ thử xem, lui lại hai năm nữa có sao đâu."

Khánh Đệ hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng thở dài, thất vọng nói: "Em hỏi nó đã suy nghĩ kỹ chưa, nó nói nghĩ kỹ rồi. Vậy thì em không khuyên nữa, đường nó chọn, nó phải tự đi thôi".

Lễ cưới của Ái Đệ được định vào ngày mười một, chỉ có hơn mười ngày ngắn ngủi, rõ ràng không thể chuẩn bị kịp được.

Nhưng Ái Đệ cũng chẳng quan tâm, nó đĩnh đạc nói: "Buổi sáng đến cục dân chính đăng ký kết hôn, buổi trưa mời bạn bè họ hàng ăn bữa cơm là xong mà. Nhà anh ấy ở thị trấn bên cạnh, họ hàng thân thích cũng chẳng nhiều. Chúng ta lại càng không cần phải bàn… Lão khốn, à ông ta, em căn bản không có ý định thông báo với ông ta, bác trai bác gái em cũng không mời, thấy em lấy chồng thế này chắc họ sẽ cười nhạo sau lưng em. Còn cậu mợ, chẳng biết họ có thời gian không. Thôi, dù sao bọn em cũng chẳng có nhiều tiền, đặt vài bàn ở nhà hàng của chú Hướng Lôi mở, những thứ khác sau này từ từ tính".

Ái Đệ nói xong, thấy chị gái trừng mắt nhìn mình, không nói lời nào, nó khẽ hỏi mẹ: "Chị con sao thế?".

Mẹ cô vẫn đang nước mắt ròng ròng, nào còn để ý tới việc phải trả lời con.

Khánh Đệ mặt lạnh lùng hỏi: "Em mau nói thật cho chị biết, có phải em và Hướng Lôi… đã… làm chuyện đó rồi không?".

Ái Đệ đột nhiên đỏ ửng mặt, ấp úng nói: "Cái đó, cũng là bình thường mà".

Khánh Đệ gần như hét lên rồi đứng bật dậy: "Em có thai thật à?".

Câu nói này lập tức khiến mẹ cô sợ hãi ngưng bặt không khóc nữa, nhìn con gái lớn rồi lại quay sang nhìn con gái nhỏ: "Ái Đệ, không phải vậy chứ? Con nói với mẹ đi, mấy tháng rồi? Trời ạ, con phải cẩn thận, chuyện lớn như thế…"

Ái Đệ tức giận giậm chân: "Chị, chị nghĩ em có thai thật sao? Không có thai thì không được kết hôn à? Em không có, không có, không có".

Thấy chị gái thở phào nhẹ nhõm, mềm nhũn người ngồi xuống chân giường, Ái Đệ biết chị lo cho mình, nó cũng dịu giọng năn nỉ: "Chị, Lôi Lôi rất tốt, em cũng thật lòng muốn lấy chồng. Trời vừa sáng anh ấy đã đi lấy rau, buổi sáng trời lạnh như thế, đi xe máy tay lạnh cóng, anh ấy đã ủ tay trong lòng cho ấm lên rồi mới dám chạm vào mặt em gọi em dậy. Buổi chiều không có việc gì làm, anh ấy ngồi sau quầy ngủ gà ngủ gật, vì muốn để em ở nhà ngủ thêm một chút. Chị, chẳng phải chị đã nói, chỉ cần người ta có nhân phẩm tốt là được sao?".

Khánh Đệ nhớ lại hành động của Hướng Lôi qua vài lần gặp mặt, suy nghĩ hồi lâu, vẫn có chút không cam lòng: "Nhân phẩm cũng được, nhưng không có chủ kiến, mẹ cậu ta nói gì, chị cậu ta nói gì, cậu ta cũng không có chủ kiến".

Ái Đệ lập tức cười: "Chẳng phải em cũng thường xuyên nói chị em thế này, chị em thế kia ư, anh ấy không có chủ kiến càng tốt, sau này em sẽ làm chủ mọi việc".

Mẹ cô cũng vui mừng ra mặt, gật đầu liên tục nói: "Thế cũng tốt, Ái Đệ có thể làm chủ trong nhà cũng tốt".

Mẹ và em gái đã quyết tâm như thế Khánh Đệ buồn bã: "Trước kia ai đã từng dán một bức ảnh cô dâu mặc váy trắng lên bàn học, nói sau này cũng phải như thế?".

Ái Đệ bĩu môi, mắt sáng bừng lên rồi bất lực quay sang nhìn chị: "Khi ấy, chẳng phải em còn nhỏ sao? ", nói xong lại hào hứng: "Áo cưới thuê cũng rẻ thôi, em thuê một bộ là được. Em mặc kệ, chị, chị hứa sẽ tặng váy cưới cho em mà. Giờ em không yêu cầu cao như trước nữa, em chỉ cần một bộ váy cưới màu hồng thôi".

Ngày mười một hôm ấy, Ái Đệ mặc bộ váy cưới màu hồng chị gái tặng đi nhận đăng ký kết hôn, sau khi quay về đi tiếp khách một vòng theo nghi lễ đón dâu. Mẹ cô lấy ra chiếc vòng vàng bà lén mua bằng tiền riêng, thêm cả đồ trang sức do bà bác tặng, Ái Đệ càng thêm rực rỡ tươi tắn như hoa, mắt nó tràn ngập hạnh phúc, chỉ trang điểm nhẹ, Ái Đệ nhìn chẳng có chút nào tất bật giống những cô dâu chuẩn bị gấp gáp cho hôn lễ vào ngày mười một.

Khương Thượng Nghiêu báo cho Hắc Tử và Quang Diệu tới giúp đỡ hai chị em họ trước, một đội xe đưa rước gồm tám chiếc xe mới nhập khẩu, hơn mười thanh niên khỏe mạnh tầm hơn hai mươi tuổi tới để phụ việc, một hôn lễ đơn giản nhưng không khí chuẩn bị lại rất tấp nập.

Lần đầu tiên mẹ Khánh Đệ gặp Khương Thượng Nghiêu ở nhà mình, chính là bạn trai của Khánh Đệ mà Ái Đệ thường xuyên nhắc tới, khi đó đã tung chân đá, khiến chồng bà bay xa mét khiến bà sợ hãi. Lần này, mẹ Khánh Đệ lại thấy nghi ngờ, Khương Thượng Nghiêu nho nhã ngồi bên cạnh bàn tiếp khách, gặp ai cũng cười rất tươi cung kính kia, rốt cuộc có phải là cùng một người không? Nếu nói về hình thức thì hơn đứt con rể út, mẹ khánh Đệ cảm thấy rất hài lòng với điểm này. Có ý định muốn ngồi xuống hỏi thăm gia cảnh của Khương Thượng Nghiêu, nhưng lại vừa bận rộn tiếp đón khách khứa, cùng sự kinh hãi còn sót lại từ lần trước, thêm xung quanh tiệc cưới đám tay chân của Khương Thượng Nghiêu điều đến giúp đỡ đang tất bật, rất có nghĩa khí giang hồ, mẹ Khánh Đệ vừa vui mừng vừa thấy sợ hãi, trái tim thấp thỏm lo lắng, không biết nên làm thế nào cho phải. Chỉ dám thỉnh thoảng lại liếc về phía anh, xem thái độ của anh đối xử với con gái mình ra sao.

"Cô lại đang nhìn trộm anh đấy. Em nói xem, thế này có phải là mẹ vợ đang nhìn con rể không?" Vẻ bề ngoài trông nghiêm túc hoàn toàn đối lập với ánh mắt thầm vui sướng của anh.

Khánh Đệ vừa giúp em gái thay quần áo xong, đi ra đứng cạnh em rể đón khách ở cửa đúng là một cặp trai tài gái sắc, cô nhìn mà bất giác đưa tay lên che nửa mặt nước mắt đang chợt rơi xuống thì nghe thấy giọng anh, mọi tâm trạng phức tạp trong lòng đột nhiên tan biến, thuận thế huých khuỷu tay về phía anh một cái,

Khương Thượng Nghiêu phản ứng nhanh nhẹn, hơi khom người tạo thế, xòe tay ra túm chặt lấy tay Khánh Đệ, kéo cô vào sát trong lòng, dỗ dành nói: "Sao lại khóc thế này?", nói rồi bàn tay kia lau nhẹ nước mắt trên mặt cô: "Đây mới là đám cưới của Ái Đệ, nếu là đám cưới của chúng ta, em còn khóc tới mức nào nữa?".

Khánh Đệ nín khóc, trong lúc xấu hổ định đấm anh một cái, nhưng nghĩ đang ở trước mặt bao người, đành trừng mắt nhìn anh rồi hạ tay xuống.

Anh kéo cô ra bên ngoài nói: "Cũng may trước khi tiến hành đón khách đã giữ lại mấy bàn, không sai chứ? Nếu không đâu đủ chỗ ngồi".

"Làm sao em biết anh lại nhờ nhiều người đến giúp như vậy?" Trên thực tế, những "người bạn" này đa số Khánh Đệ đều không quen. Mấy người này, người thì du côn và giảo hoạt giống Đại Lỗi, người thì lại mang bộ mặt điềm đạm của dân làm ăn như Quang Diệu, người thì lại giống Hắc Tử, mặt mày có vẻ rất uy quyền, vừa nhìn đã biết người làm cho chính phủ. Buổi sáng khi đội quân đón dâu đến, Khánh Đệ vẫn còn đang nghi ngờ, chỉ sợ họ sẽ làm hỏng hôn lễ của em gái, lại buồn bã việc vì sao Khương Thượng Nghiêu ra tù mới chỉ một năm, mà đã quen được những kẻ lôm côm thế này. Cũng may cho tới lúc này, mọi việc vẫn diễn thuận lợi đâu vào đấy.

Lúc ngồi xuống, Khương Thượng Nghiêu chào hỏi hết một lượt những người trong bàn tiệc, tiếp theo đó hơi nhướng mày lên: "Thế nào giờ đã uống rồi à".

Đội trưởng Lương mà Khánh Đệ quen tỏ vẻ ngượng ngùng: "Đội trưởng Khu nói súc miệng trước cho ngọt giọng".

Hắc Tử nhướng mày: "Phải khuấy động không khí đã. Nào, nào, nhân viên phục vụ, rót rượu!".

Khánh Đệ giật tay áo Khương Thượng Nghiêu, muốn nhờ anh khuyên họ giúp, Khương Thượng Nghiêu quay đầu sang nói nhỏ vào tai cô: "Không sao đâu. Cậu ta chỉ được cái to mồm thôi, chứ chưa uống thắng anh bao giờ".

Vấn Sơn người tốt rượu ngon, họ hàng nhà Hướng Lôi đang ngồi bàn bên cạnh thấy Hắc Tử nói oang oang, đám cô dì chú bác đều nhìn sang phía ấy, nói vọng sang giọng tán thưởng: "Thanh niên có khác, tốt!", ngay sau đó có người bắt đầu hàn huyên rằng ngày xưa khi còn trẻ một mình uống đốn gục mấy người liền.

Khánh Đệ bất lực. Nào ngờ sau khi khai tiệc, Hắc Tử đúng là uống rất nhiệt tình, lúc cô dâu chú rể đến chúc rượu, anh ta đã mặt đỏ phừng phừng, líu cả lưỡi lại, không nói được câu nào trọn vẹn. Lúc thì đập vào vai Hướng Lôi như dặn dò: "Anh chỉ có một cô em gái, chú phải chăm sóc cho tốt, nếu không anh không bỏ qua cho chú đâu". Lúc thì lại quay sang Ái Đệ khóc: "Con nhóc này, làm vợ người ta rồi, sau này không được ăn nói lung tung, phải gọi là anh biết chưa?".

Ái Đệ miệng vâng dạ liên tục, đầu thì quay sang nhìn chị ra sức nháy mắt. Khánh Đệ hiểu ý của em gái: Không quen biết anh ta. Nhưng Khánh Đệ cũng chỉ biết lắc đầu.

Cho tới tận giữa buổi tiệc, Hắc Tử đã say mèm, càm ràm nói năng lung tung không ai hiểu, Khương Thượng Nghiêu và lão Lương đỡ anh ta lên xe xong quay sang nhìn nhau cười khổ.

Tàn tiệc, Khánh Đệ giúp Ái Đệ thu dọn đồ đạc, Ái Đệ ấm ức bất mãn: "Không biết có phải cố ý gây chuyện không nữa, rõ ràng biết tửu lượng của Lôi Lôi không tốt mà vẫn chuốc cho anh ấy liên tiếp ba chén, giờ vẫn còn nằm mê mệt trong kia. Nếu không phải vì cái phong bì dày cộp của anh ta thì em đã cho anh ta mất mặt rồi".

Khánh Đệ nhớ tới vẻ mặt bối rối của Khương Thượng Nghiêu sau khi tiệc tan, ngập ngừng như định nói gì đó với cô mấy lần rồi lại thôi. Cô đành nuốt những lời định nói với em vào trong, lảng sang chuyện khác: "Về nhà người ta ở, không thể thoải mái như nhà mình. Mặc dù đã kết hôn rồi, nhưng rốt cuộc thì em vẫn họ Thẩm, còn người ta vẫn mang họ Hướng. Thấy có việc gì làm được thì nên làm, đừng để người khác bóng gió sau lưng mình".

Ái Đệ cười hi hi: "Chị, chị nói cứ như chị đã từng lấy chồng rồi ấy, cằn nhằn giống hệt mẹ".

"Tránh sang kia, vừa mới lấy chổng xong đã giống mấy bà vợ lẻo mép rồi." Khánh Đệ trừng mắt lườm em: "Thu dọn xong rồi, chị về đây, tiện đường đưa cậu mợ về luôn".

Về đến Dã Nam đã là đêm. Chưa đến mùa sương giáng (1), khoảng rừng sau trường học lá nửa đỏ nửa vàng, ban ngày như chu sa tỏa ánh kim, từng mảng màu sắc rực rỡ. Khánh Đệ tiếc nuối than: "Ngày mai đến mới được, buổi tối không thấy được vẻ đẹp của rừng".

(1) Mùa sương giáng vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10.

Khương Thượng Nghiêu với tay vít cành xuống ngắt một chiếc lá đưa cho cô: "Thế này chẳng phải đã thấy rồi sao".

Trong lòng bàn tay thô ráp đầy vết chai sần của anh là một chiếc lá màu đỏ, nhìn qua thì thấy không có gì đặc biệt nhưng nếu nhìn kỹ, lòng bàn tay gồ ghề là phần nền hoàn hảo và hài hòa với chiếc lá màu sắc, tạo ra cảm giác tươi đẹp về sự sống. Khánh Đệ cười ngước mắt nhìn anh: "Rất đẹp. Cảm ơn".

Thấy cô thận trọng, nâng niu nhận lấy rồi cho vào túi áo, KhươngThượng Nghiêu mỉm cười, cô lấy ra hai chiếc kẹo cưới, anh vừa lắc đầu từ chối vừa bất lực nói: "Người thích ăn ngọt như em thật hiếm, không sợ béo à?".

"Cô Khương nói có da có thịt nhìn xinh hơn. Em sợ không béo được ấy chứ." Khánh Đệ ăn luôn cả hai cái kẹo, thấy Phúc Đầu đáng thương đang vẫy đuôi rối rít, cô cắn cho nó một nửa: "Thường xuyên ăn đồ ngọt, sẽ không sợ đắng nữa".

Khương Thượng Nghiêu đi phía trước, nghe cô nói vậy quay người lại, nhướng mày, hỏi: "Giờ đắng sao?".

Khánh Đệ cười tươi rói, đi lại phía anh, đút tay vào túi áo anh, nói: "Bây giờ rất ngọt, rất ngọt".

Lúc ấy anh mới thấy hài lòng, nắm lấy tay cô.

Tay nắm tay bước đi trong rừng, thỉnh thoảng lại cúi xuống thì thầm nhau. Khánh Đệ nhớ lại từ mùa lá rụng năm ngoái cho tới nay, anh bắt đầu khai thác mỏ, em gái đi lấy chồng, đời người đã thay đổi rất nhiều, bất giác cô thở dài.

"Thật ra, hôm nay em rất đau lòng." Cô ngập ngừng, thấy anh vẫn trầm lặng, cô lại càng có can đảm để thổ lộ. "Hồi còn bé có chuyện gì, em và Ái Đệ cũng giống như em với anh bây giờ, tay nắm chặt tay, dù ấm hay lạnh, nhưng cảm giác được nắm tay nhau, cho dù có xảy ra chuyện gì cùng không thấy sợ. Giờ nó đi lấy chồng, em thấy buồn. Sau này Ái Đệ nắm tay người khác rồi."

Khương Thượng Nghiêu dừng chân, ánh mắt ấm áp của anh dừng lại trên khuôn mặt đang ấm ức của Khánh Đệ, giơ hai bàn tay đang nắm chặt lên, mỉm cười hỏi: "Ngốc ạ, thế đây là gì?".

Khánh Đệ có chút bối rối; "Em than thở mấy câu không được sao? Nó còn nhỏ như thế, em chưa có sự chuẩn bị về mặt tâm lý. Trước kia luôn nghĩ đến việc chăm chỉ kiếm tiền, cả đời bảo vệ cho mẹ và em gái. Nào ngờ em còn chưa kịp làm gì, nó đã đi lấy chồng rồi".

Cô nửa như vô tình nửa như cố ý không nhắc tới một thành viên nữa trong nhà, Khương Thượng Nghiêu chưa bao giờ hỏi nguyên nhân. Tối hôm đó vài ba câu hai chị em nói trước khi ôm lấy nhau khóc lóc và những gì anh tận mắt chứng kiến, chân tướng dần dần hé lộ trong lòng anh. Cho dù cô có muốn nói hay không, thì anh cũng cảm thấy rất thương xót.

"Khánh Đệ, cho dù em gái em có đi lấy chồng, thì nó vẫn cứ là em gái em mà. Mãi mãi không thay đổi."

Khánh Đệ ngẩn nga suy nghĩ: "Vâng, là do em quá quan trọng hóa vấn đề thôi. Em biết nó thèm khát có một gia đình ấm áp. Hồi còn nhỏ, giấc mơ lớn nhất của em là được đi học, đi khỏi nơi đó, không bao giờ

quay lại nữa. Còn mơ ước của nó là được lấy chồng sớm, sống vui vẻ và sinh em bé. Tính nó nóng nảy, miệng lưỡi gay gắt, thường xuyên đắc tội với người khác mà không biết, nó thiếu thốn tình cảm nên lúc nào cũng khao khát có người tốt với mình, nếu Hướng Lôi làm nó thất vọng thì em biết làm sao?".

"Đừng có suy nghĩ lung tung, chính em cũng đã nói rồi còn gì, đường của nó, nó phải tự đi."

"Đạo lý ấy em hiểu. Nhưng đêm qua em gặp một cơn ác mộng, mơ thấy Hướng Lôi đánh nó. Nó biến thành nhỏ xíu, giống hệt như khi còn nhỏ, trên mái tóc gọn gàng còn cài một bông hoa thủy tinh. Hướng Lôi giống hệt như bố em tát nó một cái khiến nó ngã dúi dụi xuống chân ghế tóc sổ tung, bông hoa thủy tinh vỡ vụn, mảnh vỡ đó cứa vào cánh tay nó. Em rất căm hận, muốn mắng Hướng Lôi, muốn chạy tới đỡ nó dậy, nhưng không thể thốt nên lời, không thể nhúc nhích được."

35. Tập 1 - Chương 35

"Khánh Đệ..." Anh dang hai tay ôm cô vào lòng. Cơ thể gầy gò khẽ run lên trong lồng ngực anh, biểu hiện đang cố gắng để kiềm chế nước mắt khiến cô trông thật yếu đuối: "Có anh đây, yên tâm, không ai dám đánh Ái Đệ đâu".

"Em rất hận! Rất hận!" Khánh Đệ như không nghe thấy câu an ủi vừa rồi của anh, ngón tay bấu chặt vào áo khoác của anh, tự như làm thế cô mới có thể xả được nỗi căm hận vừa dâng lên.

Khương Thượng Nghiêu hiểu lý do vì sao cô hận, tay khẽ vỗ vào lưng cô an ủi, khẽ nói: "Anh kể cho em nghe một bí mật nhé?".

Anh dừng lại một chút, cảm giác như cô đã bình tĩnh hơn, sau đó nói tiếp: "Hồi ở trong tù, còn có một người bạn tù nữa, tên là Vương lão đầu, em chưa gặp bao giờ đâu, có lẽ sang năm anh ta sẽ được ra. Ngày trước anh ta buôn đồ cổ, nên am hiểu về thiên văn địa lý. Có người nói số anh may mắn, từ một mỏ hoang biến thành mỏ vàng mỏ bạc, thật ra, may mắn chỉ có một chút thôi, phần lớn nguyên nhân anh vẫn chưa công bố"'.

Thấy Khánh Đệ ngước mắt nhìn mình, ánh mắt hiếu kỳ, một giọt nước mắt vẫn còn đọng trên mi, đột nhiên anh cảm thấy có chút bị phân tâm, cúi đầu hôn lên giọt lệ ấy, ngay theo tiếng kêu lên đầy bất mãn của cô, trượt môi xuống hôn lên môi cô. Anh cắn nhẹ vào bờ môi cô, rồi hỏi: "Muốn nghe kể chuyện phải không?".

Cô ậm ờ trả lời, anh cười khẽ: "Hôn anh đi, Khánh Đệ, anh sẽ kể cho em nghe". Cô kêu lên bất bình, véo vào tay anh một cái.

"Anh bắt nạt em." Cô nũng nịu.

Anh vui mừng yên tâm khi thấy cô ngừng khóc, lại mê hoặc trước những hành động rất nữ tính của cô, nhất thời quên mất mình định nói gì.

"Sau đó thì sao?" Cô tò mò, có chút giận dỗi: "Biết là em rất thích nghe kể chuyện, anh cố ý trêu em phải không?".

Khương Thượng Nghiêu định thần lại: "Sau đó thì... Vương lão đầu kể rất nhiều chuyện, có chuyện anh nhớ có chuyện anh cũng quên mất rồi, sau này từ từ anh sẽ kể cho em nghe. Nhưng anh ta từng nói một câu mà anh nhớ rất rõ không bao giờ quên, anh ta nói đất mà có than bao giờ cũng khô hơn đất bình thường, nếu ngửi kỹ sẽ thấy hơi có mùi lưu huỳnh. Đương nhiên, đây là kinh nghiệm về thổ nhưỡng, không thể đánh đồng với nhau được. Nhưng khi ấy trong lòng anh đã nghĩ, dù gì cũng phải thử một lần xem sao. Vì vậy trước khi ký hợp đồng với thôn Châu, một buổi tối anh lén vác theo xẻng vào cái mỏ bỏ không đó, đi đến tận điểm, đào sâu xuống dưới tầm ba bốn mét, lớp đất mới đào lên giống hệt những gì mà Vương lão đầu nói".

"Nhưng đây là mỏ bỏ hoang, thiết bị trong đó đều đã cũ nát hết cả, không chừng..." Khánh Đệ nói với vẻ mặt hoảng sợ.

Khương Thượng Nghiêu gật đầu: "Cái mỏ đó trước kia có lẽ do tư nhân khai thác, nên đường rãnh được làm rất đơn giản thô sơ, toàn kê bằng gỗ, nhiều cái cũng mục rồi. Nếu khi đào anh không cẩn thận có thể bị sụt. Lúc ấy lại chỉ có một mình anh, kết cục thật khó nói".

Một con đường vào mỏ như thế, đi sâu vào lòng đất gần một trăm mét, bên cạnh lại không có ai, xung quanh trong vòng một mét không hề có một tia sáng nào, tối om, ánh sáng duy nhất là chiếc đèn gắn trên mũ bảo hiểm. Cô có thể tưởng tượng, mỗi lần cắm một nhát xẻng xuống, trái tim anh run rẩy phập phồng như thế nào, phải ngước mắt lên nhìn trần của hầm mỏ xem động tĩnh của nó ra sao.Khánh Đệ nói như thì thầm: "Anh không thiết sống nữa à?".

"Đương nhiên là muốn sống chứ. Vì vậy khi dò dẫm tiến vào trong, mỗi một bước đi anh đều phải đưa lòng bàn tay hứng đất xuống trên nóc hầm, xem đất rơi có nhiều hay không. Đi vài bước lại ném một miếng vải được đốt cháy lên phía trước, sợ bên trong có khí độc. Khánh Đệ, em xem, cho dù là nguy hiểm, chỉ cần có gan thử, nâng cao ý thức cảnh giác đề phòng, thì cũng coi như có vài phần thắng lợi rồi. Ái Đệ cũng vậy, cho dù sau này Hướng Lôi xấu hay tốt, nó đang cố gắng, có nghĩa là có hy vọng."

Khánh Đệ nhìn vào đôi mắt bình thản kiên định của anh, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên cười ôm chặt anh: "Em thích anh".

Khương Thượng Nghiêu cười ôm lại cô, hôn vào trán cô, nói "Anh cứ nghĩ em sẽ nói là 'em yêu anh' cơ".

Khánh Đệ đang gục đầu trên vai anh nở nụ cười rạng rỡ, khẽ hỏi: "Anh đang tỏ tình với em sao? Nếu anh đã nói ra ba từ đó, thì em cũng đành miễn cưỡng nhận thôi".

Ngày cưới của Ái Đệ nhanh chóng trôi qua, Khương Thượng Nghiêu ngay sau đó đi Nguyên Châu, mấy hôm sau khi liên lạc về, anh đã đang ở tỉnh bên cạnh.

Khi quay về, anh tặng Khánh Đệ một chiếc hộp được chạm trổ rất tinh xảo. Màu gỗ cũ, bóng loáng, nhìn có vẻ khá cổ. Khánh Đệ liếc mắt sang nhìn anh, Khương Thượng Nghiêu ra hiệu cho cô mở hộp ra.

Trong hộp đựng một chiếc chặn giấy, trắng như lông cừu, bên trong là một lớp màu vàng bơ nhàn nhạt chảy xuống, khắc đầu một con mãnh thú, hình dạng rất linh hoạt tinh xảo.

Anh lấy ra cầm lên xoay xoay một vòng nói: "Con này nhìn đẹp hơn Phúc Đầu nhiều", nói xong thấy Khánh Đệ cố nhịn cười định giơ tay đánh mình, anh cũng bật cười, rồi gọi với ra ngoài: "Phúc Đầu, mau vào mà gặp người anh em của mày".

Khánh Đệ nói theo câu vừa rồi của anh: "Phúc Đầu, Thạch Đầu đi công tác về rồi. Mau vào gọi bố đi". Phúc Đầu rối rít chạy vào trong phòng, vẫy đuôi quấn quýt vòng quanh hai người, chẳng ai thèm để ý tới nó, nên nó nhanh chóng đi ra trước cửa ngồi xổm xuống.

Cười đùa một lúc, Khánh Đệ chỉnh lại tóc, cầm cái chặn giấy lên đặt trong lòng bàn tay vuốt nhè nhẹ, lơ đãng hỏi: "Chắc đắt lắm phải không, anh đừng nói đi lâu như thế chỉ vì mua cái này đấy".

"Có người trong ngành giới thiệu, mang hai bức tranh chữ đi kiểm định đều là bút tích thật." Khương Thượng Nghiêu giải thích qua loa, rồi chuyển đề tài: "Em sinh năm Tuất mà đúng không? Thấy người đó có cái này, nên anh nghĩ ngay đến em. Bình thường để chặn giáo án cũng tốt, không thì mang nó ra ngắm chơi".

Khánh Đệ thu dọn đồ đạc, nghĩ một lát rồi chau mày hỏi anh: "Anh nói Vương lão đầu bị vào tù vì bán đổ cổ, có phải anh ta giới thiệu không? Còn nữa, anh mua tranh chữ làm gì? Anh Khương, em cứ nghĩ giờ anh đang chuyên tâm làm than cơ đấy".

Khương Thượng Nghiêu kéo một cái ghế ngồi cạnh cô, mở nắp hộp nhìn một cái rồi lại đóng vào, khi anh ngẩng lên thấy sắc mặt cô trở nên nghiêm túc: "Sau Tết sẽ tiến hành điều chỉnh lại các mỏ than, mỏ than ở thôn Châu có thể qua được đợt điều chỉnh càn quét này, có điều giữa đường ai biết liệu có biến cố gì hay không. Tất cả đều do bên trên họ quyết định".

Khánh Đệ cắn môi dưới suy nghĩ hồi lâu, buồn bã hỏi: "Anh sợ có người giở trò à?".

Anh cầm hai tay đang đan vào nhau của cô đặt vào lòng bàn tay mình, chầm chậm nói: "Cho nên có đường tất phải đi. Đừng nói đồ rẻ tiền, đồ đắt tiền chưa chắc người ta đã cần, nên phải tìm thứ vừa đắt vừa hiếm. Khánh Đệ, hiểu cho anh, nhé?". Anh hơi cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt cô: "Em có biết mỏ than ở thôn Châu quan trọng thế nào với anh không?".

Cô khẽ gật đầu, đôi lông mày chau lại: "Em biết. Thế lực của Nhiếp Nhị mạnh như thế, dù gì cũng phải có sự đề phòng. Em không muốn anh làm việc xấu, nhưng em cũng không muốn thấy anh bị người ta bắt nạt". Những lời đồn đại về mỏ than ở thôn Châu quá nhiều, lợi nhuận năm đó của mỏ than theo như thống kê của cậu cô, con số lớn tới mức Khánh Đệ khó lòng mà tưởng tượng nổi. Cây mọc ngập rừng, khó tránh khỏi có người đố kỵ. Khánh Đệ mặc dù nhận thấy Khương Thượng Nghiêu đang ngấm ngầm thiết lập một mạng lưới quan hệ, nhưng cái bóng Nhiếp Nhị để lại cho cô thực sự quá lớn. Có bao nhiêu mạng người ở phía trước, cô rất lo sợ rằng người mình yêu thương sẽ trở thành vật hy sinh. "Vì vậy, anh ra ngoài làm việc phải hết sức cẩn thận, đừng để người ta nắm được thóp mình."

Khánh Đệ không hỏi nhiều đến việc của anh, Khương Thượng Nghiêu cố gắng ít nhắc tới công việc mỗi khi ở cùng cô. Con số lợi nhuận hằng tháng của mỏ than thôn Châu chỉ có Khương Thượng Nghiêu và lão Lăng nắm rõ, những người bên cạnh chỉ có thể đoán già đoán non dựa vào số lần anh tới thôn Châu và số lượng xe than được chở ra. Đâu chỉ có thế, chính quyền địa phương cũng nhiều lần yêu cầu sang năm phải tăng phí quản]ý lên.

Với khả năng tài chính hiện nay của anh, nếu anh muốn bỏ một số tiền ra thuê người "xử lý" , thì số người tới ứng tuyển đếm không xuể. Nhưng anh không thể làm như thế.

Anh không chỉ lo lắng sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự, mà cũng không cho phép mình kết thúc cuộc sống của Nhiếp Nhị một cách dễ dàng như thế. Điều quan trọng hơn cả là, kẻ thù của anh không phải chỉ có một mình Nhiếp Nhị thôi, mà còn cả thế lực đứng sau Nhiếp Nhị. Cuộc đấu tranh bề nổi này, không đơn thuần là cuộc đấu tranh sinh tồn giữa hắn và anh nữa, mà thậm chí còn liên quan tới những quan chức bên trên, không chừng còn liên quan cả tới Nguyên Châu.

Lúc này tiềm lực tài chính của anh vẫn còn mỏng, số vốn trong cơ chế có thể dựa dẫm còn yếu. Một khi thế lực đứng sau Nhiếp Nhị sợ hãi cắn trả, thì anh không có khả năng kháng cự. Ngụy Kiệt nhà ở Dã Nam, cho tới bây giờ bao trọn cả Vấn Sơn, quan hệ rất phức tạp, từ sau khi hai nhà Ngụy Châu liên hôn, từ trên xuống dưới, càng thêm vững chắc. Lúc này người Khương Thượng Nghiêu lo lắng nhất không phải Nhiếp Nhị, mà là Ngụy Hoài Nguyên. Ngụy Hoài Nguyên nếu có dã tâm hủy diệt tất cả những gì anh vất vả lắm mới có được, thì rõ ràng chỉ cần gảy một ngón tay, hắn ta thậm chí không cần phải tung đòn.

"Khánh Đệ." Anh khẽ gọi tên cô, cúi đầu hôn lên các khớp ngón tay của cô.

Trước Tết, Khương Thượng Nghiêu đi cùng chú Đức đi đến Nguyên Châu.

Trước sảnh khách sạn quốc tế Long Thành, chú Đức và Cục trưởng cục đường sắt Nguyên Châu bình thản đứng chờ, thỉnh thoảng lại cúi đầu thì thầm với nhau một hai câu gì đó. Khương Thượng Nghiêu đứng lui về phía sau nửa bước nhớ lại những lời dặn dò của chú Đức trước đó: "Đường bộ và đường sắt là một hệ thống khép kín, cục trưởng Mạnh bên cục vận tải lần này xuống Nguyên Châu thị sát công việc, đi lại khá lặng lẽ, khó khăn lắm mới bớt được chút thời gian đến gặp chúng ta. Khi ông ấy còn làm ở cục tại Nguyên Châu, chúng ta đã là người quen cũ, bao nhiêu năm đi lại, tạo dựng được một mối quan hệ này chẳng dễ dàng gì, chút nữa nói chuyện phải cẩn thận, không được làm bừa".

Muộn khoảng năm phút so với thời gian đã hẹn, giống như được hẹn giờ, một chiếc xe Audi màu đen không nhanh không chậm từ từ lướt vào con đường đi tới đại sảnh. Lái xe xuống mở cửa, chú Đức và cục trưởng Viên tiến lên phía trước vài bước, đón cục trưởng Mạnh xuống xe, hai bên tay bắt mặt mừng, không khí vô cùng dễ chịu.

Mạnh Thời Bình và chú Đức nói với nhau mấy câu, rồi quay Khương Thượng Nghiêu, hỏi: "Đây là cháu trai của anh? Rất tốt, nhìn đã biết là người tài", nói xong đưa tay lên xoa đầu: "Chúng ta già rồi".

Mặc dù nói giao tình giữa hai người rất sâu đậm, nói chuyện không cần phải vòng vo, nhưng những kỹ năng trong giao tiếp này chú Đức sớm đã lão luyện, có điều theo tình thế vẫn giữ lại sự tôn trọng cần thiết để "tùng bách cùng xanh", cả hai vui vẻ cười nói đi vào thang máy.

Ở lại Nguyên Châu vài ngày, chỗ nào cũng thấy mở tiệc tiếp đón rộn ràng. Chú Đức một phần vì chỉ tiêu điều tiết đường dây vận tải năm sau, hai là muốn giới thiệu Khương Thượng Nghiêu làm quen với ông ta như một người kế nhiệm. Lần đãi tiệc này, chủ yếu để hai người hàn huyên chuyện cũ, ngoài ra còn muốn mời Mạnh Thời Bình dùng con mắt nhà nghề, thẩm định giúp bức tranh chữ mới mua được xem có phải bút tích thật hay không.

Đương nhiên hai mục đích trước không cần phải nói ra miệng, cuối cùng khi tất cả đã ngà ngà say, xung quanh lại không có người ngoài, cả ba bắt đầu nói chuyện tâm giao.

Thủ đoạn lấy lòng người khác này, nếu là mấy năm trước đến nghĩ Khương Thượng Nghiêu cũng chưa từng nghĩ đến, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới cuộc sống của anh. Lúc này anh ngồi yên tại chỗ, yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng thêm vào mấy câu, nhưng rất đúng chỗ đúng lúc. Mạnh Thời Bình làm bộ làm tịch kêu lên "Hậu sinh khả úy đấy", còn nụ cười của chú Đức càng thêm rạng rỡ.

"Cục trưởng Mạnh, năm nay ông có tham vọng lớn, vươn tới tận trời xanh, khiến tôi nhìn mà thèm thuồng, ly thứ tư này chúng ta phải cạn để chúc mừng."

Mạnh Thời Bình lấy tay bịt miệng ly lại, cười mà như không nhìn chú Đức: "Lão u, câu này của ông sao tôi nghe như không phải ý đó, nghe cứ như đang mỉa mai tôi. Thế nào, tuyến đường Thạch Nguyên, cũng muốn phân một tuyến chứ gì?".

Một đao chém thẳng, những người ngồi trên bàn đều phá lên cười. Chú Đức cũng chẳng che giấu, thở dài nói: "Tôi cũng biết khả năng của mình, không có được thực lực ấy. Nhưng tuyến đường Thạch Nguyên là tuyến đường sắt trên cao đầu tiên, điều đấy có nghĩa là gì, trong lòng mọi người đều biết. Tôi không ăn được, nhưng nuốt nước miếng thèm thuồng chắc không sao chứ?".

Mạnh Thời Bình chỉ chú Đức lắc đầu liên tục, liếc mắt nhìn nụ cười trên mặt Khương Thượng Nghiêu, có ý muốn kiểm tra, nên hỏi: "Tiểu Khương, chú cậu đang nhắm vào cái gì, chắc cậu phải biết, nói ra nghe xem nào".

Trong lòng Khương Thượng Nghiêu khẽ rung động. Vấn đề này nhìn tưởng đơn giản, trên thực tế lại là một cái bẫy ngầm. Nếu nói tới việc mời thầu, mặc dù trên bàn tiệc đều không phải là người ngoài, nhưng hành sự thẳng thắn là điều tối kỵ của người làm ăn, bày hết cả ra, mọi người đều ngại. Nếu như dự án đường sắt trên cao này sẽ tăng khả năng vận chuyển ra bên ngoài, chú Đức làm ngành này lâu như thế, nếu còn tính toán đến việc này e khiến người ta có cảm giác mô hình quá nhỏ. Anh tiếp tục nghĩ đến những lời dặn dò trước đó của chú Đức, liếc mắt nhìn về phía chú, chú Đức mặt mày giãn ra, hất cằm nói: "Chú Mạnh có ý muốn làm khó cậu, cứ thoải mái, chúng ta cho dù có thua cũng phải thua trên thế thắng".

Cục trưởng Mạnh và cục trưởng Viên cùng cười ha hả, Mạnh Thời Bình có vài phần bất lực lắc đầu nói: "Mấy chục năm rồi, vẫn còn cái tật thích dồn ép người khác. Tôi còn chưa nói gì, đã vội chụp cho tôi cái mũ to thế".

Đợi mọi người cười xong, Khương Thượng Nghiêu khiêm tốn cúi người, thản nhiên nói: "Nếu chú Mạnh đã hỏi, vậy cháu xin phép được to gan nói cách nhìn của mình. Thạch Nguyên là tuyến đường sắt trên cao đầu tiên, điều đó cũng có nghĩa là sau này sẽ còn rất nhiều tuyến đường sắt trên cao nữa được xây dựng. Tăng cường cơ sở hạ tầng cũng đồng nghĩa với việc kéo theo rất nhiều ngành khác cùng phát triển, như luyện kim, năng lượng. Nói cụ thể tới tỉnh chúng ta, tốc độ lưu chuyển của than tăng, cũng có nghĩa là sau này những ngành như khí đốt, điện lực, luyện than cốc, kim khí… đều được phát triển theo. Chú cháu nói thèm thuồng, thực ra cũng chỉ là muốn than thở năng lực bản thân có hạn mà thôi".

Mạnh Thời Bình xoay ly rượu trong tay vài vòng, chăm chú nhìn Khương Thượng Nghiêu rất lâu, gật đầu buông lời khen "hay". Sau đó quay sang u Đức, vỗ vai người bạn già: "Nghe thấy chưa, cháu ông nói sau này sẽ có cơ hội phát triển lớn đấy, vội gì chứ? Không lẽ lại đút cho cậu một miếng đầy mồm thành tên béo Iuôn".

Câu nói này nghiêm túc như một lời hứa, u Đức và cục trưởng Viên nhìn nhau, hai người sắc mặt rất vui, u Đức nhếch miệng hỏi: "Vậy chúng ta cạn thêm ly nữa?".

"Ông đúng là cái hũ rượu!"

Khương Thượng Nghiêu thầm thở phào nhẹ nhõm, biết mình đã qua được cửa thử thách này. Anh đứng lên rót thêm một vòng rượu nữa, lúc ngồi xuống bất giác nhớ tới hình ảnh cúa Khánh Đệ ngồi trước màn hình vi tính, ngẩng đầu lên cười khi tìm ra một giao diện cho anh xem.

Những người ngồi ở đây thực ra không ai có khả năng uống nhiều, nói xong chuyện chính thì chuyển sang một vài chuyện liên quan tới bọn quan chức. Khương Thượng Nghiêu biết ý rút lui, ăn nói hết sức thận trọng.

Sau bữa tiệc vui vẻ, người lái xe đã đợi ở trước sảnh lớn từ rất lâu, ba người tiễn Mạnh Thời Bình lên xe.

Những gì cần nói đã nói hết trên bàn tiệc, nói trước đông người, Mạnh Thời Bình chỉ thân mật bắt tay u Đức và cục trưởng Viên như chào những người bạn cũ, đến Khương Thượng Nghiêu, ông ta đặc biệt nói thêm vài câu: "Có cơ hội đến Bắc Kinh, đừng quên chú Mạnh, đến nhà ngồi một lát nhé".

"Nhất định cháu sẽ có dịp tìm tới nhà gặp chú." Khương Thượng Nghiêu cung kính nói.

Mạnh Thời Bình đang chuẩn bị lên xe, từ phía sau đột nhiên có người gọi: "Chú Mạnh?".

Quay đầu lại nhìn, người gọi ông ta là một cô gái mặc chiếc váy len màu đen đến đầu gối, cổ quấn một chiếc khăn kẻ caro rất đẹp, trên tay vắt áo khoác. Đoan trang xinh đẹp, không phải con cái nhà Trạch gia thì là ai?

"Tiểu Trí? Sao lại ở đây?"

"Hôm nay là đêm Giáng sinh, bạn bè cháu hẹn gặp nhau hát karaoke ở trên. Chú Mạnh, cháu còn đang định hỏi sao chú lại ở đây kìa. Được lắm, chú về Nguyên Châu mà bố cháu lại không hề biết gì!"

"Một người tai thính như bố cháu còn có việc gì không biết? Đã hẹn ngày mai gặp rồi." Mạnh Thời Bình cười ha hả. "Tiểu Trí, cháu không sợ chú chuốc cho bố cháu say, ba ngày không xuống khỏi giường à?"

Nghe hai người họ nói chuyện thân mật như thế u Đức và cục trưởng Viên lùi lại phía sau đứng, Khương Thượng Nghiêu nhất thời trong lòng sợ hãi, lùi lại sâu hơn.

"Nếu đã hẹn ngày mai gặp thì cháu không làm phiền chú nữa, chú Mạnh." Người con gái đó trên môi vẫn nở nụ cười, ánh mắt quét qua những ngươi bạn của Mạnh Thời Bình, khi dừng lại trên người Khương Thượng Nghiêu, nụ cười như đông cứng lại: "Khương Thượng Nghiêu?".

Trước đó Khương Thượng Nghiêu quả thật rất chấn động, nhưng lúc này lại tỏ ra bình tĩnh như thường. Thò đầu hay rụt cổ thì cũng là một đao cả, nên anh cũng thẳng thắn mỉm cười bước lên phía trước: "Bác sĩ Trạch".

Những người khác đều hết sức kinh ngạc, Mạnh Thời Bình hỏi: "Hai người quen nhau?".

Khương Thượng Nghiêu gật đầu không nói, Trạch Trí liếc mắt nhìn anh một cái, cười mỉm quay sang Mạnh Thời Bình: "Bệnh nhân của cháu. Chú Mạnh, cháu đi trước đây, ngày mai chú đừng lỡ hẹn đấy".

Cô gái giơ tay chào đi được vài bước, quay đầu lại bắt gặp ngay ánh mắt Khương Thượng Nghiêu đang nhìn mình, Trạch Trí lại cười, nụ cười đầy ẩn ý, khiến tâm trạng vừa bình tĩnh lại của anh đột nhiên nổi sóng.

Sau khi tiễn cục trưởng Viên về, chú Đức thở phào nhẹ nhõm, quay người vỗ vào lưng Khương Thượng Nghiêu: "Hôm nay, coi như xong một bước".

Khương Thượng Nghiêu cùng chú Đức quay về phòng trong khách sạn, chú Đức nói: "Không cần ở lại đây với lão già này đâu, muốn đi chơi thì cứ đi".

"Chú Đức, cháu chẳng muốn đi đâu cả. Cuối năm rồi, không khí trong khách sạn yên tĩnh, vừa hay có thể nghỉ ngơi."

"Anh bạn lớn xác này, tính cách cũng gần giống như ông chú già này rồi đây." Chẳng biết chú Đức có ý khen hay chê, nói xong đột nhiên như nhớ ra gì đó: "Vừa rồi cục trưởng Viên nói, cục trưởng Mạnh và bí thư tỉnh ủy Trạch là bạn thân ở trưởng Đảng, vậy bố của bác sỹ Trạch...".

Khương Thượng Nghiêu nghe thấy vậy cười khổ: "Chú Đức, cháu thật sự không biết. Cháu quen bác sĩ Trạch ở trong trại giam Dã Gia Sơn, là bác sĩ của trại giam. Nói thật, vừa rồi cô ta làm cháu sợ tới toát

mồ hôi, nếu đứng trước mặt bao nhiêu người như thế mà gọi số hiệu trong tù của cháu, hoặc nhắc tới việc ở trại giam Dã Gia Sơn, thì đúng là cháu làm chú mất mặt. Nếu cô ta là con gái rượu của bí thư tỉnh ủy Trạch, chắc không chạy đến tận nhà tù Dã Gia Sơn để làm việc đâu".

Chú Đức lặng lẽ suy nghĩ, rồi gật đầu.

Nói thêm dăm ba câu nữa, đợi chú Đức đi ngủ, Khương Thượng Nghiêu đi sang phòng bên cạnh cùng đám anh em chơi vài vòng mạt chược.

Nếu như nói mấy năm trước anh còn chút kiêu ngạo của tuổi trẻ, thì mấy năm trong trại giam đã rèn nên tính cách trưởng thành ấy. Bất luận ở trên mỏ, hay ở công ty vận tải, cùng sống với những người bỗ bã thô tục anh tuyệt đối làm được; còn khi giao tiếp với những người chức trọng quyền cao, lại là một bộ mặt khác. Đi lại giữa hai giới, khả năng biến hóa cũng trở thành bản năng.

Chỉ khi ở trước mặt người nhà và Khánh Đệ, mới lột bỏ tất cả những lớp mặt nạ ấy xuống, trở về bản chất thực của mình.

Về đến phòng mình, Khương Thượng Nghiêu đứng ở cửa sổ đốt thuốc, suy nghĩ lại những chi tiết và lời nói diễn ra trong bữa tiệc. Anh biết rõ nhược điểm của mình, học vấn và kiến thức quá ít, chỉ có thể bù đắp bằng nỗ lực và chăm chỉ. Thỉnh thoảng rảnh rỗi, cũng chỉ ở bên cạnh Khánh Đệ, đọc sách, lên mạng. Nhớ tới Khánh Đệ, anh cầm di động lên, nhìn thấy đã gần mười hai giờ, lại đặt xuống.

Tắm xong đi ra, thì điện thoại trong phòng vừa lúc đổ chuông. Khương Thượng Nghiêu đang nghĩ sao Khánh Đệ không gọi vào di động của mình, nhấc máy lên nghe, lại là một giọng nữ lạ: "Alô?".

Anh định nói thẳng: "Không cần phục vụ phòng", thì người ở đầu dây bên kia đã nhanh miệng nói trước: "Khương Thượng Nghiêu?".

Khương Thượng Nghiêu nhất thời nhíu mày, nhớ ra bác sĩ Trạch. Không biết đối phương gọi đến có ý gì, anh trầm ngâm hồi lâu, rồi hỏi: "Là tôi, xin hỏi ai đấy?".

Đầu dây bên kia có lẽ bị câu hỏi của anh đả kích, Trạch Trí mỉm cười hít một hơi, hồi lâu không nói.

Khương Thượng Nghiêu hỏi lại: "Xin hỏi cô là ai?".

"Tôi là Trạch Trí."

"Bác sĩ Trạch? Xin lỗi, giọng nói trong điện thoại không giống lắm, nên nhất thời không nghe ra giọng cô."

"Tôi lại cứ nghĩ câu đầu tiên anh sẽ lập tức cảm ơn tôi chứ. Vừa rồi ở trước sảnh khách sạn cũng coi như tôi phản ứng nhanh, không khiến mọi người khó xử."

Khóe miệng Khương Thượng Nghiêu khẽ nhếch lên cười: "Cái đó đương nhiên phải cảm ơn rồi".

"Vậy xuống đây ngồi một lát đi. Quán bar tầng hai. Có lẽ tôi uống hơi nhiều, đang muốn tìm người tâm sự."

36. Tập 1 - Chương 36

Khương Thượng Nghiêu còn chưa kịp suy nghĩ đến vấn đề đi hay không, thì đối phương đã cúp máy. Anh bất giác thở dài, thầm nghĩ mấy năm không gặp, bác sĩ Trạch vẫn còn tác phong làm việc dứt khoát quyết đoán ấy.

Quán bar ở tầng hai của khách sạn quốc tế Long Thành được trang hoàng giống hệt một bức tranh đồng quê của Mỹ, Trạch Trí ngồi trên chiếc ghế gỗ sồi trước quầy bar, đang nhìn ra vừa. Khi thấy anh, cô ta nở một nụ cười nhàn nhạt, có vẻ cũng đã ngà ngà say.

“Uống gì?” Trước mặt cô ta đường đường là một người đàn ông đầy khí chất, không nhìn ra có điểm nào giống với tên tù mang số 30352, luôn mặc bộ quần áo bẩn thỉu trong trại giam Dã Gia Sơn.

Anh nhìn ly cốc-tai đang đặt gần tay cô ta, nói với nhân viên quầy bar: ’“Nước khoáng”, lại hỏi Trạch Trí: “Không phải đi cùng bạn sao? Uống nhiều như vậy nên để bạn cô đưa về nhà, chỗ này ngồi lâu không tốt đâu”, nói xong nhìn vào đồng hồ trên tay, ra hiệu.

“Tôi còn đang đợi anh nói lời cảm ơn đây.”

“Cảm ơn cô.” Khương Thượng Nghiêu rất thành khẩn.

Trạch Trí vốn đang tỏ ra rất nghiêm túc, đợi phản ứng của anh, nghe anh nói cảm ơn xong, cô ta phá lên cười, cầm chiếc áo khoác đang vắt trên thành ghế, nói: “Xem ra sau khi ra tù, phàm là người ai cũng sẽ căm ghét có kẻ xuất hiện nhắc lại quãng thời gian không huy hoàng của mình. Vốn tôi cũng có chút tò mò. Thôi được, không trêu anh nữa, giúp tôi thanh toán tiền rượu, cảm ơn gì chứ, thanh toán tiền rượu là xong. Nhìn anh bây giờ, chắc trả được”.

Khương Thượng Nghiêu hoàn toàn không bất ngờ trước những lời thẳng thắn của Trạch Trí, bất lực đáp trả: “Bác sĩ Trạch, cô đang chế nhạo tôi phải không? Để tôi tiễn cô. Có điều tôi không thuộc đường ở Nguyên Châu, cô chỉ cho tôi nhé”.

Trạch Trí sau khi lên xe lại trêu anh: “S600? Là người có tiền rồi, nhưng kiểu xe này nhìn hơi già thì phải?”.

“Là của chú tôi, tôi chỉ là tài xế.”

Trạch Trí vừa thắt dây an toàn vừa tò mò hỏi: “Chú anh? Người hôm nay đứng trước sảnh hả? Có một người chú tài giỏi như thế sao anh lại phải vào tù? Tôi còn nhớ anh là…”. Cô ta cố gắng lục tìm trong trí nhớ: “Tội tham gia tổ chức xã hội đen, đột nhập vào nhà cướp của”.

Khương Thượng Nghiêu thầm cười khổ: “Bác sĩ Trạch, ấn tượng của cô về tôi có phải hơi quá sâu sắc không? Tên, tội trạng, còn có gì nữa mà cô không biết?”.

Trạch Trí nhìn thẳng về phía trước, không để ý lời anh, chỉ chỉ: “Rẽ phải”, rồi mới nói: “Bởi vì anh không giống những người khác, tính cách không giống. Lúc anh đưa 30471 vào bệnh viện, những kẻ khác đều làm bộ làm tịch, chỉ có anh là điềm tĩnh, cũng là người lo lắng nhất, có thể nhận ra anh thực sự rất lo lắng cho 30471”.

30471 là số tù của Đỗ Lão Phách, sau khi ở dưới mỏ xảy ra chuyện chính Khương Thượng Nghiêu đã cõng Đỗ Lão Phách ra khỏi đường hầm, cũng chính anh đã đi theo xe đưa anh ta về lại trại giam. Anh nghe thấy vậy trong lòng trào dâng một cảm giác áy náy vô cùng, bởi vì khi xảy ra sự cố, Đỗ Lão Phách là người đứng gần anh nhất.

Thấy anh im lặng, Trạch Trí chuyển đề tài: “Giờ đang làm gì?”.

“Tôi về Dã Nam, làm mỏ.”

“Chẳng trách. Nhìn bộ dạng đã biết anh phát tài rồi.”

Khương Thượng Nghiêu vui vẻ khi thảo luận vấn đề nhẹ nhàng này, tò mò liếc nhìn cô ta hỏi: “Nhìn ra sao?”.

“Thản nhiên.” Trạch Trí nghiêm túc gật đầu. “Trước kia nhìn anh tôi cũng thấy sự minh bạch rõ ràng, không giống với những phạm nhân khác, nhưng khi nhìn anh rất u sầu, cứ như người phải chịu nỗi oan ức lớn nhất dưới gầm trời này vậy. Giờ trông điềm đạm hơn nhiều, dường như… tất cả đều nắm trong lòng bàn tay. Anh nói xem sự tự tin của người đàn ông từ đâu mà có? Không phải do quyền và tiền mang lại sao? Có đúng thế không?”

Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm, dường như anh đang quay trở lại Dã Gia Sơn, bác sĩ Trạch mặc áo blu trắng ánh mắt lạnh lùng, nghiêm nghị rất có uy, nhìn đám người bọn anh đang náo loạn quát: “Ra ngoài hết cho tôi!”. Anh phát hiện ra khi mình đối mặt với người phụ nữ mạnh mẽ này, dường như chỉ còn cách duy nhất là cười khổ. Anh hỏi: “Sao cô lại về Nguyên Châu? Tôi cứ nghĩ cô rất yêu công việc của mình”.

"Ai bảo tôi từ nhỏ đã không đi con đường được sắp sẵn, chỉ thích chế giễu thế tục? Mẹ tôi lo tôi cứ ở đấy mãi không ai rước, đột nhiên lên cơn lại đem một chàng rể đã từng ngồi tù về cho bà, thì bà sẽ sụp đổ mất." Trạch Trí liếc mắt nhìn anh, tự thấy vui vẻ mỉm cười. "Đùa thôi, tôi là bất đắc dĩ, áp lực của gia đình lớn quá."

Câu đùa này chẳng buồn cười chút nào, Khương Thượng Nghiêu khẽ nhếch miệng lên coi như là ứng phó: "Trước mặt?".

"Ồ, đi vào thêm chút nữa rồi cho tôi xuống là được. Tôi tự đi. Ở cổng có bảo vệ, ra vào phải kiểm tra, phiền lắm."

Anh liếc nhìn bên ngoài hai hàng cây rậm rạp, không cần hỏi cũng tự hiểu đây là nơi nào, Khương Thượng Nghiêu không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu: "Vậy cô đi cẩn thận tôi không tiễn, hẹn gặp lại".

Trạch Trí vốn đang định đẩy cửa xe bước xuống, nghe thấy vậy lại ngồi lại: "Nếu đã nói hẹn gặp lại, vậy thì cho tôi số điện thoại", nói rồi mở túi xách lấy di động, vẻ mặt kiên quyết không thể từ chối.

Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm, đọc số của mình. Cô ta nháy lại vào máy anh, sau đó nói: "Thế mới gọi là có thành ý khi nói câu hẹn gặp lại. Nhà tôi ở tòa số bảy, Tết mà có thành ý tới chúc Tết tôi, thì chỉ cần nói với bảo vệ một tiếng, tìm con gái của bí thư Trạch ở tòa nhà số bảy là được".

Cho tới tận khi bóng Trạch Trí khuất hẳn, Khương Thượng Nghiêu mới lắc đầu, mặc dù cô ta và anh không liên quan tới nhau lắm, anh cũng không thù ghét gì kiểu con gái kiêu ngạo hơn cả trời xanh này, càng không ghét những cô gái tính tình thẳng thắn thoải mái, nhưng khi phải thật sự tiếp xúc, vẫn khiến anh ngán ngẩm thở dài.

Nghĩ như thế, suy nghĩ vừa manh nha nhen nhóm bị anh dập tắt ngay lập tức. Anh cho xe từ từ đi ra đường lớn, đậu ở ven hồ, rồi hạ cửa kính xuống. Không khí trong lành mát lạnh ùa vào trong xe, ký ức trở nên vô cùng rõ ràng. Từng cảnh từng cảnh xảy ra ở Dã Gia Sơn đều lần lượt lướt qua đầu, từng khuôn mặt cũng dần dần xuất hiện.

Những ngày ở Nguyên Châu, tình hình trong tỉnh được chú Đức nắm vững trong lòng bàn tay, có thể nói, sự thật đúng như những gì chú Đức tiếc nuối, mấy năm nay chú quá chú trọng tới ngành vận tải mà bỏ qua những ngành khác. Hệ thống đường sắt quy về một mối, quan hệ của chú Đức đã xác lập rõ ràng khả năng điều khiển ngành vận tải của chú ở Vấn Sơn. Nhưng cũng chính vì điểm này, mà ảnh hưởng tới việc thâm nhập vào các ngành khác.

Với tình hình trước mắt, Khương Thượng Nghiêu không thể nói không hài lòng, nhưng để tiến thêm một bước dường như cách cả chín tầng mây. Anh nghĩ đến việc chỉnh đốn các ngành nghề vào năm tới, nghĩ đến các loại thủ đoạn mà Ngụy Hoài Nguyên có thể sử dụng nhằm đối phó với mình, nghĩ đến từng lời thề mà anh đã nói trước mộ Nhạn Lam, cảm giác lo lắng vì không thể nắm bắt được tình hình thiêu đốt lồng ngực anh.

Trạch Đồng Hỷ làm trong ban thường vụ thành ủy. Khương Thượng Nghiêu nhớ lại lời chú Đức, lấy điện thoại ra, lưu số của Trạch Trí vào. Khi nhập tên, anh do dự vài giây, rồi vẫn lưu với cái tên "Trạch Trí".

Kéo xuống phía dưới, nhìn thấy bốn chữ "Mẹ đẻ Phúc Đầu", anh bất giác bật cười thành tiếng, trong lòng dao động, bấm máy gọi số đó, đồng thời nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ sáng.

Nghe thấy đầu dây bên kia "Alô" một cách hết sức tỉnh táo, sự lo lắng của anh đột nhiên dịu xuống. "Mẹ Phúc Đầu vẫn chưa ngủ sao?"

"Không biết tại sao mà không thể ngủ được. Nằm hơn một tiếng rồi. Sao anh cũng thức khuya thế? Lại uống rượu rồi phải không?" Tiếng khịt mũi vọng tới, giống như muốn ngửi mùi rượu từ người anh qua điện thoại.

"Chỉ uống chút thôi, nhớ anh rồi à?"

"Nhớ rồi." Đầu dây bên kia truyền đến những tiếng xì xào: "Phúc Đầu đi ra, đang nói chuyện với bố con mà. Đừng có phá đám". Nghe thấy tiếng cười của anh, cô buồn bã giải thích: "Đứng hẳn lên bám vào thành giường để nghe giọng anh. Ôi, đi ra, chân mày bẩn chết được. Sao anh còn chưa ngủ?".

“Chút nữa sẽ ngủ. Mai anh về rồi, muốn quà gì sáng mai anh đi mua.”

“Vô duyên vô cớ sao lại mua quà?”

“Hôm nay là đêm Giáng sinh, mai là lễ Noel rồi, nghe nói phải tặng quà đấy.”

Khánh Đệ cười nhẹ, hỏi: “Giám đốc Khương cũng bắt kịp thời đại rồi đấy nhỉ? Anh cũng ăn Tết của Tây sao?”.

“Đúng thế. Anh còn định sau này tết lớn tết nhỏ không bỏ qua cái nào cả, đều phải chúc mừng.”

“Vậy em có phúc rồi. Một năm em sẽ nhận được bao nhiêu quà đây?”

Qua điện thoại, anh có thể tưởng tượng, lúc này cô đang cuộn mình trong chăn, mái tóc dài trải trên gối, cười ấm áp. Phúc Đầu lúc nào cũng thích nghếch cái miệng lại gần, hít hít hương thơm trên người cô, có lẽ lúc này cô đang kéo chăn lên, che nửa mặt lại. Trong lòng cảm giác ấm áp lan tỏa, anh bất giác nói: “Đón Tết cũng bởi vì có em, ngày nào cũng đáng để chúc mừng”.

Đầu dây bên kia không thấy lên tiếng, Khương Thượng Nghiêu gọi thầm tên cô: “Khánh Đệ”.

“Em cảm động rồi, cảm động tới mức muốn hôn anh.”

Lời vừa nói ra, anh nhất thời nghiến răng: “Có phải nhân lúc anh không ở bên, cố ý trêu anh phải không?”.

Tiếng cười khúc khích vọng ra từ trong chăn truyền đến, một lúc sau cô mới nghiêm túc: “Em cảm động thật mà. Được người ta thích, thì ra hạnh phúc thế này”.

Cảm giác yêu thương quen thuộc lại ùa về trong tim, anh chìm đắm trong men say tình yêu: “Khánh Đệ”.

“Em chết mất thôi. Cái tên đẹp như thế mà bị bà gọi như gọi chị Thẩm ở làng Vọng Nam không bằng, anh cũng thế.”

Ngực anh khẽ rung lên, bật cười, thuận tay kéo cửa kính, cho xe chạy vào đường chính: “Ngày mai sau khi về, anh sẽ ở bên em mấy hôm, tết Nguyên Đán em được nghỉ mấy ngày? Chúng ta đi Thạch Quật, chắc chắn em sẽ thích”.

“Được, em đang muốn đi Thạch Quật đây, còn muốn đi cả Hồ Khẩu nữa.”

“Em không biết bây giờ tháng mấy rồi à? Đến Hồ Khẩu để hứng gió chắc?”

“Mùa đông có vẻ đẹp của mùa đông. Bốn mùa đều có cảnh sắc, cũng giống như người vậy, thiên biến vạn hóa.”

“Lại giảng bài rồi, cô giáo Thẩm.”

“Học trò Tiểu Khương, mùa hè đến Hồ Khẩu chỉ có thể nhìn nước chảy róc rách, mùa đông đi còn được nghe tiếng gió rít nữa…”

Tết Nguyên Đán Khánh Đệ và Khương Thượng Nghiêu cùng đến Sơn Tây, đồng hành cùng họ có Lưu Đại Lỗi và mấy người anh em nữa. Khung cảnh ở đó hết sức đìu hiu, đếm đi đếm lại chỉ được hơn mười du khách, Lưu Đại Lỗi kéo cao cổ áo lông vũ lên, lẩm bẩm: “Muốn xem thì cũng đợi ra Tết, hoa đào nở đã, tự dưng hai người như trúng tà đòi đến đây hứng gió à?”.

“Cậu hiểu gì chứ? Đợi khi hoa đào nở thì chỉ có thể ngắm nước, có thể nghe được tiếng nước chảy rào rào như vạn tiếng vó ngựa, tiếng gió gào thét thế này không?”

Khương Thượng Nghiêu nhắc lại những lời của Khánh Đệ như một con vẹt học nói, Khánh Đệ nghe thấy vậy ngẩng đầu lên nhìn anh cười tinh quái.

“Nhìn đường.” Đường đi vừa ướt, vừa trơn trượt, anh nắm lấy tay cô vẫn cảm thấy không yên tâm, bèn đổi tay rồi vòng qua ôm lấy eo cô.

Con đường dọc bờ sông bắt đầu lộ ra, sườn dốc ở hai bờ được kè bằng những cột đá. Nước chảy không mạnh lắm nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác nơi đây thật hùng vĩ, Khánh Đệ đứng bên bờ sông, nhìn về phía những con sóng đập lên kè tít xa xa, nhìn tới mức thất thần, rất lâu không nói được gì.

Trên đường quay về, anh hỏi: "Thích không? Thích thì sang năm chúng ta lại đến".

Khánh Đệ gật đầu một cách chắc chắn: "Đi ngàn dặm đường, đọc vạn cuốn sách, quả nhiên câu nói này không sai. Tất cả đều khiến người ta được mở rộng tầm mắt. Sau này nhất định em sẽ đi xa hơn, đi thăm thú nhiều nơi hơn. Còn phải đọc nhiều sách nữa, để viết ra những câu chuyện cảm động lòng người".

Anh bổ sung: "Còn nữa, trên mọi nẻo đường em đi đều có anh đồng hành".

Khánh Đệ mặt mày rạng rỡ, lại một lần nữa gật đầu: "Đúng vậy, suýt nữa thì quên mất anh". Thấy anh đưa tay ra định véo tai mình, cô lùi về phía cửa xe né tránh: "Em nhớ rồi, sau này em nhất định sẽ nhớ".

Lưu Đại Lỗi ngồi ghế trước tỏ ra không vui: "Em nói này anh Khương, chị dâu, hai người cũng phải để ý một chút, tội nghiệp em tết nhất rồi mà chưa có vợ".

Khánh Đệ nhất thời đỏ bừng mặt, Khương Thượng Nghiêu vờ đá chân: "Đợi anh phát tài, mua chiếc Rolls Royce hai khoang, ngăn cách khoang lái và khoang ngồi".

Nói đến xe, Lưu Đại Lỗi lập tức lấy lại tinh thần: "Mua thật chứ? Giờ anh cũng đâu đến nỗi không mua được, mua một cái về cho chúng ta đỡ nghiền đi? Em mặc kệ, cả Vấn Sơn này chỉ mình chúng ta có!".

"Không có tiền." Trước mắt anh chỉ mong có thể ổn định làm mỏ thêm mấy năm, tích lũy đủ vốn sẽ đầu tư vào những dự án lớn hơn, sao có thể vì một việc cỏn con không cần thiết đi động vào thần kinh mẫn cảm của mấy người thừa tiền đó? "Có tiền cũng để dành ra Tết mở đường hầm xuống mỏ thứ hai."

Về đến Dã Nam, lập lại quỹ đạo trước đó, việc ai người ấy làm. Sau khi chính thức được nghỉ đông, số lần đến thôn Châu của Khánh Đệ mới dần nhiều lên, thu dọn phòng ở của Khương Thượng Nghiêu, thỉnh thoảng cũng đến văn phòng đánh máy in một số tài liệu giúp anh. Giữa tháng Chạp, lão Lăng lười biếng nhờ cô tổng kết sổ sách, cô suy nghĩ rồi từ chối, chỉ làm giúp phần lương cho công nhân.

Gần đến cuối năm, công nhân trên mỏ thanh toán tiền lương về quê càng lúc càng nhiều, không ít người cầm tiền vui mừng hớn hở nói: "Ăn Tết xong sẽ lên làm việc ngay", rồi hỏi: "Bà chủ, ra Tết có cần người không? Tôi đưa thêm vài người ở quê lên. Đều là những người khỏe mạnh, chăm chỉ".

Việc ăn uống ở mỏ rất tốt, Khương Thượng Nghiêu lại chịu bỏ tiền đầu tư các thiết bị an toàn. Có được sự thừa nhận của họ, Khánh Đệ cũng thấy vui lây.

Khương Thượng Nghiêu thấy lạ: "Cười tươi như gió xuân thế, có chuyện gì vui à?".

Khánh Đệ không trả lời anh, hỏi lại: "Tết anh muốn quà gì? Hình như em chưa tặng anh quà bao giờ?".

"Với số tiền lương ít ỏi của em hả? Có gom góp mấy tháng vào cũng không ăn thua. Nói ra mới nhớ đang định hỏi em, Ba mươi có về không?"

Vừa nghe anh hỏi, ánh mắt Khánh Đệ bỗng trở nên u ám.

Từ sau khi cãi nhau với bố, cô chưa từng về lại căn nhà ấy, mà hoàn cảnh của mẹ cũng chẳng dễ dàng gì, nghe Ái Đệ nói: Mấy lần gặp, trên người mẹ đầy những vết bầm tím. Cô muốn đón mẹ tới làng Vọng Nam, nhưng lần nào đề cập đến mẹ cũng từ chối.

"Bà hỏi, bữa cơm đoàn viên đêm Giao thừa chúng ta có cùng về nhà không?" Khương Thượng Nghiêu có thể nhìn thấy sự hoang mang thoáng hiện trong mắt cô.

Khánh Đệ lắc đầu: "Em đến nhà cậu thôi".

"Nhà cậu có tốt đến mấy cũng chỉ là họ hàng. Bà nói rồi, năm nay chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, đều là vì em cả đấy."

Theo tập quán ở Vấn Sơn, trong thời gian tìm hiểu yêu đương không thể đón Giao thừa ở nhà bạn trai, nếu đến đó, có nghĩa đã công nhận đây là nhà chồng mình rồi. Khánh Đệ nghĩ tới đây, không còn dám nói lời từ chối nhưng nếu lập tức nhận lời thì lại có chút khó xử.

Sự do dự của cô Khương Thượng Nghiêu có thể nhận thấy, anh mỉm cười cổ vũ: "Trước Tết mẹ anh đã mua nhẫn rồi, còn cả một chiếc kiềng nửa cây vàng nữa, chỉ đợi em đến thôi".

“Giờ vẫn còn thịnh hành những quy định cũ ấy sao? Không phải giờ người ta đều đưa phong bì à?”

“Thì ra em cũng hiểu biết nhỉ?” Khương Thượng Nghiêu tỏ ý trêu, véo cằm Khánh Đệ, nhìn thẳng vào mắt cô: “Có nhận không? Không nhận anh bảo mẹ anh tặng người khác đấy”.

Khánh Đệ hất tay anh khỏi cằm mình, cười chế nhạo: “Anh còn có người khác à? Ai? Nói em nghe xem nào?”, nói rồi mặt khẽ ửng hồng, thỏ thẻ: “Vậy em qua nói với cậu một tiếng, Ba mươi không sang nhà cậu nữa”.

Tối Giao thừa cô ở nhà Khương Thượng Nghiêu ăn bữa cơm đoàn viên. Trước khi đi, bà còn xếp một túi đồ ăn lớn đưa cho cô Khương. Khương Thượng Nghiêu cố ý hỏi: “Đồ mẹ anh đã đưa cho em chưa? Cất chưa? Đừng làm rơi đấy”, sau khi đuổi anh vào bếp rửa bát, không biết ba người phụ nữ ở ngoài thì thầm những chuyện gì.

Khánh Đệ mặt mày hớn hở, mím môi gật đầu, rồi lại vỗ vào cái túi trên đùi.

“Nói những gì thế?”

“Chẳng nói gì, vẫn mấy chuyện đó thôi.”

“Không chịu khai đúng không?” Anh bất mãn liếc cô một cái: “Không bảo em thay đổi cách xưng hô à?”.

“Còn sớm mà, thường sau khi hai nhà định xong ngày… Anh khích tướng em phải không?” Khánh Đệ lúc này mới thôi vòng vo: “Thực ra, cũng chẳng có gì phải giấu anh cả. Cô cũng đã nói rồi, bao giờ mẹ em rảnh, hẹn gặp nhau một lần”.

Anh cười, hỏi: “Vậy định bao giờ gặp mặt?”.

“Ra Tết có được không?”

Khương Thượng Nghiêu gật đầu liên tục, sự vui sướng ánh lên trong mắt anh khiến Khánh Đệ không kìm được hé môi cười. Về thôn Nam, Phúc Đầu đã chầu chực sẵn ở trước bờ tường đá của trường, nghe thấy tiếng xe liền xông ra, vẫy đuôi rối rít. Tâm trạng Khương Thượng Nghiêu rất vui, xoa đầu nó nói: “Con trai, rất nhiều đồ ăn ngon, không phải vội”.

Khánh Đệ cười, hỏi anh; “Anh không về Vấn Sơn à?”.

“Tí nữa rồi về, anh ở đây đón Giao thừa với em qua mười hai giờ, rồi sau đó lên mỏ xem thế nào.”

Đa số công nhân ở mỏ đã về nhà rồi, giờ ở đấy chỉ còn lại một đám người không rõ danh tính, Khánh Đệ hiểu sự thận trọng của Khương Thượng Nghiêu, cũng không bóc mẽ anh, vui vẻ nói “Vậy em đi đun nước pha trà cho anh”.

Trong thôn vẫn lác đác tiếng pháo, Phúc Đầu ăn no đang nằm ngáy trước máy sưởi điện. Khương Thượng Nghiêu đọc vài trang sách, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ chăm chú của Khánh Đệ, nghịch mái tóc xõa ngang vai của cô một cách bâng quơ.

Cô ngước mắt sang nhìn anh.

“Khánh Đệ, sang năm chúng ta về khu tập thể đường sắt được không? Bà đã quen với môi trường sống quanh đấy rồi, anh thấy khu căn hộ mới ở trước khu tập thể đường sắt cũng rất được, chúng ta mua một căn ở đó đi.”

Sắc mặt cô ngượng ngùng như muốn né tránh: “Anh quyết là được rồi”.

“Vậy về Vấn Sơn xin dạy ở một trường nào đó nhé?” Vừa rồi anh đã nhìn qua, dãy ký túc này chẳng có mấy phòng sáng đèn, có lẽ đều đã về nhà ăn Tết cả rồi. Những ngày lễ như thế này, mà cô có nhà như không, càng nhìn cô bình thản đọc sách, lòng anh lại càng đau xót hơn.

Cô khẽ nhướng mày: “Cái này có lẽ không được, đã ký hợp đồng với trường rồi. Nếu không dạy ở đây đủ ba năm sẽ phải hoàn trả trường tiền học phí, bằng tốt nghiệp của em vẫn ở trường mà. Nói ra vẫn phải cảm ơn hiệu trưởng của trường tiểu học ở thị trấn, nếu không có ông ấy nói khó với trường, em cũng chẳng biết bị phân đến trường ở thôn nào huyện nào nữa?”.

"Học phí anh nộp trả là được chứ gì, ở Dã Nam dù sao cũng không tiện bằng Vấn Sơn. Anh đi suốt ngày, em ở đây một mình anh yên tâm sao được?"

Thấy cô cúi đầu không nói Khương Thượng Nghiêu ngồi gần lại, nâng mặt cô lên, áp sát vào hỏi: "Thế nào?".

Cô khẽ nhếch môi, cố gắng mỉm cười nói: "Chẳng thế nào cả, có chút không nỡ thôi".

Đám học trò nhỏ, rừng phong sau trường và cả những người dân Iương thiện hiền lành chất phác… Khương Thượng Nghiêu nhớ lại những câu chuyện đầy tình cảm của cô khi ngồi đối diện với anh qua bức kính trong phòng đón tiếp của trại giam, anh suýt nữa thì quên mất, cô đã từng mong chờ khi nhìn lên tổ chim én đó, mong những con chim nhỏ mùa xuân nhớ đường quay về tổ với mình.

"Khánh Đệ." Anh ôm cô vào lòng, bàn tay nhè nhẹ vỗ lưng cô, cứ như muôn nhét cô sâu tận trong lòng mình vậy: "Dù có thương thế nào cũng thấy không đủ".

Cô ngả đầu vào ngực anh cười buồn: "Anh đang khen em hay biểu dương bản thân vậy?".

Ánh đèn trên bàn hắt lên nửa khuôn mặt Khánh Đệ, đôi mắt long lanh dưới hàng mi dài như đang cười. Cô lớn lên rất giống bố mình, đôi mắt nhỏ, dài, đôi môi khá đầy đặn. Nhìn thoáng qua thì không thấy đẹp, nhưng nhìn kỹ mới thấy rất có duyên.

Ánh mắt anh dừng lại trên môi cô.

Hơi thở của Khánh Đệ như ngừng lại, nụ cười từ từ nhạt đi. Tiếp theo đó là một hành động bất ngờ không được cảnh báo trước, cô kêu lên kinh ngạc, bị anh bế thốc lên, những âm cuối cùng bị đôi môi anh nuốt mất, mặt ghế cứng lạnh phía dưới được thay bằng cặp đùi ấm áp của anh.

Cô ra sức túm chặt lấy cổ áo anh, nhưng rồi phát hiện ra mình làm thế chỉ càng thêm cổ vũ càng khiến anh kích động, đôi môi đang ra sức cắn mút trên môi cô càng mạnh hơn.

Sự cuồng nhiệt của Khương Thượng Nghiêu khiến cô sợ hãi. Khánh Đệ khẽ ngửa về phía sau để tránh, nhưng lại bị bàn tay to lớn của anh giữ chặt sau lưng ép cô áp sát vào người mình, cô bất mãn kêu lên một tiếng phản đối, ngay sau đó anh nhanh nhẹn chớp lấy thời cơ đưa lưỡi tiến sâu vào trong.

Anh đảo khắp miệng cô, tìm kiếm, cho tới khi đạt được thứ anh muốn. Thời khắc ấy, một cảm giác nóng bỏng không thể hình dung được chảy khắp người, khiến đôi chân đang lơ lửng của cô phải co lại, cô ôm chặt lấy cổ anh, những ngón tay đan vào mái tóc ngắn của anh.

"Khánh Đệ." Khương Thượng Nghiêu khẽ buông lỏng cô ra, đôi môi mơn trớn trên môi Khánh Đệ khẽ gọi tên cô. Nhưng cảm giác hạnh phúc kỳ quái đó dù thế nào cũng vẫn chưa đủ, Khánh Đệ khẽ mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt anh, hít thở nhẹ nhàng, rồi lại chìm vào nụ hôn sâu của Khương Thượng Nghiêu.

Cô bạo gan cuốn lưỡi lên, thử đi sâu vào thăm dò tìm kiếm anh, ngay lúc ấy một tiếng nổ lớn vang lên trong không trung, ngay khi đó là những tiếng pháo nổ rộn ràng. Vai Khánh Đệ cứng lại, anh từ từ thả môi cô ra, vùi mặt vào hõm vai cô cười khẽ, thỉnh thoảng lại ngẩng lên hôn cô một cái: "Sợ phải không? Bên ngoài đang đốt pháo, chúc mừng năm mới, Khánh Đệ".

37. Tập 1 - Chương 37

Khánh Đệ thất vọng, bối rối túm chặt lấy cổ áo anh, sự thực là, cô vẫn nghĩ tiếng nổ ầm một cái vừa rồi là do cô tưởng tượng.

"Chúc mừng năm mới." Hai cánh tay Khương Thượng Nghiêu dang rộng, ôm chặt cô vào lòng.

"Chúng mừng năm mới." Cô lí nhí trả lời. Lúc này cảm giác của cô vẫn còn lâng lâng, cố gắng kiềm chế sự nóng bỏng nhiệt tình của anh. Cô khẽ quay người cử động, nói: "Có phải điện thoại của anh kêu không?".

"Đừng cử động." Mặt anh vẫn vùi trong mái tóc dài của cô, sự ma sát đó nóng bỏng chẳng khác gì lửa thêm dầu, anh gần như có thể nghe thấy tiếng mình bị đốt cháy vừa đau đớn lại vừa ngọt ngào khi hai người tiếp xúc thân mật thế này: "Khánh Đệ".

"Đúng là, vẫn còn đang đổ chuông đây."

"Mặc kệ nó." Mùi hương trên mái tóc của cô giúp tâm trạng anh dần dần bình tĩnh trở lại, Khương Thượng Nghiêu cắn nhẹ vành tai cô vài cái, hỏi: "Anh không nhịn được cho tới tận khi mình kết hôn thì làm thế nào?".

Bốn mắt nhìn nhau, Khánh Đệ hoang mang trước nụ cười của anh đột nhiên hiểu ra hàm ý của từ "nhịn" mà anh muốn nói: "Anh…". Mặt cô đỏ bừng, cố gắng đẩy anh ra: "Mau nghe điện thoại đi, đừng trêu em nữa".

Thấy cô xấu hổ, anh cũng không trêu nữa, cầm di động lên xem, nụ cười trên môi dần tắt.

"Trên mỏ xảy ra chuyện à?" Khánh Đệ hỏi.

Anh lẳng lặng gật đầu, nhưng không gọi lại, tay mân mê nắp điện thoại trầm ngâm hồi lâu.

"Vậy anh mau qua đó đi, đang Tết mà, mọi chuyện phải cẩn thận."

Anh như hạ quyết tâm, đứng dậy nói: "Vậy anh đi đã, em đóng cửa sổ vào nhé. Còn nữa, nhớ phải mang lò than ra ngoài trước khi ngủ đấy".

"Em biết rồi." Khánh Đệ đưa áo khoác cho anh: "Trên mỏ lạnh, quàng khăn vào nhé".

Anh nhận lấy, một tay kéo cằm cô lại, cúi người đặt một nụ hôn lên trán cô: "Ngủ sớm đi, đừng quá nhớ anh".

Khánh Đệ phì cười, tiễn anh ra cửa.

Sau khi Khương Thượng Nghiêu lên xe, xem cuộc gọi nhỡ vừa rồi, chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn bấm số gọi lại: "Chúc mừng năm mới!".

"Giám đốc Khương, giờ anh cũng cao giá quá nhỉ, lại không cả nghe điện thoại nữa. Tôi đang băn khoăn, người như anh chẳng biết có hiểu lễ nghĩa không? Trước Tết đến Nguyên Châu cũng không có ý định mời tôi ăn bữa cơm, giờ đang Tết, e là cũng khó đợi được anh chủ động nói một câu Chúc mừng năm mới rồi." Đầu dây bên kia trách cứ xong, chưa đợi anh trả lời, một tràng cười lại vang lên: "Quả nhiên tôi đoán không sai. Không phải tôi chủ động, anh quyết không gọi cho tôi đúng không?".

"Vừa rồi đúng lúc tôi phải nhận một cuộc điện thoại bàn, thất lễ rồi."

Giọng anh lạnh lùng kiềm chế, thậm chí còn không để cô ta có cơ hội tiếp lời, nói một tràng dài như vậy chỉ đổi lại một câu giải thích qua loa, Trạch Trí vốn nên nổi giận nhưng lại rất rộng lượng chấp nhận lời giải thích của anh, hỏi: "Tại sao tôi lại biết trước Tết anh có đến Nguyên Châu, anh không tò mò chút nào à?".

"Lần nào đến Nguyên Châu tôi cũng ở khách sạn Long Thành, nếu có ý muốn điều tra chỉ cần một cuộc điện thoại là rõ ngay thôi. Kỳ thực không phải tôi không biết phép tắc, mấy lần đi ngang qua con đường vào nhà cô, tôi cũng đã nghĩ có nên gọi điện cho cô không, có điều, chẳng quen thân lắm, cảm thấy như vậy quá đường đột."

"Vậy ý của anh là, tôi gọi điện cho anh lúc này thật quá đường đột, đúng không?"

Cô ta nửa đùa nửa thật trêu anh, khiến anh không dễ trả lời. Khương Thượng Nghiêu khẽ nhíu mày, bắt chước giọng điệu đó của cô ta: "Bác sĩ Trạch, cô là phụ nữ sống trong thành phố lớn, không thể dùng tiêu chuẩn bình thường để cân đo đong đếm".

Từ trong máy di động vọng ra một tràng cười sảng khoái, Trạch Trí cười xong nói: "Khương Thượng Nghiêu, tôi phát hiện ra con người anh rất thú vị. Trước kia ở Dã Gia Sơn, trong ấn tượng của tôi anh cũng là một phạm nhân tương đối có văn hóa, ai ngờ khi gặp lại, thoáng một cái anh trở thành ông chủ trong ngành

than. Nói chuyện với anh vài lần, tôi cứ nghĩ anh là người thật thà, ai ngờ cũng biết nói cạnh nói khóe, chọc tức người khác cơ đấy".

"Những gì tôi nói đều là thật" Khương Thượng Nghiêu tỏ ra rất chân thành: "Cô có tư cách kiêu ngạo, vì vậy không thể coi cô như những người bình thường khác".

"Tôi thích nghe câu này. Mặc dù tôi hiểu ý anh, anh muốn chế giễu tôi có một người bố không tầm thường. Có điều, ưu thế mà sự thật này mang lại, tôi vẫn luôn coi nó như lợi thế của mình."

Xe đã vào khu mỏ thôn Châu, thấy cánh cửa trên tầng hai của trạm gác được mở, một cái đầu thò ra nghiêm túc quan sát, rồi ngay sau đó có người đi xuống mở cửa. Khương Thượng Nghiêu rất hài lòng với thái độ đó của người trực ban, ấn cửa xe xuống, nói vọng ra ngoài: "Chút nữa hết ca vào văn phòng nhận lì xì nhé".

Người gác đêm đó vừa nghe thấy thế vui mừng khôn xiết, hô lên một tiếng rồi vẫy tay ra hiệu cho xe đi vào.

Trong di động Trạch Trí hỏi với giọng kỳ lạ: "Giờ anh đang ở đâu?".

"Tôi về khu mỏ xem tình hình thế nào."

"Giám đốc Khương, Tết rồi anh cũng muốn đích thân chung vui với người dân sao?"

Khương Thượng Nghiêu bắt đầu chuyển sang nói chuyện phiếm với bác sĩ Trạch: "Nói tôi là người thật thà cô không tin, chăm lo cho gia đình tiết kiệm tiền lấy vợ, tất cả đều phải dựa vào cái mỏ này, có thể không lo sao?".

Trạch Trí lại cười: "Vậy nếu sang năm chính sách chỉnh đốn toàn diện đến Vấn Sơn, trong danh sách phải dừng khai thác có tên anh thì anh định thế nào?".

Khương Thượng Nghiêu đang đỗ xe trước văn phòng, nghe thấy vậy khẽ giật mình, khoát tay ngăn Lưu Đại Lỗi đang định chạy ra mở cửa cho mình, do dự hỏi: "Tin tức chính xác không?".

"Trên danh sách có tên anh hay không, tôi không rõ lắm, cụ thể thế nào phải nhờ người hỏi. Có điều phát súng đầu tiên nổ sau Tết sẽ nhắm vào Vấn Sơn, việc này đã được quyết rồi. Nghe nói bởi vì năm ngoái, các khu mỏ tư nhân ở Vấn Sơn gây chuyện động tới cả cảnh sát, bí thư mới ra chỉ thị Vấn Sơn là khu vực trọng điểm cần phải chỉnh đốn đầu tiên. Cũng có người nói Vấn Sơn là sân sau của bí thư cũ, bí thư mới làm vậy để khua rừng dọa hổ. Tóm lại, người quan sát thì nhiều, nhưng cụ thể thật giả thế nào chẳng ai rõ."

Không cần nghĩ nhiều, anh cũng hiểu ngay rằng chuyện của tên Vu béo, không thể che giấu được, nên đã tới tai cấp trên. Còn về việc sau này có bao nhiêu người gặp phải họa liên đới, anh chẳng quan tâm. Anh chỉ mong mình thoát khỏi kiếp nạn này, bình an lên bờ: "Danh sách chỉnh đốn toàn diện có cách nào lấy được không?".

Trạch Trí im lặng hồi lâu không nói, như đang cố tình kéo dài thời gian để chờ anh nhờ vả. Khương Thượng Nghiên nhíu mày, đẩy cửa xe bước xuống, lấy một chiếc túi từ ghế sau ra đưa cho Lưu Đại Lỗi, nói: "Bao lì xì mỗi người một cái, của cậu chút nữa tôi đưa cái khác".

Lưu Đại Lỗi toét miệng cười ha.hả: "Anh Khương, thật là bạn chí cốt".

Khương Thượng Nghiêu hất cằm, ý bảo cậu ta là mình đang nghe điện thoại, Lưu Đại Lỗi hiểu nhầm anh đang nói chuyện với Khánh Đệ, bộ dạng bất mãn như muốn nói "Anh và chị dâu dính chặt lấy nhau như thế khiến người ta buồn nôn", rồi lắc đầu đi trước.

"Bố tôi và mấy người bạn khi nói chuyện nhắc tới Vấn Sơn, nhớ ra là anh ở đây, nên tôi mới để ý. Còn về danh sách chỉnh đốn, anh cho rằng tôi là người vạn năng sao?" Trạch Trí thở dài trong điện thoại: "Cái gì mà con quan hưởng lộc? Chẳng qua chỉ là hư danh thôi. Người ngoài không biết chẳng oán thầm? Tôi lại không định đi trên con đường quan chức, đối với tôi mà nói, chẳng có chút thực tế nào hết".

Khương Thượng Nghiêu thấy an tâm hơn một chút, chỉ cần đối phương có chỗ để cầu cạnh, thì tất phải có cách thương lượng. Anh vờ tỏ ra thoải mái, thăm dò: "Thì ra Trạch đại tiểu thư cũng có thứ phải nuối tiếc? Có thứ gì cô muốn mà lại không thể có được chứ?".

"Nhiều lắm, ví dụ như… muốn ăn cơm mà không có ai mời này."

Anh đột nhiên trở nên sáng suốt: “Nói qua nói lại vẫn là trách tôi. Tôi chuộc lỗi với cô là được chứ gì”.

Trạch Trí cười ha ha, không nói mãi đề tài này nữa, chỉ nói: “Nếu anh đã biết sai, tôi cũng không làm khó anh nữa. Để lần sau anh tới Nguyên Châu rồi nói”.

Khương Thượng Nghiêu hơi do dự, hỏi: “Mồng Hai tôi vẫn còn nhà họ hàng phải tới chơi, mồng Ba cô có nể mặt ăn với tôi bữa cơm không?”.

“Mồng Ba tôi không rảnh, mồng Bốn đi.”

Cô gái này, thái độ tuyệt đối phải chiếm thế chủ động, nhưng quan trọng là cách thức và ý tứ lại tương đối hợp lý. Móc mồi, quăng câu, thu dây, nhanh gọn quyết đoán, đồng thời kỹ thuật rất thành thạo. Khương Thượng Nghiêu cúp máy, nụ cười khách sáo trên môi khẽ nhếch lên đầy châm biếm.

Có mối quan hệ càng sâu sắc với những người ở tầng lớp này, càng cảm nhận được tính phức tạp của chinh trị. Mà càng đi sâu tìm hiểu, anh càng khinh bỉ. Kỹ năng nắm bắt rồi thả ra giữa người với người cho dù có tinh xảo tới đâu, cũng không thể so được với một câu nói đơn giản và thẳng thắn. “Em thích.” Đi xuyên qua cơn gió hoang dại, đang quấn quýt gào rít quanh người, trong gió dường như truyền tới lời bày tỏ đầy kiềm chế của Khánh Đệ. Khuôn mặt đẫm nước mắt của cô đang cố gắng duy trì nụ cười, khe khẽ cất tiếng nói lại một lần nữa: “Em thích”.

Khương Thượng Nghiêu không có thời gian để tự vấn mình tại sao lại so sánh Khánh Đệ với Trạch Trí, anh lúc này không thể khống chế được cảm giác nhớ nhung đang trào dâng trong lòng. Anh nên về văn phòng đọc lại nhật ký trực ban mấy ngày nay, nên ngồi xuống bình tình suy nghĩ xem sang năm phải đi tiếp như thế nào, làm thế nào để vượt qua được sóng gió trước mắt, nên cùng uống vài chén với mấy anh em đang phải ở lại canh giữ mỏ vào đêm Giao thừa, nói vài câu chuyện vui. Nhưng anh đứng trước cửa văn phòng trống không, trong đầu suy nghĩ giờ đang dừng lại ở khoảng thời gian nửa tiếng trước đó, đôi môi của Khánh Đệ bị anh cắn mút tới sưng đỏ, bàn tay nắm chặt chìa khóa xe như vẫn có cảm giác mình đang ôm ngang phần eo mềm mại cùa cô.

Anh nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, sau đó đột nhiên quay người ra mở cửa xe.

Phòng Khánh Đệ vẫn sáng đèn, anh gõ cửa lại không có ai trả lời. Khương Thượng Nghiêu bỗng dưng lo lắng, đi ra cửa sổ khẽ gõ vào đó, gọi một tiếng “Khánh Đệ”, nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Nỗi hoang mang trong lòng càng lan rộng, anh nắm chặt khung cửa sổ chuẩn bị dùng lực kéo bật ra, thì thấy một bóng đen đang men theo tường đi tới.

“Phúc Đầu, mẹ con đâu? Khánh Đệ!”

Cánh cửa phòng tắm cạnh bếp hé ra một khe nhỏ, ánh sáng từ trong đó lọt ra ngoài: “Anh đừng gọi nữa, em đang tắm”. Cô thò đầu ra, rồi lại nhanh chóng rụt vào, đóng cửa.

Khương Thượng Nghiêu thấy lòng nhẹ hẳn, đi đến đứng ngoài cửa hỏi: ”Vừa rồi anh ở đây sao em không tắm? Nửa đêm rồi, nếu có ai đến thì sao? .

“Đang Tết, có ai đến chứ?” Cô nói vọng ra, ngay sau đó cửa lại được hé mở, cánh tay trắng ngần thò ra vứt bừa chùm chìa khóa xuống đất: “Anh tự mở cửa vào nhà đi”.

Chính là trong khoảnh khắc đó, giữa làn hơi nước mờ mịt thoáng hiện ra những đường cong đẹp mắt, trơn láng, Khương Thượng Nghiêu vô thức nghẹt thở, ngay sau đó cánh cửa trước mắt anh bị đóng lại.

Tiếng nước chảy róc rách, anh đứng chôn chân bên ngoài, gần như bị những ảo ảnh trong đầu làm cho phát điên, máu chảy điên cuồng trong huyết quản, đến nỗi khi anh cúi người xuống nhặt chùm chìa khóa dưới đất lên đã phải hít một hơi thật sâu.

Khi tiếng nước dừng chảy, anh vẫn còn đang chìm đắm trong những ảo cảnh cuồng loạn, tưởng tượng dòng nước chảy mơn man xuống tận gót chân cô, tưởng tượng da thịt cô đang dần dần đỏ ửng lên, một màu hồng phấn giống như vành tai cô mỗi lần ngượng ngùng.

“Sao anh…” Khánh Đệ mở cửa, bỏ mái tóc dài đang cầm trên tay xuống, thấy Khương Thượng Nghiêu vẫn đứng bên ngoài, hơi sững người lại, bắt gặp ánh mắt thâm trầm khó dò của anh, nghĩ đến cảnh anh đứng ngoài có lẽ đã nghe được gì đó, vành tai và hai má cô bắt đầu đỏ ửng, nóng bừng.

Ánh đèn chiếu từ trên xuống, cô đang đứng nghiêng, mái tóc dài như tấm rèm buông rủ, Khánh Đệ xấu hổ nhìn đi chỗ khác. Khương Thượng Nghiêu cố gắng lấy lại bình tĩnh, cởi áo khoác khoác lên người cô, nói: "Đừng để bị lạnh".

Sau đó anh làm cái việc mà anh muốn làm nhất, bế bổng cô lên ôm vào nhà.

Đến cửa phòng, anh không thể không đặt cô xuống để mở cửa, khi cô rời khỏi lòng anh, Khương Thượng Nghiêu đột nhiên có cảm giác thật ủ rũ. Sau khi Khánh Đệ đứng vững, cô tì cằm lên vai anh, mái tóc dài đã che mất khuôn mặt, khiến anh không thể nhìn thấy vẻ mặt của cô khi ấy, cũng không thể biết được sự run rẩy khe khẽ của cô vì xấu hổ hay bởi cũng đang căng thẳng như anh.

Cửa sau khi bị anh đẩy ra, anh không dám làm bừa, ôm lấy eo cô, nín thở chờ đợi: "Khánh Đệ", nói ra lời này, anh mới biết cổ họng mình đã khô rát từ lâu.

Nghe thấy cô mơ hồ nói câu gì đó, anh thận trọng hỏi lại: "Khánh Đệ?".

Cô ngẩng mặt lên, ánh mắt sáng rực, như đang chờ đợi như luống cuống: "Lạnh quá".

Anh như bừng tỉnh cơn mơ, vội ôm cô vào lòng bế lên, dùng gót chân đóng cửa, đi thẳng tới giường.

Ngón tay của cô quả nhiên lạnh cóng, anh ngồi xuống mép giường, nắm cả hai bàn tay cô trong tay mình từ từ làm chúng ấm lại, đợi một lúc khi cô đã ấm hơn, anh hỏi: "Chân có lạnh không?", nói rồi thò tay vào trong chăn.

Khánh Đệ cười, lùi vào trong tường tránh: "Đừng, em không chịu được buồn", nhưng gót chân đã bị anh nắm lấy, ngón tay cái xoa xoa phần mắt cá chân. Cô lên tiếng cầu khẩn: "Buồn, thật đấy".

Sự im lặng kỳ quái bao trùm căn phòng nhỏ, anh dừng lại, bốn mắt nhìn nhau, Khánh Đệ như đang đắm chìm trong đôi mắt sâu hun hút của anh. Hơi ấm từ bàn tay anh xuyên qua da thịt men theo bàn chân nhỏ lan dần lên trên, cảm giác hưng phấn và kích thích kỳ quái đó biến thành một cái rùng mình, từ sống lưng Khánh Đệ đi xuống.

"Anh Khương…" Cô ép mình phải mở miệng nói câu gì đó, nhưng không ngờ câu nói của mình lại như phá vỡ lời nguyền ma quái, anh dang tay ôm lấy cô, sau đó cúi xuống hôn lên đôi môi đang run rẩy của cô.

Khánh Đệ hơi sững người lại khi tiếp xúc với cái ôm ấm áp và hơi thở nóng bỏng của anh, cô mở miệng để mặc anh xâm nhập, đồng thời vòng tay ôm chặt lấy lưng anh.

Sự đáp trả ngọt ngào và bạo dạn đó mang lại kích thích mãnh liệt, khiến dòng máu đang cuồn cuộn trong huyết mạch của Khương Thượng Nghiêu càng chảy với tốc độ nhanh hơn, đầu óc trống rỗng, toàn bộ mọi cảm xúc đều tập trung vào cơ thể mà anh đang ôm chặt trong tay, sự nóng bỏng mật thiết, và cả sự đau đớn như muốn bùng nổ đến nơi của bản thân.

Anh hôn sâu hơn, trêu đùa chiếc lưỡi nhỏ xinh của cô, tay anh lần vào trong lớp áo ngủ, tiếp xúc với làn da mềm mại láng mượt của cô, anh cảm nhận được người cô đột nhiên cứng lại.

Anh muốn nói: "Từ chối anh đi, anh nhịn được", nhưng chiếc lưỡi nhỏ xinh của cô rõ ràng đang né tránh, đôi môi cô cũng đang chạy trốn sự đòi hỏi của anh, điều này lại khiến anh vô cùng khó chịu. "Khánh Đệ…" Anh gọi tên cô, lưu luyến không rời, giọng nói như van xin như mời gọi.

Bàn tay cô ôm lấy đầu anh, giữ chặt khuôn mặt, nhìn thẳng vào mắt anh. Sự cầu khẩn trong đôi mắt thâm trầm đó đang bùng nổ, Khánh Đệ nín thở, dùng môi mình chạm vào mặt anh. Cô yêu anh như thế bắt đầu từ cái đêm nhiều năm về trước. Cô đã từng nghĩ cả đời này hai người sẽ chỉ là người qua đường, nhưng lúc này giờ khắc này, họ đang dựa vào nhau, và cả tương lai dài dằng dặc sau này nữa, dù sướng hay khổ, họ cũng sẽ vẫn ôm chặt nhau không rời, thương yêu cùng nhau bước tiếp.

"Em yêu anh." Cô ngước đôi mắt đã ướt nước của mình lên, khẽ vuốt ve khuôn mặt anh, sau đó nhìn thấy mắt anh cũng như ướt nhòe đi, nụ cười từ từ nở trên môi: "Khánh Đệ", anh gọi cô đầy tha thiết, đầy yêu thương, khiến cô nghĩ rằng tên mình là cái tên đẹp nhất trên thế giới này.

Sau đó, anh đặt nụ hôn lên trán cô trịnh trọng như tuyên thệ: "Anh cũng yêu em".

Vào đêm Giao thừa năm 2006, cô biết sau đêm nay, họ sẽ không còn giống như trước kia nữa.

Khi nhìn thấy một người phụ nữ mặc chiếc váy kẻ caro đen trắng bước từ trên bậc thềm của bệnh viện số một của tỉnh đi về phía mình, Lưu Đại Lỗi há hốc miệng kinh ngạc.

Chẳng trách Khương Thượng Nghiêu bình thường thích đi chiếc xe việt dã cũ hôm nay lại đổi thói quen, nhớ tới chiếc BMW trong nhà xe này.

Chiếc xe mới mua về hồi trước Tết nói là để dùng cho những dịp quan trọng, biển số còn chưa có, Lưu Đại Lỗi cũng chỉ mới lái thử một hai lần mà thôi. Hôm nay được điều đi để đón một người phụ nữ không quen biết, Lưu Đại Lỗi ấm ức nghĩ: Chị dâu mình còn chưa được ngồi thử đấy.

Khương Thượng Nghiêu nhìn thấy sự kinh ngạc trên nét mặt cậu ta, lên tiếng cảnh báo trước: "Lát nữa cậu nói ít một chút".

Lưu Đại Lỗi nuốt nước miếng, còn chưa kịp phản ứng, Khương Thượng Nghiêu lại trừng mắt với cậu ta: "Còn chưa xuống mở cửa xe đi!".

Thật khốn kiếp, sống trên đời này hơn hai mươi năm rồi cậu ta mới chỉ phục vụ hai người phụ nữ, một là mẹ mình hai là chị dâu. Lưu Đại Lỗi nén giận xuống xe, nhanh nhẹn bước tới mở cửa sau, nói: "Mời cô".

Cậu ta cố ý nhấn mạnh chữ "Cô", nào ngờ người phụ nữ này đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn cậu ta một cái, hướng về phía Khương Thượng Nghiên cười rạng rỡ, rồi ngồi thẳng vào trong. Khi bước lên xe, váy cô ta bị kéo lên trên hơi cao, để lộ chiếc đùi tròn lẳn dưới lớp tất đen mỏng, không biết vô tình hay cố ý.

Đàn ông mẹ kiếp chứ đều là lũ chẳng ra gì, có tiền liền thay đổi! Lưu Đại Lỗi học theo khẩu khí của mẹ chửi thầm trong lòng, nghĩ nếu còn thêm vài bà cô nữa lên xe, lão đây không thèm làm lái xe nữa, cả ngày vùi mặt trên mỏ còn hơn.

"Đi đâu ăn cơm?" Cậu ta nghe Khương Thượng Nghiêu hỏi: "Cô là chủ nhà, theo ý cô".

"Đột nhiên muốn ăn đồ tây, đến Quốc Mậu đi. Viên Đỉnh cũng được có điều hơi ồn."

Bà cô này cũng thật biết chọn địa điểm. Lưu Đại Lỗi đã lăn lộn ở Nguyên Châu một thời gian dài, cậu ta thầm nghĩ, một bữa cơm bằng cả tháng lương của chị dâu rồi.

Đưa bọn họ đến Quốc Mậu, nhìn chằm chằm hai người đó sánh bước đi vào trong, Lưu Đại Lỗi lấy di động ra, bấm số gọi cho chị dâu, nhưng trong lòng lại thấy không ổn, quyết định bấm nút hủy cuộc gọi, tiếp đó gọi cho lão Lăng: "Thật khốn kiếp, lão Lăng, anh Khương ngày Tết đến Nguyên Châu, kết quả là lôi một con yêu tinh vào khách sạn rồi. Anh nói xem tôi sẽ ở ngoài này đợi hai người bọn họ ăn cơm xong, hay sẽ phải đợi đến tận sáng mai luôn?".

Khi Trạch Trí khoan thai đi từ phòng vệ sinh ra, Khương Thượng Nghiêu cũng nghĩ đến hai từ yêu tinh.

Mặc dù vẻ bề ngoài đoan trang, nhưng Trạch Trí là người phụ nữ biết thao túng người khác nhất mà anh từng biết.

Nếu cô ta muốn, có thể thoải mái nói chuyện về nhân tình thế thái với bạn, như vừa rồi. Nếu cần thiết, cô ta cùng chẳng ngại lấy điểm yếu của đối phương ra giày vò hoặc làm điều kiện trao đổi, ví dụ như lần trước.

Khương Thượng Nghiêu nhớ hôm mồng Hai đến chúc Tết chú Đức, chú đã nói với anh thế này: "Trạch Đồng Hỷ là do ủy ban trung ương đưa tới Nguyên Châu, thời gian đầu phải hứng chịu rất nhiều bài xích, nhưng trong thời gian đương nhiệm làm việc khéo léo, cũng có thể được coi là một kẻ nổi tiếng cơ hội. Khi bí thư mới còn là tỉnh trưởng, ông ta là người đầu tiên đứng vào hàng ngũ đó, sau cũng nhờ nguyên nhân này mà từ phụ trở thành chính. Khả năng nhẫn nhịn và phán đoán tốt, có thể coi là một nhân vật tầm cỡ. Thạch Đầu, nghe nói ông ta rất biết cách ăn nói trước mặt bí thư mới, vì vậy việc cậu có quen biết với con gái ông ta, nếu tận dụng được mối quan hệ đó thì đừng từ bỏ. Ra ngoài làm việc biết giữ ý giữ tứ, lôi kéo các mối quan hệ sẽ tốt cho con đường cậu đi sau này".

Xem ra đây là một gia đình có truyền thống rồi, Khương Thượng Nghiêu thầm than.

Nếu nói Trạch Trí không có mục đích gì, anh không bao giờ tin kiểu người như Trạch Trí lại lãng phí thời gian cho mình. Nếu cô ta có mục đích, Khương Thượng Nghiêu tự đánh giá ưu thế của bản thân, chẳng qua cũng chỉ là có chút cổ phần của khu mỏ mà thôi, chỉ cần một chút lợi tức có thể làm cô ta thỏa mãn,

thì việc chia cổ phần cho cô ta cũng không có vấn đề gì. Nhưng nói chuyện làm ăn với phụ nữ không giống như với đàn ông, nếu là đàn ông thì chỉ cần lôi nhau đi uống rượu, khi đã ngà ngà say bảy, tám phần rồi vỗ ngực coi như việc đã thỏa thuận xong. Tâm ý của phụ nữ vấn đã khó dò đoán, huống hồ cô ta lại là cao thủ, luôn chơi trò vòng vo với anh. Khương Thượng Nghiêu được rèn giũa mấy năm trong tù, dưỡng khí công phu cũng đã tu luyện thâm hậu rồi, việc đón tiếp khách sáo, nói qua tán lại cũng học cách nhẫn nại nhiều. Có điều khi nhớ tới ánh mắt của Nhị Hóa, tự nhiên anh lại thấy bực bội.

"Chỗ tôi giới thiệu cũng rất được phải không? Khắp Nguyên Châu này khi nhắc tới cơm tây, có lẽ chẳng chỗ nào bằng được với chỗ này."

Giọng điệu tự phụ của cô ta khiến Khương Thượng Nghiêu không biết phải nói gì. Giả bộ y như thật vậy, biết rõ xuất thân của anh, cũng rất hiểu lý do vì sao anh phải vào tù, thế mà vẫn còn tỏ ra bề thế danh giá, cứ như vừa rồi không nhìn thấy sự lúng túng của anh khi sử dụng dao dĩa vậy.

Anh cười không ra hưởng ứng mà cũng chẳng tỏ thờ ơ, nào ngờ chỉ trong nháy mắt, Trạch Trí đã nheo mắt lại, trêu anh: "Tôi biết anh đang rất chán ghét tôi. Đàn ông có mấy người thích ăn đồ tây đâu? Làm gì có ai cắt từng miếng thịt ăn mà vui vẻ? Chẳng qua cũng là vì muốn nịnh phụ nữ thôi".

38. Tập 1 - Chương 38

Nụ cười của Khương Thượng Nghiêu nhất thời cứng lại, mặc dù nói đã quen với tính cách thất thường khó nắm bắt của cô ta, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác sượng sùng, cuối cùng đành cười nói: "Cô thật là, bảo người ta phải nói thế nào đây?".

"Muốn nói tôi mâu thuẫn quá chứ gì? Vừa rồi còn chăm lo cho thể diện của người ta, ngay lập tức đã bóc mẽ những lời dối trá ấy. Thành tật rồi, chẳng thể khống chế được, lúc nào cũng muốn cười người khác."

Anh thẳng thắn gật đầu: "Đúng thế. Tâm lý ấy, thật kỳ quái mà cũng thật thú vị".

"Thú vị là có ý gì?" Cô ta mím môi nín cười nhìn anh chằm chằm, ngón tay xoay xoay quanh cốc cà phê: "Hứng thú với tôi rồi chứ gì".

Khương Thượng Nghiêu ngồi gần lại, như đang nghĩ điều gì đó đáp trả ánh mắt của cô ta. Ánh mắt sâu hút, khuôn mặt khôi ngô dưới ánh đèn mờ ảo càng làm tăng thêm sức hút nam tính của anh.

Sự im lặng kéo dài. Trạch Trí đột nhiên nhận ra mũi giày mình như đang lần tìm về phía bắp chân anh, bất giác hai vai so lại, ngón tay cũng không chuyển động nữa.

Thấy cô ta liếm môi, anh ngồi thẳng lại ghế của mình, khẽ cười, nói: "Bác sĩ Trạch, tôi biết giá trị của mình. Lần trước khi đưa cô về, cô đã nói những gì nhỉ? Cô thích nhất là chế giễu thế tục. Tôi không có tư cách cũng không mong muốn trở thành trò cười cho người khác".

Trạch Trí đột nhiên tức giận, trừng mắt nhìn anh mấy giây, ngay sau đó lại mím chặt môi, giận dỗi như trẻ con: "Con người anh thật vô dụng. Nếu đã định dùng sắc đẹp để dụ dỗ tôi, sao lại không kiên trì tới cùng? Làm gì có ai bỏ cuộc giữa chừng như anh chứ".

Khương Thượng Nghiêu khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

"Loanh quanh cả buổi tối với tôi thế này, chẳng phải là vì chuyện tôi nói trên điện thoại sao? Thế nào, ăn của anh bữa cơm, trêu anh vài câu, anh đã không có kiên nhẫn rồi?" Trạch Trí liếc nhìn anh một cái, cười đầy đắc ý: "Nói trúng tim đen của anh rồi phải không?".

Anh nhìn cô ta hồi lâu, đột nhiên hỏi đầy nghi hoặc: "Nếu đây là sự thật, liệu cô có giận không?".

"Đương nhiên là giận rồi." Ánh mắt cô ta bỗng nhìn anh như trách móc: "Có điều con người mà, có thể bị người ta lợi dụng cho thấy người đó còn có giá trị lợi dụng. Người có thể lợi dụng ta, ta cũng có thể lợi

dụng người. Suy cho cùng thì đôi bên cùng có lợi, có điều phải nhìn cho rõ cái lợi ấy là gì, có đáng để trao đổi hay không thôi".

Khương Thượng Nghiêu thầm gật đầu thán phục, câu nói giáo dục con người bằng hành động gia truyền quả không sai chút nào. Nếu không phải thường xuyên tai nghe mắt thấy những kiểu phân tích về phân chia lợi ích như thế này, đồng thời coi đây là nguyên tắc lập thân thì sao có thể thản nhiên như vậy được. Cô ta và Khánh Đệ đều là những người thuần khiết. Một người thuần khiết vì lợi ích riêng, một người thuần khiết vô tư.

"Anh nghĩ đến ai phải không?" Ánh mắt Trạch Trí sáng rực, không né tránh cái nhìn dịu dàng rất nhanh đó của anh.

Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm hồi lâu, đáp: "Một người con gái".

"Chính là người vẫn thường viết thư cho anh phải không?" Thấy khuôn mặt vốn luôn tỏ ra điềm đạm bình thản của anh thoáng kinh ngạc, cô ta bật cười, nói đầy hàm ý: "Chẳng phải là tin tức gì đâu. Có mấy lá thư quản giáo của khu phòng giam số ba cho quản giáo khu phòng giam số hai mượn, đại khái là đã đọc qua hết rồi. Nghe nói dùng để làm ấm lòng những phạm nhân ở đó, khuyên răn họ sớm cải tà quy chính làm lại. Sao, bạn gái anh à?".

Khương Thượng Nghiêu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt với nụ cười xinh đẹp của cô ta, trong lòng bỗng thấy chán ghét, thậm chí còn thấy căm hận chính bản thân mình lúc này đây lại ngồi ở một nơi xét về ánh sáng hay địa điểm đều là những thứ mang lại cảm giác ấm áp, giả lả vờ vịt với một người phụ nữ khác. Anh chau mày, hỏi thẳng: "Cô hãy đi thẳng vào vấn đề đi. Cô muốn gì? Và cô có thể cho tôi cái gì?".

Trạch Trí mím chặt môi, thận trọng đánh giá người đột nhiên mất hết kiên nhẫn muốn kết thúc vấn đề đang ngồi trước mặt mình, tâm trạng tốt đẹp trong buổi tối hôm nay cũng tiêu tan, cô ta hỏi lại giận dỗi như một đứa trẻ: "Thế anh có thể cho tôi cái gì?".

"Cổ phần trên mỏ. Giữa năm nay sản lượng có thể đạt tới một trăm hai mươi vạn tấn, cô muốn bao nhiêu cứ việc ra giá. Trong tay tôi có 90% cổ phần, nói lời giữ lời."

"Bị tôi chọc cho giận rồi, lòng vòng loanh quanh, thế nào? Không đủ kiên nhẫn nữa?" Cô nghịch nghịch mấy bông hồng cắm trong lọ thủy tinh, giật từng cánh từng cánh hoa xuống, nhìn chằm chằm vào đài hoa trơ trọi hồi lâu, sau đó ngẩng lên nhìn anh nói: "Tôi cần tiền để làm gì? Tôi chỉ cần một người đàn ông. Nói chính xác thì là, tìm một người đàn ông cho đứa con tương lai của mình. Đương nhiên, tiêu chuẩn của người đàn ông này phải hoàn toàn khác với tiêu chuẩn mà mẹ tôi đặt ra, tôi cần một người đẹp trai, có khí chất, cao lớn, cơ thể khỏe mạnh, đầu óc nhanh nhẹn thông minh. Những thứ khác tôi chẳng quan tâm, à, cũng không hẳn thế, tốt nhất thì người đàn ông đó là người có câu chuyện của riêng mình, như thế tôi mới thấy hứng thú với anh ta hơn". Nói rồi, cô ta phá lên cười với anh: "Còn những thứ tôi có thể làm cho anh ta… mối quan hệ, thể diện, một sự hỗ trợ đắc lực".

Đã nói thẳng tới mức này rồi, Khương Thượng Nghiêu cũng chẳng vờ vịt nữa, châm một điếu thuốc, nhìn cô ta qua làn khói mỏng: "Xem ra như thế này thì, việc làm ăn này không cần phải tốn thời gian thương lượng thêm nữa. Những thứ cô cần tôi không thể đáp ứng được, còn thứ tôi có thể cho cô, cô lại chẳng màng". Anh gọi nhân viên phục vụ yêu cầu thanh toán.

Trạch Trí ngả người dựa vào ghế, lẳng lặng quan sát nhất cử nhất động của anh. Lòng thầm nghĩ điều kiện gia đình như thế sao có thể nuôi được một người như vậy nhỉ? Thông minh mà không có gian xảo, hướng nội nhưng thỉnh thoảng cũng để lộ ra sự kiêu ngạo, đến ngay cả dáng vẻ nghiêm túc cũng khiến người bên cạnh cảm nhận được khí chất đàn ông.

"Phó Khả Vi, anh nghe nói tới cái tên này rồi chứ?" Liếc thấy bàn tay anh thoáng khựng lại khi đang ký, Trạch Trí đột nhiên cảm thấy vui vẻ: "Người như chú Phó không dễ tiếp cận làm thân, ngay đến bố tôi cũng thường nói vị trí của ông mà nhường cho Phó Khả Vi, thì chưa biết chừng ai hơn ai. Tôi phải hỏi thư ký của ông mới biết, tập đoàn năng lượng gần đây đang nhắm vào nhà máy luyện than cốc của Vấn Sơn…"

Khương Thượng Nghiêu lén hít một hơi thật sâu, việc này hoàn toàn trùng hợp với những suy nghĩ của anh. Anh nhấp một ngụm cà phê, thứ nước uống mà dù thế nào anh cũng không quen được, bình tĩnh chờ đợi tiếp câu sau.

"Họ có ý định đầu tư xây dựng một nhà máy sản xuất than lớn ở khu vực bên cạnh. Mặc dù tôi không hiểu nhiều về chuyện làm ăn, nhưng tôi cảm thấy, cơ hội này còn quan trọng hơn danh sách kia nhiều. Thậm chí có thể nói, leo được vào tập đoàn năng lượng, cũng đồng nghĩa với việc đổi đời."

Xã hội này, những thương nhân có gia thế quan chức bao giờ cũng có ưu thế hơn những người làm ăn tự lực cánh sinh. Đạo lý này, Khương Thượng Nghiêu rất hiểu. Nhưng… "Cô có chắc không? Theo như cô nói, Phó Khả Vi rất khó làm thân." Điểm này chú Đức cũng đã nhắc nhở anh rồi.

"Đây không phải là chuyện mình tôi có thể làm. Có thành hay không, quyết định ở quan hệ của tôi và năng lực của anh…"

Khương Thượng Nghiêu cúi đầu trầm ngâm, Mạnh Thời Bình đã từng tiết lộ một tin tức mấy năm sắp tới sẽ có đầu tư lớn về cơ sở hạ tầng, điều đó có nghĩa là ngành bất động sàn sẽ ngày càng phát triển, ngành thép, nhôm cũng phát triển theo, còn ngành luyện than… Anh ngước mắt lên nhìn Trạch Trí, quả quyết nói: "10% cổ phần".

Trạch Trí không hài lòng nhìn anh một cái, im lặng không nói gì.

Khương Thượng Nghiêu ngầm nghiến răng, thuyết phục: "Cô nghĩ xem, không cần phải làm gì nhiều, châu u, châu Mỹ, châu Đại Dương, cô muốn đi đâu chơi cũng được. Không chừng ở một trong những nơi đó cô lại gặp được người đàn ông cao lớn thông minh điển trai có khí chất, thậm chí có cả câu chuyện riêng cả gia thế nữa không chừng".

Trạch Trí bị những lời của anh chọc cho phì cười: "Nói y như thật vậy. Cứ cho đúng như những gì anh nói, thì 10% cũng không đủ tiêu".

Nét cười của Khương Thượng Nghiêu đọng lại nơi đáy mắt, nói khẽ: "Cái này có thể thương lượng".

Cho tới tận khi xe lên đường cao tốc ra khỏi Nguyên Châu, Khương Thượng Nghiêu vẫn nhắm mắt suy nghĩ. Lưu Đại Lỗi nghiêng mặt nhìn anh mấy lần, cuối cùng lấy hết dũng khí thăm dò anh: "Anh Khương, người phụ nữ đó…"

"Về đừng có nhiều lời đấy." Khương Thượng Nghiêu không thay đổi sắc mặt khi nói xong câu nói đó, tiếp tục nghỉ ngơi.

"Em hiểu." Lưu Đại Lỗi có chút không cam tâm. "Nhưng nếu chị dâu em biết, thì chị ấy sẽ giận lắm."

Khương Thượng Nghiêu nhíu mày, một lúc sau mới nói: "Vì vậy mới bảo cậu quản lý cái miệng của mình cho tốt, đừng để cô ấy biết".

Giọng anh nghiêm khắc, Lưu Đại Lỗi liếc nhìn sắc mặt anh, rồi lập tức im bặt.

Khương Thượng Nghiêu thở hắt ra một cái, nhìn về phía trước, trong đầu vẫn lởn vởn câu nói của Trạch Trí trước khi rời đi: "Nói thật tiền đối với tôi chẳng có nhiều sức hấp dẫn, nhưng không có cũng không được. Kết quả đạt được ngày hôm nay tôi không thất vọng chút nào hết. Khương Thượng Nghiêu, sự kiên định của anh, hoàn toàn vì chưa từng được nếm qua mùi vị của quyền lực. Đấy chính là thang thuốc hồi xuân của đàn ông…".

Nụ cười đó của cô ta cho tới tận bây giờ khi nhớ lại, anh vẫn thấy lạnh cả người.

Về tới thôn Nam, chưa đến mười một giờ, Khánh Đệ đã đi ngủ từ sớm. Mơ mơ màng màng ra mở cửa cho anh, cô trốn vào trong chiếc chăn đang ấm sực hơi người, Khương Thượng Nghiêu cúi người xuống trêu cô, cả hai lại giằng co hồi lâu.

Khánh Đệ bị anh làm phiền tới không còn cách nào, đành lên tiếng cầu hòa: "Người em hơi khó chịu".

Hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô, nhột nhột. Người bị anh ôm chặt từ phía sau, Khánh Đệ không tránh được, đành bất lực đồng ý.

"Vậy để anh massage cho em."

Trong tiếng cười thâm trầm, bàn tay của Khương Thượng Nghiêu bắt đầu trở nên vô tổ chức. Khánh Đệ bị anh giày vò từ trên xuống dưới đến độ mỏi nhừ, chống cự nói: "Lần trước không mang cái đó, lần này cũng vậy! Nếu như em… thì làm thế nào?".

Nụ hôn của anh bắt đầu dịch chuyển lên tai cô, ậm ừ nói: "Thế thì càng tốt, có thể kết hôn luôn. Tiệc đầy tháng và kỷ niệm một năm ngày cưới tổ chức cùng một ngày".

Dưới sự khiêu khích của anh, cô đành chiều theo. Nhưng Khánh Đệ vô cùng hối hận khi phát hiện ra rằng, một khi ham muốn của anh được khơi mào, thì nó sẽ ào ạt trào dâng như đại hồng thủy, không thể ngăn được. Đến cuối cùng, để mặc anh chi phối, còn mình chỉ cắn chặt gối để ngăn tiếng kêu lại.

Cuối cùng khi anh chịu tha cho cô ngủ, Khánh Đệ thở phào nhẹ nhõm, anh dùng cánh tay làm gối, cúi xuống, bộ dạng như rất thỏa mãn, liếc mắt về phía mái tóc cô, hỏi: "Có phải tốt hơn lần trước không?".

Khánh Đệ than thầm trong lòng, làm gì mà tốt hơn, suýt nữa thì giày vò cô muốn ngạt thở.

Thấy cô chỉ gật đầu không nói gì, Khương Thượng Nghiêu ôm chặt cô vào lòng hỏi lại: "Khánh Đệ, có cảm thấy dễ chịu hơn lần trước không?… Ý anh là phần dưới ấy".

Khánh Đệ vùi khuôn mặt nóng bừng của mình vào cánh tay anh, khẽ hỏi: "Sao anh biết?".

"Những lúc nhàn rỗi trong tù thì nói chuyện gì chứ? Ngoài việc hỏi thăm nhau ở bên ngoài làm gì, lý do phải vào đây ra, thời gian còn lại đều nói về phụ nữ. Bọn họ đều nói…" Anh dừng lại ra vẻ thần bí, sau đó ghé sát vào tai cô thì thầm: "Việc này càng làm càng nghiện".

"Chẳng trách anh lại háo sắc như thế" Khánh Đệ muốn cấu anh một cái, nhưng cơ bắp cứng lại không thể cử động được, cô giơ nắm đấm lên bị anh tóm gọn rồi tiện hôn lên tay một cái: "Cười cũng thấy dê nữa".

Anh phá lên cười, Khánh Đệ vội bịt miệng anh lại, nói: "Anh tưởng đây là nhà mình chắc, nói nhỏ thôi".

Anh lật người nằm thẳng lại, Khánh Đệ gần như vắt cả nửa người lên cơ thể anh. Cảm giác da thịt tiếp xúc thân mật như thế này thật tuyệt, những nụ hôn liên tiếp hạ cánh xuống trán cô: "Ngủ đi".

Nhưng đến nửa đêm, Khánh Đệ nằm trong lòng anh bỗng nóng rực như lò than, Khương Thượng Nghiêu nghe thấy cô nói mê, đưa tay lên sờ, lập tức giật mình tỉnh dậy. Gọi điện thoại cho Lưu Đại Lỗi, anh đỡ Khánh Đệ dậy giúp cô thay quần áo.

Từ thôn Châu đến thôn Nam chỉ mất mấy phút đi xe, khi Lưu Đại Lỗi đến, Khương Thượng Nghiêu đã lo lắng tới mức mồ hôi đầm đìa, để Phúc Đầu đang chạy quanh cứ quấn lấy chân anh ở lại trông nhà, anh bế Khánh Đệ lên xe.

Gió lạnh thốc vào, Khánh Đệ tỉnh táo lại một chút, hỏi anh đi đâu. Anh sờ trán cô, nói: "Sốt phải tới viện, lớn thế này rồi thấy trong người không khỏe sao không nói với anh một tiếng?". Vừa nói xong anh mới nhớ ra trước khi ngủ cô có nói mình khó chịu, là anh hồ đồ mê muội, đột nhiên vừa xấu hổ lại vừa đau lòng: "Khánh Đệ, em phải học cách từ chối anh".

"Chị dâu em có mắt nhìn người, nhắm trúng ai là chỉ theo người ấy." Lưu Đại Lỗi lại nhớ tới chuyện hồi sáng, lầm bầm tỏ ý bất bình thay cho Khánh Đệ: "Những kẻ ong bướm ngoài kia sao có thể sánh được chứ?".

Khương Thượng Nghiêu nghệch ra không biết nói gì, ôm Khánh Đệ ngồi vào ghế sau, bế cô đặt lên đùi mình.

Lưu Đại Lỗi thấy tâm trạng anh không tốt, cũng chẳng dám nói nhiều, hỏi: "Anh Khương, đi đâu đây?".

"Về Vấn Sơn, trạm y tế của thị trấn tôi không yên tâm."

Lưu Đại Lỗi lập tức nhấn ga phi như bay về Vấn Sơn.

Khi tiêm Khánh Đệ đau đớn co người lại, tỉnh dậy. Khương Thượng Nghiêu lau mồ hôi cho cô, anh nhớ lại hồi còn nhỏ mỗi khi bị tiêm là Nhạn Lam đau tới mức phải cắn thứ gì đó, bèn đưa tay ngang miệng Khánh Đệ, hỏi: "Đau lắm phải không? Đau thì cứ cắn anh một cái".

Khánh Đệ sốt tới mức ý thức mơ hồ, nghe thấy vậy cũng không nhịn được bật cười, đẩy tay anh ra: "Làm gì mà đau tới mức ấy".

Khương Thượng Nghiêu trong lòng đang lo lắng như ngồi trên đống lửa bỗng mềm hẳn đi nhờ nụ cười đó, tình cảm mà ấm áp. Bế cô đặt lên đùi mình, anh khẽ an ủi: "Chờ thêm một lát, còn phải tiêm mũi nữa, tiêm xong họ truyền nước rồi ngủ".

Cổ tay mỏng manh của cô bé xíu lọt thỏm trong lòng bàn tay anh, tĩnh mạch không lớn hơn sợi tóc của anh là bao, anh cẩn thận cầm tay cô, cúi người xuống nhìn Khánh Đệ đang nằm dựa vào ngực mình nhắm mắt ngủ, thở phào nhẹ nhõm.

Hơn ba giờ sáng, điện thoại đổ chuông inh ỏi. Khương Thượng Nghiêu liếc mắt nhìn màn hình, là Hắc Tử gọi, sau khi đặt Khánh Đệ nằm xuống, duỗi đôi chân mỏi tê dại của mình rồi đi thẳng ra hành lang.

"Nói một tiếng để cậu biết, buổi tối lão Lương uống nhiều quá, đã bắt mấy người của Nhiếp Nhị về. Có lẽ sẽ lớn chuyện đấy, cậu ở đấy nhớ cẩn thận." Đầu dây bên kia vọng tới những tiếng ồn ào, có lẽ Hắc Tử vẫn đang ở cơ quan.

Khương Thượng Nghiêu chau mày, trước đó anh đã dặn đi dặn lại rồi, phải thận trọng trong mọi việc, nước sông không phạm nước giếng, tất cả phải đợi sau khi danh sách kia được ban ra rồi tính tiếp. "Tại sao lại có chuyện đó?"

"Một người bạn của đội mời đi chơi, đụng ngay phòng bên cạnh lại là đội của khu thành phố mới, vốn chẳng có chuyện gì nhưng sau uống nhiều, thấy phòng bên đó được tiếp đón tốt hơn phòng bên này, thế là lão Lương mới nổi máu điên lên." Hắc Tử dừng lại, thấy mình giải thích có vẻ mơ hồ quá, anh ta nói tiếp: "Chỗ đấy là nơi làm ăn của Nhiếp Nhị, chắc bị đập nát tươm rồi".

Khương Thượng Nghiêu không nhịn được cười: "Hắn cũng thật xui xẻo, chỗ đang làm ăn được thế mà".

"Cậu còn cười được nữa? Mình sợ hắn không dám động tới mình sẽ chạy đến chỗ cậu gây chuyện."

"Không sao. Chỗ mình canh phòng cẩn mật thế nào cận cũng biết rồi đấy."

Lúc quay vào Khánh Đệ đã tỉnh, ôm chăn nhìn anh: "Trên mỏ có chuyện à?".

"Điện thoại của Hắc Tử, hỏi bao giờ về Vấn Sơn, nói muốn mời chúng ta ăn cơm." Anh ngồi xuống, vòng tay ôm cô, cầm cổ tay đang truyền nước của Khánh Đệ, nói: "Cẩn thận".

"Đã khỏe nhiều rồi. Đầu không còn ong ong như trước nữa."

"Đâu khỏi dễ dàng thế được? ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng vài ngày. Ngủ thêm chút nữa đi."

Khánh Đệ ừ một tiếng, đầu dựa vào vai anh, nhưng hai mắt vẫn mở to nhìn một vòng quanh phòng truyền dịch, đột nhiên nở nụ cười. "Anh còn nhớ không? Năm đó, Ái Đệ ngồi ở kia, anh và Cảnh Trình đứng ở chỗ chúng ta lúc này."

Khương Thượng Nghiêu nghĩ một lát, đây là một năm trước khi vào tù, nửa đêm anh nhận được điện thoại của Cảnh Trình cầu cứu nhờ anh vào viện nộp viện phí, kết quả lại gặp chị em Khánh Đệ ở phòng cấp cứu. Trong lúc nghĩ, nụ cười trên môi anh có phần hoảng hốt. Quá khứ đã được anh phong kín bấy lâu nay, giờ lật ra kiểm lại, vẫn mới như ngày hôm qua.

"Khi ấy em có thích anh không?" Anh khẽ hỏi.

Khánh Đệ rất lâu không nói, sau đó nhè nhẹ thở dài: "Đâu phải tới khi ấy? Khi gặp lại anh ở lớp ghita. Trong phòng chờ ở ga tàu, trong bệnh viện… buổi tối hôm ở bệnh viện, anh không biết tâm trạng em lúc ấy như thế nào đâu, vừa vui mừng, vừa buồn bã, chỉ sợ anh sẽ hỏi em tại sao Ái Đệ lại bị thương, lại lo anh sẽ chẳng hỏi gì cả, coi em như người xa lạ".

Anh hôn lên trán cô.

"Khi thân quen rồi, vừa muốn gặp anh lại vừa sợ phải gặp anh. Biết anh là bạn trai của Nhạn Lam, em cảm thấy hai người thật đẹp đôi, em mừng cho hai người. Nhưng mừng bao nhiêu thì lại buồn bấy nhiêu…" Bao nhiêu tâm trạng đã như bó đuốc cháy thành tro bụi. Khánh Đệ nhớ lại từng trang nhật ký đã được cô đốt khi mười bảy tuổi, tâm trạng khi nhìn ngọn lửa nhỏ bập bùng đó nước mắt chảy dài, vẫn có chút buồn bã. Cảm giác bàn tay đang ôm vai cô siết chặt, cô ngước lên nhìn Khương Thượng Nghiêu, cười nói: "Không cần phải cảm thấy mắc nợ gì em cả. Người không nợ em mà em cũng chẳng nợ người. Em không đủ thông

minh, chỉ làm việc theo trái tim và trực giác. Trong lòng cảm thấy nên làm thế nào thì sẽ làm thế ấy. Vì vậy, nỗi buồn trong thời gian ấy, em chẳng thấy hối hận chút nào. Giờ em lại càng không hối hận, anh ngồi bên cạnh em, nắm tay em, còn gì tốt đẹp hơn nữa?".

"Khánh Đệ." Anh lại đặt một nụ hôn lên trán cô.

Khi ra viện, Khương Thượng Nghiêu và Khánh Đệ giằng co mất một lúc, anh nói về nhà ở khu tập thể đường sắt, Khánh Đệ thì đòi về Dã Nam.

"Nửa đêm canh ba rồi, như vậy sẽ làm phiền bà. Ngày mai em vẫn phải về Dã Nam, còn phải chuẩn bị giáo án, sắp khai giảng."

"Anh Khương, anh cũng thật không tinh ý không biết dỗ dành phụ nữ gì cả. Chị dâu nói đông, anh lại đi về phía tây, có người bạn trai nào như anh không? Nếu là em, chị dâu còn chưa cần nói, chỉ cần đánh mắt về hướng nào em sẽ đi về hướng ấy. Chị dâu, em nói vậy có đúng không?" Lưu Đại Lỗi lên tiếng.

Bộ dạng của Khương Thượng Nghiêu khiến người ta không thể nhịn được cười, Khánh Đệ liên tục đưa tay lên bóp đầu: "Mũi tiêm này thật khó chịu quá".

Khương Thượng Nghiêu lườm Lưu Đại Lỗi, ngay sau đó thấy anh cầm chăn lên quấn quanh người cô, bế thốc cô lên, Khánh Đệ ngoan ngoãn nép vào lòng anh, lại nghe anh lên tiếng mỉa mai: "Cậu có thể lái chậm một chút không? Mắt của chị dâu cậu bị cậu lắc cho đảo khắp nơi rồi, anh cũng đi theo ánh mắt đấy chứ?". Cô phải cắn lấy khuy áo khoác của anh cười tới mức người rung lên bần bật.

Xe đến cổng trường, chỉ thấy hàng rào được mở rộng, khu ký túc xá đèn điện sáng trưng. Khương Thượng Nghiêu và Lưu Đại Lỗi quay sang nhìn nhau, Lưu Đại Lỗi tắt máy, nói: "Anh Khương, em vào trước xem sao".

Khánh Đệ không hiểu chuyện gì quay sang nhìn Khương Thượng Nghiêu, anh vỗ về quấn chặt chăn trên người cô, dặn: "Đóng chặt cửa xe lại", nói rồi cùng Lưu Đại Lỗi xuống xe.

Một lúc sau hai người đội mưa quay lại, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Khương Thượng Nghiêu đỡ Khánh Đệ xuống xe: "Thu dọn vài bộ quần áo, về mỏ với anh".

Khánh Đệ lặng lẽ không lên tiếng, vào tới ký túc xá thấy mọi thứ vẫn nguyên vẹn, chỉ khi cửa vừa mở ra, những vết máu dưới đất khiến người ta khiếp sợ.

"Đồng nghiệp của em nói ký túc xá có trộm lẻn vào, Phúc Đầu phát hiện ra trước tiên. Nó sủa khiến lũ chó trong thôn cũng sủa theo, tên trộm sợ quá bỏ chạy, nhưng Phúc Đầu bị đâm một dao, cậu em đã đưa nó tới nhà bác sĩ thú y trong thôn rồi."

Khánh Đệ im lặng thu dọn vài bộ quần áo, chào đồng nghiệp, sau khi lên xe, cô mới hỏi: "Là người của Nhiếp Nhị phải không? Trộm trong thôn cũng chỉ trộm gà bắt chó, không biết dùng dao".

Khương Thượng Nghiêu thấy không thể giấu được cô, đành gật đầu thừa nhận.

"Em muốn đến chỗ bác sĩ thú y xem sao."

"Em lên mỏ trước!" Giọng anh bỗng trở nên nghiêm khắc, rồi dịu lại an ủi: "Anh đưa em về khu mỏ, sau khi sắp xếp xong xuôi, anh sẽ đến chỗ bác sĩ thú y để xem tình hình Phúc Đầu thế nào".

Lưu Đại Lỗi không đợi anh lên tiếng, đi thẳng về phía thôn Châu.

Vào trong khu mỏ, sắc mặt Khương Thượng Nghiêu dịu đi rất nhiều. Thấy cô đã ngủ, anh mới từ từ khép cửa lại.

Nghe tiếng bước chân anh xa dần về phía đầu hành lang, Khánh Đệ mở trừng mắt nhìn trần nhà, đột nhiên cô thấy sợ, bất giác nhớ tới khuôn mặt của Nhiếp Nhị mà cô từng gặp nhiều năm trước ở cửa quán internet của anh họ, cái cổ béo múp, vết sẹo dài ngoằn ngoèo từ sau gáy kéo dài lên tới tận đỉnh đầu.

Bên ngoài cửa sổ ánh sáng lờ mờ chiếu xuống, Khánh Đệ loáng thoáng nghe thấy giọng một người đàn ông, cô đột nhiên bừng tỉnh, nhận ra mình đang ở khu mỏ của Khương Thượng Nghiêu, nằm trên giường của anh, lòng mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng toàn thân thì mệt mỏi vô cùng.

Chỉ nghe thấy bên ngoài người đó tiếp tục nói: “Hắn dám động vào vợ tôi, coi như hắn không cần con trai mình nữa rồi”.

39. Tập 1 - Chương 39

Trừ phi bị mất trí hoặc thù mấy đời, thường phong cách hành sự của những kẻ lưu bạt trên giang hồ cho dù có căm hận nhau đến đâu, cũng ít nhiều giữ lấy đạo nghĩa giang hồ. Đến tầm như chú Đức, càng không bao giờ làm việc thiển cận, thiếu thận trọng, nếu để bị đồn ra ngoài thì thật tổn hại đến thanh đanh.

Hai từ đạo nghĩa này không quy định, mà phải tự mình hiểu lấy.

Ví dụ như kẻ gây ra chuyện vẫn còn sống, bình thường sẽ không động chạm tới người thân vô tội của kẻ ấy, trừ phi những họ hàng bạn bè thân thích kia không biết điều chủ động gây sự, lo chuyện bao đồng. Điều này một là vì câu nói “họa không lan tới hai nhà”, hai là vì không đi tìm kẻ đầu sỏ chủ mưu mà tính sổ, lại bắt nạt mấy người vô tội không liên can, nếu người khác biết được chỉ càng thêm khinh bỉ.

Khương Thượng Nghiêu không ngờ Nhiếp Nhị lại phớt lờ hai chữ đạo nghĩa mà làm tới mức này. Đột nhiên nhớ tới Nhạn Lam, lòng anh đau nhói, rồi lại nghĩ đến cảnh nếu tối nay Khánh Đệ một thân một mình ở trong phòng… huyết dịch trong người anh như muốn chảy ngược.

“Hắn dám động vào vợ tôi, coi như hắn không cần con trai mình nữa rồi.”

Con trai lớn của Nhiếp Nhị đang học cấp ba trong một trường quý tộc ở Nguyên Châu, giống hệt thằng cha, cũng cùng một giuộc hung hăng hiếu chiến và háo sắc.

Mồng Tám Tết, nó và một đám bạn học đến quán karaoke cao cấp bao phòng hát xong, nửa tỉnh nửa say kéo tiếp viên của quán ra về, sau đó thì không thấy tung tích nữa. Hai tên vệ sĩ được Nhiếp Nhị cử đến chuyên phục vụ đại thiếu gia đỗ xe trước cửa quán khổ sở đợi cả đêm, đi khắp Nguyên Châu tìm suốt một ngày, bất đắc dĩ đành quay về hồi báo.

Tin tức truyền tới, bàn tay Nhiếp Nhị đột nhiên siết chặt, nhân viên massage bị hắn ta bóp mạnh khẽ rên lên kêu đau, cúi đầu nhìn vết bầm tím ở ngực, nhất thời không kìm nước mắt.

Nhiếp Nhị giơ chân đạp nữ nhân viên massage xuống khỏi giường, chửi rủa: “Cút mẹ mày đi, cút đi mà khóc bố mày ấy!”, sau đó ngồi dậy, hỏi người đưa tin trong điện thoại: “Bắt được con bé tiếp rượu kia chưa?”.

Ngụy Hoài Nguyên đang nằm ở giường bên cạnh chau mày, hất tay ý bảo mấy nhân viên massage ra ngoài hết, nghe Nhiếp Nhị gầm lên một tiếng: “Chúng mày ăn phân chó à, sao mà ngu thế? Loại con gái phục vụ ở nhiều nơi như thế mà cũng dám cho vào hầu hạ con tao?”. Ngụy Hoài Nguyên nhíu mày càng chặt hơn.

Ngụy Hoài Nguyên thầm ngưỡng mộ, trải qua bao nhiêu sóng gió như thế, Nhiếp Nhị vẫn được coi là đại nhân vật. Việc liên quan tới con cái ruột thịt, mà cũng chỉ mất bình tĩnh mấy giây mà thôi. “Còn có thể là ai? Ngoài tên họ Khương kia. Nghĩ xem gần đây anh đã làm những việc gì? Muốn hại nó thì phục ở cửa nhà nó, hay ở khu mỏ, chỗ nào mà chẳng được. Anh lại động vào em gái tôi để làm gì?” Anh ta hoàn toàn không thương xót gì cô em gái ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng kia, nhưng có điều vẫn cảm thấy Nhiếp Nhị đánh chó không nể mặt chủ chút nào. Sự bất cẩn và coi thường của Nhiếp Nhị khiến Ngụy Hoài Nguyên nghĩ tới vẫn cảm thấy có chút tức giận. “Sớm đã dặn anh rồi, tạm thời đừng gây hấn với hắn ta. Đợi danh sách cải tổ đó đưa xuống thì chúng ta có kịch vui để xem. Giờ những lời tôi nói, Nhị Ca chẳng coi ra gì nữa, đúng không?”

Nhiếp Nhị thực ra cũng có vài phần vô tội, buổi tối hôm mồng Bốn Nhiếp Nhị còn đang ở với tình nhân mới hưởng lạc, làm sao biết được cơ sở làm ăn của mình xảy ra chuyện gì? Đám thuộc hạ không dám kinh động tới tâm trạng của hắn, tự ý quyết định cho người đến Dã Nam, không ngờ bạn gái của tên họ Khương kia ngoài việc nuôi một con chó to đen sì ra, còn giống như lãnh tụ thôn, chó vừa sủa thì cả nửa thôn ùa ra.

Sau khi sự việc xảy ra hắn thấy cũng chẳng phải việc gì to tát, con chó đó đâu phải hổ quý, động vào nó lẽ nào không được? Không ngờ sự việc xảy ra ngay sau đó khiến hắn kinh hãi.

"Bắt con trai tao, lẽ nào nó muốn tao tìm đến tận cửa nhận tội." Nhiếp Nhị nhướng mày rít lên, những thớ thịt trên mặt khè rung rung. "Ngụy Tử, chú có cách gì không?"

Ngụy Hoài Nguyên thầm nghĩ Nhiếp Nhị bị vố này cũng đáng, ngoài mặt tỏ ra khổ sở, nhưng miệng lại đẩy thuyền theo nước: "Anh cho anh em đi tìm khắp nơi xem sao. Yên tâm, hắn muốn đưa ra điều kiện, sẽ không làm gì con trai anh đâu. Tôi về Nguyên Châu sẽ tác động từ bên trong cho anh, đây sẽ là án bắt cóc lớn nhất. Nếu nhân việc này mà sờ được gáy nó, thì tôi cũng tiết kiệm được không ít công sức".

Nói chờ đợi cũng phải hơn một tuần sau, con trai lớn của Nhiếp Nhị như biến thành làn khói bốc hơi khỏi thế giới này vậy, không hề có chút tin tức nào. Theo kết quả điều tra từ phía Ngụy Hoài Nguyên, lợi dụng mọi mối quan hệ mà anh ta có, cũng không tìm ra có người nào như thế. Nỗi sợ hãi trong lòng Nhiếp Nhị càng lúc càng lớn, đoán được việc đối phương kín kẽ không để lộ sơ hở như thế, chắc chắn không có ý định thỏa hiệp. Một mặt hắn bị lửa hận thù thiêu đốt đứng ngồi không yên, mặt khác vẫn còn tự thấy may mắn vì vẫn còn đứa con trai nhỏ, một mặt lại chửi rủa tên họ Khương ra tay độc ác thâm hiểm, không chịu lép vế hắn nửa phân.

Sự kiên nhẫn của Nhiếp Nhị đã cạn, bắt đầu tính mưu kế. Hắn giấu Ngụy Hoài Nguyên, âm thầm điều người, một nhóm phục ở cổng khu tập thể đường sắt, một nhóm chuẩn bị đi Dã Nam. Tết Nguyên Tiêu vừa xong, trong giới giang hồ Vấn Sơn lại xảy ra náo loạn như thể là cuộc náo loạn lớn nhất trong vòng mười năm trở lại đây, thu hút sự chú ý của rất nhiều người biết rõ nội tình, thậm chí bọn chúng còn đặt cửa vào hai bên.

Sự biến mất đột ngột của Khương Thượng Nghiêu càng khiến tình hình khó đoán được bên nào thắng bại. Người của Nhiếp Nhị sau khi tìm khắp nơi không thấy, đám côn đồ mai phục ở cổng khu tập thể nhận được chỉ thị: "Bắt người nhà hắn trước, không tin tên chó đó không ra mặt".

Đang là Tết, nằm phục ở cổng khu tập thể mấy ngày, bọn chúng mệt tới mức không mở mắt nổi. Tên cầm đầu hò hét: "Tinh thần lên một tí!", rồi đá cho mỗi thằng một cái cho tỉnh ngủ, vừa chui vào trong xe, lôi hai con dao dưới sàn xe ra, Hắc Tử mang theo một nhóm người xông tới từ góc tường bên cạnh.

Bên này Nhiếp Nhị nhận được tin toàn bộ đám đàn em mai phục ở cổng khu tập thể vi phạm trật tự trị an bị bắt vào sở cảnh sát, những thớ thịt trên mặt co giật, bấm điện thoại buột miệng chửi: "Lão Uông, mẹ kiếp làm người sao không giữ chữ nghĩa, vừa mới nhận của tao bao nhiêu thứ, ăn no rồi không chịu làm việc, dung túng cho thuộc hạ châm kim vào mắt tao à?".

Người ở đầu dây bên kia cũng không nổi giận, chỉ cười ha hả, sau đó đợi hắn hết giận mới từ tốn nói: "Nhị Ca, anh nói thì cũng phải nói một câu công bằng, bình thường anh gây chuyện lần nào tôi chẳng mắt nhắm mắt mở để mặc anh, có điều không được làm gì quá đáng! Trong cục đâu phải chỉ có mình tôi, còn mấy thằng phó dưới quyền ngày nào chẳng chống mắt chờ tôi có sơ hở, nhăm nhe nhắm cái ghế dưới đít tôi. Tên họ u kia làm việc cẩn trọng, luôn tuân theo mọi luật lệ quy tắc đàng hoàng, nếu tôi cứ ra mặt giúp anh, thì chẳng phải tôi đang nói với người khác tôi là cái ô của anh à. Nhị Ca, như thế thật làm khó cho tôi quá! Nếu là mười mấy năm trước…".

"Cút mẹ mày đi! Ông mày còn cần mày dạy nữa?" Nhiếp Nhị dập máy.

Tên đại đồ đệ đứng bên cạnh liếc nhìn sắc mặt của đại ca, lo lắng hỏi: "Anh hai, khu mỏ bên thôn Châu…".

"Nhị Ca, hay là anh học xem lão Đức đường sắt làm thế nào? Biết bợ đỡ cả hai phe, người ta vừa kiếm được tiền lại chẳng đắc tội với ai. Thế mới gọi là người làm ăn đàng hoàng. Mấy trò ngày xưa của anh không còn nhiều tác dụng nữa, nếu anh vẫn còn ghi thù nhớ hận… thì đừng trách anh em không giúp anh, thật sự là không giúp được."

Những lời của Ngụy Hoài Nguyên vẫn quẩn quanh trong đầu khiến Nhiếp Nhị đột nhiên thấy do dự. Hắn chầm chậm thở hắt ra, nghĩ đến đứa con trai lớn lòng lại căm hận vô cùng. "Tên họ Khương nhất định nhốt con trai tao ở khu mỏ… Sống phải thấy người chết phải thấy xác."

Đại đồ đệ của hắn lẳng lặng gật đầu, quay người chuẩn bị đi, thì nghe thấy chuông điện thoại reo, thuận tay

bắt máy. Trong điện thoại giọng một người phụ nữ khóc lóc ầm ĩ, nghe chẳng được câu nào, không nhận ra là ai, tên đó đưa điện thoại cho Nhiếp Nhị, thận trọng nói: "Nghe như giọng của chị dâu".

Nhiếp Nhị chửi bậy một câu: "Lúc này còn định gọi tới làm loạn thêm à?", rồi cầm máy nghe điện, trong điện thoại vợ hắn khóc nấc không thành tiếng: "Con cả về rồi, đang ở nhà".

Khu biệt thự mà hắn ở được canh phòng nghiêm ngặt được biết tất cả các thiết bị giám sát đều đã cắt hết, người đến không biết thả đứa con cả từ bao giờ, biển số xe là bao nhiêu... không để lại một chút dấu vết nào, khiến Nhiếp Nhị nổi giận lôi đình.

Con trai lớn của hắn sau khi khóc lóc hồi lâu, nói: "Tên đó nói có họ hàng với nhà ta, nhân dịp Tết đón con tới chơi vài ngày. Ngày nào cũng cho con dùng thuốc, rất hưng phấn, khi dùng thuốc còn có bọn con gái đứng hầu. Sau thấy chúng mãi không thả con ra...".

Nhiếp Nhị túm lấy đầu thằng con giờ đã nhuộm vàng rộm, khiến thằng con phải ngửa mặt lên nhìn hắn, nghiến răng hỏi: "Có thấy hình dạng của tên đó không?".

Đại thiếu gia nhà họ Nhiếp bị hủy hoại tới mức sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: "Thứ thuốc đó dùng xong đầu óc lơ mơ, nhìn thấy cái gì cũng ham muốn. Bố...".

Nhiếp Nhị giáng một cái tát xuống, căm hận nói: "Đồ bỏ đi".

Bà vợ vội lao tới giữ chặt tay chồng, khóc lóc gào thét tóc tai rối bời: "Con cũng đã chịu đủ ấm ức rồi, ông là bố mà lại nói nó như thế ông có còn là người không hả? Tự ông ra ngoài gây thù chuốc oán, để bọn chúng tìm tới người nhà trả thù. Nhiếp Nhị, tôi theo ông mấy chục năm nay, giờ mới biết ông cũng chỉ là tên vô dụng!".

Khi nhà họ Nhiếp đang rối loạn cả lên, thì khu nhà vườn nằm bên bờ sông Tích Sa sắc xuân tràn ngập. Đám hoa thủy tiên nở rộ khoe sắc lung linh, trên bàn trong thư phòng một điếu thuốc được đặt ngang trên bức tượng bằng sứ mô phỏng một người đang câu cá.

Quang Diệu vui vẻ tường thuật lại một lượt, khi nghe tới đoạn con trai nhà Nhiếp Nhị bị nhốt dưới tầng hầm của chính căn biệt thự nhà mình, khuôn mặt vẫn luôn bình thản với vẻ ung dung vốn có của chú Đức như thoáng cười: "Làm việc được lắm", rồi lại như suy nghĩ: "Thạch Đầu rốt cuộc vẫn còn tính thiện, không chịu để tay nhúng chàm".

Quang Diệu đáp "vâng", rồi bổ sung thêm: "Xem ra Thạch Đầu cũng có vẻ sợ kẻ đứng sau chống lưng cho Nhiếp Nhị. Cậu ta cũng nói lần này chỉ muốn cảnh cáo hắn thôi, để đối phương sau này trước khi làm việc gì cũng phải kiêng dè một chút. Giờ chưa đủ khả năng để đứng ra đối phó với hắn, Nhiếp Nhị canh chừng hai đứa con như canh báu vật, xuống tay quá mạnh, sợ sẽ ép Nhiếp Nhị vào đường cùng quẫn lên cắn loạn. Những việc khác, sau này từ từ tính".

Nghe xong những lời này, chú Đức nói khẽ: "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Tên tiểu tử này cuối cùng cũng rèn luyện được khả năng ấy". Chú Đức xoa con dấu trong tay, sau đó từ từ thở dài: "Thời thế giờ khác rồi, những trò trước kia của Nhiếp Nhị giờ cũng chẳng có tác dụng nữa rồi".

Quang Diệu cười: "Bắt nạt những kẻ thật thà thì vẫn được".

Chú Đức lẳng lặng gật đầu. Lấy độc trị độc là nguyên tắc đầu tiên trong giới giang hồ, nhưng từ mấy năm trước, ông ta đã rửa tay gác kiếm, cố gắng đưa việc làm ăn vào con đường chân chính, vì vậy có phần nhân nhượng với tên Nhiếp Nhi đầu bò đầu bướu này.

Một mặt mà nói thì sự rút lui của chú Đức khiến ngôi vị của Nhiếp Nhị được củng cố, mặt khác thì kiểu quan hệ cân bằng thế này chẳng phải có thể ngồi trên đầu người khác để xem vui sao?

"Chỉ có điều cứ thế này, sang năm danh sách chỉnh đốn đưa xuống, Thạch Đầu gặp rắc rối to."

Quang Diệu bình thản hỏi: " Chú Đức, chúng ta có thể giúp cậu ấy không?".

Ánh mắt chú Đức chăm chú nhìn vào chiếc hộp bọc nhung hồi lâu, lắc đầu: "Cục trưởng Mạnh không tham gia vào việc ngoài, Phó Khả Vi không phải người dễ tiếp cận. Để Thạch Đầu tự tìm cách giải quyết đi, tuổi

trẻ cũng cần phải thử thách. Nếu thật sự không được, thì sau này công ty vận chuyển cũng có khối việc để làm", rồi lại hỏi: "Cô gái sống cùng nó, cậu gặp chưa?".

Quang Diệu gật đầu đáp: "Rồi ạ, một cô gái tốt. Là giáo viên dạy văn của trường tiểu học làng Vọng Nam. Nghe Hắc Tử kể, cô gái đó đã gặp mẹ và bà của Thạch Đầu rồi, định giữa năm kết hôn".

"Bác trai cô ta là Ngụy Kiệt?"

Quang Diệu nghe thấy vậy sững lại, dưới ánh mắt chăm chú của chú Đức, anh ta không thể lẩn tránh. Hậu quả của việc cố ý che giấu là gì, đi theo chú Đức nhiều năm như vậy, anh ta rõ hơn ai hết. Quang Diệu cố gắng trấn tĩnh, trả lời: "Chú Đức, nghe Hắc Tử nói gia đình hai nhà đó không thường xuyên qua lại. Cháu đã nghĩ cho dù như vậy, nhưng một cô gái nhỏ cũng chẳng có tác dụng gì nhiều, nên không báo cho chú biết".

"Với tính cách của Thạch Đầu, ta biết nó sẽ không vì cuộc hôn nhân này mà nghiêng về nhà họ Ngụy. Nhưng làm việc phải biết bên nào nặng nhẹ, tình cảm anh em có thân thiết tới đâu, chuyện không nên giấu thì không nên giấu."

Mặc dù giọng chú Đức rất bình thản, nhưng nghe thấy câu "tình cảm tốt", lưng Quang Diệu rịn mồ hôi. "Chú Đức, sau này cháu không dám nữa." Anh ta cung kính nói.

Sau khi Quang Diệu ra khỏi thư phòng, không khí yên tĩnh trở lại, chú Đức cất con dấu bằng ngọc đi, khẽ thở dài: "Rốt cuộc vẫn không phải là của mình, vẫn cách một lớp da", rồi buồn bã nhớ lại chuyện cũ, lẩm bẩm: "Phượng Anh, nếu năm đó chúng ta có một đứa con, giờ có lẽ cũng sắp được ăn kẹo cưới rồi".

Sau khi khỏi ốm, trước thái độ kiên quyết của Khương Thượng Nghiêu, Khánh Đệ thu dọn đồ đạc trong ký túc xá dọn về khu mỏ, hai người coi như chính thức ở chung. Cũng bắt đầu từ ngày hôm ấy, Khương Thượng Nghiêu nhiều ngày liền không có mặt ở Dã Nam, khi anh trở lại đã là hơn mười lăm ngày sau, đúng vào ngày khu mỏ bắt đầu làm việc trở lại.

Khu mỏ rõ ràng được tăng cường thêm các biện pháp bảo vệ, xung quanh khu nhà ở của công nhân và khu văn phòng xây thêm một bức tường nữa, khi vào phải đi qua hai cổng canh gác, việc đi lại của Khương Thượng Nghiêu cũng có thêm một xe nữa đi cùng bảo vệ, Lưu Đại Lỗi buồn chán ở lại khu mỏ, cho tới khi trường của Khánh Đệ khai giảng cậu ta phụ trách việc đưa đón cô.

Những biện pháp đó rốt cuộc để đề phòng cái gì? Ngày nào cô cũng lật mục xã hội của tờ báo thành phố ra xem, còn việc cô muốn tìm được tin tức gì ở đó, thì ngay bản thân cô cũng không rõ.

Ngược lại với sự bất an của Khánh Đệ, từ sau khi về mỏ mặc dù Khương Thượng Nghiêu rất bận rộn, nhưng vẻ mặt lại ung dung, không nhắc đến chuyện xảy ra tối hôm đó lần nào nữa.

Khánh Đệ luôn cho rằng quan hệ của hai người đã thân thiết gắn bó như keo, nhưng trong cuộc sống vẫn cần tôn trọng những khoảng không gian riêng tư của nhau, nên cô không bao giờ dò hỏi hoặc chất vấn những chuyện liên quan tới công việc của anh. Nhưng mỗi lần nghĩ lại câu nói vô tình lọt vào tai mình buổi sáng sớm ngày hôm ấy, sự hung hãn trong giọng nói đầy bình tĩnh khiến cô nhớ tới khi anh còn trong tù biết được tin xấu của Nhạn Lam, anh hỏi "Nhiếp Nhị phải không?", ánh mắt sắc lẹm và đầy sát khí sáng rực lên trong giây phút anh ngẩng đầu nhìn cô.

Cuối cùng cô không kìm được tò mò bèn hỏi anh, Khương Thượng Nghiêu cứ chối quanh không nói. Hỏi mãi, cuối cùng anh cũng chỉ giải thích đơn giản: "Có phải thuộc dạng tuyệt hậu đâu, ai chẳng có người thân".

Bộ dạng anh càng điềm tĩnh, thì sự hoảng sợ trong lòng cô càng lớn. Quen biết nhau nhiều năm, tính cách lại khá tương đồng, cô có cảm giác cô và anh như hai mặt của một tấm gương, ai cũng hiểu rõ về người kia. Nhưng sau khi anh nói xong câu nói đó, quay người tiếp tục chăm chú nhìn màn hình máy tính, Khánh Đệ ngồi bên cạnh quan sát anh, đường viền của khuôn mặt trong mắt cô đột nhiên trở nên mơ hồ.

Cảm nhận được ánh mắt của Khánh Đệ, Khương Thượng Nghiêu quay sang nhìn cô, mỉm cười, nhưng ngay lập tức lại thu nụ cười về, nhìn cô chằm chằm hồi lâu, hỏi: "Sao thế?".

Nụ cười ấm áp đó của anh khiến Khánh Đệ như muốn ghép hai khuôn mặt cương nghị trước mắt mình và khuôn mặt thời niên thiếu đó của anh vào làm một, giọng hát của anh lại lởn vởn đâu đấy bay vào tai cô.

Cô nghĩ, áp lực của cuộc sống siết anh ngày càng chặt, sao cô có thể ích kỷ yêu cầu anh giữ được sự nhiệt tình và chân thành như khi còn trẻ? Cô nghĩ, một người đàn ông có nụ cười ấm áp như thế, nhất định trong lòng phải đầy thơ họa, sự lạnh lùng sắc nhọn trong lời nói thản nhiên vừa rồi của anh chắc chắn do cô bị ảo giác.

Khánh Đệ thoát khỏi dòng suy nghĩ nói: "Muốn ngắm anh, rất đẹp".

Anh cố ý nhướng mày, sự đắc ý trong ánh mắt không hề che giấu. Véo mũi cô một cái, sau đó hứa một cách trịnh trọng: "Khánh Đệ, anh sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với em cả. Đừng lo lắng".

Cô nghĩ đến ý tứ đằng sau câu nói ấy, khẽ đáp: "Thật ra, em lo cho anh hơn".

Anh hơi sững người lại, bàn tay trượt từ má xuống dưới cằm cô, nâng mặt cô lên, nghiêm túc nhìn vào mắt Khánh Đệ, nói: "Anh cũng sẽ không để chuyện gì xảy ra với mình cả. Bao nhiêu ước mơ anh đặt ra đã thực hiện được đâu. Ví dụ cùng em đi thật xa", rốt cuộc cũng nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô, Khương Thượng Nghiêu nói vào chuyện chính: "Mẹ anh ngại không giục em, nhưng cứ giục anh suốt. Hỏi anh xem bao giờ có thể gặp nhà thông gia nói chuyện?".

"Không phải đã định ngày mồng Một tháng Năm sẽ lấy đăng ký kết hôn sao?"

"Thì hai nhà cũng phải tính toán xem nên làm thế nào chứ, còn phải xem ngày, xem tháng Năm có ngày nào tốt không? Người kết hôn vào giữa năm nhiều lắm, tiệc ở khách sạn cũng cần đặt trước. Hơn nữa khu căn hộ phía trước có hai nhà muốn bán, chúng ta phải bố trí thời gian đến đó xem qua, xem em có thích hay không chứ. Rồi còn thời gian để trang trí, hoàn thiện, mẹ anh lo tới mức cứ sốt hết cả ruột." Anh cố ý nói quá lên với cô: "Biết là em không thích phiền phức, nhưng việc này không thể tùy tiện làm bừa".

Bị anh nói trúng tim đen, Khánh Đệ thấy hơi ngượng. Đối với hôn lễ, từ nhỏ cô đã có suy nghĩ khác với mơ ước của Ái Đệ. Ái Đệ muốn váy cưới đẹp, nghi thức long trọng, còn cô chỉ cần người đó cả đời yêu thương mình là đủ rồi.

Từng chứng kiến đám cưới "đơn giản" của em gái, giờ phải tưởng tượng ra mình là nhân vật chính, chính thức trải nghiệm cả quá trình rườm rà ấy, chỉ nghĩ thôi cô cũng thấy đau đầu.

"Chẳng phải anh đang bận à? Em đợi anh xong việc rồi mới bàn." Cô lười nhác.

"Bận đến đâu anh cũng có thể bố trí thời gian."

Khánh Đệ nghi ngờ hỏi: "Anh chắc chứ?".

Anh chế giễu véo cằm cô: "Lại dám nghi ngờ cả anh cơ đấy? To gan quá nhỉ?".

"Đồ độc tài!" Khánh Đệ cũng dùng ánh mắt "miệt thị" nhìn lại anh, nụ cười trên môi để lộ ra chút thực tế đứng dậy nói: "Vậy em đi gọi điện cho mẹ em".

"Gì mà mẹ em? Phải nói là mẹ chúng ta." Anh nắm chặt lấy cổ tay cô, xoay nửa vòng, rồi ôm cô vào lòng, áp sát vào người cô hung dữ: "Mau nhận tội".

"Là anh nói trước..." Khánh Đệ còn chưa nói xong anh đã dùng môi mình ép chặt môi cô.

Trước khi hai nhà gặp mặt Khương Thượng Nghiêu cũng nói qua với mẹ về tình hình nhà họ Thẩm, vì vậy mẹ Khương Thượng Nghiêu cẩn thận tránh nhắc tới những vấn đề có liên quan đến chồng của bà thông gia. Bà là người thoải mái, lời nói hành động đều dứt khoát nhanh nhẹn, mẹ Khánh Đệ có chút thấy mình dài dòng bắt đầu không thể thích ứng được với tiết tấu nhanh nhẹn đó, sau rồi quen dần cũng thấy đỡ hơn. Hai người phụ nữ trung niên nói chuyện tâm đầu ý hợp, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía Khương Thương Nghiêu, không nén được niềm vui hiện lên trên mắt.

Nghe nói gia đình Khương Thượng Nghiêu sẽ bỏ toàn bộ chi phí mua nhà rồi trang trí, mẹ Khánh Đệ bắt đầu thấy ngượng ngùng, luôn miệng cảm ơn. Khi ăn cơm tối bà hỏi Khánh Đệ: "Hay về nhà thương lượng với bố con xem sao? Biết đâu ông ấy chịu bỏ ra ít tiền làm của hồi môn, con lấy chồng cũng được nở mày nở mặt".

Ái Đệ lập tức sa sầm mặt xuống trừng mắt nhìn, Khánh Đệ Iên tiếng từ chối: "Mẹ, con còn định đón mẹ về ở cùng, mẹ lại muốn lôi con quay lại là sao? Mấy chục năm rồi, mẹ nghĩ ông ta về già sẽ đổi tính thành người tốt à?".

Mẹ Khánh Đệ có chút tủi thân: "Cũng vì mẹ lo con phải cúi đầu trước nhà người ta, khi gả về đấy phải chịu khổ hay sao?", nói rồi hai mắt rơm rớm: "Cũng tại mẹ, chẳng tích cóp được cho hai đứa chút nào. Giờ hai chị em con đến nhà cũng chẳng có mà về, ba mẹ con muốn gặp nhau nói chuyện cũng phải lén lút trốn ra ngoài".

Mỗi lần thấy mẹ bắt đầu ai oán kể khổ như nàng dâu mới về nhà chồng, một cảm giác bất lực trong cô lại trào lên, Khánh Đệ nhớ lại nửa năm trước khi cô ra sức thuyết phục mẹ về Dã Nam với mình nhưng không đạt được kết quả, cô đành im lặng.

Ái Đệ nhìn cô cười, làm dịu không khí: "Mẹ lo gì chứ? Tất cả đã có anh rể rồi, ai dám bắt nạt chị con? Cô Khương nhìn tính tình cứng rắn, cũng chẳng phải là người không hiểu đạo lý, huống hồ còn bà ở nhà họ nữa, từ mấy năm trước đã coi chị con là cháu dâu rồi".

40. Tập 1 - Chương 40

Khánh Đệ trừng mắt nhìn: "Em còn nhớ cái đó".

Mẹ Khánh Đệ vẫn thấp thỏm không yên: "Cái tốt, chỉ riêng việc một mình nuôi con khôn lớn, cũng đã hơn mẹ nhiều rồi".

"Nhà chúng ta thì hơn gì đâu? Cũng có khác gì không có bố?" Ái Đệ nói thẳng.

Vừa nói xong khuôn mặt mẹ Khánh Đệ nhất thời cứng lại, Khánh Đệ đá cho em gái một cái dưới gầm bàn, Ái Đệ nhìn cô bĩu môi, nhớ tới điều gì đó, liền lảng sang chuyện khác hỏi: "Chị, cái tên đen sì ấy, số điện thoại của anh ta chị có không? Có thì cho em".

Khánh Đệ khẽ sững lại, nhận ra em gái đang muốn nói tới Hắc Tử, cô cười hỏi: "Em cần số điện thoại của anh ấy làm gì?", nói rồi lấy di động ra tìm trong danh bạ.

"Chị gái anh ấy trước Tết ly hôn, giờ chuyển về nhà sống rồi. Tính toán rất đâu vào đấy, nhà chị ấy cho thuê lấy tiền, người lớn người bé chuyển về nhà mẹ ở ăn uống miễn phí, còn chuyển cả hộ khẩu về, nói là để bọn trẻ đi học cho gần. Em tìm Hắc Tử để nhờ anh ấy xem có thể giúp em chuyển hộ khẩu nhanh một chút không?"

Mẹ Khánh Đệ chuyển sự chú ý sang Ái Đệ, buồn hỏi: "Nhà Hướng Lôi bé thế thì ở thế nào?".

"Đặt một cái giường nhỏ ngoài phòng khách, lúc thì Hướng Lôi ngủ, lúc thì chị gái anh ấy và con chị ấy ngủ." sắc mặt Ái Đệ trở nên u ám, ánh mắt chẳng còn chút thần khí nào. "Con và Hướng Lôi đang cố gắng tiết kiệm tiền mua một căn nhà, nếu không một nhà mà tận sáu người ở thật rất bất tiện. Con còn chưa có em bé, có em bé rồi có khi phải ra nhà vệ sinh mất."

"Ái Đệ, nhẫn nhịn một chút, con nhé? Trước kia thời bọn mẹ cũng đều sống như thế cả."

Thấy bộ dạng khổ sở của Ái Đệ, Khánh Đệ mặc dù đau lòng nhưng cũng chẳng có ý định khuyên nhủ: "Nhịn đi, Hướng Lôi cũng có nhiều khó khăn, thức khuya dậy sớm. Tiết kiệm trước đã, sau này mua nhà chị giúp được sẽ giúp".

Hôn nhân thật khiến người ta trưởng thành rất nhanh, như Ái Đệ, trước kia động lực kiếm tiền chẳng qua cũng chỉ để mua quần áo mới và mỹ phẩm, giờ cuộc sống quá nhiều áp lực, cũng biết lo lắng cho tương lai.

Khánh Đệ có chút bùi ngùi, lấy chồng sinh con, là số mệnh mà đa số phụ nữ không thể tránh khỏi. Làm công chúa một ngày, làm hoàng hậu một tháng, nhưng phải làm nô lệ vất vả cả đời. Thiếu nữ thuần khiết

với những giấc mộng đẹp đã bị cuộc sống hiện thực mài giũa tới nhan sắc tàn phai, dần trở thành một người phụ nữ nhỏ nhen. Nhưng với tình yêu là nền tảng vững chắc, khao khát tìm kiếm hạnh phúc là tiền đề, sẽ cố gắng chống đỡ để gìn giữ gia đình, cho dù kết quả thế nào, một sự hy sinh như thế cũng đáng được trân trọng.

Do đó, ánh mắt cô nhìn mẹ có phần dịu dàng hơn: "Mẹ, đợi con kết hôn rồi, con sẽ nói chuyện với anh Khương, đón mẹ về ở cùng chúng con".

Khi về Dã Nam, Khương Thượng Nghiêu cũng nhắc tới vấn đề này: "Căn hộ buổi chiều em xem có vừa ý không? Anh đang nghĩ nếu em thích thì chúng ta mua luôn cả hai căn. Căn nhỏ để mẹ chúng ta ở, mặc dù không cùng một tầng, nhưng còn tốt hơn bây giờ".

Khánh Đệ nhớ tới vẻ mặt do dự của mẹ hồi tối, nhắc lại một lần nữa những lời mẹ nói: "Làm gì có đạo lý con rể nuôi mẹ vợ. Huống hồ, bố…".

"Ai quy định con rể không thể nuôi mẹ vợ? Cái lý do ở đâu mà có? Còn về bố em, lần trước gặp anh thấy màu da của ông ấy không tốt lắm, còn định nhắc em nhưng quên mất. Anh thấy bố em nên đến bác sỹ kiểm tra xem sao, có lẽ bị bệnh mãn tính do uống quá nhiều rượu."

Khánh Đệ liếc nhìn anh, im lặng.

"Đừng coi thường, bố em uống rượu như uống nước lã thế, da dẻ nhìn như thế, lại uống rượu trường kỳ, cần chú ý một chút."

"Không phải em coi thường." Khánh Đệ đột nhiên nhận ra người con rể như anh dám cho bố vợ vào bệnh viện điều dưỡng trường kỳ lắm, nghiên cứu kỹ động cơ của anh, bất giác vừa thấy giận lại vừa buồn cười. "Bây giờ anh rất xấu! Cả bụng xấu xa."'

Anh rất thẳng thắn: "Có bệnh phải chữa, đây là điều hiển nhiên", thấy cô mím môi cười, anh không kìm được véo tai cô một cái: "Người bụng xấu xa là ai? Trong lòng thầm rủa anh phải không? Không khai thật ra, là tai sẽ đỏ đấy".

"Anh lái xe đi. Cẩn thận chút." Vừa hất tay anh ra lại bị anh nắm chặt, Khánh Đệ liếc mắt về phía chiếc xe vẫn đi theo sau họ, ngạc nhiên hỏi: "Anh không sợ… nhỡ những người làm thuê của anh nhìn thấy sao?".

Anh làm như nghe thấy chuyện gì đó rất buồn cười, nhếch miệng lên: "Làm thuê… câu này thật gây chú ý, người không biết lại tưởng anh là ông chủ lớn của hiệu đổi tiền thời xưa?".

"Thế thì phải xưng hô thế nào? Em không muốn hình dung anh thành loại người ấy." Cô lườm anh, rồi quay nhìn ra cửa sổ.

Trên tấm kính phản chiếu bóng anh, lờ mờ nhìn thấy đường viền của khuôn mặt anh. Đột nhiên cô cảm thấy nhớ lại thời gian anh vừa mới ra tù, đứng bên ngoài bờ tường đá của trường, nụ cười của anh khi quay người nhìn cô. Khuôn mặt rạng ngời, ánh hoàng hôn hắt xuống trên vai, nụ cười tràn ra cả khóe mắt, khiến thế giới như bừng sáng.

"Khánh Đệ sao thế?" Anh cẩn thận quan sát cô, cho xe vào lề đường.

"Em không sao." Cô cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Gần đây tâm trạng của em rất không bình thường." Ánh mắt anh đầy ý dò xét, không để cô lẩn tránh: "Là… chuyện lần trước khiến em sợ à, hay anh có chỗ nào không tốt? Khiến em không thích?".

"Không có, anh rất tốt." Cô ra sức lắc đầu: "Chỉ là em đột nhiên phát hiện ra, gần đây anh có chút không giống anh".

Buổi chiều khi đi xem nhà, Khương Thượng Nghiêu đứng ngoài ban công rất lâu. Nhìn như anh đang ngắm cảnh ở con đường phía dưới, nhưng cô biết anh đang suy nghĩ đi đâu. Bộ dạng lạnh lùng và âm trầm mỗi khi anh nhìn chằm chằm vào một điểm nào đó khiến xung quanh anh như có bức tường vô hình bao lấy, người khác không thể bước vào.

Cô không thích anh những lúc như thế.

"Anh không giống anh." Anh nhắc lại lời cô, cười có chút đau khổ: "Khánh Đệ, anh đã làm sai điều gì khiến em không thích anh nữa? Buổi chiều khi đi xem nhà nhìn em có vẻ không hứng thú lắm".

Khánh Đệ không ngờ bị anh phát hiện, có thể nhận ra tâm trạng đang rối bời của cô. Cô lại lắc đầu lần nữa, đang định nói thì tiếng gõ bên ngoài cửa chen ngang.

"Anh Khương…" Cửa xe trượt xuống, người bên ngoài như ý thức được điều gì đó vội dừng lại, chào: "Chị dâu".

Khương Thượng Nghiêu nói không sao, ý bảo anh ta rời đi. Ánh mắt Khánh Đệ nhìn theo người đó biến mất trong chiếc xe đi theo họ phía sau, rồi mới quay sang nhìn Khương Thượng Nghiêu lòng thầm chắc chắn anh không còn giống anh nữa rồi.

Anh im lặng không lên tiếng, cúi đầu nhìn những ngón tay cô đang nằm trong tay mình rất lâu. Khánh Đệ ngẩn người nhìn mái tóc đen nhánh của anh, mấy lần muốn đưa tay lên vuốt, muốn kéo anh vào lòng mình.

Hai năm nay mặc dù không biết ngoài làm việc trên mỏ ra anh còn làm những gì nữa, nhưng anh chưa bao giờ oán trời trách người, nỗ lực chăm chỉ là những gì mà cô có thể thấy. Mặc dù cái hướng mà anh nỗ lực vươn tới có hơi lệch so với con đường cô nghĩ anh nên đi, nhưng cuối cùng anh vẫn là người đàn ông mà cô đã yêu hơn mười năm nay và sẽ còn mãi yêu.

Không oán trách, không hề sợ con đường mình đi sẽ khó khăn. Yêu anh, lấy anh, bên nhau cả một đời, lẽ nào chẳng phải thứ mà cô đang chờ đợi? Tại sao chỉ vì cảm giác bị đứng ra ngoài thế giới của anh đó mà cô đã dao động?

"Có thể có chút không còn giống nữa, nhưng anh hứa, có những chuyện nhất định không bao giờ thay đổi. Tình cảm anh dành cho em là mãi mãi. Khánh Đệ, đừng ghét anh." Anh ngước mắt nhìn cô, ánh mắt rất chân thành: "Hãy trả lời anh một lần nữa, em đồng ý lấy anh chứ?".

Lần đó ở Hồ Khẩu, anh ôm lấy cô từ phía sau, đứng trong hang đá nhìn lên con thác như chảy từ trên trời xuống, sau đó hôn lên tóc cô, thì thầm lời cầu hôn bên tai cô. Khi ấy anh đã nói rằng: "Qua Tết chúng ta kết hôn nhé, Khánh Đệ". Cô thuận theo ý anh, đỏ mặt cúi đầu đồng ý.

Lần này anh nhìn cô với ánh mắt hoảng hốt, cầu khẩn cô trả lời anh, Khánh Đệ bỗng thấy xót xa: "Em đâu có nói sẽ không lấy anh, không kết hôn. Em chỉ hơi lo, nhưng lại không biết nỗi lo lắng ấy từ đâu ra. Anh đừng căng thẳng như thế, cứ coi như em kỳ quặc đi".

Ánh mắt anh dò xét, sau đó như đã chấp nhận lời giải thích của cô, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, khẽ hỏi: "Nghe nói có hội chứng tiền kết hôn, à, 'bà dì' đến thăm em rồi à?", ngay sau đó anh ảo não: "Sao nhanh thế? Chúng ta… mới mấy ngày?".

Ý của anh như muốn nói: Anh còn chưa ăn được mấy miếng đã rút lui rồi.

Khánh Đệ bất lực, chỉ còn biết trừng mắt với anh. Trong lòng hy vọng được giống như icon biểu cảm mà Đàm Viên Viên mỗi khi chat với mình đều dùng: "Lườm ai người ấy có thai!".

Vào khu mỏ, qua hai lần cửa, vừa dừng xe trước tòa nhà văn phòng, bỗng một bóng đen xông ra nhanh như chớp, Lưu Đại Lỗi đang cầm dây xích bị giật mạnh bước chân loạng choạng, suýt chút nữa ngã lăn xuống bậc tam cấp.

Khánh Đệ khẽ hé cửa xe, con chó ngốc kia vui mừng, không kiên nhẫn nổi mà dựng thẳng hai chân trước lên, khiến cửa xe đóng trở lại, nó thè cái lưỡi liếm liếm vào cửa kính.

"Mừng phát điên rồi phải không?" Khương Thượng Nghiêu không biết phải nói gì, xuống xe hỏi Lưu Đại Lỗi, "Không phải nói chữa thêm vài ngày sao?".

Lưu Đại Lỗi ra sức kéo Phúc Đầu lại, lúc ấy Khánh Đệ mới có thể mở cửa xe. Phúc Đầu nhìn thấy cô, càng vẫy đuôi điên cuồng hơn, rên ư ử không thôi.

"Thế cũng phải được người ta đồng ý chứ! Sắp một tháng rồi. Buổi sáng hai người vừa đi, bác sĩ thú ý gọi em đến đón người… đón chó. Nói nó cứ chạy loạn cả lên, ngày nào cũng ở trong nhà bắt gà trộm chó, khiến những bệnh nhân khác tâm thần hoảng hốt không yên. Tối qua một con lợn chuẩn bị tiêm, thế mà bị con

chó này dọa cho chạy vòng vòng cả nửa thôn mới bắt được. Bác sĩ nói, còn không mang về, ngày mai sẽ cho chúng ta ăn món rựa mận." Lưu Đại Lỗi bị Phúc Đầu kéo tới rạp cả người xuống, bèn thẳng tay ném dây xích đi, quay sang tố khổ với Khánh Đệ: "Chị dâu, dù gì em cũng đã làm bảo mẫu một ngày, vừa tắm vừa cho nó ăn, chị hãy quan tâm đến em một chút7'.

Khánh Đệ đang ngồi xổm xoa đầu Phúc Đầu, nghe thấy vậy liền cười: "Vất vả cho anh quá".

Thấy cô nói cho có lệ như vậy, Lưu Đại Lỗi buồn buồn lẩm bẩm: "Mới bị một dao mà đã thành ông nội mình rồi".

Bên này Khương Thượng Nghiêu ném chìa khóa xe cho thuộc hạ phía sau, lão Lăng cũng mang theo mấy người ra đón: "Anh Khương".

Khương Thượng Nghiêu thấy bây giờ mà lão Lăng vẫn ở văn phòng, biết là có việc, lập tức ngăn lại: "Đợi lát nữa vào trong nói", ánh mắt chuyển sang phía Nghiêm Quan đang đứng cạnh lão Lăng: "Xong việc chưa?".

Sau khi đi bộ đội về, Nghiêm Quan lái xe trong đội của Vương Bá Long mấy năm, Khương Thượng Nghiêu thấy anh ta làm việc chắc chắn, đáng tin, nên đưa lên khu mỏ làm đội trưởng đội bảo vệ. Từ trước tới giờ anh ta rất ít nói cười, đáp lại câu hỏi của Khương Thượng Nghiêu cũng chỉ bằng cái gật đầu khe khẽ mà thôi. Lưu Đại Lỗi muốn bổ sung thêm một hai câu, nhưng bị ánh mắt lạnh như băng của Khương Thượng Nghiêu ngăn lại, nhìn về phía Khánh Đệ, lập tức im miệng.

Khánh Đệ cũng liếc thấy màn kịch vừa rồi, đoán chắc họ đang có chuyện gì bí mật, bèn xoa đầu Phúc Đầu, nói: "Đi thôi, chúng ta về phòng trước".

Khương Thượng Nghiêu nhìn theo bóng cô cho tới khi khuất hẳn nơi ngã rẽ của cầu thang, rồi mới nghiêm mặt hỏi Nghiêm Quan: "Vẫn thuận lợi? Không ai nhìn thấy chứ?".

"Sau khi ra, hắn ta đứng đợi xe ở bến xe đối diện, em gọi đại một chiếc xe tải chạy ngang qua cửa, lúc hai xe đi ngang nhau đã chắn tầm nhìn ở cửa, rất bảo đảm."

Khương Thượng Nghiêu vỗ vỗ lưng Nghiêm Quan: "Tốt lắm!".

Không đợi bị hỏi, Lưu Đại Lỗi tự báo cáo: "Người đang ở trong hầm cũ, giờ đi xem chứ?".

Khương Thượng Nghiêu nhìn lên tầng hai, căn phòng của anh đã sáng đèn, trái tim khẽ thắt lại, bước thẳng lên trên thềm đến gần văn phòng, vừa đi vừa dặn: "Đêm sẽ qua đó, giờ hai cậu hãy chăm sóc khách cho tốt".

"Cái đấy anh không phải nói." Lưu Đại Lỗi cười tít mắt, cùng Nghiêm Quan quay người rời đi.

Lão Lăng cầm cốc của mình và Khương Thượng Nghiêu đi pha hai tách trà mới, thuận tay đóng cửa văn phòng lại. Khương Thượng Nghiêu lấy thuốc ra, đưa cho lão Lăng một điếu, nói thẳng vào việc chính: "Vốn đã già rồi, giờ lại mặt nhăn mày nhó, sao khiến vợ yêu đây? Nói đi, có chuyện gì lớn à?".

Lão Lăng bất giác cười khổ: "Anh Khương, tôi cũng chỉ lo lắng cho anh thôi, anh lại còn trêu tôi. Buổi chiều lên xã nộp phí quản lý, họ quyết định sẽ tăng phí quản lý lên, mà tăng không ít đâu. Vẻ mặt và ngữ khí đều không thỏa đáng, cân nhắc một chút, buổi tối tôi bèn đến nhà lão chủ tịch xã uống bữa rượu, nhân tiện dò hỏi tình hình…".

Lão Lăng hít mạnh một hơi thuốc, thấy Khương Thượng Nghiêu vẫn ngồi ngay ngắn, thần thái bình tĩnh ôn hòa, bèn thở dài nói tiếp: "Ý của chủ tịch xã cũng gần giống như những gì anh đoán trước. Nói là năm nay trên thành phố có lệnh xuống phải thắt chặt công tác an toàn ở các mỏ nhỏ, hưởng ứng quyết sách của tỉnh, ngoài ra còn chọn làng Vọng Nam làm trọng điểm, tiến hành phê bình. Anh Khương, tôi thấy, họ đang nhằm vào chúng ta".

Khương Thượng Nghiêu gật đầu, điềm nhiên hỏi: "Chủ tịch xã còn nói gì nữa không?".

Thần sắc lão Lăng dần bình tĩnh trở lại, suy nghĩ hồi lâu, "Ngoài việc sắp tới sẽ có tổ kiểm tra xuống ra, không nói thêm gì nữa".

Căn phòng lại chìm trong yên tĩnh, điếu thuốc cháy gần tới đốt ngón tay, Khương Thượng Nghiêu mới bừng tỉnh. Anh ném điếu thuốc xuống chân di di, dùng sức gí mạnh tựa hồ như không phải muốn dập tàn thuốc

mà đang đạp vào khuôn mặt gầy gò nham hiểm của Ngụy Hoài Nguyên. "Ngày mai anh thông báo cho hai tổ trưởng khu mỏ khác, tăng cường công tác quản lý an toàn. Còn về tổ kiểm tra, khi họ đến nên tiếp đón thế nào thì tiếp đón thế ấy. Tất cả những việc khác anh đừng quan tâm, cứ làm như mọi ngày."

Lão Lăng sững lại, "Đường hầm số hai vẫn tiếp tục?".

Sau Tết định đào tiếp đường hầm số hai, lên cục thăm dò địa chất và khoáng sản, mua thiết bị… tất thảy những việc ấy đều giao cho lão Lăng. Trước đó tâm trạng lão Lăng còn rất thấp thỏm, khu mỏ ở thôn Châu không chỉ là việc riêng của Khương Thượng Nghiêu, mà còn là nơi anh ta an cư lập nghiệp, nếu vì lý do hành chính mà bị đình chỉ, đóng cửa, tất cả sẽ kết thúc. Nhưng thấy bộ dạng vẫn hết sức bình tĩnh của Khương Thượng Nghiêu, lão Lăng lại cảm thấy an tâm.

"Tiếp tục. Đã lên kế hoạch tháng Năm sẽ tiến hành khai thác, tháng Bảy sản xuất than. Kế hoạch này không thể thay đổi." Âm mưu của Ngụy Hoài Nguyên là việc anh đã dự tính trước, quan hệ ở trên tỉnh khó lôi kéo, song tìm lãnh đạo cấp cao chi bằng tìm người trực tiếp phụ trách, với thế lực có sức ảnh hưởng tuyệt đối của Ngụy Kiệt ở Vấn Sơn hiện nay, Ngụy Hoài Nguyên muốn giả danh công tác chỉnh đốn mà lén lút thêm tên anh vào danh sách cũng phí công vô ích.

Ngụy Hoài Nguyên có thể đâm anh một dao, anh cũng có thể giải quyết vấn đề một cách triệt để. Khương Thượng Nghiêu nhớ tới mấy lần lên Nguyên Châu vào dịp trước và sau tết Nguyên Tiêu, mọi người đều cho rằng anh lên Nguyên Châu vì việc thằng con cả của Nhiếp Nhị, nhưng không ai biết nhờ Trạch Trí làm cầu nối, anh đã lén gặp thư ký của Phó Khả Vi mấy lần.

Ý định xây dựng một nhà máy than ở Vấn Sơn của tập đoàn năng lượng đã xác định rõ ràng. Việc này đối với Vấn Sơn mà nói có thể coi là việc mang lại nhiều lợi ích lớn. Về công, cho thấy cơ cấu kinh tế lấy năng lượng làm chủ của Vấn Sơn đang bước vào con đường công nghiệp hóa, địa vị của nó trong tỉnh vì thế cũng sẽ cao hơn. Về tư, không ít các doanh nghiệp cũ ở Vấn Sơn nằm trong thành phố, chỉ riêng việc thu hồi đất đai thôi cũng đã thấy hấp dẫn rồi.

Ý đồ cải cách một khi dính dáng đến tài quyên quốc gia sẽ trở nên rất mẫn cảm và phức tạp, tin tức truyền ra, bao nhiêu người nghe tin mà hành động, nhưng Phó Khả Vi chính xác là người có tính nguyên tắc rất cao, lập trường vững vàng, số người đụng tường cứng mà nản chí quay đầu không phải ít. Mấy lần thử tiếp cận, Khương Thượng Nghiêu cũng chỉ tìm hiểu được sơ qua về phương hướng và thái độ của lần cải cách này mà thôi.

Các vấn đề về cơ cấu sở hữu cổ phần, minh bạch tài chính, hình thức góp vốn, nhân lực… ở những loại hình doanh nghiệp lớn như các xưởng luyện than cốc trong Vấn Sơn đều là những vấn đề khiến người ta phải đau đầu suy nghĩ. Càng tìm hiểu sâu, Khương Thượng Nghiêu càng cảm thấy sự nghèo nàn về kiến thức của mình, cẩn thận đánh giá những rủi ro, anh quyết định sẽ tiết lộ với lão Lăng một hai phần.

"Tết Nguyên Tiêu, tôi lên Nguyên Châu, có gặp trợ lý của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn năng lượng mấy lần…"

Anh về khu phòng ở, Khánh Đệ đang dựa người vào thành giường đọc sách, Phúc Đầu nằm ngủ dưới đất, thấy anh vào bèn lười biếng vẫy đuôi.

"Chưa ngủ à? Ngày mai còn phải đi dạy mà." Khương Thượng Nghiêu cởi áo khoác, tiến lại gần hôn lên trán cô: "Môi anh lạnh quá, sưởi ấm cho anh đi".

Khánh Đệ bật cười, đẩy anh ra cằn nhằn: "Phúc Đầu ở chỗ bác sĩ thú y một tháng, tắm rồi mà vẫn thấy hôi, anh còn hôi hơn cả nó! Mau khai thật đi, anh hút bao nhiêu thuốc hả?".

Anh khịt khịt mũi, "Sao anh không thấy gì, em ngửi kỹ lại xem nào", vừa nói dứt lời anh đã dụi đầu vào ngực cô.

Khánh Đệ giơ cuốn sách trên tay ra chắn, rồi lùi vào phía trong né, vừa cười khúc khích vừa dùng chân đá: "Mau đi tắm đi, anh không tắm không cho lên giường".

Dưới ánh đèn, hàng lông mi cửa cô chớp chớp như hai cánh bướm, hơi nóng trong phòng ra sức nhuộm hồng đôi má, mùi sữa tắm hương chanh cô vẫn thường dùng phảng phất quanh làn áo ngủ, tràn vào ngực anh, thu hút anh chú ý đến bóng hình sống động mà thơm tho sạch sẽ đó.

Trong giây lát tâm trạng anh bỗng sa sút, thái độ bình tĩnh điềm đạm vừa rồi anh cố gắng thể hiện trước mặt lão Lăng giờ như trôi đi đâu mất. Có thứ gì đó trong ngực đang gào thét muốn thoát ra, giống như hồi mới vào tù anh phải cố gắng dùng sự trấn tĩnh của mình để che giấu nỗi sợ hãi hoảng hốt bên trong. Anh nói một cách khó khăn: "Khánh Đệ, nếu như... anh trở thành một kẻ nghèo, một kẻ tay trắng, em còn yêu anh không?".

Cô vờ giận dỗi: "Anh nói thế thật coi thường em quá", rồi lại cười như hoa nở giữa mùa xuân, "Khi em mới quen anh, anh chẳng phải chỉ là một kẻ tay trắng hay sao? Thế càng hay, chúng ta sẽ ở lại làng Vọng Nam, em dạy học, anh cày cấy. Chúng ta làm một đôi vợ chồng nơi thôn quê".

Cơn quặn thắt trong lòng bỗng như dịu hẳn, cảm giác đau đớn tới lạnh toát tâm can ấy như được giải thoát chỉ nhờ câu nói "đôi vợ chồng thôn quê" kia. Anh nhìn vào hai má đang ửng hồng của cô, chầm chậm nói: "Được, giống cậu em vậy, khi nông nhàn anh sẽ xuống mỏ, kiếm tiền mua quần áo mới cho em và các con".

"Các con? Anh đừng dùng từ 'các' để dọa em nhé."

Anh cười ha ha, "Vấn đề này đúng là phải bàn bạc nghiêm túc, nói xem em định sinh mấy đứa?".

"Mau đi tắm đi! Còn không chịu cai thuốc, ngày nào cũng hôi rình thế này, em đảm bảo một đứa cũng không sinh."

Khi đi ngủ, anh nhẹ nhàng tháo dây buộc tóc của cô ra, chải lại mái tóc dài mềm mượt ấy cho gọn gàng. Từng sợi, từng sợi mỏng manh trơn mượt từ từ trượt qua kẽ tay anh, quấn quýt vấn vương. Trời đêm gió lớn, tiếng gió gào rít tự do điên cuồng trong không gian rộng lớn trống rỗng, những âm thanh vụn vặt gió cuốn từ đâu về khiến Phúc Đầu thỉnh thoảng lại nghển cổ vểnh tai nghe ngóng. Khương Thượng Nghiêu và Khánh Đệ lẳng lặng nằm sát vào nhau, nơi làng quê yên bình này khiến trái tim anh yêu mềm tới cùng cực.

Nửa đêm, lắng nghe nhịp thở đều đều nhè nhẹ của Khánh Đệ, anh bất giác cúi mặt xuống định hôn cô nhưng giữa chừng lại thôi, sau đó, anh cố gắng kiềm chế, cầm cánh tay đang ôm ngang eo mình của Khánh Đệ đặt lên gối, nín thở xuống giường, khoác áo đóng cửa phòng lại và đi ra ngoài.

Phúc Đầu bị anh đánh thức, hít hà luồng không khí tươi mới lọt qua khe cửa, miệng ư ử rên vài tiếng, rồi quay về nằm phủ phục trước đầu giường.

"Anh xem có phải vết thương của Phúc Đầu lại đau không?" Khánh Đệ nửa tỉnh nửa mê, đẩy đẩy cái gối bên cạnh, đột nhiên cảm thấy cái gì mềm mềm, khẽ mở mắt nhỏm người dậy, gối vẫn còn vương hơi ấm, mà người đã chẳng thấy đâu.

Cô nằm trở lại, muốn ngủ tiếp nhưng không sao ngủ được, bèn thò một cánh tay ra khỏi chăn sờ tai Phúc Đầu. "Phúc Đầu, bố con giấu chúng ta điều gì phải không?"

Đáp lời cô chỉ là những tiếng rên ư ử đầy phấn khích của Phúc Đầu.

"... Phúc Đầu, con nói xem nếu sau này mẹ phải nhắm một mắt, mở một mắt, thì nên nhắm mắt nào, mở mắt nào đây?"

Trong bóng tối lạnh lẽo, hơi ấm duy nhất phát ra lại là từ cái lưỡi thô ráp đang liếm liếm ngón tay cô của Phúc Đầu.

Khi nhắn tin nói chuyện với Đàm Viên Viên, Khánh Đệ đã nói thế này: "Anh ấy rất khác trước kia, không chỉ sự hoang dã thỉnh thoảng lộ ra trong lúc trầm ngâm, mà còn cảm giác lạnh lẽo tới rợn người như cái lạnh của bóng đêm. Đương nhiên, anh ấy cố gắng che giấu rất kỹ càng, rất khéo léo, lúc vui vẻ mỉm cười, ánh mắt vẫn tươi sáng rạng rỡ. Nhưng, giống như ánh mặt trời ban ngày vậy, càng rực rỡ bao nhiêu thì đằng sau đấy lại càng phức tạp bấy nhiêu".

"Mình ghét Vấn Sơn, ghét những thứ vô hình lớn vởn trong không khí của Vấn Sơn, ngấu nghiến chiếm đoạt những giấc mộng thời thanh xuân, chà đạp lên tín ngưỡng của tâm hồn, song, anh ấy ở đây, mình cũng phải ở bên anh ấy."

41. Tập 2 - Chương 41

Chờ đợi rất lâu, cuối cùng Đàm Viên Viên cũng nhắn tin trả lời: "Khánh Đệ, mình thấy cậu đã làm quá nhiều cho anh ấy rồi. Còn bản thân cậu thì sao? Cậu thử nghĩ đến chính mình, đến giấc mơ của cậu đi? Mình luôn cho rằng, nếu cậu nghi ngờ người mà cậu định kết hôn, chắc chắn vì có những lo lắng không thể cho qua, phớt lờ được, dù đã kết hôn rồi, thì sự lo lắng ấy cũng sẽ phát triển rộng hơn, rộng tới mức không thể cứu vãn nữa".

"Mình hiểu ý tốt của cậu, mình cũng biết vấn đề nằm ở đâu. Nhưng, nhân thế luôn biến động, cả một đời chúng ta có thể nắm bắt được bao nhiêu hạnh phúc? Thứ duy nhất không thay đổi chính là trái tim mãi mãi yêu. Nó bảo với mình rằng, mình yêu anh ấy, vậy thì mình có thể chịu được."

"... Mình không biết phải khuyên cậu thế nào. Vậy, chúc cậu hạnh phúc nhé." Đàm Viên Viên nói.

"Chị dâu!" Đại Lỗi quan sát sắc mặt cô, hỏi với giọng lo lắng.

"Tôi không sao. " Khánh Đệ quay mặt nhìn ra bên ngoài. Cô về Nguyên Châu nộp bổ sung tiền học phí rồi lấy bằng tốt nghiệp, về Dã Nam tới gặp hiệu trưởng để xin nghỉ dạy. Căn hộ ở Vấn Sơn giao cho công ty thiết kế lo, Hắc Tử thỉnh thoảng lại ghé qua trông nom giúp. Tiếp theo, phải mua một loạt các vật dụng, Khương Thượng Nghiêu đưa cho cô một cái thẻ để cô tự lo, nói thời gian gần đây anh đang phải đàm phán việc làm ăn với một công ty trên tỉnh, nên không thể quan tâm tới việc này. Khánh Đệ hiểu sự vất vả của anh, hơn nữa bản thân cô vốn luôn đơn giản hóa mọi vấn đề, lại có Lưu Đại Lỗi ở bên giúp đỡ, mấy ngày chạy ngược chạy xuôi cô cũng không thấy mệt. Chỉ là, khi xóa hết những tin nhắn với Đàm Viên Viên đi, ánh mắt đang nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh vật bên ngoài của cô thoảng hiện vẻ cô độc, buồn bã.

"Đợi một chút, dừng xe, Đại Lỗi, dừng xe." Khánh Đệ ngồi thẳng người dậy, ngoái cổ nhìn về phía sau.

Lưu Đại Lỗi phanh gấp, nhanh chóng nhìn theo ánh mặt cô về một góc trên đường cái lớn của thị trấn Dã Nam, lập tức sắc mặt trắng bệch.

Lề đường dành cho người đi bộ phủ đầy bụi đang bị những chiếc xe máy đỗ bừa bãi chiếm quá nửa diện tích, ở góc rẽ trồng một cây hông vẹo, trên cành cây có giăng một dây thép, quần áo đủ màu sắc của cửa hàng bên cạnh mắc phơi trên đó, dưới gốc cây xếp mấy hộp cơm, nước canh lênh láng trên khu đất quanh gốc cây.

Khánh Đệ chăm chú quan sát người đang từ từ bò đến gốc cây, cánh tay tì đỡ nửa người, lật tìm đồ ăn thức uống trong túi rác, không biết tìm được gì mà cẩn thận kéo lại, đặt vào chỗ mấy hộp cơm.

Một ngày cuối tháng Ba, ánh nắng mùa xuân dịu dàng ấm áp, những cơn gió cũng dìu dịu ngọt ngào, nhưng chứng kiến vẻ mặt đầy thỏa mãn của người đàn ông đang chìm trong đống rác hỗn tạp xung quanh, chăm chú cầm hộp cơm lên, dùng tay bốc cơm cho vào miệng, Khánh Đệ bỗng thấy lạnh tới rùng mình, vội vàng dừng bước.

Người đó mặt mày nhem nhuốc, nhưng khuôn mặt vẫn giống hệt trong trí nhớ của cô. Chắc chắn xác nhận lại một lần nữa, Khánh Đệ chỉ muốn quay đầu chạy thật nhanh.

Câu nói vừa gửi cho Đàm Viên Viên lại hiện ra trong đầu, cơn ác mộng của bảy năm trước không biết đã phá nát giấc mơ và tuổi trẻ, hủy hoại linh hồn và tín ngưỡng của biết bao nhiêu người?

Khánh Đệ đứng cách đó không xa, cố gắng quan sát đánh giá người ăn mày kia, quần áo rách rưới, trên quần là những vệt đen do máu khô đọng lại mà thành, anh ta ngồi bệt dưới đất, hai chân co lên để lộ đôi chân với muôn vàn cáu bẩn.

"Chị dâu, xe không thể dừng lại bên đường quá lâu..." Lưu Đại Lỗi khẽ nhắc.

Khánh Đệ như chẳng nghe thấy gì, từng bước từng bước tiến về phía trước, ngồi xổm bên cạnh người ăn mày ấy.

Tên ăn mày chỉ chăm chú ăn cơm, mặc cho bóng râm bao trùm lên cả nửa người, anh ta vẫn làm như không biết, cho đến khi nhồi được nửa hộp cơm vào bụng, ợ một cái, rồi mới ngẩng đầu lên.

“Cậu có nhận ra tôi không?” Khánh Đệ khẽ hỏi.

Anh ta nhìn cô một lúc, hờ hững bốc nốt miếng thức ăn cuối cùng trong hộp cơm rách nát cho vào miệng, sau đó quay người cầm chiếc bát mẻ bên cạnh giơ ra trước mặt người đối diện, trong bát là vài đồng bạc giấy lẻ và tiền xu, Khánh Đệ nhìn vào đôi mắt đờ đẫn của anh ta, ký ức ùa về như thác lũ.

Tên ăn mày thấy cô không động tĩnh gì, cũng chẳng nài nỉ thêm, một tay cầm bát, một tay bò dưới đất lết về phía trước, tiếng loảng xoảng của những đồng tiền xu va vào nhau trong bát chốc chốc lại vang lên.

Khánh Đệ đi lên trước hai bước: “Thế cậu có nhớ Diêu Cảnh Trình không?”.

Vừa nhắc đến cái tên này, tên ăn mày như nghe thấy thứ gì đó rất kinh khủng, cả người cứng lại, ngay lập tức nửa người run lên bần bật. Anh ta nhìn Khánh Đệ, đôi mắt trên khuôn mặt đen đúa mở to, hai tròng rõ ràng, buông một lời khô khốc: “Tôi không biết”. Có lẽ phải khó khăn lắm anh ta mới nặn ra được ba từ ấy, rồi tiếp tục lết về phía trước. Sau đó, dường như nhìn thấy thứ gì khủng khiếp hơn, hai tay anh ta cố gắng chống xuống đất đỡ thân người, không buồn quan tâm tới những đồng xu lăn lông lốc vương vãi khắp nơi trên mặt đất, hơi thở gấp gáp, quay ngoắt người chuyển hướng, ra sức bò.

Khánh Đệ nhìn theo ánh mắt anh ta, thấy Đại Lỗi khoanh tay trước ngực đứng dưới cột điện cách đó không xa, vẻ mặt méo mó, không biết là bối rối hay phẫn nộ, khó chịu hay cáu kỉnh.

“Tiểu Bản!” Khánh Đệ quay đầu lại gọi. “Tôi là bạn học của Cảnh Trình.” Cô chắc chắn mình không nhầm, đây chính là đồng phạm với Khương Thượng Nghiêu trong vụ án năm đó. Từng có duyên gặp mặt ở tòa án một lần, cô còn nhớ anh ta không hề chối cãi tội lỗi của mình. Ngày tòa sơ thẩm, anh ta đã bị tuyên án mười năm tù giam.

Nghe thấy tên mình, Tiểu Bản dừng lại dựa người vào tường ngồi co quắp. Khánh Đệ nhìn chằm chằm vào đôi chân vẫn còn lành lặn nhưng không chịu nghe lời của anh ta.

“Các người còn muốn thế nào nữa?” Tiểu Bản trừng mắt nhìn cô, năm ngón tay chống xuống đất, các đốt ngón tay trắng bệch.

Nhìn vẻ mặt hung dữ ấy, Khánh Đệ sợ hãi, nhưng rồi lại có chút cảm thương với nỗi hoảng hốt của anh ta: “Tôi chỉ muốn hỏi cậu, tại sao khi ấy lại làm chứng giả? Cậu chẳng phải là bạn thân của Diêu Cảnh Trình ư? Tại sao ở tòa án cậu lại không nói thật?”.

“Bạn thân.” Tiểu Bản lẩm bẩm nhắc lại, khuôn mặt thoáng hiện vẻ ngẩn ngơ khó nắm bắt, sau đó như bừng tỉnh, co chân lại, bộ dạng phớt lờ chẳng khác nào lợn chết không sợ nước nóng, “Hôm đó tôi đã nói một lần rồi, muốn thế nào, tùy các người”.

Ánh mắt Khánh Đệ lại một lần nữa nhìn vào đôi chân kia. Tiểu Bản co chân lên cao hơn, lúc này cô mới thấy ở gót chân của anh ta có một vết thương dài khoảng mười centimet, chưa được rửa sạch, máu dính với đất cát, nước mủ vẫn chảy ra. Khánh Đệ bỗng cảm thấy như mình đang chạm vào nơi nguy hiểm, tâm trí rối loạn, không dám suy nghĩ tiếp, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Tiểu Bản nghi hoặc.

Tiểu Bản giả bộ khóc lu loa: “Là tôi không đúng, tôi tham sống sợ chết, không đủ nghĩa khí, không xứng là bạn, đáng đời tôi lắm…”. Anh ta không ngừng gào lên những lời hối hận, khóc ngày một to, trong đó cũng có chút đau đớn và thương cảm thật. Đột nhiên, anh ta gập người không ngừng khấu đầu trước Khánh Đệ, “Chị, tôi sai rồi, đến nằm mơ tôi cũng hối hận, tôi là thằng nhát gan, tôi không phải đàn ông. Tôi đã hại Cảnh Trình, hại anh Khương, chị, chị tha cho tôi, cả đời này tôi sẽ làm trâu làm ngựa hầu hạ chị…”.

Những người đứng lại xem càng lúc càng đông, đầu óc Khánh Đệ trống rỗng, nhất thời không biết mình đang ở đâu nữa. Là năm mười tám tuổi hoảng loạn, hay là cô gái chuẩn bị về nhà chồng?

“Chị, chị tha cho tôi, tôi cầu xin chị, chỉ cần cho tôi một đường sống trở về Vấn Sơn, chỉ cần để tôi được gặp bố mẹ mình, việc gì tôi cũng làm. Tôi đảm bảo sẽ không nói gì cả! Anh Khương nói ‘Không nói việc phi pháp, không làm việc phi đạo nghĩa’, tôi biết tôi đáng bị thế này, đây là cái giá mà tôi phải trả, chỉ cần cho tôi đường sống về nhà, để tôi về nhà…” Tiểu Bản đau khổ, nước mắt tuôn trào.

“Không nói việc phi pháp, không làm việc phi đạo nghĩa.” Khánh Đệ từng nghe Khương Thượng Nghiêu giải thích câu này một lần, chẳng ngờ hôm nay còn được biết đến nghĩa khác của nó. “Chân cậu làm sao thế?”

Tiểu Bản khịt khịt mũi, muốn xoa chân, nhưng lại rụt tay về: "Đi đường bị ngã".

Khánh Đệ phớt lờ sự chỉ trỏ của những người xung quanh, liền tiến lại gần nâng đôi chân của Tiểu Bản lên quan sát kỹ, phía gót chân có một vết thương hình chữ T rất gọn, giống như bị dao sắc cứa qua, hai chân giống hệt nhau, mềm oặt vì gân đã bị cắt.

Đôi chân đang ngồi xổm của cô mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, đờ đẫn, nhớ lại buổi tối hôm quay lại khu mỏ, khi đi trên hành lang tầng hai, tiếng bọn họ nói chuyện theo gió bay tới: "Ổn cả chứ? Không ai nhìn thấy chứ?".

"Sau khi ra, hắn ta đứng đợi xe ở bến xe đối diện, em gọi đại một chiếc xe tải chạy qua, khi hai xe đi ngang nhau đã chắn tầm nhìn ở cửa, rất bảo đảm."

...

"Chị, tôi đi được chưa?" Tiểu Bản chống tay xuống đất, cầm theo cái bát xin ăn, lết đi từng chút, từng chút một.

Khánh Đệ bừng tỉnh, gật đầu cười hoảng hốt, rồi lại như nhớ ra cái gì, vội vàng lật tìm trong túi, móc hết số tiền mặt còn lại nhét vào tay Tiểu Bản, "Cầm cái này về Vấn Sơn đi, tôi nghe nói đứt gân chân có thể làm phẫu thuật nối lại, đừng do dự, nếu không sẽ để lại di chứng".

Tiểu Bản sững người nhận lấy, nhìn số tiền trên tay, rồi lại nhìn Khánh Đệ, nước mắt chảy tràn trên mặt: "Chị, tôi cũng không muốn thế đâu. Trong trại tạm giam, bọn chúng đánh tôi... còn những chuyện khác nữa, tôi không trụ nổi. Khó khăn lắm mới thoát được ra, muốn làm lại từ đầu, nhưng người nhà chẳng ai chịu nhận tôi cả, mẹ tôi chỉ muốn tôi cút càng xa càng tốt. Tôi không cam tâm, cho dù phải bò về Vấn Sơn tôi cũng sẽ bò về nhà. Tôi không oán ai hết, chỉ trách mình khi ấy quá hồ đồ. Nếu... nếu được làm lại, tôi quyết không làm hại anh Khương. Nếu được làm lại một lần nữa, tôi...". Chưa dứt lời, anh ta đã gục đầu lên gối, ôm đầu khóc.

Đứng nhìn Tiểu Bản lên một chuyến xe rời đi, Khánh Đệ thấy có chút bất lực. Cô chầm chậm đi về phía xe đang đỗ, Lưu Đại Lỗi vẫn ngồi xổm bên đường hút thuốc, vô số đầu thuốc ngang dọc trước mặt. Thấy cô đến, Lưu Đại Lỗi mở miệng định gọi chị dâu, nhưng lại thôi.

Khánh Đệ tự mở cửa ngồi vào trong xe, Lưu Đại Lỗi do dự một lát, rồi ngồi lên ghế lái.

"Mấy hôm trước, có mặt tôi, các anh nói bắt được một người, là anh ta phải không?"

"Vâng."

"Sau đó ném vào thị trấn?"

"Không... vứt hắn ở cạnh nhà tù Dã Gia Sơn."

"Không sợ anh ta tố cáo các anh? Đây là việc phạm pháp."

Lưu Đại Lỗi thần sắc bất định, do dự hồi lâu mới giải thích: "Thường là thế này, những kẻ mãn hạn tù được tha như bọn em, có tiền án, nhà lại không tiền không thế, chẳng mấy người đi lo việc bao đồng đâu".

Khánh Đệ lẳng lặng gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"'Chị dâu, anh Khương cũng chẳng muốn đâu. Nhưng, nếu không phải do tên tiểu tử này, anh Khương cũng đâu phải ngồi tù oan mấy năm. Nói thật, thế là tử tế với nó lắm rồi, theo luật lệ giang hồ thì..."

"Tôi biết, tôi hiểu." Khánh Đệ vội vàng ngăn cậu ta nói những câu tiếp theo, thắt dây an toàn: "Về thôi, mất nhiều thời gjan quá".

"Về... về ạ?" Lưu Đại Lỗi ngạc nhiên.

"Anh còn muốn đi đâu?" Khánh Đệ nhìn cậu ta nghi ngờ hỏi.

"Em cứ nghĩ..." Lưu Đại Lỗi nuốt nước miếng, thật không ngờ chuyện này được cho qua dễ dàng như thế, do dự một lát rồi thấy yên tâm trở lại, hỏi: "Chị dâu, vậy về thôi...".

"Về nhà đừng nói với anh Khương chuyện này nhé, hôm nay những gì chúng ta nói coi như chưa từng xảy ra."

Câu nói nghe chừng như bảo đây sẽ là bí mật chung của hai người, Lưu Đại Lỗi vừa mừng lại vừa bất an, "Nếu anh Khương biết thì rắc rối lớn".

"Anh không nói, tôi không nói, anh ấy sao biết được?" Cô cảm thấy buồn bã như mình vừa mất đi thứ gì đó, tận mắt chứng kiến nhưng bất lực không thể cứu vãn, lồng ngực đau nhức nhối. Khánh Đệ cố khóa chặt cảm giác đau khổ ấy lại, song chẳng thể loại bỏ hoàn toàn cảm giác mất mát cứ dâng trào trong lòng: "Đời người là cuộc hành trình tìm lại chính mình, nhưng, thứ họ tìm thấy mãi mãi là hình ảnh phản chiếu trong mắt người khác. Anh sùng bái, ngưỡng mộ anh ấy, tin tưởng anh ấy, anh ấy sẽ không tự giác phát huy ưu điểm của mình, không cố gắng để tiếp cận mơ ước lý tưởng nữa, mà sẽ để bản thân trượt xuống dốc. Tôi không muốn nhìn thấy anh Khương như thế"

Những lời này đối với Lưu Đại Lỗi mà nói, quả thật quá thâm sâu, "Chính là nói, con người phải giữ thể diện, cây phải có vỏ?".

Khánh Đệ nghĩ một lúc, mỉm cười, "Gần như vậy, người muốn thể diện luôn có vài phần do dự".

Về tới khu mỏ, thấy mấy chiếc xe từ trong đi ra, Đại Lỗi hô một tiếng, rồi trao đổi vài câu gì đấy. Khánh Đệ hỏi là ai, Lưu Đại Lỗi nổi giận đùng đùng: "Tổ kiểm tra, năm nào cũng xuống vài lần, toàn bắt lỗi lặt vặt, ăn uống no say cầm tiền rồi mới chịu phủi mông đi".

Khi Khánh Đệ tỉnh dậy, trời đã dần tối.

Cô không bật đèn, để mặc những tia sáng cuối cùng bao trùm lên khắp căn phòng, không gian từ từ chìm trong bóng tối tĩnh lặng.

Cô cuộn tròn, vùi mình trong chăn, điên cuồng tìm kiếm chút ký ức từ khi mới quen anh mà cô đã cất giấu từ lâu, nhưng chẳng thấy gì, chỉ cảm nhận rõ ràng có cái gì đó đang gặm nhấm những thứ cô trân trọng như sinh mệnh, khiến cô đau đớn.

Tình yêu của người con gái, tinh tế và nặng lòng. Thu thập tất cả những ký ức đẹp, kết nối tất cả những giấc mộng xinh, dùng nó để bao phủ đối phương và nhốt mình trong đó, rồi lại tiếp tục đan đan tết tết tạo thành một tấm lưới bảo vệ cho tương lai. Mỗi một sợi tơ trên tấm lưới dày đặc ấy đều được dệt nên bởi tâm, bởi huyết.

Tình cảm tươi sáng, thuận buồm xuôi gió cả đời cũng thôi, nhưng nếu giấc mộng vỡ tan, tình ý cũng rạn nứt, thì cái lưới kia cũng giống như lỗ thủng trong trái tim, khiến tình yêu dần dần lọt xuống và rơi rớt hết.

Di động đổ chuông, mặc dù có chút giật mình, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự ấm áp và vui vẻ trong tiếng cười của anh: "Cô giáo Thẩm phải không?".

Những lúc tâm trạng vui vẻ, anh thường trêu cô như vậy. Khánh Đệ ngồi dậy, bật đèn ngủ ở đầu giường, ánh sáng bất chợt chiếu đến khiến cô chói mắt, khẽ hỏi: "Có chuyện gì à? Sao anh vui thế?".

"Có chút hy vọng rồi. Bận rộn bao nhiêu ngày cuối cùng cũng thấy kết quả. Ngoài ra, nhờ em chuyển lời cảm ơn tới cô bạn học của em nhé, nhờ cô ấy giúp mà tài liệu rất đầy đủ, tất cả đều cần dùng đến."

"Đàm Viên Viên nói rồi, không cần cảm ơn."

Khương Thượng Nghiêu nghe thấy sự mệt mỏi, uể oải trong giọng nói của cô, do dự hỏi: "Khánh Đệ, sao thế? Em không khỏe à?".

Sự nhạy cảm của anh khiến Khánh Đệ bối rối, miệng lấp liếm: "Có lẽ hơi mệt một chút, em về đến nhà liền ngủ một mạch tới tận bây giờ".

"Gần đây em vất vả quá, mẹ cũng cằn nhằn anh mấy lần, nói đám cưới của mình mà chẳng lo gì cả, toàn đẩy hết việc cho em. Mấy hôm nữa anh về, đá Nhị Hóa ra chỗ khác, anh làm lái xe cho em. Cắp cặp sau em, để em sai bảo."

Như nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của anh ngay trước mắt, nơi vừa bị thứ gì đó gặm nhấm tới nhức nhối của Khánh Đệ bỗng chốc được an ủi, "Em biết anh bận, buổi chiều về khu mỏ còn thấy tổ kiểm tra đến đấy".

"Em quan tâm làm gì, có lão Lăng rồi." Anh không muốn nói quá sâu tới công việc, vội lảng sang chuyện khác, "Mau đến trường xin nghỉ đi, ở nhà nghỉ ngơi đợi tới ngày kết hôn, sau này cũng phải học người ta, hằng ngày tới spa, đi shopping nhé".

Biết anh cố ý dỗ cho mình vui, Khánh Đệ dù bất mãn trước ngữ khí mua chuộc ấy, nhưng vẫn giấu sự không vui đi, trêu anh:

"Anh định nuôi heo à?". Thấy anh cười, cô mới nhắc đến việc chính: "Cũng nên về đi thôi, sắp tháng Tư rồi".

Anh trầm mặc, hồi lâu mới dịu dàng nói: "Tết Thanh minh năm nay, em cùng anh đến đó được không?".

Khánh Đệ sững lại giây lát rồi đáp: "Vâng".

Gác máy, cô vẫn chìm đắm trong sự ngọt ngào dịu dàng vừa rồi, những ưu phiền trước đó chẳng qua chỉ là tự mình chuốc lấy phiền phức mà thôi. Anh làm em vui, em làm anh vui, tình cảm có thể trao cho nhau, trong cuộc đời chìm nổi này thật đáng trân trọng. Còn sự dằn vặt trong lòng kia, cứ để mặc nó ở đấy đã.

Cũng vừa cúp máy xong, Khương Thượng Nghiêu đang ở Nguyên Châu chau mày cau mặt. Trong khu phòng hành chính của khách sạn quốc tế Long Thành, anh cầm tập thỏa thuận hợp tác trên bàn lên rồi lại đặt xuống.

Trên tập thỏa thuận hợp tác này, từ hiện trạng ngành than cho tới viễn cảnh sau này, ưu nhược điểm của việc chỉnh đốn cải chế diện rộng cho tới việc quản lý các tổ hợp doanh nghiệp tư nhân, việc nào cũng được ghi rất đầy đủ. Cùng một bản thỏa thuận như thế hơn nửa tháng trước, thông qua Trạch Trí, rồi thông qua thư ký Lâm, nó được trình lên bàn làm việc của Phó Khả Vi.

Hơn nửa tháng nay, ngày nào cũng sống trong chờ đợi và đau khổ, nhưng Khương Thượng Nghiêu có đủ nhẫn nại. Đây là việc liên quan tới tiền đồ, thành bại ở bước này, nên khi thư ký Lâm gọi điện định ngày giờ của cuộc gặp gỡ, anh đã lên Nguyên Châu trước vài ngày phòng xảy ra sơ suất. Nhốt mình trong khách sạn đọc làu làu mấy bản thỏa thuận hợp tác, kết hợp với lý tưởng của mình, anh đánh một bản phụ lục, chuẩn bị đầy đủ cho cuộc gặp với Phó Khả Vi ngày hôm nay.

Trước khi gặp, thư ký Lâm cũng đã đặc biệt nhắc nhở Khương Thượng Nghiêu, Phó Khả Vi là người thực tế, chân thành và có chí. Còn Khương Thượng Nghiêu, bất luận vì muốn mở ra con đường trước mặt, hay bố trí đường lùi an toàn phía sau, thì mục tiêu của anh chính là nắm được dự án nhà máy than ở vấn Sơn. Anh đã luyện tập đi luyện tập lại rất nhiều lần về tác phong cũng như những chi tiết của cuộc gặp gỡ, sự thật chứng minh, công tác chuẩn bị của anh khá đầy đủ và kỹ càng.

Đúng như dự định, ba mươi phút đầu tiên, hai bên trò chuyện vui vẻ, Phó Khả Vi không "rắn mặt" như vẻ bề ngoài, mà hoàn toàn ngược lại. Cuối cùng khi bàn đến hình thức hợp tác với khu mỏ ở thôn Nam trong làng Vọng Nam của Khương Thượng Nghiêu, ông ta lộ vẻ ngạc nhiên, dành hẳn ra mười lăm phút để hỏi han kỹ càng, trước khi rời đi, thông qua thư ký Lâm chuyển lời tới Khương Thượng Nghiêu, hai giờ chiều mai gặp lại ở văn phòng của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn năng lượng.

Điều này cho thấy, Phó Khả Vi đã ngầm chấp nhận phương hướng hợp tác anh đưa ra.

Về khách sạn đã đặt trước, Khương Thượng Nghiêu gọi điện cho chú Đức báo cáo tình hình, sau đó nhận được điện của lão Lăng, nghe nói hôm nay tổ kiểm tra an toàn của thành phố tới khu mỏ thôn Châu, Khương Thượng Nghiêu dặn: "Cần gì anh cứ quyết, dù không thể khiến bọn chúng một lúc ăn no, cũng đừng để chúng đói quá hóa cuồng. Cứ thế đã, khoảng hơn nửa tháng nữa quyền chủ động sẽ về tay chúng ta".

Nghe lão Lăng nói chiều nay Khánh Đệ đã quay về khu mỏ, anh dặn dò thêm mấy câu rồi vội vàng cúp máy, nhưng sau khi nói chuyện với Khánh Đệ, thái độ của cô khiến anh bất an. Anh đi đi lại lại trong phòng một hồi, ngay sau đó quyết định gọi điện cho Lưu Đại Lỗi, phủ đầu hỏi ngay: "Chị dâu cậu hôm nay làm sao thế?".

"Chẳng làm sao cả?" Lưu Đại Lỗi buồn rầu.

"Có phải khi vào trường làm thủ tục rút bằng ra bị người ta làm khó không? Không nói có chỗ nào không vui à?"

"Không có. Chỉ là… sắc mặt không tốt lắm." Lưu Đại Lỗi thận trọng hỏi: "Anh Khương, xảy ra chuyện gì rồi? Có phải anh và cô bác sĩ kia…?".

"Câm mồm!" Khương Thượng Nghiêu thẹn quá hóa giận: "Giữ cái miệng cậu cho cẩn thận, tôi và bác sĩ Trạch chẳng có chuyện gì hết! Cậu chú ý cho tôi, đừng nói linh tinh trước mặt cô ấy."

Khương Thượng Nghiêu dặn dò mắng mỏ một trận rồi cúp máy Lưu Đại Lỗi lau mồ hôi, lòng thầm nghĩ tấn công quả là cách phòng ngự tốt nhất.

Nếu biết cậu ta suy nghĩ như vậy, Khương Thượng Nghiêu chắc chắn sẽ nổi đóa mà tung chưởng mất. Nhưng lúc này, Khương Thượng Nghiêu đang đi đi lại lại trong phòng của khách sạn quốc tế Long Thành suy nghĩ về mọi việc, loại trừ những nguyên nhân bên ngoài, đột nhiên anh nảy ra một ý: "Sắc mặt không tốt lắm, ngủ ngày, nói chuyện uể oải như đối phó cho qua, không tập trung, dễ dành cũng chẳng thấy cô vui, lẽ nào… có thai rồi?".

Vừa nghĩ tới đây, anh bỗng thấy khó kiềm chế được sự vui mừng, bèn kích động đi khắp gian phòng, cố gắng không cầm di động lên gọi, lúc thì muốn hỏi Khánh Đệ xem có cảm giác gì khác lạ không, lúc lại sợ làm thế sẽ khiến cô hoảng hốt, nghĩ tốt nhất nên hỏi mẹ vẫn hơn. Đang do dự, thì di động đổ chuông, anh chẳng buồn nhìn xem ai, tiện tay bấm nút nghe.

"Tân nhân vào động phòng, ném bà mối qua tường."

Chiếc gương treo trên tường hiện rõ khuôn mặt nhăn nhó của Khương Thượng Nghiêu, "Đang định gọi thông báo cho cô chuyện vui đây".

"Chẳng phải điện thoại của anh báo bận suốt sao? Câu này tôi cũng chỉ biết nghe để đấy thôi." Hôm nay tâm trạng Trạch Trí khá tốt, đột nhiên không trêu nữa, chuyển đề tài nói vào việc chính: "Tôi vừa nghe thư ký Lâm nói cuộc gặp gỡ kéo dài thêm mười lăm phút, biết ngay có tin vui, vừa rồi chỉ thăm dò anh thôi, thư ký Lâm nói sau khi lên xe, Phó Khả Vi có nói một câu…".

Cô ta cố ý dừng lại, Khương Thượng Nghiêu không kiên nhẫn được, vội hỏi: "Nói gì?".

Trạch Trí vô cùng kinh ngạc: "Hôm nay sao anh dễ nói chuyện thế nhỉ? Lại còn ném một câu cho tôi nữa. Bình thường biết rõ tôi đang câu giờ làm cao, nhưng chưa bao giờ đáp lại cho tôi vui, khiến tôi tức điên cả lên, chẳng đáng yêu chút nào".

42. Tập 2 - Chương 42

Khương Thượng Nghiêu cố gắng nhẫn nại: "Đang nói chuyện nghiêm túc, lại nói đi đâu vậy?".

"Có cơ hội bộc bạch, lẽ nào tôi lại không nói?"

Anh quay người, vừa đúng lúc nhìn thấy bộ dạng tức tối nghiến răng nghiến lợi của mình, bất giác nhìn người trong gương cười khổ rồi dịu giọng: "Được, tùy cô thôi, muốn nói gì thì nói, tôi xin rửa tai lắng nghe".

Trạch Trí cười đắc ý, "Thế còn được, Phó Khả Vi nói: 'Bất nhân nhân phế ngôn (1), quả phù hợp với lý luận duy vật biện chứng". Trạch Trí trầm ngâm, sau đó lại thở dài: "Xem ra, những trải nghiệm trong Dã Gia Sơn của anh đã thuận mắt người khác rồi đấy".

Khương Thượng Nghiêu vốn đang nghĩ về câu nói ý tứ kia, nghe vậy liền đáp trả: "Tôi cũng chẳng hy vọng có thể giấu mãi vết đen này, chỉ có điều không ngờ ông ta điều tra ra lý lịch của tôi nhanh như vậy".

(1) Không vì địa vị thấp hèn hay lỗi lầm của ai đó mà bác bỏ ý kiến đúng đắn của anh ta.

"Đừng để việc này ảnh hưởng tới tâm lý. Hãy nhìn nó ở góc độ tốt, câu nói ấy lẽ nào là cách nói khác của việc thừa nhận? Ngoài ra, còn nghe bố tôi nói ý nói tứ rằng, chú Phó giờ đang khiêu vũ nhảy múa trên quả trứng gà, nên cuộc sống cũng khá khó khăn."

Khương Thượng Nghiêu chau mày: "Ý là gì?".

"Khả năng ủng hộ về mặt tài chính của tỉnh không đủ, nhưng việc chỉnh đốn sản nghiệp tài nguyên trong tỉnh đang dang dở, lại chẳng thể bỏ qua lợi ích lâu dài của các doanh nghiệp. Việc chỉnh đốn này ảnh hưởng đến rất nhiều mặt, đặc biệt là vấn đề tài nguyên quốc gia, cục diện quá phức tạp. Ông ta phải tìm được một bên đầu tư có trách nhiệm, đồng thời phải chứng minh được tính hiệu quả của hình thức mà bên đầu tư đưa ra, khi cả hai đều tìm được thứ mình muốn, chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều."

Những lời này có khá nhiều điểm tương đồng với phân tích tổng hợp về thế cục của Khương Thượng Nghiêu, anh khẽ nhếch miệng, ánh mắt đầy vẻ tự đắc: "Không có cái thế cục hỗn loạn ấy, sao chúng ta có được cơ hội?".

Tiếng cười sảng khoái của Trạch Trí vọng tới, "Tôi thích cách anh dùng từ 'chúng ta". Đúng rồi, tối mai có muốn chúc mừng một chút không? Tôi sẽ giới thiệu cho anh vài người bạn".

Theo như Khương Thượng Nghiêu hiểu về Trạch Trí, thì bạn của cô ta chắc chắn là những người cùng tầng lớp và có khả năng giúp đỡ được mình sau này, anh thoáng dao động, nhưng ngay sau đó lại nhớ tới Khánh Đệ đang ở Vấn Sơn, giọng nói uể oải vừa rồi của cô lại vang lên bên tai, lập tức anh khao khát được trở về nhà ngay bây giờ. Khương Thượng Nghiêu suy nghĩ một lát, hết sức chân thành và thiện chí cảm ơn ý tốt của Trạch Trí, "Nhiệm vụ tiếp theo càng khó khăn hơn, chúc mừng bây giờ e là hơi sớm. Mấy ngày nay tôi bận quá chưa kịp về Vấn Sơn, ở đó tôi còn rất nhiều việc phải làm".

"Giọng giáo huấn người khác của anh giống hệt bố tôi. Khu mỏ chỗ anh có cần tôi tìm người lên tiếng nói đỡ không?"

"Tạm thời chưa cần. Cô cần phải thận trọng, tỏ ra ưu thế quá không tốt. Cảm ơn cô trước."

"Cảm ơn gì chứ? Đừng quên, tôi cũng có phần ở đấy, không đơn thuần chỉ là giúp anh, mà tôi cũng đang giúp chính mình nữa. "

Nếu không tính đến sự kiêu căng, chỉ xét về mặt kiêu ngạo thì Trạch Trí cũng khá tốt. Nói một cách công bằng thì, Khương Thượng Nghiêu rất thích cách làm việc thẳng thắn vui vẻ ấy, đáng tiếc tính cách quỷ quyệt, thường không xuất chiêu theo lẽ thường của cô ta, coi cô ta như một người hợp tác tốt và đặt lòng tin vào đó e là hơi nguy hiểm.

"Sao không nói gì? Đột nhiên thấy tôi tốt quá, muốn cảm ơn lấy thân báo đáp à?"

"Nếu cô không từ chối, tôi cũng mặt dày đồng ý thôi."

"Lại định nịnh đầm tôi đây à, nói chuyện nhập nhằng như thế, đùa ai?" Giọng Trạch Trí có vài phần không vui, nhưng ngay lập tức phản ứng lại rất nhanh, bình tĩnh hỏi ngược lại anh: "Tôi thật không muốn từ chối anh, có điều cô vợ bé nhỏ ở Vấn Sơn của anh thì làm thế nào? Anh được thê lại được cả thiếp, tôi có lợi gì? Tôi đâu có ngốc".

Nhắc tới Khánh Đệ, nụ cười trên môi Khương Thượng Nghiêu dần tắt, sắc mặt âm u khó đoán, giọng nói như cảnh cáo:

"Cô ấy không giống cô, cô đùa cợt cũng nên có điểm dừng, đừng lôi cô ấy vào".

Trạch Trí như nhìn thấy anh biến sắc qua điện thoại, tiếng cười vang lên đầy đắc ý: "Khương Thượng Nghiêu, có lẽ chính anh cũng không nhớ đâu, đây là lần thứ mấy anh vì cô ấy mà lật mặt với tôi? Nếu còn thế nữa, thật thu hút sự tò mò của tôi đấy". Không đợi anh trả lời, cô ta nũng nịu kêu lên: "Mười một giờ rồi sao? Ôi, tôi phải đi ngủ để giữ gìn nhan sắc! Không nói nữa, ngày mai có thành hay không cũng phải gọi điện cho tôi đấy".

Tiếng tít tít dài truyền tới, Khương Thượng Nghiêu ném bừa di động lên mặt bàn, thả người xuống ghế sô pha. Căn phòng tĩnh mịch không một tiếng động, cảm giác mệt mỏi kiệt quệ đột ngột ùa tới, anh thở dài, ngay sau đó cố gắng lấy lại tinh thần, cầm mấy bản thỏa thuận lên, đọc rất nghiêm túc.

Ngày hôm sau, Khánh Đệ nhận được điện thoại của mẹ chồng tương lai, Khương Phượng Anh bóng gió hỏi thăm tình hình gần đây của cô, rồi lại khuyên nếu đã định nghỉ việc, thì tốt hơn cả vẫn là chuyển hẳn về Vấn Sơn.

Cô nén cảm giác nghi hoặc trong lòng xuống khéo léo từ chối, nào ngờ Khương Phượng Anh càng lo lắng, nói: "Nhà hơi nhỏ một chút, nhưng cứ ở tạm thế đã, dù sao Nghiêu Nghiêu cũng không thường xuyên về nhà, một mình con ở khu mỏ, mẹ và bà không yên tâm mà cũng bất tiện cho con, cứ về nhà là hơn, ít nhất cũng có mẹ và bà chăm sóc con".

Khánh Đệ loáng thoáng nghe thấy giọng bà bên cạnh "Mau đến bệnh viện kiểm tra" gì đó, cuối cùng cũng hiểu vì sao mẹ Khương Thượng Nghiêu lại nói "không yên tâm", cô đột nhiên đỏ bừng mặt, líu ríu phân bua: "Mẹ, con không có, tháng này con vẫn thấy mà… thật sự không có đâu".

Với kinh nghiệm của Khương Phượng Anh, bà hiểu trong vòng hai mươi ngày cho dù có dấu hiệu thì cũng không rõ ràng, thầm mắng con trai hồ đồ, không giấu sự thất vọng thở dài, ngay sau đó vui vẻ trở lại, khuyên: "Chuyển về nhà cũng vẫn tốt hơn, tìm một bệnh viện lớn kiểm tra xem sao, mẹ và bà sẽ bồi bổ cho con".

Khánh Đệ lấy cớ phải bàn bạc với Khương Thượng Nghiêu rồi sẽ quyết định, nhờ đó mà thoát được sự nài nỉ của mẹ Khương Thượng Nghiêu. Trên đường đến trường tiểu học làm thủ tục xin nghỉ việc, nhớ lại lời của mẹ chồng tương lai, bàn tay đang đặt trên đùi của cô từ từ dịch chuyển lên bụng, vui mừng, thấp thỏm, choáng váng đều có cả, tâm trạng rất đỗi phức tạp.

Làm xong thủ tục nghỉ việc, cô trở lại căn phòng ở khu ký túc dành cho giáo viên, đứng bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn tổ chim thân quen. Giờ chưa phải mùa xuân, mong muốn được nghe tiếng chim ríu rít kéo nhau về tổ đành để lại trong kỷ ức, cô cố đoán xem lũ chim đã bay tới phương Bắc giờ đang ở đâu, trong lòng có chút thất vọng. Quay về thị trấn đến thăm vị hiệu trưởng trước kia vẫn quan tâm tới cô rất chu đáo chân thành, ra khỏi cổng trường, ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh trên đường, cô bỗng thấy buồn bã, không nỡ rời xa.

Mấy năm ở thị trấn Dã Nam, cuộc sống trôi qua trong bình lặng, giấc mộng thiếu nữ của cô cũng đã phần nào thành hiện thực. Ánh mắt cô nhìn về phía bến xe, nhớ tới góc tường nơi mình trú mưa dưới mái hiên, hai trái tim bắt đầu cùng nhịp đập từ đó, Khánh Đệ nhoẻn miệng cười. Rồi lại nhìn sang hướng khác, bất giác nụ cười như cứng lại, trước mắt như hiện lên hình ảnh Tiểu Bản đang cố gắng lết về phía gốc cây hông.

Cô nói với Đại Lỗi rằng muốn một mình đi dạo loanh quanh, rồi cứ đi như thế tới phía trước của bến xe. Quầy hàng bán hoa quả vẫn còn đó, cô nhìn về góc đường, tâm trí bỗng bay về miền ký ức xa xôi, như lại một lần nữa cảm thấy anh kéo cô vào lòng ôm rất chặt, đôi môi ấm nóng của anh run rẩy đặt lên má cô.

Mua xong một túi chuối và táo, sau đó cô quay lại. Khi ngang qua hiệu thuốc, bước chân cô ngập ngừng, nhìn chằm chằm vào biển hiệu, do dự rồi bước thẳng vào trong. Đi ra, trong túi cô đã có thêm một que thử thai và một hộp thuốc tránh thai.

Qua mấy ngày, Khương Thượng Nghiêu quay về thấy vẻ mặt cô ngượng ngùng, anh nghĩ có lẽ cô đã bị mẹ mình gọi đến giáo huấn cho một tràng. Khánh Đệ né tránh ánh mắt ngập ngừng như muốn nói gì đó của anh, không ngớt cười trộm, song trong lòng lại dâng lên cảm giác thương xót khó tả.

Mỗi lần quay về khu mỏ sự nín nhịn qua nhiều ngày tích lũy khiến anh chưa giày vò người yêu tới toàn thân đau nhức chẳng còn chút sức lực nào thì quyết không thôi, tối nay lại một màn vầy vò ham muốn như thế. Khánh Đệ đang lo ngại việc phải uống thuốc tránh thai ngay khi đến kỳ kình nguyệt, nhưng lúc sắp đến tháng thường lại là thời gian khát khao dục vọng nhất, dưới hành động phóng túng vô kỷ luật của anh, chẳng mấy chốc dịch xuân đã tuôn trào.

Sự nồng nhiệt như đang đốt cháy đôi tròng mắt đen láy của anh sáng rực, say đắm nhìn người yêu dần bị dục vọng nhấn chìm theo từng động tác kích thích của mình, vẻ mặt cô vừa như ngượng ngùng lại thoáng tức giận. Vội vàng tháo bỏ lớp áo con của cô ra, những ngón tay anh chạm vào nốt ruồi nhỏ dưới bầu ngực, ham muốn mỗi lúc một dâng trào, anh không kìm được cúi đầu xuống hôn vào đó, rồi đôi môi nóng bỏng từ từ dịch chuyển lên, ngậm lấy nơi mẫn cảm nhất trên bầu ngực.

Người Khánh Đệ khá gầy nên vòng eo thon thả mềm mại, điều Khương Thượng Nghiêu thích nhất chính là nhấc hai chân cô lên cao mà phóng túng chiếm đoạt. Thấy đôi mắt đen láy óng ánh những giọt nước sắp lăn dài trên khuôn mặt đỏ hồng của cô, tiếng rên khe khẽ vấn vít bên tai, bàn tay tham lam của anh chạm vào đâu cũng thấy mềm mại trơn mướt, chẳng chỗ nào không khiến anh yêu tới tận tâm can.

Niềm hưng phấn của anh ào ạt không ngừng, Khánh Đệ thì thảm rồi, toàn thân mềm nhũn, đầu óc như rơi vào chốn hư vô, trong ý thức chỉ còn lưu lại sự co giật của bộ phận nào đó khiến người ta say đắm. Cảm giác co giật kia càng lúc càng mạnh mẽ, bản thân cô cũng không hình dung ra được là vui sướng hay tủi nhục, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ.

Rất lâu sau đó, cảm giác sức nặng trên người dần dần được gỡ bỏ, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Những giọt nước còn đọng nơi khóe mắt được anh giúp lau sạch, lại có một chiếc khăn ấm đắp lên bầu ngực đã bị ngậm tới sưng đỏ của cô, Khánh Đệ thất kinh, vừa ngồi dậy, anh Iiền ôm gọn cô vào lòng, khuôn mặt hiện rõ niềm vui thỏa mãn, pha chút bất mãn véo mũi cô, "Không muốn? Không muốn? Không muốn mà còn 'cắn' anh chặt như vậy?"

Câu nói cuối cùng cố ý hạ thấp giọng, càng khiến nó trở nên ám muội, Khánh Đệ đỏ mặt lí nhí phản kháng: "Ai 'cắn' anh chứ?".

"Không thành thật." Nói rồi anh lập tức dùng ngón tay đưa vào người cô thăm dò, thấy Khánh Đệ kêu lên kinh hãi, co rúm người lại, anh cười mời mọc: "Nào, 'cắn' thêm miếng nữa đi".

Khánh Đệ vội lui vào trong tường để né tránh, lúc này Khương Thượng Nghiêu mới chịu buông tha, hôn lên má cô, nói: "Anh đi tắm trước".

Tiếng nước chảy róc rách hòa cùng điệu sáo vui vẻ nhẹ nhàng của anh. Khánh Đệ ngả đầu trên gối, bàn tay khẽ xoa xoa bụng dưới. Sống hơn hai mươi năm trên đời, cô tự nhận mình là người có ý chí kiên định, thế nhưng, càng hạnh phúc cô càng thấy rõ điểm yếu của bản thân. Mắt cô bỗng ngấn lệ, hoảng hốt khó hiểu.

Tiếng nước ngừng chảy khá lâu mới thấy anh ra, bước chân nặng nề dừng trước đầu giường, Khánh Đệ quay người ngẩng đầu lên nhìn, bắt gặp ánh mắt anh, bất giác run rẩy.

Mặt anh trầm xuống, ném một chiếc hộp xuống cạnh gối, không nói lời nào. Khánh Đệ biết đây là cái gì, là hộp thuốc tránh thai cô giấu dưới hộc tủ trong phòng tắm. Cô khẽ nhắm mắt lại, vừa mở ra đã thấy nỗi tức giận đang trào dâng trong mắt anh.

"Em không muốn sinh con sớm như thế." Khánh Đệ giải thích một cách khó khăn. Cô muốn tiếp tục thừa nhận con đường đã định phía trước chẳng biết từ lúc nào lại khiến cô thấy nghi ngờ, cảm giác an toàn trong lòng tựa như ngọn nến leo lét trước gió. Những lời ấy cứ ngập ngừng trong cổ họng hồi lâu, rồi cuối cùng cô đành nuốt xuống, đổi bằng câu khác: "Em còn trẻ, còn muốn tìm việc, ít nhất cũng phải công tác ở đơn vị mới tầm một năm cho quen, hơn nữa sự nghiệp của anh cũng chỉ mới bắt đầu, chưa có gì chắc chắn cả".

Sự thẳng thắn đó phần nào an ủi được cơn giận dữ trong lòng, Khương Thượng Nghiêu ngồi xuống bên mép giường, nghịch một lọn tóc của cô: "Em có thể nói với anh".

"Em đã nói với anh rồi, không chỉ một lần." Cô nhắc anh.

Khương Thượng Nghiêu im lặng. Nghe những lời phẫn nộ ấy, tâm trạng anh dần bình tĩnh trở lại, cố gắng dỗ dành cô: "Khánh Đệ, anh không còn trẻ nữa, hãy sinh một đứa trước cho mẹ trông, em muốn đi làm, đi chơi hay ở nhà nuôi con tùy em. Nếu sợ đau, sợ phiền phức, thì chỉ cần một đứa, chỉ mất khoảng một năm thôi, được không?".

Cô vùi mặt vào ngực anh không nói.

Một người bình thường dịu dàng dễ bảo bỗng chốc lại bướng bỉnh nhường này, thật khiến người ta không biết phải làm sao, Khương Thượng Nghiêu đành tìm cớ: "Dù sao em cũng phải nghĩ cho bà nữa, bà đã hơn bảy mươi rồi".

"Bà còn khỏe mà."

"Khánh Đệ, anh đã ba mươi rồi." Anh hít hà mùi thơm từ tóc người yêu, thấy cô vẫn im lặng phản kháng, đành lùi bước nhân nhượng: "Vậy… tìm công việc trước, nửa năm sau sẽ lên kế hoạch?".

Cô ngẩng mặt lên, nhìn anh chăm chăm: "Hai năm".

"Không được!" Anh kiên quyết phản đối, "Chỉ nửa năm thôi, đủ để em thích ứng với công việc mới rồi".

"Vậy một năm, để em đi làm một năm."

Dưới ánh đèn, Khương Thượng Nghiêu thấy ánh mắt cô sáng rực, trong đó như ẩn chứa cả sự cầu khẩn khiến người ta phải mềm lòng, anh đang nghĩ có lẽ mình đã quá nóng vội, mà quên mất cô mới tốt nghiệp chưa đầy hai năm, đang còn ham chơi. Anh bèn dịu giọng, dặn dò: "Thứ thuốc này vứt đi cho anh, nói gì thì nói nó cũng là thuốc. Mà trong thuốc thì phải tới ba phần là độc. Sau này, anh sẽ mang… bao".

Ngay lập tức khuôn mặt Khánh Đệ giãn ra, gật đầu liên tục.

Sau khi dỗ cho cô ngủ, Khương Thượng Nghiêu ra ngoài hành lang hút thuốc. Tối đầu xuân, ánh trăng trong như nước, cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo tiếng ồn ào huyên náo từ khu ký túc của công nhân, phá tan không gian tĩnh mịch nơi đây, phía xa những máy móc mới đã được lắp xong. Anh nhìn khắp lãnh địa của mình đang chìm trong màn đêm bao phủ, lòng chợt dâng lên cảm giác tự hào.

Đã nếm trải đủ thói đời phù phiếm, lòng người hiểm độc, từng nhìn thấy dục vọng trần trụi trong hoàn cảnh cực đoan nhất, sự giãy giụa nhếch nhác, sự tồn tại của chuỗi thực vật vĩnh hằng không bao giờ biến đổi, anh chỉ còn cách cố gắng mà leo lên trên.

Nhưng khi linh hồn cùng lúc mục ruỗng với ký ức và thời gian, anh lại điên cuồng muốn nắm giữ những thứ khiến bản thân có thể trải nghiệm được nhiệt huyết nóng bỏng của trái tim, như tình yêu của Khánh Đệ, niềm tin của Khánh Đệ, sự ôn tồn của Khánh Đệ…

Cô vốn luôn bảo thủ, vô cùng chân thành với tình yêu và hôn nhân, vậy thì, gia đình cùng trẻ con tất yếu sẽ trở thành cái cùm mềm mại dịu dàng nhất giam chặt cô mãi mãi ở bên anh.

Nhớ tới hộp thuốc đã bị ném vào thùng rác, vầng trán anh nhíu lại giận dữ, trong lòng thoáng nghĩ tới điều gì đó.

"Nhị Hóa."

Trong đêm tối, một bóng người hiện ra nơi đầu cầu thang, thấy không thể trốn được nữa, liền đứng hẳn ra ngoài: "Anh Khương, anh chưa ngủ à? Em chuẩn bị đi ngủ đây". Lưu Đại Lôi nói xong định đi về phía căn phòng đầu hành lang.

"Trực ban tối nay đã sắp xếp xong cả chưa?" Khương Thượng Nghiêu ném thuốc đi, bước tới gần cậu ta.

"Việc đó có Diêm Vương Quan lo, không phải việc của em,"

"Vậy cậu nói cho tôi nghe xem, gần đây cậu làm những gì?" Thấy ánh mắt Lưu Đại Lỗi đảo liên hồi, Khương Thượng Nghiêu bắt đầu nghi ngờ.

"Gần đây à? Vẫn là đón đón đưa đưa, thỉnh thoảng trêu cho chị dâu cười. À, còn phải trông chó nữa."

"Nào", Khương Thượng Nghiêu vỗ vỗ vào vai Lưu Đại Lỗi, "Xuống văn phòng nói chuyện".

Lưu Đại Lỗi lẩm bẩm: "Không phải chứ, anh Khương, giờ là mấy giờ rồi?".

Khương Thượng Nghiêu bình tĩnh quay đầu lại, hỏi: "Đi hay không?".

Anh vốn cao hơn Lưu Đại Lỗi cả cái đầu, xuống tới hai bậc cầu thang, hai người mới gọi là ngang bằng, Lưu Đại Lỗi có cảm giác như bị anh đứng từ trên cao nhìn xuống, muốn lấy cớ chuồn mà không nói được thành lời.

Vào trong văn phòng, Khương Thượng Nghiêu đẩy thuốc tới trước mặt Lưu Đại Lỗi, ý bảo cứ tự nhiên. Anh cầm cốc trà, ngồi xuống nhấm nháp, phát hiện ra Lưu Đại Lỗi lén liếc mình một cái, trong lòng càng hoài nghi.

"Gần đây cậu và chị dâu thường đi những đâu?"

Trí nhớ của Lưu Đại Lỗi rất tốt nghĩ ngợi giây lát rồi bắt đầu kể lại tường tận lịch trình, "Đến nhà chồng chị ấy ăn bữa cơm".

Khương Thượng Nghiêu tức giận: "Nhà chồng cô ấy không phải nhà tôi sao?".

"Vâng, giữa tháng Ba về nhà anh ăn một bữa cơm. Sau đó tìm đơn vị chịu trách nhiệm hoàn thiện căn hộ mới rồi lên trên đó xem tiến độ, buổi tối ăn cơm với em gái của chị dâu. Anh Khương, mắt anh có vấn đề, em gái chị dâu rất xinh…"

"Im ngay, mau nói vào việc chính cho tôi." Phát hiện ra Lưu Đại Lỗi đang cố ý lái sang chuyện khác, anh thầm suy đoán Khánh Đệ và cậu ta đang cố giấu mình điều gì, lửa giận càng bùng cháy.

Lưu Đại Lỗi không dám nhiều lời, nghiêm túc thuật lại một lượt những việc đã làm gần đây. Nghe xong, Khương Thượng Nghiêu tiếp tục hỏi: "Còn nữa không?".

Lưu Đại Lỗi giật mình: "Từ trường tiểu học của thị trấn đi ra, chị dâu nói muốn đi dạo một mình, có điều chỉ khoảng mười phút thôi".

Khương Thượng Nghiêu quan sát thần sắc người đối diện, thoáng trầm ngâm, lại hỏi: "Còn gì nữa không? Hình như thiếu điều gì đó quan trọng chưa nói".

Khóe môi anh thoáng nở nụ cười khó hiểu, dùng kiểu nói châm biếm, Lưu Đại Lỗi đột nhiên cảm thấy thấp thỏm không yên, lẩm bẩm trong lòng "Chị dâu, chị đang thử em hay hại em đây?".

Khương Thượng Nghiêu nhận ra ngay sự hoảng hốt kia, nỗi tức giận bị đùa bỡn, bị che giấu bỗng phát tác không cách nào kìm nén, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm, "Đại Lỗi, cậu nghĩ kỹ lại xem".

Câu nói nhọn như dao này bỗng khiến Đại Lỗi run rẩy, bèn cười khan một tiếng, ấm ức nói: "Anh Khương, sao anh không hỏi chị dâu? Nếu đã hỏi chị dâu rồi sao còn đến hỏi em? Hai người, một người bảo không được nói, một người bắt nói. Rốt cuộc em nên nói hay không đây? Thực ra, cái thằng tên Tiểu Bản kia cũng đâu phải việc gì lớn, đúng không?".

Trà trong cốc đã có phần nguội, miệng anh đắng ngắt: "Tiểu Bản?". Khương Thượng Nghiêu nhắc lại cái tên ấy, trước mắt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt non trẻ đổ ập xuống chân, ngước lên nhìn anh đau khổ xin tha.

"Chị dâu nhìn thấy Tiểu Bản rồi, ở thị trấn. Tên tiểu tử đó mạng lớn, bị vứt ở ngoài bao nhiêu ngày như thế, máu đáng lẽ phải chảy cạn rồi chứ, vậy mà hắn vẫn lết được vào thị trấn. Chị dâu nói với hắn mấy câu, sau đó cho hắn tiền, còn đưa hắn lên xe nữa."

Lưu Đại Lỗi nhìn Khương Thượng Nghiêu ngập ngừng không dám nói thêm, rồi lo lắng hỏi: "Anh Khương, chắc không sao chứ? Em thấy chị dâu vẫn bình thường, mấy ngày gần đây còn chịu nói chịu cười, thậm chí hôm đó còn nói…".

"Nói gì?"

Lưu Đại Lỗi khó khăn nhắc lại: "Cái gì mà làm người giống như tìm một cái gương, thường xuyên khen nó, đối tốt với nó, nó sẽ càng tốt".

Những lời giải thích không rõ ràng chẳng thể giải tỏa nỗi lo lắng trong lòng, Lưu Đại Lỗi cảm thấy toàn thân lạnh toát: "Anh Khương…".

Khương Thượng Nghiêu sững người xua tay, ý bảo Lưu Đại Lỗi ra ngoài trước: "Tôi ngồi một mình một lát".

Mưa phùn lất phất kéo dài mấy ngày liền, cả vùng Dương Cổ Lĩnh được phủ một màu xanh mướt mát. Trong không khí ẩm ướt, mùi khói lửa nồng đượm càng thêm ngột ngạt.

Đốt xong xấp tiền giấy cuối cùng trong tay, Khánh Đệ lùi sang một bên, đứng dưới gốc cây tùng già, từ xa quan sát người đàn ông vẫn ngồi xổm trên đất đằng kia.

Nhớ lại hai năm trước khi anh mới ra tù, lần đầu tiên đứng trước bia mộ của người thương yêu, hình ảnh anh cúi đầu lẩm nhẩm câu gì đó một lần nữa như sóng cuộn trào dâng lên trong ký ức của cô.

Lần này, anh ngồi đó, không nói cũng chẳng khóc, nhìn chằm chằm vào bức ảnh thờ đen trắng của Nhạn Lam, tâm trí phiêu bạt ngàn vạn dặm. Chiếc ô trên tay Đại Lỗi không sao che hết thân hình cao lớn của anh, nước mưa theo cạnh ô chảy xuống từng giọt, từng giọt lách tách, đậu bên vai anh.

Ngày đặc biệt như hôm nay, không khí đâu đâu cũng được bao trùm bởi mùi khói lửa, cộng thêm lớp sương mù mỏng phủ bên ngoài, khoảng cách rất gần mà lại mơ hồ như mọi thứ đang ở rất xa, chỉ thấy những cung đường nhấp nhô khúc khuỷu.

Đất trời ảm đạm.

Một chuỗi những tiếng ồn ào xuyên qua lớp không khí ẩm ướt luẩn quẩn bên tai Khánh Đệ, cô chăm chú lắng nghe, đây là Cảnh Trình đang bị Ái Đệ chọc cười, rồi cô lại nghe thấy "Tôi là Diêu Nhạn Lam", người trong mộ tự giới thiệu mình với bộ dạng e dè ngượng nghịu.

Khánh Đệ như gặp lại bạn cũ, ánh mắt nhìn vào những khe núi, nụ cười bi thương.

Tiếng bước chân dừng lại phía sau cô, Khương Thượng Nghiêu đón lấy chiếc ô trong tay Tiểu Đặng bên cạnh Khánh Đệ, tay kia nắm chặt tay cô kéo đi.

Đại Lỗi châm lửa đốt một hộp pháo, Khánh Đệ ngước lên nhìn những tép pháo liên tiếp nổ tí tách, rồi vỡ tung giữa không trung. Cô quay sang nhìn người bên cạnh, ánh mắt anh xa xăm nhìn về phía chân trời, môi mím chặt thành một đường thẳng với sự kiên định đầy đau khổ khó nói thành lời. Chính vì sự kiên định đó mà mặt mày thêm ảm đạm.

Bàn tay cô bất giác bị anh nắm chặt, Khánh Đệ cố nén cảm giác đau thương, nhìn những bậc tam cấp dưới chân, theo anh đi xuống núi.

Lên xe, anh ngồi bất động như bức tượng điêu khắc lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, chẳng khác nào một du khách đang thưởng ngoạn phong cảnh kỳ thú trên cuộc hành trình của mình.

43. Tập 2 - Chương 43

Vào quán trà kiểu Quảng Đông của một khách sạn lớn ở Vấn Sơn, hương trà nồng đượm vấn vương trong không khí khiến sắc mặt anh dịu hẳn xuống. Khánh Đệ gắp chiếc bánh chẻo nhân tôm cho vào bát anh, "Đừng uống trà không, ăn chút gì đó đi".

"Lát nữa có kế hoạch gì không?" Anh hỏi.

Mấy hôm trước còn chưa chắc chắn ngày anh về, không ngờ hôm nay anh lại cùng cô đi tảo mộ, Khánh Đệ vốn định hẹn em gái đi xem váy cưới, đồng thời đặt lịch hẹn chụp ảnh cưới, nhưng thấy sắc mặt Khương Thượng Nghiêu ủ rũ, do dự giây lát bèn nói: "Không có, còn anh?".

Còn khoảng một tháng nữa là đến ngày kết hôn, theo lý mà nói, hai người sẽ không có thời gian rảnh rỗi. Nhưng, đôi mắt trong ve0 kia như đang nhìn thấu tận tâm can anh, anh chỉ còn biết lảng đi chỗ khác. "Vậy anh về Nguyên Châu với lão Lăng, còn chút chuyện phải làm nốt."

Anh không giải thích những việc gần đây khiến mình tất bật ở Nguyên Châu, cũng chẳng hỏi cô về công tác chuẩn bị cho lễ cưới, cứ như cô sẽ sống cả đời này với chính mình, chứ hoàn toàn không liên quan đến anh, Khánh Đệ dù rộng lượng đến đâu cũng vẫn cảm thấy giận. Nhiệt tình giảm sút, nhớ lại tin nhắn Đại Lỗi len lén gửi tới hai hôm trước "Chị dâu, anh Khương biết chị biết rồi", nghĩ đến thái độ trầm mặc ít nói gần đây của anh, Khánh Đệ chỉ biết chầm chậm gật đầu.

Buổi sáng khách sạn cũng không tắt đèn, trong căn phòng sáng rực, hai người có bộ dạng trầm mặc giống hệt nhau.

Sau khi uống mấy cốc trà nóng, thấy phần bụng dưới nhói đau, Khánh Đệ vào nhà vệ sinh, vừa nhìn đã biết là đến tháng. Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại cảm thấy buồn bã khi nghĩ đến ý nghĩa của cảm giác nhẹ nhõm này. Cô đứng trước gương véo mặt mình mấy cái thật mạnh cho sắc mặt hồng lên sau đó mới bước ra.

Ra khỏi khách sạn, Khương Thượng Nghiêu nắm tay cô, chau mày hỏi: "Lạnh thế?", rồi nói tiếp, "Tiểu Đặng đi cùng em mấy ngày nay cũng rất vất vả, sau khi đưa em về, anh cho anh ta nghỉ phép mấy ngày".

Khánh Đệ hiểu dụng ý của anh, chỉ cười gật đầu. Lên xe, cô đỡ trán nhìn bóng anh nhỏ dần giữa đám người vây quanh, "Đại Lỗi, đưa tôi…", chợt nhận ra lái xe là Tiểu Đặng, cô bất giác cười tự giễu.

Những cửa hàng áo cưới có đẳng cấp ở thị trấn Vấn Sơn chỉ có hai, ba nhà, Khánh Đệ chẳng còn tâm trạng đâu mà lựa chọn, ngồi trên ghế sô pha trầm tư. Tiếng thảo luận ồn ào của em gái và nhân viên bán hàng vọng lại, cô bỗng thấy chán nản, hỗn loạn vô cùng.

Đập vào mắt là những chiếc váy cưới trắng tinh, cô tự hỏi, liệu mình có tình nguyện mặc chiếc váy ấy, cùng nắm tay hẹn thề với người đàn ông ngày càng xa lạ kia không? Trước khi thật sự nghĩ đến câu trả lời, trái tim cô khẽ run rẩy.

Cô bị ảnh hưởng từ giấc mộng thời thiếu nữ quá lâu, quá lâu rồi, đến nỗi cô tình nguyện mang nỗi giày vò day dứt trong lòng, không chắc chắn nhưng cũng chẳng dám phá vỡ sự yên ổn giả tạo này. Nếu đã không có dũng khí vứt bỏ tình yêu này, thì chỉ còn cách mỉm cười chấp nhận mà thôi, cũng chẳng có dũng khí thách thức một cuộc hôn nhân với nền tảng không vững bền, dù thuyền có chìm cũng không sợ.

Cảm giác hạnh phúc từng trải qua như đang giày vò sự kiêu ngạo và ý chí của cô, cô bỗng chốc trở nên hèn nhát nhường ấy, dũng khí tiêu tan tận phương nào?

"Tiểu Ái, đừng xem nữa." Cô nghe thấy giọng nói lạnh như băng của mình, "Đừng xem nữa".

Ái Đệ thò đầu ra trong đống váy cưới, "Sao thế? Chúng ta cứ xem trước đi, em biết chị muốn đến chọn cùng anh rể, nhưng ai bảo anh ấy bận rộn như thế?".

Đúng vậy, bây giờ anh bận đến mức chẳng còn chỗ dành cho mình trong trái tim nữa rồi, Khánh Đệ nghĩ.

Mỗi lần đi, anh đi liền mấy ngày, lão Lăng thường về khu mỏ trước anh, Khánh Đệ cũng không tìm hiểu tình hình của họ. Vẫn là Đại Lỗi gửi tin nhắn đến báo cáo: "Chị dâu, lần này có thể yên tâm rồi. Anh Khương đã có cổ phần trong dự án xây dựng nhà máy than, tháng sau sẽ đổi tên thành Công ty Than cốc, sau này tất cả than của khu mỏ chúng ta đều do công ty này bao thầu. Điều đó có nghĩa là chúng ta thuộc sự quản lý của tập đoàn lớn trong tỉnh, cho dù có tiến hành chỉnh đốn tổng thể thì cũng chẳng ai dám động đến chúng ta".

Khánh Đệ đặt di động sang một bên, nhưng lúc sau không kìm được nhắn lại một tin: "Anh Khương gần đây bận lo việc này sao?".

"Vâng, hôm kia bọn em có về Vấn Sơn một chuyến, đón hai kỹ sư của nhà máy than, rồi lại vội vội vàng vàng quay về Nguyên Châu cùng ăn bữa cơm với mấy vị giáo sư của Đại học Công nghiệp, bàn chuyện cải tạo lò luyện. Em nghe chẳng hiểu gì cả, cao siêu quá."

Khánh Đệ trầm ngâm, ngón tay nghịch nghịch các nút trên điện thoại, sau đó xóa tin nhắn đi.

Lâu lắm rồi, tối nay cô lại có thể đặt lưng xuống là ngủ ngay như vậy, có điều đến nửa đêm, Phúc Đầu đập đập vào cửa khiến cô tỉnh giấc. Thính giác của chú chó này khá nhạy bén, Khánh Đệ lắng nghe mới biết dưới lầu đang có người thì thầm nói chuyện, ngay sau đó tiếng xe lái đi xa dần.

Phúc Đầu thấy cô đã tỉnh dậy, từ ngoài cửa chạy về phía đầu giường, miệng kêu ư ử như muốn nói gì đó, Khánh Đệ xoa xoa đầu nó, khẽ hỏi: "Bố con về phải không?".

Đợi mãi vẫn không thấy người, Khánh Đệ khoác áo xuống giường, đi đôi dép lê xuống tầng dưới. Văn phòng ở tầng một tối om không một ánh đèn, trong bóng đêm tĩnh mịch dường như chỉ độc mình cô.

"Đồ ngốc, nghe nhầm rồi." Cô nói với Phúc Đầu.

Đang định đi lên, trong chớp mắt cô tưởng mình nhìn nhầm, cánh cửa văn phòng của Khương Thượng Nghiêu khép hờ, qua khe cửa ánh trăng mờ mờ tạo ra một bóng đen trên nền nhà.

Khánh Đệ bước tới, khẽ đẩy cửa, bên trong tối om chẳng nhìn thấy gì, cô không yên tâm nên với tay bật điện. Ánh sáng đột ngột chiếm lĩnh cả căn phòng, người đang ngồi một góc trên ghế sô pha ngẩng đầu nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô.

"Sao lại ngồi đây?" Cô thả cho Phúc Đầu chạy vào, đóng cửa rồi đi tới chỗ anh.

Khương Thượng Nghiêu không trả lời, bộ dạng chán nản buồn bã khiến trái tim cô như bị bóp nghẹt. Cô ngồi xổm xuống ôm chặt lấy mái đầu đang gục lên hai gối của anh, rồi khẽ ngước mắt quan sát anh. Có lẽ mấy tối rồi anh chưa ngủ, đôi lông mày nhíu chặt, mắt sâu hoắm, khác xa một trời một vực với hình ảnh anh trong tin nhắn của Đại Lỗi.

Khánh Đệ nhẹ nhàng vuốt tóc anh, thận trọng mở lời: "Sao thế anh?".

Khương Thượng Nghiêu nhìn cô đăm đăm, như chạm tới sự dịu dàng trong mắt người yêu, khóe mắt anh bỗng chốc ươn ướt lại như ẩn chứa sự đấu tranh khó nói thành lời. "Khánh Đệ", khe khẽ gọi tên cô rồi cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô.

"Sao thế? Có chuyện gì không ổn à?"

Anh chỉ lắc đầu.

Một cảm giác đau nhói xuyên thẳng vào tim, hình ảnh bơ vơ của anh khiến cô nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp anh trong trại giam, anh cũng thế, buồn bã cúi gằm mặt xuống. Song, lần này không có tấm kính ngăn cách vô tình kia, những ngón tay cô đã có thể luồn vào tóc anh.

Anh nghiêng mặt, khẽ hôn lòng bàn tay đang vuốt mái tóc mình. Có lẽ như thế vẫn chưa đủ, anh giơ hai tay, bế và ôm cô vào lòng, vùi mặt trên vai cô.

"Công việc không thuận lợi à?" Chưa đợi anh mở lời, Khánh Đệ tiếp tục đoán: "Áp lực lớn quá phải không?".

Vẫn không nói gì, anh càng ôm cô chặt hơn, như thể muốn khắc cô vào lòng mình vậy. Khánh Đệ khẽ thở dài, hôn lên đầu anh. Nếu anh không muốn nói, cô cũng chẳng hỏi nữa, đồng thời cảnh cáo mình sau này nên học cách im lặng.

"Anh đã nói với em chưa, căn hộ mới của chúng ta, anh đã mua từ tám năm trước rồi?" Khương Thượng Nghiêu như không cần cô trả lời, nếu không tiếp tục tựa hồ sẽ chẳng có đủ dũng khí để trút bầu tâm sự này, anh thoáng dừng lại rồi nói: "Tám năm trước, khu căn hộ đó vẫn chưa xây xong lô nhà phúc lợi cuối cùng, vì muốn cho Nhạn Lam một căn nhà mới, anh đã dốc hết tiền để dành vào mua một cổ phiếu…".

Cảm thấy người trong lòng đột nhiên cứng lại, sợ cô sẽ vùng ra khỏi vòng tay mình, hai tay anh liền dùng sức ôm cô chặt hơn, "Từ năm bốn, năm tuổi cô ấy đã do bà anh nuôi nấng, ngày nào đi học về cũng có một cô bé con gọi anh với giọng rất đỗi ngọt ngào nũng nịu. Em biết không, thời ấy, trong khu tập thể cũng như ở trường chẳng có mấy người chịu chơi với anh, bởi vì quan hệ của bố anh…".

Bàn tay vẫn nhẹ nhàng vuốt tóc anh chầm chậm trượt xuống cổ, dừng giây lát rồi lại dịch chuyển lên, Khương Thượng Nghiêu hít sâu mùi hương tỏa ra từ người cô, như thể đang tiếp thêm sức mạnh cho mình. "Anh yêu cô ấy, nhưng không giống như yêu em. Anh luôn bị ràng buộc bởi trách nhiệm phải chăm sóc thật tốt cho hai chị em cô ấy. Vì vậy, sau đó… Khánh Đệ, em có hiểu sự giày vò và cảm giác tội lỗi trong lòng anh không?"

Khánh Đệ buồn buồn trả lời: "Em hiểu".

"Em không hiểu, người chưa từng trải qua những việc như thế thì không thể hiểu được. Lúc ở trại tạm giam, đến ngủ anh cũng phải mở một mắt ra đề phòng, hoặc không dám ngủ." Nhớ lại cảm giác kinh hoàng khi sợi dây điện siết chặt quanh cổ mình, máu túa ra và hơi thở như bị cứa đứt, đột nhiên Khương Thượng Nghiêu toàn thân cứng đờ, các thớ thịt phập phồng, hơi thở gấp gáp: "Mùi vị của cái chết anh đã từng nếm qua, đầu óc trống rỗng, toàn thân như bay lơ lửng, em có thể nghe thấy cả tiếng máu chảy trong huyết quản, càng lúc càng chậm, mọi hoạt động trong ý thức mỗi lúc một trì độn, cứ như thể lập tức chạm vào hư không nơi mà không khí cũng biến mất. Thời khắc ấy, trong lòng tràn ngập nỗi căm hận và bất lực, bởi

bất lực nên càng thêm hận. Hận bản thân vô dụng, không thể bảo vệ người thân và người mình yêu. Hận vì cuối cùng phải chết trong tay kẻ thù, giống như con kiến, con bọ bị người ta trêu đùa. Còn cả khi bị tống vào phòng biệt giam, không một tiếng người, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng bụi rơi xuống đất, em chẳng còn cách nào khác là ngồi đếm tiếng đập của trái tim mình, thịch thịch, nó có quy luật tới mức khiến người ta phát điên. Em chỉ biết đập cửa, đấm tường, gào thét tới xé giọng, mặc cho máu chảy đầy tay. Bởi vì như thế em mới có cảm giác rằng mình còn sống, dù người ta có mắng chửi, em cũng vẫn thấy vui vì biết mình chưa bị thế giới này lãng quên…".

Chưa bao giờ nghe anh kể về quãng thời gian sáu năm đen tối ấy, cô cho rằng anh đang đợi thời gian sẽ giúp mình xóa nhòa mọi ký ức, mà chẳng hề biết rằng anh chưa phút nào dám quên. "Anh Khương…"

Giọt nước mắt bất chợt nhỏ xuống đầu anh, anh mặc kệ, cứ thế nói tiếp: "Sau đó lên núi vào trại giam, chẳng có niềm vui, chẳng có giao tiếp, hằng ngày sau khi bận rộn mười tiếng đồng hồ chỉ biết ngẩn ngơ, mỗi phút mỗi giây đều bị nhấn chìm trong hồi ức, thế giới bên ngoài ngày càng cách xa, em chỉ có thể nói chuyện với chính mình. Anh vẫn thường hỏi tại sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này, cuộc sống hơn hai mươi năm qua bị anh cắt nát vụn, rồi lại đi nhặt từng mảnh, từng mảnh một. Anh đã hỏi mình như thế trong suốt sáu năm, cho tới ngày hôm nay anh mới tìm ra đáp án. Toàn bộ tiền gom góp đem mua mã cổ phiếu thối đó mãi không khởi sắc, đầu năm nay mới thấy có động tĩnh, hôm nay, giá lên kịch trần. Bảy năm, tưởng đã mất tất cả, khó khăn lắm mới sống được tới ngày hôm nay, ông trời lại cho anh phần thưởng đó…".

Khánh Đệ không thể kìm nén tiếng khóc thêm nữa, từng tiếng, từng tiếng ngắt quãng như thúc vào trái tim đầy vết sẹo ấy, anh nói, "Tại sao lại như vậy, có lẽ vì cuộc đời anh luôn như vậy, đầy trào phúng".

"Không phải", Khánh Đệ ôm chặt lấy đầu anh, ra sức lắc đầu, nước mắt giàn giụa, "Anh đừng nói thế, không ai sinh ra đã như thế cả, anh nói như vậy, vứt bỏ bản thân như vậy, em nghe buồn lắm".

Khương Thượng Nghiêu đưa tay lau những giọt lệ lăn trên má cô, bình tĩnh nói: "Anh cũng không muốn chấp nhận, nhưng sự thực ở ngay trước mắt. Anh muốn cho Nhạn Lam một mái nhà. kết quả Nhạn Lam không còn nữa, tan biến như một giấc mộng. Anh muốn sống tử tế yên ổn, kết quả là phải vào Dã Gia Sơn, lãng phí sáu năm đẹp nhất trong cuộc đời ở đó. Ra tù, vội vàng đi kiếm tiền, lo lắng tới mất ngủ, khó khăn lắm mới kiếm được tiền, mớ cổ phiếu năm đó tựa như giấy vụn trong tay, giờ đột nhiên lãi gấp mấy lần. Còn cả em nữa, Khánh Đệ, em đồng hành cùng anh một quãng đường xa như thế, hoàn toàn không biết rằng cho tới tận bây giờ trong lòng anh chỉ chứa đầy hình ảnh của em, những tháng ngày khó khăn nhất đã qua, em lại bắt đầu ghét anh, bởi những việc anh làm khiến em thất vọng…".

"Ai nói vậy? Em đã nói em yêu anh, dù anh có thành người như thế nào, em vẫn sẽ yêu anh, sao có thể thay đổi được. Ai nói em ghét anh? Em…" Khánh Đệ ôm chặt cổ anh, tình yêu thương cuồn cuộn trào dâng trong lòng, trái tim cô tựa quả chuông đồng hồ, treo giữa hạnh phúc và bi ai, lắc qua lắc lại quặn đau, nước mắt như mưa: "Em đã nói em yêu anh, dù thế nào cũng không thay đổi".

Anh nghi hoặc, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, ánh mắt chăm chú như muốn đi thẳng vào trái tim cô, rất lâu sau, bàn tay ướt sũng vuốt khuôn mặt đẫm lệ của cô, ngón tay cái khẽ nghịch bờ môi cô, vuốt nhẹ: "Khánh Đệ, em không ghét anh thật chứ? Cho dù anh làm những việc mà em không thích?".

Cô gật đầu chậm rãi nhưng kiên định: "Cho dù thế nào thì cũng vẫn là anh, phải không?".

Ánh mắt anh phức tạp, đôi môi mím chặt cố kiềm chế và nhẫn nhịn, trong mắt cô lúc này, anh bỗng trở nên thật yếu đuối. Khánh Đệ đưa tay lên vuốt ve gò má anh, đằng sau khuôn mặt cương nghị chính trực ấy không biết đã phải che giấu bao nhiêu vết sẹo của năm tháng, từng nét từng vệt tạo ra anh ngày hôm nay.

…

"Cô ấy nhất định không muốn thấy anh suy sụp như thế này." Khánh Đệ nhớ lại nụ cười dịu dàng của Nhạn Lam, khuôn mặt đã bao lần đi vào giấc mơ của cô mùa hè đó. "Vì vậy, trong bức thư cô ấy gửi cho em trước khi ra đi, câu cuối cùng cô ấy nói 'Cuộc sống là một lần đi du lịch xa của linh hồn'." Từ khi đọc được câu đó, cô vẫn thầm cầu nguyện, Nhạn Lam chẳng qua chỉ là đang đi du lịch ở một nơi khác mà thôi.

Dưới ánh trăng, anh gối đầu lên mái tóc cô, miệng nhếch lên một nụ cười: "Cô ấy nói thế à?".

Ánh mắt Khánh Đệ nhìn anh khẳng định, khẽ hỏi: "Thư em vẫn còn giữ đấy, em lấy cho anh xem nhé?".

Khương Thượng Nghiêu nhíu chặt mày, khép đôi mắt lại, vầng trán căng thẳng. Ngón tay Khánh Đệ miết qua giữa hai hàng lông mày ấy, tưởng chừng như làm vậy sẽ khiến sự giằng co trong trái tim anh dịu xuống. Anh lắc đầu: "Không đọc nữa, dù sao cũng qua rồi",

"Anh, anh sợ gì chứ?" Ngón tay Khánh Đệ lướt qua khóe mắt anh, cảm nhận nơi ấy hơi ướt. Anh sợ cô giận, hay không dám đối mặt với những năm tháng chẳng cách nào cứu vãn ấy?

"Trước kia, em luôn nghĩ tình yêu có thể khống chế được. Nhưng khi đích thân trải nghiệm em mới hiểu hai chữ tình yêu, chỉ cần chôn sâu vào tim, nó sẽ hòa tan cùng máu thịt mình. Năm ấy, quay về Vấn Sơn, gặp Nhạn Lam, cô ấy lấy ra một tập thư viết cho anh. Em cảm thấy áy náy và ân hận nhất chính là lần đó em đã ngăn cản cô ấy. Khi đó đối với em mà nói, Nhạn Lam đã rẽ hẳn sang một con đường khác, vậy thì cô ấy phải tiếp tục đi cho hết con đường đó, kiên định sống tiếp. Sau này em vô cùng hối hận, những lá thư cô ấy viết cho anh không chỉ muốn cho anh hy vọng, mà chủ yếu muốn níu giữ cho mình niềm mong nhớ, dù là nhỏ nhoi. Em tự cho rằng mình thông minh, nhưng em đã giết chết sự cố gắng của cô ấy, em có lỗi với cô ấy."

Khánh Đệ gục đầu vào ngực anh, nước mắt thấm ướt áo anh. Hình ảnh Nhạn Lam cúi đầu cụp mắt, những ngón tay khe khẽ vuốt ve xấp thư lúc nào cũng như hiển hiện trước mắt cô, Khánh Đệ thầm lẩm nhẩm trong lòng, xin lỗi, xin lỗi chị.

"Không ít lần, em tự vấn lương tâm, rốt cuộc là mình tốt bụng hay đê tiện. Khi ấy, chẳng biết có phải xuất phát từ lòng ghen tỵ và sự phẫn nộ hay không mà em đã dùng lý lẽ đạo đức để trừng phạt tình yêu không thể khống chế của Nhạn Lam. Vấn đề đó tới nay vẫn chưa có câu trả lời…"

"Khánh Đệ! Đừng tự trách mình. Em không phải người như thế." Khương Thượng Nghiêu hôn lên trán cô, thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối của mình.

Khánh Đệ cố nén tiêng nấc, bờ vai trong tay anh khẽ run lên: "Cảm giác tội lỗi khiến em muốn nổ tung, tối nào cũng mơ thấy Nhạn Lam, cô ấy ngồi đó cười dịu dàng nhìn em. Nghĩ đi nghĩ lại, em vẫn thấy mình nên làm điều gì đó để bù đắp cho cô ấy. Vì thế mới không kìm được ý nghĩ phải viết thư cho anh, cố gắng nhớ lại nội dung những bức thư Nhạn Lam viết, bắt chước cách hành văn của cô ấy. Sau khi sao chép hết nội dung những bức thư đó, em vẫn không kìm nén được nên tiếp tục viết, viết rồi lại chẳng dám gửi, giấu dưới gối tối nào cũng lấy ra đọc trước khi ngủ. Sau đó không thể kiềm chế được tình cảm cứ mãi thiêu đốt lòng mình, em đi gửi hết cho anh. Gửi rồi lại thấy hối hận, cứ như đang giành giật đồ của người khác. Anh, anh xem, mỗi người đều có rất nhiều khuôn mặt, không chỉ riêng anh, em cũng thế".

"Khánh Đệ, em không phải người như thế." Khương Thượng Nghiêu nhắc lại lần nữa, đau lòng nâng khuôn mặt đầy nước mắt của cô lên, cô đã yêu bằng cả trái tim, đã soi sáng sự tối tăm trong anh. Sự dịu dàng như dòng nước của cô đã tưới mát cuộc hành trình dài khô cằn của anh.

"Anh, em hiểu sự bất bình và căm hận trong anh, em biết anh không giống như ngày xưa nữa. Anh có mục đích để theo đuổi. Chỉ cần… chỉ cần trái tim anh vẫn là trái tim của anh trước kia, em có thể tha thứ tất cả."

Anh vùi mặt vào mái tóc cô, run rẩy.

Khương Thượng Nghiêu nghiêng người, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ của Khánh Đệ. Nước mắt đã khô, trong mơ cô vẫn như đang nói gì đó, anh ghé sát lại gần, cô bèn không nói nữa. Anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương bên trán người yêu, tay trượt xuống ngực, cảm nhận nhịp đập trái tim cô.

Khương Thượng Nghiêu thoáng chút hối hận, nhưng ngay lập tức lại bị thay thế bởi sự quyết tâm không gì ngăn nổi. Cách thức nghi ngờ, lừa bịp quả thực quá tàn khốc đối với cô, nhưng nếu không như thế làm sao anh có thể trói buộc trái tim cô?

Anh chìm vào giấc ngủ, tảng đá vẫn đè nặng trong lòng kia cuối cùng cũng quay về vị trí cũ.

Trong cửa hàng áo cưới lớn nhất ở Vấn Sơn, Khương Thượng Nghiêu đi ra với bộ âu phục màu trắng. Anh vốn không quen mặc đồ sáng màu nên cứ đứng ngắm mãi người trong gương một lúc lâu, sau đó chuyển hướng nhìn, vẻ mặt ngượng ngùng khiến Hắc Tử phải bật cười. Hắc Tử xoa cằm đi quanh anh nửa vòng, trêu: "Được đấy, khỉ cũng không đẹp trai bằng cậu".

“Cậu không đi làm còn ở đây quấy phá gì?”

Hắc Tử nghe vậy, bất giác liếc trộm sang bên cạnh một cái, Khương Thượng Nghiêu nhìn theo ánh mắt anh ta, Ái Đệ mặc chiếc váy màu vàng, nửa vai tròn mịn lộ hẳn ra ngoài, đang thu dọn đồ giúp Khánh Đệ. Thấy bộ dạng háo sắc của Hắc Tử, Khương Thượng Nghiêu chau mày, lên tiếng đuổi: “Mau đi làm đi, xong việc ở đây mình còn phải về Nguyên Châu, không có thời giờ uống rượu với cậu đâu”.

Hắc Tử còn chưa nói gì, Ái Đệ nghe thấy động tĩnh ở bên kia, sa sầm sắc mặt, miệng la bai bải: “Cả đời mới chụp ảnh cưới một lần, thế mà đổi ngày tới ba lần, không biết có phải bị yêu tinh nào bắt mất hồn rồi không? Cũng chỉ chị tôi mới chịu được”.

Mặc dù Ái Đệ đã cố gắng hạ thấp giọng, nhưng mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy. Bên này, mẹ Khánh Đệ vội giật giật áo con gái, bên kia Khương Thượng Nghiêu mặt hơi biến sắc, Hắc Tử nhìn khắp phòng, muốn nói gì đó nhưng rồi kìm lại.

Không khí đang trở nên gượng gạo thì tấm rèm màu kem thiết kế theo phong cách châu u của phòng thử đồ từ từ được kéo ra, một đám mây trắng muốt lững lờ lướt tới. Chỉ liếc mắt nhìn mà trái tim Khương Thượng Nghiêu đã mấy lần lỗi nhịp, máu như ngừng chảy, sau đó bất chợt ào ạt không thể khống chế.

Khuôn mặt Khánh Đệ được phủ một lớp trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, mái tóc dài vấn thấp, hễ cúi đầu, những hạt kim cương nhỏ đính trên búi tóc phía sau lại lấp lánh như ánh mắt rạng ngời của cô. Áo cưới kiểu quây, thắt đai ở eo, để lộ phần xương quai xanh mê hoặc. Thấy anh nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, Khánh Đệ cúi đầu càng thấp hơn, vành tai đỏ ửng.

Phía sau, hai nhân viên cửa hàng trong bộ vest đen đang giúp cô nâng đuôi váy, đợi cô đi hẳn ra, một người ngồi xổm xuống sửa sang lại cho cô, một người khéo léo buộc bông hoa bằng ruy băng lên cổ tay cô.

Ái Đệ há miệng, nhìn chị với ánh mắt ngưỡng mộ. Mẹ Khánh Đệ sững người, bất giác nước mắt lưng tròng. Đại Lỗi và Hắc Tử không hẹn mà cùng nuốt nước miếng, nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của đối phương, lại không hẹn cùng quay sang nhìn nhau khinh bỉ.

Khương Thượng Nghiêu mang theo tâm trạng căng thẳng tiến về phía cô, đôi bàn chân tựa như đang bước trong hư không. Khi anh đưa tay ra, Khánh Đệ như có thần giao cách cảm chìa bàn tay đeo găng trắng muốt của mình cho anh.

“Xong rồi à?”, anh hỏi, giọng nói nghe như không phải của mình nữa.

Cô khẽ gật đầu, nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của anh, liền mím môi cười.

Chẳng biết do sự gò bó của bộ đồ cô dâu chú rể hay do quá nhiều ánh mắt quan sát xung quanh, mà tư thế của hai người không được tự nhiên cho lắm, khiến nhiếp ảnh gia chau mày nhăn nhó: “Ánh mắt nhìn nhau đắm đuối thể hiện rất tốt, có điều động tác cứng quá. Hãy tự nhiên như bình thường vẫn làm, nghĩ xem khi hai người hôn nhau, ôm nhau âu yếm như thế nào thì cứ làm thế ấy”.

44. Tập 2 - Chương 44

Trong mắt Khương Thượng Nghiêu đương nhiên chỉ có mình Khánh Đệ, nhưng vì trang điểm xong, cô như biến thành một người hoàn toàn khác, hấp dẫn và quyến rũ, khiến tay chân anh cứ lóng ngóng chẳng biết đặt vào đâu. Nghe nhiếp ảnh gia nói thế, anh quyết định không băn khoăn nữa.

Chụp được nửa chừng thì Khánh Đệ phải vào dặm thêm phấn, Khương Thượng Nghiêu rảnh rỗi ra ngoài studio đứng, Lưu Đại Lỗi nhìn thấy liền đi theo anh, lấy di động ra, lấm la lấm lét nhìn xung quanh, sau đó hạ thấp giọng nói: “Bác sĩ Trạch kia gọi hai lần”.

Khương Thượng Nghiêu im lặng, cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh, một lúc sau anh bước ra tìm Lưu Đại Lỗi dặn dò: "Anh mau gọi điện cho lão Lăng, nói anh ta dù đang ở đâu, cũng phải dừng ngay những việc đang làm lại, lập tức quay về khu mỏ, bác sĩ Trạch đến thì ở đó tiếp đón trước, lát nữa tôi sẽ về".

Hắc Tử nãy giờ im lặng bên cạnh nhẫn nhịn khá lâu, cuối cùng cũng buột miệng hỏi: "Cậu vẫn chân trong chân ngoài với cô bác sĩ ở Nguyên Châu ấy à? Nghe mình nói câu này, Thạch Đầu, Khánh Đệ đã cùng cậu vượt qua bao khó khăn tới tận ngày hôm nay, cậu…".

Khương Thượng Nghiêu nhìn thẳng vào mắt anh ta, bình tĩnh trả lời: "Tin hay không tùy cậu, mình vẫn chỉ một câu thôi, không có".

Thái độ thẳng thắn đó khiến Hắc Tử nhất thời không biết phải nói sao, còn Lưu Đại Lỗi vừa nghe nói Trạch Trí sẽ đến khu mỏ, lập tức như một phản xạ tự nhiên đánh mắt về phía Khánh Đệ đang trong phòng thay đồ. Khương Thượng Nghiêu thoáng dao động, kéo cậu ta lại, thấp giọng dặn dò: "Chút nữa tôi về trước, cậu đưa chị dâu đi đâu cũng được, đến tối hãy về. Nếu lần này mà còn làm loạn nữa…".

Lưu Đại Lỗi nhìn ánh mắt cảnh cáo của anh, lòng thầm nghĩ anh vờ vịt tỏ ra thanh cao, lúc nào cũng nói không có gì với Trạch Trí, quang minh chính đại, có cần phải căng thẳng tới mức này không? Rồi lại nghĩ, ăn vụng thì cũng thôi, ăn xong còn không biết chùi mép cho sạch, mắt chị dâu tôi trong veo thánh thiện thế kia, nếu để chị dâu biết được không gây họa chắc? Mụ đàn bà đó vừa nhìn đã biết đanh đá, chị dâu là người nho nhã có học, đụng nhau chắc chắn sẽ thiệt thòi. Trong lòng thầm lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn vỗ ngực khẳng định: "Lập công chuộc tội, hãy tin em".

Nhìn bộ dạng nghiêm túc như sắp ra trận đối mặt với kẻ thù ấy, Khương Thượng Nghiêu bỗng thấy buồn cười, nhét di động vào tay Đại Lỗi rồi quay người vào trong.

Khánh Đệ thay bộ đồ cưới kiểu truyền thống, những chiếc kẹp tóc va vào nhau kêu lách cách. Nghe anh nói có việc phải đi trước, cô cố gắng che giấu niềm lưu luyến gật đầu mấy cái thật giống như cô dâu.

"Đợi anh bận nốt việc này thôi." Anh hứa.

Khánh Đệ giúp anh cởi áo gi lê, cười trêu: "Được, anh hãy đợi ngày lên kiệu hoa, những việc khác cứ để em lo".

Anh nhướng mày, bẹo má cô một cái, làm bộ hung hăng: "Chống đối phải không?".

Cười đùa một hồi, Khánh Đệ tiễn anh và Hắc Tử đi trước, Ái Đệ sa sầm sắc mặt, cuối cùng cũng đợi được cơ hội để trút giận: "Thế này là thế nào? Cứ như không phải anh ta kết hôn vậy. Nếu bận thật, sao không để vài tháng nữa bận xong rồi hãy cưới".

Chưa nói xong đã bị mẹ ngăn lại: "Sắp tới ngày cưới đến nơi rồi, xem con nói kìa? Có ai lại hạ bệ chị mình như thế không?".

Ái Đệ vẫn chưa hả giận: "Chính vì con nghĩ cho chị nên mới nói thế trước khi kết hôn còn chả quan tâm thì kết hôn xong liệu anh ta có coi chị con là bảo bối không? Chị cũng không chịu quản anh ta cho chặt, đàn ông có tiền là sinh tật, bên ngoài chẳng biết bao nhiêu con hồ ly đang đợi để được hầu hạ phục vụ?".

Trận chiến vừa mới khai mào, Lưu Đại Lỗi đã len lén chuồn ra ngoài, Khánh Đệ chầm chậm nói: "Anh ấy không phải loại người đó. Cho dù có thay đổi, trái tim anh ấy cũng sẽ không thay đổi".

Thấy chị gái chắc chắn, tự tin như vậy, Ái Đệ cũng không nói gì thêm, chỉ hỏi: "Vậy còn bao nhiêu cảnh chưa chụp thì làm thế nào? Tiền đã trả hết rồi".

Khánh Đệ cười: "Chúng ta chụp cũng được mà".

Lưu Đại Lỗi đang nấp ngoài cửa nghe trộm được một phần, lập tức thò đầu vào, cười khô hai tiếng rồi hỏi: "Thiếu nam chính? Tôi có thể thay thế".

Nghe vậy, Khánh Đệ rùng mình không ngớt, Ái Đệ trừng mắt lườm cậu ta.

Sau khi chia tay với Hắc Tử, Khương Thượng Nghiêu vội vội vàng vàng quay về khu mỏ. Anh cũng rất hiểu, có lẽ không chỉ cô em vợ tương lai tỏ ra bất mãn trước thái độ của mình, chưa biết chừng ngay cả mẹ vợ cũng khó chịu nhưng vì giữ kẽ nên không nói ra lời mà thôi. Song, dấn thân vào chốn giang hồ đâu thể tùy

tiện, hiện tại anh cũng đang trong tình cảnh giống hệt hồi ở tù, sống giữa bầy lang sói, chẳng biết có thể trụ đến bao giờ. Trước là sư tử sau là hổ, không cẩn thận và cố gắng, chết lúc nào chẳng hay.

Nghĩ đến đại tiểu thư Trạch Trí đang ở trên khu mỏ, sắc mặt anh trầm hẳn xuống.

Lần đầu tiên gặp nhau chính thức, anh có ấn tượng rất sâu sắc với hành động xé nát những cánh hoa hồng rải đầy bàn và ánh mắt của Trạch Trí. Cô ta vui vẻ tận hưởng, chờ đợi quá trình người khác bị lăng trì xé nát, cảm giác thỏa mãn khiến người ta khiếp sợ.

Cho tới sau này, khi đã dần dần hiểu nhau hơn, chứng kiến sự thoải mái của cô ta, anh cũng không còn cái nhìn định kiến nữa, nhưng vẫn thận trọng trước tính cách biến hóa khó nắm bắt của người phụ nữ này.

Một người phụ nữ chỉ biết nói dối, tính cách kỳ quái và đặt lợi ích lên hàng đầu như thế không thể không đề phòng. Nhưng, trong cục diện trước mắt, tác dụng của Trạch Trí lại lớn tới mức không thể coi thường.

Xe đến khu mỏ, lão Lăng cùng những người khác ra đón anh. Lão Lăng ghé tai anh, nói: "Anh Khương, theo lời anh dặn, tôi đã cho cô ta xem một đống báo cáo và các loại tài liệu khác…".

Đang định nói tiếp, Trạch Trí đã đi ra, đứng ở cửa văn phòng của Khương Thượng Nghiêu, chiếc khóa của áo khoác nỉ màu đỏ hoa hồng đã được kéo xuống một phần ba, hai tay khoanh trước ngực, lộ ra làn da trắng ngần nơi bầu ngực và khe ngực.

Khương Thượng Nghiêu mỉm cười đi tới, Trạch Trí lên tiếng trước: "Không đến thì không biết, giống hệt một địa chủ, dinh cơ cũng Ới đấy".

Khương Thượng Nghiêu nhìn theo ánh mắt cô ta, quả thật nơi đây thuộc hạ của anh nhiều hơn hẳn khi ở Nguyên Châu. Nghe ra mùi khiêu chiến trong giọng nói của Trạch Trí, biết cô ta đợi sắp hết kiên nhẫn rồi, nhưng anh không giải thích, mà hỏi: "Sao tự nhiên lại muốn đến chỗ tôi?".

Trạch Trí trừng mắt với anh: "Đến xem sản nghiệp của tôi chẳng phải là việc hết sức bình thường sao?".

Với sự giúp đỡ của Trạch Trí, cô ta có quyền được hưởng 15%, Khương Thượng Nghiêu cũng chẳng để ý, cười nói: "Trước khi đến cũng không thông báo một tiếng, tôi bố trí người đón cô. Thế cô có muốn xuống mỏ tham quan không? Đường hầm xuống giếng số hai cuối tháng này bắt đầu đào, mấy hôm nay các kỹ sư mỏ đều ở đây cả, đại cổ đông như cô cũng nên gặp họ, rồi tối cùng ăn cơm luôn".

"Ai thèm ăn cơm với mấy gã đàn ông dơ bẩn đó…"

Khương Thượng Nghiêu không đợi cô ta nói hết, vội cướp lời: "Biết là cô thích phô trương mà, chuyện ăn cơm đợi tối bàn tiếp. Xuống mỏ xem đã". Nói xong anh liền gọi lão Lăng, dặn dò: "Lấy cho bác sĩ Trạch một chiếc mũ bảo hộ".

Trạch Trí đá đá chân, ý nói mình đang đi giày thể thao, "Biết anh chẳng phải loại tử tế gì, nghĩ tôi là thiên kim đại tiểu thư chắc? Trước kia tôi đã từng làm việc ở Dã Gia Sơn một năm, chưa chỗ nào là chưa đi, chưa chuyện gì là chưa gặp".

Dù có điềm tĩnh đến đâu, vào trong mỏ, mặt Trạch Trí cũng phải biến sắc.

Mỏ than của Khương Thượng Nghiêu dùng phương pháp từ ngoài đào dần vào trong, máy khoan khoan ra các lớp than, rồi công nhân mỏ sẽ xúc than cho vào xe đẩy. Đường hầm cao gấp đôi chiều cao của một người, đèn điện sáng trưng, nhưng cứ đi tiếp vào trong thì phải ngồi xe goòng, sắc mặt Trạch Trí càng lúc càng khó coi. Có bị mắc chứng sợ không gian chật hẹp hay không cứ ném xuống hầm mỏ là biết ngay, chẳng chịu được bao lâu. Khương Thượng Nghiêu cười thầm thích thú.

Vào sâu khoảng hơn trăm mét, sắc mặt cô ta mỗi lúc một trắng bệch, nhưng vẫn thấy sự cố gắng lớn và cả tính hiếu kỳ nữa, ánh mắt không ngừng quan sát xung quanh đường hầm, đồng thời thỉnh thoảng lại hỏi mấy cái ống lớn gắn sát tường kia có tác dụng gì. Khương Thượng Nghiêu có chút khâm phục trước sự kiên cường đó, anh cũng bắt gặp ánh mắt tán thưởng của lão Lăng khi nhìn Trạch Trí. Đội trưởng đội khai thác và đội trưởng đội công nhân đều do đích thân Khương Thượng Nghiêu tuyển chọn. Việc ông chủ xuống mỏ họ đã quen, có điều đây là lần đầu tiên ông chủ mang theo một bông hoa xinh đẹp cùng đi, trước mỗi câu hỏi của Trạch Trí, họ lại tranh nhau thể hiện.

Khương Thượng Nghiêu đứng sang một bên, nhìn đồng hồ trên tay, thầm nghĩ không biết Khánh Đệ sẽ ở lại studio chụp ảnh bao lâu, đành trông cậy cả vào sự nhanh nhẹn của Đại Lỗi.

Đối với Trạch Trí, trong thời khắc quan trọng này, anh không thể để xảy ra sơ suất.

Phó Khả Vi tác phong mạnh mẽ, nắm chặt quyền quyết sách trong tay. Khương Thượng Nghiêu bằng mọi cách để có cổ phần trong đó, quyền quản lý tất phải cạnh tranh. Mấy tháng nay vất vả, cuối cùng cũng đến được bước hợp tác với tập đoàn năng lượng, chỉ đợi ít ngày nữa tiến hành đại hội công nhân viên chức rồi sẽ lại tính tiếp.

Theo lịch trình được bố trí dày đặc, cuộc gặp gỡ tối nay với luật sư Giang - bạn học của luật sư Nghiêm Hoa Khang - vì sự đường đột của Trạch Trí mà phải hủy bỏ. Ngày mai ở nhà máy luyện than còn có đại hội cán bộ trung cấp, trước khi tiến hành chỉnh đốn, anh phải giải quyết vấn đề nhân sự của nhà máy luyện than. Tối nay anh phải đến Nguyên Châu đón người của tập đoàn năng lượng, ngày mai cùng về Vấn Sơn. Trước khi mọi việc được định đoạt, dù Trạch Trí với thân phận người trung gian hay trợ thủ đắc lực trong tương lai thì cô ta vẫn là nhân vật lớn không thể đắc tội. Nhưng, cô ta đột nhiên đến Vấn Sơn, động cơ đằng sau không dễ đoán.

Khương Thượng Nghiêu tươi cười nghe xong lời giải thích của đội trưởng đội công nhân, rồi nhìn Trạch Trí: "Giờ đã thỏa mãn được sự hiếu kỳ rồi chứ. Hiếm khi Thăng Hữu lại nói nhiều lên thế, bình thường đào tạo đệ tử cũng không nhẫn nại như vậy".

Nụ cười ngượng ngùng xuất hiện trên khuôn mặt đen nhẻm của vị đội trưởng mang tên Lô Thăng Hữu, "Lần này… chẳng phải là lần đầu tiên có phụ nữ vào đây sao? Ngày nào cũng ở dưới mỏ đối mặt với toàn đàn ông con trai, anh không thấy đám bọn họ ai cũng đỏ mặt hết cả rồi à".

Cười nói một hồi, đám công nhân tiếp tục làm việc, Khương Thượng Nghiêu và những người khác lên đường quay ra. Trạch Trí tò mò hỏi: "Bà xã anh chưa xuống đây bao giờ à?".

Lão Lăng im lặng coi như chưa nghe thấy, sắc mặt Khương Thượng Nghiêu sầm xuống, nhớ đến câu Trạch Trí từng nói "Vì cô ta mà trở mặt với tôi mấy lần rồi?", bèn trả lời đại khái: "Phía dưới đó không an toàn".

Trạch Trí vờ nổi giận: "Không an toàn sao còn đưa tôi xuống?".

"Chẳng phải tôi cũng ở đây sao?"

Cô ta đột nhiên bật cười: "Cũng phải, nếu chết thì anh cũng không thoát được".

Câu nói như có ý cùng sống cùng chết với nhau, không biết người đàn bà này vô tình hay cố ý, Khương Thượng Nghiêu trong lòng buồn chán, vừa may cũng ra tới cửa mỏ, anh liền đi ra ngoài trước, lảng sang chuyện khác, "Đến giờ ăn cơm rồi, lão Lăng, anh đi xem bên lão Vu thế nào, hòm hòm rồi thì cùng lên thị trấn ăn cơm luôn".

Lão Vu là đội phó, đang dẫn theo đội kỹ sư ở giếng than số hai để vẽ sơ đồ chuẩn bị khởi công. Lão Lăng vâng một tiếng, chuẩn bị đi, Trạch Trí lại hỏi: "Chẳng phải nói một giếng mỏ nữa chuẩn bị khởi công sao? Đưa tôi đi xem".

Khương Thượng Nghiêu đang muốn nhanh chóng rời khỏi khu mỏ để tránh Khánh Đệ, ai ngờ lòng hiếu kỳ của Trạch Trí dâng cao, hết coi cái này lại xem cái kia, anh lập tức nháy mắt với lão Lăng ý bảo anh ta đi trước.

"Bà xã anh đâu?" Trên đường đi, Trạch Trí hỏi.

"Ở thành phố." Khương Thượng Nghiêu không muốn nói nhiều.

"Tiếc quá, còn chưa được làm quen với cô ấy. Vừa rồi trong văn phòng của anh, trên bàn cũng chẳng có lấy một tấm ảnh."

Khương Thượng Nghiêu thường xuyên phải đi đây đó khắp nơi, văn phòng đối với anh mà nói, chẳng qua cũng chỉ là có mà thôi. Nhưng nghe câu ấy, bất chợt anh thấy phải chăng mình đã bỏ qua cảm nhận của Khánh Đệ rồi không? Ngay đến một tấm ảnh nhỏ của người yêu, anh cũng không có.

Thấy người bên cạnh trầm mặc, biết đã chạm vào điều gì đó trong lòng anh, Trạch Trí vô cùng tò mò về cô gái với cái tên Thẩm Khánh Đệ kia, người con gái có cái tên quê mùa ấy rốt cuộc đặc biệt ở chỗ nào?

Tính cố chấp của cô ta lại tái phát, quyết không chịu buông tha: "Anh và cô ấy quen nhau mấy năm rồi? Trước khi vào tù đã yêu à? Anh không cảm thấy với tương lai phát triển như vũ bão của anh hiện nay, sau này khoảng cách giữa hai người sẽ càng ngày càng lớn, càng ngày càng…".

Còn chưa nói hết câu, Trạch Trí đã hét lên đau đớn. Khương Thượng Nghiêu đang tóm chặt cánh tay cô ta giật mạnh một cái, cô ta bị đẩy đập vào cửa sắt, tiếng hét vang vọng trong đường hầm. Trạch Trí nghiêng đầu nhìn, xung quanh không một bóng người, vừa sợ vừa tức giận, nói: "Đang nói chuyện tử tế, sao lại động tay động chân thế?".

"Sợ gì chứ? Chẳng phải cô vẫn muốn thế này?" Vẻ mặt Khương Thượng Nghiêu thản nhiên, áp sát cô ta, hỏi: "Một cô gái lớn lên trong khu nhà dành cho cán bộ tỉnh ủy thường xuyên phải giữ phép tắc, cô muốn nếm thử cảm giác suồng sã không nguyên tắc, phải không?".

Cảm nhận hơi thơ của anh phả lên mặt, khuôn ngực rộng như ép sát lại, gần như bao trùm lên cả người mình, Trạch Trí không thể không thừa nhận sức nam tính của anh vô cùng hấp dẫn. Hồi còn trong Dã Gia Sơn chưa rõ ràng lắm, khi gặp lại ở khách sạn quốc tế Long Thành, dưới vỏ bọc thận trọng kia, tính cách đằng sau đó của anh thật sự rất hấp dẫn.

"Làm bộ làm tịch gì chứ." Hơi thở của anh phả mạnh hơn, ánh mắt sâu hút: "Mọi người chẳng qua đều vì muốn phát tài mà thôi".

Hơi thở của Trạch Trí bỗng gấp gáp hơn.

"… Lần đầu tiên suýt nữa thì bị cô lừa. Cái gì mà tiền đối với cô chẳng quan trọng, vờ thanh cao quá nhỉ, chỉ e ít tiền cô sẽ coi thường thôi. Tôi chỉ muốn hỏi xem, loại người như các cô, làm gì có ai hằng tháng chờ lĩnh chút lương ít ỏi sống thanh bạch đây? Với tính cách của cô, nhìn người khác có của mà không ghen tỵ ư?"

Bị nhìn thấu tâm can, sắc mặt Trạch Trí lúc xanh lúc trắng. Thời gian đầu khi mới tốt nghiệp, do giận dỗi bố nên trong lúc kích động cô ta đã tìm tới chú Dương ở Sở Tư pháp, nhờ chú liên hệ tới nhà tù Dã Gia Sơn, xin làm bác sĩ ở đó. Với những tiêu chuẩn và yêu cầu đối với cuộc sống của người đàn bà này, đấy đâu phải là nơi để tiêu phí cuộc đời mình?

Nếu chỉ muốn nếm mọi lạc thú, hưởng thụ cuộc sống đầy đủ, thì cuộc sống hiện tại của Trạch Trí cũng rất ổn. Song, cô ta không muốn ngoan ngoãn, cam tâm tình nguyện kết hôn với đối tượng mà bố mẹ đã định sẵn giúp mình, sống cho qua ngày. Trở thành công cụ để đàn ông tiến thân thì cũng thôi, nhưng nếu sau này giá trị lợi dụng giảm sút, đương nhiên khi ấy cô chỉ còn cách ngậm nước mắt mà sống, vờ như chẳng nhìn thấy cảnh tượng người đàn ông đã lấy mình vì muốn lợi dụng mình kia sau khi không thể lợi dụng được nữa liền chán nản vứt bỏ.

Nếu bản thân có giá trị, sao không tự lợi dụng nó? Nếu đôi bên cùng có lợi, sao không nắm quyền chủ động trong tay?

"Thế thì sao, lẽ nào tôi xông tới và nói thẳng với anh rằng 'Tôi muốn tiền, muốn thứ tiền sạch sẽ an toàn'. Một khi đã phải làm phiền đến bố mình, sao tôi lại phải cầm số tiền ít ỏi chứ? Tôi đã nhìn thấy năng lực của anh, tôi muốn coi anh như công cụ kiếm tiền, chúng ta hợp tác với nhau chứ?" Anh vẫn áp sát như thế, Trạch Trí lại không còn đường lui, bị ép tới mức hét toáng lên: "Anh ngốc hay là tôi ngốc?".

"Nếu thông minh thì đừng dồn tôi vào đường cùng, hợp tác nên có thái độ hợp tác." Cánh mũi Khương Thượng Nghiêu phập phồng, túm lấy cằm cô ta: "Cô là con gái, nếu ép tôi quá, người chịu thiệt là cô".

Thấy sự hung dữ trong ánh mắt anh dịu đi, hơi thở của Trạch Trí dần bình tĩnh lại, co chân lên cọ cọ vào phần đùi trong của anh, đột nhiên phá lên cười, nói: "Tôi sợ anh không dám".

Sự im lặng khiến không khí như đặc quánh lại, Trạch Trí cười mê hoặc, Khương Thượng Nghiêu vẻ mặt điềm tĩnh như không. Đúng vào lúc nụ cười của cô ta trở nên đắc ý, một tay anh giữ chặt tay cô ta, tay kia lần vào áo di chuyển thẳng lên ngực. Trạch Trí kêu lên kinh hãi, vội rụt chân lại, ánh mắt anh vẫn lạnh như băng: "Thích tôi giày vò cô phải không? Thế này vừa ý cô rồi chứ?". Tay anh dùng lực, vật mềm mại

trong tay bị anh bóp tới biến dạng, "Chưa đủ thì cứ nói một tiếng, tôi có thể làm việc ấy với cô ngay dưới vũng bùn này mà chẳng màng bận tâm".

Trạch Trí nén đau, trong lúc đối đầu, hai người bỗng nghe thấy tiếng bước chân tiến đến rất gần: "Anh Khương…", lão Lăng há hốc miệng, vội vàng giật lùi lại mấy bước.

Khương Thượng Nghiêu thu tay về, Trạch Trí đỏ bừng mặt, lửa giận bùng lên trong mắt. Thấy anh liếc nhìn mình một cái rồi định đi với ánh mắt coi thường, cô ta càng tức giận hơn, bèn giơ tay tát anh một cái.

Lão Lăng đã đi giật lùi tới gần cửa mỏ, mặt mày nhăn nhúm, vội vàng bước thật nhanh, rút lui ra ngoài.

Cái bạt tai thứ hai của Trạch Trí lại giáng xuống, Khương Thượng Nghiêu nắm chặt cổ tay cô ta, gằn giọng cảnh cáo: "Kiêu ngạo quá chẳng ai thích đâu".

Ánh mắt Trạch Trí như muốn bắn ra lửa, đúng lúc anh quay người bỏ đi, cô ta lao mạnh tới, vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, nhón chân hôn anh.

Thấy Khương Thượng Nghiêu đột nhiên cứng người, cô ta vô cùng thích thú, đầu lưỡi tách môi anh ra đi sâu vào trong, mùi thuốc, mùi cơ thể, mùi đàn ông thuần khiết khiến cô ta mê đắm muốn tiến sâu hơn. Ngay lập tức, Trạch Trí bị đẩy cách ra vài thước, ánh mắt Khương Thượng Nghiêu lúc này khiến người đối diện phải ớn lạnh toàn thân.

Lúc đó, chỉ cần nói thêm một câu vu vơ nào nữa, e rằng Trạch Trí sẽ châm ngòi cho cơn giận của anh. Cô ta nhếch môi cười, nụ cười dần mở rộng, "Tôi đói rồi, anh nói mời tôi ăn cơm mà", nói rồi tự ý đi trước, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của đám công nhân đang chuẩn bị giao ban ở đường hầm.

Thấy Trạch Trí tự lần theo bậc tam cấp đi ra, Khương Thượng Nghiêu hoàn toàn chẳng cảm thấy niềm vui của sự thắng lợi, đủ mọi tâm trạng đang giày vò anh. Ra khỏi mỏ, đối mặt với ánh mắt lảng tránh và vẻ mặt bối rối của lão Lăng, anh sắt mặt lại, chỉ hỏi: "Xong rồi? Xong rồi thì đi ăn cơm thôi".

Trước văn phòng, chiếc Saab màu đỏ của Trạch Trí đỗ ở đó, qua cửa kính, nhìn thấy cô ta đang ngồi bên ghế lái đánh son. Khương Thượng Nghiêu vốn định lên xe của mình, nhưng nghĩ cũng cần phải giữ phép lịch sự, anh đi về phía chiếc xe Saab, kéo cửa bên ghế lái phụ ra rồi ngồi vào. Trạch Trí nhìn anh, cười tươi, hết sức đoan trang. Khương Thượng Nghiêu bức bối, như bị mạng nhện quấn chặt không sao thở được.

Đoàn xe ra khỏi cổng lớn không lâu, chuông điện thoại của lão Lăng reo lên, "Lão Lăng, giờ các anh đang ở đâu? Đi chưa?", Lưu Đại Lỗi cố hạ thấp giọng, nghe thật thảm.

"Vừa đi. Cậu về chưa?"

"Vậy thì may quá, các anh mà không đi, tôi chẳng biết phải làm thế nào nữa. Giờ tôi đang đỗ xe ở cổng thôn, lấy cớ đi vệ sinh mới gọi được điện thoại cho anh đấy."

Thứ nhất đang lái xe nên lão Lăng không tiện nói nhiều, thứ hai Lưu Đại Lỗi rất bất bình trước quan hệ của anh Khương và người phụ nữ kia, nếu cậu ta tận mắt chứng kiến cảnh vừa rồi có lẽ sẽ chẳng hay ho gì. "Không có gì."

Lưu Đại Lỗi nhấn nút tắt, kéo khóa quần xong đi ra khỏi rừng phong, lên xe nhìn bộ dạng của Khánh Đệ như sắp ngủ, bèn lên tiếng gọi: "Chị dâu!".

Khánh Đệ như không nghe thấy, gọi thêm tiếng nữa, cô mới hoảng hốt ngẩng đầu lên, như chợt nhớ ra điều gì đó, vội nói: "Đại Lỗi, tôi để đồ ở chỗ Ái Đệ rồi, mau quay lại Vấn Sơn đi".

Trên đời này, muốn sống vững đứng chắc, mỗi một người, đặc biệt là phụ nữ, sẽ không thể thiếu một chỗ dựa thực tế. Ấy là tiền, một gia đình tràn ngập tình yêu, những người bạn có thể giơ tay giúp đỡ mình mỗi khi cần thiết, một công việc có thể nâng đỡ tinh thần.

Khánh Đệ do dự đứng trước con đường dẫn vào nhà chồng của Ái Đệ. Cô có nhà mà chẳng thể về, Ái Đệ thì đã lấy chồng, những người bạn thân quen thời trung học giờ ở xa tận nơi chân trời. Tình yêu mà cô vẫn hằng tin tưởng và đã từng là ngôi sao lấp lánh soi sáng đường cho cô giờ cũng đã trôi xa trong gió. Cô hoảng sợ lật tìm hành lý của mình trên thế gian, không còn gì ngoài những giấc mơ.

Khánh Đệ nói với Lưu Đại Lỗi: "Về thôi, đột nhiên nhớ ra là chẳng phải thứ gì quan trọng lắm".

Đại Lỗi do dự: "Chị dâu, sắc mặt chị không tốt lắm".

Khánh Đệ đưa tay lên che mặt, khẽ ừ một tiếng.

Về đến khu mỏ, cô đứng ngoài hành lang rất lâu. Hai năm trước, nơi đây còn là núi hoang, những bức tường gạch xây được một nửa đổ nghiêng ngả, cát đá vùi Iấp ổ gà ổ trâu. Giờ trước hai khu nhà bằng bê tông là kho để than, nhìn tiếp về phía trước, những thứ máy móc xếp thành hàng tít tắp.

Đây là sự nghiệp do một tay anh tạo dựng nên, chỉ trong vòng hai năm, thật chẳng khác nào kỳ tích.

Tiếng pháo đầu tiên nổ mừng giếng than số một đi vào khai thác như vẫn còn vang bên tai cô. Khánh Đệ vô cùng ấn tượng với khuôn mặt đen sì sì của anh khi bước từ dưới mỏ lên. Tay cầm vòi nước, cô nhìn anh rửa sạch những vệt than trên mặt. Khi đóng vòi nước, tay anh khẽ chạm vào tay cô, ánh mắt giao nhau, trái tim đập rộn ràng.

45. Tập 2 - Chương 45

Sự giao tiếp của tâm linh, sự trao đổi của hai linh hồn, niềm vui sướng của cảm giác chạm nhẹ vào nhau như hoa lửa bừng nở khi ấy giờ rất đỗi xa xôi, chẳng thể chạm tới được nữa.

Gắn kết và yêu thương chẳng qua chỉ là bắt đầu. Có thể giữ vững được tình yêu trên dòng sông thời gian mới là việc đáng nói.

Tiếng động cơ xe vang lên, xé tan màn đêm yên tĩnh. Khánh Đệ vẫn đứng ở hành lang, chỉ trông thấy bóng dáng liêu xiêu vì say rượu của lão Lăng. Cô quyết định quay về phòng đứng trước cửa sổ lặng lẽ chờ đợi, đợi tới tận nửa đêm mới nhận được điện thoại của người yêu.

Khương Thượng Nghiêu hỏi cô đã ngủ chưa? Cô vờ rằng anh làm mình tỉnh giấc. Anh cười, nói không ngủ được vì nhớ cô, rồi bảo phải đón người ngày mai về Vấn Sơn họp, vì vậy mới ở lại Nguyên Châu. Lúc này, dù anh có nói ngàn lời hay vạn ý đẹp, Khánh Đệ cũng không tin. Cô thậm chí còn thầm mong câu chuyện sẽ phát triển theo những tình tiết cô đã đọc trong tiểu thuyết, vô tình nghe thấy tiếng con gái vọng qua điện thoại. Nhưng đầu dây bên kia hết sức yên tĩnh khiến cô nảy sinh ảo giác, anh đang làm gì? Hoặc, họ đang làm gì?

Đố kỵ và hận thù, tâm trạng chôn sâu trong trái tim bấy lâu nay bỗng chốc cuồn cuộn trào dâng cùng nỗi nghi hoặc và sự phát triển của trí tưởng tượng, chúng như đang không ngừng giày vò cô, châm chích vào trái tim mềm yếu của cô bằng cách dã man nhất. Khánh Đệ nhìn chằm chằm vào những ngón tay đang run rẩy của mình, cắn chặt môi, biết là chỉ cần mở miệng, thì mọi ấm ức phẫn nộ sẽ tuôn trào.

Cô run run nhắn tin cho Đàm Viên Viên: "Mình nghĩ cậu nói đúng. Mình đã vì yêu mà đánh mất bản thân rồi".

Đã nửa đêm, nhưng không lâu sau Đàm Viên Viên gọi lại cho cô. Nói đến việc Khương Thượng Nghiêu vứt cô lại một mình ở studio ảnh cưới, bỏ đi giữa chừng, rồi trên đường quay về khu mỏ cô nhìn thấy anh ngồi bên ghế lái phụ trong chiếc xe Saab màu đỏ, nói nói cười cười với cô gái bên cạnh, đi cả đêm không về, giọng Khánh Đệ nghẹn lại, không thể nói tiếp được nữa. Sau hồi lâu im lặng, Đàm Viên Viên nói: "Chỉ dựa vào việc ấy thì chứng cứ không đủ thuyết phục. Khánh Đệ, đừng vì những ấn tượng trước đó mà ảnh hưởng tới khả năng phán đoán cũng như kết quả".

Khánh Đệ lại như được chỉ đường dẫn lối trong cơn hoang mang, trái tim đố kỵ và lòng hận thù đã lèo lái cô đi sai hướng.

"Còn nữa, nếu đúng như những gì cậu nghĩ, thì kết cục cậu có thể chấp nhận là gì? Cậu muốn kết thúc hay tiếp tục? Mong muốn cuối cùng của cậu sẽ quyết định đến việc lựa chọn phương pháp xử lý, cái này rất quan trọng."

Khánh Đệ suy nghĩ mông lung, bàn tay cầm điện thoại áp bên tai khẽ run rẩy, rất khó mở lời, khó ngay cả khi nuốt, cuối cùng đành buông xuôi: "Mình không biết, mình phải suy nghĩ đã".

Đặt di động xuống, bình tĩnh hơn một chút, cô thậm chí còn cho Phúc Đầu ăn nửa bát thức ăn dành cho chó nữa.

Cô nghĩ, thứ mình cần hơn cả lúc này chính là chân tướng sự việc, còn lựa chọn ư? Hơn hai mươi năm qua, những thứ mà ông trời ban tặng, cô chưa một lần từ chối. Những gì cần tự mình đưa ra sự lựa chọn, cô cũng không bao giờ hồ đồ. Lần này, sự lựa chọn của cô liên quan tới hạnh phúc nửa cuộc đời còn lại, nhưng cũng chỉ khác biệt giữa đường A và đường B, chỉ cần nhìn rõ điểm kết thúc, không có nhiều khác biệt về bản chất so với trước kia.

Nghĩ thông tất cả mọi chuyện thì trời đã hửng sáng. Nhớ tới một người bạn học cùng cấp ba trước kia giờ đang làm cảnh sát giao thông ở Vấn Sơn, cô dò hỏi bạn cũ số di động của cậu ta. Trong lúc nói chuyện, không ít lần nghe thấy bạn bè nhao nhao nhắc nhở "Kết hôn nhớ mời bọn mình tới uống rượu mừng", cô chỉ cười không nói.

Những gì Khánh Đệ có không nhiều, biển số xe chỉ nhớ được mấy số, cũng may thường xuyên đi cùng một anh chàng to mồm hay nói như Đại Lỗi, nên trong lúc lơ đãng cô vẫn biết chiếc xe đó là của hãng Saab.

Khi anh bạn kia tìm được thông tin và gửi lại, trời đã ngả chiều. Biết tên chủ xe, cô đi vào văn phòng của lão Lăng.

Khánh Đệ bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại, thái độ trịnh trọng khiến lão Lăng thấp thỏm. Anh ta húng hắng ho một tiếng, rồi cười che giấu sự lúng túng của mình: "Chị dâu, hôm nay không ra ngoài sao?".

"Hôm nay chẳng có chuyện gì quan trọng cả." Thấy anh ta đứng dậy định đi pha trà, Khánh Đệ vội ngăn lại: "Tôi chỉ nói vài câu thôi".

Thấy cô vẫn cười như ngày thường, lão Lăng bình tâm lại đôi chút.

"Tôi muốn biết, anh Khương quen Trạch Trí bao lâu rồi?"

Hai từ "Trạch Trí" vừa lọt vào tai, trước mắt lão Lăng như hiện ra hình ảnh hai người họ quấn quýt nồng nhiệt như lửa, ngay sau đó là cái bạt tai trời giáng của Trạch Trí, vang tới mức chính mình cũng cảm thấy đau rát.

"Cái này, tôi cũng không rõ lắm. Hỏi Đại Lỗi thì hợp lý hơn, thời gian cậu ta ở cùng anh Khương nhiều."

Phản ứng gặp chuyện liền đẩy sang cho người khác của lão Lăng nằm trong tiên đoán của Khánh Đệ, cô chỉ cười: "Thế sao? Hôm qua mọi người còn cùng đi ăn cơm, tôi cứ nghĩ đã quen lâu lắm rồi".

Những sợi gân trên trán lão Lăng giật giật. Tối qua sau khi ăn xong, bác sĩ Trạch cố tình ép Khương Thượng Nghiêu đưa về Nguyên Châu, Khương Thượng Nghiêu lại đồng ý ngay, lúc ấy lão Lăng đã cảm thấy sự việc bắt đầu rắc rối, chỉ không ngờ một người dịu dàng ít lời như Khánh Đệ lại phát hiện ra chân tướng sớm như thế. Theo những gì tận mắt chứng kiến, Khương Thượng Nghiêu mạo phạm Trạch Trí, mặc dù đổi lại bằng cái bạt tai như trời giáng, nhưng việc hai người đầu mày cuối mắt với nhau rõ ràng là có tình có ý. Nửa đêm Khương Thượng Nghiêu đi một quãng đường xa như thế đưa Trạch Trí về Nguyên Châu, càng chứng thực suy nghĩ của lão Lăng.

Dưới góc độ một người đàn ông, nắm được Trạch Trí trong tay, xét về mọi phương diện đều không thiệt. Nhưng, Khương Thượng Nghiêu sắp kết hôn, vợ chưa cưới lại là một cô gái tốt như thế… Nụ cười bất lực trên môi Khánh Đệ khiến lão Lăng có chút do dự trong lòng. Mùa xuân hai năm trước, lần đầu gặp cô, lão Lăng đã thầm khen Khương Thượng Nghiêu tốt số, cô con gái tính tình hướng nội của anh ta cũng rất yêu quý Khánh Đệ.

Chỉ có điều đi cùng Khương Thượng Nghiêu cho tới ngày hôm nay, từng bước, từng bước tiếp cận được mục tiêu, tình bạn mấy năm trong ngục không đáng nhắc tới trong lúc này, huống hồ, lão Lăng chịu ơn Khương Thượng Nghiêu, nên chẳng muốn can thiệp vào cuộc sống riêng của anh.

Lăng Vạn Cường thầm than một câu đáng tiếc.

"Trước kia ở Dã Gia Sơn, có một năm chúng tôi lên mỏ làm việc và xảy ra tai nạn, anh Khương đưa người bị thương tới bệnh viện của trại giam, bác sĩ Trạch khi ấy đang làm việc tại đó, rồi họ quen nhau. Bình thường mang thuốc vào các phòng giam đều là tù nhân cải tạo lao động làm, trước đó tôi cũng chỉ gặp bác sĩ Trạch một lần. Năm nay bác sĩ Trạch và anh Khương gặp lại nhau, mối quan hê của nhà cô ta có thể giúp được anh Khương, vì vậy họ mới qua lại với nhau nhiều như thế. Chị dâu, chị đừng lo lắng quá."

Khánh Đệ không để ý đến hai bàn tay đang nắm chặt của mình, dùng toàn bộ sức lực lắng nghe từng câu từng chữ mà Lăng Vạn Cường nói. Thoạt nghe có vẻ rất thành khẩn, nhưng giả sử sự thật là như thế, thì ở studio hà tất anh phải lừa cô nói cần lập tức quay về Nguyên Châu? Đại Lỗi sao phải đưa cô đi vòng vòng Vấn Sơn không biết bao nhiêu lâu như thế? Huống hồ…

Lăng Vạn Cường thấy thần sắc cô lãnh đạm, đột nhiên nhận ra sơ hở của mình, vội vàng bổ sung thêm: "Tôi nói không biết họ đã quen nhau bao lâu là muốn nói tới thời gian họ gặp lại nhau sau này".

"Xem ra tôi thật sự phải đi hỏi Đại Lỗi rồi." Khánh Đệ trầm ngâm.

Tên Lưu Đại Lỗi mồm to đó. Lăng Vạn Cường vừa nghe đã giật thót, nhưng hậu quả thầm dự đoán khiến anh ta phải đắn đo suy nghĩ, vẻ mặt bối rối bất lực, cuối cùng đành mở miệng khuyên giải cô: "Chị dâu, tình cảm anh Khương dành cho chị chúng tôi ai cũng biết, chị đối với anh Khương cũng thế, chẳng gì sánh kịp. Hai người có thể bên nhau đã là phúc phận mấy đời mới tu được. Con người sống vốn rất khó khăn, tìm được hạnh phúc lại càng khó khăn hơn, hà tất phải cố chấp quá?".

Lời nói đầy ẩn ý cộng với nỗi xót xa trong ánh mắt kia, lòng Khánh Đệ hiểu, không cần phải có thêm bất cứ câu trả lời nào nữa.

Cô lẳng lặng chờ đợi Khương Thượng Nghiêu tìm đến mình, mặc dù không dám chắc rằng anh của bây giờ sẽ để ý tới sự dằn vặt trong tình cảm của cô khi anh còn đang bận rộn cho sự nghiệp tương lai của mình.

Gần tối, Khương Thượng Nghiêu quay về khu mỏ. Khánh Đệ đang ngồi cặm cụi viết bên cửa sổ, ánh chiều tà rải xuống mái tóc dài của cô, càng tô thêm vẻ cô đơn.

Cô rất thích chép thơ mỗi khi nhàn rỗi, viết ngẫu hứng, nhớ gì viết nấy, như thế cô thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Khương Thượng Nghiêu đi tới cầm tờ giấy trên mặt bàn, "Tôi đã nghe thấy tiếng buồn đau rơi xuống đất, xuống sàn gỗ bóng loáng và lăn vào một góc… ". Câu này thật thích hợp với tâm trạng của anh lúc nhận được tin vào chiều hôm nay, khi lão Lăng gọi điện tới, sự đắc ý thỏa mãn sau cuộc họp của anh lập tức trở nên lạnh ngắt.

Khánh Đệ viết xong nét bút cuối cùng, ngẩng mặt lên, bất giác lại nhớ tới mấy câu khác, "Trong bóng dáng khe khẽ lay động, em đã tìm thấy anh rồi, đôi mắt thâm sâu khó dò đó". Cô nở nụ cười, bởi ánh mắt anh không thể che giấu được niềm yêu thương.

Bị nụ cười ấm áp của cô soi sáng, anh thoáng ngạc nhiên, lập tức cũng mỉm cười, nhưng nụ cười khá yếu ớt.

"Phúc Đầu đâu?" Anh nhìn xung quanh.

"Có lẽ nó ra ngoài chơi rồi." Khánh Đệ thu dọn giấy bút trên bàn. "Anh ăn cơm chưa?"

Thái độ như không có chuyện gì ấy khiến vẻ điềm tĩnh của Khương Thượng Nghiêu sụp đổ, ngẩn ngơ đứng trước bàn một lúc, rồi từ từ ngồi xuống: "Khánh Đệ, nhìn anh này".

Cô quay đầu lại, bình tĩnh nhìn anh.

Sự im lặng kéo dài, nuốt chửng cả những lời anh đã chuẩn bị trên đường tới đây, cho đến khi cảm giác của anh trở nên nghẹt thở. "Bác sĩ Trạch, anh quen trong thời gian ở tù. Năm ngoái anh đến Nguyên Châu, tình cờ gặp lại cô ấy ở sảnh khách sạn…"

Không đợi cô hỏi gì, anh nói tiếp: "Bố cô ấy là lãnh đạo của tỉnh, bản thân cô ấy cũng quen biết rất nhiều người có sức ảnh hưởng lớn, có thể nói, trong dự án tập đoàn năng lượng, cô ấy đóng vai trò rất quan trọng. Để cảm ơn sự giúp đỡ ấy, anh đã nhượng cho cô ấy 15% cổ phần của khu mỏ. Có điều, suy nghĩ đến những ảnh hưởng tiêu cực, anh đã không làm theo trình tự pháp lý. Trên thực tế, hiện tại cô ấy là đối tượng hợp tác của chúng ta, cũng là cổ đông lớn nhất".

"Là người hợp tác của 'anh'." Khánh Đệ thở dài, "Em đang suy nghĩ lại về chuyện kết hôn, nên em đã không còn đủ tư cách và quyền lợi nhắc đến hai từ 'chúng ta' nữa".

Mặc dù trước khi đến đây, anh đã suy đoán tới rất nhiều hậu quả khác nhau, nhưng nghe cô nói định hủy hôn, anh vẫn bị chấn động mạnh. "Khánh Đệ, anh và cô ấy không như em nghĩ đâu…"

"Không phải vấn đề ở cô ấy." Cô im lặng. Người phụ nữ đó người như thế nào, có quan hệ gì với Khương Thượng Nghiêu, tất cả không phải vấn đề quan trọng nhất. Quan trọng nhất là niềm tin cô dành cho sự hợp tác giữa họ đã xuất hiện vết rạn.

"Từ đêm Giao thừa cho tới bây giờ, em vẫn luôn sống trong mơ, lấy anh, nấu cơm cho anh, giặt quần áo cho anh, sớm tối bên nhau. Nhưng bước ra khỏi giấc mơ, thật sự phải đối mặt với hiện thực, em bỗng phát hiện ra giữa mơ và đời thực là một khoảng cách quá lớn. Em gần như có thể dự đoán được những ngày sắp tới trong tương lai, ngày nào cũng phải ngồi đợi anh về, thỉnh thoảng cũng đợi được, nhưng đa số là sẽ thất vọng. Còn anh, những bữa tiệc chiêu đãi triền miên, đàn ông có, đàn bà có. Em bắt đầu lén lút kiểm tra xem trong túi áo vest của anh có sợi tóc dài nào không, trong di động có tin nhắn tình cảm nào không, cổ áo có mùi nước hoa lạ không. Nếu có, em sẽ vui mừng và cảm thấy may mắn vì cuối cùng cũng tìm được cái cớ để cơn giận dữ bùng nổ, không có, em lại tiếp tục tích lũy những đắng cay. Và anh sẽ dần dần chán ghét việc chờ đợi ngày này qua ngày khác của em."

Khánh Đệ như đang bị trí tưởng tượng của mình làm cho sợ hãi, ánh mắt hoang mang hoảng hốt. Khương Thượng Nghiêu nghe xong những lời ấy, không kìm được cầm tay cô đặt trong lòng bàn tay mình, "Khánh Đệ, anh đảm bảo sẽ không như thế đâu, anh hứa lo xong việc này sẽ ở bên em. Là anh sai, anh cứ nghĩ em có thể hiểu được, anh cứ nghĩ sau khi chúng ta kết hôn rồi, ngày rộng tháng dài, chỉ cần qua được khoảng thời gian này là sẽ ổn. Anh đã bỏ qua cảm giác của em, mọi áp lực đều dồn lên một mình em…".

"Anh có cần phải lảng tránh sang chuyện khác như thế không?" Khánh Đệ nhìn anh với ánh mắt khó tin.

Nhìn ánh mắt oán trách ấy, Khương Thượng Nghiêu bỗng thấy hít thở thật khó khăn, lòng lạnh buốt như bị dao đâm: "Anh đã nói với em rồi, quan hệ của anh và Trạch Trí không phải như em nghĩ đâu, em cứ loanh quanh mãi vấn đề này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả! Chính vì sợ em suy nghĩ lung tung, anh mới giấu giấu giếm giếm không muốn để em biết rồi lại suy nghĩ nhiều…"

"Vì vậy em nên cảm kích ý tốt của anh, tiếp tục vờ hồ đồ, giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt thương hại của người khác, vờ như chưa nghe thấy những lời bàn tán đồn thổi, cho dù anh lừa dối em, nói rằng có chuyện phải về Nguyên Châu ngay, bỏ mặc mình em ở lại studio." Cô hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Em không hiểu giữa hai người là loại quan hệ trong sáng thuần khiết gì mà khiến anh phải bỏ qua cảm giác của em như thế".

Khương Thượng Nghiêu im lặng không nói, cúi đầu nghịch nghịch mấy ngón tay người yêu, lúc lâu sau mới nhìn thẳng vào mắt cô, nói rõ từng chữ, từng chữ một: "Lừa dối em là anh sai, nhưng Khánh Đệ, em đã đồng ý với anh rồi, dù anh có làm những việc mà em không thích".

Nước mắt bỗng chốc ầng ậng, cô cười tự giễu: "Đúng, cho dù việc đấy là việc anh lừa dối em".

Khương Thượng Nghiêu giơ tay định lau nước mắt trên khuôn mặt người yêu, cô vội vàng quay mặt sang hướng khác. Hành động né tránh này khiến cảm giác thất vọng trong lòng anh càng lúc càng nặng nề, cộng thêm nỗi đau bị từ chối, bị phủ định, anh không sao gạt bỏ được cơn nhói buốt trong tim. "Khánh Đệ…" Anh gọi tên cô với giọng cầu khẩn tới mức cô phải quay lại nhìn anh, bốn mắt chạm nhau, lời như bị mắc kẹt trong cổ họng, ngoài gọi tên người con gái mình yêu thương, bất kỳ lời giải thích nào cũng đều vô ích: "Khánh Đệ".

Từng có thời, cô đã tin tưởng vào tình yêu một cách vô điều kiện như thế. Nhưng, sự thật chứng minh, hiện thực đè nặng từ trên cao xuống vạn vật, có những vết nứt và những vết rạn mà tình yêu không thể lấp đầy được.

"Em và anh tựa như hai người tình cờ gặp nhau trong cuộc hành trình của chính mình. Cùng ngắm một phong cảnh, cùng lưu giữ một hồi ức, vì vậy rất thân thiết. Nhưng, anh có tiền đồ của anh, em cũng có nơi mà em phải đến. Miễn cưỡng bắt anh thay đổi lịch trình, anh sẽ không cam tâm. Yêu cầu em phải thay đổi

phương hướng, em cũng thấy bất bình, chẳng công bằng… Thà cùng nhau nói một lời trân trọng, cùng chúc đối phương sớm đạt được nguyện vọng. Vì vậy, em nghĩ, đám cưới này tốt nhất nên dừng lại thôi."

Khương Thượng Nghiêu lặng lẽ nâng cằm cô lên quan sát.

Vẻ mặt cô bình tĩnh nhường ấy, giọng điệu đều đều tựa như là tập luyện rất nhiều lần.

Ngay cả khi ngồi tù, nhận được tin Nhạn Lam gặp nạn, anh cũng không giống như bây giờ. Lúc ấy, cảm giác đau đớn, thương xót và căm hận cứ đan xen, tràn ngập trong lòng anh. Nhưng, lúc này đây, anh như bị tống trở lại phòng biệt giam trong trại tạm giam ngày nào, ngoài nỗi đau đớn không thể chịu đựng ra, anh còn thấy hoảng sợ sâu sắc.

"Em muốn chúc anh sớm đạt được điều gì? Và muốn anh cầu chúc em điều gì?" Khương Thượng Nghiêu cố gắng kìm nén cơn giận, "Anh phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa? Anh và cô gái đó không có quan hệ gì".

"Em hiểu anh sâu sắc như hiểu chính bản thân mình vậy." Thứ mà anh muốn chính là tình yêu có thể bao dung, sưởi ấm cho anh, song thứ mà cô muốn là một tình yêu trong sáng không vẩn đục. Tâm ý Khánh Đệ trong sáng, tất nhiên cô có thể thay đổi nguyên tắc của mình và làm theo ý người khác, nhưng rồi sẽ đến một ngày, sau khi tình yêu phai nhạt, quỹ đạo của hai người sẽ lại phân tách rạch ròi. "Chân thành là nền tảng của hôn nhân. Kỳ vọng của chúng ta về hôn nhân không giống nhau, điều khó tránh khỏi là sẽ đến một ngày chúng ta thất vọng về nhau. Hãy tha thứ cho sự bi quan của em."

… "Khương Thượng Nghiêu, anh không cảm thấy anh quá ngụy biện, quá giả tạo và biết cách làm bộ làm tịch sao? Dùng đạo đức làm vũ khí, hí hửng miệt thị tôi, đồng thời cũng hào hứng vui vẻ chơi trò mèo vờn chuột với tôi. Nói thẳng ra, anh không dám động vào tôi, chứ chẳng phải không muốn động vào tôi. Đúng không? Nếu gánh được hậu quả của việc ngủ với tôi, tôi không tin anh có thể nhịn lâu như thế."

Tối qua, khi đưa Trạch Trí về, dừng xe bên hồ, ánh đèn đường rọi qua những tán lá chiếu thẳng vào mặt, cô ta đã nói với anh như thế bằng giọng hết sức coi thường.

Lúc ấy anh chỉ cảm thấy người phụ nữ này thật thiếu giáo dục, bây giờ nhớ lại những lời đó, sự thẳng thắn kia kết hợp với vẻ sắc sảo của Khánh Đệ chẳng khác nào mũi tên nhọn đâm sâu vào tim khiến anh toát mồ hôi.

Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không vui của Khánh Đệ, trong lòng đủ mọi tâm trạng đang giằng xé, trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt. Anh chỉ muốn xé rách da thịt để đổi lấy chút không khí, xúc động tới khó lòng kiềm chế được. Cuối cùng, anh đành nhích về phía trước một chút, gục đầu vào bụng cô, ôm chặt lấy eo cô, thấp giọng khẩn cầu: "Anh đã khiến em thất vọng, Khánh Đệ… Hãy cho anh một cơ hội nữa".

Đi tiếp, sẽ là một tương lai bi quan, chịu đựng từng chút một. Lùi lại, sẽ khiến trái tim đột nhiên mất đi chỗ dựa như bây giờ. Khánh Đệ giơ tay lên, có chút do dự, có chút mâu thuẫn, muốn vuốt mái tóc đen của anh, nhưng vội vàng rụt tay, đặt khẽ lên vai anh.

Bốn bề yên ắng tĩnh mịch, cô khuyên anh: "Đi ngủ trước đã, có gì ngày mai nói".

Nửa đêm trằn trọc khó ngủ. Khi đi tắm, nghe thấy tiếng đóng cửa, Khánh Đệ biết anh đã ra ngoài. Đây chẳng phải là kết quả cô mong muốn ư? Nhưng sao lòng cô nặng trĩu, những giọt nước mắt chua xót cứ thế lăn dài trên gò má.

Khánh Đệ vùi đầu trên gối, cố gắng gạt bỏ những cảm xúc tiêu cực, ra sức đưa trái tim mình nhìn theo hướng tích cực về con đường trước mắt. Phải làm sao giải thích với bà, với hai mẹ để xin họ tha thứ? Cũng may, thiệp mời còn chưa gửi đi, phải lập tức hủy ngay tiệc cưới đã đặt ở khách sạn Vấn Sơn, còn phải bắt đầu tìm việc. Có lẽ, cô sẽ lại chuyển về trường tiểu học ở làng Vọng Nam…

Bao nhiêu suy nghĩ cứ quấn lấy Khánh Đệ. Cô sững người ngắm nhìn chiếc chụp đèn bằng rơm do anh tự tay làm, nỗi đau đớn, xót xa mọc nhanh như cỏ ngoài vườn hoang.

Trời hửng sáng, tiếng bước chân của Khương Thượng Nghiêu ngập ngừng ngoài cửa, đánh thức Phúc Đầu, rồi khẽ mở cửa bước vào.

Cảm nhận cơ thể anh nặng nề nằm sát vào mình, Khánh Đệ nhắm chặt mắt vờ như đã ngủ say. Giác quan thứ sáu mách bảo cô, ánh mắt anh đang dừng trên khuôn mặt mình, như hàng ngàn hàng vạn năm trôi qua, anh lặng lẽ thở dài, sau đó nói một câu khiến toàn bộ ý chí của cô muốn sụp đổ. "Khánh Đệ, anh không thể tưởng tượng nổi cuộc sống thiếu vắng em."

Quả nhiên, ngày hôm sau anh đã dùng hành động chứng minh cho lời nói của mình. Khánh Đệ vừa mở cửa, Nghiêm Quan đã mang ở đâu về một chiếc ghế dài, ngồi ngoài hành lang, mặt không biểu cảm: "Anh Khương nói hai ngày nữa anh ấy sẽ về".

Vậy là, cô bị giam lỏng rồi.

Khánh Đệ hiểu ra, bất giác bật cười. Khi cô còn đang tự vấn lương tâm rằng liệu có phải mình đã quá khắc nghiệt với anh, thì anh lại tát thẳng vào mặt cô một cái như thế.

Cô thả Phúc Đầu ra, rồi nói với Nghiêm Quan: "Vậy hôm nay dắt chó đi dạo, cho nó ăn, anh làm hết đi". Không buồn nhìn những thớ thịt trên mặt tên "Diêm vương" đó giật giật liên hồi, cô đóng cửa "rầm" một tiếng.

Một lần nữa cô cầm tờ giấy anh để lại trên bàn lên đọc: "Anh không thể chấp nhận việc em đơn phương hủy bỏ cam kết. Khánh Đệ, ngày kết hôn vẫn như cũ". Chữ "cũ" anh ấn mạnh tới mức nét bút hằn cả sang mặt sau, như càng hiện rõ tâm trạng của người viết lúc ấy.

Khánh Đệ từ từ ngồi xuống, bấm máy gọi cho anh nhưng lại hủy rồi gọi cho Đại Lỗi, di động của anh chàng này luôn trong tình trạng tắt máy. Cô nhếch miệng cười khổ, nếu đã điều một môn thần (1) đến canh cửa, thì việc thu lại di động của Đại Lỗi là hết sức bình thường. Lẽ nào sau hai ngày nữa quay lại, Khương Thượng Nghiêu định sẽ vác thẳng cô tới Cục Dân chính?

(1) Môn thần là biểu tượng thần linh của văn hóa dân gian và Đạo giáo Trung Quốc. Ngày xưa, người ta thường cho đắp hai vị thần ở bên trái và bên phải cửa ra vào, với mong muốn nhờ cậy hai vị đó bảo vệ gia đình, trừ ma trừ quỷ giáng phúc lộc thọ.

Cô nhìn lên bầu trời xa xa bên ngoài cửa sổ, không sao ngăn được những giọt nước mắt lăn dài xuống má. Là thứ tình yêu gì? Ngày xưa lúc anh gặp nạn, cô đã kiên trì ở bên anh quyết không từ bỏ. Lại là thứ tình yêu gì? Cho tới hôm nay, khi mất đi sự tôn trọng và lòng tin tưởng, cô vẫn chẳng thể vứt bỏ được anh.

46. Tập 2 - Chương 46

Ngày kết hôn vẫn như cũ. Tủi nhục sống trong ánh mắt thương hại của người khác? Đổ hết sự tự tôn trong lòng xuống đất, nguyện cầu cho anh ngày đêm phong lưu? Nếu thật sự phải đi tới đoạn đường cùng đó, đây quả là sự xúc phạm và mạo phạm tới tình yêu chung thủy suốt mười năm nay của cô. Anh có thể làm thế nhưng cô thì không.

Khánh Đệ nhìn đồng hồ, mở cửa lần nữa. Thấy cô đi ra, Nghiêm Quan cảnh giác đứng thẳng dậy. Khánh Đệ trừng mắt nói, "Tôi cũng phải ăn cơm chứ? Đừng nói nhà bếp nấu cơm xong sẽ mang lên tận phòng cho tôi đấy. Từ sáng đến giờ đến bát cháo cũng chưa ăn đâu".

Nghiêm Quan là kẻ thô lỗ, đâu biết cách chăm sóc người khác. Nghe Khánh Đệ nhắc, anh ta mới nhớ ra, ngượng ngùng đáp: "Chị dâu, chị đừng làm khó em".

"Tôi không làm khó anh. Anh lo gì chứ? Nấu một bữa cơm lẽ nào có thể đốt sào huyệt này của anh Khương anh?"

Giọng nói pha cả ý giận, Nghiêm Quan vội vàng ngậm miệng, đi theo cô như cái đuôi xuống bếp.

Buổi tối, Khương Thượng Nghiêu gọi điện cho Nghiêm Quan. Nghe nói Khánh Đệ cả ngày ngoài việc xuống bếp nấu hai bữa cơm thì đều ngoan ngoãn ở trong phòng, anh mới thấy yên tâm đôi chút. Sau đó, anh gọi vào di động cho Khánh Đệ. Nhạc chờ không ngừng vang lên câu hát "Em tiễn anh đi, đi xa vạn dặm", Khương Thượng Nghiêu bất giác buồn rười rượi, đang định ngắt máy đổi sang gọi máy bàn thì tiếng nhạc ngưng bặt: "Khánh Đệ…".

Đầu dây bên kia im lặng, Khương Thượng Nghiêu cũng chẳng hy vọng cô vẫn giữ tâm trạng tốt sau khi bị nhốt cả một ngày, nhưng lúc này anh thà được thấy cô giận dỗi nổi cáu còn hơn là cứ im lặng như thế. "Khánh Đệ"

"Không có việc gì, em cúp máy đây."

Chưa đợi anh ngăn lại, tiếng tít tít dài đã vọng tới, Khương Thượng Nghiêu thẫn thờ nhìn ánh sáng trên màn hình điện thoại dần tối, rồi thở dài thườn thượt.

"Anh Khương, hãy xin lỗi chị dâu, viết giấy cam kết là được." Ngồi bên ghế lái phụ, Lưu Đại Lỗi sốt ruột, "Nào, mau trả di động cho em, em nói với chị dâu một câu".

Khương Thượng Nghiêu tức giận trừng mắt nhìn cậu ta.

"Tức giận với em làm gì? Hôm đó em đã làm mọi cách rồi. Nói cho cùng…" Lưu Đại Lỗi dần hạ thấp giọng: "Vẫn là anh sai trước".

Tiểu Đặng đang lái xe, từ xưa tới nay vẫn rất điềm đạm, nghe thấy thế cũng không kìm được mà lén liếc mắt nhìn sắc mặt Khương Thượng Nghiêu. Thấy lão đại thẫn thờ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, anh ta bèn quay sang Lưu Đại Lỗi, cả hai thở phào nhẹ nhõm.

Ánh sao đồng hành cùng họ suốt dọc đường về Vấn Sơn. Vào khu mỏ, thấy Nghiêm Quan cùng đội bảo vệ và Phúc Đầu đang chạy bộ vòng quanh khu đất trống trước văn phòng, Lưu Đại Lỗi thấy rất kỳ lạ: "Luyện tập vào canh ba nửa đêm?".

Nghiêm Quan nhanh chóng thu lại đội hình, hét một tiếng: "Giải tán!". Mọi người lập tức tản ra tứ phía như chim đậu trên cành cây bị rung. Nhìn bộ dạng của họ là biết trong lòng ai cũng đang thầm chửi rủa Nghiêm Quan. Nghiêm Quan đi tới liếc mắt nhìn lão đại một cái, sắc mặt hiện rõ vẻ ngại ngùng, sau đó giải thích với Đại Lỗi: "Chị dâu nói Phúc Đầu ăn nhiều quá, chạy bộ để giúp nó tiêu hóa tốt".

Lưu Đại Lỗi liền ôm gập bụng xuống, chỉ thẳng vào mặt Nghiêm Quan hét "Đáng đời". Nỗi phiền muộn của Khương Thượng Nghiêu cũng như được giải tỏa, cố gắng nhịn cười bước lên lầu.

Khánh Đệ vừa gội đầu xong, thấy anh bỗng sững lại. Khương Thượng Nghiêu lên tiếng giải thích: "Nhớ em quá, về xem em thế nào. Sáng mai anh sẽ đi sớm".

Cô gật đầu, dùng khăn lau khô tóc, Khương Thượng Nghiêu nhanh nhẹn bước lên trước lấy máy sấy. Trước kia anh đã giúp cô sấy tóc rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hai người im lặng như vậy. Động tác của anh rất đỗi nhẹ nhàng và dịu dàng, Khánh Đệ quan sát vẻ mặt nghiêm túc của anh qua chiếc gương nhỏ. Khương Thượng Nghiêu vốn là người biết quan tâm, thói quen tỉ mỉ ấy đã được hình thành trong quãng thời gian hơn mười năm sống cùng Nhạn Lam. Khánh Đệ bỗng cay đắng nghĩ, so sánh sự khô khan của cô, thì sự dịu dàng ấm áp của Nhạn Lam vẫn hợp với anh hơn cả.

Tiếng máy sấy ù ù dừng lại, anh tắt máy trên tay, ánh mắt giao ánh mắt cô qua gương. Khương Thượng Nghiêu do dự, lấy từ túi áo vest ra một chiếc hộp nhỏ bọc nhung màu đỏ, ngập ngừng cho cô: "Em có thích không? Là loại tốt nhất trong cửa hàng, nếu thấy nhỏ, đợi khi anh rảnh, chúng ta cùng đến Nguyên Châu mua cái khác".

Ngón tay Khánh Đệ khẽ chạm vào mặt viên kim cương ở giữa, hình quả lê tựa như một giọt nước.

Cứ thế, mắt cô mờ đi.

Anh lặng lẽ quan sát khuôn mặt với những giọt lệ lã chã rơi rơi của cô qua gương, khẽ hôn lên mái tóc người yêu. "Tha thứ cho anh Khánh Đệ."

Màn đêm bao phủ, động tác của anh chậm rãi nhưng lại rất đỗi mạnh mẽ, từ từ tiến vào cơ thể cô. Móng tay Khánh Đệ bấu chặt vào lưng anh. "Hãy nghĩ đến lần đầu tiên của chúng ta, Khánh Đệ, còn cả quãng thời gian trước đó nữa. Anh muốn nghe em nói, giống như hồi còn ở trong khu rừng của trường Nhất Trung… giống như ở phòng thăm người thân trong tù… và giống như khi chúng ta cùng đứng bên tường của trường tiểu học thôn Nam." Khuôn miệng nhỏ nhắn của cô mấp máy, khẽ nhếch lên vì thế giới tươi đẹp sống động mà anh vừa mở ra, nỗi căm hận hoàn toàn khép lại.

Cô cắn chặt môi, lắc đầu.

Sự ngoan cường của cô như thổi bùng lên nỗi cô đơn cất giấu sâu trong tuyệt vọng của anh, anh tức tối ra vào cho tới tận giây phút cuối cùng, cô nghẹn ngào thành tiếng, khoanh tròn hai chân kẹp chặt eo anh.

"Khánh Đệ." Khương Thượng Nghiêu nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán người yêu.

"Em không biết phải nói gì với anh, không biết câu nào của anh là thật, câu nào là giả."

Nghe cô nói như vậy, anh đột nhiên khựng lại, cơ thể cứng đờ, ngay sau đó lại vuốt ve khuôn mặt ửng hồng, hôn lên vành tai đỏ rực của cô, khẽ tiếng khẩn cầu: "Anh sai rồi, anh không nên lừa dối em, sau này anh sẽ không như thế nữa, Khánh Đệ, tha thứ cho anh, được không?".

Thấy hai mi mắt đang cụp xuống khẽ rung, biết cô đang giằng co trong lòng, Khương Thượng Nghiêu cố gắng hơn nữa: "Anh hứa sẽ không có lần sau".

"Vậy anh hãy nói cho em biết, anh thật sự không có dây dưa gì với bác sĩ Trạch kia chứ?"

Vẻ mặt nghiêm túc của cô khiến tim anh như thắt lại. Trái tim trong trắng, niềm tin thuần khiết, cùng với việc theo đuổi những khát khao, anh cũng đã đánh mất một vài thứ mình từng ngưỡng mộ. Nhớ tới cái bạt tai mình phải hứng chịu nơi góc khuất trên đường hầm xuống mỏ, mặt anh bất giác nóng bừng, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời phía đối diện, chỉ biết nhắm mắt nín thở gật đầu: "Thật sự không có gì."

"Thế thì tốt." Khánh Đệ ôm chặt anh hơn, vùi mặt vào lòng anh, nước mắt tuôn rơi. Giây phút chần chừ đó của anh khiến tim cô vỡ vụn, tiếng vỡ như đang xé rách bầu trời đêm.

"Sáng sớm mai anh đến Nguyên Châu bàn hợp đồng với luật sư Giang, nửa đêm sẽ quay về. Ngày kia chúng ta đi lấy giấy đăng ký nhé?" Anh chẳng muốn đợi đến ngày mùng Một tháng Năm nữa.

"Vâng."

Nghe được lời hứa của cô, anh có chút bất ngờ.

"Vậy mai em về Vấn Sơn xem nhà cửa trang hoàng tới đâu rồi. Cứ làm phiền Hắc Tử mãi cũng không tiện."

Mấy hôm nay, chưa lúc nào Khương Thượng Nghiêu thấy lòng nhẹ nhõm như lúc này, "Cả đời mới làm phiền cậu ta một lần, cùng lắm là khi kết hôn anh mời cậu ta một chai Mao Đài".

Khánh Đệ cười phụ họa cùng anh hai tiếng, "Buồn ngủ quá".

Anh khẽ nâng mặt cô lên, áp môi mình vào môi cô, bắt đầu giày vò đôi môi đó, cuối cùng lưu luyến rời khỏi rồi nói: "Ngủ thôi".

Trưa hôm sau, Khánh Đệ từ nghĩa trang Dương Cổ Lĩnh về thẳng khu tập thể đường sắt. Bà đang cắt tỉa cho một hàng chậu hoa treo trên tấm lưới chống trộm trong phòng Khương Thượng Nghiêu, Khánh Đệ buồn bã nói: "Bà ơi, chậu hoa Ngũ Bảo Châu của cháu từ khi chuyển về khu mỏ chẳng tốt gì cả, bị vàng lá, rụng hết, cây xơ xác".

"Lá vàng không phải không đủ ánh mặt trời, thiếu dinh dưỡng, mà vì bón nhiều phân, tưới nhiều nước quá, thối gốc."

"Có lẽ do cháu bón nhiều phân quá, khi chuyển nó về khu mỏ trời vẫn còn chưa ấm, cháu sợ nó không sống được. Nếu bị thối gốc thì phải làm thế nào ạ?"

"Nhổ ra xem xem, nếu không thối nhiều quá thì cắt chỗ gốc thối đi, phần kia mang ra phơi nắng mấy ngày, trộn ít đạm rồi đổi đất trồng lại. Nếu thối nhiều chỉ còn cách vứt đi thôi." Bà làm xong, quay đầu nhìn Khánh Đệ đang ngơ ngẩn, bất giác hỏi: "Con bé này, đang nghĩ gì thế?".

Khánh Đệ cười, "Trồng mấy năm rồi, cháu không nỡ vứt".

"Một chậu hoa thôi mà. Ở chỗ bà còn nhiều lắm, của cháu cả đấy. Rửa tay, rửa tay đi, bà làm chút gì cho cháu ăn."

Trước lúc ra về, Khánh Đệ lặng lẽ đặt nhẫn kim cương và vòng vàng mẹ anh mua cho mình khi đính hôn trên đầu giường trong phòng Khương Thượng Nghiêu, rồi lại quay ra ngắm nhìn cây đàn ghita cũ. Nước dâng ầng ậng trong khóe mắt, cô như được quay lại bao nhiêu năm trước, vào giây phút cô vén tấm rèm cửa màu trắng đục lên và gặp lại anh, giọng hát trầm ấm hòa cùng tiếng ghita róc rách như nước, ngân nga khúc hát Một nghìn lý do đau lòng.

"Ái Đệ, em vẫn luôn gần gũi mẹ nhất, sau này nhờ em chăm sóc mẹ nhiều hơn."

"Người làm bừa là anh ta, chị việc gì phải bỏ đi? Chị yêu anh ta bao nhiêu năm như thế, cái gì cũng cho anh ta hết. Dù có đi cũng phải được bồi thường một món lớn, rồi vạch mặt kẻ tiện nhân đó ra đã. Giờ chẳng phải tự nhiên tha bổng cho đôi gian phu dâm phụ kia à? Chị, chị lại phạm tội gì rồi phải không?"

Vốn cho rằng tu hành trong tình yêu, mọi thứ đơn giản chất phác không một yêu cầu, nhưng cô đã sai rồi, "Ái Đệ, thứ mà chị muốn rất đắt, anh ấy không cho được".

Tay Khánh Đệ run run lấy chiếc sim tình nhân đã dùng hai năm qua trong điện thoại ra, chần chừ rồi lại chần chừ, cuối cùng cô vẫn ném nó ra ngoài cửa sổ, mặc cho đoàn tàu chạy về phía đông cuốn tới nơi đồng hoang.

Trời vừa tối, Khương Phượng Anh ngồi đờ đẫn trên ghế sô pha, vẻ mặt chán nản. Khương Thượng Nghiêu vừa bị mẹ đánh một trận, ánh mắt trống rỗng, sững sờ đứng trong phòng khách hồi lâu, rồi như bừng tỉnh lại, chạy ra ngoài. Dưới lầu, ánh mắt đang nhìn về phía anh của Nghiêm Quan nhanh chóng lảng sang hướng khác, xấu hổ vô cùng. Lưu Đại Lỗi tay không ngừng bấm số vội đặt điện thoại xuống, mặt mày khổ sở nói với anh: "Trước thì máy bận, vừa rồi lại chẳng thấy tín hiệu gì cả, ngoài vùng phủ sóng".

Trên lầu, Khương Phượng Anh gục đầu vào vai người mẹ già nua, thì thầm: "Mẹ, cổ nhân nói đúng, sóng sau xô sóng trước, nhà không có nóc. Không hổ là nghiệt chủng của ông ta, không hổ là nghiệt chủng của ông ta".

Hai mươi mốt tháng sau, phía đông đường Song Hòe Thụ, thành phố Tứ Cửu.

Trời lạnh buốt, máy sưởi không đủ làm tan cái giá băng nơi đây. Khánh Đệ từ trong chăn chậm rãi ngồi dậy, Chu Quân lập tức kéo chăn về phía mình, cuộn tròn lại trong cơn ngái ngủ.

Cô chăm chú lắng nghe, bên ngoài lại trở về trạng thái yên tĩnh như mọi khi, huyết mạch đang đông cứng cũng dần lưu thông, trái tim đóng băng mấy giây trước giờ đau nhói như bị kim châm.

Nhưng tích tắc sau, tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa. Đầu óc sau cơn say như đặc quánh, Khánh Đệ hất chăn ra, vặn người đứng dậy, kéo chiếc áo loại rẻ tiền trên mình khép chặt vào thân thể, một chiếc dép không biết đã bị đá đâu mất, cô đành đi chân tất ra cửa.

Vừa liếc vào mắt thần (1) gắn ở cửa, dạ dày cô bất chợt co giật không ngừng, rượu uống tối qua và cả những xiên thịt nướng còn chưa kịp tiêu hóa như dồn thẳng lên muốn phun ra ngoài. Cô tì người vào sau cửa, hít một hơi thật sâu, rồi mở khóa.

(1) Dụng cụ gắn ở cửa, giúp người bên trong có thể quan sát bên ngoài mà không cần mở cửa.

Bốn mắt chạm nhau như nhìn thấu mọi việc của hai năm trước.

"Chị dâu!" Giọng Đại Lỗi vang lên trong không khí nặng nề.

Khánh Đệ đứng tránh sang một bên, "Vào nhà đi".

Cửa hé mở, chiếc áo len rộng thùng thình màu xanh trên người cô đập thẳng vào mắt anh, trái tim Khương Thượng Nghiêu đau nhói. Với chiều cao và cân nặng của cô, chiếc áo len trùm tới nửa đùi kia chắc chắn là số đo và kiểu dáng của một người đàn ông.

Anh sầm mặt bước vào phòng, không khí thoang thoảng các loại mùi, mùi cam, mùi rượu, mùi nước hoa, còn cả mùi đồ ăn tối qua nữa. Ánh mắt anh liếc qua những khung ảnh đen trắng và poster treo đầy trên bức tường đối diện cửa ra vào, sau đó dịch chuyển về phía tủ trà bằng gỗ với mấy chiếc cốc lăn lóc bên trên, rồi lại nhìn xuống tấm thảm dưới sàn đã chuyển màu thẫm bởi rượu đổ, tiếp tục nhìn qua hàng chậu hoa thủy tiên màu sắc rực rỡ nơi bệ cửa sổ, cuối cùng dừng hẳn trên người Chu Quân đang say giấc nồng trong chiếc ghế sô pha bọc vải màu tía sát cửa sổ.

Dáng nằm của Chu Quân rất xấu, một chân gác lên thành ghế, một chân gác lên chỗ để tay của ghế, phần tua rua của chiếc thảm Vân Nam vắt trên thành ghế phủ xuống nửa mặt anh ta. Lúc này, anh ta nằm im bất động như thể vẫn đang phiêu du trong mộng đẹp.

Nhìn tình cảnh này, hai ba huynh đệ cùng vào với Khương Thượng Nghiêu lập tức cúi gằm mặt xuống, chỉ còn Lưu Đại Lỗi là chẳng hề ngạc nhiên, đôi mắt vui vẻ đảo liên hồi, không ngừng nháy mắt với Khánh Đệ.

Khánh Đệ không biết có gì phải căng thẳng, nhưng ngay sau đó, ánh mắt Khương Thượng Nghiêu nhìn Chu Quân khiến cô thót tim. Thấy anh sải bước về phía ghế sô pha, cô vội vàng xông tới trước, lắc lắc Chu Quân, rồi dùng tay tát mạnh vào mặt anh ta, gọi: "Dậy đi, Chu Quân, nhường chỗ cho khách ngồi".

Tửu lượng của Chu Quân còn kém hơn cô nhiều, đang say với giấc mộng đẹp thì bị đánh thức, anh ta bực bội xua tay, lật người, hét lên một tiếng, người ngã lăn xuống tấm thảm dưới đất, cuốn chặt chăn tiếp tục ngủ.

Bóng người bên cạnh cô che đi ánh đèn rọi tới một góc chiếc ghế sô pha, Khánh Đệ than thầm trong lòng, muốn tiếp tục gọi anh chàng này dậy, nhưng đã thấy một chiếc giày đưa tới, mũi giày nâng cằm Chu Quân lên, kéo khuôn mặt đang nằm nghiêng kia thẳng dậy.

Khánh Đệ đang ngồi xổm, động tác hạ nhục ấy khiến cô hít một hơi sâu, đứng phắt dậy chỉ trích: "Anh làm…".

"Anh ta chính là Chu Quân? Sống chung gần một năm rồi?" Khương Thượng Nghiêu chẳng buồn nhìn cô lấy một cái, thẳng thắn buộc tội. Anh tỉ mỉ chiêm ngưỡng người đàn ông nghe danh đã lâu mà chưa có cơ hội gặp mặt đang nằm dưới đất, ánh mắt vô cùng khinh bỉ, nói xong liền thả chân ra. Trong mơ Chu Quân bỗng rên lên một tiếng, Khương Thượng Nghiêu nghe thấy nổi giận bừng bừng, đạp thêm một cái nữa vào khuôn mặt búng ra sữa của anh ta. "Loại đàn ông này mà em cũng yêu được?"

"Anh làm gì thế?" Thái độ cao ngạo, sự coi thường và nhục mạ trong lời nói của anh khiến Khánh Đệ nổi giận, lại nghe thấy tiếng Chu Quân đau đớn kêu lên, Khánh Đệ không nhịn thêm được nữa, giơ tay ra đẩy anh một cái, nổi cáu: "Em coi anh như khách nên mới để anh vào, có tin em báo cảnh sát không?".

Khương Thượng Nghiêu bị cô đẩy thụt lùi nửa bước, sắc mặt vô cùng khó coi, nghe thấy sự bảo vệ che chở trong giọng nói cảnh cáo của cô, khuôn mặt lạnh lùng nhìn Khánh Đệ đang động thủ với mình, bàn tay nhiều lần nắm chặt rồi lại thả ra, cố gắng nhịn.

"Anh Khương, chị dâu…" Lưu Đại Lỗi nhìn hai người, đột nhiên tiếng cửa mở ken két từ phía sau khiến câu nói "Có chuyện gì từ từ nói" của cậu ta phải nuốt vào trong.

Một người đàn ông cao gầy đứng ở cửa căn phòng nhỏ, cổ áo phanh ra, trước ngực quấn chiếc khăn len màu đen, đang vò cái đầu rối bù, mặt vẫn còn ngái ngủ nhìn Khánh Đệ, hỏi: "Chuyện gì thế này?" Sau đó lại nhìn Chu Quân nằm trên thảm, chau mày, rồi ánh mắt dừng lại trên người Khương Thượng Nghiêu.

Hai, hai người đàn ông? Lưu Đại Lỗi nuốt nước miếng, suýt chút nữa thì cắn vào đầu lưỡi mình. Cậu ta cay đắng trừng mắt nhìn Khánh Đệ, rồi tiếp tục nghiêng mặt nhìn khuôn mặt lão đại đang dần sắt lại, lập tức lùi về phía sau hai bước, những huynh đệ khác nhanh chóng thủ thế.

Chỉ trong căn hộ nhỏ xíu mà chứa tới bao nhiêu người đàn ông ăn mặc, thần sắc khác nhau, Khánh Đệ đỡ trán, đầu đau nhức nhối, cô cứ ngỡ đây là cơn ác mộng gặp phải sau khi say rượu. Vẫn là Bành Tiểu Phi cảm nhận được bầu không khí trong phòng, thấy có gì đó bất thường, lập tức đầu óc tỉnh táo hơn vài phần, bước lên phía trước giơ tay ra: "Bành Tiểu Phi".

Người đàn ông cao lớn đứng giữa phòng khách ngược chiều sáng, Bành Tiểu Phi chẳng biết có phải anh ta đang nheo mắt hay không, chỉ thấy người đối diện cũng giơ tay ra: "Khương Thượng Nghiêu".

Giọng nói trầm thấp, bàn tay dùng lực. Cái tên này quen thuộc tới mức Bành Tiểu Phi khẽ sững lại, bất giác hoài nghi quay sang nhìn Khánh Đệ. Khánh Đệ hiểu sự dò hỏi trong ánh mắt ấy, bất lực gật đầu.

Khương Thượng Nghiêu hỏi Bành Tiểu Phi: "Anh biết tôi?".

"Có nghe nói."

"Có chuyện gì ngồi xuống hãy nói." Khánh Đệ lúc này tâm trạng bất định liếc nhìn Chu Quân vẫn ngủ lăn lóc dưới đất, vừa ngưỡng mộ ghen tỵ lại vừa tức giận, bèn đá cho anh ta một cái vào mông, rồi thuận thế ngồi xuống ghế sô pha.

Bành Tiểu Phi kéo một chiếc ghế tới, nhìn mấy hảo hán đang đứng ngoài cửa, có mấy cái ghế không biết phải phân phối thế nào cho hợp lý.

Khương Thượng Nghiêu nháy mắt, Đại Lỗi biết ý ra hiệu cho đám huynh đệ lẹ làng chuồn ra ngoài, còn mình thì đứng giữ ở cửa, mí mắt cụp xuống khẽ lay động, dường như đối với cậu ta, câu chuyện kinh thiên động địa ngày hôm nay quyết không thể bỏ qua.

Khương Thượng Nghiêu không ngồi mà đứng ở chính giữa. Từ trên cao nhìn xuống, quan sát Khánh Đệ đang lún người ngồi trên ghế sô pha, cổ áo khá rộng để lộ phần xương quai xanh và dây áo lót màu đen. Đột nhiên liên tưởng tới cảnh cô trên người không một mảnh vải che thân, chỉ độc bộ đồ lót đi đi lại lại trước mặt hai người đàn ông trong căn phòng rách nát này, Khương Thượng Nghiêu cắn chặt răng, ánh mắt di chuyển xuống phía dưới, những hoa văn trên đôi tất da chân màu xanh thẫm khiến anh nhức mắt.

Trước kia cô không thích những màu sắc bắt mắt thế này, Khương Thượng Nghiêu chẳng có cách nào để biết người phụ nữ của mình đã học được những gì từ hai người đàn ông đang sống chung kia, cơn ghen nhức nhối, ánh mắt sắc lẹm nhìn Khánh Đệ.

Đây là cái nhìn trực diện đầu tiên của anh từ khi bước vào phòng, Khánh Đệ cứng người lại, hai chân khép chặt, cố gắng che giấu sự căng thẳng bằng cách hạ một chân đang vắt ngang xuống xếp bằng, kéo tấm thảm phủ lên vai. Nhìn ánh mắt anh dịu hơn, cô mới thấy nhẹ lòng.

Trong lúc nước sôi lửa bỏng, Bành Tiểu Phi đứng bên cạnh quan sát hai người khá lâu cuối cùng đành lên tiếng: "Ngồi xuống đã".

Khương Thượng Nghiêu khẽ lắc đầu, ánh mắt vẫn quanh quẩn bên Khánh Đệ: "Bà trúng gió, nếu em chịu về thăm thì đi cùng anh, xe đang đợi dưới nhà".

Nghe thấy câu đầu tiên, sắc mặt Khánh Đệ đã trắng bệch. Năm ngoái, Ái Đệ thuê thêm hai sạp hàng nữa ở khu chợ mới xây cạnh khu tập thể đường sắt, thường xuyên gặp bà, lần nào cũng nhét cho bà thêm mớ rau hoặc ít hành mùi. Hôm kia, Ái Đệ gọi điện tới nói mấy ngày không thấy bà đi chợ, khi ấy Khánh Đệ cũng chẳng bận tâm, chỉ nghĩ chắc sắp Tết, nhà nhà đều bận, không ngờ lại xảy ra việc này.

Cô khựng lại, mũi cay cay, nói một câu: "Anh đợi chút. Em thay quần áo", rồi đi vào phòng trong.

Khánh Đệ bước vào chính căn phòng mà Bành Tiểu Phi vừa đi ra. Phát hiện ra điều này, tim anh đột nhiên như bị bóp nghẹt, tựa thứ gì đó chặn ngang cổ họng, đến hít thở cũng khó khăn.

Lưu Đại Lỗi cũng muốn biết rõ điều này nên ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Bành Tiểu Phi và Khương Thượng Nghiêu, lúc thì hận, lúc lại cảm thông.

Bành Tiểu Phi hoàn toàn không biết mình đã trở thành cái gai trong mắt hai người kia, vừa nhiệt tình mời mọc Khương Thượng Nghiêu "Ngồi xuống đã", vừa nhanh nhẹn tới đá cho Chu Quân mấy cái, "Nhị sư huynh! Mau dậy đi, lên đường thôi".

Khánh Đệ ở phòng trong đã thay quần áo xong, bèn nhìn qua gương, rồi bất giác sững lại.

Cô nên lo lắng cho bà, bà đã gần tám mươi rồi, ở cái tuổi gần đất xa trời này, trúng gió là chuyện lớn. Nhưng sao trong mắt lúc này lại lấp lánh rực rỡ thế kia?

Cạnh gương treo một bộ lễ phục màu đỏ rượu quét đất, Khánh Đệ chầm chậm vuốt ve lớp nhung mềm mại trơn tuột trên đó. Vẫn là người ấy, thậm chí ánh mắt kiêu ngạo sắc nhọn kia khiến người ta thêm ghét, tại sao cô lại phải chịu sự ảnh hưởng của anh? Bây giờ và trước kia có gì khác nhau? Cũng chỉ là một lần gặp

gỡ sau bao ngày lạc mất nhau giữa dòng đời, để rồi lại đau khổ với một lần chia tay nữa, sau cái vẫy tay ấy cô sẽ vẫn trở về cùng nỗi cô đơn vây quanh mình.

Đôi khi có thể mượn chén rượu nồng để chôn sâu nỗi dằn vặt trong lòng. Nhưng, khi tỉnh rượu, ta lại càng thêm thấm thía, thì ra số phận mình vẫn cứ mỏng manh, nhỏ bé như vậy.

Khánh Đệ hít một hơi thật sâu.

"Bất cứ người phụ nữ nào cũng thế, cô ta chính là nữ hoàng duy nhất trong thế giới của mình. Em cũng vậy." Trước bữa tiệc tối nay, câu nói khiêu khích của Chu Quân vẫn vang bên tai cô. Đúng, trong thế giới của Thẩm Khánh Đệ, người ấy đã không còn chỗ đứng nữa rồi.

Ra khỏi cửa, Đại Lỗi nhanh nhẹn đón lấy túi hành lý nhỏ trên tay Khánh Đệ. Chu Quân đã tỉnh lại, mắt nhắm mắt mở ngồi dưới thảm trước ghế sô pha, mơ hồ hỏi: "Còn đi đâu? Mấy ngày nữa là thi rồi".

Giọng điệu chẳng chút khách khí kia khiến Khương Thượng Nghiêu chau mày, Bành Tiểu Phi ngồi trên ghế sô pha, ngón tay chạm nhẹ vào lưng Chu Quân, dàn hòa: "Người nhà bị bệnh, phải về thăm chứ", nói rồi đứng dậy dặn dò Khánh Đệ: "Yên tâm đi,còn lâu mới thi. Nếu như về muộn, em gọi điện nói một tiếng, anh đến trường thi thay em trước mấy ngày".

Khánh Đệ gật đầu, vừa thay giày vừa nói: "Vậy, Nhị sư huynh, anh nhớ đến lớp nghiên cứu sinh chép bài giúp em, đặc biệt là tiết học phân tích hình ảnh tối mai, thẻ học viên ở dưới gối của em, đừng quên đấy".

47. Tập 2 - Chương 47

Lần trước, Chu Quân đi học thay Khánh Đệ tiết phân tích điện ảnh giảng về bộ phim Heaven của đạo diễn Tom Tykwer, khi bị gọi lên phát biểu cảm tưởng, trong đầu anh ta lúc đó chỉ hiện ra cảnh người đưa sữa và cô bán hàng ân ái bên ghế, cuồng nhiệt tới mức những chai sữa phía sau va vào nhau kêu leng keng. Thế là, Chu Quân đứng bật dậy, nói: "Rất có lực! Rất căng thẳng! Góc quay cũng rất tuyệt… Chỉ thế thôi".

Những tiếng cười ngặt nghẽo và sự xấu hổ khi ấy lại như luẩn quẩn trong đầu, Chu Quân đột nhiên nhảy dựng lên, lắc đầu quầy quậy, từ chối: "Không đi! Không khéo lại bị điểm danh, không đi đâu".

Khánh Đệ hoàn toàn không để ý tới vẻ sững lại của Khương Thượng Nghiêu phía sau, và cả Lưu Đại Lỗi đang nhìn Chu Quân vò đầu bứt tai, ánh mắt trợn ngược, tiếp tục nài ép: "Được, có đi không có lại, lần sau đừng hòng nhờ em giúp".

Chu Quân lập tức xuống nước: "Chỉ nói vậy thôi mà. Anh đi, anh sẽ đi", nghĩ thế nào rồi lại ấm ức: "Ai cũng cười anh ngốc!".

Khánh Đệ mím môi, "Vậy lần này anh giả bộ giống một chút, khiêm tốn một chút".

Xuống lầu, Khương Thượng Nghiêu chắp tay sau lưng theo thói quen, Khánh Đệ cho hai tay vào túi, hà hơi, nói: "Trời lạnh quá".

Đang là tết Thanh minh, sắc trời ảm đạm xuất hiện những vệt màu trắng. Tuyết rơi nhỏ dần, những bông tuyết đậu trên mi, che đi tầm nhìn của cô.

Ánh mắt Khánh Đệ lướt qua ba chiếc xe đỗ theo thứ tự, bất giác nở nụ cười. Khương Thượng Nghiêu hiểu cô đang chê cười mình huy động quá nhiều lực lượng, ánh mắt tối lại, cũng lên xe theo.

Lúc đến đây, thực sự anh không dám chắc Khánh Đệ sẽ nghe lời cùng mình về Vấn Sơn. Sau khi biết cô sống cùng một nhiếp ảnh gia nghèo và hoàn cảnh của cô cũng chẳng khấm khá gì, anh hoàn toàn không ngờ rằng thần sắc trong mắt cô lại tốt hơn trước rất nhiều.

Nhớ tới căn phòng nhỏ được bài trí rất ấm cúng vừa rồi, anh không khỏi so sánh nó với căn phòng ký túc xá trước kia ở thôn Nam. Tim thắt lại, Khương Thượng Nghiêu chợt lên tiếng: "Xem ra, giờ em sống rất tốt".

"Cũng được." Khánh Đệ tỏ thái độ khiêm tốn.

Anh mím chặt môi. Nhìn thấy ánh mắt thăm dò của Lưu Đại Lôi ở ghế trước, anh lại nói: "Hai người… bạn kia của em cũng rất được".

Khánh Đệ nhìn anh cười, "Một trong hai người đó biết anh khá lâu rồi, vừa nãy chưa kịp giới thiệu, sư huynh của Bành Tiểu Phi là luật sư Nghiêm. Chín năm trước, anh ấy đã giới thiệu em với Iuật sư Nghiêm…".

Khương Thượng Nghiêu đột nhiên im bặt. Anh đã từng nghe chính luật sư Nghiêm kể lại quá trình thụ án vụ án của mình,nhưng cái tên Bành Tiểu Phi, có lẽ vì thời gian quá lâu, nhất thời anh không thể liên tưởng tới người đàn ông để trần nửa người, trông có vẻ nhanh nhẹn và giỏi giang kia.

Chín năm trước họ đã có giao tình gì với nhau? Tại sao chưa bao giờ thấy Khánh Đệ kể đến? Còn bây giờ sao lại sống cùng nhau? Sự ra đi của cô có liên quan gì tới Bành Tiểu Phi không?

Bao nhiêu câu hỏi cứ vấn vít trong đầu, Khương Thượng Nghiêu im lặng.

"Tình hình của bà thế nào?" Khánh Đệ hỏi.

Anh lắc đầu: "Hôm qua bà nói không khỏe, nằm trên giường cả một ngày, buổi tối vào nhà vệ sinh, ngã một cái… Nằm trong phòng cấp cứu từ hôm qua tới giờ, chưa có chuyển biến gì".

Sắc mặt Khánh Đệ trầm xuống, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đã lên đường cao tốc, hướng thẳng về phía Tây.

Chuyện cũ như rượu ủ quá ngày, chua và đắng.

Khi chiếc áo khoác với mùi hương quen thuộc choàng lên người cô, khi cánh tay đỡ đầu cô đang nặng nề chìm vào giấc ngủ ngả sang vai anh, khói bụi cùng hoa tuyết rợp trời như đang bị gió cuốn bay đi. Cô bỗng được quay về với tháng Năm năm đó, buổi sáng sớm ngày sinh nhật, anh cũng như thế, lặng lẽ, đỡ đầu cô dựa vào vai mình.

Giống như trong biển cô đơn, hai chiếc thuyền cuối cùng cũng nép vào nhau.

Buổi chiều, xe về đến Vấn Sơn.

Trong phòng dành cho bệnh nhân nặng của bệnh viện thành phố, Khương Phượng Anh nghe thấy tiếng bước chân liền đứng bật dậy. Có lẽ hai ngày nay chưa được chợp mắt, bà lảo đảo, cậu của Khương Thượng Nghiêu nhanh chóng đến đỡ chị đứng vững.

Khương Phượng Anh cũng đã gần sáu mươi tuổi rồi, sống qua nửa đời người, hai năm không gặp, trông bà càng già hơn. Nhìn Khánh Đệ bước tới gần, miệng bà mấp máy, khóe mắt ướt nhòe, nắm lấy tay Khánh Đệ, lúc lâu sau, lòng cảm khái biến thành câu hỏi thăm đơn giản: "Con về rồi".

Sự bỏ đi hai năm trước của Khánh Đệ có vẻ như là một quyết định đột ngột, cô thấy rất có lỗi với bà và mẹ Khương Thượng Nghiêu. Khánh Đệ băn khoăn không dám gọi một tiếng "Cô", sợ cách xưng hô xa cách đó khiến người ta đau lòng. Hơi nóng trong lòng bàn tay giờ bỗng chuyển lên tim, cô chăm chú nhìn người phụ nữ đối diện, không sao thốt nên lời.

Nhìn qua cửa kính vào phòng bệnh, bà vẫn trong tình trạng hôn mê, mu bàn tay đang truyền dịch gân xanh nổi vằn vện bên cạnh những đốm đồi mồi của người già. Đôi tay ấy đã từng dạy cô trồng hoa, đôi tay đã đeo vòng và nhẫn đính hôn cho cô. Vẫn là đôi tay này, vào ngày cô chuẩn bị bỏ đi, run rẩy đưa lên lau nước mắt cho cô, lo lắng hỏi: "Khảnh Đệ, sao thế? Nghiêu Nghiêu bắt nạt cháu à?".

Nước mắt Khánh Đệ không kìm được lăn dài xuống gò má, Khương Thượng Nghiêu đứng cạnh hỏi: "Bà thế nào rồi ạ?".

"Sau khi tan máu là bắt đầu truyền dịch, vừa rồi nghe tiếng mí mắt có động đậy. Bác sĩ nói cũng may đã đưa vào viện kịp thời, có điều tuổi bà đã cao, tình hình thế nào còn phải theo dõi thêm vài ngày nữa." Em họ Khương Thượng Nghiêu đứng bên cạnh trả lời.

Mợ Khương Thượng Nghiêu thấy anh quay về liền thở phào nhẹ nhõm, đẩy thuyền theo nước: "Theo dõi thêm, có lẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu. Nghiêu Nghiêu về rồi, Hiền Hiền đi làm đi, xin nghỉ phép một ngày chẳng biết bị trừ bao nhiêu nữa".

Khương Thượng Nghiêu phớt lờ vẻ mặt ngượng ngùng của cậu quay sang dỗ dành mẹ về nhà nghỉ, Khánh Đệ lau nước mắt, đứng bên cạnh cũng khuyên vào: "Cô, cô về nhà ngủ một lát đi, có chúng cháu ở đây rồi".

Mợ Khương Thượng Nghiêu lập tức giậu đổ bìm leo: "Cũng phải, có con trai con dâu chị ở đây trông bà rồi, còn gì không yên tâm nữa. Khánh Đệ, lần này về sẽ không đi nữa chứ?".

Trước kia cô cũng đã từng gặp mợ Khương Thượng Nghiêu, Khánh Đệ nghe vậy cũng chỉ cười đáp lễ, Khương Phượng Anh lúc này cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà tính toán với em dâu, đành dặn dò mấy câu rồi cùng cả nhà em trai ra về.

Chẳng lâu sau, Đại Lỗi và Tiểu Đặng đưa mọi người về đã trở lại, vào căn phòng nhỏ thấy Khương Thượng Nghiêu đang ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo phía đầu ghế sô pha nhắm mắt ngủ, họ liền rón rén lại gần. Đại Lỗi khẽ nói: "Chị dâu, ăn chút đồ đã".

"Hai người ăn gì chưa?" Ngửi thấy mùi cháo thơm phức, Khánh Đệ mới nhận ra mình rất đói. Mở ra xem, một đĩa cơm rang, một bát cháo tổ yến, túi đựng bên ngoài có logo của khách sạn Vấn Sơn. "Hai người vẫn còn nhớ tôi thích ăn thứ này sao?"

"Bọn em ăn rồi, mỗi người một bát to, còn mang về cho anh Khương một bát, chị dâu thích ăn cháo, à, còn cả nhà em nữa."

Bộ dạng ngượng ngùng của Lưu Đại Lỗi khiến Khánh Đệ tò mò: "Nhà em? Đại Lỗi, anh kết hôn rồi à?".

Tiểu Đặng cười khẽ, đấm Đại Lỗi một cái, nói: "Anh ta đang mong".

"Đâu phải mình tôi mong." Lưu Đại Lỗi không chịu, "Cô ấy không mong, sao lại cầm thẻ lương của tôi? Đây chẳng phải vì lo cho tương lai của chúng tôi sao? Chị dâu, chị nói xem có đúng không? À, cũng cùng một trường với chị dâu đấy, sau này sẽ làm giáo viên".

Khánh Đệ mở to đôi mắt, buông lời tán thưởng: "Thật không ngờ đấy. Đại học Sư phạm Nguyên Châu à?".

Đại Lỗi rụt rè gật đầu: "Sang năm tốt nghiệp rồi".

"Có cơ hội gặp nhau một chút." Khánh Đệ thổi thổi cháo, "Đúng rồi, Phúc Đầu có khỏe không?".

"To bằng nửa con bò, chị nói nó có khỏe không? Nuôi ở khu mỏ, ngày nào cũng ăn cả mâm thịt."

"Thế thì tôi yên tâm rồi. Cũng chẳng biết có thời gian về Dã Nam thăm cậu mợ không, tiện đi thăm Phúc Đầu luôn."

Khương Thượng Nghiêu từ trước tới nay vẫn không mấy nhẫn nại và yêu thương Phúc Đầu. Thời gian đầu sau khi đi, cô dặn Ái Đệ nếu có thời gian thì mang Phúc Đầu đến nhà cậu gửi, nào ngờ bảo vệ khu mỏ nhận lệnh ngăn cản, trong lúc cãi vã, Ái Đệ nổi điên, chạy về studio ảnh cưới ở Vấn Sơn lấy album ảnh, cắt hết toàn bộ xong gửi những bức ảnh Khương Thượng Nghiêu thiếu cánh tay, thiếu chân về lại khu mỏ.

Giờ nhớ đến chuyện ấy, Khánh Đệ vẫn thấy đau đầu.

"Chị dâu, lần này chị sẽ không đi nữa chứ?" Cuối cùng Đại Lỗi cũng không kìm được câu hỏi ấy, thấy Tiểu Đặng đứng cạnh húng hắng ho, cậu ta vờ như không nghe thấy, buồn rầu nói: "Thằng cha pêđê đó có gì hay? Cứ tưởng lợi hại lắm, nhìn thì cũng đẹp trai đấy, nhưng bộ dạng giống như đàn bà vậy. Hiếm khi anh Khương đang lửa giận phừng phừng mà có thể kìm nén lại được".

Khánh Đệ từ từ buông chiếc thìa trong tay xuống, vẻ mặt trịnh trọng: "Chu Quân là bạn thân của tôi, đừng nói linh tinh! Hơn nữa, những chuyện này không liên quan gì tới anh cả, cũng chẳng liên quan tới anh Khương của anh". Thấy Đại Lỗi ngượng ngập, cô dịu giọng, chuyển đề tài: "Tôi nhất định phải quay về đó. Cuối tháng này thi nghiên cứu sinh rồi, thi đỗ tôi sẽ học tiếp ba năm".

Đại Lỗi trợn mắt: "Thế có nghĩa là sau này chị sẽ không trở lại nữa à?".

Giọng cậu ta quả thực có hơi to, Khánh Đệ sợ sẽ kinh động đến Khương Thượng Nghiêu đang ngủ say, quay đầu lại nhìn, bắt gặp anh đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt ấy chứa đựng quá nhiều tâm trạng, thâm trầm phức tạp, cho dù nhanh chóng quay mặt đi, trái tim Khánh Đệ vẫn nhói đau khó kiềm chế.

"Có đồ ăn à?" Cô nghe thấy giọng anh trầm ấm, lại nghe thấy tiếng động, biết anh đang ngồi thẳng dậy.

Khánh Đệ trầm lặng cúi đầu ăn hết bát cháo, lòng vẫn nhói buốt vì sự đau khổ giằng xé trong ánh mắt ấy, nhưng cô cũng sợ vẻ lạnh lùng của ánh mắt kia. Thời gian đã hai năm rồi, người lạ rất đỗi quen thuộc này đã không còn là người mà cô có thể nắm bắt được suy nghĩ và hành động nữa, Khánh Đệ cân nhắc hồi lâu, rồi mở miệng nói: "Chu Quân là bạn thân của em, không phải như anh nghĩ đâu, anh đừng làm khó anh ấy".

Khương Thượng Nghiêu liếc cô một cái: "Không liên quan gì tới anh".

Khánh Đệ nghe thấy thế, hơi thở như tắc nghẹn, không để ý tới Lưu Đại Lỗi ngồi bên cạnh đang cố che giấu vẻ mặt không biết nói sao, chỉ chăm chú nhìn Khương Thượng Nghiêu cúi đầu ăn, hồi lâu mới buông lời đáp khô khốc: "Vậy thì tốt".

Buổi tối, Khương Phượng Anh mang cơm vào. Đến nửa đêm, cuối cùng bà cũng khôi phục được một chút ý thức. Nhìn Khánh Đệ ngồi bên giường, đôi mắt già nua mờ đục của bà như sáng bừng lên, cổ họng khẽ phát ra tiếng nói, giơ tay nhưng không sao giơ cao nổi, nửa khuôn mặt giật giật miệng mỉm cười.

"Bà…" Khánh Đệ áp tay mình lên bàn tay khô gầy của bà, không nói nên lời.

Khương Phượng Anh áp sát vào tai mẹ nói lời động viên: "Là Khánh Đệ, Khánh Đệ về thăm mẹ, mẹ phải mau khỏe đấy".

Khóe miệng bà khẽ run, ánh mắt dịu dàng như được an ủi.

Bao ngày thấp thỏm lo lắng, giờ nhìn người mẹ già nặng nề chìm vào giấc ngủ, cuối cùng Khương Phượng Anh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, khẽ lau nước mắt, sau đó khuyên hai người: "Về nhà ngủ đi, trông hai ngày rồi, buổi tối mẹ trông cho".

Ánh mắt Khương Thượng Nghiêu nhìn về phía Khánh Đệ, cô cố tình né tránh. Đi khỏi đây thì chỉ có thể cùng quay về căn hộ mới đã sửa sang xong, cô vốn định tìm một nhà trọ nhỏ cạnh bệnh viện nghỉ tạm, nên vội vã từ chối khéo: "Cô, cháu ở đây với cô, nếu buồn ngủ cháu sẽ ra ghế sô pha bên ngoài chợp mắt một lát".

Bà Khương đang định khuyên thêm, nhưng Khương Thượng Nghiêu đã nói: "Nhị Hóa đã đặt cho em một phòng ở khách sạn đối diện bệnh viện này, anh đưa em qua đó".

Không có sự cho phép của anh, Đại Lỗi sao dám tự ý quyết định, như thế cũng hợp lý, đúng với ý cô. Khánh Đệ đáp: "Vâng".

Sắp xếp đồ xong, cô cố ý giữ khoảng cách với anh, khách sáo nói: "Anh cũng về ngủ một giấc đi, mắt đỏ hết cả rồi". Đôi mắt đỏ vằn đó, ánh mắt khó đoán biết đó, vẻ mặt lạnh lùng đó đều khiến trái tim cô không thể bình tĩnh được.

Anh dựa người vào cửa nhìn cô, bao nhiêu lời muốn nói còn đang ngập ngừng nơi cổ họng, dường như khó có thể kìm nén được sự hỗn loạn ấy, bèn hắng giọng, nói: "Có gì gọi điện cho anh".

Sau khi đi ra, Khương Thượng Nghiêu đứng ngoài hành lang, hy vọng cánh cửa kia sẽ lưu luyến mở ra, một giây, hai giây, ba giây… Cuối cùng, cửa thang máy phía cuối hành lang bỗng "Tinh" một tiếng, từ từ mở ra.

Anh do dự, bàn tay giơ cao rồi lại nặng nề buông xuống, buồn bã rời đi.

Ngày hôm sau, bệnh tình của bà có chút tiến triển, không cần dùng máy thở nữa, có thể nghe rõ âm thanh yếu ớt phát ra từ cổ họng: "Khánh Đệ".

Biết bà vốn ưa sạch sẽ và thích dọn dẹp, Khánh Đệ giúp bà rửa mặt chải đầu. Bà hơi nghiêng đầu, nhìn cô qua khóe mắt, cố gắng nở nụ cười với cô. Nước mắt Khánh Đệ bất giác giàn giụa, giọng nói pha lẫn những tiếng sụt sịt: "Cháu rất khỏe, bà yên tâm. Đợi bà khỏe lại, cháu đón bà qua chỗ cháu chơi".

Bà mê man nói được mấy từ "Cháu…", sắc mặt như mong đợi, Khánh Đệ đoán được ý bà, bèn lắc đầu, phớt lờ ánh mắt như đang nhìn xuyên thấu tâm can cô từ phía sau, nói thật: "Cháu còn phải học nữa, không có tâm trạng nghĩ tới chuyện đó, một mình cháu rất thoải mái".

Bà thở phào một hơi, sau đó lại nhìn cô thương xót. Khánh Đệ cố cười: "Cháu thật sự rất tốt mà. Bán quần áo, viết văn, tiền kiếm được đủ nuôi sống mình. Buổi tối đến trường đại học bên cạnh nghe dự thính, thỉnh thoảng còn được xem một hai bộ phim. Bà yên tâm, bà nhé?".

Đợi bà ngủ say, Khánh Đệ gọi điện cho em gái, buổi chiều Ái Đệ cùng mẹ đến bệnh viện thăm bà.

Hai năm không gặp con, mẹ Khánh Đệ đương nhiên khóc lóc sướt mướt, nhìn bà lão nằm trên giường bệnh, mặt mày đau khổ thở dài liên tục, cằn nhằn Khánh Đệ: "Cuộc sống yên ổn thì không sống, đi xa như thế. Thời gian hai năm này, nói không chừng bà đã có phúc được bế chắt rồi, dù sau này nhắm mắt cũng chẳng có gì phải nuối tiếc".

Cũng giống như trước đây mỗi khi đối diện với sự bất lực của mẹ, lần này Khánh Đệ cũng vẫn trầm mặc như thế, chỉ có điều cô im lặng vì quá chua xót.

Ái Đệ liếc nhìn chị gái đang cúi gằm mặt, giọng trách cứ mẹ: "Xem mẹ kìa, những lời đó cứ quanh quẩn nói đi nói lại, mẹ không thấy chán à?".

Khánh Đệ đưa cho em gái số tiền mình mang về, "Cứ cầm lấy trước, sau này có chị sẽ gửi vào tài khoản của em".

Ái Đệ lập tức từ chối: "Chị ở bên ngoài khó khăn vất vả, tiết kiệm được chút tiền có dễ gì đâu?".

"Bảo em cầm thì cứ cầm đi. Chị có phải vì em đâu, vì mẹ chúng ta." Khánh Đệ không tiện phân trần, liền nhét tiền vào túi Ái Đệ, thở dài: "Sớm mua nhà rồi đón mẹ ra ngoài ở nhé".

Hai năm nay, Ái Đệ chẳng có dấu hiệu mang thai gì, nhà chồng ba thế hệ sống chung, quan hệ mẹ chồng nàng dâu, chị chồng em dâu khó có thể tốt đẹp được, cãi vã liên miên. Mặc dù trong điện thoại, Ái Đệ chẳng kể chi tiết, nhưng người con gái từng một thời nhan sắc rực rỡ giờ đã chất chứa ưu phiền, bộ dạng cố làm ra vẻ hạnh phúc trước mặt, khiến người làm chị như cô không khỏi xót xa.

"Năm nào cũng muốn mua nhà, năm nào giá nhà cũng tăng." Ái Đệ cười khổ, "Chị thì sao? Phải giữ lại một ít mà nộp học phí chứ?".

"Cũng chẳng biết có thi đỗ không, còn phải nửa năm nữa, thi đỗ, chị cũng có cách khác."

Tiễn em gái và mẹ xuống lầu, vừa lúc gặp mẹ Khương Thượng Nghiêu. Từng là hai bà thông gia, giờ mặt đối mặt, cả hai đều không giấu nổi vẻ gượng gạo, cùng thở dài.

Quay lại phòng bệnh, bà Khương ngập ngừng hỏi: "Bà thông gia… Mẹ cháu sao không ngồi thêm chút nữa?".

"Mẹ cháu vội về nhà nấu cơm, việc làm ăn của Tiểu Ái cũng không thể bỏ đó quá lâu." Khánh Đệ giải thích, "À phải rồi, cô ơi, anh Khương nói công ty có chút việc, tối mới đến".

"Ngày nào cũng không ở nhà, ở nhà thì trốn trong phòng một mình." Bà Khương đưa cho Khánh Đệ quả quýt đã bóc vỏ, buồn rầu nói: "Cũng tại cô, mỗi lần tức lên lại chẳng thể khống chế được, đánh rất đau".

Khánh Đệ im lặng không nói gì, chỉ chăm chú bóc sơ bên ngoài quả quýt. Bà Khương thầm than trong lòng, con bé này có lẽ thật sự không định quay về rồi. Chẳng nói chẳng rằng, rất giống với tính khí bướng bỉnh của bà, hoàn toàn không cho bản thân một con đường lui. Phụ nữ bướng bỉnh cũng đồng nghĩa với việc phải chịu tội, nghĩ đến cảnh cô trốn tới một nơi xa xôi, lòng thương xót: "Khánh Đệ, hai năm nay có ổn không?".

"Ổn ạ." Khánh Đệ nhìn người phụ nữ trước mặt cười, "Thời gian đầu cháu còn chưa quen, cũng may có bạn học giúp đỡ. Sau đó, bạn cháu ra ngoài thuê nhà ở với bạn trai, cháu cũng chuyển ra. Giờ đang ở gần Học viện Điện ảnh, quen rất nhiều bạn, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh ạ".

Những ngày tháng sống trong căn hộ dưới tầng hầm gần Học viện Điện ảnh là thời kỳ đen tối nhất với cô, nhưng cũng từ đó, trái tim khô héo vì yêu, trái tim bị tàn phá nặng nề của cô đã từ từ hồi sinh.

Các căn nhà trọ xung quanh đa phần là nữ sinh chuẩn bị thi đại học. Trên hành lang thường xuyên bắt gặp những thân hình mảnh dẻ đang tập ép chân, đi ra đi vào đều đụng phải những bộ mặt trẻ trung tự tin, tiếng cười tiếng nói vang lên không ngớt. Bầu không khí luôn luôn tràn ngập mùi hương của son phấn. Cô đã học theo các bạn cùng phòng cách đánh phấn trang điểm, cách trà trộn vào lớp để xem phim.

Trốn trong góc khuất của phòng chiếu phim trong Học viện Điện ảnh, đợi ánh sáng từ từ trải các mảnh đời khác nhau lên màn bạc, lần đầu tiên cô đã tập trung toàn bộ sự chú ý và hòa mình vào những buồn vui hợp tan trong đó. Sau này, cô dần dần khống chế tâm trạng để không bị cuốn theo những cảm xúc ấy, mà quan sát và cảm nhận sự hỗn độn của tính cách mỗi nhân vật trong từng câu chuyện, sự nặng nề của cuộc sống, sự cảnh tỉnh của tinh thần.

Mỗi một phút giây trải nghiệm, cô đều cảm thấy đau đớn.Nhưng, khi nỗi đau ấy qua đi, cô lại được đích thân chứng kiến quá trình lành lại của tâm hồn.

Trong mấy tháng ấy, lần đầu tiên Khánh Đệ ý thức được rằng cuộc sống hơn hai mươi năm qua của mình thật nhạt nhòa và cằn cỗi, đồng thời cũng đột nhiên nhận ra, cô đang đứng rất gần giấc mơ của mình.

"Vậy… không định quay về nữa phải không?" Khương Phượng Anh cũng đã có tuổi rồi, bà dần dần cảm thấy chẳng còn mặn mà với nhân thế nữa, bao nhiêu người xuất hiện, rồi bao nhiêu người ra đi, không nằm ngoài kết cục phân ly. Nhưng nhớ những ngày xưa, Khương Phượng Anh vẫn không tránh khỏi buồn bã: "Bọn trẻ các con, từng đứa, từng đứa bỏ đi… Khánh Đệ, xin con hãy nghĩ lại, bản tính của Nghiêu Nghiêu không xấu, từ nhỏ nó đã là đứa hiểu chuyện, chỉ nhất thời mê muội mà thôi".

Tay bà Khương khẽ run rẩy, ánh mắt thể hiện rõ sự cầu khẩn, Khánh Đệ chỉ biết nắm lấy tay bà, cắn chặt môi, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết nói: "Cô, cháu xin lỗi".

Nhớ lần trước khi hai người gặp nhau ở bến xe đối diện với trại giam Dã Gia Sơn, Khánh Đệ đã nói với bà Khương rằng "Cô, cháu xin lỗi, cháu không thể hứa với cô". Cô kiên quyết không từ bỏ.

Lần này cũng vẫn câu nói ấy, Khánh Đệ kiên quyết không quay đầu.

Một thứ tình cảm bị thời gian chia cắt ở hai bờ con nước, cô hôm nay và cô của ngày xưa đứng hai bên bờ nhìn nhau, không phải không buồn đau.

Khánh Đệ đi dạo quanh Vấn Sơn. Cảnh vật ở thành phố nhỏ này vẫn thế, có điều trên đường xuất hiện nhiều loại xe của thương hiệu nổi tiếng hơn. Cô bỗng nhận ra mình đang bước về hướng khu tập thể đường sắt, bất giác dừng chân lại. Là cảm giác xa cách mà gia đình cậu Khương Thượng Nghiêu vừa rồi mang đến khiến cô nảy sinh ý định đi về nơi mình đã từng rất thân thuộc ấy, hay do cảm giác nuối tiếc vẫn chưa thể buông tay?

Nhìn khắp nơi xung quanh, Khánh Đệ đang đứng trước Cung Văn hóa Đường sắt. Vẫn vắng vẻ như chín năm về trước, khi ấy, cũng chính nơi này, bốn người bọn họ đã đứng đợi cô từ từ xuất hiện trong bóng tối. Hai người họ tay đan chặt vào nhau, tình cảm ngọt ngào như chẳng quan tâm tới ánh mắt của người khác, hình ảnh đó đã từng giày vò trái tim hèn nhát tự ti của cô không biết bao nhiêu lần, cho tới tận khi cô và anh có được cái ôm hôn đầu tiên ở thôn Nam, ánh bình minh chiếu sáng trái tim người con gái đang yêu, lúc ấy sự ảm đạm trong tình cảm của cô mới dần được dỡ bỏ.

Tất cả đều đã qua rồi.

Khánh Đệ lặng lẽ cúi đầu quay lại, bất chợt nghe thấy tiếng ai đó gọi: "Nhạn Lam". Cô cứ nghĩ mình đang hoang tưởng, nhưng khi tiếng gọi gấp gáp thứ hai vang lên, cô kinh ngạc quay đầu.

Cung Văn hóa Đường sắt vào khoảng bảy, tám giờ tối, những đám đông loanh quanh trước rạp chiếu phim, một người phụ nữ trung niên vừa cất tiếng gọi "Nhạn Lam" vừa đuổi theo, rồi vội vã kéo áo cô gái phía trước lại.

Bóng dáng quen thuộc khiến Khánh Đệ dừng bước, ngay sau đó cô cũng chạy đuổi theo.

Cô gái bị túm áo kia tóc buộc cao, mặt đỏ bừng cố giằng ra khỏi người đang túm chặt áo mình. Người phụ nữ trung niên cố gắng níu chặt, cầu khẩn: "Nhạn Lam, về nhà với mẹ đi. Mẹ làm nhiều món lắm. Con xem". Một tay lần tìm trong túi áo, nhưng chẳng có gì: "Con xem, con xem, rất nhiều tiền, đều dành mua đồ ngon cho con và Trình Trình đấy".

Tim Khánh Đệ đập thình thịch, chạy lên mấy bước, chỉ nghe thấy cô gái ấy khẽ tiếng giải thích: "Bác nhận nhầm người". Hai người đi cùng cô gái cũng nói: "Bác gái này, đầu óc bác có vấn đề à, giữ bừa người trên phố thế".

48. Tập 2 - Chương 48

Mặc cho những người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, người phụ nữ trung niên vẫn cầu khẩn không thôi, tay bà túm chặt nhất quyết chẳng buông. Có lẽ bà túm chặt quá, cô gái kia đau tới mức chảy cả nước mắt "Cháu không quen bác".

Một người đi cùng cô ấy không thể kiên nhẫn được hơn, giơ tay ra đẩy, người phụ nữ trung niên bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, sững lại, miệng gào khóc gọi tên "Nhạn Lam" rồi lao về phía trước.

Trong nháy mắt, trái tim Khánh Đệ nhói đau, liền lao đến kéo người phụ nữ lại: "Cô Diêu".

Người đang vùng vẫy trong lòng cô lúc này chẳng phải mẹ của Nhạn Lam sao?

Có thể nhìn thấy bà được chăm sóc khá tốt, quần áo sạch sẽ, hai má đỏ hồng, chỉ có thứ duy nhất trông khác người thường là đôi mắt. Đôi mắt với những tia sáng hoảng loạn, nhìn chằm chằm cô gái có đuôi tóc buộc cao xa xa phía trước, tướng mạo rất giống Nhạn Lam.

Đối phương có lẽ bị làm cho sợ hãi, lùi về phía sau mấy bước, một người đứng bên cạnh cô gái đó lại lên tiếng chỉ trích Khánh Đệ: "Phiền cô, nhà có người điên thì giữ cho kỹ, đừng để người ta trốn ra ngoài dọa người khác".

Khánh Đệ chẳng thèm để ý tới anh ta, miệng liên tục nói: "Xin lỗi", tay ôm chặt mẹ Nhạn Lam đang chực nhảy vọt ra ngoài, tay kia cuống cuồng lục tìm di động trong túi áo.

Số điện thoại ấy sớm đã khắc sâu trong đầu cô, vừa bấm gọi một giây đã thấy đối phương trả lời, Khánh Đệ chưa kịp nói gì, miệng hét lên một tiếng, mẹ Nhạn Lam cắn vào tay cô một cái, gào thét: "Nhạn Lam", rồi lao vào đám người phía trước ôm lấy cô gái kia.

Khương Thượng Nghiêu có lẽ cũng đang đi tìm người., nghe tiếng gọi thảng thốt "Nhạn Lam" vọng vào điện thoại, chỉ hỏi cô: "Đang ở đâu?".

"Cửa Cung Văn hóa Đường sắt." Khánh Đệ vừa trả lời vừa cất bước chạy đuổi theo.

"Anh sẽ đến ngay, em đừng ở gần cô ấy quá."

Khánh Đệ chạy qua quán trà sữa và cửa hàng kẹo, theo sát mẹ Nhạn Lam. Mất dấu cô gái giống con gái mình, mẹ Nhạn Lam càng lúc càng đau lòng, ánh mắt thất thần, dáo dác nhìn về phía trước, từng bước, từng bước đến chỗ quầy bán vé.

Chỗ bán vé bây giờ không còn giống như hồi bà còn làm nữa. Bên trong là một dãy máy tính, trên màn hình hiện Iên số ghế và hàng ghế còn trống. Bà nhìn xung quanh, sau đó ngồi xổm xuống phía dưới cửa sổ, lục tìm trong thùng rác bên cạnh, sau đó kinh ngạc như phát hiện ra thứ gì đó. Khánh Đệ tiến sát lại nhìn, thì ra là mấy tấm vé đã bị xé nát.

"Mua vé à?" Mẹ Nhạn Lam đột nhiên quên mất cô là người vừa ngăn cản bà, nhìn Khánh Đệ cười hiền hòa: "Hihi, đây, đây".

Khánh Đệ dùng tay che nửa mặt, nước mắt chảy qua các kẽ ngón tay, một tay run run đưa ra, thận trọng cầm lấy mấy tấm vé nghẹn ngào: "Cảm ơn".

Di động đổ chuông, Khương Thượng Nghiêu hỏi: "Đang ở đâu? Anh đến rồi".

"Đang ở chỗ bán vé, em trông đây rồi."

Đầu dây bên kia ngập ngừng vài giây, rồi khẽ hỏi: "Có phải cô Diêu đánh em không?".

Khánh Đệ khịt khịt mũi, lắc đầu nói: "Không, em không sao".

Khi tìm thấy họ, Khánh Đệ đang lục tìm thùng rác cùng mẹ Nhạn Lam. Người ngồi xổm, người ngồi bệt, họ thỉnh thoảng nhìn nhau phá lên cười, khiến những người xung quanh phải ngoái đầu nhìn lại. Khương Thượng Nhiêu nhìn quanh một lượt thấy mấy người bảo vệ đi về phía họ, Đại Lỗi không đợi anh lên tiếng, đưa hai người anh em bước lên cản lại.

Khương Thượng Nghiêu chầm chậm đi tới, cũng ngồi xổm xuống, cười khúc khích hỏi: "Đang làm gì thế?".

Nụ cười rạng rỡ của anh thân thuộc như ngày nào, Khánh Đệ khẽ sững lại: "Bán vé mà".

Không đợi anh nói, mẹ Nhạn Lam đưa cho anh đống giấy vụn trên tay: "Nào, vé đây".

"Cô Diêu, hết giờ làm rồi, về nhà nấu cơm thôi." Khương Thượng Nghiêu nhẹ nhàng dỗ dành.

Mẹ Nhạn Lam khẽ khựng lại, sau đó như nhớ ra điều gì đứng phắt dậy phủi quần, vội vội vàng vàng nói: "Trình Trình đi học về, chắc là đói rồi", nói xong liền gạt hai người ra, lao về phía trước.

Khương Thượng Nghiêu giơ tay kéo cô lại, "Cô Diêu, Cảnh Trình hôm nay ở lại lớp rồi. Đừng vội, cháu đưa cô về".

Dỗ dành đưa mẹ Nhạn Lam vào ghế sau xong, Khương Thượng Nghiêu lên phía trước một bước: "Anh ngồi giữa. Cô ấy lúc hiền dịu lúc hung hăng, không biết khi nào sẽ nổi cáu".

Khánh Đệ do dự một lát, rồi cũng lên xe theo.

Mẹ Nhạn Lam vui vẻ đập vào cửa kính xe, reo lên: "Về nhà nấu cơm cho Cảnh Trình thôi". Khương Thượng Nghiêu liên tục vâng dạ, cuối cùng cũng dỗ dành cho bà yên lặng trở lại.

Lúc này anh mới quay đầu sang, nói với Khánh Đệ: "Vừa rồi làm em sợ phải không?".

"Không, có điều lúc đầu em cứ nghĩ em nhận lầm người."

"Hai năm nay cô ấy nếu bình thường thì lại hung hăng hơn trước nhiều, còn khi nghiêm trọng, cô ấy sẽ nhớ tới tất cả những chuyện ngày xưa. Cô ấy đã lén ra ngoài mấy lần rồi, lần trước gặp ở cổng khu tập thể đường sắt, vừa rồi nhận được điện thoại của viện điều dưỡng, anh cũng đoán là cô ấy ở gần nhà, vừa mới đến nhận được điện thoại của em." Anh vừa nói vừa lật tìm trong túi, không tìm thấy khăn giấy, đành dùng tay áo vest lau nước mắt trên mặt Khánh Đệ: "Mặt lem nhem hết rồi".

Không kịp đề phòng, Khánh Đệ quay sang nhìn anh, sự quan tâm ân cần quen thuộc trong đôi mắt ấy khiến trái tim cô nhói đau, cố vội vàng cúi đầu lau quệt những vết nhọ trên mặt che giấu nói: "Nhớ lại được có nghĩa là cô ấy đang chuyển biến tốt, từ từ sẽ ổn, anh đừng lo".

Trầm mặc vài giây, sau đó anh nói tiếp: "Không vội. Bình thường anh cũng chẳng quan tâm được tới cô ấy. Chỉ có thể thuê thêm hai hộ lý đặc biệt để chăm sóc riêng thôi. Hôm nay thật không may, cuối năm rồi nên một người nghỉ phép, một người ra ngoài có việc…".

Lời chưa dứt, di động báo có tin nhắn, Lưu Đại Lỗi ngồi phía trước quay đầu xuống nhắc: "Anh Khương".

Khương Thượng Nghiêu mở tin nhắn: "Lão đại, anh nói chuyện của người khác ít thôi, nói chuyện của mình đi. Dù chỉ hỏi xem hai năm qua chị ấy sống thế nào cũng được, không hỏi chuyện đó thì cũng nên hỏi thăm chị dâu một câu, giờ chị ấy đang yêu ai? Tên pêđê hay tên trần như nhộng kia?".

Nhị Hóa ngồi bên ghế lái phụ mặt mày nghiêm túc, nháy mắt với anh qua gương chiếu hậu, Khương Thượng Nghiêu cụp mắt xuống.

Nếu tình yêu là sợi dây thừng, thì trái tim anh lúc này đang giăng trong sự rối loạn của sợi dây ấy. Càng nhớ nhung, sợi dây đó lại càng thắt chặt hơn, khiến lồng ngực ngột ngạt, cổ họng nghẹn ngào.

Anh không thốt nên lời, dù là giải thích chuyện quá khứ hay kể lại những gì xảy ra trong hai năm xa cách, hoặc thăm dò tình hình của cô bây giờ.

Cho đến khi đưa mẹ Nhạn Lam đến viện điều dưỡng, lại đưa Khánh Đệ về khách sạn, sau khi tạm biệt, tiếng đóng cửa vang lên bên tai như tiếng sấm nổ, mọi ý thức của anh mới được đánh thức. Anh ngập ngừng đứng trước cửa phòng cô, sau đó quyết định bước lên gõ cửa.

Đúng lúc Khánh Đệ mở cửa ra, anh cố gắng len vào trong, thì bắt gặp ánh mắt ngơ ngác và kinh ngạc của cô, anh hỏi: "Không vì sự chìm nổi của thế sự mà thay đổi niềm vui nỗi buồn của bản thân, câu này em nói phải không?".

Khánh Đệ lùi lại phía sau một bước, cả mắt và miệng đều mở to. Không đợi cô trả lời, Khương Thượng Nghiêu tiến lại gần rồi ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, hỏi: "Trong những tấm ảnh mà em gái em gửi tới có viết câu này, anh không tin Ái Đệ khi viết giấy nhắn cũng tỉnh táo rõ ràng giống em như thế".

Câu đó đúng là cô nói trong điện thoại. Và nó cũng chính là suy nghĩ của cô. Khi nói câu đó, cô đã sắp xếp lại mười năm tuổi xuân của mình, chuẩn bị đóng gói và treo nó lên cao.

Không cần một lời nào, Khương Thượng Nghiêu nhìn thấu câu trả lời trong mắt cô.

Đã từng có thời, đôi mắt trong veo ấy nhìn đăm đăm như thấu vào tận tim anh, nói "Em thích".

Bây giờ, vẫn là đôi mắt với sự khẳng định đó nói với anh rằng: "Thà đừng gặp lại".

Lời nói như con dao nhọn đâm thẳng vào ngực, khoét sâu vào da thịt anh.

"Sao em có thể nhẫn tâm như thế?" Miệng anh như cười,song nước mắt chỉ chực rơi xuống.

Khánh Đệ mấp máy, nhưng rồi lại cắn chặt môi vì giọt nước nơi khóe mắt của anh. "Em nghĩ…"

Anh đột nhiên tiến thêm một bước, giơ tay kéo cô vào lòng, giơ tay giữ chặt cằm cô, hơi thở nặng nề, bộ dạng buồn thảm chán ghét lại pha chút giảo hoạt, tức giận: "Em làm được thật rồi đấy, không nói không rằng, biến mất như làn khói".

"Anh bỏ tay ra." Khánh Đệ hít thở khó khăn, nhả từng chữ cũng chẳng dễ dàng, "Buông tay!".

Khương Thượng Nghiêu làm như cô muốn, nhưng thuận thế đẩy cô ngã lên giường. Khánh Đệ áp sát vào thành giường hoảng sợ, giật lùi về bên kia, nói với giọng cảnh cáo: "Khương Thượng Nghiêu, anh mà dám động vào tôi…".

Sự ác ý sai khiến anh đập vụn vẻ kiêu ngạo của mình, xé nát bộ mặt lạnh lùng kia của cô, để cô lại dịu dàng nằm dưới thân hình run rẩy của anh như trước. Mỗi lần anh tiến thêm một bước, suy nghĩ độc ác đó lại tăng thêm một phần. Khi áp sát vào người cô, ánh mắt trừng trừng nhìn cô bỗng dịu dàng hơn, những hoài niệm bị giam chặt trong ký ức như được giải phóng. Ngồi xổm xuống giữa hai đầu gối cô, rất lâu sau, anh khàn giọng nói: "Anh không dám".

Ngay đến câu "Em có nhớ anh không?", anh cũng chẳng dám mở lời.

"Khánh Đệ, em cũng thấy rồi đây, mẹ Nhạn Lam giờ thành ra thế này, em thử nghĩ xem, dưới suối vàng tâm trạng hai chị em Nhạm Lam sẽ ra sao. Năm đầu tiên khi mới ra tù, anh đã thề rằng, những kẻ đã hại cả gia đình cô ấy tan cửa nát nhà đều không thoát khỏi sự trừng phạt. Bản thân anh phải ngồi tù chịu tội, anh có thể cho qua, nhưng những chuyện bọn chúng làm với họ, anh không thể bỏ qua. Trước kia em thường nói anh ngủ không yên giấc, đó là vì em không hiểu, thỉnh thoảng vừa nhắm mắt lại, bộ dạng toàn thân máu me be bét của Cảnh Trình lại hiện lên trước mắt anh." Dòng máu đó cứ tràn ra khắp giấc mơ của anh, liếm láp lương tâm anh. Khương Thượng Nghiêu hít một hơi thật sâu: "Anh có trách nhiệm. Những việc cần làm nhất định phải làm, bất kể mọi giá. Em oán trách anh, giận anh, được, nhưng đừng tàn nhẫn như thế, hoàn toàn phớt lờ tháng ngày hai năm chúng ta bên nhau".

Sau khi Khánh Đệ bỏ lại tất cả ở Vấn Sơn, sau khi em gái cô được lệnh xé nát những bức ảnh cưới và gửi kèm câu nói tàn nhẫn đó cho anh, sau khi biết cô đang sống chung với người khác, anh cũng muốn học theo

cô làm như thế, từng bước, từng bước nhanh chóng quên đi muôn vàn ký ức đẹp đẽ. Nhưng có đôi lần, dù xung quanh yên tĩnh hay ồn ào tiếng cười nói, anh đều dâng lên cảm giác không hiểu mình đang ở đâu, rồi cả cảm giác lạnh lẽo đau khổ nữa, chỉ bởi không có cô bên cạnh.

"Em nghĩ, khi đi em đã nói rất rõ ràng rồi." Sự gần gũi thân mật như thế khiến tim cô đập nhanh hơn. Anh vẫn có sức ảnh hưởng nhất định đối với cô, dù chỉ là ánh mắt cầu xin sự tha thứ. Khánh Đệ cắn chặt răng, không kìm được đưa tay lên chạm vào má anh: "Em nghĩ anh cũng có thể hiểu. Từ trước tới nay em chưa từng ngăn cản anh chuyện gì. Mặc dù em thường xuyên nhắc nhở anh, phải cẩn thận, phải bảo vệ bản thân. Nhưng việc em bỏ đi tuyệt đối không phải vì chuyện đó, mà vì anh đã không còn là anh nữa. Nói cách khác, anh không còn giống người mà em đã yêu. Mẹ anh nói anh chỉ vì một phút lầm đường lạc lối, không phải thế. Con người nếu đã sống, không thể không có tín ngưỡng của riêng mình, kiên định, không bao giờ hối hận. Loại tín ngưỡng này là chính nghĩa dẫn đường, đưa ta tiến về phía trước theo hướng tích cực. Chẳng phải anh không có, nhưng thứ tín ngưỡng của anh tiêu cực, hỗ trợ cho hận thù, cho lòng ham muốn trong anh. Khi anh xoay xở vất vả để xử lý mối quan hệ giữa em và người phụ nữ đó, anh có thể tưởng tượng được em thất vọng thế nào không? Anh có tin vào tình yêu không? Anh không tin, anh chỉ đang hưởng thụ".

"Khánh Đệ!" Anh vội vàng nắm chặt tay cô, hoảng hốt giải thích: "Không phải như những gì em nói. Có lẽ anh đã phụ lòng tin của em, nhưng anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em. Anh biết em có ý nghĩa thế nào với mình…".

"Em hiểu, anh mang trong lòng tâm lý đầu cơ, anh muốn dùng mưu mẹo, muốn đạt được lợi ích nhiều nhất trong sự cân bằng chung." Cô mím chặt môi, cố gắng nén những giọt nước mắt chực trào ra: "Chưa bao giờ em nghĩ, sau khi cho đi tất cả, em vẫn là đối tượng được lựa chọn của anh. Anh trước kia không như thế, em rất thất vọng khi anh biến thành một người mà em hoàn toàn chẳng quen biết, theo đuổi tiền tài danh vọng, nhưng bị nó cắn lại. Tình không nặng, ý chẳng vững, thì sao có thể yêu nhau?".

Tình không nặng, ý chẳng vững. Lời trách móc đó khiến anh run rẩy, ngẩng lên nhìn đôi mắt ướt nhèm của cô, tình yêu và sự không cam chịu thiêu đốt lồng ngực anh. "Khánh Đệ, anh sai rồi.Không chỉ sau khi em đi, thậm chí ngay cả trước khi em phát hiện ra, anh cũng biết mình đã sai. Việc anh lừa dối em, cũng vì sợ em phát hiện ra, em sẽ thất vọng. Nhưng, anh là một người đàn ông, anh có trách nhiệm không thể lẩn tránh, nếu anh không cố gắng vượt lên, anh sẽ chẳng có cơ hội để hoàn thành tâm nguyện. Nếu lời thề trước mộ chị em Nhạn Lam không thực hiện được, cả đời này anh chẳng thể sống yên. Khánh Đệ, xin em hãy hiểu cho anh. Khi anh sa cơ lỡ bước em đã ở bên anh, giờ…" Giọng anh mỗi lúc một nghẹn ngào.

Khương Thượng Nghiêu cứ nghĩ rằng mình đã đi đủ xa trên đường, nhưng không ngờ vẫn còn loanh quanh dưới cầu thang. Cái giá mà anh phải trả quá lớn, và thứ tốt đẹp nhất anh đã mất chính là cô.

"Em có thể hiểu." Khánh Đệ khẽ nhắm mắt, song không sao khép lại được cảm giác nghẹt thở đang ào ào ùa tới. Trách nhiệm nặng nề, nhưng cũng khiến tình yêu gắn kết tương lai của hai người càng thêm nặng nề. Vì vậy, cô tác thành cho anh, một mình lên đường. "Em không đẩy anh xuống địa ngục, ngược lại, sự ra đi của em có thể giảm bớt gánh nặng trên vai anh, khiến anh tiến được xa hơn. Đối với em, nó cũng là việc tốt, em có thể đi tìm cái mà em muốn."

Anh đã không còn được cô cần đến nữa. Khương Thượng Nghiêu đón nhận sự thật ấy lần nữa, trái tim vẫn đau đớn tới khó thở.

Ánh mắt anh nhìn xuyên qua ký ức, Khánh Đệ đang vẫy tay tiễn bọn trẻ khi tan học, ánh nắng chiều nhảy nhót trên tóc cô. Cô ngước nhìn anh khi anh lắp xong chiếc chụp đèn, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc. Cô nâng niu chiếc lá đỏ nhận từ tay anh. thận trọng như đang cầm báu vật, nước mắt khẽ rơi, nói trong niềm vui sướng "Em thích…".

"Lẽ nào nói… thế là hết rồi?"

Khánh Đệ quay mặt đi, mím chặt hai môi, không dám nỏi dù chỉ một từ. Chỉ cần mở miệng lúc này, trái tim như sắp nhảy khỏi lồng ngực của cô, từ lâu vẫn luôn chìm đắm trong tình yêu của anh kia, sẽ nhảy vọt ra ngoài, và nhanh chóng vỡ tan thành trăm nghìn mảnh.

Thế là, cô nhìn anh, lẳng lặng gật đầu.

Mấy ngày sau, Khương Thượng Nghiêu sai Tiểu Đặng và Đại Lỗi đưa Khánh Đệ về.

Trước khi lên xe, cô quay đầu nhìn lại thành phố phủ sương mù, như nhìn thấy mình thời thiếu nữ đang bước đi trên con đường thân thuộc ấy. Yêu say đắm một thời, tuổi thanh xuân coi như đã không lãng phí. Mắt Khánh Đệ dần mờ đi, cuối cùng mỉm cười, buồn và cảm khái.

Trên đường quay về, Lưu Đại Lỗi không ngừng kể lể về cuộc sống và những việc mà Khương Thượng Nghiêu trải qua trong hai năm qua, muốn cố cứu vãn lần cuối cùng, nhưng sự buồn bã của cô cùng với quê hương đang lùi dần về phía sau, rồi từ từ chìm xuống.

Trước khi đi, Lưu Đại Lỗi vẫn thấy không cam tâm, bèn nói: "Chị dâu, anh Khương như thế… Chị cũng thật nhẫn tâm quá".

Nhẫn tâm, đây là từ đánh giá về mình lần thứ hai cô nghe

Trời đất làm chứng, tình yêu của họ, ngay từ khi bắt đầu đã không công bằng rồi. Anh có quyền lựa chọn yêu hoặc không yêu cô, còn cô, chỉ có lựa chọn yêu nhiều hay yêu ít mà thôi. Nhẫn tâm với anh, ai biết cô còn tàn nhẫn hơn với chính bản thân mình.

"Đừng gọi tôi là chị dâu nữa."

Bị cô trả lời như thế Đại Lỗi vô cùng tức giận, đá chân bỏ đi.

Khánh Đệ nhìn bộ dạng giận dỗi trẻ con của cậu ta, bất giác bật cười. Hơn mười năm trước, cô vốn nghĩ tình yêu thật nhẹ nhàng, chỉ cần nhớ tới nụ cười của người ấy thôi cũng khiến mình vui sướng. Nhưng, không phải thế, trong tình yêu có quá nhiều hiện thực, hai người sống gần ba mươi năm trên đời này, áp lực lớn vì thế mà chìm.

Đi chưa đến một tuần, tòa nhà cũ trên đường Song Hòe Thụ vẫn thế. Dưới lầu, những cửa hàng đồ nướng, thịt xiên nướng bày cùng các quầy rau trên đường, rất đỗi thân quen.

Cảnh tượng bình an nơi đây chẳng thể khiến cô bớt chán nản. Khánh Đệ ngồi trước quầy gọi một bát canh, đột nhiên cảm thấy bản tính của mình giống mấy mầm rau được cậu cắm bừa xuống đất, không cần phải chăm bón quá nhiều, chỉ cần có ánh nắng mặt trời, nó sẽ mạnh mẽ vươn lên.

Lên trên lầu, cô mang tất cả những đặc sản quê nhà vào bếp, mở tủ lạnh ra xem, vốn nghĩ nó sẽ thảm thiết tới mức chỉ còn lại vài lon bia, nào ngờ đủ loại rau xanh và thức ăn đập thẳng vào mắt cô.

Cô gọi điện cho Đàm Viên Viên, hẹn cô ấy chủ nhật đến lấy đặc sản, sau đó mở máy tính. Vừa lên WangWang (1), tin nhắn tới tấp hiện ra, ngoài mấy tin hỏi số đo thì đa phần đều là tin giục giao hàng.

Thời gian đầu khi đến thành phố Tứ Cửu, cô chỉ có hai người bạn, một là Đàm Viên Viên, người nữa là chị Chu đã liên lạc qua thư từ lâu. Khi Khánh Đệ chưa tìm được phòng trọ vừa rẻ vừa phù hợp, còn đang sống trong căn hộ dưới tầng hầm, qua một lần chị Chu mời đi ăn cơm, cô đã quen Chu Quân, em trai của chị ấy, mở cửa hàng bán đồ nam trên mạng Taobao, đồng thời là nhiếp ảnh gia của tạp chí thời trang.

(1) WangWang là cửa sổ Chat trên kênh bán hàng qua mạng Taobao.

Lúc đó, Khánh Đệ đã quyết định thi nghiên cứu sinh, đang định xin nghỉ việc để tìm một công việc văn phòng gần thôn Trung Quan, vừa tiết kiệm thời gian đi lại để viết văn, vừa có thời gian rảnh để chuẩn bị cho kỳ thi.

Chu Quân nói nhân viên kinh doanh của cửa hàng trên mạng Taobao vừa xin nghỉ việc, đồng thời căn hộ anh ta thuê còn trống một phòng, Khánh Đệ đột nhiên nảy ra suy nghĩ.

Sau khi xin nghỉ việc, như lên phải thuyền giặc, Khánh Đệ hối hận vô cùng. Cửa hàng quần áo ở Taobao của Chu Quân đâu phải công việc chính của anh ta, rõ ràng anh ta chỉ coi nó là nghề tay trái. Ngoài chạy xuống xưởng kiểm tra đơn hàng, những việc khác anh ta chẳng buồn quan tâm. Bốn người phụ trách việc bán hàng trên mạng là Song Nhi, Tiểu Chiêu, A Châu, A Bích, một mình cô phụ cả bốn vùng.

Bên ngoài ban công đã được quây kín thành văn phòng làm việc, hai chiếc máy tính đặt ở một đầu, đầu kia làm thành kho chứa đồ. Khánh Đệ căn cứ vào đơn đặt hàng, ngồi xổm dưới đất bận rộn hơn một tiếng đồng hồ, đối chiếu mã hàng và màu sắc xong, gọi điện cho bên chuyển phát nhanh, sau đó sắp xếp lại số

hàng chuẩn bị chuyển đi cho gọn gàng, đến khi ngẩng lên đã hơn bốn giờ rồi. Trên WangWang vẫn có mấy người đang đặt hàng, còn phải dùng lời lẽ để thuyết phục một khách hàng chuyển từ đồ trung bình sang mua đồ cao cấp, sau đó cô bắt đầu thu dọn phòng.

Khi Chu Quân trở về, Khánh Đệ đang lau sàn phòng thứ hai.

"Về mà không gọi điện báo một tiếng, để anh mua thêm ít thức ăn." Chu Quân đặt thẳng chân lên chỗ sàn nhà cô vừa lau.

"Này..." Khánh Đệ quay đầu lại, "Sao chân anh bẩn thế?".

Cô vòng chổi lau lại, Chu Quân vội nhảy vào bếp tránh: "Xem kìa, lại bắt đầu nổi nóng rồi. Anh đã sớm biết mà, quá trình tự tu dưỡng và khai phá bản thân là một quá trình gian khổ".

"Anh có thể không lên cơn không? Nhị sư huynh, em hỏi anh, nhà cửa sao thối thế này?"

"Mấy hôm trước nhà vệ sinh bị tắc."

"Thế còn cửa hàng của anh thì sao? Năm ngày chẳng gửi hàng đi gì cả, bao nhiêu người hủy đơn hàng, anh có vào xem không? Rốt cuộc anh kiếm tiền hay em kiếm tiền?"

Tiếng túi nilon sột soạt, Chu Quân cao giọng: "Mở cửa hàng ảo đó là để tồn tại, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, người ta phải chú trọng vào cuộc sống, trân trọng cuộc sống!". Anh ta kéo tấm rèm cửa màu xanh ra, thò đầu qua cửa bếp chật hẹp, đắc ý nói: "Hôm kia vừa nhận được một đơn hàng chụp ảnh cưới, ngoại cảnh, thế là vui vẻ rồi".

Nhiếp ảnh gia hạng hai như Chu Quân thì lương không cao, chụp các trang nội dung trong tạp chí chỉ được vài trăm tệ một tấm, đành phải dựa vào các mối quan hệ để làm thêm kiếm sống bên ngoài. "Bao nhiêu tiền?"

Chu Quân "ồ" lên một tiếng, rồi nhanh chóng quay vào trong bếp.

Khánh Đệ đuổi theo vào bếp truy hỏi, anh ta bất lực trả lời: "Bạn bè giới thiệu, nghĩa vụ thôi". Thấy sắc mặt Khánh Đệ sầm xuống, anh ta vội vàng giải thích: "Đều là những người quen trong nghề, chỉ chụp ngoại cảnh ngay ở công viên phía trước, đến đèn chiếu sáng người ta cũng mượn được mang tới, anh còn mặt mũi nào mà hỏi tiền nong nữa?".

Danh ngôn sống mà Chu Quân thường xuyên nói chính là: "Người sống theo tiếng gọi của tâm hồn không phải kẻ điên, mà xuất thần". Có điều, với người không có tài năng thực sự như ta thì đương nhiên cả đời nỗ lực cũng khó xuất thần được. Nhưng, cho dù là kẻ điên đi nữa, tiền vẫn chẳng quan trọng, quan trọng là cơ hội.

Khánh Đệ ôm chổi thở dài, nhắc nhở: "Sắp Tết rồi, ra Tết phải trả tiền thuê nhà. Nửa phần em, em vẫn đang tích cóp, còn anh?" Tiền thuê nhà nửa năm nộp một lần, sống ở thành phố thật chẳng dễ dàng, tiền thuê nhà cũng khiến người ta phải kinh ngạc.

"Người sống vẫn có thể bị ngạt thở vì nước tiểu?" Chu Quân hoàn toàn không quan tâm, "Dọn cơm ăn, chút nữa sẽ nói chuyện nghiêm túc với em. Bành Tiểu Phi tan sở sẽ đến ăn cơm đấy".

49. Tập 2 - Chương 49

Chuyển đến đường Song Hòe Thụ không lâu, cô gặp lại Bành Tiểu Phi cạnh tiệm vịt quay khi đang ăn cơm. Mấy năm trước, Bành Tiểu Phi đã vứt bỏ công việc nền tảng chính trị mà bố sắp xếp cho mình, lưu lạc tới phương Bắc và đến với thành phố Tứ Cửu, giờ đang làm tư vấn pháp luật cho một công ty máy tính ở thôn Trung Quan.

Nói ra thì, bố mẹ Chu Quân cũng làm việc ở Tây Chính, hai người bọn họ thật sự có duyên với nhau. "Vì muốn cảm ơn Bành cách cách nửa đêm cứu giá, giúp chúng ta thông toa lét, anh đã nuôi anh ta năm ngày nay rồi. Tên đó thật đáng thương, nhìn thấy đồ ăn Tứ Xuyên cứ như nhìn thấy mẹ, hai mắt long lanh lệ."

Quả nhiên, Bành Tiểu Phi vừa vào nhà đã khịt khịt mũi, hương vị cay nồng bay khắp gian phòng khiến vẻ mặt anh ta rất sung sướng. Khánh Đệ bị sặc, hai mắt đỏ hoe, đón túi hoa quả trên tay người mới vào, rồi lập tức lao ra ban công.

"Thịt lợn nướng hành rưới nước sốt cay kiểu Thái, bắp cải xào loại ớt cay hàng đầu của Mexico, thịt băm nhỏ ướp hạt tiêu đen của Pháp hầm, rau trộn các loại sốt cay. Em, dọn bát đũa. Cậu, mau mở rượu." Chu Quân hai tay chống nạnh ra chỉ thị cho hai người kia.

Bành Tiểu Phi ngoan ngoãn nghe lời, tự mình đi tìm đồ mở rượu, "Chẳng phải chỉ là thịt lợn và cá, canh cải cay, đậu và canh cay sao? Đồ Tứ Xuyên rõ ràng mà ra thói tư bản".

"Đầu đất, đây gọi là cách điệu."

Bành Tiểu Phi trừng mắt, quay đầu hỏi Khánh Đệ: "Người nhà em ổn không?".

"Ổn ạ, có điều muốn hồi phục lại có lẽ phải mất nửa năm. Bác sĩ nói do tuổi cao, nên sẽ để lại di chứng."

"Thế cũng là tốt lắm rồi. Bà anh ấy chắc cũng phải tám mươi rồi nhỉ?"

"Sang năm là tám mươi."

Chu Quân tò mò: "Đang nói đến ai? Tên đen sì hung hăng đó à?".

Khánh Đệ liếc mắt nhìn anh ta, tiếp tục bày bát đũa. Bành Tiểu Phi giải thích: "Tên đen sì hung hăng với nghĩa mà Chu Quân nói là khen anh ấy giỏi giang, muốn khen đấy".

Bành Tiểu Phi cũng biết qua chuyện của cô, thở dài một tiếng, không hỏi nhiều, cầm cốc lên rót cho Khánh Đệ một ly rượu vang, "Kết thúc cũng có nghĩa là bắt đầu, chúc mừng nào".

"Chẳng trách hôm nay tâm trạng tốt như thế. Nói thật chỉ nhìn tình hình hôm đó, tôi lại cứ tưởng mình cướp mất vợ của ai, tên đen sì hung hăng ấy nhìn tôi như nhìn gian phu, ánh mắt giết người. Sao vừa thoáng một cái, đã bị đá rồi?"

"Nói ít đi một câu được không?" Bành Tiểu Phi thấy chẳng thuận mắt.

"Tôi nói thật mà, đàn ông và đàn bà chia tay thì lỗi tuyệt đối ở người phụ nữ. Đàn ông không nên bắt nạt, càng bắt nạt càng xa cách. Đàn ông không thể chiều chuộng, càng chiều chuộng càng khốn nạn. Hân Địch, em thuộc vế đầu hay vế sau?"

Khánh Đệ dừng đũa, nghĩ kỹ thấy những lời ấy cũng có lý, bèn cười chua xót: "Vế sau".

Chu Quân đập bàn, "Thế thì em phải học các em gái miền sơn cước đi, mồm miệng ngọt ngào ánh mắt đong đưa, khiến bọn đàn ông phải quay mòng mòng quanh em mà vẫn chê cười người khác không tốt số bằng mình, thế mới là cao thủ…".

Bành Tiểu Phi cướp lời: "Nghe như cậu đang tự nói mình ấy?".

"Nói tôi cái gì? Nói xem, thức ăn cậu đang gắp trên đũa là của ai?" Chu Quân không phục.

Khánh Đệ thấy hai người đã bắt đầu đấu khẩu, bất giác phì cười vui vẻ: "Em biết hai người đều vì muốn tốt cho em. Cũng đúng, do em đã sai, chỉ dựa vào tình yêu và sự đam mê mà kinh doanh tình yêu là không đủ… Mấy năm đó, nghĩ lại thật hoang tưởng, toàn thân đều phát sốt lên vì anh ấy. Ăn cơm cũng nghĩ chẳng biết ở trong tù anh ấy có được no không, ngủ dậy lại nghĩ liệu anh ấy có bị ức hiếp không. Đợi cho đến khi anh ấy ra tù, lo anh ấy trầm cảm vì không có mục tiêu, có sự nghiệp rồi lại lo cuộc sống của anh ấy không quy củ. Anh ấy nói một câu, em thầm đoán trong lòng xem câu ấy là buồn hay vui, anh ấy chau mày, em lại đau lòng trước thất bại trong cuộc đời, khiến anh ấy dần dần rơi vào cảnh…". Khánh Đệ đột nhiên phát hiện thấy hai người đàn ông đã dừng đũa tự bao giờ, nhìn mình im lặng chẳng nói gì, cô cô cười vẻ biết lỗi, "Em nhiều lời quá rồi, không chừng biến thành bà già lắm mồm. Ăn cơm đi".

Giọng nói của cô không chứa nước mắt, không mang oán trách, khô khốc và lý trí, nhưng lại càng khiến người ta đau lòng hơn. Bành Tiểu Phi uống cạn ly rượu, cầm đũa lên, nói: "Ăn cơm. Ngày mai bắt đầu làm lại".

Chu Quân định nói gì rồi lại thôi, sau đó thận trọng hỏi: "Hân Địch, có công ty quản lý hỏi anh đấy? Em muốn vào làm trong ngành không?".

Khánh Đệ và Bành Tiểu Phi cùng nhìn Chu Quân thắc mắc.

"Là bức ảnh lần trước em chụp cho tạp trí của anh ấy, sau cuộc họp hằng năm có công ty quản lý đến hỏi. Anh nghĩ, trang đó anh phải cầu xin năn nỉ mãi, em mới chịu làm mẫu giúp, vì vậy anh không từ chối, cũng chẳng nhận lời, đợi em về hỏi."

Tháng Mười một Chu Quân chụp số Giáng sinh đặc biệt cho tạp chí thời trang Bazaar, trong hai người mẫu, một người ăn theo chế độ giảm béo giảm tới mức mất nước phải vào viện, tối hôm ấy cần tìm người thay thế, nhưng được người này thì lại bảo khí chất không ổn, tìm người khác lại thấy không cân xứng, Chu Quân lo lắng vò đầu bứt tai. Nhìn thấy Khánh Đệ vừa tắm xong tóc ướt từ nhà tắm bước ra, Chu Quân bỗng nhảy lên sung sướng hôm sau liền kéo cô lên tòa soạn. Điều khiến Khánh Đệ kinh ngạc là, sau nửa tiếng trang điểm và chụp hình, số ảnh đó lại được tổng biên tập và phía hợp tác đồng ý thông qua.

Chu Quân khi ấy đã khen nhân viên hóa trang: "Kỹ thuật hóa trang thật sự biến gỗ mục thành thần kỳ, màn hình phẳng cũng có được hiệu quả 3D".

Tối hôm Khương Thượng Nghiêu tới tìm, Khánh Đệ cùng Chu Quân đến dự tiệc từ thiện cuối năm của tạp chí ấy. Cùng với lúc cô được mở rộng tầm mắt, đúng là có người đã lặng lẽ hỏi thăm về công ty quản lý cũng như tên người quản lý của cô. "Ngành này cũng không dễ sống, em thấy rất nhiều em gái mới mười sáu, mười bảy tuổi đã vào nghề rồi, tuổi em bây giờ không có khả năng cạnh tranh, mà em cũng chẳng thích mấy việc này."

Câu trả lời của cô vốn nằm trong dự liệu của mình, nhưng Chu Quân không chịu từ bỏ: "Hân Địch, tuổi tác không thành vấn đề, trời Tây có Claudia Schiffer, trời Đông có Chí Linh. Không thích cũng chỉ vì muốn tỏ ra thanh cao, coi thường người trong ngành bọn anh chứ gì?".

Khánh Đệ kiên quyết lắc đầu: "Trước mắt, thi nghiên cứu sinh vẫn là ưu tiên số một tất cả những việc khác cản bước tiến của em, em đều không nhân nhượng".

Chợt nhớ đến lời Chu Quân giáo huấn Khánh Đệ: "Phụ nữ, sát phạt quyết đoán, ánh mắt phải có nhuệ khí. Nhuệ khí là thứ khí chất ngay cả thần cũng không thể tạo ra được, là mấu chốt của việc chuyển thế", lại nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Chu Quân lúc này, Bành Tiểu Phi vô cùng buồn cười.

Chu Quân nhẫn nại nhắm mắt, một lúc sau lại bắt đầu thuyết phục: "Vậy khi nào thi xong, em lại giúp anh chụp một số nhé? Lần này có 100% tự tin, anh nhất định sẽ đá bay A Ken kia".

A Ken là nhiếp ảnh gia chính của tạp chí, chuyên chụp ảnh trang bìa. Nghe nói bức ảnh đăng ở trang bìa mỗi tấm tính bằng tiền vạn, anh ta có phòng chụp riêng, ngoài ra còn có thể hợp tác với những ngôi sao đang nổi trên truyền hình. Trong giấc mơ của Chu Quân, đối thủ cạnh tranh tuyệt đối này không ít lần bị mình chà đạp dưới chân, bộ mặt béo ú biến dạng nhăn nhó.

Chuyện liên quan đến lý tưởng của Chu Quân, Khánh Đệ có chút do dự: "Có thể kiếm bao nhiêu?".

Chu Quân thẳng thắn: "Nếu anh có thể chụp trang bìa, không có vài vạn thì cũng là một vạn. Nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là cơ hội…".

"Em không hỏi anh kiếm được bao nhiêu, mà hỏi em sẽ được bao nhiêu."

Bành Tiểu Phi bị hơi cay sộc thẳng lên mũi, ho liên tục.

"… Vừa mới khen em thanh cao." Chu Quân im bặt.

"Em phải giúp em gái mua nhà, còn phải kiếm tiền nộp học phí." Khánh Đệ thở dài: "Thanh cao cũng cần có tiền chứ".

Cùng lúc đó, trên đường về Nguyên Châu, sau khi cho xe phóng với tốc độ 180km/h, Lưu Đại Lỗi mới từ từ chạy chậm lại. Tiểu Đặng ngồi bên ghế lái phụ thắt chặt dây an toàn, lầm bầm oán hận: "Anh Đại Lỗi, anh đuổi hết cả cơn buồn ngủ của em đi rồi".

"Thế càng tốt. Nói chuyện với tôi." Tốc độ xe chậm lại, Đại Lỗi bắt đầu than thở: "Thật đen đủi, nếu không phải do con hồ ly ấy làm loạn, thì đã không xảy ra chuyện gì".

Tiểu Đặng mặt nhăn mày nhó: "Anh Đại Lỗi, anh đã chửi rủa cả ngày rồi".

Lưu Đại Lỗi căm tức nhìn Tiểu Đặng, tiếp tục chửi văng nước miếng: "Một ngày cũng chưa đủ! Bà nó chứ, hai năm nay cô ta đến đến đi đi đều làm bộ như vì công việc, nghiêm túc tới mức khiến người ta không dám tin. Tôi đang cố gắng để bắt được cái đuôi hồ ly của cô ta".

Trong không khí yên ắng, Tiểu Đặng mở miệng, giọng như còn do dự: "Vào một ngày hè năm kia ở Nguyên Châu, anh Khương đã bóp cổ bác sĩ Trạch, ấn vào cửa xe…"

Lưu Đại Lỗi đột nhiên lên tinh thần, "Tiếp tục đi!".

"Lúc ấy, em vừa ra khỏi thang máy của nơi gửi xe, nên vô tình nhìn thấy. Bác sĩ Trạch hai chân đá loạn lên, mặt đỏ lừ, muốn kêu cứu mà không kêu được, mắt bắt đầu trợn ngược trắng dã." Tiểu Đặng ho một tiếng, "Khi đó em sợ quá, nếu cô ta bị anh Khương bẻ gãy cổ, thì hậu quả khôn lường. Nói khó nghe hơn, đang ở dưới camera giám sát trong tầng hầm để xe, dù em có ra làm chứng cũng chẳng ai tin. Cũng may, sau đó anh Khương thả lòng tay, có điều Trạch Trí bị dọa cho sợ chết khiếp, em phải bế cô ta lên xe… Từ đó về sau, xem ra cô ta nghiêm túc hơn một chút".

"Cậu đúng là hồ đồ, chuyện của hai năm trước sao cứ giấu trong lòng?" Lưu Đại Lỗi đập tay vào vô lăng, "Chuyện lớn như thế sao lúc đi không kể với chị dâu?".

"Anh Khương dặn không được kể với người ngoài. Bác sĩ Trạch đó cũng không phải người dễ bắt nạt, chuyện truyền ra cô ta bị mất mặt thì mọi người chẳng sống yên đâu." Tiểu Đặng ấm ức.

"Khốn kiếp! Cậu đúng là đồ đầu lợn thân người, chị dâu là người ngoài à?" Đại Lỗi buột miệng chửi bới, bất mãn bấm còi liên hồi, "Lần này thì chia tay thật rồi, những ngày khổ ải của chúng ta đã đến! Mọi người tự cầu phúc cho mình đi".

Cả quãng đường đi và về hơn một nghìn kilomet, hai người đều đã thấm mệt. Vào đến đất Nguyên Châu, Lưu Đại Lỗi nghe điện thoại xong, buồn bã cảm thán: "Cũng may anh Khương đang ở Nguyên Châu, nếu không lại phải lái xe hơn một tiếng đồng hồ nữa về Vấn Sơn, mông sắp mọc mụn cả rồi".

Tiểu Đặng đang ngáp dài, cố gắng lấy lại tinh thần, nói "Anh Đại Lỗi, có phải anh vui vì ngày mai lại được gặp chị dâu nhỏ chứ gì?".

"Khà khà", Đại Lỗi cũng chẳng phủ nhận, sờ sờ cằm tự nói với mình: "Ngày mai tặng gì cho nàng bất ngờ đây? Hoa? Bánh ga tô? Yêu đương thật hại não, thời sống một mình thoải mái biết bao".

"Anh cố ý trêu chọc kẻ bơ vơ như em đây, phải không?"

Trong lúc nói cười, xe đi vào khánh sạn quốc tế Long Thành. Căn phòng thuê trong thời gian dài của Khương Thượng Nghiêu nằm trên tầng hai mươi mốt. Tiểu Đặng đi làm thủ tục nhận phòng của mình, Đại Lỗi lên trên báo cáo tình hình.

Vừa bước vào phòng, Lưu Đại Lỗi thoáng ngạc nhiên, bình thường dù có giữ ý đến đâu, Khương Thượng Nghiêu cũng vẫn mang theo hai, ba huynh đệ bên mình, nhưng lúc này nhìn quanh, căn phòng lớn như vậy mà chỉ có Khương Thượng Nghiêu và lão Lăng.

"Anh Khương!"

"Ngồi đi." Vẻ mặt Khương Thượng Nghiêu rất đỗi bình tĩnh.

Nhìn cốc trà xanh trước mặt Khương Thượng Nghiêu giờ chuyển màu trắng, Lưu Đại Lỗi thầm than một tiếng trong lòng, chẳng biết vị đại ca này ngồi đợi ở đây bao lâu rồi?

"Ba giờ chiều đã đưa về tới nơi rồi." Lưu Đại Lỗi đón lấy cốc trà lão Lăng đưa, nói một tiếng cảm ơn, "Đang định uống một cốc cho tỉnh, cả đi cả về hơn mười tiếng đồng hồ, lưng vừa đau mỏi".

Liếc thấy ánh mắt của lão Lăng nhìn mình như ra hiệu, Lưu Đại Lỗi không dám làm mất thời gian thêm nữa: "Anh Khương, những gì cần nói em đã nói cả rồi, chị dâu từ đầu đến cuối chỉ đáp hai câu 'Tính cách không hợp nhau' và 'Các anh không hiểu đâu'. Em nhiều lời mạo muội khuyên anh một câu, xem ra, chị dâu đã quyết tâm rồi".

Khương Thượng Nghiêu cúi đầu nhìn tách trà trên bàn, trầm mặc không nói, Đại Lỗi không biết anh đang vui hay đang buồn, bèn quay sang nhìn lão Lăng. Lão Lăng nhìn cậu ta như trấn an, khẽ nhấc chiếc túi tài liệu trong tay, thở dài, cân nhắc hồi lâu mới quyết định mở miệng: "Anh Khương, muốn điều tra cũng dễ, không được thể tìm nhà này, tôi cùng họ đi Bắc Kinh một chuyến".

Lưu Đại Lỗi kinh ngạc hỏi: "Điều tra cái gì, điều tra chị dâu? Chi dâu đã nói rồi, người đàn ông nửa nam nửa nữ kia với ấy chỉ là bạn, chị dâu đã nói thế, em tin. Hơn nữa, hai năm trước không điều tra, giờ đột nhiên lại sốt sắng thế?".

Lời vừa nói ra, cậu ta lập tức thấy hối hận. Quả nhiên ánh mắt sắc lẹm của Khương Thượng Nghiêu liếc tới.

"Tin tức hôm nay mới đến." Lão Lăng đưa cặp tài liệu cho Lưu Đại Lỗi: "Một trong hai người đàn ông đó là con trai của ủy viên Thường vụ Tỉnh ủy, Bộ trưởng Bộ tổ chức Bành Ngu. Bành Ngu là người của bí thư cũ, cùng một dây với Ngụy Kiệt, không thể không đề phòng. Nghe nói chị dâu đã quen Bành Tiểu Phi từ chín năm trước, anh Khương chẳng qua cũng chỉ muốn biết họ quen nhau thế nào, chuyện chín năm trước là chuyện gì mà thôi".

"Chuyện ai cũng biết hay chuyện bí mật?" Đại Lỗi tặc lưỡi, ngay sau đó nói với giọng nghi ngờ, "Cứ cho là bọn họ cùng một giuộc với nhau thì cũng chẳng liên quan gì tới chị dâu em hết. Chắc anh không định nghi ngờ chị dâu em có gì đó chứ?".

"Nói linh tinh đi đâu thế?"

Khương Thượng Nghiêu bình thường vẫn rất điềm tĩnh., giờ đột nhiên nổi nóng khiến Đại Lỗi đang ngồi trên ghế sô pha giật mình thẳng lưng, lẩm bẩm: "Hai năm trước đi làm gì chứ? Ăn phải bùa mê thuốc lú của yêu tinh kia, cho dù chị dâu có ý muốn tha thứ cho anh, nhưng thấy anh chẳng thành tâm thế này, chị ấy còn muốn nữa không?".

Khương Thượng Nghiêu nhìn chằm chằm Đại Lỗi hồi lâu, sự lạnh lùng trong mắt bỗng chốc tan biến, mệt mỏi xua tay: "Vất vả cả ngày rồi, sang phòng bên nghỉ sớm đi",

Lưu Đại Lỗi còn chưa kịp mở miệng, di động đặt trên bàn sách bỗng đổ chuông. Lão Lăng đi tới liếc mắt nhìn, cầm di động đưa cho Khương Thượng Nghiêu: "Anh Khương, số máy lạ".

Khương Thượng Nghiêu khẽ chau mày, đón lấy điện thoại "Tôi đây, Khương Thượng Nghiêu".

Nghe xong câu giới thiệu, vẻ mặt anh lập tức trở nên nghiêm túc, lão Lăng và Đại Lỗi đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết đang xảy, ra chuyện lớn gì.

Không biết người gọi đến đã nói gì, Khương Thượng Nghiêu khẽ hít một hơi, sau đó trầm giọng trả lời, "Giờ tôi đang ở Vấn Sơn".

Cúp máy, anh đứng dậy lấy áo khoác.

Hai người bên cạnh sớm đã đứng cả dậy, lão Lăng do dự hỏi: "Vậy người khách ngày mai từ Tế Đông đến...".

"Sáng sớm mai tôi sẽ về." Vừa dứt lời, di động lại đổ chuông, Khương Thượng Nghiêu nghe được mấy câu, vừa ra ngoài cửa vừa cất lên một tràng cười sảng khoái, "Bữa tiệc đầy tháng này, hai anh em chúng ta sớm đã sắp xếp bao nhiêu năm rồi, lần này phải giúp chú Đức tổ chức thật rôm rả. Hắc Tử, râu tóc bắt đầu bạc rồi đột nhiên lại có em, có cảm tưởng gì không?".

Không biết đầu dây bên kia Hắc Tử cằn nhằn những gì, mà bên này Khương Thượng Nghiêu lại phá lên cười vui vẻ. Lão Lăng và Lưu Đại Lỗi quay sang nhìn nhau, một người khẽ lẩm bẩm: "Sinh rồi", người kia

nói giọng đầy ẩn ý, "Con trai".

Sự nghiệp lớn của chú Đức chưa có người thừa kế bao nhiêu năm nay, người thân thì tiếc nuối còn kẻ thù thì khoái trá. Nhưng năm ngoái chẳng biết ngôi sao may mắn của chú Đức đã giúp chú điều dưỡng cơ thể thế nào mà súng lại nổ, một phát trúng đích. Sự việc này có ảnh hưởng thế nào đến đại cục, chẳng ai biết.

Căn cứ vào phản ứng của Khương Thượng Nghiêu qua hai cuộc điện thoại, nghĩ đến cú điện thoại đầu tiên gọi từ số máy lạ, trái tim lão Lăng nhất thời run rẩy, không dám nghĩ nhiều.

Xe đi về phía Vấn Sơn, Khương Thượng Nghiêu lại chẳng mở miệng nói tới việc chú Đức vừa có con trai, im lặng suốt

Lúc lâu sau, cho tới khi đầu của Lưu Đại Lỗi gật gù tới mức sắp chạm cả xuống ngực, anh mới hỏi: "Chị dâu cậu... không nói gì khác nữa à?".

Lưu Đại Lỗi như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, thuận miệng đáp một câu: "Có nói, trước khi xuống xe bảo sau này đừng gọi chị ấy là chị dâu nữa".

Lão Lăng đang lái xe, nghe thấy vậy đập mạnh vô lăng một cái ra ám thị, vẻ mặt bất lực. Lưu Đại Lỗi lúc này mới phản ứng kịp, liền nghiến chặt răng, nhưng dường như Khương Thượng Nghiêu nghe xong chỉ hơi khựng lại một chút, rồi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chia tay hai năm, chẳng phải anh không thử tìm cách níu kéo. Sau khi tìm ra địa chỉ của Đàm Viên Viên, anh đi cả đêm tới Bắc Kinh. Đàm Viên Viên đứng trước cửa nhà chỉ nói vẻn vẹn hai câu mà khiến những lời anh định dùng để cầu xin cô tha thứ phải nén lại trong lòng, Đàm Viên Viên hỏi: "Mười năm đẹp nhất của một người con gái đã cho anh cả rồi, nhưng anh đã cho cô ấy được những gì? Dù có thể xin cô ấy tha thứ và đưa cô ấy quay về, thì liệu anh có dám đảm bảo mọi chuyện sẽ khác bây giờ không?".

Khi ấy, anh thấp thoáng nghe thấy người con gái mình yêu đang cố nén tiếng khóc trong phòng khách. Thời khắc đó, anh lội qua dòng sông ký ức, bỗng hoảng hốt phát hiện ra, cô đã từng gục đầu vào vai mình lặng lẽ rơi nước mắt, cô đã từng cuộn người trong lòng mình rồi bừng tỉnh trong tiếng thút thít, nhưng, dù là hôm nói lời chia tay, cô cũng chỉ cương quyết cắn chặt môi, giọt ngân quang lóng lánh đọng trên mi.

Khánh Đệ chưa bao giờ khóc nức nở trước mặt anh, dù ấm ức tủi thân tới đâu, đau lòng nhường nào.

Anh đã phán đoán sai về tính cách của người con gái ấy. Cô đã dùng ngọn lửa của sự dịu dàng tôi luyện nên chất thép trong tính cách. Anh sai quá mức rồi, sai đến nỗi mọi lời hứa hẹn biện giải đều trở nên vô nghĩa trước sự quyết đoán của cô.

Khi mắng anh, mẹ đã nói, "Người đàn ông không đáng tin, không có bản lĩnh, thì người phụ nữ mới phải chấp nhận số mệnh dựa vào chính bản thân mình".

Khương Thượng Nghiêu bước ra từ bóng tối, từ khó khăn. Anh từng rất tự tin rằng mình có bản lĩnh, nhưng, lật đọc lại những xấp thư dày cô gửi cho mình hồi còn ở tù, từng câu, từng chữ như tràn đầy sức mạnh của cô, anh cúi đầu, tự thấy xấu hổ vô cùng.

Đúng như Khánh Đệ đã nói, cô có tín ngưỡng tích cực, còn anh, chỉ có những mong muốn xấu xa. Đúng như cô từng nói, con đường mà họ đi không giống nhau.

Ánh sáng thấp thoáng lướt qua mặt anh, nghe thấy lão Lăng đang lái xe khẽ nhắc nhở: "Anh Khương, đến rồi". Anh ngước mắt lên, không xa phía trước là khu nhà với mảnh vườn nhỏ xinh được quây trên bờ sông Tích Sa đèn điện sáng trưng. Con đường này, anh phải đi một mình cho tới tận cùng điểm tối, nỗi chua xót trong lòng lại trỗi dậy, tràn ra ánh mắt, song lại bị anh hít một hơi thật sâu, nén vào trong.

Đại Lỗi mở cửa xe, anh khoác áo ngoài rồi xuống xe. Buổi tối tháng Chạp, cơn gió mang theo hơi lạnh từ mặt nước thổi tới quẹt ngang mặt anh, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị thoáng nở nụ cười. "Hình như tôi nghe thấy tiếng cười của Hắc Tử."

Đại Lỗi nói: "Anh Hắc Tử còn chưa lấy vợ sinh con, nếu tuổi con trai mà xấp xỉ tuổi em trai thì chắc ngượng lắm".

Hắc Tử đang bị trêu cười nhìn ra ngoài trông ngóng, vừa thấy Khương Thượng Nghiêu lập tức nói: "Cười chú mình thì được, nhưng không được trêu mình".

Khương Thượng Nghiêu nghe vậy liền cười, ánh mắt vô tình lướt ra phía sau Hắc Tử. Không thấy Quang Diệu và Bá Long đâu, trong lòng anh rất hiểu. Mặc dù chỉ là một đứa bé chưa biết gì, nhưng những lúc thế này, người thông minh nhất định phải thể hiện rõ lập trường. Anh vỗ vỗ vào vai Hắc Tử, hỏi: "Ba cân rưỡi hả? Một cậu bé mũm mĩm đấy".

Hắc Tử khen ngợi, "Còn phải nói, chú mình nhả đạn mạnh như thế thì phải khác người chứ".

Mọi người cười đùa bước vào bên trong, nửa đường thì thấy Quang Diệu và Bá Long đi tới đón, một người nói: "Mau lên, chú Đức đang rất vui, đang phát lì xì đấy", người kia nói, "May mà về kịp, đang bàn xem ra ngoài vui vẻ một đêm, thiếu các cậu uống mất vui".

Chưa đến cửa, Khương Thượng Nghiêu đã nghe thấy tiếng chú Đức hét lớn, "Đám nhóc con này, ra ngoài chơi đi".

Ngay sau đó, tiếng cười nói vang dậy, cửa thư phòng bật mở, một đám tiểu tử bị đẩy ra ngoài, bọn chúng tranh nhau chào. "Anh Khương, anh Quang Diệu, anh Bá Long…".

Quang Diệu làm bộ giơ chân đá, cười mắng: "Đi trực mau, mấy ngày nay tập trung tinh thần hết sức cho anh".

Khương Thượng Nghiêu nhanh chân bước vào trước, cúi người hành lễ, giọng nghiêm túc: "Chúc mừng chú Đức có quý tử, tuổi già nhưng trí chẳng già, sức mạnh vô biên, uy danh hiển hách, tiếng tăm lẫy lừng…".

Giang hồ đồn rằng, Đức đường sắt thất đức đoản thọ, đáng đời không có con trai nối dõi, hôm nay nhận được tin vui, Khu Đức sung sướng tới cực độ. Nghĩ đến chuyện ngày mai tin tức sẽ được truyền đi, khắp Vấn Sơn tràn ngập những lời đố kỵ căm hận dâng xúc cảm. Câu chúc "Có quý tử" của Khương Thượng Nghiêu gãi đúng vào chỗ ngứa của ông, ngay lập tức niềm vui mừng hiện ra trên nét mặt, không hề che giấu. Chỉ là nghe Khương Thượng Nghiêu càng nói càng chẳng ra sao, ông khẽ húng hắng ho một tiếng ngăn lại: "Tiểu tử thối, chú Đức mà cậu cũng dám mang ra trêu đùa sao?".

Những người khác nhìn nụ cười cố che giấu dưới vẻ giận dữ của chú Đức, đột nhiên phá lên cười vui vẻ. Chú Đức cũng không nhịn được nữa, quay sang dặn dò: "Hôm nay cũng mệt rồi, mấy huynh đệ các cậu vui vẻ đi. Quang Diệu, chị dâu cậu ở bệnh viện đã bố trí xong chưa?".

Quang Diệu thu lại nụ cười, nghiêm mặt gật đầu.

50. Tập 2 - Chương 50

Năm đó, sau lần bị Khương Thượng Nghiêu chơi một vố đau, Nhiếp Nhị và Ngụy Hoài Nguyên hợp tác với nhau định thôn tính khu mỏ ở thôn Châu, nhưng Khương Thượng Nghiêu nhổ cỏ nhổ tận gốc. Trước khi thông báo đóng cửa để chỉnh đốn được đưa xuống, anh đã treo lên cái biển Công ty trách nhiệm hữu hạn Than luyện cốc Vấn Sơn thuộc tập đoàn năng lượng của tỉnh ở thôn Châu. Hai người bọn chúng đang trong lúc lúng túng, không biết phải làm sao, Khương Thượng Nghiêu đã ngấm ngầm lên kế hoạch, sớm đã mua hết cả nhân công và quản lý của Nhiếp Nhị ở thôn Châu, đồng thời báo cáo lên trên mấy sự cố vài năm trước Nhiếp Nhị ra sức che giấu, thế là, mỏ than thôn Châu của Nhiếp Nhị đương nhiên bị đưa vào danh sách đóng cửa để tiến hành thanh tra.

Tất cả mọi việc diễn ra nhanh chóng khiến Nhiếp Nhị quay cuồng, tổn thất nghiêm trọng. Hắn thật sự run sợ trước Khương Thượng Nghiêu, nhìn thế sự hai năm nay của Vấn Sơn cũng có thể đoán được phần nào. Nhưng những người biết rõ tình hình đều cảm nhận được cơn sóng ngầm dưới mặt hồ yên ả, dường như hai bên đều đang trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng, đợi kết quả cuối cùng.

Bây giờ, chú Đức già rồi lại sinh được quý tử, liệu có kích thích đến thần kinh mẫn cảm của Nhiếp Nhị không, thật khó đoán. Do vậy, Khương Thượng Nghiêu trịnh trọng hỏi: "Chú Đức, có cần điều anh em trên mỏ của cháu xuống giúp một tay không?".

"Sợ mẹ gì! Nhiếp Nhị dám động tay, ta sẽ bắn chết hắn." Hắc Tử căm hận lên tiếng làu bàu.

Người của chú Đức rất đông, song vào thời khắc quan trọng này, Khương Thượng Nghiêu cần phải tỏ rõ thái độ, vừa không thể bỏ mặc chẳng hỏi han, vừa không thể tỏ ra quá quan tâm.

Chú Đức trừng mắt nhìn Hắc Tử, "Cậu ăn nói kiểu gì thế? Có giống một cán bộ nhà nước không? Như cậu mà cũng đòi muốn thăng quan?".

Hai năm nay, Hắc Tử bị cấp trên chèn ép, mãi không được lên chức. Chú Đức rất bất mãn trước biểu hiện của thằng cháu. Nghe chú nói thế đột nhiên anh ta cảm thấy buồn bực, "Cố tình kìm kẹp cháu, cháu còn cách nào nữa đâu?".

Hôm nay tâm trạng của chú Đức rất tốt, nên cũng không làm khó cháu mình thêm nữa, chỉ dặn dò: "Bên phía bệnh viện phải canh gác chặt chẽ, mấy hôm nữa đón chị dâu các cậu về. Ngoài ra, việc công ty vẫn phải hoạt động bình thường, trước thế nào sau vẫn phải thế ấy".

Câu đầu tiên là dặn dò Quang Diệu, câu sau là dặn dò Bá Long, ngoài ra còn có ý muốn nhắn nhủ riêng Khương Thượng Nghiêu. Những người khác đều gật đầu vâng dạ, Khương Thượng Nghiêu ngại ngùng, khéo léo trả lời: "Chú Đức, công việc bên cháu cũng rất bận rộn, bên công ty vận chuyển vẫn nên…".

Chú Đức xua tay, ngăn câu nói tiếp theo của anh lại, than thở: "Sức khỏe của mình, mình rõ hơn ai hết, chú còn phải sống tới năm tám mươi tuổi. Nhưng trời thương xót, người ta tuổi này đã có cháu, còn ta giờ mới bắt đầu nuôi con", nói xong lại tiếp tục than thở.

Hắc Tử đứng bên cạnh vui vẻ bật cười thành tiếng, những người khác cũng cố gắng nén cười.

Mặt chú Đức thoáng ửng đỏ, khoát tay ý bảo những người còn lại lui ra: "Thạch Đầu, cậu lại ngồi với chú một lúc".

"Thạch Đầu, ngồi đi!" Thấy Khương Thượng Nghiêu ngồi xuống nấu nước chuẩn bị pha trà, chú Đức ngăn lại: "Khuya rồi, những thói quen thế này cũng phải bỏ dần thôi".

Khương Thượng Nghiêu nghe vậy mỉm cười, "Chú Đức sức khỏe chú còn rất tốt, hôm nay thím đã lập công lớn, là minh chứng rõ ràng nhất".

"Thực ra là ngoài ý muốn." Chú Đức cười rồi lại than thở giọng u sầu buồn bã, "Nếu sớm hơn khoảng mười năm thì có phải ai cũng vui không. Giờ thế này… Năm nay ta hơn năm mươi rồi. Đến khi nó trưởng thành… Haizzz, mà cũng chẳng biết có phúc được chứng kiến ngày ấy không?".

"Chú Đức, có phải chú nghĩ quá nhiều rồi không? Dinh dưỡng và sức khỏe phải do tập luyện, sống đến tám, chín mươi tuổi cũng là chuyện thường mà."

Chú Đức lắc đầu, "Có nhớ những lời ta từng nói không? Tuổi già được ngồi trong hậu viên uống trà, ngắm sông Tích Sa thì quả là quá có phúc rồi. Bốn mươi năm lưu lạc giang hồ, giờ già rồi muốn sống yên ổn không dễ".

Đây là hôm trước khi Khương Thượng Nghiêu vào tù, cũng chính tại thư phòng này, một trong những câu nói trong buổi nói chuyện dài của hai chú cháu. Ký ức u buồn từ góc nào đó trong trái tim bỗng chốc dâng lên, Khương Thượng Nghiêu khẽ run rẩy, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. "Chú Đức, chú yên tâm, có cháu, có Hắc Tử, Quang Diệu, Bá Long, giờ không còn như trước kia, một mình chú phải đơn độc chống lại hai kẻ địch nữa."

Khu Đức lẳng lặng gật đầu, lúc lâu sau mới nói: "Bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng có ngày được nhìn các cậu trưởng thành. Năm đó người mà chú coi trọng nhất là cậu, cậu trầm tĩnh hơn Hắc Tử, linh hoạt hơn Quang Diệu, thông minh hơn Bá Long. Cậu một lòng một dạ đi làm ở ngành đường sắt, thực sự trong lòng chú thấy rất khó chịu. Sự nghiệp dù lớn mạnh đến đâu, thế cục xoay vần, chỉ một phút sơ sẩy lập tức bị người ta đạp xuống hố sâu. Kết cục mà tên Vu béo phải nhận chính là minh chứng rõ ràng nhất. Cậu

vốn là một đứa trẻ tốt, không thể cưỡng ép. Nhưng sau này xảy ra một số việc, chú Đức vẫn luôn tự trách mình đã không quan tâm để ý tới các cậu ngay từ đầu".

Sự nặng nề đau đớn trong lời nói khiến những chuyện cũ không muốn nhớ tới cứ kéo nhau ùa về, Khương Thượng Nghiêu mím chặt môi, giọt lệ long lanh trong khóe mắt. Một lúc lâu sau anh mới do dự cất tiếng: "Chú Đức, chú nói thế là coi cháu như người ngoài rồi, Chẳng phải mạng người trong trại tạm giam đó… Sau khi ra tù cháu chưa thực sự nói lời cảm ơn chú, chỉ vì cháu biết, đại ân này cả đời cháu cũng chẳng trả nổi".

"Thằng bé này." Vẻ mặt chú Đức như hơi giận, "Nói gì mà ơn với không ơn? Nam tử hán đại trượng phu mà lại chảy nước đái ngựa ra thế. Mau lau mắt đi. Chú Đức xưa nay vẫn coi cậu như con, người một nhà cần gì phải nói qua nói lại".

Khương Thượng Nghiêu khịt khịt mũi, buồn bã gật đầu.

"Gia nghiệp này trước kia là của các cậu, sau này cũng thế. Chẳng biết ta còn sống được bao nhiêu năm nữa, có thể nhìn thấy Tiểu Bảo thành người không? Sau này, phải nhờ mấy anh em huynh đệ các cậu chăm sóc nó."

"Chú Đức, đây là phận sự của chúng cháu. Nếu không nhờ chú giữ lại tính mạng này cho cháu, sau khi ra tù lại đưa tay giúp đỡ, giờ không biết cháu đang lưu lạc ở phương trời nào, thật cháu không dám tưởng tượng nữa. Cái mạng này và mọi vinh hoa phú quý hiện tại đều do chú cho cả. Còn sống một ngày, nhất định cháu sẽ không để em trai bị ấm ức, bắt nạt."

Vẻ mặt anh nghiêm túc, lời nói chân thành. Chú Đức trong lòng thầm nghĩ, thằng bé này tính cách giống hệt mẹ nó, đối với người nhà chỉ có một chữ "Thành" mà thôi. Tán thưởng, nuối tiếc, hổ thẹn… bao nhiêu cảm xúc cùng lúc dâng lên, giằng xé, hóa thành một tiếng thở dài nặng nề trong tim. "Thế thì ta yên tâm rồi. Ra ngoài vui vẻ với chúng nó đi, để ta ngồi một mình giây lát."

"Vậy cháu ra ngoài trước, cũng muốn bàn bạc với anh em xem tiệc đầy tháng sẽ tổ chức ra sao. Tổ chức liền ba ngày, chú thấy thế nào?"

Chú Đức vờ tức giận: "Ranh con, cút mau!".

Tổ chức tiệc đầy tháng đã có Quang Diệu lo liệu, có điều anh em nhiều năm nay vẫn nghe lời răn dạy của chú Đức. Làm người phải biết nhìn trước ngó sau, cố gắng đi theo con đường chính đạo, do đó nếu so sánh với sự khoe khoang hống hách của Nhiếp Nhị, luận về khí thế thì họ thua kém không ít. Lần này, tinh thần mọi người đều hăng hái phấn chấn, ai cũng muốn được nở mày nở mặt một phen.

Cả đám người uống rượu hát hò tới tận sáng. Quang Diệu sai người đưa họ về Nguyên Châu. Khương Thượng Nghiêu ngủ gà ngủ gật trên xe, về tới khách sạn ngả lưng một lúc, rồi lại vội vàng lên đường đến sân bay Nguyên Châu.

Khách từ Tế Châu đến là Diệp Thận Huy, ông chủ lớn của Công ty Hải Dương, công ty lớn nhất trong ngành công nghiệp luyện kim loại màu ở phía Đông. Công ty nhôm Hải Dương này là khách hàng lớn nhất trong hai năm sắp tới của công ty than cốc.

Than cốc là nguyên liệu cần phải có cho quá trình nấu chảy kim loại màu. Mấy năm trước, Khương Thượng Nghiêu đã coi trọng việc phát triển ngành than cốc trong tương lai, một là vì việc xây dựng cơ sở hạ tầng có khả năng phát triển, nên tất nhiên sẽ cần nhiều tới nguyên vật liệu, hai là xót xa khi thấy than thô trong mỏ bị xuất ra ngoài với giá quá thấp, mà sau khi chế biến thì giá cả lại tăng một cách đáng kinh ngạc.

Bất kỳ một công việc kinh doanh nào, chỉ cần hạ thấp giá vốn, đảm bảo được ưu thế về giá bán, chắc chắn sẽ chiếm lĩnh thị trường so với các sản phẩm cùng ngành.

Sự thật đã chứng minh, bước này anh không đi sai. Công ty Than luyện cốc Vấn Sơn được thành lập trên cơ sở Nhà máy Than luyện cốc Vấn Sơn trong hai năm. Qua quá trình thay đổi cơ cấu và nhân sự, năm đầu tiên công ty đã hoàn thành mục tiêu về mặt lợi nhuận. Báo cáo tài chính cuối năm ngoái của công ty vẫn chưa được trình lên tập đoàn, nhưng con số ước tính khiến các vị lãnh đạo cấp cao của tập đoàn và Khương Thượng Nghiêu tương đối hài lòng.

Có thể nói, chú Đức quả có con mắt tinh tường, đầu óc kinh doanh và khả năng dùng người của Khương Thượng Nghiêu rất độc đáo. Đây gọi là một kiểu tài năng, có liên quan đến việc tích cực suy nghĩ mà anh hình thành được trong thời gian ở tù. Anh biết bản thân mình trình độ học vấn không đủ, ưu thế duy nhất chỉ là sự mạnh dạn và kinh nghiệm sống phong phú. Thời kỳ đầu khi công ty than luyện cốc được thành lập, anh mượn sức mạnh của công ty tập đoàn, một mặt giảm bớt nhân sự, mặt khác mạnh dạn trong việc trao quyền hạn vào tay người tài, những vị trí quan trọng giao cho người có khả năng về nghiệp vụ, mỗi người một trách nhiệm, anh chỉ quản lý chung, chịu trách nhiệm liên lạc với cấp trên mà thôi.

Những người khác thì phân tích hành động của anh bằng lý luận quản lý doanh nghiệp hiện đại, nhưng chỉ người trong cuộc mới biết, ông chủ Khương thực ra kiến thức có hạn.

Sự sáng suốt của anh càng được khẳng định khi quen biết với Diệp Thận Huy. Cuối thế kỷ trước, Diệp Thận Huy lập nghiệp nhờ bất động sản, sau đó dần dần lấn sang mảng tài chính chứng khoán, mấy năm trước bắt tay với một nhà bất động sản lớn ở Tế Đông thành lập Công ty Nhôm Hải Dương, lên sàn niêm yết bằng cửa sau. Khương Thượng Nghiêu từng nghiên cứu quá trình phát triển hai mươi năm qua của Tập đoàn Kim An, cảm thấy khá xúc động, mỗi hành vi trong thương trường của Diệp Thận Huy hoàn toàn không dựa vào mưu mô gì cả, nhưng mỗi lần hợp tác lại càng khiến thế lực của anh ta mở rộng. Tiết tấu tiến lùi trên thương trường nói dễ chẳng dễ mà khó cũng chẳng khó, chỉ là muốn kiểm nghiệm con mắt nhìn xa trông rộng của một người, mà con mắt nhìn này không có đầu óc thì không được.

Bất luận là xem xét nó từ góc độ học tập hay làm ăn, việc kết giao cùng Diệp Thận Huy đối với Khương Thượng Nghiêu mà nói, chỉ có trăm lợi chứ không có một hại. Do đó, trong thời gian bận rộn này, Diệp Thận Huy đến thăm, Khương Thượng Nghiêu dẫn theo phó tổng công ty than luyện cốc và quản đốc, đích thân tới sân bay đón tiếp.

Trước khi nhìn thấy khách quý, Khương Thượng Nghiêu đã nhận ra Lâm Nhạc, tổng thư ký văn phòng của tập đoàn năng lượng.

"Chào thư ký Lâm!"

"Khương tổng!"

Thư ký của Phó Khả Vi chỉ lớn hơn Khương Thượng Nghiêu mấy tuổi, hai người đã từng gặp gỡ thân mật riêng, có điều trước mặt người khác, vẫn phải khách sáo đôi câu. Nghe nói Thư ký Lâm cũng đến đón người của Công ty Nhôm Hải Dương, trong lòng Khương Thượng Nghiêu đã nghi ngờ, nhưng không lộ ra ngoài mặt, nói: "Thật trùng hợp. Trước đó bên Tế Đông chỉ nói đi tới thăm với tư cách cá nhân, nên tôi cũng chẳng chuẩn bị rùm beng, cùng không báo với Chủ tịch Phó. Thư ký Lâm, việc này…".

"Đúng là việc riêng". Mắt Thư ký Lâm ánh lên vẻ ái ngại, ghé sát tai Khương Thượng Nghiêu nói: "Ông Diệp đây có thể coi là người thân của Cục trưởng Phó. Nhưng có vài chuyện xảy ra trước kia nên không tiện công bố. Biết là được rồi".

Lâm Nhạc theo Phó Khả Vi từ tổng công ty than đến tập đoàn năng lượng tỉnh, cũng được gọi là có quan hệ thân quen xưa.

Việc này người ta có ý giấu, Khương Thượng Nghiêu cũng không tiện hỏi nhiều, trong lòng tự hiểu, bèn nói: "Công ty Nhôm Hải Dương là khách hàng lớn của Công ty Than luyện cốc, có Thư ký Lâm ở đây, càng thể hiện sự coi trọng của công ty đối với khách hàng".

Thư ký Lâm cười khà khà hai tiếng, "Tiểu tử cậu, ăn nói cũng ra trò đấy".

Trong lúc nói cười, một hàng người đi ra từ đường dành cho khách quý. Đi đầu là một người trên dưới bốn mươi tuổi. Mặc dù anh ta chỉ mặc một bộ đồ màu sẫm giản dị, nhưng khí phách cao quý, không dễ thấy ở người khác.

Có Thư ký Lâm ở đây, Khương Thượng Nghiêu tự nhiên lui về phía sau nửa bước. Người này dường như đã gặp Thư ký Lâm từ trước, nên nói cười thoải mái, hai người rất đỗi thân thiện. Sau đó, ánh mắt của Diệp Thận Huy chiếu tới Khương Thượng Nghiêu, thân mật và lịch sự. "Quả nhiên tuổi trẻ tài cao, rất điển trai."

Khi bắt tay, lực siết khiến cả hai đều có chút kinh ngạc. Khương Thượng Nghiêu thầm nghĩ, quả nhiên là một nhân vật cường thế. "Quá khen rồi. Ông Diệp mới là thần nhân mà tôi đã ngưỡng mộ từ lâu." Diệp

Thận Huy lớn hơn anh gần một giáp, sự nhún nhường của anh cũng không thể coi là yếu thế.

Diệp Thận Huy cười thầm, lần lượt giới thiệu qua danh tính của những người đi cùng trong đoàn. Ngoài thư ký và trợ lý ra, còn có một cô gái tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, xinh đẹp duyên dáng, mỉm cười đứng sau Diệp Thận Huy. Trước đó đã được Thư ký Lâm tiết lộ bí mật, mặc dù Khương Thượng Nghiêu rất tò mò với người con rể không được Phó Khả Vi công bố này. Nhưng vì lịch sự nên chỉ gật đầu chào.

Đội xe đi về khách sạn quốc tế Long Thành. Mấy ngày sắp tới đoàn của Diệp Thận Huy sẽ ở tại đây, làm việc xong lại đến Vấn Sơn.

Lão Lăng hẹn thời gian đặt tiệc tẩy trần với thư ký của đối phương. Sau khi quay về phòng trong khách sạn, anh ta tâm trạng thấp thỏm, hỏi: "Anh Khương, khách đến khá đông, nói là việc riêng, mà ngay cả phó tổng quản lý chiến lược đầu tư của công ty con thuộc Tập đoàn Kim An cũng đến. Tôi thấy, có chuyện đấy".

Khương Thượng Nghiêu chế nhạo: "Thế nào? Sợ à?".

Lời vừa nói xong, những người khác đều phá lên cười.

Lão Lăng ưỡn ngực: "Chỉ là cái mũ đội trên đầu khá to thôi, bàn về bản lĩnh, lão Lăng tôi chẳng thua ai".

Khương Thượng Nghiêu vỗ vỗ vai anh ta: "Có chí khí. Chưa biết chừng sau này sẽ đưa anh lên làm người giám sát tài chính của công ty cũng nên".

"Ha ha, vậy còn phải xem anh Khương định thế nào."

Thấy Ião đại cười rồi đứng bên cửa sổ châm điếu thuốc hút với vẻ trầm tư suy nghĩ, lão Lăng mang một tách trà mới pha tới đưa cho anh, sau đó ngồi xuống cạnh quản đốc Thạch.

"Nếu đã tới Tế Tây, đương nhiên họ muốn nhắm vào nguồn tài nguyên than của Tế Tây. Trên tỉnh có ý thắt chặt chính sách, mà những ngành công nghiệp mang tính tài nguyên vốn nhiều, lợi nhuận ít, với khả năng của Tập đoàn Kim An chắc sẽ không thèm tới cái này."

Nghe Khương Thượng Nghiêu phân tích, Phó tổng Tôn chau mày: "Lẽ nào họ nhắm vào than luyện cốc?".

"Không loại trừ khả năng đó, chỉ là nhìn cơ cấu của Kim An, có vẻ không liên quan nhiều lắm tới than luyện cốc. Theo đánh giá của tôi, chắc họ vẫn hứng thú với ngành công nghiệp luyện kim." Khương Thượng Nghiêu dập tắt đầu thuốc, tổng kết, "Bất kể thế nào, năm nay mục tiêu mở rộng hạng mục của Công ty Than luyện cốc vẫn không thay đổi, nhất định phải đạt được tiêu chuẩn cấp một về xuất khẩu than luyện cốc".

Mấy hôm sau, đoàn khách tham quan xong cơ sở sản xuất của Công ty Than luyện cốc, quay về Nguyên Châu. Trước khi đi, Diệp Thận Huy mời lại Khương Thượng Nghiêu, đồng thời nói lời cảm ơn trước sự tiếp đón nồng nhiệt của anh.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp gỡ riêng. Nếu như nói Khương Thượng Nghiêu cảm thấy tò mò về lịch sử phát tài của người đối diện thì người này còn tò mò về anh nhiều hơn.

Qua tài liệu, Diệp Thận Huy biết Khương Thượng Nghiêu xuất thân bình thường, tốt nghiệp trung học phổ thông, đi làm được vài năm thì bị bắt vì tội đột nhập vào nhà, cướp của giết người và có liên quan tới băng nhóm tội phạm xã hội đen, sau khi ra tù mua lại khu mỏ, rồi gia nhập vào ngành tài nguyên này với tư cách là ông chủ mỏ than, chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi đã bước lên một tầng lớp khác trong xã hội.

Với bản lý lịch như thế dù Diệp Thận Huy có khả năng đọc vị người khác, cũng không tránh khỏi kinh ngạc. Trước kia, anh ta vẫn cho rằng thành công của chàng trai trẻ tuổi này bắt nguồn từ sự trợ giúp của tổ chức xã hội đen như trong truyền thuyết, muốn kết giao với anh vì nghĩ anh là con rắn đầu đàn của Vấn Sơn. Nhưng sau khi gặp mặt, cái nhìn của Diệp Thận Huy đối với anh hoàn toàn thay đổi, bất luận về tác phong hay khí chất, anh đều xuất sắc ngoài dự đoán của anh ta.

Trong phòng trà đơn giản mà trang nhã, ngoài hai người họ ra còn có một cô gái phục vụ mặc áo xanh váy trắng. Trong tiếng nước chảy róc rách, cô gái kia tò mò nhìn tác phong pha trà hết sức lịch lãm và lão luyện của Diệp Thận Huy, sau đó qua cái đưa mắt của anh ta, nữ phục vụ ấy lui ra ngoài khép cánh cửa gỗ lại.

“Làm phiền cậu mấy hôm nay, chén trà này thay rượu. Khương tổng, mời!” Diệp Thận Huy làm tư thế mời.

“Ông Diệp quá lời rồi.” Tối hôm trước tại khách sạn quốc tế Long Thành, Diệp Thận Huy đã đứng ra mời, với mục đích cảm ơn sự khoản đãi của đoàn Tế Tây. Lần này lại mời nữa, trong lòng Khương Thượng Nghiêu dấy lên sự cảnh giác. “Tôi chỉ làm tròn bổn phận của chủ nhà thôi, có chỗ nào không được chu đáo, xin ông Diệp thứ lỗi.”

“Khách sáo. Vấn Sơn là thành phố có nguồn tài nguyên dồi dào, ngành công nghiệp luyện than trong tương lai rất khả quan, Công ty Than luyện cốc sau này còn phát triển hơn nữa. Có thể hợp tác với quý công ty, hai bên cùng có lợi, là vinh hạnh của Hải Dương”.

Một câu khen ngợi cùng lúc nâng cao vị thế của cả hai bên, Khương Thượng Nghiêu mỉm cười: “Ông Diệp quá khen”.

Diệp Thận Huy nhận thấy sự vững vàng trong vài lời ngắn ngủi kia, lòng thầm khen, không giấu được nở nụ cười: “Tôi lớn hơn cậu mười tuổi, vậy gọi cậu là lão đệ nhé”, nói xong chẳng để anh có cơ hội từ chối đã tiếp tục: “Lão đệ, Vấn Sơn dù tài nguyên phong phú, nhưng tình hình kinh tế phát triển lại khá đơn lẻ. Về mặt này, lão đệ có suy nghĩ gì không?”.

Đột ngột chuyển đề tài về kinh tế Vấn Sơn, Khương Thượng Nghiêu nhất thời không đoán được suy nghĩ của đối phương, nhưng thấy Diệp Thận Huy tỏ vẻ chân thành, trầm ngâm hồi lâu, anh thật thà đáp: “Điều kiện của địa phương khá tốt, nhưng Vấn Sơn nhiều năm nay khai thác bừa bãi, không có trật tự, lãng phí rất nhiều tài nguyên, môi trường lại bị ô nhiễm trầm trọng, khiến hiệu quả công suất cũng thấp”. Tập đoàn năng lượng phối hợp với chính sách của tỉnh, tận lực chỉnh đốn việc khai thác tài nguyên, gặp trở ngại lớn, không thấy hiệu quả. Có điều câu nói này Khương Thượng Nghiêu chỉ nghĩ thầm trong bụng, đương nhiên không nói ra cho người ngoài cuộc biết, “Sản lượng than hằng năm là bao nhiêu? Lợi nhuận trên sổ sách là bao nhiêu? Chỉ cần cục diện thay đổi, thì mới có nguồn tài chính rót về để duy trì sự phát triển của Vấn Sơn”.

Diệp Thận Huy tán thưởng quan điểm của Khương Thượng Nghiêu, gật đầu nói: “Quy hoạch dài hạn tạm thời chưa nói, công cuộc chỉnh đốn khai thác bừa bãi gặp trở ngại quá lớn, chỉ có từ trên xuống dưới thống nhất với nhau mới thực hiện được tốt hơn”.

Dưới góc độ một người làm ăn mà Diệp Thận Huy bàn về thời sự chính trị… Ánh mắt Khương Thượng Nghiêu thoáng kinh ngạc, thận trọng hỏi: “Diệp đại ca, Tập đoàn Kim An có kế hoạch đầu tư vào Vấn Sơn?”.

Diệp Thận Huy gật đầu, mỉm cười đáp: “Kim An có ý định đầu tư vào ngành công nghiệp gang thép. Nếu dự án khả thi, cơ hội hợp tác của chúng ta sau này sẽ càng lớn. Hơn nữa, lần này đến Vấn Sơn cũng tiện thể thăm dò thay cho một người bạn. Quả như dự đoán, năm sau tình hình chính trị ở Vấn Sơn chắc chắn sẽ có biến động lớn”.

Nhiều năm trước, Cao Côn chỉ là cán bộ tuyên truyền trong một huyện nhỏ ở Tế Tây. Gần bốn mươi năm kinh nghiệm, người này nổi danh nhờ quyền thế. Nghe nói vị bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm nhất ngôn cửu đỉnh của ủy ban Thường vụ Tỉnh dù lúc này đã nghỉ hưu, nhưng trực hệ của ông ta thì vươn ra toàn tỉnh, có tầm ảnh hưởng lớn, ví như Phó chủ tịch tỉnh Lương Phú Nghị, ví như Trưởng Ban tổ chức Cán bộ Bành Ngu, và ví như Bí thư Thị ủy thành phố Vấn Sơn Ngụy Kiệt.

Nghe tin bộ máy hành chính của thành phố Vấn Sơn sẽ có biến động lớn, với địa v| của Diệp Thận Huy, câu nói chắc chắn là đúng, nhưng Khương Thượng Nghiêu cũng chỉ cười mà thôi.

Cho dù người lên thay có hậu thuẫn như thế nào, muốn nhấc được tảng sắt này cũng đâu phải chuyện dễ dàng? Với quyền uy của Bí thư Ba đương nhiệm, thời kỳ đầu khi tiếp quản chắc chắn sẽ gặp không ít khó khăn. Nghe nói trong cuộc họp ủy ban Thường vụ Tỉnh thường xuyên xảy ra chuyện như sau: Những quyết sách của ông này được thông qua nhờ một phiếu hơn mà may mắn. Mặc dù các tin truyền miệng ngấm ngầm về giới quan trường ở Tế Tây không hoàn toàn đáng tin, nhưng cũng chứng tỏ thời kỳ đầu đầy khó khăn của Bí thư Ba.

Có những việc phải nhìn thiên thời địa lợi nhân hòa. Cho dù quyền uy Bí thư Ba nắm trong tay lúc này chẳng ai sánh được nhưng bí ẩn của sự cân bằng quyền lực chính nằm ở chỗ càng là người trong cuộc thì

càng không thể hành động theo ý mình. Không thể một chiêu mà khống chế kẻ thù, nên tình hình cân bằng này sẽ còn tiếp tục diễn ra.

51. Tập 2 - Chương 51

Mỗi lần nghĩ tới những chuyện này, một cảm giác bất lực quen thuộc luôn len lỏi vào khắp đường gân thớ thịt của anh. Dù cố gắng thế nào, Khương Thượng Nghiêu cũng chỉ là một nhân vật nhỏ xíu mà thôi.

"Mông muội không phải bởi trái tim nghèo nàn. Trong lúc thần trí mơ hồ, cô cố gắng bảo vệ niềm lạc quan trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn trời, ra sức ngăn lại giọt lệ mong manh đang chực trào ra, bước tiếp trên con đường khó khăn. Sự chờ đợi và hy vọng mà chút lạc quan ấy đem lại lúc này thật sự quý hơn vàng ngọc."

Anh hít một hơi thật sâu, dường như có thứ gì đó theo những con chữ vô tri kia cứ lặng lẽ cuốn sâu vào trong tim. Đó là câu trong một đoạn tiểu thuyết ngắn ở cuốn tạp chí bên tay anh, tên tác giả nổi bật phía dưới: Thẩm Hân Địch.

Trước kia cô thường dùng bút danh là Thẩm Mặc. Không biết dự định ban đầu khi đổi bút danh của cô là gì, phải chăng cô muốn trải nghiệm một cuộc sống khác, một cuộc sống không có dấu ấn của anh?

Nhưng, dù cô xuất hiện với diện mạo nào đi nữa, thì ảnh hưởng của cô đối với anh vẫn không thể chối bỏ. Ngay cả khi anh còn đang chìm đắm trong tình yêu của cô tới mê muội, và đến bây giờ cũng thế.

Khánh Đệ… Khánh Đệ.

"Anh Khương, đến rồi."

Cái giá lạnh từ Siberia sắp tràn tới, bước ra khỏi xe, gió Bắc lạnh buốt khiến anh tỉnh hẳn rượu. Đường Song Hòe Thụ ban đêm rất đỗi yên tĩnh, chỉ thấy vun vút tiếng gió rít. Đứng nơi góc đường, Khương Thượng Nghiêu ngẩng đầu nhìn ánh đèn và bóng người thấp thoáng qua tấm rèm cửa sổ trên tầng hai.

Lưu Đại Lỗi cùng mấy huynh đệ khác nhấc vài thùng đặc sản sau xe xuống, trước khi lên lầu quay sang hỏi: "Anh Khương, anh không lên cùng à?".

Anh lắc đầu, dựa người vào thành xe châm điếu thuốc, rồi lại ngẩng lên nhìn cửa sổ. Một lúc sau, Lưu Đại Lỗi xuống, buồn bã nói: "Đồ đã nhận rồi, cái này thì không. Chị dâu nói, năm sau đừng mang quà Tết tới nữa, phiền lắm".

Trước mùa xuân năm ngoái tới Bắc Kinh, anh chỉ gặp Đàm Viên Viên. Lúc ấy còn chưa biết Khánh Đệ đã chuyển đi, Khương Thượng Nghiêu chỉ nghĩ rằng cô một lòng muốn tránh mặt người đàn ông khiến cô đau lòng, thất vọng, người đã khiến cô lãng phí 22 mười năm tuổi xuân tươi đẹp. Lần này lại bị từ chối, không còn cảm giác buồn bã, thất vọng như trước nữa, anh chỉ thấy trống rỗng, như người vô cảm vậy.

Khương Thượng Nghiêu nhận lấy lá thư từ tay Đại Lỗi, ngước mắt nhìn ban công tầng hai lần nữa, rèm cửa khẽ động, người con gái anh thương mến nhớ mong đang ẩn mình phía sau.

"Anh Khương, hay anh mặt dày lên đó nói vài câu đi."

Anh thoáng chút dao động, nhưng nghĩ đến câu "Anh có tương lai của anh, em có hướng đi của em", cảm giác vỡ vụn như lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào ngực anh. Khương Thượng Nghiêu bất chợt ném đầu thuốc đi, quay người chuẩn bị lên xe. Cùng lúc ấy, phía hành lang vọng tới âm thanh của cánh cổng sắt từ từ mở ra, anh kinh ngạc quay đầu nhìn, mang theo cả sự kỳ vọng vô cùng sâu sắc.

Nhưng, bước ra lại là một đôi tình nhân, hai người liếc mắt về phía anh một cái, rồi ôm ôm khoác khoác đi xa dần.

Nỗi thất vọng viết rõ rành rành trên mặt anh, Lưu Đại Lỗi thở dài.

Khương Thượng Nghiêu định bước lên xe lần nữa, bỗng dưới bóng đèn vàng vọt nơi cánh cổng sắt, một bóng người cao gầy chầm chậm tiến về phía họ.

Mấy lần thấp thỏm, khoảnh khắc này anh đã không còn hiểu được tâm trạng của mình nữa. Khóe miệng hơi kéo lên, cười song lại khó coi hơn cả khóc, anh khẽ gọi cô: "Khánh Đệ", rồi như sợ kinh động điều gì đó, anh từ từ, từ từ đi về phía cô.

Cô vẫn giống như trước kia, tóc buộc chặt phía sau, sợ lạnh, cổ áo bông dày dựng lên che quá nửa mặt, càng làm nổi bật đôi mắt đen sâu thăm thẳm.

Thấy anh chẳng nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, dường như sợ chỉ cần chớp mắt, người con gái trước mặt sẽ biến mất vậy, Khánh Đệ cười hỏi: "Hôm kia em có gọi điện, bà đã chính thức xuất viện rồi ạ?".

Anh gật đầu, hỏi lại: "Em thi xong chưa?".

"Thi xong rồi, đang đợi kết quả và thi lại đây."

"Tết năm nay không về nhà sao?"

Cô lắc đầu, một tia u ám thoáng hiện rồi nhanh chóng biến mất chẳng dấu vết, "Không về nữa". Thấy anh không giấu nỗi thất vọng, Khánh Đệ chuyển đề tài: "Sau này đừng đưa đồ tới đây nữa, sắp Tết rồi, đang lúc bận rộn, năm nào cũng phiền anh thế này, em ngại lắm".

Vẻ khách sáo của cô chứng minh cho sự xa lạ trong quan hệ giữa hai người, Khương Thượng Nghiêu nhếch miệng: "Anh cũng tiện đường thôi mà". Quê Mạnh Thời Bình ở Tế Tây, từ sau khi lên Bộ, chú Đức năm nào cũng đến Bắc Kinh tặng quà Tết, toàn những đặc sản địa phương, lễ vật không quan trọng, quan trọng là tình cảm. Hai năm gần đây việc này do Khương Thượng Nghiêu đảm nhiệm. Năm nay, anh yêu cầu thêm một phần nữa ngoài số quà tặng Mạnh Thời Bình.

Lòng kiên quyết của anh khiến cô chẳng thể nói gì. "Vậy em lên nhà đây, anh đi đường lái xe cẩn thận."

"Đợi đã!" Anh vội níu kéo. Nhưng, khi cô quay mặt lại, tình yêu tràn ngập trong tim đột nhiên như rút sạch, anh sững sờ nhìn cô, không nói lời nào.

Sự đau khổ trong ánh mắt ấy từ từ chìm vào trong bóng tối dày đặc. Trong lúc hít thở gấp gáp, Khánh Đệ nếm thấy vị chua xót nơi đầu lưỡi.

"Cái này, em cầm mà nộp học phí. Mật khẩu vẫn thế."

Phong bì đó vừa rồi cô cũng đã nhìn qua, là thẻ phụ của tấm thẻ tín dụng anh đang dùng.

Khánh Đệ đẩy tay anh, "Em có thể tự lo được. Anh đi đường cẩn thận". Nói xong, cô lịch sự mỉm cười, quay người đi lên nhà.

Mở cửa, bộ phim Peter Pan đang chiếu tới hồi kết, Khánh Đệ cầm cốc vừa uống vừa nghe lời thoại trong phim, Wendy hỏi: "Anh sẽ không quên em, phải không?", Peter Pan trả lời: "Quên em? Không bao giờ". Cô bị nghẹn nước vì lời nói dối đầy thiện ý này.

Sau yêu không phải hận, mà là sự lãng quên. Nếu không quên nhau đi, Peter Pan sao có thể "hoàn toàn quên đi tất cả"?

"Đi rồi à?" Chu Quân bước ra từ sau rèm cửa sổ, định nhìn trộm lâu hơn nữa. "Muốn khóc lại không khóc, em thẳng thắn chút đi, không nỡ thì đuổi theo."

"Làm gì có chuyện không nỡ?" Khánh Đệ ngồi xuống lật tìm VCD, "Xem The Full Monty nhé!".

So với những bộ phim của HolIywood thì cô có vẻ thích phim ít người xem của điện ảnh châu u hơn, các bộ phim kể về sự đau khổ của những kiếp người nhỏ bé, kiểu đối mặt với hoàn cảnh khó khăn đó là thái độ nhân sinh trào phúng và tự trào. Khi đám đàn ông khủng hoảng bàn luận về việc giả sử phụ nữ cũng có dương vật, khi sự tồn tại của đàn ông chỉ mang ý nghĩa đồ trang sức, cô bật cười thành tiếng.

Chu Quân ra khỏi phòng, một tay vỗ nhẹ vào hai má, tay kia đưa cho cô một miếng mặt nạ dưỡng da.

“Tên đen sì hung hăng đó xem ra không phải người xấu sao lại hủy hôn?” Chu Quân hỏi.

Vì sự giấu giếm của anh? Vì lợi ích của anh? Khánh Đệ không muốn thốt ra bất kỳ lời ác ý nào, bèn đắp mặt nạ, trầm ngâm hồi lâu rồi nói một cách lý trí: “Chỉ có lựa chọn khi phải đối mặt với vô số lựa chọn mới là lựa chọn thật sự”. Nói rồi, cô bắt chước bộ dạng của Chu Quân, gác hai chân lên bàn trà, thoải mái dựa người về phía sau.

“Là anh ta phải lựa chọn hay là em?” Chu Quân bắt đầu nghiêm túc.

“Ai cũng phải lựa chọn.” Khánh Đệ chăm chú nhìn màn hình, nhưng trái tim lại đang lang thang về phía vầng hào quang nơi hành lang. “Trước kia, khi viết em rất thích dùng đời người thế này thế kia, nhưng kỳ thực em trải nghiệm quá ít, chẳng đủ để đàm đạo về nhân sinh, ngược lại có vẻ mạnh về những câu chuyện tình ái mùi mẫn. Khôn lỏi không thể thành công lớn. Sống như mấy năm chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ có kiến thức nông cạn tư duy hạn hẹp mà thôi. Ra ngoài mở rộng tầm mắt luôn luôn tốt.”

Miếng mặt nạ trắng tinh trên mặt càng khiến đôi mắt cô thăm thẳm như nước hồ, Chu Quân bất giác nhớ lại mấy hôm trước Bành Tiểu Phi ngầm chất vấn mình: “Tiểu tử này, bụng dạ xấu xa, định lừa em gái tôi phải không? Không phải minh tinh, cũng chẳng phải người mẫu nổi tiếng gì, lên trang bìa dễ vậy sao?”.

Khi ấy Chu Quân đã trả lời: “Không dỗ cô ấy thì còn dỗ ai đây? Mỹ nữ đi đầy đường, nhưng anh đã nhìn thấy người nào ánh mắt như có hồn, có câu chuyện, có tình cảm chưa? Nhìn anh một cái giống như núi Quan Sơn sẽ đổ vậy, đến cái thứ ‘tạo giống’ cũng nhói đau?”.

Lúc này, nhớ tới lần nói chuyện đó, tim Chu Quân khẽ da0 động, bất giác buột miệng: “Cho anh thêm một chiếc Hasselblad (1) nữa…”

(1) Một hãng máy ảnh.

Khánh Đệ lo lắng nhìn anh ta, ngay lập tức tỉnh ngộ, không giấu nổi vẻ khinh thường, ”Ngày nào cũng nhớ đến cái máy ảnh mà không mua nổi, nhớ phát điên rồi”.

Chu Quân vẫn lẩm bẩm đầy say mê: “’Em, anh, cộng với Phùng Thiếu Hàng, thêm vài cái máy tốt nữa, Bành cách cách nhân từ cho mượn ít tiền thuê mặt bằng làm cửa hàng ảnh, anh sẽ thành tài”.

Phùng Thiếu Hàng là bạn thân của Chu Quân, chuyên viên hóa trang, cũng có chút tiếng tăm. “Đừng nhắc đến Phùng Thiếu Hàng, anh ta rõ ràng là ác mộng của phụ nữ.” Lần trước anh ta còn chê da đùi cô quá khô, không biết cách dưỡng da để giữ gìn, da ở đầu gối đen thế kia chắc chắn không chịu tẩy da chết. Ánh mắt và cách dùng từ cay nghiệt của anh ta khiến người khác phát run.

“Hân Địch”, Chu Quân lột mặt nạ xuống, tỏ vẻ đồng tình, “Vì anh, em hãy nhẫn nhịn sự tàn nhẫn của cậu ta nhé”.

Mấy hôm sau, nhớ lại ánh mắt cầu khẩn của Chu Quân, Khánh Đệ hít một hơi thật sâu, để mặc cho đầu óc tự do suy nghĩ. Có điều, những ngón tay búp măng trước mắt cứ hết lần này tới lần khác kéo cô về với hiện thực.

“Phụ nữ, làn da và cơ thể do ông trời ban tặng, sao có thể đối xử với bản thân như thế này?” Phùng Thiếu Hàng dùng hai ngón tay bẹo má Khánh Đệ, chăm chú quan sát, ánh mắt giống như một bà nội trợ đứng trước bàn thịt lợn dò xét lựa chọn xem miếng nào ngon nhất, tươi nhất, “Sắc tố da xấu nghiêm trọng”.

Cái cách anh ta càm ràm đàn bà con gái giống hệt như Chu Quân, chẳng trách hai người bọn họ kiếp trước là huynh đệ kiếp này là bạn thân. Khánh Đệ nhắm mắt nhẫn nại, nói: “Mười ngày nay em đã tuân thủ nghiêm ngặt những chỉ thị của anh, mỗi ngày đắp mặt nạ một lần, tối nào cũng ngủ trước mười hai giờ”.

Phùng Thiếu Hàng chẳng buồn để ý tới lời giải thích của cô, càm ràm chán thì dặn trợ lý mở hộp trang điểm của mình ra.

Đàm Viên Viên sớm đã không thể chịu nổi vẻ sai bảo của anh ta nên trốn đi đâu mất. Trong ánh đèn nhấp nháy khắp phòng Phùng Thiếu Hàng liếc ánh nhìn sắc như dao, người trợ lý vội vàng vén rèm lên.

Đây là một buổi chiều cuối tuần, studio thuê này nhộn nhịp khác thường. Khánh Đệ và Phùng Thiếu Hàng đều do Chu Quân lừa tới. Tiểu Biên phụ trách quần áo của tạp chí cũng do Chu Quân giở trò kéo đến.

Nhân viên phụ trách ánh sáng là các bạn cùng ngành với Chu Quân, bị dỗ dành mà có mặt. Cả một đoàn người lại bị Chu Quân chỉ huy rất ra trò. Ngồi trong phòng hóa trang được ngăn cách với phòng ngoài bằng một tấm rèm, nghe thấy những tiếng bàn tán rì rầm bận rộn của nhân viên kiểm tra ánh sáng và thiết bị, Khánh Đệ đang nhắm mắt mặc cho Phùng Thiếu Hàng giày vò khuôn mặt mình bất giác mỉm cười, trong đầu tua lại hiện trường cảnh chụp ảnh gấp lần trước, tiếng cửa trập vang lên liên tục, lặp đi lặp lại bên tai, thứ âm thanh khiến sống lưng cô rần rần một cảm giác hưng phấn lạ kỳ.

Nhưng lần chụp ảnh này, Chu Quân đã nâng cao yêu cầu nên tiến độ có vẻ chậm rãi hơn trước rất nhiều.

Nghe theo lời hướng dẫn của Chu Quân, trước đó Khánh Đệ đã bắt đầu đối diện với chiếc gương để nghiên cứu cách thể hiện các đường cong trên cơ thể, nhưng khả năng lợi dụng góc ánh sáng cho thích hợp thì cô vẫn còn kém xa các người mẫu chuyên nghiệp.

Đèn chính, đèn phụ cùng các loại đèn khúc xạ đua nhau chiếu lên mặt cô. Với sự chỉ đạo của Chu Quân, Khánh Đệ hơi điều chỉnh độ hất cằm mà vẫn duy trì được ánh mắt trước đó.

Tiếng máy ảnh bấm lách tách liên hồi, bất chợt Chu Quân hét lên một tiếng chán nản: "Phùng Thiếu Hàng, ra dặm phấn đi", tiếp đó cằn nhằn Khánh Đệ, "Nếu anh cần một con búp bê đúng nghĩa thì đã chẳng nhờ em, mắt không to, ngực không đầy. Thứ mà anh cần là linh hồn của em, cứng đờ như khúc gỗ chờ người ta hô một hai ba, lãng phí thời gian nhiệt tình của mọi người, phải vất vả tới mấy giờ đây?".

Anh ta hễ cuống lên là lại nói giọng địa phương. Khánh Đệ tay giữ chặt ngực, hít thở sâu giữ bình tĩnh, vô tình liếc mắt nhìn thấy Đàm Viên Viên nhân cơ hội đưa cho Chu Quân một cốc nước, rồi lùi về phía sau hai bước làm tư thế "đỡ giận" giúp mình, cô nhìn bạn cười.

Bị người khác cắt ngang, Chu Quân cũng bớt nóng đi phần nà0, trầm tư một lúc mới nói: "Tâm trạng của em khi gặp tên kia hai tối trước như thế nào? Em chỉ cần diễn lại biểu hiện đó là được. Đào móc sự bi thương, thâm trầm của em ra, hãy tưởng tượng thứ em nhìn thấy là quãng thời gian tươi đẹp nhất chẳng thể quay trở lại ấy. Nhưng, anh không muốn thấy trong mắt em chỉ là sự đau đớn đơn điệu, ngoài cái này ra còn cần một vài điều kiện khác nữa, tâm trạng phải mạnh mẽ kiên cường hơn".

Nói xong, anh ta vờ như không nhìn thấy vẻ mặt thoáng khựng lại của Khánh Đệ, quay đầu gọi người tìm thẻ nhớ thay vào máy ảnh.

Chu Quân hét một tiếng "Chụp lại", Khánh Đệ đứng im bất động dưới ánh đèn. Đến người ngoài cũng hiểu, tình yêu mà cô ra sức bảo vệ suốt mười năm qua đã hóa thành một vũng bích huyết (2) trong tim, không sao quên được. Việc tự lừa dối bản thân của cô là vô ích. Khánh Đệ quay đầu nhìn Chu Quân: "Bắt đầu thôi".

Cùng lúc này, Bành Tiểu Phi đột nhiên đẩy cánh cửa nặng nề của studio bước vào. Dưới ánh đèn màu nâu, bộ váy màu nude như lớp da thứ hai bao trùm lên người Khánh Đệ, mái tóc dài phun màu bạch kim buộc chặt phía sau, môi đỏ, mắt đen càng nổi bật trước tấm phông nền bằng vải đơn giản phía sau. Động tác cơ thể tĩnh lặng, duyên dáng và gợi cảm.

Bị kích động bởi tâm trạng của cô, hai mắt Chu Quân phát sáng, tay cầm chiếc 5D bảo bối lúc quỳ, lúc nằm bò, lúc đứng bấm liên tục, mặc cho cô tự ý đổi tư thế.

Trong tần suất một phút hơn sáu mươi lần bấm máy, Khánh Đệ hơi ngả lưng về phía phông nền, nghiêng đầu, như đang nhìn thấy Khương Thượng Nghiêu bật tường trèo vào, rồi đứng dưới gốc cây mơ già, vai phủ đầy những cánh hoa mơ li ti.

Tần Thạnh đứng bên cạnh Bành Tiểu Phi vô thức ưỡn thẳng lưng, ngỡ như bị ánh mắt cô nhìn thấu.

(2) "Bích huyết" là máu xanh. Thời Chu Kính Vương, Trường Hoằng chết vì nước Thục, sau ba năm máu của ông đã chuyển thành màu xanh. Sau này thường dùng "bích huyết" để chỉ dòng máu chảy vì chính nghĩa.

Tình yêu đầu đời ở tuổi mười ba, mơ hồ đến phong phú và cứ thế kéo dài qua năm tháng. Giờ chẳng còn sức mà đoạn tình, lại không thể làm hoa nhàn cò dại coi nhẹ việc đợi chờ, Khánh Đệ chỉ muốn tránh xa tảng đá ngầm tình cảm, tìm một con đường khác tĩnh lặng hơn. Cô cũng đã nỗ lực nhét tất cả những gì

thuộc về quá khứ vào trong chiếc hộp kín của ký ức. Nhưng, khi nhìn thấy anh mỉm cười bước tới, thứ ánh sáng trắng tinh lấp lánh đó khiến cô vô cùng nhức mắt.

Sự giằng xé trong lòng đã bị bóc trần dưới lớp ánh sáng rực rỡ kia, hoàn toàn chẳng thể che giấu.

Trong lúc sững người, trước mắt bỗng tối sầm, Khánh Đệ chợt nhận ra đó chỉ là ảo tưởng, bất giác cô thấy đau đớn. Tại sao lại có thứ tình yêu như thế dẫn dụ người ta như Khoa Phụ (3) đuổi mặt trời rồi chết ở Ngu Uyên? Khiến trái tim ta trống rỗng, hoang vu và tĩnh lặng?

Khánh Đệ từ từ quỳ xuống, ôm đầu gối khóc rưng rức.

Thấy bộ dạng của cô lúc này, mọi người trong studio đều dừng lại, tiếng xì xào thắc mắc bắt đầu vang lên, vài người quay sang nhìn nhau, vài người lại đứng nghệch mặt ở đó. Đàm Viên Viên là một trong những người thuộc nhóm sau. Bừng tỉnh trong giây lát, Viên Viên quay người chạy vào phòng hóa trang lấy áo khoác của Khánh Đệ, rồi lại quay ra.

(3) Khoa Phụ là một trong những vị thần lớn trong truyền thuyết Trung Quốc, không lượng sức mình đuổi theo mặt trời, đuổi tới tận Ngung Cốc (Ngu Uyên) và chết ở đây.

Khánh Đệ khóc tới quên hết mọi chuyện xảy ra xung quanh, dây váy trượt xuống cánh tay, để lộ phần da trần đến cả lưng, dưới ánh đèn sáng lóa, làn da ấy trắng tới nhức mắt. Đàm Viên Viên không nói không rằng, cầm chiếc áo khoác dài phủ lên người cô.

Trong nháy mắt, tiếng cửa trập đã dừng lại khá lâu bỗng liên tiếp vang lên, Khánh Đệ ngẩng mặt ánh mắt hoảng loạn. Hình ảnh mascara bị nước mắt làm nhòe, lem nhem ra cả khuôn mặt được Chu Quân nhanh chóng ghi lại.

"Đừng đùa nữa." Bành Tiểu Phi giơ tay ra ngăn lại.

Chu Quân ngước mắt lên, bắt gặp cơn phẫn nộ của Đàm Viên Viên, bèn ngượng ngùng lẳng tránh, quay sang nói với những người xung quanh: "Nghỉ một lát đi", rồi thu dọn máy ảnh, lấy dây nối máy ảnh cắm sang máy tính, vờ như rất bận rộn, không để ý thấy sau lưng có người hứng thú quan sát tất cả những gì vừa xảy ra.

Phía bên này, Đàm Viên Viên dìu Khánh Đệ vào phong hóa trang ngồi, đưa cho cô một tập khăn giấy và bông tẩy trang "Không còn ai ở đây nữa, muốn khóc thì cứ khóc đi".

Khánh Đệ lắc đầu, nước mắt lại tiếp tục lăn dài. Toàn thân cô khẽ run lên, ôm chặt lấy Đàm Viên Viên, vùi mặt vào người bạn một cách khó khăn, nói với giọng thút thít: "Mình chỉ muốn bình đẳng và công bằng, sao lại khó như thế?".

"Làm gì có sự công bằng tuyệt đối chứ?" Đàm Viên Viên rút thêm một tờ khăn giấy nữa đưa cho bạn, "Cậu cũng chẳng thiệt đâu, anh ấy không phải không yêu cậu. Có điều cậu vì yêu nên mới cần anh ấy, còn anh ấy vì cần nên mới yêu cậu. Có chấp nhận được sự thật này hay không là phụ thuộc vào cậu".

"..."

Thật khiến người ta khóc không được, cười cũng chẳng xong, Khánh Đệ vùi đầu vào lòng bạn, buồn bã không muốn ngẩng lên.

"Ít nhất thì cũng đã đi đến bước này rồi, chẳng phải sao? Không rời bỏ, cậu sẽ mãi cho rằng anh ấy là cả thế giới của mình."

Giọng nói bình tĩnh, ôn hòa vang lên trên đầu Khánh Đệ, cô ngước mắt nhìn bạn, mặt nhòe nước, nở nụ cười bất lực.

Đàm Viên Viên lấy đầu ngón tay đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, đưa cho Khánh Đệ một chiếc gương nhỏ: "Thật đấy, thế này chẳng phải rất tốt sao? Cậu nhìn mình bây giờ đi, đẹp lắm".

Người trong gương với khuôn mặt giống cô thời thiếu nữ, nhưng dù nước mắt ầng ậng, trên vầng trán ít nhiều vẫn nhìn rõ một vài nếp gấp thời gian, bớt đi vài phần đơn độc. Khánh Đệ khịt khịt mũi, lau phần mascara lem ra khóe mắt đi, đột nhiên bật cười thành tiếng tự trào, "Từ nhỏ tới lớn, mình chưa từng khóc thế này bao giờ, thật thoải mái".

“Cậu là cái lọ buồn phiền, khiến người ta nhìn mà ngứa ngáy, chỉ muốn chọc cho nó thủng thôi.” Nói rồi, Đàm Viên Viên cầm nước tẩy trang giúp cô lau vết lem nơi khóe mắt, hai người bắt đầu cười. “Để mình ra hỏi xem còn chụp nữa không, tinh thần cậu lúc này nên về nhà ngủ một giấc thì hơn.”

“Để mình đi cho. Chu Quân hôm nay phải bỏ ra không ít tiền thuê studio này, nếu anh ta kiên quyết chụp tiếp, mình cũng phải cố thôi.” Khánh Đệ lau sạch mặt, cầm váy đứng dậy.

“Cậu chắc chứ?”

Khánh Đệ gật đầu, “Có phải chuyện gì lớn lắm đâu, chẳng qua chỉ thất tình thôi mà. Ai chẳng thất tình một hai lần?”.

Bước ra ngoài, lập tức mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô, tò mò, thông cảm, chê cười đều có cả, thêm vào đó là thiện ý dưới những vẻ mặt đó. Khánh Đệ tỏ ra vô cùng ngượng ngùng, “Xin lỗi, hại mọi người…”.

“Lại đây xem.” Chu Quân vẫy tay gọi cô, vừa di chuột vừa click, “Tấm này rất đẹp, khi làm hậu kỳ, chỉ cần thêm một chút tâm sự nữa, bắt được khoảnh khắc này rất tuyệt, tiếc là phần vai cứng quá. Phùng Thiếu Hàng, tay nghề ngày càng lên đấy”.

Nhận được lời tán dương; Phùng Thiếu Hàng có chút tự đắc.

Khánh Đệ nhìn bức ảnh như mình mà chẳng phải mình, không thể không thừa nhận những gì Đàm Viên Viên vừa nói, người con gái bước ra khỏi thế giới đó, thế giới có anh thực sự có chút khác biệt.

“Có thể nói là hoàn mỹ.”

Chu Quân chăm chú nhìn bức ảnh ghi lại giây phút trước khi Khánh Đệ ngồi sụp xuống. Cổ họng cô co thắt, đang định nói gì đó, Chu Quân lại di chuột nói, ”Thực ra, cá nhân anh thích bức này nhất, thật rung động lòng người”.

Người con gái trên màn hình gần như nude một nửa ngồi xổm dưới đất, hai tay ôm gối, mắt mở to đầy nước, ánh mắt cô độc và hoang mang, thể hiện sự giằng xé của một người phụ nữ đau đớn vì tổn thương tình cảm, nỗi đau ấy như đâm thẳng vào trái tim người xem. Khánh Đệ không dám nhìn thêm nữa, nghẹn ngào “Xóa tấm này đi”.

Chu Quân liếc cô, bộ dạng khó xử.

Đàm Viên Viên đứng sau đột nhiên phát biểu: “Đừng xóa, rất thật, rất cảm động. Xóa đi thật đáng tiếc”.

Lại có người đứng phía sau lên tiếng: “Tấm này nếu có ý bán, tôi nguyện mua nó”.

Khánh Đệ quay đầu nhìn, một người đàn ông lạ khoảng hơn ba mươi tuổi bên cạnh Bành Tiểu Phi nở nụ cười điềm tĩnh.

Những người đàn ông trong studio này thường thì ăn mặc thời thượng giống như Chu Quân. Nếu so về hình tượng, kiểu tóc và quần áo của người đàn ông kia còn chính thống hơn cả Bành Tiểu Phi, phong độ ngời ngời.

Dù những lời đó có phần đường đột, nhưng ngữ khí ôn hòa, Khánh Đệ muốn mở miệng từ chối, Bành Tiểu Phi đã nhanh tay một bước, lên tiếng giới thiệu: “Bạn anh, Tần Thạnh”.

Chu Quân đứng bên cạnh nghe thế cười khẽ, Khánh Đệ không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng ra anh ta đang đá mắt đưa mày với Phùng Thiếu Hàng, bộ dạng hai người cười rất gian tà. Cô mím môi cố nhịn cười, hướng về phía anh chàng lạ mặt, gật đầu đầy thiện ý. Mặt người ấy không hiện vẻ ngượng ngùng, ngược lại còn tỏ ra bình tĩnh và chân thành khuyên: “Điều tôi vừa nói cô có thể suy nghĩ thêm”.

Bành Tiểu Phi rất hiểu tính cách của Khánh Đệ, biết là không khả thi, vội vàng lảng sang chuyện khác, “Chuyện này nói sau đi, tìm chỗ nào gần đây cùng ăn cơm nhé”.

52. Tập 2 - Chương 52

Bận rộn hơn nửa ngày, mọi người ai cũng thấm mệt, lại thêm Khánh Đệ thút thít sụp đổ, nên Chu Quân chẳng còn kiên nhẫn nữa, đành bảo mọi người tự sắp xếp công việc. Thay quần áo xong, thấy Đàm Viên Viên vẫn ngồi một bên thần sắc kỳ dị, Khánh Đệ bất giác thấy lạ.

Đàm Viên Viên ra hiệu hất cằm ra ngoài, nói: "Sở trưởng Tần, nếu không nhầm thì chính là lãnh đạo của Trình Húc nhà mình. Vừa rồi chỉ chăm chăm nhìn cậu chụp ảnh, không để ý thấy anh ta ở đây. Sao Bành Tiểu Phi lại quen anh ta nhỉ?".

Nhà chồng tương lai của Đàm Viên Viên ở thành phố Tứ Cửu cũng được coi là có chút thế lực. Bạn trai Trình Húc của cô vừa tốt nghiệp đã vào làm việc tại ủy ban Cải cách và Phát triển. Dù chỉ là một nhân viên kỹ thuật nhỏ, nhưng đơn vị anh ta công tác khiến bao người phải ngưỡng mộ. Song, dù cho ủy ban Cải cách và Phát triển được gọi là "Triều đình nhỏ", thành phố Tứ Cửu rộng lớn thế này, một viên gạch không biết có thể đập vào đầu bao nhiêu "trưởng bối". Với gia cảnh nhà Bành Tiểu Phi, quen biết vài chức quan nhỏ thì có gì là lạ?

Khánh Đệ lo lắng, "Chỉ là đồng nghiệp cùng đơn vị với Trình Húc thôi, có gì phải căng thẳng chứ?".

Đàm Viên Viên định nói gì đó rồi lại thôi, liếc mắt về phía trợ lý của Phùng Thiếu Hàng đang sắp xếp đồ nghề cho anh ta, lắc lắc mái tóc ngắn, nói lảng đi, "Đừng nói chuyện này nữa, buổi tối mình gọi điện buôn chuyện với cậu".

Lúc ăn cơm, nghe Chu Quân và đám bạn của anh ta hẹn nhau ăn xong sẽ đi Tam Lý Đồn, Khánh Đệ khéo léo từ chối, lấy cớ đã có hẹn với Đàm Viên Viên. Một ánh mắt nhìn cô đầy ẩn ý, Khánh Đệ mẫn cảm quay đầu lại, Tần Thạnh ngồi bên cạnh mỉm cười với cô, thong thả nói: "Làm trong ngành thời trang phải giỏi giao tiếp, quan hệ rộng, nó quyết định tới việc có thể tiến bao xa".

Giọng điệu mang tính chỉ giáo khiến Khánh Đệ cười ngất, "Có lẽ anh không hiểu lắm, tôi chỉ là nghiệp dư, chụp chơi thôi".

Từ phương Bắc lưu lạc tới đây, nhân tài khắp nơi, dù là ai cũng đều cảm thấy một áp lực nặng nề, cô không thể thay đổi ước mơ, chuyển sang một ngành mà mình không biết rõ.

Tần Thạnh tỏ vẻ như đã hiểu, chẳng nói thêm gì nữa.

Về nhà không lâu, điện thoại của Đàm Viên Viên gọi tới, Khánh Đệ vừa gội đầu xong, trách móc: "Tóc mình đúng là bị Phùng Thiếu Hàng làm hỏng cả rồi, thật muốn cắt phăng nó đi".

"Đến tiệm làm tóc mình hay làm ấy, tay nghề cũng được lắm." Nói vài ba câu chuyện phiếm, Đàm Viên Viên chợt hỏi: "Trên đường đưa cậu về, Bành Tiểu Phi có nói sao lại quen Sở trưởng Tần không?".

"Không, cậu quan tâm chuyện đó làm gì?" Hôm nay, các tế bào buôn chuyện của người phụ nữ thuộc ngành kỹ thuật, đang học tiến sĩ, lập chí vào Viện nghiên cứu Kim loại Đàm Viên Viên lại trỗi dậy, thực sự khiến Khánh Đệ tò mò.

"Nhân vật trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện trước mắt, còn cùng ăn cơm, có thể khiến người ta không kích động sao? Khắp thành phố Tứ Cửu này, chưa tròn ba mươi đã lên sở, năm nay còn chuẩn bị lên phó thị trưởng, cao to đẹp trai lại có tài, liệu được mấy người? Mà dù không nói đến anh ta, thì Khánh Đệ, cậu có biết bố anh ta là ai không? Tần Bá Viễn."

Cái tên này nghe khá quen.

"Cái này cũng bỏ qua luôn, cậu biết ông nội anh ta là ai không?"

Sau một hồi lục lọi cái tên Viên Viên vừa nói trong trí nhớ, Khánh Đệ bất giác há hốc miệng.

"Cháu đích tôn, có gốc gác cả đấy." Đàm Viên Viên đưa ra câu kết luận chắc như đinh đóng cột.

Khánh Đệ hoang mang, "Nghe cứ như gia đình thời phong kiến ấy nhỉ".

"Không khác bao nhiêu đâu. Những người này chẳng phải giống thời xã hội cũ hay sao? Ngay từ khi sinh ra, con đường tương lai của họ đã được vạch sẵn rồi, cứ thế mà leo lên thôi, chẳng mấy chốc sẽ trở thành những nhân vật lớn chúng ta phải ngẩng đầu lên mới nhìn được. Không chỉ thế đâu, chuyện tình cảm hôn nhân cũng giống hệt xã hội cũ, chắc chắn phải môn đăng hộ đối. Cậu có biết vợ trước của anh ta là người thế nào không?"

Để phối hợp với vẻ hào hứng của Đàm Viên Viên, nghe xong cái tên đó, Khánh Đệ nhất thời chưa nghĩ ra là ai, nhưng cũng vờ kinh ngạc "ồ" lên một tiếng.

"Trình Húc nhà mình đã gặp rồi đấy, nói rằng diện mạo cô gái ấy rất đoan trang, cao quý. Đáng tiếc… năm ngoái ly hôn rồi. Nghe nói tính cách hai người không hợp, nhưng những lời đồn đại phía sau thì rất nhiều." Đàm Viên Viên cố ý hạ thấp giọng, "Đều nói anh ta bị cắm sừng, dù sao vợ cũ của anh ta chưa tới nửa năm sau đã tái giá, còn anh ta vẫn độc thân. Mình thật không sao hiểu nổi, tài mạo gia thế đều xuất chúng, sao còn bị phụ nữ chê bai vứt bỏ, lẽ nào là…".

Nghe giọng Đàm Viên Viên phập phù bên ống nghe, Khánh Đệ cười mãi không thôi. Từ quan điểm tới lời nói, có thể thấy tư duy của sinh viên khoa học kỹ thuật phát triển rất nhanh, cũng cho thấy các tế bào tò mò vốn vẫn ăn sâu bám rễ vào vỏ não của mỗi người phụ nữ, có điều chỉ khác nhau ở độ nông sâu thôi.

"Những lời này của cậu không có dữ liệu chứng minh."

"Thế không được, nếu mình thật sự đi kiểm nghiệm, e là Trình Húc nhà mình sẽ khóc ngập thành mất." Đàm Viên Viên nói như thật, "Tâm trạng khá hơn chưa? Lại còn dám trêu mình nữa".

Khánh Đệ "ừ" một tiếng, lẳng lặng cầm ống nghe, Đàm Viên Viên khẽ thở dài ở đầu dây bên kia. "Thật ra, mình vẫn rất ngưỡng mộ cậu. Một người con gái cả đời có thể gặp được người mình yêu, yêu một lần sâu sắc, dù kết quả thế nào cũng vẫn rất may mắn."

"Trình Húc nhà cậu không tốt à? Yêu chiều cậu thế còn gì."

"Nếu không phải vì ưu điểm ấy thì hà tất mình phải chịu đựng những cái lườm nguýt của mẹ anh ấy? Mình vẫn đang nghĩ, nếu cứ thế này mà kết hôn, liệu mình có nuối tiếc không? Hôn nhân không có tình yêu chỉ có tình cảm, sẽ chịu đựng được thử thách của cuộc sống chăng?"

"Cậu nghĩ nhiều quá đấy, tình yêu chẳng phải cũng chỉ là một dạng của tình cảm hay sao? Lâu rồi sẽ thành tình thân, cậu đã bớt được cái bước ở giữa ấy."

Đàm Viên Viên phì cười, "Vốn định an ủi cậu, mà lại thành cậu an ủi mình".

Viên Viên trước nay làm việc lúc nào cũng nhanh nhẹn quyết đoán. Nghe thấy bạn cười, Khánh Đệ cũng thấy nhẹ nhõm, "Đừng nghĩ nhiều quá, dù là tình cảm gì, miễn sao cậu thấy hạnh phúc là được rồi".

"Còn cậu?" Đàm Viên Viên do dự hỏi.

"Vẫn ổn, mình nghĩ điểm thi nghiên cứu sinh của mình tốt, lại thuận lợi, mình sẽ rất hạnh phúc."

Còn hạnh phúc của anh? Dường như nó đã hoàn toàn biến mất kể từ ngày cô rời đi. Thay vào đó là áp lực nặng nề cùng nỗi buồn bã u sầu vào mỗi sáng thức dậy, khi đón tia nắng mặt trời buổi bình minh.

Thời gian đầu lúc chia tay, Khương Thượng Nghiêu vẫn không sao hiểu nổi quyết định của Khánh Đệ. Anh thừa nhận rằng mình sai trước, vốn cho là đại cục lấy việc kết hôn làm trọng, nhưng vì quá bận, nên anh đã lơ đãng những giao lưu về mặt tinh thần với người yêu. Mặc dù cũng cảm thấy khinh bỉ trước những thủ đoạn không mấy đàng hoàng kia, nhưng với cái cớ trách nhiệm của bản thân, anh đã dễ dàng tha thứ cho mình, đồng thời còn cảm thấy tức giận trước sự bỏ đi của Khánh Đệ.

Hai người đã sống cùng nhau, có mâu thuẫn đương nhiên sẽ phải cùng ngồi với nhau tìm cách tháo gỡ chúng, làm gì tới nỗi phải ra đi chẳng lời từ biệt? Đây là thái độ chịu trách nhiệm trước tình cảm của cô sao?

Sau khi tìm khắp thành phố Tứ Cửu, khi cô né tránh không chịu gặp anh, Khương Thượng Nghiêu có vài phần tức giận, nhưng trước lúc bỏ đi, đột nhiên anh nhận ra, người mình yêu không đơn thuần chỉ là tức giận nhất thời. Cô rất nghiêm túc.

Từ trước tới nay, bị hình ảnh dịu dàng của cô làm cho mê hoặc, thời kỳ đầu anh mang theo hành lý lang thang giữa thảo nguyên hoang vắng, cuối cùng cũng tìm thấy sự tiếp xúc gần gũi và ánh sáng của sự hào hứng, sau này đã quen với sự ấm áp đó, anh dần quên rằng ngọn lửa dịu dàng bùng cháy kia chính là tình yêu trong lòng cô.

Vì vậy vào lúc ngọn lửa tình yêu dần tắt, khi trái tim vỡ vụn cô mới nhìn anh, nói: "Anh có hiểu thế nào là yêu không? Anh không hiểu, anh chỉ là hưởng thụ".

Khương Thượng Nghiêu vùi mặt vào lòng bàn tay, chỉ biết lấy hơi thở dài nặng nề xoa dịu nỗi đau trong tim. Phúc Đầu đang ngủ gà ngủ gật dưới chân bỗng dỏng hai tai lên, đứng dậy rên ư ử một tràng, rồi cọ mũi vào đầu gối anh.

Đêm Giao thừa, ăn xong bữa cơm đoàn viên, anh liền trốn về khu mỏ. Tiếng đánh mạt chược ở phòng trực ban dưới lầu vang lên rộn rã. Bên ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực bắt đầu xuất hiện trận tuyết thứ hai của Vấn Sơn, nhưng trong căn phòng nhỏ lại vô cùng tĩnh lặng.

Tiếng pháo đột nhiên vang lên rộn rã, liên tiếp tới tận nửa đêm. Giờ khắc này hai năm trước, hai người đã đón năm mới bằng nụ hôn nồng cháy tới ngạt thở. Còn năm nay…

Khương Thượng Nghiêu sững lại nghe ngóng một lúc, cho đến khi những tiếng nổ lép bép thưa dần, anh cầm chiếc lược sừng đầy vết răng chó trên bàn lên, đưa cho Phúc Đầu, "Hôm nay là Tết, thưởng cho mày, chỉ được phép gặm mười phút".

Nhìn Phúc Đầu hai chân giữ chặt, miệng gặm chiếc lược của mẹ với vẻ thích thú, anh bật cười vui vẻ. Quay người nhìn vào màn hình máy tính, nghĩ đến cảnh mình cũng chẳng khác Phúc Đầu bao nhiêu, anh bất giác cười nhạt, vô cùng buồn bã.

Sau khi biết Khánh Đệ đổi bút danh, anh lần theo tên Thẩm Hân Địch tìm ra blog của cô. Từ bài đầu tiên cô đăng trên blog, anh đọc lần lượt không bỏ sót bài nào.

Blog mới của cô bắt đầu viết từ một năm trước, kể về nỗi vui mừng khấp khởi khi lần đầu nhận được mấy trăm tệ tiền nhuận bút, kể về lần tình cờ gặp minh tinh ở trường học, có những chuyện lặt vặt trong cuộc sống, cũng có các bài bình phim, bình sách. Nội dung anh quan tâm nhất là những bài viết sau khi cô chuyển nhà. Mặc dù đã biết quan hệ giữa cô và Chu Quân không như mình nghĩ, nhưng nhìn mấy tấm ảnh họ sống cùng nhà đó, anh vẫn thấy buồn bực.

Trong bất kỳ bài nào, anh cũng tìm thấy tinh thần mạnh mẽ cố gắng vươn lên của cô. Anh có thể cảm nhận được cô đang ra sức thể hiện mình rất vui vẻ, điều đó khiến anh càng thêm đau lòng.

Tâm trạng này giống như năm tháng bị giam ở Dã Gia Sơn, anh cố gắng tìm hiểu về một người, hiểu về cuộc sống của cô, dù chỉ là một mặt khác, song cũng khiến anh không bị cô lập trong một không gian hư vô.

Bài gần đây nhất là một cuốn tiểu thuyết cô xuất bản cách đây không lâu, kể về mâu thuẫn giữa người mẹ phải đối mặt với khó khăn khi thất nghiệp và cô con gái đang bước vào thời kỳ trưởng thành, nổi loạn. Khánh Đệ miêu tả diễn biến ý thức trách nhiệm quá mức của người mẹ dần trở thành sự khống chế kịch liệt các ham muốn, cô nói, "Trong tình yêu không thể thiếu một yếu tố gọi là 'tôn trọng', bảo vệ cá tính độc lập của đối phương, đối xử với người mình yêu bằng cái nhìn công bằng bình đẳng, chứ không phải coi người ta như sự tồn tại phụ thuộc vào mình, đây mới là tình yêu chín chắn".

Bàn tay châm thuốc của Khương Thượng Nghiêu bỗng run rẩy. Ngoài cửa sổ vọng vào tiếng nổ xé rách không gian, một làn khói bắt đầu lơ lửng, bay lên từ nơi không xa lắm, căn phòng nhỏ chỗ sáng chỗ tối tựa như pháo hoa nở trong tim.

Khánh Đệ. Khánh Đệ.

Vội vã bấm số di động của cô, nhưng nhớ tới vẻ quyết liệt của người con gái ấy, anh lại buồn bã bấm nút tắt. Nhìn ra bóng tối vô tận bên ngoài cửa sổ, rất lâu sau anh mệt mỏi nhắm mắt lại, từng khuôn mặt thân thuộc khắc sâu trong ký ức lần lượt hiện ra, lưỡi đao lạnh buốt khiến người ta ngạt thở gí sát sau lưng, ép anh cô độc tiến về phía trước, đồng thời mang theo trái tim đớn đau để sống tiếp.

Sáng mùng Bốn Tết, Khương Thượng Nghiêu cùng phó tổng Công ty Than luyện cốc đến chúc tết Phó Khả Vi của tập đoàn năng lượng. Sau bữa tiệc nhỏ tiễn những người khác ra về, anh bèn men theo bờ hồ dạo bước.

Đứng trước căn biệt thự số bảy trong khu biệt thự tỉnh ủy đợi một lúc, anh bắt đầu bấm máy gọi, Trạch Trí nghe điện với giọng nuối tiếc, "Tôi cũng vừa ra ngoài không lâu, đang định gọi anh, hôm nay phải tiếp khách quý, chuyện đó để hôm khác hãy nói".

Không biết cô ta lại vờ vĩnh theo thói quen hay đúng là đang có việc thật, Khương Thượng Nghiêu cười nói: "Tôi và Trợ lý Tạ hẹn tối nay cùng ăn cơm, nếu cô có việc thì thôi vậy".

Nghe tin Diệp Thận Huy muốn đầu tư vào Vấn Sơn, Khương Thượng Nghiêu lập tức rung động. Việc xây dựng các doanh nghiệp lớn ngành thép trước sự kiểm soát tầm vĩ mô như hiện tại, dự án này có được phê chuẩn hay không, thì thực lực chỉ xếp thứ hai, quan trọng quyết định ở bối cảnh. Với sức ảnh hưởng của Tập đoàn Kim An, tính khả thi rất lớn. Cơ hội mượn thế lực này rất khó gặp, Khương Thượng Nghiêu gần như có thể ngửi thấy mùi vị của sự thành công.

Nhưng muốn hợp tác với Tập đoàn Kim An, một tập đoàn có khả năng tài chính hùng hậu như thế, vốn cũng không thể ít. Năm trước, anh đã kiểm toán lại toàn bộ số vốn mình có, công ty vận chuyển của chú Đức phát triển ổn định bao năm nay, ngoài những khoản đầu tư vào tài sản cố định, tiền nhàn rỗi là một con số không nhỏ, nhưng số tiền này cộng thêm tất cả những gì anh có trong tay, so với khoản đầu tư vào một nhà máy sản xuất thép sản lượng hằng năm lên tới mười mấy vạn tấn, thậm chí hàng trăm vạn tấn, thì cũng chỉ như muối bỏ bể.

Do đó, nhân dịp năm mới, Khương Thượng Nghiêu mời Trợ lý Tạ của tỉnh đi ăn cơm, tiện thể thăm dò phương hướng và chỉ thị năm tới của tỉnh thế nào để tiện lên kế hoạch cho mình.

Đầu dây bên kia, Trạch Trí ngập ngừng như bất mãn, "Khương Thượng Nghiêu, anh có ý gì? Tiểu nhân qua cầu rút ván?".

Thời gian đầu tiếp cận với Trợ lý Tạ Tín Dương là thông qua con đường của Trạch Trí. Lúc này vứt cô ta sang một bên để đơn độc một mình tiếp cận nghe có vẻ không được tử tế lắm. Anh thoải mái trả lời: "Nếu tôi qua cầu rút ván, cũng chỉ sợ cô nhạn đến vặt lông (1) thôi".

Những lúc nói chuyện trở mặt nhau, hai người không biết ai hơn ai.

Trạch Trí có vẻ không tiện khi nói chuyện điện thoại với anh, hiếm khi cô ta chủ động giơ cờ trắng, chỉ hỏi: "Còn đi cùng ai nữa?".

"Thư ký Lâm, Lưu Đội… Đại khái đều là những người cô quen, anh em nhân dịp năm mới tụ tập với nhau, cũng chẳng có việc gì quan trọng."

(1) Việc qua tay thì không bỏ lỡ cơ hội mưu lợi riêng.

Trạch Trí lập tức quyết định: "Ăn cơm xong mà còn thời gian tôi sẽ qua, tìm nơi tốt tốt chút nhé. Chỗ lần trước loạn quá".

Có lẽ, nếu là mấy năm trước, Khương Thượng Nghiêu sẽ ném ra một câu trêu chọc với người phụ nữ mặt dày này, ví như "Có mặt cô thì nơi hỗn loạn thế nào cũng chẳng còn không khí nữa", nhưng lúc này anh chỉ đáp một câu cụt lủn: "Được!".

Dường như Trạch Trí đã tránh ra chỗ khác yên tĩnh hơn, khẽ nói: "Anh chắc chứ? Bến nước lớn như Kim An sẽ để con thuyền của anh cập bến sao?".

"Đừng quên cô cũng đang đứng trên con thuyền nhỏ đó." Khương Thượng Nghiêu nhắc nhở. Giọng nói khinh miệt của Trạch Trí có chút chói tai, nhưng nói thật so với Kim An của Diệp Thận Huy thực lực của anh bây giờ chưa bì được. "Chắc chắn được chín phần. Đúng rồi, trước Tết tôi có đến Bắc Kinh, chú Mạnh chủ động hỏi chuyện đại sự của cô đấy."

Cái chức vụ của Mạnh Thời Bình bây giờ và mưu đồ lúc này của Khương Thượng Nghiêu, có những việc phải nói là mịt mờ. Với sự thông minh của Trạch Trí, tất nhiên cô ta sẽ liên hệ Tập đoàn Kim An và nhà máy thép, thép hình và đường sắt cao tốc, đường sắt cao tốc và Mạnh Thời Bình, chỉ một chút là hiểu ngay.

Trong điện thoại rõ ràng cô ta hít một hơi thật sâu, rồi cười khinh bỉ: "Anh thật không việc gì là không dám làm, chắc rằng mỗi người ở bên cạnh anh đều bị anh cân nhắc qua rồi nhỉ? Giờ tôi không thể không cảnh giác với anh, liệu tôi có bị anh bán đi trong lúc ngủ gật không đấy!".

"Nguyên tắc làm người của tôi không giống cô. Cô lấy việc trao đổi lợi ích làm trọng. Tôi vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc tôn trọng và kết giao thêm bạn bè."

Trạch Trí liên tiếp oán thán: "Thôi được rồi, anh là tên chủ nghĩa cơ hội từ đầu đến cuối, phần tử thực dụng! Anh dám dùng danh nghĩa của tôi để tiếp cận chú Mạnh, sau này không lấy được chồng đừng trách tôi bám lấy anh".

"Xem, tự suy diễn kìa. Tôi và chú Mạnh nói tiêu chuẩn của cô quá cao, những người mà Bí thư Trạch giới thiệu cô đều chẳng ưng. Vì vậy với tư cách bạn bè, tôi mới khẩn cầu chú Mạnh giúp cô để ý những anh tài ở thành phố Tứ Cửu mà."

"Khốn kiếp!" Trạch Trí đột nhiên cúp máy.

Khương Thượng Nghiêu suy nghĩ về câu đánh giá sau cùng của Trạch Trí, bất giác mỉm cười lặng lẽ.

Ngụy tạo lâu rồi, kiểu thỏa hiệp và đạo đức giả đã sớm bám rễ trong linh hồn, khó phân biệt thật giả, vì vậy có người từng dùng ánh mắt như xuyên thấu anh, oán thán: "Em rất thất vọng vì anh đã biến thành một người hoàn toàn xa lạ".

Những lời trách móc ấy tới giờ vẫn như có sức mạnh khiến anh tức ngực. Lúc này, nhìn về khoảng trời thấp thoáng những bông pháo hoa lóe lên trong bóng tối, mồ hôi bất giác thấm ướt áo anh. Khương Thượng Nghiêu nhớ lại bộ dạng mình năm hai mươi tuổi, tràn ngập ước mơ, người người hy vọng... Những thứ ấy đã bị năm tháng gặm nhấm và nuốt mất từ lâu.

Chìm đắm trong niềm vui của sự thành công, tự mãn trước cảm giác thành tích của mình, anh bỗng quên mất bản chất tốt đẹp của quãng thời gian đó.

Khánh Đệ. Khánh Đệ.

Khương Thượng Nghiêu gục đầu vào vô lăng, che mặt.

Nếu đã bỏ anh mà đi, sao còn làm trái tim anh hỗn loạn?

Ngẩng đầu lên, cánh cửa gỗ nặng trịch của ngôi biệt thự số bảy từ từ hé mở, vọng tới tiếng cười đùa trò chuyện rinh rích. Khương Thượng Nghiêu định thần nhìn tới, bốn người vừa ra rõ ràng là quan hệ chủ khách tới chúc tết. Anh nhận ra hai người bước sau là bố mẹ của Trạch Trí, đang tươi cười vui vẻ, liên tục cúi đầu nói lời chào tạm biệt với đôi vợ chồng trước mặt.

Sau khi nhậm chức, theo thông lệ mùng Bốn hằng năm, Bí thư Ba Tư Cần đều đến nhà các quan chức của tỉnh ủy ngồi một lát, thêm hiểu nhau, đồng thời thăm hỏi sự vất vả của họ suốt năm qua. Làm tới chức này, vốn không cần phải thế, nhưng Ba Tư Cần kiên quyết nên những người khác cũng dần quen tới mức đã trở thành tự nhiên.

Khuôn mặt quen thuộc từng mấy lần nhìn thấy trên chương trình tin tức, vẫn đôi mày rậm, vẫn đôi mắt dài hẹp ấy.

Trong nhiều lần tưởng tượng trước đó, Khương Thượng Nghiêu luôn tự tin có một ngày khi thật sự được ông tới thăm, anh sẽ tự nhiên bình thản, thêm vài phần cung kính gọi một tiếng Bí thư Ba. Nhưng, ngoài dự liệu, nhìn chằm chằm vào thân hình cao lớn kia, cảm giác phẫn nộ đột nhiên ùa tới, cuồn cuộn trào dâng trong lòng anh.

Nỗi căm hận tràn đầy lồng ngực, lại thấp thoáng có sự bi thương. Chờ đợi ba mươi hai năm, hôm nay vì một mặt nào đó, anh vẫn phải thận trọng.

Tiếp tục chần chừ có lẽ sẽ muộn mất, giọng nói sắc nhọn bất chợt vang lên bên tai nhắc nhở.

Quyết không hối tiếc. Khương Thượng Nghiêu hít một hơi thật sâu, bàn tay đẩy cửa xe kiên định bước xuống.

Nghe thấy có tiếng động, bố mẹ Trạch Trí quay người nhìn lại, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Khương Thượng Nghiêu tay cầm gói quà và giỏ hoa quả, vững chãi bước tới: "Bác trai, bác gái, chúc mừng năm mới. Cháu hẹn Tiểu Trí hôm nay đến chúc tết hai bác".

Mấy người bọn họ dừng cuộc trò chuyện lại, Trạch Đồng Hỷ trầm ngâm, còn mẹ của Trạch Trí lại không giấu nổi vẻ vui mừng, sau đó nói với giọng tiếc nuối: "Tiểu Khương, phải gần nửa năm rồi không gặp cháu nhỉ? Tiểu Trí cũng thật là, trước khi đi chẳng nói một tiếng". Một chàng trai cao to anh tuấn lại lễ phép, nhìn thế nào cũng khiến người ta hài lòng, chỉ tiếc mỗi lần hỏi, con gái bà đều trả lời với vẻ cáu kỉnh "Mẹ đừng quản".

Nghe thấy vậy, Khương Thượng Nghiêu ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Trí ra ngoài rồi ạ?".

Vừa dứt lời, giọng ồm ồm bên cạnh cất lên: "Bạn trai của Tiểu Trí? Đình Đình nhà chúng ta thật không hiểu chuyện, làm lỡ thời gian hẹn hò của chị nó rồi".

Trạch Đồng Hỷ vừa khiêm tốn nói: "Đâu có, đâu có, chỉ là bạn thôi", vừa vui vẻ cười góp vui.

"Chàng trai này nhìn rất anh tuấn có tài." Ba Tư Cần mày rậm trán rộng, rất uy nghiêm, mặc dù giọng nói khá ôn hòa, nhưng có thể nghe thấy cách nói đầy uy lực và có phong cách.

Thấy ánh mắt ông quét tới, Khương Thượng Nghiêu bỗng thẳng người lên một cách thiếu tự nhiên. "Bí thư Ba, chúc mừng năm mới."

Thái độ bình thản ấy khiến Ba Tư Cần mỉm cười gật đầu. Sau đó như đột nhiên nhận ra điều gì, ông nhìn chằm chằm vào mặt Khương Thượng Nghiêu, nụ cười trên môi đông cứng. Khương Thượng Nghiêu thở nặng nhọc, cố giữ bằng được chút lý trí cuối cùng trong đầu, mỉm cười nhìn lại ông.

Chỉ một giây sau, Ba Tư Cần quay sang nói với Trạch Đồng Hỷ, "Lão Trạch, tôi còn vài nhà phải tới thăm, không làm phiền hai người nữa. Chúc mừng năm mới".

Trạch Đồng Hỷ vội vàng đáp lại, Ba Tư Cần sải bước rời đi. Nhìn vợ chồng họ quay người, Khương Thượng Nghiêu từ trước nay vốn rất tự tin bỗng thấy không chắc chắn, hành động này của anh liệu có phá vỡ sự bình yên bao năm của mẹ?

Nhìn bóng hai người dần xa, anh bất giác nghĩ chua xót: Đúng là sống trong nhung lụa, xem ra cả hai đều trẻ hơn mẹ mình nhiều.

Khi số điện thoại của Khương Thượng Nghiêu hiện lên trên màn hình di động của Khánh Đệ, màn đêm đã buông xuống.

Mùng Bốn Tết, kế hoạch lúc đầu là mời những người bạn thân đón Tết ở nơi tha hương đến nhà tụ tập, nhưng lúc điểm danh đếm đầu người, được gần mười người, Chu Quân vốn tâm trạng đang không tốt bấm bấm ngón tay, thấy cũng hơi nhiều, liền lập tức trở mặt bãi công.

53. Tập 2 - Chương 53

Khánh Đệ lại tự ti về tài nghệ nấu nướng của mình, không đủ giỏi để ra mặt biểu diễn, nên đành phải tìm cách khác. Cô hẹn Đàm Viên Viên sáng sớm cùng đến Ung Hòa Cung (1).

Lúc dâng hương, miệng Chu Quân lầm rầm không ngớt khấn. Ra khỏi cửa, Đàm Viên Viên lém lỉnh truy hỏi anh ta cầu điều gì. Bị ép tới không còn đường tránh, Chu Quân bất lực đáp: "Tôi cầu tình duyên, thì sao nào?".

Đàm Viên Viên nghiêm túc hỏi: "Anh đoán xem tôi cầu gì?

(1) Thời nhà Thanh (1662-1911) có một vị hoàng tử tên là Dận Chân. Năm 1694 Dận Chân cho xây một cung điện, về sau, năm 1723 Dận Chân lên ngôi hoàng đế, hiệu là Thế Tôn Ung Chính, về trị vì tại Tử Cấm Thành. Từ đó cung điện cũ của hoàng tử Dận Chân mang tên Ung Hòa Cung và không ai được vào đó ở. Sau này, nhà vua Thế Tôn tặng cung Ung Hòa cho Phật giáo Tây Tạng, thời đó được gọi là Lạt-ma giáo.

Biết rõ Đàm Viên Viên đào hố sẵn chờ mình sa chân xuống, một lúc sau Chu Quân vẫn không kìm được lên tiếng hỏi: "Thế cô cầu gì?".

"Vì muốn ăn những món Tứ Xuyên chính thống do đại đầu bếp Chu làm, tôi cầu cho Bành Tiểu Phi nhanh chóng quay về."

Chút tâm tư nhỏ nhoi ngày mong đêm nhớ cố giấu kín trong lòng mà vẫn bị người ta bóc mẽ, Chu Quân đỏ mặt, vờ như chẳng nghe thấy gì, sải bước đi trước. Trình Húc không rõ nội tình, bẹo mũi Đàm Viên Viên trách cô ăn nói chẳng biết kiêng nể gì cả, mấy cái mụn trứng cá trên trán phập phồng lên xuống.

Đàm Viên Viên ngoan ngoãn nghe mắng mỏ, quay đầu lại nhìn Khánh Đệ nháy mắt.

Đêm Giao thừa, Khánh Đệ và Viên Viên thì thầm trò chuyện, Chu Quân và Bành Tiểu Phi là một trong những nội dung bàn tán ưa thích của họ. Đàm Viên Viên dùng khả năng suy đoán cùng mớ logic mạnh mẽ của mình buông lời bình phẩm: "Bành Tiểu Phi không điên cũng chẳng bất mãn với xã hội, sao lại từ bỏ con đường công danh thênh thang, đâm quàng vào bụi rậm đường cong mà đi nhỉ?".

Khánh Đệ bổ sung: "Còn nữa, Bành đại ca giữ thân như ngọc, không gần nữ sắc".

Đàm Viên Viên nghiêm túc đưa ra kết luận: "Tên ngốc kia thì không cần nói rồi, mình thấy Bành Tiểu Phi cũng chắc đến 80% là… Có lẽ hiện tại anh ta còn đang trong giai đoạn đấu tranh giữa đạo đức và sự công nhận của xã hội".

Nhớ đến những lời này, Khánh Đệ bỗng trào dâng nỗi đồng cảm, bèn vỗ lưng Chu Quân, an ủi: "Nhị sư huynh, yêu là nhẫn nại chờ đợi".

Chu Quân đang ngượng ngùng, di động bỗng đổ chuông, Bành Tiểu Phi gọi. Anh ta nhảy cẫng lên mừng rỡ, mặt mày hớn hở.

Một lúc sau, anh ta chạy đuổi theo ba người kia, nói: "Bành cách cách hỏi chúng ta hôm nay có tiết mục gì mà gọi về điện thoại bàn không ai nghe máy".

Trong lúc nói chuyện, những người bạn được mời cũng đã tụ tập đầy đủ tại nơi hẹn, có bạn thân Phùng Thiếu Hàng của Chu Quân và trợ lý của anh ta, có hai cô bạn Khánh Đệ quen trong học viện, họ cùng nhau đi vào sân trượt băng Thập Sát Hải. Đang nhao nhao nghiên cứu giá cả của những đôi giày trượt, thì di động của Khánh Đệ đổ chuông.

Số máy lạ rất đẹp, đầu dây bên kia lên tiếng trước, tự giới thiệu, "Tôi là Tần Thạnh, chúc mừng năm mới".

Giọng nói rất đỗi điềm tĩnh tự tin, bên tai Khánh Đệ bất giác như vang lên tiếng của một người khác, cô hơi thất thần. "Chúc mừng năm mới."

"Không về quê ăn Tết sao?"

Giọng điệu hỏi han tự nhiên chẳng khác nào bạn bè thân thiết từ lâu. Khánh Đệ bỗng nhớ lại lần đầu gặp Tần Thạnh, vẻ mặt anh khi nói đồng ý mua lại bức ảnh đó thật thản nhiên. Người như vậy, nếu không phải cuộc sống quá thuận lợi thì cũng là quá tự tin, cô mỉm cười đáp, "Không".

Đối phương sững lại giây lát, dường như không quen lắm với cách nói chuyện ngắn gọn cụt lủn của cô. Lát sau, anh hỏi: "Giờ cô đang ở đâu? Có tiện ăn cùng tôi bữa cơm rau không?".

"Đang ở sân trượt băng Thập Sát Hải." Trực giác phụ nữ mách bảo cô về ý nghĩa lời mời vừa rồi, nhớ lại những tin tức của người đàn ông ấy do Đàm Viên Viên cung cấp, Khánh Đệ bất chợt quay đầu nhìn lại, Viên Viên đang vòng tay ôm eo Trình Húc, rúc rích thì thầm, hoàn toàn chẳng quan tâm gì tới xung quanh. Cô suy nghĩ, rồi khéo léo từ chối, "Tôi đã hẹn bạn rồi, vì vậy…".

Khánh Đệ cố ý nói "bạn" chứ không phải "các bạn", hy vọng Tần Thạnh biết khó tự rút nào ngờ anh ta chẳng chút nhụt chí, "Đông người càng vui, tôi sẽ tới chỗ các cô", nói xong không đợi câu từ chối, lập tức cúp máy.

Khánh Đệ đứng dựa vào lan can sắt, nới lòng chiếc khăn lớn quấn quanh cổ. Mặt băng bằng phẳng, gió rít như dao khiến cô đỡ bối rối hơn. Cô đi tới nói với Đàm Viên Viên, "Tần Thạnh sẽ đến".

Viên Viên mở to mắt, quay sang nhìn bạn trai mình, Trình Húc lại như chưa hiểu, ngây ngốc hỏi: "Ai?".

"Sếp anh", Đàm Viên Viên cười hi hi, bộ dạng háo hức chờ xem trò vui.

Tần Thạnh lúc này không còn mặc quá nghiêm túc như lần trước nữa. Chu Quân tỏ ra thèm muốn chiếc khăn quàng màu cam quấn ngoài áo vest màu nâu sẫm của anh, miệng lại tìm chuyện để nói. "Đây là muốn gửi lời chào tới phong cách thời trang của tôi sao?", nói rồi cụp mắt xuống chỉnh chỉnh cổ áo.

Khánh Đệ dùng dùng khuỷu tay huých Chu Quân một cái, Tần Thạnh đã đi đến, mỉm cười cất tiếng chào: "Tôi phải tìm mãi, quên mất không hỏi mọi người đang ở sân băng lớn hay sân băng nhỏ".

Những người khác đã vào trong chơi, chỉ còn lại bốn người bon họ đứng chờ ngoài lan can. Khánh Đệ giới thiệu Trình Húc với giọng không được tự nhiên lắm, "Những người khác anh đã gặp rồi, không giới thiệu nữa, vị này là Trình Húc, bạn trai của Viên Viên".

Lúc nghe tin Tần Thạnh sẽ tới, Trình Húc đột nhiên muốn rút lui, kết quả là bị Đàm Viên Viên túm chặt, giáo huấn một trận,

"Anh tốt nghiệp mấy năm rồi? Không nói tới chuyện đi làm, nhưng ít nhất cũng chẳng còn là học sinh nữa, đúng không? Sao vẫn như thế? Em mặc kệ, anh đứng đây đợi cho em, phải nói thì nói phải cười thì cười, anh ta đâu thể ăn thịt anh".

Hồi còn đi học, Đàm Viên Viên chọn Trình Húc vì tính tình lương thiện suy nghĩ đơn giản, nhưng sau khi đi làm lại lo người yêu suy nghĩ quá giản đơn. Còn Trình Húc, sao anh ta có thể không biết cơ hội này rất hiếm chứ?

Mặc dù nói ở bất cứ nơi đâu, Tần Thạnh cũng tác phong điềm tĩnh, thái độ ôn hòa, nhưng gia thế nhà anh thực sự khiến người khác phải kinh ngạc, chức vụ lại cao hơn Trình Húc mấy bậc, bình thường gặp nhau chỉ gật đầu chào, không chừng người ta còn chẳng thèm nhớ Trình Húc tên họ là gì. Cố gắng trụ tới bây giờ, đột nhiên thấy Tần Thạnh tươi cười nhìn mình và giơ tay ra, sau vài giây ngẩn người, Trình Húc vội vàng dùng cả hai tay bắt tay Tần Thạnh, lắc lắc nói: "Sở trưởng Tần, chúc mừng năm mới".

Biểu hiện của Tần Thạnh có vẻ không chút ngạc nhiên, gật đầu cười đáp: "Chúc mừng năm mới, Tiểu Trình. Bố cậu vẫn khỏe chứ?".

Bố Trình Húc chẳng qua chỉ làm chức nhỏ trong một cơ quan sự nghiệp của nhà nước mà thôi, năm trước mới tiến hành phẫu thuật nối mạch tim. Không ngờ Tần Thạnh lại hiểu rõ hoàn cảnh gia đình mình đến thế Trình Húc há hốc miệng, cho đến khi bị Đàm Viên Viên giật gấu áo, anh ta mới nhớ buông tay ra, vội nói: "Rất khỏe, rất khỏe, cảm ơn anh quan tâm".

Đàm Viên Viên đẩy người yêu, rồi lại nháy mắt với Chu Quân: "Chúng tôi đi thuê xe trượt băng, hai người cứ từ từ nói chuyện".

Sau khi ba người rời đi, tâm trạng Khánh Đệ rất kỳ lạ, vừa gượng gạo lại vừa hoảng hốt, bối rối, không biết nên nói gì.

"Đổi kiểu tóc rồi?" Tần Thạnh quả rất ghi nhớ hình ảnh cô với mái tóc màu bạc và đôi môi đỏ mọng, Khánh Đệ trước mặt lúc này và Khánh Đệ khi trang điểm vẫn có những nét tương đồng, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác. Anh bỗng hoài nghi, không biết bộ mặt nào mới đại diện cho tính cách thật của người con gái này.

Khánh Đệ vuốt vuốt mấy sợi tóc mai lòa xòa bên má, đáp lại một tiếng.

Tần Thạnh lại hỏi: "Cô biết trượt băng?".

"Năm ngoái tôi thử qua, có thể đứng khoảng mười phút không bị ngã." Khánh Đệ thật thà thừa nhận.

Tần Thạnh khẽ cười, "Tôi chơi trò trượt băng này hơn mười năm rồi. Đi thuê xe trượt thôi, rất đơn giản".

Xe trượt là kiểu hai chiếc ghế sắt gắn với nhau, một cao một thấp được hàn chặt. Sau khi hai người ngồi vững, đầu gối Tần Thạnh chạm vào eo cô, Khánh Đệ ngượng ngùng ngẩng đầu tìm quanh, sân băng rộng như sân bóng này sớm đã chẳng thấy bóng dáng Đàm Viên Viên đâu nữa.

Một nhóm người chân đeo giày trượt lướt qua, để lại hơi gió lạnh buốt quanh người họ. Khánh Đệ hít một hơi thật sâu, thử đẩy hai thanh sắt trong tay, chân chống làm lực, xe trượt mới từ từ tiến về phía trước, chậm như một con rùa đen.

Tần Thạnh ngồi phía sau tay cũng đẩy hai thanh sắt, "Đừng vội, nào, tôi bắt đầu hô một hai ba, đến ba thì chúng ta cùng dùng sức". Quả nhiên sau tiếng hô thứ ba, xe trượt đã bắt đầu lao đi khá nhanh.

Trên sân băng, già trẻ lớn bé nam nữ đều có cả, Khánh Đệ thậm chí còn nhìn thấy một con chó giống Corgi chân ngắn ngồi ghế trước của một xe trượt. Những tiếng cười lớn vui vẻ không ngớt theo gió vọng tới, tràng cười đó như có lực truyền dẫn, sự căng thẳng ban đầu dần dần tan biến, hai người phối hợp càng lúc càng ăn ý, tốc độ lao về phía trước rất đều, mỗi lúc một nhanh.

Thỉnh thoảng lại có những nghệ sĩ trượt băng "nửa vời" lao tới, miệng la bai bải "Tránh đường, tránh đường". Có lần tránh không kịp, họ đã đụng vào nhau. Trong tiếng cười phá lên hào hứng, Khánh Đệ và mấy cô gái kia tranh nhau nói "xin lỗi", nằm chống hai tay về phía sau cười nghiêng cười ngả.

Đột nhiên, một bàn tay đưa ra, Khánh Đệ ngẩng đầu lên nhìn Tần Thạnh, anh cười vui vẻ, rất đỗi trẻ trung, ánh mắt sáng lấp lánh. Khánh Đệ do dự vài giây, rồi nắm lấy bàn tay ấy đứng dậy. Bọn Viên Viên cũng vừa lúc trượt tới gần, năm sáu xe trượt tập trung lại một chỗ, nhìn rất hoành tráng. Viên Viên từ xa đã hét lên: "Khánh Đệ, móc lại với nhau cùng trượt".

Khánh Đệ nhìn Tần Thạnh như muốn hỏi ý, anh háo hức nói: "Hiếm khi thoải mái một lần". Nói xong anh liền đẩy xe trượt của họ nối vào sau xe của Viên Viên, cả đội kết thành một chiếc tàu hỏa. Họ hô khẩu hiệu rồi hùng dũng tiến về phía trước, khí thế bức người.

Ra khỏi sân băng mới nhận ra tay chân đã tê cóng hết cả, nhưng trong lòng ai cũng vui vẻ háo hức lạ thường.

Trời tối đen, Tần Thạnh nhìn đồng hồ, nói muốn mời mọi người tới Hậu Hải ăn cơm. Trình Húc chớp lấy cơ hội đẩy xe trượt của anh đi trả, Tần Thạnh cũng chẳng từ chối, bèn theo ngay bên cạnh Trình Húc, cùng nhau rời đi.

Đàm Viên Viên nhìn theo bóng hai người, rất lâu sau mới Iên tiếng khen ngợi: "Dù có phải làm bộ làm tịch hay không, chỉ riêng việc anh ta không có ý sai khiến Trình Húc nhà mình như nhân viên dưới quyền, mình bỏ cho anh ta một phiếu".

"Nói gì thế?" Khánh Đệ vừa dứt lời thì di động đổ chuông.

Đàm Viên Viên thấy cô chần chừ nhìn màn hình hồi lâu mà không nghe máy, lập tức biết ngay người gọi là ai, bèn khẽ tiếng than thở, "Mình đi tìm Trình Húc, cậu cứ từ từ nói".

Từng âm thanh của nhạc chuông tựa như đang đóng đinh vào trái tim cô, không chịu buông tha, khiến người ta vừa đau vừa hận.

Định cứ để mặc nó reo cho tới khi tự ngắt, nhưng vào giây phút cuối cùng, Khánh Đệ lại bất đắc dĩ bấm nút nghe.

Cô giận bản thân không có dũng khí, định chỉ nghe mà Không nói, nhưng sau hơi thở dài của đối phương, một tiếng "Khánh Đệ" trầm thấp vọng tới, chỉ thế thôi cũng phá vỡ sự trấn tĩnh trong lòng cô.

"Anh còn gọi điện đến làm gì?"

Dường như hơi sốc trước câu chất vấn hiếm thấy của cô, hồi lâu anh mới nói: "Vì nhớ em".

Chỉ ba từ ngắn gọn nhường ấy cũng đủ khiến mắt cô lệ nhòe, Khánh Đệ khịt khịt mũi, cố gắng kìm nén để không phát thành tiếng.

“Anh uống rượu nên bạo gan.” Ngữ điệu chầm chậm, giọng khản đặc, rất đỗi yếu ớt “Nếu không, anh làm nhiều việc sai như thế, chẳng có gan nói với em là anh nhớ em”.

“Uống nhiều rồi thì về nhà ngủ, ngủ một giấc, ngày mai dậy sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nữa.”

“Ngày mai… còn rất nhiều việc đang đợi, rất mệt, muốn ngủ rồi không dậy nữa.”

Cô biết tửu lượng của anh không dễ say, nhất định là đang giả bộ đáng thương để tìm kiếm sự thông cảm nơi mình. Nhưng dù năm lần bảy lượt cảnh cáo bản thân, trái tim cô vẫn nhũn ra trước giọng nói yếu mềm ấy. “Năm mới, anh nói chuyện đó làm gì?”

“Không nói nữa.” Anh phì cười một tiếng như tự giễu chính bản thân mình, “Chúc mừng năm mới, coi như cuộc gọi chúc tết”.

“Chúc mừng năm mới. Anh phải giữ sức khỏe đấy.”

“Em cũng vậy.”

Trên sân băng, đôi tình nhân đang giành nhau đốt pháo hoa, những đốm lửa nhỏ cùng vụt bắn về phía trước, đôi tình nhân chân đeo giày trượt, cùng ôm và nhìn nhau. Ngắm nhìn hạnh phúc của người khác với ánh mắt ngưỡng mộ, có lẽ cô rất nhớ anh.

“Đi ăn tối thôi, tám giờ rồi.”

Khánh Đệ quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt quan tâm của Tan Thạnh, không biết anh đã đứng cạnh bao lâu rồi, cô thoáng ngượng ngùng, cố nặn ra nụ cười, nói vâng.

Ăn đồ ăn Vân Nam ở Hậu Hải xong, tất cả cùng kéo nhau tới một quán bar trên đường gần đây. Khánh Đệ và Viên Viên ra ngoài mua cho mọi người mấy xiên thịt nướng. Trong lúc vừa đợi vừa ăn, Viên Viên ngập ngừng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn quyết đinh nói với Khánh Đệ, “Vừa rồi mình hỏi Trình Húc nhà mình giúp cậu, anh ta còn có một cô con gái tám tuổi. Làm mẹ kế không dễ đâu, mình thấy, tốt hơn hết là vẫn nên thôi”.

Hơi tương ớt bỗng chốc xộc thẳng lên mắt cay sè, Khánh Đệ nước mắt vòng quanh hỏi Đàm Viên Viên, ”Mình có ý đó bao giờ?

”Khánh Đệ, lần đầu tiên thử yêu người khác, lần thứ hai hãy thử để người khác yêu đi. Nếu không cả đời này cậu sẽ rất thiệt thòi. Cậu chẳng cần suy nghĩ đến trường hợp của Tần Thạnh, nữa, người đến sau bao giờ cũng phải giải quyết một đống phiền phức, nếu thật sự về với nhau, cậu sẽ chán lắm. Không đáng tin.’

Là bạn, tính thực tế và sáng suốt của Đàm Viên Viên luôn bù đắp cho khuyết điểm ảo tưởng của cô. Khánh Đệ trầm ngâm hồi lâu rồi bắt đầu nói đùa: “Không đáng tin nhất là cậu. Hay cậu bàn với Trình Húc xem, bảo anh ấy nhường cậu cho mình”.

“Nếu thế, ba chúng ta cùng kết hôn là được mà, Trình Húc làm vợ bé của mình.”

Thế nhưng, buổi tối sau khi đưa họ về, Tần Thạnh đã lập tức gọi điện thoại tới, lời lẽ trang nghiêm, ngữ khí trịnh trọng, “Ở bên em, lâu lắm rồi anh mới có cảm giác nhẹ nhõm như thế. Vì vậy, cùng là những người độc thân, anh rất hy vọng em sẽ suy nghĩ nghiêm túc về anh, và cả khả năng sẽ chính thức tìm hiểu nhau nữa”.

Lời thổ lộ nghiêm trang như ngôn ngữ dùng trong ngoại giao, kết hợp với phong thái trác tuyệt của Tần Thạnh nghe rất có thành ý.

Thấy Khánh Đệ có chút do dự, Tần Thạnh nhanh chóng cảm nhận được ý từ chối trong sự trầm mặc ấy, bèn nói thêm: “Không cần phải trả lời ngay, anh có thể đợi. Trên cơ sở của tình bạn, có thể phát triển thêm một bước nữa là điều anh hy vọng nhất”.

Kín kẽ như thế, nếu vẫn kiên quyết dứt khoát từ chối e là hơi cạn tình, Khánh Đệ trầm ngâm rồi bình tĩnh trả lời: “Em sẽ suy nghĩ”.

Sau khi cúp máy, cô nhớ ra sự xuất hiện khá kỳ lạ của Tần Thạnh ngày hôm nay, nghĩ đến một chi tiết, trước khi đến sân trượt băng, Chu Quân đã nhận điện thoại của Bành Tiểu Phi, Khánh Đệ thở dài, lập tức bấm máy gọi cho Bành Tiểu Phi.

Trước Tết, Bành Tiểu Phi trở về Nguyên Châu, sau khi chào hỏi, Khánh Đệ đi thẳng vào vấn đề: "Là anh cho Tần Thạnh số di động của em phải không?".

Bành Tiểu Phi im lặng, rồi cũng thẳng thắn nói: "Đúng, anh đã nói cho anh ấy biết hôm nay bọn em đi đâu".

"Bành đại ca…" Khánh Đệ thở dài, với tình bạn của hai người, cô không thể trách đối phương nhiều chuyện, nhưng cách người bạn ấy can thiệp vào cuộc sống tình cảm của mình thế này khiến cô cảm thấy không vui.

"Con người Tần Thạnh, anh rất hiểu, không có kiểu công tử quần là áo lượt, lại bình tĩnh thông minh, tiền đồ rộng mở. Có lẽ trong cuộc sống, anh ấy hơi trầm tĩnh vô vị, nhưng làm bạn thì tuyệt đối tốt. Người vợ trước và anh ấy tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, trước kia vì nghĩ thêm một việc chẳng bằng bớt đi một việc, nên mới cố sống với nhau gần mười năm…"

"Bành đại ca, em nghĩ anh không hiểu. Chuyện trước em còn chưa hoàn toàn quên được, em không thể bắt đầu lại. Anh ấy càng tốt, thì càng không công bằng với anh ấy."

Biết người mà Khánh Đệ chưa thể quên là ai, Bành Tiểu Phi một lần nữa rơi vào trầm lặng.

Lần đầu tiên gặp Khương Thượng Nghiêu, Bành Tiểu Phi đã có dự cảm đây là nhân vật không bình thường. Năm nay về nhà, sau một hồi điều tra tìm hiểu, quả nhiên sự thật đúng như mình nghĩ. Trong buổi tụ tập ngày hôm nay có Ba Đình Đình con gái của Bí thư Ba, Trạch Trí, Thư ký Lâm Nhạc của Phó Khả Vi, Tạ Tín Dương em vợ của chủ nhiệm văn phòng tỉnh… Những người này đã lần lượt chứng thực suy nghĩ của anh ta, Khương Thượng Nghiêu không chỉ phát triển sự nghiệp ở Vấn Sơn mà còn đang vươn sang cả Nguyên Châu.

Trong bữa tiệc, lặng lẽ quan sát thấy Khương Thượng Nghiêu nói năng trò chuyện rôm rả, hành xử thoải mái tự nhiên với đám người con nhà quyền thế, Bành Tiểu Phi bất chợt lòng sinh cảnh giác.

Nếu suy nghĩ theo logic "Bạn của kẻ thù cũng chính là kẻ thù tiềm năng", thì quan hệ thân thiết giữa Bành Ngu và Ngụy Kiệt chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Khương Thượng Nghiêu. Mặc dù không có bằng chứng chứng minh Khương Thượng Nghiêu có mưu đồ, nhưng với ân oán từ chín năm trước, Bành Tiểu Phi tin rằng dù bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không thể bỏ qua.

Khi mọi người chuẩn bị đến một cuộc họp kín ở Nguyên Châu, Bành Tiểu Phi chủ động mời Khương Thượng Nghiêu đi trước nói chuyện.

Khương Thượng Nghiêu nhìn chằm chằm người đàn ông này một hồi, bất chợt cười thật tươi, nói: "Bành đại ca, lên xe từ từ nói".

Chiếc xe Bentley Mulsanne kia cũng khiến Bành Tiểu Phi phải kinh ngạc. Nguyên Châu chỗ nào cũng thấy toàn xe hiệu, Bentley không phải loại hiếm thấy, nhưng vào khoảng chín năm trước, lúc anh ta sắp tốt nghiệp đại học, Khương Thượng Nghiêu chỉ là một phạm nhân, bốn năm trước, anh ta học xong bằng thạc sĩ, Khương Thượng Nghiêu vừa ra tù. Chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi, dù ông Trời có ban phát tình thương hay sự may mắn, thì bản thân Khương Thượng Nghiêu cũng phải nỗ lực rất nhiều.

"Chỉ là xe tôi mượn thôi, bình thường dùng cái này e rằng có chút hơi quá." Khương Thượng Nghiêu nhận thấy nỗi nghi hoặc trong lòng người đàn ông bên cạnh. Bành Tiểu Phi nhớ ra hiện tại anh đang quản lý một công ty trực thuộc tập đoàn năng lượng của tỉnh, lại rất biết giữ ý giữ lễ như thế, bất giác có cái nhìn khác về con người này.

"Khương tổng, theo tin tức mà sư huynh tôi, luật sư Nghiêm Hoa Khang cho biết, hình như anh khá tò mò về tôi. Tôi nghĩ rất lâu rồi, cảm thấy vẫn nên trực tiếp trả lời những thắc mắc của anh thì hơn." Ngồi trên xe, Bành Tiểu Phi nói.

Vẻ mặt Khương Thượng Nghiêu bình tĩnh, chẳng chút lúng túng, chỉ im lặng nhìn Bành Tiểu Phi, có ý chờ đợi.

"Đúng như những gì anh đã điều tra, năm 1999 tôi thực tập tại văn phòng của luật sư Vương Cao Hàn ở Nguyên Châu, đảm nhận chức vụ trợ lý pháp luật. Mùa hè năm đó, Khánh Đệ tới tìm chủ nhiệm văn phòng, tôi may mắn được nghe kể về vụ án của anh." Bắt gặp cơn chấn động khẽ thoáng qua trong mắt đối phương, Bành Tiểu Phi không hề tỏ ra đắc ý, mà bất chợt nhớ tới hình ảnh một cô gái đang ngơ ngác đứng ở đầu đường nhìn ngó khắp nơi, mồ hôi nhễ nhại, lòng trào dâng cảm giác hối tiếc.

"Sau đấy thì sao?"

"Lúc đó cô ấy đã tìm tới hai văn phòng luật sư rồi, nhưng họ đều từ chối, đang chuẩn bị tới văn phòng thứ ba. Có lẽ vì thông cảm với anh, mà cũng có thể vì khâm phục lòng quả cảm của Khánh Đệ, tôi đã giới thiệu với cô ấy sư huynh tôi, luật sư Nghiêm Hoa Khang ở Vấn Sơn tiếp quản vụ án của anh. Đại khái như thế, tôi nghĩ chẳng cần giải thích thêm, phán quyết cuối cùng của Tòa án đủ để chứng minh thành ý của tôi."

Lời vừa dứt, không khí trong xe bỗng trở nên tĩnh lặng. Người đàn ông ngồi bên cạnh Bành Tiểu Phi vẻ mặt không vui, ánh mắt thâm sâu khó dò, rất lâu sau mới chần chừ nói một câu: "Cảm ơn anh".

Bành Tiểu Phi nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực đó, biết rằng Khương Thượng Nghiêu không chỉ hiểu những gì mình vừa nói mà còn hiểu nội dung mà mình chưa nói - đó chính là, việc Bành Tiểu Phi can thiệp vào vụ án oan của Khương Thượng Nghiêu xưa chẳng liên quan gì tới bố anh ta cả.

"Bành đại ca?" Khánh Đệ nghi hoặc gọi qua điện thoại.

Bành Tiểu Phi như bừng tỉnh, tiếp tục đề tài: "Thực ra cũng là duyên phận, sang năm Tần Thạnh sẽ được điều về Vấn Sơn. Trước Tết khi gặp nhau trong bữa tiệc từ thiện, anh đã nghe anh ấy nói tới chuyện này. Mấy hôm trước lúc nói chuyện với nhau anh có kể em là người Vấn Sơn, có lẽ vì vậy anh ấy hơi tò mò, hoặc có cảm giác thân thiết gì đấy. Làm bạn thôi mà, em đừng nghĩ nhiều quá. Nói thật, với thực lực của mình, anh ấy hoàn toàn có thể chọn một chỗ khác tốt hơn, chỉ là trong các sự lựa chọn anh ấy lại chọn một hòn đá cứng mà thôi, riêng điểm này đã không thể khiến người ta không kính phục".

Sự thực đúng như Bành Tiểu Phi nói. Là người kế nhiệm đời thứ ba, và vẫn là người kế nhiệm có tiềm lực nhất trong đảng phái của mình, đường dát vàng, Tần Thạnh hoàn toàn có thể ở lại thành phố nhưng anh lại chọn đến Vấn Sơn, một thành phố mà thế lực đảng phái của anh tương đối yếu. Nếu tạo được thành tích, các lãnh đạo sẽ nhìn anh với con mắt khác. Nếu thất bại, tiền đồ của anh sẽ chậm mất vài năm.

Lựa chọn của Tần Thạnh nếu không xuất phát từ tâm lý thích mạo hiểm, thì chính là anh đã nắm chắc được thành công.

Có thể thấy rằng, Vấn Sơn tương lai sẽ là thành phố có nhiều biến động đối với thế cục ở toàn tỉnh Tế Tây.

54. Tập 2 - Chương 54

Từ sau khi Bí thư Cao lùi về tuyến hai, thực lực của địa phương này đúng là có suy giảm. Bố của Bành Tiểu Phi là Bành Ngu hai năm nay có thể coi như đám bèo tấm, vị trí mà ông ta đang nắm giữ quyết định việc ông ta không thể bị lật đổ, lại phải ra sức duy trì mối quan hệ vốn ăn sâu bám rễ từ lâu. Năm nay về nhà, Bành Tiểu Phi nhận thấy bố mình đã già đi rất nhiều.

Làm con, tất nhiên Bành Tiểu Phi phải bảo vệ bố cùng bộ máy của bố. Muốn có mối quan hệ tốt với Tần Thạnh, tạo thế cân bằng kiềng ba chân là kế hoạch của anh ta.

Còn sẽ trở thành ông tơ bà nguyệt hay không, có thể tác thành cho mối lương duyên giữa Tần Thạnh và Khánh Đệ hay không, đây lại là chuyện khác.

"Khánh Đệ, hãy tin con mắt nhìn người của anh, suy nghĩ về chuyện này nhé."

Giọng nói thành khẩn nhường ấy, giống như mấy năm trước khi anh ta đưa cô vào một quán ăn Tây, nhẫn nại hỏi thăm về vụ án của cô.

Khóe miệng Khánh Đệ nhếch lên, nói: "Vâng, thực sự... Vậy em thử xem".

Buổi tối, nghĩ đến người đàn ông nơi phương xa ấy, Khánh Đệ trằn trọc không sao ngủ được. Khương Thượng Nghiêu cũng vậy.

Trong lúc ngà ngà say, anh nghịch con dao găm trong tay. Cơn tức giận đột nhiên trào dâng, anh ném nó về phía chân tường, sau đó hai tay đan vào nhau vòng ra sau gáy, mắt nhìn chằm chằm lèn trần nhà, như nhìn thấy từng người, từng người khiến anh khó lòng bình tâm chuyển ý.

Mỗi khi đau khổ và bi phẫn cực độ, người duy nhất giúp anh bình tĩnh lại chỉ có thể là cô, nụ cười dịu dàng, ánh mắt tin tưởng đó. Chỉ là tưởng tượng nhưng cũng khiến anh nhẹ nhõm hơn nhiều. Anh bấm số máy của người con gái ấy, ngón tay cái chà đi chà lại tên cô hiện trên màn hình đi động, lòng buồn bã.

Chiếc đèn bàn trong thư phòng của căn biệt thự số một thuộc khu đại viện tỉnh ủy Nguyên Châu bật cho tới tận sáng.

Mấy hôm sau, một bộ hồ sơ được đưa tới bàn làm việc của Ba Tư Cần.

"Tư Cần, đừng hút thuốc nhiều quá, ăn thêm hoa quả đi." Tưởng Mẫn làm trong ngành giải trí, gần năm mươi tuổi mà vóc dáng vẫn mảnh mai xinh xắn. Thấy Ba Tư Cần ra hiệu, bà ta liền quay đầu lại, cười nói: "Năm mới cũng không nghỉ à?", nói thì nói nhưng vẫn lui ra khỏi thư phòng, lặng lẽ đóng cửa lại.

Ba Tư Cần từ từ mở tập hồ sơ, tâm trí hơi kích động, rồi lại đặt hồ sơ xuống.

Cánh cửa thư phòng vừa được khép vào đã khe khẽ mở ra, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười ngó vào một nửa, sau đó nhận ra bị phát hiện, Ba Đình Đình chạy vào, "Bố, bố lại không giữ lời rồi, vừa hứa hôm nay sẽ chơi với con mà".

"Cáp Tư Kỳ Kỳ Cách, phải giữ lịch sự."

Nghe vậy, Ba Đình Đình giả vờ gõ cửa lấy lệ, sau đó cười hi hi đến bên bàn làm việc của bố, ôm cổ Ba Tư Cần, "Đang Tết không được mắng con".

Hơn ba mươi tuổi, ông mới có cô con gái này, xinh đẹp thông minh, tiếng hát lại cao vút tựa chim ưng trên thảo nguyên, được bố hết mực yêu quý chiều chuộng như viên minh châu, vợ ông và bà ngoại nâng niu như một đứa trẻ. Ba Tư Cần vỗ nhẹ lên bàn tay đang vòng trước ngực mình của con gái, "Đợi bố xong việc đã".

"Việc gì lớn vậy ạ? Trưa cũng không ngủ." Ba Đình Đình từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, không cho phép tùy ý lật xem tài liệu trên bàn làm việc của bố, nhưng lén nhìn trộm thấy phía trên tập tài liệu kia có dán một tấm ảnh nhỏ: "Anh Khương?".

Đôi lông mày rậm của Ba Tư Cần khẽ chau lại, chậm rãi thu dọn tập tài liệu, "Con quen?".

"Chẳng phải quen vào hôm ăn cơm cùng nhau đó sao ạ? Lần đi cùng chị Tiểu Trí ấy. Bố con còn nhắc với bố một lần, bố chẳng để ý gì tới lời con, phải không?"

Ba Tư Cần vội vàng nhận sai, rồi hỏi: "Khương Thượng Nghiêu này là người thế nào?".

Ba Đình Đình buông ông ra, ngồi xuống ghế sô pha tách một múi bưởi, suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu trả lời: "Rất tốt, con rất thích anh ta".

Con gái ông mang điểm xấu giống hệt bà ngoại, thường hay biện hộ, chỉ cần người nó thích thì đều là người tốt cả. Ba Tư Cần day day huyệt thái dương, muốn lên lớp cho cô con gái một bài, nào ngờ Ba Đình Đình tiếp tục nói: "Không nói nhiều, nhưng giọng nói và thần thái đều khiến người ta thích, ánh mắt cũng rất thân thiết".

Bà Đình Đình học khoa thanh nhạc, nên bao giờ cũng khắt khe trong việc đánh giá giọng nói của người khác. Ba Tư cần biết có hỏi cũng chẳng được vấn đề gì, vì vậy nói vài câu chuyện phiếm rồi dỗ dành con gái ra ngoài.

Căn phòng trở lại vẻ yên tĩnh, rất lâu sau Ba Tư Cẩn mới mở hồ sơ, rút một tập tài liệu ra. Góc trên cùng trang đầu tiên dán tấm ảnh nhỏ của Khương Thượng Nghiêu, khuôn mặt rất đỗi quen thuộc. Ba Tư Cẩn bóp huyệt thái dương, định thần nhìn lại, cặp lông mày rậm và rộng kia quả thật rất giống ông khi còn trẻ.

Xem xong ngày tháng năm sinh, liếc lên phía góc phải: Dân tộc Hán. Chữ viết trong ô đó khiến trái tim Ba Tư Cẩn run rẩy, ông chầm chậm thở hắt ra một hơi, rồi nhắm mắt lại trầm tư.

Trong giây lát, ký ức của hơn ba mươi năm trước bỗng ùa về, cuồn cuộn trào dâng, cuốn theo tất cả mọi cảm giác trong lòng. Ông như đang ngửi thấy mùi hoa cỏ thanh khiết, như được nếm lại mùi vị chua chua của loại rượu sữa ngựa, và như nghe thấy tiếng đàn đầu ngựa (1).

(1) Hay còn gọi là đàn đáy Mông Cổ.

Tháng Bảy năm đó, cỏ hoa tươi tốt, dê béo ngựa khỏe, nước sông Tích Lâm như một dòng sông bạc. Giữa những tiếng ồn ào huyên náo, ông đứng lên từ trong bụi cỏ, xoa bên mặt bị cỏ cây cứa vào, sau đó nhìn thấy một cô gái dân tộc Hán lẫn với đám người cổ vũ rầm rộ kia đang vui vẻ vẫy vẫy cánh tay đứng trên xe. Dưới chiếc mũ quân đội là hai bím tóc nhỏ, da trắng như mây trong núi, ánh mắt sáng rực tựa mặt trời trên thảo nguyên.

Ba Tư Cẩn lẩm bẩm, thầm gọi ra cái tên ông đã cố ý quên đi nhiều năm nay: "Phượng Anh, Khương Phượng Anh".

Bốn giờ chiều, Sái Tấn Lâm, thư ký số một của Tế Tây nhận được điện thoại từ đường dây nội bộ, "Tiểu Sái, tối mùng Bốn Tết, cùng ăn cơm với Đình Đình còn có những ai?".

"'Ngoài người trong hồ sơ đó ra, những người quan trọng khác còn có con gái của Bí thư Trạch - Trạch Trí, con trai của Bộ trưởng Bộ tổ chức Bành Ngu - Bành Tiểu Phi, trợ lý của Thống đốc ngân hàng tỉnh Tạ Tín Dương, còn cả Thư ký Lâm Nhạc của Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn năng lượng tỉnh Phó Khả Vi nữa…" Sái Tấn Lâm lần lượt kể tên, giọng nói rõ ràng, không xen lẫn tình cảm riêng tư. Vị trí mà anh ta nắm giữ luôn phải có thái độ khách quan, dù cảm thấy tò mò trước câu hỏi của Bí thư Ba.

Nghe đến tên con trai Bành Ngu cũng nằm trong số đó, Ba Tư Cẩn trầm ngâm hồi lâu rồi dặn dò: "Cuộc họp sáng mai, cậu hãy chuẩn bị tài liệu cho đầy đủ. Ngoài ra, buổi chiều bố trí thời gian, mời Bộ trưởng Hà và Thư ký Chu của Đoàn thanh niên Tỉnh vào văn phòng tôi nhé".

Bộ trưởng Bộ tuyên truyền Hà cũng là thành viên tỉnh ủy, bí thư muốn nắm bắt ngôn luận công khai, chỉ đạo việc thực hiện chính sách và phương hướng cũng là một trong những nội dung công việc. Nhưng, thêm cả Thư ký Chu của Đoàn thanh niên, thực sự khiến người ta không nắm bắt được kế hoạch của bí thư. Có điều dù thế nào thì lần này Chu Dung cũng được mở đường rồi.

Sái Tấn Lâm trong lòng mừng thầm cho bạn học cũ, nghiêm giọng đáp: "Vâng, thưa Bí thư Ba".

Tết Nguyên Tiêu, Khương Thượng Nghiêu ngoan ngoãn về khu tập thể đường sắt.

Để tiện chăm sóc bà ngoại, ngoài cô giúp việc lo cơm nước ra anh còn thuê thêm một hộ lý nữa. Trước Tết, mợ của Khương Thượng Nghiêu muốn đưa cô giúp việc sang nhà để giúp mình dọn dẹp, nhưng bị Khương Phượng Anh từ chối thẳng thừng. Trong bữa cơm, mợ cố ý nhắc lại chuyện này, và bắt đầu cãi nhau cậu.

Hai vợ chồng cậu mợ đã cãi nhau cả đời rồi, Khương Thương Nghiêu cùng cậu em họ Khương Thượng Hiền sớm đã quen và coi đây là chuyện bình thường.

Hai người vừa dừng lại chưa bao lâu thì mẹ anh đẩy bà ngoại ra ăn bữa cơm tết Nguyên Tiêu. Bà cụ cố gắng ngước khuôn mặt nhăn nheo già nua lên, hỏi bằng giọng mơ hồ: "Khánh Đệ…".

Khương Phượng Anh đặt bát xuống, liếc mắt nhìn con trai, đúng lúc chiếc muôi trên tay anh khựng lại, đang chằm chằm nhìn về phía mẹ. Khương Phượng Anh lặng lẽ thở dài, lấy một tờ giấy ăn lau nước miếng ở miệng bà cụ, nói: "Buổi chiều con bé gọi điện tới hỏi thăm sức khỏe mẹ, nhưng khi đó, mẹ đang làm vật lý trị liệu, nên con không gọi mẹ".

Bà mợ ngồi sau Khương Thượng Nghiêu lẩm bẩm không ngớt: "Cũng chẳng chịu quan tâm tới Hiền Hiền nhà mình, đúng là già rồi nên hồ đồ, đến ai là cháu đích tôn cũng chẳng phân biệt nổi".

Khương Phượng Anh nén giận, không nói gì, chỉ ngước mắt nhìn em trai.

Sóng gió chẳng ngừng, Khương Thượng Nghiêu không thể chịu được thêm nữa, liền đặt bát xuống, quay về phòng mình thay quần áo. Đột nhiên nghe thấy tiếng mợ nói lớn ngoài phòng khách: "Mẹ, đầu óc mẹ cũng thật là. Cháu dâu ngoại của mẹ đã đến vùng đất khác rồi, đừng hy vọng nó quay về nữa".

Anh giật mạnh áo khoác, đang định ra ngoài đuổi người thì nghe thấy tiếng cậu hét lên. Khương Thượng Nghiêu đến bên xe lăn của bà, dịu giọng nói: "Cháu ra ngoài đây, bà ơi".

Bà cụ chẳng buồn để ý tới đôi vợ chồng đang gân cổ cãi cọ kia, nhẹ nhàng giơ tay vuốt tóc anh, khẽ gật đầu.

Mẹ anh đi ra dặn dò: "Tết nhất, đừng ngủ lại trên khu mỏ. Sớm về con nhé".

Xuống dưới lầu, tiếng chuông di động bỗng reo vang, trái tim Khương Thượng Nghiêu cũng run rẩy theo. Lấy điện thoại ra, nhìn tên Hắc Tử hiện lên trên màn hình, nỗi thất vọng trong lòng anh quả thực khó hình dung.

Anh uể oải bắt máy, "Chúc mừng tết Nguyên Tiêu".

"Chúc mừng cái con khỉ ấy, ra ngoài uống rượu đi." Giọng điệu thô lỗ như thể hiện rõ nỗi buồn bực trong lòng Hắc Tử.

"Còn uống? Từ mùng Một tới bây giờ, mình nôn không dưới năm lần rồi."

"Chối quanh chối quẩn, liệu có còn là huynh đệ nữa không?"

Khương Thượng Nghiêu vội vàng nhận lỗi, mở cửa xe, hỏi: "Ai gây chuyện với cậu thế?".

"Đầu năm, cuối năm, năm nào chẳng làm mấy trận? Không biết vội cái gì chứ, nhìn mình thế này có giống thiếu đàn bà con gái không?"

Chắc lại bị bố mẹ ép lấy vợ nên phát cuồng đây mà, Khương Thượng Nghiêu an ủi: "Chú thím cũng vì muốn sớm được bế cháu nội mà".

"Cháu nội thì làm được gì, ngày nào ở đơn vị mình cũng phải giả vờ ngoan ngoãn như cháu nội còn không đủ à?"

Cho xe vào Quốc Hội Sơn, nơi mà Hắc Tử thường đến, vừa nhìn thấy anh, má mì đang đứng trước tấm bình phong nói chuyện điện thoại mắt sáng lên, luôn miệng gọi chào "Anh Khương", rồi đon đả ra đón. Cánh tay người đàn bà ấy như thân rắn ngay lập tức trườn xuống cuốn chặt lấy eo anh. "Anh Hắc Tử đang ở V9, để em đưa anh vào."

Khương Thượng Nghiêu cười cười, còn chưa kịp nói, thêm một bà chị vừa béo vừa lùn hai má phinh phính toàn thịt đã đi vòng qua đám em út mặc xường xám xẻ cao để lộ cặp chân trắng nõn, mặt cười núng nính, gọi với từ xa "Anh Khương", đến gần liền ngó ngang ngó dọc về phía sau anh hỏi, "Hôm nay anh đi một mình à?".

Cô béo kia bộ dạng ngập ngừng muốn nắm tay anh nhưng lại không dám, trong lúc ngượng ngùng cô ta thuận thế đẩy má mì ra khẽ mắng, "Không biết anh Khương chán ngấy hồ ly cô rồi à?".

"Đủ rồi, Kali, mau làm việc của cô đi. Tôi biết chỗ." Khương Thượng Nghiêu bước thẳng về hướng căn phòng đã được bao.

Những ngành kinh doanh về đêm là ngành phải sinh tồn giữa sự kìm kẹp của hai gọng kìm, đặc biệt là ở Vấn Sơn, sống trong môi trường được trợ giúp từ các thế lực ngầm thế này, cần có trí tuệ và thận trọng.

Quốc Hội Sơn không phải là quán bar lớn nhất ở Vấn Sơn, song nó có thể thoải mái kiếm tiền trước mặt Nhiếp Nhị, bà chủ của Kali cũng có thể coi là một nhân vật tầm cỡ. Nhưng khi đối mặt với Khương Thượng Nghiêu, Kali không dám ngạo mạn, liên tục vâng dạ.

Khương Thượng Nghiêu đẩy cửa bước vào, dưới ánh đèn màu san hô, đám chân dài váy ngắn đang vây quanh Hắc Tử, xúm xít thành một đống thịt, léo nhéo tiếng oanh tiếng yến, mùi son phấn quện lẫn mùi rượu, người nào người nấy đều đã ngà ngà say.

Nghe thấy tiếng cửa mở, bộ mặt đen ngòm của Hắc Tử bỗng ló ra từ đám da thịt trắng ngần kia, nhìn Khương Thượng Nghiêu mừng rỡ, "Ái chà chà, tối nay em nào cưỡng hiếp được cái cột gỗ này, ngày mai anh Hắc Tử sẽ đưa em đó đi mua sắm năm tiếng đồng hồ".

Hắc Tử nói được sẽ làm được, song mặc dù có lòng cũng chẳng ai dám xông đến vuốt râu hùm.

Đám em út léo nhéo cất tiếng chào "Anh Khương", Hắc Tử đột nhiên thấy chẳng còn chút hứng thú nào, "Lẽ ra không nên gọi cậu tới, mất hứng".

Khương Thượng Nghiêu cũng chẳng buồn để ý tới cậu ta, khoát khoát tay ý bảo đám em út cứ tiếp tục công việc của mình, rồi đón lấy điếu thuốc lão Lương đưa tới, ngồi xuống một góc ghế sô pha, hỏi lão Lương: "Hôm nay cũng không được nghỉ?".

"Cũng không hẳn, vừa về đến nhà, còn chưa ngồi vững đã lại bị điện thoại gọi đi." Ngón tay cái của lão Lương bật lên hướng về phía Hắc Tử, "110 trực ban, nhận được điện liền tới xem, người quen, hai vợ chồng đánh nhau".

Khương Thượng Nghiêu sững người, lập tức hiểu ra.

Hiểu được chút tâm tư đó của Hắc Tử cũng chỉ có anh và lão Lương. Khương Thượng Nghiêu không có ấn tượng tốt với cô em gái của Khánh Đệ, một người ham giàu, nhiều tâm địa, xấu tính, ăn nói thiếu suy nghĩ. Nhưng Hắc Tử lại luôn quan tâm tới cô gái này, thỉnh thoảng còn thuận đường ghé vào thăm, mãi không quên được, anh cũng chẳng có cách nào.

Cầm cốc lên, không nói không rằng, anh cạch vào ly của Hắc Tử một cái.

Lão Lương bị vợ gọi điện tới tìm liên tục ngồi cũng chẳng yên, đành cáo từ về trước. Khương Thượng Nghiêu chọn một cô bé tương đối nhỏ nhẹ ngồi cạnh mình rót rượu, suốt buổi tối cứ mặc cho Hắc Tử hết lời kêu ca phàn nàn. Thấy cậu ta cũng gần gục rồi, Khương Thượng Nghiêu mới ném một nắm tiền, rồi xua tay đuổi các em út ra ngoài, sau đó khoác vai người anh em cùng ngồi uống.

"Cũng phải quan tâm tới việc sinh cho họ Khu nhà cậu một người thừa kế chứ, suốt ngày đến những nơi này thì làm ăn được gì? Nếu không lấy được người mình yêu, thì chọn đại một người nào đó cũng được."

"Người anh em, cậu đang tự nói với chính mình đấy à?" Hắc Tử liếc xéo anh một cái.

"Ông nội ơi, hóa ra cậu còn chưa say, thêm nữa nhé."

"Theo mình, bác sĩ Trạch cũng không tồi, có ngực có mông, lại có điều kiện. Dù gì cũng chẳng phải người mình thích, lấy ai mà chẳng thế, đúng không?"

Khương Thượng Nghiêu sa sầm nét mặt, bàn tay đang rót rượu khựng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Hắc Tử, không khách sáo nói: "Người khác xì xầm về quan hệ giữa mình và cô ta thế nào mình không quan tâm, nhưng đã là anh em phải hiểu nhau".

"Ngượng quá hóa giận à!" Hắc Tử dương dương tự đắc, "Đánh vào chỗ yếu của người khác cũng để tự bảo vệ mình thôi. Được, được, được, anh tin cậu, cậu và cô ta trong sạch như Dương Nãi Võ và Tiểu Bạch Thái (2)".

(2) Đây là hai nhân vật trong bộ phim Dương Nãi Võ và Tiểu Bạch Thái. Tiểu Bạch Thái xinh đẹp dịu dàng tài hoa nhưng hồng nhan bạc phận phải chịu đựng bao đau thương dằn vặt. Dương Nãi Võ nổi tiếng cương trực thanh liêm dũng cảm ở chốn quan trường song lại nhút nhát trong chuyện tình cảm. Dù rất yêu Tiểu Bạch Thái nhưng anh không chấp nhận tình yêu của cô, hoàn cảnh đẩy họ xa nhau. Triều đình Mãn Thanh thời kỳ suy tàn, quan lại hủ bại tối tăm ám hại khiến Nãi Võ bị vu oan phải vào ngục. Tiểu Bạch Thái bước chân vào cửa Phật từ bỏ mọi ân oán sống đời thanh tịnh.

Thấy Khương Thượng Nghiêu tối mặt, Hắc Tử bèn vỗ vai bạn, "Biết là lòng cậu vẫn hướng về cô ấy. Hai anh em chúng ta coi như bị chị em họ nắm chắc trong tay rồi, cuộc sống này chẳng ai buồn hơn ai".

Khương Thượng Nghiêu hừ lạnh một tiếng, uống một hơi cạn cốc rượu. "Về nhà thôi."

Vào thang máy, Hắc Tử nhìn thấy mấy chữ "Sauna Bích Long Tuyền", bèn ngứa tay bấm nút lên tầng bốn. "Tết mà, hiếm khi tâm trạng anh vui vẻ, coi như thưởng cho Nhiếp Nhị, tới chỗ hắn tiêu tiền."

Trong lúc nói chuyện, thang máy dừng lại ở tầng bốn, Khương Thượng Nghiêu thuận tay bấm nút đóng cửa lại, "Cậu định tìm cớ gây chuyện đấy à? Phải cho hắn một con đường sống, ép hắn quá…".

Bên ngoài, tiếng ồn ào huyên náo vọng tới, "Ngăn hắn lại, cái tên gầy ngay đằng trước ấy!". Theo sau những âm thanh nhốn nháo kia, một bóng người lướt vụt qua trước mặt họ.

Khương Thượng Nghiêu lập tức giơ chân ra, chặn giữa hai cánh cửa thang máy đang chuẩn bị khép lại, "Xảy ra chuyện rồi!".

Cửa thang máy vừa mở ra, lại thêm hơn mười người cao to lực lưỡng chạy qua. Hắc Tử đột nhiên tỉnh hẳn rượu, dù gì cũng được nuôi dưỡng trong kỷ luật của quân đội, tay bất giác túm chặt bao súng, "Ngoài người của chúng ta, còn ai dám đến làm loạn ở sào huyệt của Nhiếp Nhị?".

Hai người đuổi theo mười tên to con ấy đến gần cầu thang thoát hiểm. Khương Thượng Nghiêu liếc mắt nhìn dấu tay dính máu bên cánh cửa, vỗ vỗ cánh tay Hắc Tử, ngón tay cái ấn nút đợi thang máy. "Hầm để xe."

Quay sang nhìn nhau, Hắc Tử đã hiểu, một mình đuổi xuống theo, lớn tiếng hét: "Cảnh sát đây!".

Dưới đó toàn người trong giang hồ. Thuộc hạ của Nhiếp Nhị có kẻ nào tay không nhúng chàm, nghe thấy vậy chúng lập tức khựng lại. Trong lúc quay người nhìn, Hắc Tử đã nắm lấy tay vịn cầu thang, vọt người lên, nhảy xuống tầng ba, mấy lần nhảy đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Bên này, Khương Thượng Nghiêu bấm thẳng thang máy xuống tầng hầm, không tìm được người ở chỗ cửa thoát hiểm, mà nghe thấy tiếng thét vọng tới từ trên cầu thang, anh có chút bối rối. Đi tới một ngã rẽ, bóng Hắc Tử xuất hiện ở cửa cầu thang, rõ ràng đã phát hiện ra vết máu trên đất, nên đang tìm sang bên này.

Những giọt máu đỏ rơi xuống nền xi măng biến mất ngay dưới gót chân anh. Khương Thượng Nghiêu ngẩng đầu nhìn quanh, bỗng thấy một bóng đen đang ngồi xổm cách đó không xa in hình lên chiếc gương lồi ở đoạn rẽ.

Anh ra hiệu cho Hắc Từ, hai người chia ra hai đầu. Người kia ngồi xổm trên đất, không biết đang ôm vết thương hay làm gì, cơ thể khẽ rung. Khương Thượng Nghiêu cởi áo khoác, đi vòng lối sau. Người kia rất mẫn cảm, chẳng đợi anh tới gần đã ngửi ngay thấy mùi nguy hiểm, quay phắt người lại.

Khương Thượng Nghiêu sớm đã có sự chuẩn bị, trong chốc lát chiếc áo khoác trên tay bay tới, che khuất tầm nhìn của đối phương, ngay sau đó anh xô đến. Người này gầy gò nhưng gan vô cùng, bị chiếc áo trùm lên đầu, song khả năng ra tay không hề kém. Chỗ cầu thang thoát hiểm vọng lại tiếng bước chân dồn dập, Khương Thượng Nghiêu quyết định phải nhanh chóng kết thúc, đành ra đòn tàn nhẫn. Chân anh chắn giữ chân đối phương, sau đó vặn cổ hắn ra đằng sau. Người kia ngã nhào xuống đất, đầu gối anh thuận thế lập tức đè lên lưng hắn, tay nắm chặt gáy hắn, tay kia bẻ ngoặt cánh tay đối phương về phía sau.

Kẻ đó mấy lần định lật người dậy, nhưng lại bị Khương Thượng Nghiêu túm chặt không thể nhúc nhích, đành từ bỏ sự ngoan cố. Vừa nghiêng mặt, đôi mắt căm hận nhìn Khương Thượng Nghiêu chằm chằm, nhưng lửa hận trong mắt bỗng chốc tiêu tan rất đỗi kinh ngạc pha lẫn hoài nghi, hắn chỉ biết há hốc miệng.

"Hoàng Mao, lâu rồi không gặp." Khương Thượng Nghiêu cười nhạt.

"Khương…" Hoàng Mao nghe thấy tiếng động, vội vàng im bặt.

"Đi về phía này." Khương Thượng Nghiêu nới lỏng tay, ra hiệu cho Hoàng Mao đi về phía ngã rẽ. Thấy đối phương do dự anh liếc mắt nhìn cánh tay phải quấn chặt áo của Hoàng Mao. "Hơn mười tên đang đuổi theo cậu, không chạy thoát được đâu".

Hoàng Mao cũng biết điều, nhanh nhẹn đi theo anh, áp sát vào tường, dựa vào sự che chắn của những chiếc xe đi về phía đường rẽ.

"Bên này, tiểu tử đó chỉ ở gần đây thôi." Có người hét lớn, ngay sau đó vọng tới tiếng bước chân.

Trong lúc liếc mắt, Hoàng Mao thấy thần sắc Khương Thượng Nghiêu bình tĩnh, nên cũng an lòng, dừng bước thu người lại nấp dưới một chiếc Audi.

Những bước chân hỗn loạn dừng lại ngay cạnh hai người. Trong không gian tĩnh lặng, Hoàng Mao nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch như sấm. Một chiếc xe bất chợt lao tới gần, chỉ nghe thấy tiếng đám tay chân của Nhiếp Nhị lao ra chặn, nhưng người lái xe không thèm để ý, cứ thế bóp còi lao thẳng vào bọn chúng.

Người của Nhiếp Nhị bực tức chửi rủa: "Mẹ kiếp, xe của Hắc Cẩu, ông mày nhận ra rồi".

Tiếng phanh xe kêu "két" ngay phía trước, Hắc Tử mở cửa xe, quay đầu lại toét miệng cười: "Nhìn cho kỹ đi, đây là xe của Hắc gia tao".

Đám người của Nhiếp Nhị cũng không chịu được sự khiêu chiến, có người tức tới nhảy dựng cả lên, kẻ lại tốc độ quay đầu tìm xe của mình, sau đó tất cả lên xe đuổi theo.

Khương Thượng Nghiêu đứng dậy, nhanh nhẹn tiến về xe của mình. Hoàng Mao cũng lặng lẽ bước theo sau. Ra khỏi tầng hầm, đi được một đoạn không xa trên đường lớn, đã thấy xe Hắc Tử đang dừng bên đường, người đứng dựa vào thành xe, mấy cánh cửa xe đều mở cả. Đám thuộc hạ của Nhiếp Nhị kẻ thì đứng vòng quanh anh ta tỏ ý xin lỗi, người lại lén lén lút lút nhìn vào trong xe tìm kiếm.

Khi lái xe ngang qua, thấy Hắc Tử đang dương dương tự đắc sờ cằm, Khương Thượng Nghiêu bất giác mỉm cười.

Dừng lại ở An Toàn Đảo đối diện với Quốc Hội Sơn, Khương Thượng Nghiêu bấm máy gọi cho Hắc Tử, Hắc Tử vừa nghe máy anh liền dặn: "Tìm người của cậu, bảo họ lấy hết băng camera ở tầng hầm về, đề phòng bất trắc". Đặt di động xuống, anh ném một điếu thuốc cho Hoàng Mao, rồi tự mình châm một điếu, bấm cửa kính xe xuống, nói: "Đợi bạn tôi đến".

Không khí trong xe lặng ngắt, trái tim thấp thỏm, cảnh tượng khắc cốt ghi tâm năm xưa lại xuất hiện với sự có mặt của Hoàng Mao, bắt đầu hành hạ giày vò trí óc anh.

55. Tập 2 - Chương 55

Hút xong hai điếu thuốc, chiếc Land Rover của Hắc Tử cũng lướt tới, dừng ngay sau xe anh. Mở cửa sau ngồi vào, anh ta liền lẩm nhẩm, "Con bò ngu ngốc nào dám chọc vào Nhiếp Nhị của Vấn Sơn?".

Nói rồi chúi người về phía trước nhìn kỹ Hoàng Mao, sau một hồi quan sát, Hắc Tử nói với giọng tán thưởng: "Thật không ngờ, gầy gò như con khỉ thế này mà gan cũng lớn gớm".

Hoàng Mao buồn bực cụp mắt, để mặc anh ta trêu chọc.

Khương Thượng Nghiêu nhướng mày, "Có ý gì?".

"Tên này đúng là ăn gan hùm mật gấu. Ê, mày tên là gì?" Không đợi Hoàng Mao trả lời, Hắc Tử nói tiếp: "Nghe nói làm ở Bích Long Tuyền hơn nửa năm, cuối cùng đến lượt hắn ta kỳ lưng cho Nhiếp Nhị, kết quả, Nhiếp Nhị suýt chút nữa bị hắn ta mổ phanh".

Hoàng Mao nghe thấy hai từ "mổ phanh", vội ngước mắt lên nhìn. Hắc Tử cười ha hả, ngửa người ra thành ghế, thở dài: "Đừng vui mừng quá sớm, hắn chưa chết, đưa đi bệnh viện rồi. Này, mày tên gì? Thù oán thế nào với Nhiếp Nhị? Giết cha? Cướp vợ?".

Thấy vẻ mặt Hoàng Mao ảm đạm, sự hào hứng trước cảnh hoạn nạn của người khác bỗng giảm bớt vài phần, Hắc Tử nghiêm túc hỏi: "Hung khí vứt lại ở hiện trường?".

Hắc Tử ăn mặc nghiêm chỉnh, cách nói năng lại có vẻ như đang thẩm vấn. Hoàng Mao bất giác quay đầu, băn khoăn đưa mắt về phía cửa xe. Khương Thượng Nghiêu nhìn hắn chằm chằm, điềm đạm nói: "Vật chứng rất quan trọng, dọn không sạch sẽ gây họa lớn".

Hoàng Mao do dự hồi lâu mới nói: "Quấn dao trong khăn tắm, không để lại dấu vân tay".

Hắc Tử nghe vậy nhướng mày, đang định nói, nhưng quan sát kỹ làn da trắng bợt và mái tóc nhuộm đen của Hoàng Mao, anh ta thót tim, nghi hoặc nhìn Khương Thượng Nghiêu chằm chằm.

Khương Thượng Nghiêu biết cuối cùng thì Hắc Tử cũng đoán ra người này là ai, khẽ gật đầu thừa nhận suy đoán của bạn, sau đó hỏi: "Mấy năm nay cậu trôi đạt đi đâu?".

"Phía nam, làm thuê."

"Đi gặp Nhiếp Nhị làm gì?"

Hoàng Mao nhìn anh một cái, trả lời bằng vẻ im lặng.

Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm hồi lâu, ném mẩu thuốc ra ngoài cửa sổ, rồi lôi một chiếc hộp dưới ghế phụ ra, tiện tay lấy một ít tiền ném cho Hoàng Mao, "Cầm đi mà trị vết thương, còn nữa, đừng bao giờ quay lại".

Hắc Tử đang ngồi thẳng ở ghế sau vội đặt chân gác trên thành ghế trước xuống, định nói nhưng lại thôi.

Hoàng Mao nhặt tiền trên đùi mình lên, nhìn Khương Thượng Nghiêu, môi đột nhiên run run, "Anh Khương, em có lỗi với anh".

"Chuyện qua rồi, đừng nhắc tới nữa." Khương Thượng Nghiêu với người ra giúp hắn mở cửa xe, "Đi đi, phải cẩn thận".

Hoàng Mao sững lại, không ngờ có thể thoát dễ dàng như thế. Bỗng nghe Khương Thượng Nghiêu nói tiếp: "Hồi ấy các cậu vẫn còn là trẻ con, cậu… Cảnh Trình".

Hắn lại nhìn Khương Thượng Nghiêu lần nữa, hít một hơi thật sâu, rồi quay người đẩy cửa xuống xe.

Hắc Tử lặng lẽ nhìn theo bóng dáng gầy gò nhỏ bé đang dần biến mất trong ánh đèn đường rực rỡ phồn hoa của Vấn Sơn, "Cứ thế thả hắn đi? Nếu hắn không bỏ trốn, cậu cũng đâu đến nỗi…".

"Thôi, nó vẫn còn là trẻ con, biết gì chứ? Gặp chuyện sợ bỏ trốn cũng là bình thường." Nhìn theo hướng Hoàng Mao vừa đi, anh khẽ nói.

Trong tiếng thở dài thườn thượt của Hắc Tử, anh thu lại ánh mắt, điềm nhiên mỉm cười. Lúc ra khỏi thang máy, anh đã gọi điện cho Nghiêm Quan, hơn một tiếng trôi qua rồi, lúc này ở các bến xe của Vấn Sơn, chỗ nào cũng có người mai phục.

Anh cho người bạn thân nhất của Cảnh Trình một cơ hội, chỉ cần hắn quay về đúng như dự tính của anh.

Nửa đêm, ánh trăng cô độc, trời khuya lạnh giá.

Một chiếc Cayenne màu chì lao nhanh rẽ vào con ngõ, dừng trước cổng lớn của khu tập thể đường sắt. Hai chiếc đèn pha như đôi mắt cá mập lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía trước. Một dáng người chầm chậm đứng dậy trong bóng tối, dần xuất hiện dưới chùm ánh sáng đó.

Người trong xe và người bên ngoài đều chôn chân bất động, im lặng, trầm mặc, cho đến khi cánh cửa xe bên phải êm ru mở ra. Dưới ánh sáng của cặp đèn pha, người đứng ở cổng khu tập thể từ từ bước về phía chiếc xe.

Vào đêm trăng tròn, mà hắn chỉ khoác một chiếc jacket mỏng, cánh tay bị thương quấn áo sơ mi trắng sơ sài. Bước tới cửa xe, ánh mắt buồn bã kia bỗng chốc bừng sáng, hắn nói với giọng kiên quyết: "Em quay về vì muốn báo thù cho Cảnh Trình, Nhiếp Nhị không chết em không yên lòng".

Hoa tuyết lất phất bay theo gió, trong sự tĩnh lặng, Khương Thượng Nghiêu quan sát và đánh giá kỹ dũng khí, lòng kiên quyết của người đối diện, sau đó trầm giọng nói: "Nhiếp Nhị đang ở bệnh viện số một, khâu xong chẳng mấy ngày nữa sẽ được xuất viện. Có điều, lần này cậu không dễ dàng ra tay được nữa đâu. Hoàng Mao, tôi dùng Nhiếp Nhị để đổi lấy một mạng khác với cậu, có làm không?".

Hoàng Mao khẽ co người lại, không biết vì trời lạnh hay tim lạnh. Rất lâu sau, cánh tay đang vịn vào cửa xe của hắn gân xanh nổi lên, dường như đang dùng hết sức lực, ngay sau đó, hắn lẳng lặng gật đầu.

...

Đối với Khánh Đệ mà nói, ánh sáng và bóng tối ở thành phố Vấn Sơn nhỏ bé giống như tuổi thanh xuân vừa bướng bỉnh vừa mịt mờ vậy. Trong dòng chảy của thời gian, nó đã rời bỏ quỹ đạo hiện thời của cô, mãi mãi đi xa. Sự biến đổi giữa cũ và mới không thể tránh khỏi những cơn đau nhè nhẹ. Hoặc, nó đã bị cô vùi sâu dưới đáy trái tim rồi.

Thế giới chẳng khác nào chiếc kính vạn hoa lớn, cũng là những mảnh vụn không liên quan tới nhau, quay quay, lại sang một cảnh đẹp khác.

Phía tây bắc của thành phố Tứ Cửu, ở cuối con đường nhỏ khá bí mật gần tường nam vườn Viên Minh, chiếc Volkswagen Phaeton của Tần Thạnh tiến thẳng vào cửa. Bóng những cây cổ thụ rậm rạp phủ mát lên kiến trúc hình chữ U của câu lạc bộ giải trí được cải tạo trên một doanh trại cũ từ thập niên sáu mươi của thế kỷ trước.

Chiếc xe dừng lại bên một vòm cổng có chiều cao phải tới hơn hai mươi mét, người gác cổng đã cung kính đứng đợi ở đó từ rất lâu. Thấy Khánh Đệ định đẩy cửa, Tần Thạnh cười nói: "Đợi anh giúp".

Cô chăm chú nhìn anh với bộ vest thẳng tuột và đôi giày da sáng bóng đang vòng qua đầu xe tới bên này. Không thể không thừa nhận, ở một vài phương diện nào đó, Tần Thạnh quả thực rất có sức hấp dẫn.

Anh cố ý hòa mình với đám bạn của cô, hơn nữa còn thích ứng khá nhanh, không có chút cảm giác đường đột nào. Cách xử lý công việc chu đáo vẹn toàn như thế vừa khiến Khánh Đệ giữ thái độ cẩn trọng với bối cảnh gia đình anh, lại vô cùng tò mò trước phương thức và thế giới tinh thần đã làm nên một con người với tính cách ấy.

Đây là lần đầu tiên hai người chính thức hẹn hò. Trước kia khi đi với bạn bè, họ chỉ trò chuyện qua loa, nhưng tối nay hai người đã trò chuyện cởi mở hơn, từ việc cô thi vào Học viện Điện ảnh cho đến thời sinh viên hơn mười năm về trước của Tần Thạnh, rồi bàn luận tới Friedrich Wilhelm Nietzsche (1).

Đây cũng là một phát hiện khiến Khánh Đệ khá kinh ngạc. Thân là một nhân viên công vụ, nhưng anh lại phê phán xã hội chủ nghĩa, phê bình thể chế truyền thống, nhấn mạnh sự khâm phục của mình với các nhà triết học có ý chí.

Họ từ Nietzsche bàn sang thơ ca và tiểu thuyết của Hessee (2), tranh luận về việc làm thế nào có thể cân bằng cũng như thống nhất giữa đạo đức và nhân tính, tình cảm và lý trí.

(1) Là nhà triết học người Phổ.

(2) Là nhà thơ, nhà văn và họa sĩ người Đức.

"Thật thà, khiêm tốn, đức độ. Nhưng thực tế mấy người có thật sự làm được?" Nói tới đây, có người không khỏi nhớ đến Khương Thượng Nghiêu đang ở xa. Làm thế nào để lấy được sự cân bằng giữa khát vọng và chuẩn mực chính là thứ anh đang lơ là. Khánh Đệ buồn bã, đột nhiên quên mất nguyên tắc hẹn hò Chu Quân đã căn dặn: một, chuyên tâm lắng nghe; hai, ánh mắt sùng bái; ba, nụ cười duyên dáng.

"Đấy là Phật nói. Nhưng anh lại thiên về một cách khác, đứng trên cả thế giới. Từ trên cao nhìn xuống, luôn có cái nhìn rộng và bao quát hơn ngẩng nhìn lên, cũng không dễ dàng mất phương hướng."

Quả nhiên anh rất tự tin, Khánh Đệ bật cười.

Về tới nhà, cô quay lại nói với giọng cảm khái: "Một buổi tối vui vẻ, thật cảm ơn anh".

Tần Thạnh cũng lịch sự cúi người, "Anh cũng phải nói lời cảm ơn em, trò chuyện vui vẻ cũng là một sự hưởng thụ".

Thành phố Tứ Cửu đang độ xuân, nhưng trời vẫn khá lạnh. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng cười. Cuộc sống luôn hối hả nhộn nhịp. Đối với bất kỳ ai, giao lưu tinh thần và niềm vui cộng hưởng đều rất đáng trân trọng.

Khánh Đệ nói lời tạm biệt, chuẩn bị lên nhà, Tần Thạnh bỗng gọi giật cô lại từ phía sau, do dự nói: "Anh có một cô con gái tám tuổi, hai năm nay vẫn sống cùng ông bà nội, rất thông minh nhanh nhẹn".

Khánh Đệ nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó cười chân thành: "Một cô bé thông minh nhất định sẽ được nhiều người yêu quý".

Khuôn mặt bình tĩnh của anh thoáng hiện vẻ vui mừng, khi cô lại chuẩn bị bước lên, anh hỏi: "Bao giờ em có kết quả thi?".

"Nghe nói tuần sau."

"Em định ăn mừng thế nào?"

Khánh Đệ có chút hoang mang: "Anh chắc chắn em thi đỗ?".

Anh gật đầu. Song, đối với cô mà nói, tiến độ thế này có lẽ hơi nhanh quá.

"Tháng sau anh về Vấn Sơn nhậm chức, thời gian đầu phải tìm hiểu về nhân sự cũng như công việc, chắc sẽ mất rất nhiều thời gian, không biết bao giờ mới gặp lại nhau." Tần Thạnh trầm ngâm nói. Anh là người chu đáo, bao giờ cũng lên kế hoạch cho tất cả mọi việc, cẩn thận trong mọi nguyên tắc quy củ, được gặp gỡ người đẹp đúng là bất ngờ lớn trong cuộc đời, "Có lẽ em cho rằng anh vội vàng quá, khiến em thấy áp lực, thực sự anh không muốn thế".

Nếu nói trước kia chỉ là ngưỡng mộ sự tài giỏi của anh, tò mò trước thế giới tinh thần của anh, thì lúc này đây, sự trịnh trọng và nét dịu dàng trong mắt anh đang lay chuyển trái tim cô.

Đúng thế, là trịnh trọng. Ngay từ khi bắt đầu xác định rõ lập trường, đến việc không ngần ngại mở cửa thế giới tinh thần của mình cho cô bước vào, không hành động nào cô không cảm nhận được sự trịnh trọng trong đó.

Khánh Đệ bất giác nhớ tới những lời khuyên của Viên Viên, được một người ưu tú khác giới coi trọng không thể hiện được giá trị của người con gái, nhưng rõ ràng chứng minh được sức hấp dẫn của cô ta. Cô ngẫm nhìn lại nội tâm của mình, sự bối rối và kháng cự ban đầu đã biến mất. Người đứng trước mặt cô đây, mục tiêu rõ ràng, nhưng thủ pháp lại mềm mại nhẹ nhàng. Nếu đây cũng là tác phong thường thấy trong cách xử lý công việc của anh, thì không thể coi nhẹ con người này. Từ nhỏ tới lớn, những thành tựu Tần Thạnh đạt được trong công việc tuyệt đối không chỉ nhờ vào ảnh hưởng của vầng hào quang từ bối cảnh gia đình.

"Nếu kết quả như ý, có thể không ít bạn bè sẽ tới chúc mừng, cùng nhau ăn bữa cơm hay làm gì đấy."

Tần Thạnh nghe thế cười rất tươi: "Vậy anh có được tính không?".

Khánh Đệ bất lực trước sự bám riết của anh, đành mím môi cười gật đầu, "Vâng, đến lúc đó em sẽ gọi cho anh".

Lên lầu rồi, Chu Quân đang ngồi trước màn hình máy tính. Vì đang mùa xuân nên cửa hàng trên mạng Taobao của anh ta phải trang hoàng lại. Mấy ngày liền thức đêm sau giờ tan ca, anh ta buồn ngủ tới mức chỉ muốn lấy tăm chống mắt lên. "Hai người đứng dưới nhà tình ý bịn rịn, không nỡ rời xa. Đây mới là lần hẹn hò đầu tiên, tốc độ tàu Thần Châu số năm cũng không nhanh bằng hai người."

Vị trí mà Chu Quân đang ngồi chỉ cần vén rèm cửa sổ lên là có thể quan sát được toàn cảnh bên dưới. Khánh Đệ đáp lại: "Trước khi chia tay nói vài ba câu chuyện phiếm thôi mà".

"Ăn vây cá mập tổ yến cũng chẳng gói mang về cho người ta một phần." Chu Quân oán thán, "Đúng rồi, em gái em gọi điện. Lúc hơn tám giờ".

Ái Đệ kể vài việc xảy ra ở nhà, cuối cùng mới nhắc tới chuyện cô và Hướng Lôi đánh nhau hôm tết Nguyên Tiêu. Bao nhiêu ngày trôi qua, Ái Đệ lại tự mình giải quyết xong mới kể cho Khánh Đệ nghe, vốn rất hiểu tính cách em gái, Khánh Đệ cảm nhận sâu sắc rằng con người ta không ngừng trưởng thành qua năm tháng, bao gồm cả em gái cô.

Món tiền tích lũy sau bao năm vất vả của hai vợ chồng trẻ cộng với sự giúp đỡ của Khánh Đệ bị Hướng Lôi không nói một lời lấy ra cho chị gái vay để quay vòng vốn làm ăn, tới bây giờ chỉ lấy lại được một phần.

Khánh Đệ kinh ngạc, chẳng nói được lời nào.

Ái Đệ phì cười, nói: "Em ở nhà trọ được ba ngày rồi, chị anh ta còn nói cái gì mà không cần phải đến xin lỗi, cũng chẳng cần đến tìm em, không sống được ở ngoài tự khắc mò về. Bị chị ta nói trúng rồi, chắc chắn là như thế".

Đây rõ ràng muốn bắt nạt em gái cô có nhà mẹ đẻ mà không thể về. Khánh Đệ tức nghẹn, tình chị em thân thiết, lúc này cô đau lòng vô cùng. Cô có thể cảm nhận được nỗi thất vọng của em gái trong lúc tức giận đó. "Tiểu Ái…"

Ái Đệ cười khổ, "Chị, phụ nữ không nhiều dã tâm như đàn ông, cả đời cũng chỉ mong có được một chút ấm áp, tại sao yêu cầu đơn giản nhường ấy lại khó thực hiện như vậy?".

Muốn thỏa mãn hư vinh về thành tựu trong công việc chỉ cần một người cố gắng, nhưng theo đuổi sự viên mãn của cuộc sống hôn nhân thì lại cần cả hai cùng nỗ lực. Khánh Đệ không biết than thở với ai.

"Tiểu Ái, Hướng Lôi bị quấy rầy nhiều rồi. Theo chị, dùng số tiền còn lại mua một căn nhà nhỏ, đừng đòi hỏi phải một lần trả hết luôn nữa. Chuyển ra ngoài sống, đó mới là gia đình thuộc về vợ chồng em."

"Em cũng nghĩ như vậy, mấy hôm nay đang đi xem nhà, nhà cũ cũng được. Nếu mẹ hay chị gái anh ta còn cần nhằn can thiệp, em sẽ không để họ bắt nạt dễ dàng thế đâu, nợ em bao nhiêu em đòi lại hết bấy nhiêu."

"Quan trọng là ở Hướng Lôi, nếu nó một lòng bảo vệ em, Thì sẽ không có những chuyện này."

Ái Đệ im lặng hồi lâu mới nức nở, "Em… em có mắt như mù".

Cúp máy, Khánh Đệ tìm sổ tiết kiệm, liếc mắt nhìn một cái rồi lại ném về vị trí cũ. Cô ngồi xuống cạnh Chu Quân, mở máy tính, bắt đầu viết.

Mấy năm duy trì, viết lách đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô. Nó không những giúp cô truyền tải niềm vui nỗi buồn, mà còn giúp cô kiếm tiền tích góp. Nhưng so với nhu cầu của cô, thì tất cả vẫn còn quá ít, quá ít ỏi.

"Nhị sư huynh, làm thế nào để kiếm được thật nhiều, thật nhiều tiền?" Cô rất đỗi đau khổ.

"Ừ, đợi anh nổi danh rồi, các công ty đa quốc gia sẽ mời anh chụp ảnh quảng cáo." Chu Quân ngồi bó gối, chìm đắm trong mộng tưởng. "Một bộ Hasselblad hoàn chỉnh, một đám trợ lý toàn minh tinh, Ken.W làm trợ lý cho anh, bị anh mắng chửi sống không bằng con chó, nhưng vẫn đỏ mặt cụp đuôi chạy theo sau."

… Khánh Đệ im bặt.

"Đến lúc đó nếu Hân Địch thiếu tiền? Chuyện nhỏ." Anh ta dương dương tự đắc, cố ý kéo dài âm cuối.

"Đi ra chỗ khác, đợi anh nổi danh chắc em đã sớm thành một biên kịch nức tiếng rồi." Khánh Đệ học theo kiểu ngồi bó gối của người bên cạnh, "Một tập mười vạn tiền nhuận bút, tùy ý viết mấy trăm tập".

Chu Quân làm bộ muốn ngã nhào ra đất. Hai người hi hi ha ha một hồi, Chu Quân bỗng nghiêm túc: "Có thể viết kịch bản cũng tốt, một tập mấy nghìn vạn, tìm cách đi".

"Đợi bao giờ thi đỗ hẵng hay, quan hệ cũng rộng hơn." Khánh Đệ khinh bỉ tự hỏi, "Suy nghĩ tư lợi như thế liệu có làm ô uế thánh điện?".

Chu Quân hừ mũi, "Con người sống phải nghĩ cách nhét đầy bụng mình trước, chết đói thành ma thì còn làm hoàng đế gì?".

Câu nói này có vài phần tương đồng với châm ngôn của Nietzsche. Khánh Đệ nhớ lại lời Tần Thạnh vừa nói, cách để khỏi mất phương hướng chính là đứng trên đỉnh của thế giới. Đây có lẽ là sự khác biệt giữa những người ở vị trí cao với đám dân thường. Đối với người có xuất thân thấp kém, đi theo con đường của kẻ mạnh thật vô cùng gian nan.

Khánh Đệ thất thần.

"Hân Địch, thiếu tiền tiêu à?" Thấy tâm trạng Khánh Đệ có phần suy sụp, Chu Quân hỏi. "Chỗ anh vẫn còn vài nghìn, em cầm mà dùng trước đi."

"Thôi, anh còn nợ Bành đại ca mà."

"Đợi mấy hôm nữa, anh đang có dự cảm lớn, lô ảnh đặc biệt đó sẽ được lên trang bìa." Chu Quân xoa xoa tay, nghiến răng nghiến lợi nói, "Studio, sắp đến rồi".

Mấy hôm sau, Chu Quân gần như tự phong mình là miệng hét ra thép. Số tạp chí ra tháng Ba, sau khi được tổng biên tập phê duyệt, đã quyết định chuyển tấm ảnh mà Chu Quân ưng ý nhất từ trang trong làm trang bìa, đồng thời đặt tên cho vẻ u sầu mà quyến rũ chủ đạo của cả bức ảnh là "cao lĩnh chi hoa (3)".

(3) Có nghĩa là đóa hoa trên núi cao. Vì là hoa trên núi cao nên chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, thể hiện sự cao quý, vẻ đẹp quá xa cuộc sống thực tế không thể chạm tới.

Bốn năm phiêu bạt ở đất Bắc, từ một trợ lý nhỏ chuyên bê vác dụng cụ, Chu Quân từng bước từng bước đi lên. Chịu đựng bao nhiêu cái lườm nguýt bao nhiêu lời móc máy, thậm chí ngay cả mấy kẻ môi giới cho đám người mẫu nổi tiếng cũng có thể tùy ý quát nạt, nhưng anh ta chịu đựng tất cả, chính vì muốn đợi đến ngày hôm nay.

Được đăng hình trên trang bìa một tạp chí lớn có nghĩa là gì? Điều đó chẳng cần phải nói nữa. Chu Quân như đang phiêu bồng trong giấc mộng, không dám tin một ngày nào đó mình lại cỏ thể chen chân đứng vào hàng ngũ những nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Anh ta hoang mang túm lấy tổng biên tập Mỹ, "Cấu tôi một cái, thử xem có đau không".

"Cậu thì đắc ý rồi, không nhìn xem sắc mặt Ken. W tối sầm như đít nồi kia."

Chu Quân tính cách đơn giản, nhưng chẳng phải tên ngốc, chỉ là chuyện nhỏ nên không muốn để ý mà thôi. Song sự thay đổi lớn thế này, chỉ cần nghĩ qua cũng thấy chuyện rất bất thường. Anh ta bừng tỉnh, nghĩ thế nào cuối cùng vẫn gọi điện cho Bành Tiểu Phi.

Nào ngờ Bành Tiểu Phi sống chết cũng không chịu thừa nhận, "Quen nhau lâu thế rồi, tôi có những mối quan hệ nào cậu còn không biết? Chẳng liên quan chút nào tới ngành nghề của cậu cả. Cậu nghĩ nhiều quá đấy! Tôi hỏi cậu, cậu đánh giá khả năng của mình, cảm thấy không đủ tư cách lên trang bìa à?".

"Vớ vẩn! Khắp thành phố Tứ Cửu này, đếm đủ mười nhiếp ảnh gia hàng đầu, người bỏ sót nhất định là tôi."

"Thế thì chẳng đúng hay sao? Ngốc, đừng nghĩ nhiều nữa."

"Nhưng lâm trận thay tướng không bình thường chút nào, ánh mắt Ken.W có thể giết người."

"Ngốc, lần này cậu thành anh hùng rồi."

Chu Quân nổi hết da gà, bất giác đổi sang giọng địa phương nói luôn miệng, "Nổi rồi, nổi rồi".

Cúp máy, Bành Tiểu Phi khẽ gõ lên mặt bàn một cái theo thói quen, khóe miệng nhếch lên cười. Ăn không gần một năm các món Tứ Xuyên, lần này nhờ sự giúp đỡ của Tần đại công tử, coi như đã báo đáp được nỗi vất vả của tên đầu bếp ngốc nghếch kia rồi.

Lại là một năm lũ hoa đào (4).

(4) Lũ lên khi hoa đào nở rộ.

Từ năm ngoái, dây chuyền sản xuất của Công ty Than luyện cốc đã đi vào hoạt động ổn định, bắt đầu tập trung lực lượng trọng điểm để cải tạo lò cao và khống chế công nghệ kỹ thuật. Là một doanh nghiệp lớn của phía Tây Bắc và tỉnh Tế Tây, việc xin hạn ngạch xuất khẩu không thành vấn đề, mục tiêu mà Khương Thượng Nghiêu đặt ra cho năm nay là phải đạt được tiêu chuẩn xuất khẩu than cốc luyện kim cấp một.

Trong mắt người khác, sự nghiệp của anh đang phát triển hưng thịnh, nhưng không ai biết bắt đầu từ mùa xuân, nỗi lo lắng trong lòng anh tựa nước Hoàng Hà dâng cao, cuồn cuộn chảy, chỉ đợi giây phút kinh động lòng người đấy thôi.

Song, thứ anh kỳ vọng nhất mãi chưa thấy đâu, mà chỉ đợi được điện thoại từ văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn năng lượng.

Lâm Nhạc luôn miệng chúc mừng trong điện thoại: "Cậu em, năm mới đại cát, danh lợi song thu! Ha ha, thế nào? Hồi Tết anh đã nói năm nay là một năm tốt mà, chỉ riêng câu nói ấy thôi cũng đáng để mời anh một bữa rượu chứ".

Khương Thượng Nghiêu chưa hiểu gì, nhưng miệng vẫn cười ha hả đáp: “Anh Lâm, có được ngày hôm nay cũng nhờ sự quan tâm giúp đỡ của anh. Có điều lý do cho bữa rượu này là gì nhỉ?”.

Lâm Nhạc không dùng dằng thêm nữa, nói thẳng vào vấn đề: “Nhằm biểu dương những thanh niên ưu tú có cống hiến đột phá trong việc xây dựng kinh tế tỉnh ta, Bộ Văn hóa Tỉnh, Đoàn thanh niên Tỉnh tổ chức hoạt động bình chọn thanh niên xuất sắc toàn tỉnh lần thứ mười chín. Tập đoàn năng lượng đề cử cậu tham gia ứng tuyển”. Thấy Khương Thượng Nghiêu trầm tư không nói, Lâm Nhạc tưởng anh mừng quá không thốt nên lời, bèn ha ha cười nói: “Nếu có thể thuận lợi trúng tuyển, sự vinh hạnh ấy sẽ giúp ích rất nhiều cho việc phát triển sự nghiệp sau này. Tiểu tử cậu, cứ im im thế mà rất hợp với Cục trưởng Phó đấy”.

Mặc dù khởi nghiệp dựa vào khả năng viết lách, nhưng bao năm nay làm thư ký, Lâm Nhạc khá rành quy tắc nơi quan trường. Thời gian đầu nếu không phải Phó Khả Vi chống lưng, thì lý lịch của Khương Thượng Nghiêu sẽ gặp nhiều trở ngại, lần này nếu thành công trúng tuyển, ánh hào quang mà giải thưởng mang lại đủ để che lấp vết ố trong lý lịch của anh.

Vì vậy Lâm Nhạc gọi điện chúc mừng với giọng cung kính, không có ý gì khác, con người ta đâu thể thoát khỏi hai từ danh lợi. Có điều trải qua bao nguy hiểm, Khương Thượng Nghiêu sớm đã tu dưỡng được khả năng mẫn cảm, bản năng mách bảo anh đằng sau việc này không chỉ đơn giản như thế.

Dù trong lòng tràn ngập những nghi ngờ, song lời khách sáo thì không thể không nói, Khương Thượng Nghiêu vẫn giữ nguyên nụ cười, cảm kích đáp: “Anh Lâm, được Chủ tịch Phó coi trọng đúng là may mắn của tôi, uống nước nhớ nguồn, tôi càng biết ơn sự ủng hộ giúp đỡ của anh”.

56. Tập 2 - Chương 56

Chơi với nhau mấy năm, Lâm Nhạc biết càng những người thân cận, Khương Thượng Nghiêu càng ăn nói đơn giản thẳng thừng, uống nước nhớ nguồn, bốn chữ này nghe còn vui tai hơn nhiều lời khách khí trên quan trường. Nước lên thuyền lên, sống trong môi trường này, giữ lễ chính là cách để cùng nhau tiến bộ, Lâm Nhạc nói với giọng nghiêm túc và có phần tự hào, “Cục trưởng Phó dặn đi dặn lại, cậu hãy chuẩn bị một bộ hồ sơ về tâm lý trong tù và kế hoạch phát triển sự nghiệp trong tương lai. Mấy hôm nữa sẽ trình lên Bộ Tuyên truyền văn hóa và Đoàn thanh niên. Chú ý cách hành văn, phải rõ ràng, lập trường kiên định”.

Câu cuối cùng chính là lời nhắc nhở và cảnh cáo của Lâm Nhạc, sợ anh quen với những quy tắc nơi quan trường. Khương Thượng Nghiêu lĩnh giáo ngay, “Mấy hôm nữa tôi sẽ đưa lên Nguyên Châu, anh Lâm, hẹn thời gian rồi ra ngoài uống chén rượu nhé”.

Hai năm lại đây, Khương Thượng Nghiêu không chỉ có quan hệ công việc với Phó Khả Vi, mà còn có quan hệ riêng nữa.

Thứ nhất, Phó Khả Vi có ơn đèo bòng anh. Thứ hai, người thuộc trường phái thực tế như Phó Khả Vi, vừa biết rõ lợi hại trong chế độ doanh nghiệp quốc doanh, lại am hiểu những đường đi lối rẽ các chiêu trò trên quan trường, kiêm có tập đoàn nhà nước chống lưng, các kênh tin tức rộng, cách kiến giải độc đáo, sự hiểu biết về phương hướng phát triển của kinh tế vĩ mô và những thay đổi của các nền kinh tế bao giờ cũng ở một tầm cao hơn, mỗi lần chỉ gật bừa một cái, đều giúp anh thu về rất nhiều lợi nhuận.

Phó Khả Vi đến nay vẫn ở trong khu nhà cũ của Cục Than và Khoáng sản, sau khi con gái lấy chồng và con trai đi du học, nhà rất vắng vẻ. Vừa bước vào trong, Khương Thượng Nghiêu đánh tiếng chào hỏi, cô Hùng, phu nhân của Phó Khả Vi thân thiện nói: “Chú Phó của cậu đang chơi cờ với khách ở trên lầu”.

Trước khi đến, anh đã gọi điện nhưng không thấy nói nhà họ Phó có khách đến chơi. Khương Thượng Nghiêu thoáng do dự, bỗng nghe thấy cô Hùng cất tiếng gọi người giúp việc, tiện tay với cái tạp dề trên thành ghế, nói: “Trưa ở lại đây ăn cơm, chú Phó cậu sẽ đích thân xuống bếp, giờ cô đi rửa rau và chuẩn bị đã”.

Khương Thượng Nghiêu kinh ngạc, càng thêm tò mò về thân phận của người khách này, thế nào mà khiến Phó Khả Vi đích thân xuống bếp. "Cô Hùng, Chủ tịch Phó còn có khả năng này nữa ạ?"

Cô Hùng cười híp mắt, nói: "Chẳng biết phải không? Ông ấy không dễ để lộ đâu. Lên trên xem họ đánh cờ đi, ngồi mãi ở đây cũng chán".

Nhà họ Phó ở căn hộ trên cùng, cô Hùng bình thường rảnh rỗi thích trồng rau trồng hoa, nên ngoài ban công một nửa bày những loại gỗ trồng mục, một nửa là phòng kính ấm. Khương Thượng Nghiêu men theo cầu thang cạnh bếp lên trên, chỉ thấy qua lớp kính, Phó Khả Vi đang nhíu chặt đôi mày, trên tay kẹp một quân cờ đen, do dự không đặt xuống. Người ngồi đối diện cánh tay đặt lên tay ghế, tóc nhuộm đen, vai rộng, rất cao lớn vạm vỡ.

Bóng dáng kia như đập thẳng vào mắt Khương Thượng Nghiêu, bước chân đang ngập ngừng trên cầu thang của anh bỗng dừng hẳn lại, cố gắng trấn tĩnh tâm trạng của mình, đi lên thêm hai bậc, tiếng bước chân lớn dần. Hai người ngồi bên cửa sổ không hề ngẩng đầu lên, vẫn đang chăm chú vào bàn cờ, Khương Thượng Nghiêu từ từ tiến tới, lặng lẽ ngồi xuống cạnh họ.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ hôm nay có ý gì, không cần nói cũng hiểu. Khương Thượng Nghiêu điềm tĩnh tập trung ánh mắt nhìn vào bàn cờ. Sau vài giây nín thở, đôi tay đang run rẩy chắp sau lưng mới bình tĩnh trở lại.

Anh không hiểu nhiều về cờ vây, nhưng nhìn thế cục trên bàn cờ, trận thế có vẻ đang rất khốc liệt, chẳng trách cả hai người họ lại trầm ngâm tập trung đến thế, Phó Khả Vi còn đang do dự, hai mày nhíu chặt.

Khương Thượng Nghiêu đang chăm chú quan sát, bất chợt bầu không khí yên tĩnh bỗng bị phá vỡ bởi câu nói đột ngột của Phó Khả Vi: "Tiểu Khương!". Nói rồi ông đặt quân cờ xuống bàn cờ, xua tay: "Tập trung quá, không để ý cậu đến, ngồi đi, ngồi đi".

Người kia lập tức trừng mắt tức giận nói: "Lão Phó, anh khá lắm, làm thế này chẳng phải ăn gian sao?".

"Ăn gian? Tôi sao có thể ăn..." Phó Khả Vi nhìn những quân cờ đang tung tóe trên bàn, khuôn mặt tròn tròn bỗng phá lên cười: "Nhỡ tay, nhỡ tay".

Vẻ mặt của ông chẳng có gì là ngượng ngùng xấu hổ cả, đôi mắt nheo lại thoáng hiện những tia sáng giảo hoạt, ý như muốn bảo "Anh làm gì được tôi nào".

Khương Thượng Nghiêu cười thầm, sự bức bối trong hơi thở và cảm giác căng thẳng trong lồng ngực như bị hành động của Phó Khả Vi xua tan, lập tức biến mất.

Bất kỳ ai nhìn thấy bộ dạng này của Phó Khả Vi, đều không thể liên tưởng tới nhân vật mặt sắt tính cách vừa cứng rắn vừa khó chịu, hai năm trước liên tiếp cho dừng hoạt động của hơn bốn mươi mỏ than vi phạm quy định, chẳng chút lưu tình.

Có lẽ hai người chơi với nhau đã lâu, nên Ba Tư Cần cũng quen với kiểu chơi thua là tìm cách ăn gian của Phó Khả Vi, bèn rộng lượng phá lên cười, đẩy bàn cờ hỏng trên bàn ra, "Dù sao khách của anh cũng đến rồi, giữ cho anh chút thể diện vậy", nói rồi quay sang nhìn Khương Thượng Nghiêu, nụ cười dần tắt.

"Bí thư Ba!" Khương Thượng Nghiêu nhìn thẳng vào mắt ông, giọng cung kính. "Chủ tịch Phó!"

"Cậu chính là Khương Thượng Nghiêu của Công ty Than luyện cốc Vấn Sơn?"

Ba Tư Cần nhìn anh từ trên xuống dưới, Khương Thượng Nghiêu khiêm tốn hơi cúi người, "Vâng, Bí thư Ba".

"Đã gặp hồi Tết rồi." Ba Tư Cần ra hiệu.

"Tiểu Khương, ngồi đi." Là chủ nhà nên Phó Khả Vi cũng không thể không khách sáo.

Khương Thượng Nghiêu không dám tùy tiện, rót thêm trà vào cốc, rồi mới ngồi: "Cháu đến đường đột, làm mất nhã hứng của hai người".

"Tôi mới chính là kẻ phá rối, đột nhiên nổi hứng đánh cờ, một ngày nghỉ đẹp trời thế này, muốn tìm lão Phó so mấy ván." Ba Tư Cần cười có lỗi, vẻ mặt bớt vài phần uy nghiêm, hòa nhã hơn nhiều.

Với địa vị của Ba Tư Cần, căn bản chẳng cần phải nói những lời giải thích này, thêm giọng điệu hòa nhã và nụ cười ôn hòa của ông, có thể thấy đằng sau còn có việc gì đó khác. Khương Thượng Nghiêu trong lòng khẽ động, sắc mặt cung kính thêm vài phần.

Phó Khả Vi ha hả cười lớn, "Anh đúng là cờ thấp lại cứ hay thích chơi".

"Quân tử có khi cũng bị lừa. Luận về cờ, tôi đúng là còn kém anh một bậc." Ba Tư Cần nghiêm túc thừa nhận, thấy nụ cười đắc ý của Phó Khả Vi dần trở nên gượng gạo, ánh mắt ông để lộ những ánh vui.

Lời đồn đại trong giới quan trường ở Tế Tây nói rằng, Phó Khả Vi là thanh kiếm sắc trong tay Ba Tư Cần. Thời gian đầu khi nhậm chức, ông đã mượn oai thanh kiếm sắc ấy để dẹp bỏ nạn các mỏ than nhỏ tăng lên không ngừng, điều tra ra rất nhiều những quan chức dùng việc công để mưu lợi riêng, uy nghiêm từ đó mà lập nên. Thấy hai người trong lúc cười nói có vẻ như rất ăn ý, rõ ràng chứng minh được những lời đồn trong giới quan trường kia.

Phó Khả Vi quay đầu nhìn Khương Thượng Nghiêu, trịnh trọng hỏi: "Tài liệu chuẩn bị xong chưa?".

Khương Thượng Nghiêu gật đầu đáp vâng, lấy tập tài liệu đã được Lâm Nhạc gọt giũa đánh bóng ra, hai tay đưa cho Phó Khả Vi.

Phó Khả Vi đón lấy, lại đưa cho Ba Tư Cần.

Ba Tư Cần không mở ra xem, chỉ thoáng trầm ngâm, rồi dịu giọng nói: "Nghe nói được tập đoàn năng lượng đề cử là ứng viên cho danh hiệu thanh niên kiệt xuất nhất tỉnh, đồng chí Tiểu Khương, đồng chí có cảm tưởng gì?".

Cái gọi là đồng chí, là cách xưng hô chính thức trong nội bộ Đảng viên. Ở vị trí cao như Ba Tư Cần, đương nhiên không thể gọi bề dưới Khương Thượng Nghiêu là "Khương tổng", gọi tên e rằng không được hay cho lắm. Một câu "đồng chí Tiểu Khương" vừa chính thống lại vừa thân thiết. Đây là ám hiệu dành cho Khương Thượng Nghiêu, ông không coi anh như một thương nhân bình thường.

Khương Thượng Nghiêu nhất thời không thể hình dung nổi cảm xúc trong lòng mình lúc này, với trái tim đập thình thịch,anh vẫn không quên thân phận và địa vị của bản thân. Anh khẽ cúi đầu, lựa lời nói: "Bí thư Ba, Chủ tịch Phó, là thanh niên đã một lần sẩy chân, nhận được vinh dự này, cháu thấy rất xấu hổ. Không có quan tâm vô tư của Đảng và sự trợ giúp đắc lực của các vị lãnh đạo, không có quyết định đúng đắn của tập đoàn năng lượng, cháu sẽ không có được thành tích ngày hôm nay. Cảm ơn Đảng và các vị lãnh đạo đã cho cháu cơ hội tái sinh này".

Đi lại với giới quan trường đã lâu, những lời sáo rỗng như thế anh nói hết sức chân thành và nghiêm túc. Nhưng đối mặt với toàn những lão tướng trong quan trường, họ sao có thể không nhận ra sự khác biệt giữa lời cảm kích từ đáy lòng và lời khách sáo chứ? Vẻ mặt nghiêm túc của Phó Khả Vi nở nụ cười kỳ lạ, Ba Tư Cần khẽ sững lại, ngay sau đó gật đầu, khen ngợi: "Tài liệu bên tập đoàn năng lượng đưa tới, tôi đã xem qua, Công ty Than luyện cốc đang trong thời kỳ đổi mới, rất nhiều quan niệm quản lý và chiến lược kinh doanh mới đều do cậu đề xuất. Tuổi trẻ mà rất khá".

Khương Thượng Nghiêu hiểu ngay tất cả đều do Phó Khả Vi thêm thắt cho anh, bất giác cảm kích liếc nhìn ông ta một cái, khiêm tốn đáp lại: "Là do Chủ tịch Phó và các vị lãnh đạo của tập đoàn năng lượng đã dốc sức hỗ trợ Công ty Than luyện cốc trong thời kỳ đổi mới cơ cấu tổ chức, vì vậy những chế độ và cách thức quản lý mới này mới có thể thuận lợi áp dụng".

Khi nhắc đến công lao, anh đặt tên Phó Khả Vi lên đầu trước các lãnh đạo của tập đoàn năng lượng, bởi vì cái ơn anh dành cho ông xuất phát từ tận đáy lòng. Thời kỳ đầu áp lực rất lớn, đặc biệt phải đối mặt với sự phản đối cũng như đả kích mãnh liệt của hành chính, nhưng Phó Khả Vi đã kiên quyết, cuối cùng phải đập bàn, những âm thanh phản đối ấy mới dần lắng xuống.

"Thanh niên khiêm tốn lễ phép là tốt, nhưng cũng không nên mất đi sự tự tin và lòng nhiệt tình. Công ty Than luyện cốc cải tổ hai năm, lợi nhuận tăng gấp mấy lần. Quan điểm lãnh đạo của Đảng luôn ủng hộ những việc làm thực tế, còn về mặt thành tích, đồng chí Tiểu Khương, biểu hiện của đồng chí rất tốt." Ba Tư Cần khẳng định thành tích trong công việc của anh, "Đồng chí Tiểu Khương, cậu nói cho tôi nghe xem, mấy năm nữa còn có mục tiêu và kế hoạch phát triển gì?".

Khi đến Khương Thượng Nghiêu hoàn toàn không ngờ lại cuộc nói chuyện này, nhưng tương lai của Công ty Than luyện cốc là điều anh luôn băn khoăn suy tính. Chỉ cần nghĩ giây lát, anh soạn xong bài phát biểu. Liếc thấy trong ánh mắt Phó Khả Vi có sự cổ vũ và chờ đợi, anh đứng thẳng người lên, đơn giản giải thích những suy nghĩ của mình về kế hoạch phát triển công ty trong tương lai.

Phó Khả Vi xen vào: "Bí thư Ba, Tiểu Khương, hai người nói chuyện, tôi đi xào mấy món rau, chút nữa vừa uống vừa nói tiếp".

"Thật vất vả cho Chủ tịch Phó quá." Khương Thượng Nghiêu đứng dậy, lễ phép tiễn Phó Khả Vi xuống lầu.

Đợi bóng dáng nặng nề của Phó Khả Vi khuất dần dưới cầu thang, Khương Thượng Nghiêu rót trà cho Ba Tư Cần, rồi ngồi xuống.

"Đại tập đoàn hóa?" Ba Tư Cần cảm thấy rất hứng thú.

"Vâng, Bí thư Ba." Khương Thượng Nghiêu ngồi dịch về phía trước, thể hiện sự hào hứng của mình, "Tích hợp tài nguyên toàn diện, lực đủ rồi, giờ phải xem hiệu ứng của các bộ phận. Nhưng vẫn còn vấn đề tối ưu hóa tài nguyên, không chỉ than, còn điện, khí, phải điều phối thống nhất quản lý, sử dụng tài nguyên càng hợp lý càng giảm tiêu hao và tính cạnh tranh khốc liệt, tạo ra nhiều giá trị hơn".

Tư duy của anh rõ ràng, ngôn ngữ đơn giản súc tích, nghĩ cũng biết những lời này không phải nhất thời có thể nói ra được. Ba Tư Cần gật đầu liên tục, bàn tay đặt trên tay ghế vô tình cuộn thành nắm đấm. Hai năm trước, lão Phó đã nhắc đến người thanh niên này. Khi ấy tình hình tài nguyên than của tỉnh rơi vào tình trạng nghiêm trọng, tất cả các mặt từ môi trường tới an toàn, thuế… các vấn đề lộ ra trước mắt, chính chàng thanh niên đang ở trước mặt ông, không tính toán lợi ích, đã khai thác và quản lý mỏ than ở làng Vọng Nam với một cách thức khác biệt.

Đây là con trai ông.

Khi đi lên, thấy một già một trẻ đang trò chuyện khá ăn ý, Phó Khả Vi cười vui vẻ, gọi hai người xuống nhà ăn cơm.

Cô Hùng mở một chai Ngũ Lương Dịch, Khương Thượng Nghiêu vội vàng đón lấy, rót rượu cho mọi người, rồi kính cả ba ly xong mới ngồi xuống.

"Tiểu Khương, không cần khách sáo, đến chỗ chú không ai là bí thư, chủ tịch hội đồng gì hết." Không đợi Ba Tư Cần lên tiếng, Phó Khả Vi đã ha ha cười nói rõ hơn, "Ăn cơm là để sống, trong bữa ăn không nói chuyện công việc".

Tay nghề của Phó Khả Vi quả thật rất khác thường, mấy món ăn gia đình thường ngày qua tay ông bỗng trở nên đầy màu sắc và vô cùng hấp dẫn. Khương Thượng Nghiêu có lòng tán thưởng vài câu, nhưng ánh mắt như vô tình lại tựa hữu ý của Ba Tư Cần mỗi lần nhìn về phía anh đều khiến cổ họng anh nghẹn cứng, tâm trạng phức tạp.

"Đại Lỗi đi hẹn hò rồi phải không? Vừa nãy giữ lại ăn cơm mà cậu ta không chịu." cô Hùng hỏi, "Cậu ta quả có con mắt nhìn người, cô bé đẹp nhất khoa lọt ngay vào mắt cậu ta".

Lần đầu tiên Khương Thượng Nghiêu đến nhà họ Phó, nói về gốc gác mới biết, cô Hùng vốn là phó giáo sư khoa hóa của Đại học Sư phạm Nguyên Châu, có thể coi là thầy của Khánh Đệ, cô bạn gái của Đại Lỗi đang là sinh viên của cô.

"Tiểu Khương cũng ba mươi hai tuổi rồi, chuyện cá nhân…" Ba Tư Cần ngồi đầu bàn đột nhiên nói giọng nghiêm túc, quan tâm hỏi anh.

"Bạn gái của Tiểu Khương đang học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh. Nói mới nhớ, ngày xưa ở trường Khánh Đệ được coi là một nữ sinh xuất sắc, tuần nào cũng có bài đăng trên tạp chí trường." Cô Hùng hỏi tiếp, "Năm nay Khánh Đệ lại không về ăn Tết? Ý của Bí thư Ba là, Tiểu Khương cũng ba mươi hai tuổi rồi, nên suy nghĩ đến vấn đề kết hôn thôi".

Ngày trước, vì muốn lấy được thiện cảm của nhà họ Phó, anh từng lôi quan hệ với Khánh Đệ ra làm bình phong. Đúng là đã khiến thái độ của cô Hùng trở nên thân thiết hơn nhiều. Sau này chưa kịp đưa Khánh Đệ đến đây làm khách thì hai người đã vội chia tay. Khương Thượng Nghiêu cũng không giải thích nhiều.

Hôm nay lại nhắc đến người phương xa, lòng anh buồn bã, cố lên tinh thần, nói: "Không vội ạ, đợi ba năm nữa cô ấy học xong cháu sẽ tính".

"Giờ thanh niên các cậu suy nghĩ thật phóng khoáng, lập nghiệp rồi mới thành gia cũng tốt." Phó Khả Vi tổng kết.

Ánh mắt Ba Tư Cần hoài nghi, có lẽ ông đang nhớ đến cảnh xảy ra trước cửa nhà họ Trạch hồi Tết. Khương Thượng Nghiêu dừng đũa, giải thích: "Cháu và Trạch Trí con gái Bí thư chỉ là bạn bè, ngày trước trong trại giam Dã Gia Sơn, cháu được cô ấy chăm sóc".

Ly rượu trong tay Ba Tư Cần khẽ run, ông khẽ đặt xuống, nhìn chằm chằm Khương Thượng Nghiêu hồi lâu rồi hỏi: "Ở trong ngục vất vả lắm phải không?".

Giọng ông chua xót, nếu nghe kỹ sẽ cảm nhận được tình thương yêu và bất lực trong đó, thực sự không phù hợp với thân phận cũng như địa vị của ông lúc này.

Vô tình liếc thấy cô Hùng và Phó Khả Vi đưa mắt nhìn nhau, Khương Thượng Nghiêu lập tức hiểu ba người bọn họ hình biết rõ nội tình.

Anh không có ý định cầu xin lòng thương hại và đồng cảm của bất kỳ ai. Trong bầu không khí như ngưng đọng, anh điềm tĩnh trả lời: "Cũng thường thôi ạ. Giờ đều thực hiện quản lý nhân đạo hóa, sống trong ngục mấy năm, lao động cải tạo tư tưởng, dù sao cũng giúp người ta tiến bộ".

Cô Hùng nghe câu trả lời vô thưởng vô phạt của anh, ánh mắt dịu dàng kèm cả xót thương. Phó Khả Vi nhìn anh, gật đầu không giấu được sự tán thưởng. Ba Tư Cần thì ngồi cứng như khúc gỗ, ánh mắt như xuyên thấu lớp vỏ ngoài của Khương Nghiêu, lần tìm vào vùng ký ức xa xôi của anh, rất lâu sau mới chầm chậm nói: "Không dễ dàng gì… cậu… bố mẹ cậu cũng không dễ dàng gì".

Ông vốn định nói "Mẹ cậu không dễ dàng gì", Khương Thượng Nghiêu trong lòng bất giác tự trào, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, nặng nề gật đầu tỏ ý tán đồng. "Bí thư Ba, khiến chú chê cười rồi."

Ba Tư Cần mưu tính thâm sâu, lúc này lại không thể đoán được suy nghĩ thật sự của cậu con trai qua vẻ mặt và ngữ khí kia.

Tiếp tục thăm dò, Khương Thượng Nghiêu tuân thủ nguyên bậc, hoàn toàn không có lời nói và hành động sơ suất nào, thản nhiên như người không rõ nội tình. Ba Tư Cần không thể lý giải được mình đang nuối tiếc, đang cảm thấy may mắn, hay đang hổ thẹn. Cho tới tận khi lên xe ra về, câu nói "Bí thư Ba, để chú chê cười rồi" của Khương Thượng Nghiêu vẫn còn luẩn quẩn trong đầu, cái roi vạch rõ ranh giới đó mọc đầy gai, cật lực đánh vào lương tâm ông. Ba Tư Cần ngồi ghế sau của xe số l, nhắm mắt, như nghe thấy tiếng gào rú của linh hồn mình.

Còn Khương Thượng Nghiêu lại bình tâm chờ đợi Phó Khả Vi đọc và duyệt tài liệu báo cáo mình đã sửa xong, sau đó mới về.

Lên xe, khi không gian được đóng kín, sự điềm tĩnh mà anh ra sức duy trì cuối cùng cũng sụp đổ, tựa như sức lực của toàn thân bị rút sạch, Khương Thượng Nghiêu ngả người dựa vào ghế duỗi thẳng hai chân.

Rất lâu sau anh mới lấy lại được tinh thần, cho xe chạy một mạch về Vấn Sơn.

Cảnh vật bên đường nhạt dần, hiện lên trước mắt anh là những hình ảnh liên quan tới thuở thiếu thời của mình. Bao nhiêu năm trôi qua, từng cảnh, từng cảnh vẫn rõ như vừa mới xảy ra hôm qua.

Trong ký ức, khi đám trẻ ở trường mẫu giáo tan học chờ bố mẹ tới đón, thấy những thân hình cao lớn từ xa, anh luôn ôm chặt lấy mặt, hào hứng lén nhìn qua kẽ ngón tay, in vào mắt anh là cảnh những đứa trẻ khác lao đến gọi bố ơi.

Lớn hơn một chút, Khương Hiền bắt chước giọng người lớn khinh miệt trách mắng anh: "Không giành được thì lại đánh người, mẹ em nói rồi, anh chỉ có mẹ sinh không có bố dạy".

Lúc biết xấu hổ, anh trốn vào căn phòng nhỏ, nghe mẹ đứng dưới lầu trước cửa nhà hàng xóm lớn tiếng chửi rủa: "Mẹ cha nhà chúng mày, con cái chúng mày có cha có mẹ, nhưng lại là lũ súc sinh, chuyên bắt nạt kẻ thân cô thế cô…".

…

Khi quá kỳ vọng vào việc gì đó hay người nào đó, việc người ấy làm trở thành một dạng lý tưởng, không dễ bị xúc phạm. Từ lúc hiểu chuyện, anh chỉ có một suy nghĩ, có thể bắt nạt nhưng chửi rủa bố mẹ anh thì không được. Khương Thượng Nghiêu không nhớ đã bao lần vung nắm đấm vì những lời nhục mạ của kẻ khác dành cho bố mẹ mình, Nghĩ tới đây, anh phá lên cười thầm chế nhạo bản thân, lồng ngực bỗng chốc rung lên bần bật.

Vì một người như thế, không xứng đáng!

Ba Tư Cần hao tâm tổn trí để sắp xếp cuộc gặp gỡ này, không gì ngoài ý muốn kiểm tra xem anh có phù hợp hay không. Lợi ích quyền lực ngay trước mắt, huyết thống tình thân chẳng đáng là gì. Không hổ tháng trước, trong lúc còn đang kỳ vọng mà vứt bỏ mọi lý lẽ ai đúng ai sai, khi biết tới sự tồn tại của anh, Ba Tư Cần đã lập tức chạy về Vấn Sơn.

Bố con anh, kẻ nào cũng khốn nạn như nhau. Ba Tư Cần cân nhắc thiệt hơn, không dám đường hoàng nhìn vào mắt anh gọi một tiếng con trai, anh cũng chẳng dám nhổ vào mặt ông một miếng nước bọt. Cả hai đều vờ vịt giả bộ duy trì vẻ hòa nhã.

Chẳng trách khi Khánh Đệ bỏ đi, mẹ anh đã mắng anh rằng: "Không hổ là nghiệt chủng của bố mày!".

Xe lên đường cao tốc, Khương Thượng Nghiêu nhìn biển chỉ dẫn, do dự một lát, rồi quyết định chuyển hướng, chạy vào con đường đến Thạch Nguyên.

Mấy năm nay phải đấu tranh với thăng trầm cuộc sống, mỗi lần gặp chuyện, anh luôn tuân thủ nguyên tắc của mình, không vì lý do của bản thân mà tha thứ cho những gì mình làm, nhưng có người đã nhận ra bản chất con người anh nhanh hơn anh một bước. Cô nói anh theo đuổi quyền lực tiền tài, nhưng bị nó cắn lại.

Trong nhà kính tầng trên cùng của nhà họ Phó, khi anh tươi cười điềm tĩnh đối mặt với Ba Tư Cần, trên bàn ăn nhà Phó Khả Vi khi anh cười niềm nở chúc rượu Ba Tư Cần, chưa bao giờ anh lại thấu hiểu một cách sâu sắc câu nói của Khánh Đệ như hôm nay.

Trên con đường leo lên cao, sớm muộn gì anh cũng sẽ bị chết đuối trong tham vọng của mình, trở thành loại người mà chính bản thân vô cùng căm thù và khinh bỉ.

Giống như bố anh.

Khương Thượng Nghiêu hít một hơi thật sâu. Anh cố gắng tìm ra con đường đi của kẻ mạnh, dù phải khuất phục hay cùng song hành, nhưng ít nhất trong tình cảm, anh phải giữ được tấm lòng chân thành.

Anh không cam tâm, và cũng không thể tha thứ cho bản thân khi trở thành kẻ trốn tránh trách nhiệm như Ba Tư Cần.

Anh rất muốn nói với Khánh Đệ một câu "Anh xin lỗi".

Đây là thứ anh nợ cô.

Khương Thượng Nghiêu đến thành phố Tứ Cửu, đúng lúc thành phố đã lên đèn.

Khánh Đệ ngồi trong một nơi ngập tràn ánh sáng như thế, nụ cười rạng ngời nở trên môi. Tần Thạnh ngồi cạnh cô gần như không thể rời mắt. Khi cô cười, khuôn mặt bình thản được phủ lên một lớp ánh sáng của sự yên bình, vẻ thông minh hằn trong mắt. Cô xử lý mọi chuyện theo tình huống, điềm tĩnh như không, khí chất trầm tĩnh của người con gái ấy không dễ khiến người ta bỏ qua, giống như thứ ma lực vô cùng hấp dẫn anh.

Anh đã từng cho rằng, phụ nữ chỉ cần có nhan sắc, có học vấn, gia thế tương đương, vậy là đủ. Song, sau mười năm trải qua cuộc hôn nhân nhạt nhẽo, khi sắp bước vào giai đoạn của tuổi trung niên, anh đột nhiên nhận ra, mình đã bỏ qua yếu tố quan trọng nhất, đó là cảm giác dễ chịu thoải mái khi tiếp xúc với nhau.

Gặp gỡ Khánh Đệ quả thực rất bất ngờ. Tạm thời không bàn đến dục vọng sinh lý do kinh ngạc lần đầu gặp mặt, mà sau khi anh thấy thật vui vẻ. Hồng nhan tri kỷ thì ra không phải là truyền thuyết. Trên thế giới này đúng là có những người tư tưởng hòa hợp, đến nói cười cũng rất đỗi phong tình.

57. Tập 2 - Chương 57

Tần Thạnh kém may mắn, hơn ba mươi tuổi đầu mới được nếm trải niềm vui đó. Song anh cũng quá may mắn bởi có được sự trong cuộc đời mình.

Ngồi trong quán cá nướng được bài trí hết sức sơ sài, nơi mà trước kia anh không bao giờ đặt chân tới, không cần sửa áo ngồi ngay ngắn, không cần đoán ý người ngồi bên cạnh, anh nghĩ, hoặc mình cũng có thể học cách vừa bước vào cửa đã lớn tiếng hét, thô lỗ gọi mắng nhân viên phục vụ mau mang đồ ăn lên như bao người khác

Mọi người ngồi quanh bàn chơi trò sát nhân (1). Đàm Viên chỉ vào sát thủ Bành Tiểu Phi, "Vừa rồi anh vẫn luôn gõ bàn, sau đó ngừng mấy giây, trùng với thời gian Chu Quân bị giết".

(1) Đây là trò chơi gồm nhiều người tham gia, thể hiện trí tuệ, lòng kiên trì và khả năng phán đoán của người chơi, thường chia thành hai phe: phe người tốt và kẻ giết người. Phe người tốt dùng cách bỏ phiếu chỉ ra kẻ giết người và giành chiến thắng, còn kẻ giết người sẽ ẩn trong người tốt, dựa vào màn đêm để giết người, rồi bỏ phiếu tiêu diệt dần các thành viên của phe người tốt để giành chiến thắng.

Chu Quân vừa dặn dò xong những lời cuối cùng, đang nằm trên ghế sô pha giả chết. Nghe thấy vậy, anh ta liền ngồi bật dậy, gào thét đòi báo thù. Bành Tiểu Phi bất lực chấp nhận sự trừng phạt, hắng giọng, bắt đầu đọc thơ, "Lặng lẽ bí mật tôi đi rồi, cũng tự khi đến tôi âm thầm, tôi khẽ khàng hất cánh tay, không mang theo đám mây nào".

Cả phòng ăn bỗng cười nghiêng ngả, đang vui vẻ, thì đĩa cá nướng lớn được mang lên. Khánh Đệ đón khăn giấy Tần Thạnh đưa, ngượng ngùng lau khóe mắt.

"Chúc mừng!" Anh khẽ nói.

"Cảm ơn anh. Có thời gian em từng nghĩ, cuộc đời mình thế là đã được định đoạt, không ngờ vẫn có chuyển biến này, vẫn..." Tâm nguyện bao nhiêu năm trước cuối cùng cũng đạt được rồi, cảm giác thật tuyệt vời. Nhưng, nghĩ đến những khó khăn trước mắt Khánh Đệ lại thấy thấp thỏm lo âu, "Tháng sau còn phải thi thêm lần nữa, không thể vui mừng quá sớm".

"Được vào danh sách thi lại đã là rất giỏi rồi. Có điều, ngày này tháng sau, anh đã đi Vấn Sơn rồi, chắc không có thời gian về chúc mừng em." Lệnh điều động của Bộ tổ chức và lệnh tiếp nhận của Phòng tổ chức tỉnh ủy tỉnh Tế Tây đã cầm trong tay, qua tuần nghỉ phép này, anh sẽ được bổ nhiệm về Vấn Sơn.

Sự khích lệ chân thành bất giác khiến Khánh Đệ nhẹ nhõm phần nào, nhưng nghe nửa vế sau, cô bỗng trào dâng cảm giác lưu luyến với cuộc ly biệt sắp tới.

Sau khi trải qua bao chuyện như vậy, sau khi tình yêu của mình gần như bị bào mòn hoàn toàn, cô biết bản thân thực sự chẳng còn sức lực cũng như dũng khí để bắt đầu lại nữa. Nhưng sự xuất hiện của Tần Thạnh đã cho cô thấy, trên thế giới này còn có một kiểu tương tác khác, không mạnh mẽ cuồng nhiệt, song ngấm ngầm đều đặn, khiến tâm hồn trở nên yên tĩnh.

"Hai người, chỉ thích thì thà thì thầm, cá sắp bị bọn này xơi hết rồi." Chu Quân nhắc nhở.

Khánh Đệ ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt mọi người đang đổ dồn về phía mình và Tần Thạnh, hai người nhìn nhau cười.

Lúc vào nhà vệ sinh cùng Đàm Viên Viên, Đàm Viên Viên bám chặt lấy cô không rời, hỏi: "Cậu nghĩ xong rồi? Đã nghĩ kỹ chưa?".

Khánh Đệ bất lực hỏi: "Chẳng phải trước kia ấn tượng của anh ấy rất tốt hay sao?".

"Vì muốn tốt cho cậu thôi, cậu đúng là kẻ chẳng có lương tâm! Nếu vì ích kỷ, mình đã đẩy cậu vào lòng anh ta rồi, cậu kết hôn với anh ta sẽ giúp được Trình Húc nhà mình không ít. Chủ yếu mình lo cho cậu bởi cậu

là giáo viên suy nghĩ đơn giản, không thể đối phó với gia đình phức tạp như gia đình anh ta, còn cả con gái anh ta nữa. Đừng nghe Chu Quân nói linh tinh, gì mà 'Cách chữa trị vết thương lòng tốt nhất là bắt đầu một tình yêu mới', dù cậu có yêu lại lần nữa, cũng phải tìm một người có gia cảnh tử tế."

"Mình chẳng nghĩ nhiều như thế cũng chưa quyết định sẽ là anh ấy. Chỉ đơn thuần cảm thấy phương thức tình cảm bấy lâu khao khát chính là thế này, quan hệ bình đẳng, vui vẻ thoải mái. Còn gia đình và con gái anh ấy, giờ càng chưa phải lúc để suy nghĩ, nếu thật sự tiến tới bước đó, về bản chất, lấy tâm đãi tâm là được rồi."

Viên Viên nhìn cô chằm chằm, "Từ mà cậu dùng là tình cảm, không phải tình yêu. Còn nữa, cậu nói phương thức, người không phải vật chất, không thể áp dụng vào công thức nào đó để làm phản ứng hóa học".

"Viên Viên, cậu thấy mình còn có thể yêu ai nữa?"'

"Vậy ít nhất cũng phải thích một chút chứ. Khánh Đệ, cậu có thích anh ta không?"

Khánh Đệ sững lại nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương, không chắc chắn tình cảm của bản thân, "Mình chỉ từng yêu một người, thực sự không biết thích sẽ như thế nào".

Đàm Viên Viên không ngờ câu trả lời lại thế này, "Khánh Đệ…".

"Mình biết cậu lo lắng điều gì." Khánh Đệ khoác vai bạn, "Trước mắt, quan hệ của bọn mình chỉ ở giữa tình bạn và tri kỷ mà thôi, có thể đi tiếp về phía trước hay không, còn phải xem xét lại".

Quay về phòng ăn, Tần Thạnh nhắc nhở cô: "Di động của em reo rất lâu".

Khánh Đệ cầm di động lên nhìn, rồi đặt vào túi.

Tần Thạnh dường như còn định nói gì đó, ngập ngừng song thôi, đúng lúc này di động lại đổ chuông. Khánh Đệ đặt đũa xuống, nói: "Mình ra ngoài nghe điện thoại".

Kéo cửa lại, chặn đứng ánh mắt sâu hút của Tần Thạnh, Khánh Đệ đứng ở đầu hành lang nghe điện thoại của Khương Thượng Nghiêu.

"Anh đang ở dưới nhà." Anh nói.

"Em ở ngoài."

"Vậy anh đợi em về."

"Khương Thượng Nghiêu, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Giọng nói dịu dàng của cô mang đầy bất lực. Câu hỏi ấy khiến anh cũng bàng hoàng. Anh muốn được quay về thời khắc nhiều năm trước, khi ngồi trong căn bếp của trường tiểu học thôn Nam ăn bát mỳ do cô tự tay nấu và làm lại từ đầu, nhưng thời gian đã thay đổi cả cô và anh, đứng ở hai đầu bờ vực tình cảm, chỉ còn lại một tiếng thở dài khe khẽ.

"Anh…" Cảm giác tội lỗi xen lẫn nhớ nhung vô tận khiến ngực anh nhói đau, anh chua xót nói: "Khánh Đệ, anh xin lỗi. Anh nhớ em, không thể kiểm chế được, không ngày nào anh không nhớ em".

Khánh Đệ quay lại phòng ăn ngồi xuống, Tần Thạnh không hỏi một câu, chỉ điềm đạm nói: "Lát nữa đi hát karaoke".

Cô gật đầu nói vâng, chuẩn bị cất di động vào túi, nhớ tới câu nói cuối cùng của Khương Thượng Nghiêu: "Anh đợi em về"', ngón tay khẽ run, di động đập vào thành ghế rơi thẳng xuống đất.

Tần Thạnh nhanh chóng nhặt lên giúp cô, nhẹ nhàng dặn dò "cẩn thận", rồi quay sang tiếp tục trò chuyện với Bành Tiểu Phi. Khánh Đệ đón nhận ánh mắt thăm dò của Đàm Viên Viên, không tới một giây, cô bạn ấy đã đọc được sự giằng co trong mắt cô.

Để chúc mừng bức ảnh của Chu Quân được lên trang bìa, mấy hôm trước Khánh Đệ đã vui vẻ cùng bạn bè của anh ta một trận rồi, hôm nay cô là nhân vật chính, thực sự không thể bỏ về giữa chừng.

Nhưng dù khẽ tiếng cười nói hay cúi đầu gẩy gẩy mấy hạt trong bát, thì trước mắt cô vẫn hiện lên hình ảnh Khương Thượng Nghiêu lạc lõng đứng ở đầu đường Song Hòe Thụ giữa đêm xuân. Cảnh tượng ấy khiến lòng cô nhức nhối, ngồi không yên.

Cố gắng trụ tới khi rời bàn tiệc đi thanh toán với tâm trạng thấp thỏm, Khánh Đệ khẽ nói với Đàm Viên Viên, "Mình về một lát, sẽ quay lại ngay, các cậu cứ qua đó trước đi".

Viên Viên không kìm được nói ra mối nghi hoặc trong lòng "Anh ấy đến phải không?".

Khánh Đệ gật đầu, "Hình như tâm trạng còn rất xuống dốc, mình không yên tâm".

"Cậu có phải mẹ anh ta đâu, tâm trạng không tốt cũng chẳng cần cậu phải chạy đến an ủi."

"Viên Viên."

Đàm Viên Viên chăm chú nhìn vào mắt bạn, cơn tức giận dần biến mất, "Mình hiểu rồi, cậu vốn không thể quên được. Sự tồn tại của anh ta giống như hơi thở của cậu, nhịp đập của trái tim cậu. Thật uổng công mình đã lo lắng về Tần đại công tử". Đàm Viên Viên liếc mắt về phía Tần Thạnh và Bành Tiểu Phi, "Hoàn toàn không có hy vọng".

Sắc sảo, nhạy bén, đâm thẳng vào tim người ta. Khánh Đệ không có lời nào phản kháng.

Đứng ở đầu đường, Khương Thượng Nghiêu dựa vào cửa xe ngước lên cửa sổ tầng hai. Đúng như Đàm Viên Viên nói, trái tim Khánh Đệ đã hỗn loạn. Trong chớp mắt như có dự cảm, anh quay đầu nhìn về phía cô.

Không thể tả hết nỗi tương tư tràn ngập nơi đáy mắt anh, tư thế ủ rũ bỗng chốc vui mừng vì sự xuất hiện của cô. Nhìn cô từng bước, từng bước tới gần, ánh mắt anh sáng lên.

Khánh Đệ dừng lại cách anh tầm một mét, khẽ nghiêng đầu quan sát. Qua một năm, anh hình như đã gầy hơn. Hàng lông mày vẫn kiên định quả quyết như trước, nhưng đằng sau ánh mắt đột nhiên rạng ngời bởi vui sướng mang theo sự kích động không rõ vì đâu, giống như khí chất hắc ám ẩn giấu trong người anh, đè nén, chẳng thể nắm bắt.

Khi cô lẳng lặng quan sát anh, Khương Thượng Nghiêu thả bước lại gần. Sự tĩnh lặng tỏa ra từ người cô giống như nam châm, tình yêu chôn giấu nơi sâu thẳm tâm hồn như đang tràn đầy huyết dịch chảy khắp nơi, mỗi tế bào đều bị thu hút, hỗn loạn, gào thét, kêu gọi anh hãy dang rộng vòng tay ôm cô vào lòng, như an ủi nỗi buồn bã và phẫn nộ trong tim anh. Nhưng, đến trước mặt cô, Khương Thượng Nghiêu lại hít một hơi thật sâu, không dám manh động, "Cắt tóc rồi?"

Khánh Đệ gật đầu.

"Cũng đẹp." Nói thì nói vậy, song rõ ràng anh nghe thấy giọng mình có chút bi thương. Giống như mái tóc ngắn thời trang của cô, cuộc sống mới của cô sớm đã nhốt anh bên ngoài. "Đẹp!" Anh cố gắng nở nụ cười, nhắc lại.

Nụ cười chua xót giấu đi những ấm ức. Khánh Đệ lòng rối như tơ vò, khẽ hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi? Ở nhà, hay là anh…".

"Ở nhà đều tốt, anh cũng không sao. Chỉ là có vài lời đột nhiên muốn nói với em, hơn nữa phải trực tiếp nói với em."

Ánh mắt Khánh Đệ tràn ngập nỗi nghi hoặc.

"Anh… Cuối cùng hôm nay anh đã hiểu vì sao em lại rời xa, nếu người em yêu sâu sắc kia đã biến chất, trở thành một kẻ mà khiến chính bản thân anh ta cũng khinh bỉ cực độ."

"Đột nhiên lại nói chuyện này làm gì?" Khánh Đệ buồn bã, nhưng vẫn nhói lòng trước ánh mắt chua xót của anh, "Đều đã qua rồi".

Anh chằm chằm nhìn cô hồi lâu không nói. Dưới ánh đèn đường, thấp thoáng có thể nhận ra vẻ căng thẳng trên khuôn mặt, tâm trạng đè nén hiện rõ mồn một trong đôi mắt anh.

"Khánh Đệ!" Anh khẽ gọi tên cô, như thể muốn tìm chút dũng khí, nói tiếp: "Hơn hai năm trước, khi gặp lại bác sĩ Trạch và biết bố cô ta là ai, anh đã bắt đầu có ý với cô ta. Lúc đó mới kiếm được món tiền đầu

tiên, muốn tiếp tục tiến xa hơn không thể không có sự hỗ trợ từ mối quan hệ với cô ta. Sau đó thì lợi dụng cũng được, hợp tác cũng được, anh đã giấu em, anh chỉ không muốn bị em phát hiện ra mối quan hệ mờ ám với cô ta".

"Khương Thượng…"

"Khánh Đệ, em nghe anh nói, đấy mới chỉ là bắt đầu. Sau khi em bỏ đi, anh đã trút giận lên cô ta, thực ra sao anh lại không biết những suy nghĩ vô liêm sỉ kia của mình chứ? Em nói không sai, anh đã bị tham vọng dắt mũi, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ làm thế nào để trèo lên đầu lên cổ người khác, trong lòng chỉ tính toán làm sao để có được những mối quan hệ có lợi cho mình. Anh đi tự nhủ, đại trượng phu nói được làm được, chỉ cần có ngày leo lên tới đỉnh, thì những trò bỉ ổi trước kia ai còn nhớ? Nhưng…" Anh nhìn Khánh Đệ, môi khẽ run, ngay lập tức mím chặt. Rất lâu sau anh mới lại cất tiếng, giọng trầm hẳn đi bởi kiềm chế tới cực điểm "Nhưng, hôm nay thì anh biết, dù thật sự có ngày nào đó đạt được ước vọng, anh cũng sẽ không thôi khinh bỉ bản thân, vì sự quỵ lụy nhục nhã của anh. Hôm nay, anh muốn biết bao có thể cho ông ta một cái bạt tai, song anh không làm được. Khánh Đệ, hôm nay, không chỉ khiến em thất vọng, mà đến mẹ anh, người mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi anh khôn lớn, nếu biết anh xu nịnh kẻ quyền quý thế nào, e rằng cũng rất đau lòng. Những người thật lòng tốt với anh trên thế giới này không nhiều, vậy mà anh lại khiến mọi người thất vọng, anh..".

Khánh Đệ chưa kịp hỏi "ông ta" kia là ai, một giọt lệ long lanh lấp ló nơi khóe mắt, sau đó lăn dài xuống má anh. Anh ủ rũ cúi đầu, nhắm chặt mắt lại, hai hàng nước mắt bắt đầu lã chã rơi

Cô run rẩy giơ tay ra, nhưng sợ kinh động tới anh, cô đành dùng ngón tay khe khẽ gạt đi hàng lệ ấy, anh lại như nhận được niềm an ủi lớn, từ từ mở mắt, ánh mắt đau buồn vô hạn.

Nếu có thể, anh tình nguyện cuộc đời này không được trải nghiệm những điều tốt đẹp mà cô ban tặng, cứ để mặc anh đi đến tận cùng của tội ác, như thế có lẽ lại may mắn. Còn bây giờ, quay đầu không được, mà vẫn phải tỉnh táo bước tiếp, hơn nữa còn phải mở to mắt dõi theo bóng cô mỗi lúc một xa. Đây chính là việc đau khổ nhất trên thế giới này.

Khánh Đệ cố gắng nở nụ cười với anh, "Anh là người tốt, anh chỉ là bất đắc đĩ. Trước kia em đã biết rồi, em chưa bao giờ trách anh".

Khương Thượng Nghiêu chăm chú nhìn nụ cười của cô, lẩm bẩm."Anh xin lỗi. Vì những gì tốt đẹp mà em từng làm cho anh không đòi hỏi đáp lại, vì kẻ khốn nạn là anh đã không biết trân trọng em, anh xin lỗi!".

Anh cắn chặt môi, không dám nói thêm nữa. Bắt đầu từ thời thiếu nữ rực rỡ, tình yêu đối với anh chẳng khác nào những ngôi sao sáng trên trời cao, không phút giây ngơi nghỉ làm tròn vai trò chỉ đường cho cô, dù có vấp ngã loạng choạng, đi đi dừng dừng, dù là hôm nay, cô cũng chưa bao giờ oán hận anh.

Tiếng chuông di động phá vỡ màn đêm tĩnh mịch, Khánh Đệ bừng tỉnh, mở ra nhìn, tin nhắn của Đàm Viên Viên. Cô liếc nhìn Khương Thượng Nghiêu, rồi bấm máy gọi cho Viên Viên: "Mình sẽ qua đó muộn một chút".

Cô ngẩng đầu lên, có lẽ anh đã nghe thấy tiếng huyên náo vọng tới từ di động, khẽ hỏi: "Em còn có hẹn?".

Sự lưu luyến và hy vọng hiện rõ trên khuôn mặt nhưng vẫn cố mỉm cười khi Khánh Đệ khẽ gật đầu, nói: "Vậy anh… anh nên đi thôi".

Khánh Đệ do dự một lát, chợt hỏi: "Anh đến từ bao giờ?".

"Khi gọi điện cho em."

Cô tính toán thời gian của lộ trình, "Anh chưa ăn cơm phải không?".

Khương Thượng Nghiêu lắc đầu.

Cô bất lực thở dài, "Em đưa anh đi tìm một quán ăn gần đây, ăn chút gì đã".

Anh gật đầu, ngay sau đó ngập ngừng nói: "Anh muốn ăn mỳ, em nấu".

Giọng nói khẩn cầu khiến cô không thể buông lời từ chối Khánh Đệ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh. Anh dường như biết yêu cầu của mình hơi quá đáng, ngượng ngùng, nhưng lại kiên quyết nhìn cô. "Ăn xong anh sẽ đi."

Khánh Đệ bất giác thở dài trong lòng.

Lên lầu, cô đi thẳng vào bếp, chẳng lâu sau vang lên tiếng nồi niêu bát đũa va chạm vào nhau. Khương Thượng Nghiêu đứng ngoài phòng khách nhìn quanh, cảnh tượng vẫn giống từ hồi Tết, chỉ là ngoài góc ban công có thêm nhiều hàng, trên bệ cửa sổ đã không còn chậu Thủy tiên, mà thay vào đó là một loại cây màu xanh anh không biết tên.

Đây là nhà cô, cũng là nơi anh mong ngóng. Trong nhiều lần tưởng tượng, dù bộ dạng lười biếng ngáp dài của cô, từ trong phòng bước ra, ánh nắng ban mai cũng nhảy nhót trên bờ vai mềm mại, hoặc, dưới ánh đèn, cô xếp bằng đôi chân trần dài thẳng tắp ngồi ở góc ghế sô pha cúi đầu đọc sách, hay, cô đứng hóng gió ngoài ban công, hong khô mái tóc ướt nhèm, ánh mắt nhìn xa xăm… Mỗi một cảnh tượng, anh đều tưởng tượng mình đứng cạnh người con gái ấy. Nhưng khi tỉnh mộng, anh lập tức nhận ra cô đã ở xa tít nơi chân trời rồi.

Khánh Đệ vén rèm lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, "Ăn thôi."

Khương Thượng Nghiêu đi theo cô ngồi xuống bàn, chỉ trong nháy mắt, không chỉ nấu mỳ, cô còn làm thêm hai món ăn nhanh khác nữa.

"Không ngon bằng ở nhà, anh thử chút đi."

"Rất ngon rồi." Anh khoắng khoắng, nhận ra dưới đáy bát có hai quả trứng gà, đột nhiên sững lại. Cô đáp trả ánh mắt anh, có lẽ cũng nhớ tới cảnh trong căn bếp ở trường tiểu học thôn Nam năm nào.

Mới đó mà đã hai năm, một lần nữa được nếm món mỳ do chính tay cô nấu, lòng anh buồn vui xen lẫn, cảm giác xót xa khó nói thành lời.

"Ăn đi. Nguội rồi sẽ không ngon nữa. Không tiêu hóa được." Khánh Đệ đưa cho anh một tờ giấy, còn mình ngồi tít ở đầu kia, cụp mắt nhìn những hoa văn trên bàn, như muốn nhìn thấy một bông hoa.

Trong im lặng, anh húp hết cả bát nước mỳ, sau đó ngồi lặng lẽ giống như Phúc Đầu, ánh mắt dõi theo bóng cô đi vào bếp, cho đến khi Khánh Đệ rửa bát xong và ngồi xuống trước mặt anh. "Có kết quả thi rồi?"

Khánh Đệ gật đầu, hỏi lại, "Tình hình ở nhà thế nào? Sức khỏe của bà khá hơn chưa?".

"Đều khỏe. Em bây giờ, người mà em đang hẹn hò là…"

Khánh Đệ thản nhiên nhìn vào mắt anh, không đáp lời.

Khương Thượng Nghiêu đột nhiên bật cười, "Anh không có tư cách để hỏi em chuyện đó"'.

"Có việc đến Bắc Kinh?"

Anh lẳng lặng gật đầu.

Cả đi và về hơn mười tiếng đồng hồ, chỉ vì mấy câu nói mà thôi. Nhớ đến cảnh thân mật trước mỏ than thôn Châu năm nào, nhớ đến cảnh anh vội vàng bỏ cô lại studio ảnh cưới hơn hai năm trước, Khánh Đệ bất giác im bặt, không biết có nên chúc mừng sự vinh quang đến muộn này hay không.

"Vậy anh…" Cùng với giọng nói đột ngột dừng lại, bàn tay đặt trên bàn của cô bỗng cuộn chặt thành nắm đấm. Hiện thực yên tĩnh bình ổn, Khánh Đệ chỉ mong có thể vượt qua được lần thi lại tháng sau, cố gắng học hành, cuộc sống tốt đẹp rồi sẽ đến. Hà tất phải vạch vết sẹo tình cảm lên? Nhưng, nhưng…

"Vậy anh đi đây." Thấy Khánh Đệ ngồi im không nói, chỉ cụp mắt nắm chặt tay, Khương Thượng Nghiêu nhìn cô cười buồn.

Cô tiễn anh xuống dưới, dặn dò trước khi lên xe: "Đi đường cẩn thận".

Khương Thượng Nghiêu đột nhiên tiến tới phía trước một bước, khẽ nâng cằm cô lên, ngón tay chầm chậm vuốt ve khuôn mặt cô, ánh mắt tham lam.

Tim Khánh Đệ như muốn ngừng đập, cô hỏi với giọng bất an, "Anh thật sự ổn không?".

Anh nhếch miệng. Không cần nói cũng biết, sau khi quen với những ngọt ngào, năm tháng không có cô thời gian đã già. Anh nhẹ nhàng vén mớ tóc lòa xòa trên má cô ra, ánh mắt thâm trầm nhìn khắp mày, mũi xuống môi, rồi cúi đầu hôn lên trán cô "Nếu anh..." Lời bỗng dừng lại, anh ngẩng đầu lên, cười tươi, "Anh đi đây".

Khánh Đệ nhíu chặt mày, chăm chăm nhìn theo ánh đèn của chiếc xe đang dần biến mất trong màn đêm hun hút.

Nếu anh từ bỏ tất cả, liệu em có thể tha thứ cho anh, chúng ta có thể bắt đầu lại không?

Nếu một ngày anh lại phải vào tù, em có thể như trước kia, tiếp tục đến thăm anh không?

...

Không thể phủ nhận, vì muốn tận mắt chứng kiến ánh mắt phải lộ chút áy náy, tự trách, hoặc hối hận của người có quan hệ huyết thống với mình kia, trên đường đến, Khương Thượng Nghiêu đã có ý tự hủy hoại bản thân.

Chầm chậm ăn hết bát mỳ ấm, quan sát vẻ mặt như trầm tư suy nghĩ của cô, lúc ấy anh mới vứt bỏ những suy nghĩ đáng khinh bỉ, đáng coi thường của mình.

Dù duyên đã hết, cũng phải giữ lại hơi thở cuối cùng, chỉ cần được ăn bát mỳ do chính tay cô nấu.

Giọng nói ồm ồm thô lỗ của Vương Bá Long vang lên trong di động, "Anh Khương, đã đợi hơn một tháng rồi. Mấy thằng oắt con đó chẳng coi ai ra gì, càng ngày càng loạn. Tôi nói...".

Tiếng tút dài đột ngột vang lên, Khương Thượng Nghiêu nói với Vương Bá Long, "Đợi chút, tôi sẽ gọi lại cho anh".

Vừa bấm nút nhận cuộc gọi mới, giọng Khánh Đệ lập tức vang lên đầy nghi hoặc, "Khương Thượng Nghiêu, anh định làm gì?".

Có lẽ tấm thẻ tín dụng anh lén đặt dưới bàn phím máy tính đã bị cô phát hiện. "Anh đã định đưa cho em lâu rồi. Yên tâm, là tiền sạch. Mật mã giống trước kia." Tiền đã được rửa cẩn thận, không thể dò ra lai lịch dấu tích. Cuộc đời con người có quá nhiều bất ngờ, nếu mọi việc không thuận lợi như kế hoạch, sau này anh không còn khả năng chăm sóc cô nữa, thì số tiền đã được "rửa" sạch ấy cũng đủ để cô sống nửa quãng đời còn lại.

Khánh Đệ không thể chấp nhận lời giải thích của anh, "Đừng nói năng vòng vo để gạt em, hôm nay anh quá khác thường. Em mặc kệ anh định làm gì, trước khi làm hãy nghĩ đến bà và cô, họ đã vất vả nuôi anh khôn lớn, anh không thể làm tổn thương họ hết lần này tới lần khác được".

Lúc đầu, cô còn khá nghiêm giọng, nhưng càng nói giọng càng nhỏ dần, cuối cùng phải lấy tay bịt miệng, mấy từ cuối anh không nghe rõ. Đôi mắt long lanh nước như gần ngay trước mặt Khương Thượng Nghiêu từ từ nhả ga, trong chớp mắt trào lên cảm giác muốn quay ngược trở lại. Anh khẽ dỗ dành cô: "Đừng nghĩ quá nhiều, tấm thẻ lần trước em không nhận, anh liền chuẩn bị chút tiền này cho em phòng thân. Dùng hay không em cứ nhận lấy, có chuẩn bị vẫn hơn. Anh cũng sẽ không làm chuyện gì nguy hiểm cả, có nhớ những điều anh đã hứa với em không?".

Năm đó khi mới ra tù, anh từng hứa với cô, anh sẽ tuân thủ luật pháp, không để mình rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng lần nữa. Lời giả dối anh đã nói không ít, nhưng những gì đã hứa với cô anh luôn luôn ghi nhớ.

"Thật không?" Cô do dự hỏi.

Từ nơi xa, anh gật đầu thật mạnh, "Thật".

Cô như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác được coi trọng trào dâng, xâm chiếm khiến trái tim lạnh cứng của anh mềm đi, đôi mắt khô khốc bất chợt ướt nhòe.

Do dự hồi lâu, Khương Thượng Nghiêu nói: “Bài viết mới nhất của em, anh đọc rồi, em nói con người sống trên đời, bên ngoài phải hoàn hảo, vì cần thích ứng với nhân tình thế thái, song bên trong luôn phải ngay thẳng, trái tim cần thống nhất. Anh muốn hỏi, nếu một ngày anh làm được điều đó, liệu em có suy nghĩ tới việc đón nhận lại anh không?”.

Gần đây khi dọn nhà, Khánh Đệ tìm thấy mấy thứ đồ cũ, trong số đó cô rất thích những đồng tiền xu đã bắt đầu hoen gỉ, vì vậy mới viết bài ấy, mượn hình dạng ngoài tròn tâm vuông của xu để ngầm ám chỉ tính cách con người.

58. Tập 2 - Chương 58

Cô không ngờ nhất cử nhất động của mình lại được anh ngấm ngầm theo sát như thế. Đột nhiên bị hỏi, cô nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Đợi mãi chẳng thấy câu trả lời, khóe môi anh nhếch lên nụ cười khổ. Khi chuẩn bị từ bỏ, giọng nói rất đỗi thân quen ấy bất chợt vang lên: “Em sẽ thử”.

Nỗi kinh ngạc pha lẫn vui mừng, anh gần như sững lại, “Khánh Đệ…”.

“Em cúp máy trước. Câu trả lời của em sẽ không thay đổi. Khi nào anh làm được, anh đến hỏi em.”

Tiếng tút tút dài vọng tới, rồi ngay lập tức im bặt. Trong tĩnh lặng, bên tai Khương Thượng Nghiêu vẫn còn văng vẳng câu trả lời cuối cùng của cô. Trái tim đang khô héo như tàu lá đợi ngày lìa cành của anh như được sống lại, cảm giác sung sướng nở rộ, anh từ từ nhếch môi cười, để mặc tâm trạng vui vẻ ấy phá vỡ mọi kích động, nụ cười rạng rỡ.

“Anh Khương!” Vương Bá Long ở Vấn Sơn xa xôi không thể kiên nhẫn thêm.

“Nói với bọn họ, đợi ba ngày nữa, hãy căng hết ra mà đợi cho tôi, ai không muốn làm thì nói sớm, cút về theo xe.” Thuộc hạ mà Vương Bá Long chọn đều là những kẻ đáng tin cậy, có điều đợi từ tháng Giêng tới giờ, ai cũng bắt đầu không còn kiên nhẫn nữa.

“Vậy nếu ba ngày sau…”

“Việc này không cần anh lo.” Khương Thượng Nghiêu dặn dò Vương Bá Long, rồi quay đầu thông báo với Quang Diệu, “Anh đi thẩm tra lại lần nữa, con gái lớn của Lưu Trung Hán đã học gần xong năm thứ nhất đại học rồi, tìm hiểu xem kẻ nào đứng sau giúp đỡ học phí cho con gái hắn. Cái tình này đến lúc phải trả rồi”.

Sắp xếp xong mọi chuyện, anh nhấn mạnh ga. Trời đêm trên cao tốc Thạch Nguyên, đèn điện sáng trưng, chiếc Cayenr màu chì lao vun vút.

“Em đợi anh” Lời hứa ngấm ngầm được mặc định trong tim anh.

Còn Khánh Đệ, sau khi tắt máy, đứng trước bàn máy tính nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ hồi lâu. Chỉ ba từ ngắn ngủi “Em sẽ thử” đã thể hiện tình yêu bất tận chưa bao giờ chết trong lòng cô. Cô đã từng giữ chặt, cũng từng hoảng hốt bỏ chạy, nhưng khi nhìn thẳng vào sự tồn tại của nó, lòng cô ngược lại còn bình tĩnh hơn.

Bận rộn hồi lâu, đêm đã về khuya, giờ đến đó thanh toán thật chẳng cần thiết. Cô gọi điện cho Đàm Viên Viên, nghe nói mọi người chuẩn bị ra về, Tần Thạnh vừa về xong, Khánh Đệ ngồi xuống bên cửa sổ, tâm trạng rối bời.

Khánh Đệ viết gần một trăm từ chuẩn bị gửi tin nhắn cho Tần Thạnh, nhưng rồi cuối cùng lại xóa đi từng chữ một. Cô nghĩ, cách thức khéo léo này có thể hợp lý nếu chỉ để giải quyết sự ngượng ngùng hôm nay, song đối mặt với thực tế, cô có cần hèn nhát thế không?

Khi Tần Thạnh bắt máy, anh trầm mặc hồi lâu, như chờ cô giải thích.

"Xin lỗi, người bạn cũ của em tới chơi, ở lại lâu quá"

"Anh sắp đến dưới lầu nhà em rồi, lát nữa gặp hẵng nói." Giọng Tần Thạnh vẫn bình tĩnh như thường.

"Vậy được, em đợi anh." Khánh Đệ khoác chiếc áo mỏng bước xuống lầu. Cô mua một cây kem ở cửa hàng tạp hóa nhỏ, rồi lặng lẽ đứng đợi ở bên đường. Cô đang xé vỏ ngoài của chiếc thìa, thì chiếc Volkswagen của Tần Thạnh lướt tới, dừng ngay cạnh cô.

Cửa kính xe trượt xuống, Tần Thạnh nhìn cô vài giây, nụ cười mở rộng dần.

"Anh có muốn một cái không?" Khánh Đệ hỏi qua cửa xe.

Anh khẽ gật đầu.

Cô mua thêm cây nữa, sau đó đi vòng qua bên kia, "Hôm nay nổi gió, bụi nhiều quá".

Mùa xuân ở thành phố Tứ Cửu thường có những ngày bụi giăng đầy trời. Tần Thạnh hỏi, "Ra kia tìm chỗ nào ngồi nhé?".

"Thôi, ngồi trong xe nói chuyện cũng được." Khánh Đệ đưa cho anh cây kem, "Thử xem, em thích vị này nhất".

Ánh mắt anh sâu hút, "Nghe nói những khi tâm trạng không vui, phụ nữ thường thích ăn đồ ngọt".

"Ăn nhiều đồ ngọt trong lòng sẽ không thấy đắng nữa." Khánh Đệ nói, rồi tự cười mình, "Em đã từng nói với người nào đó những lời tương tự. Luôn thế, dù làm gì đều vô thức nghĩ đến anh ấy. Quá lâu rồi, anh ấy đã bám rễ trong lòng, dần dần trở thành một phần của tính mạng, dùng mọi cách cũng không sao cắt bỏ được, nên đành chấp nhận sự tồn tại của anh ấy".

"Tối nay bỏ dở giữa chừng là vì anh ta?"

Khánh Đệ lẳng lặng gật đầu.

"Anh ta là người thế nào?"

Thẳng thắn? Nguy hiểm? Lỗi lạc? Xảo quyệt? Nếu như trước kia dùng những từ chính diện để tả về anh, thì giờ đây chúng lại được thay thế bởi những từ đối nghĩa, "Anh ấy… rất phức tạp".

Tần Thạnh bắt đầu tò mò, "Nghe nói, em đã rời bỏ Vấn Sơn trước ngày tổ chức hôn lễ?".

"Bành đại ca kể với anh chuyện của em rồi à?"

"Tiểu Phi chỉ nói qua thôi, anh cũng không hỏi thêm. Một là, làm thế không tôn trọng em. Hai là, xét về mặt tâm lý, anh vẫn muốn ngày nào đó may mắn được nghe chính em kể lại." Giọng anh thận trọng và chậm rãi.

"Phải cảm ơn sự tôn trọng của anh rồi. Nếu chỉ làm bạn với anh thôi mà cũng bị điều tra, em hoàn toàn không thể chấp nhận được." Thấy vẻ mặt bối rối hiếm thấy của anh, Khánh Đệ bật cười. "Phải, ngày đó đã chụp xong ảnh cưới rồi, đột nhiên xảy ra một chuyện khiến em thấy mình đã bỏ qua sự thực phũ phàng, em là vật trang trí cho anh ấy."

Sau tiếng thở dài, không khí trong xe lại chìm vào tĩnh lặng.

"Anh nghĩ, một người phụ nữ như em sẽ hiểu những yêu cầu của trái tim mình hơn ai hết."

"Anh quá đề cao em rồi, em cũng là người bình thường, hơn nữa chỉ là một người phụ nữ bình thường không thể bình thường hơn."

Trên thế giới này, người phụ nữ có thể cuốn hút anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, khiến anh mở rộng trái tim thật sự hiếm như lông phượng sừng tê. Tần Thạnh mỉm cười, không tranh cãi thêm.

"Em hiểu ý anh, nếu đã hiểu nhược điểm của anh ấy, khó chấp nhận cuộc hôn nhân với anh ấy, thì hà tất phải lặp lại sai lầm?". Sau tiếng thở dài khe khẽ, cô như đang trải lòng với Tần Thạnh, giống như đang mở cửa trái tim mình, "Thời gian đầu khi quyết định rời đi, không phải vì không còn yêu, mà bởi đã nhìn thấy

bi kịch xảy tới trong tương lai. Đến bây giờ, tình cảm này đối với em vẫn là một ẩn số. Nhưng hai năm nay, dù nói tĩnh tâm ổn định, có tương lai, nhưng niềm vui xuất phát từ cuộc sống và niềm vui xuất phát từ tâm hồn vẫn khác nhau về bản chất".

"Niềm vui của tâm hồn?"

"Đúng thế."

Nếu đã từng yêu nghiêm túc, ta sẽ biết cảm giác vui vẻ ấy đáng quý, đáng trân trọng biết nhường nào. "Còn những vấn đề phải lo lắng kia liệu có bị tổn thương thêm lần nữa? Em nghĩ, nếu đã hưởng thụ sự tốt đẹp và niềm vui mà tình yêu mang lại, thì cần có sự chuẩn bị trước, gánh vác trách nhiệm cùng nỗi đau khổ có thể sẽ đến."

Khánh Đệ nghiêng đầu về phía Tần Thạnh đang chăm chú nhìn mình, "Giống như gia đình và sự nghiệp của anh vậy, mang lại vinh quang cho anh, nhưng đồng thời cũng đặt trên vai anh trách nhiệm và sự vất vả".

Ánh mắt Tần Thạnh như hoàn toàn thấu hiểu tâm tư của cô. Đúng theo những gì cô nói, khi anh hưởng thụ vinh quang và lợi ích, anh cũng phải bỏ ra rất nhiều tâm sức để bảo vệ vinh quang và lợi ích ấy, trong đó bao gồm cả cuộc sống hôn nhân kéo dài mười năm của mình, bao gồm cả việc luôn phải kìm nén bản thân. Anh bỗng dấy lên cảm giác chua xót trong lòng. Vào lúc này, anh bỗng thấy ngưỡng mộ vô cùng sự phản nghịch của cậu em họ, ít nhất thì cũng dũng cảm thể hiện tình cảm của mình, chứ không giống như anh, cố gắng kìm nén, giấu kín những suy nghĩ thật sự, cố tỏ ra rộng lượng chấp nhận sự từ chối.

'"Em trước kia... có chút kén chọn trong tình cảm, chỉ chấp nhận mặt tốt của tình yêu, mà chẳng chịu chấp nhận một chút khuyết điểm hay vết ố bẩn nào. Có lẽ bởi em hiểu rằng cuộc đời này mình chỉ có thể yêu một lần này thôi."

Cô buồn bã nói.

Trầm mặc hồi lâu, Tần Thạnh nghiêm túc nhìn người con gái bên cạnh, "Khánh Đệ, anh thật tiếc vì chúng ta ở quá xa nhau không được gặp em sớm hơn".

"Em cũng rất tiếc. Chẳng giấu gì anh, lần đầu tiên hẹn hò riêng với anh, em cũng đã suy nghĩ rất nghiêm túc. Suy nghĩ sâu sắc, xử lý mọi việc vẹn toàn, được gặp anh là duyên phận đáng trân trọng của em, em thật may mắn. Nhưng, trong vấn đề tình cảm, em phải có trách nhiệm với chính bản thân mình. Dù sau này anh ấy có đạt tới ngưỡng mà em yêu cầu hay không, hiện tại em không thể phớt lờ sự tồn tại của anh ấy. Hơn nữa, nếu em tiếp tục lừa dối mình, cũng chính là gây tổn thương cho anh."

Anh tự trào, "Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, anh nhận được tấm thẻ người tốt".

Khánh Đệ cười tươi, sau đó trang trọng nói: "Em xin lỗi"

"Không phải nói câu đó với anh, chỉ cần em vẫn coi anh là bạn."

"Điều đấy thì chắc chắn rồi."

Tần Thạnh thoải mái gật đầu, vẻ mặt điềm tĩnh, lịch lãm vô cùng. "Hai hôm nữa anh sẽ chính thức về Vấn Sơn nhậm chức. Nếu không có gì thay đổi, mấy năm tới anh sẽ phải cắm rễ ở tỉnh Tế Tây. Nếu về, thì em là khách, anh là chủ, phải đến để anh đãi em bữa cơm nhé."

"Khi nào anh quay về Bắc Kinh, cũng thế nhé."

Hai người nhìn nhau cười, Khánh Đệ nghĩ một lát, rồi nói thêm: "Vấn Sơn rất phức tạp, anh phải chú ý bảo trọng".

Bóng đen mà thành phố Vấn Sơn nhỏ bé để lại trong lòng cô suốt quá trình trưởng thành luôn âm u như bầu trời nơi thành phố ấy.

Những gì liên quan tới Vấn Sơn, anh còn có nhiều kênh đưa tin hơn cô. Vấn Sơn bao năm nay vẫn bị thâu tóm bởi lão bí thư già Ngụy Kiệt, một tay ông ta khuynh đảo giới chính trường Vấn Sơn. Với cấp bậc và lý lịch của Tần Thạnh, hoàn toàn có thể tiếp nhận chức vụ cao nhất ở thành ủy, cấp trên cũng có ý định điều Ngụy Kiệt vào Ban chấp hành của thành ủy, nhường vị trí hiện tại cho Tần Thạnh. Nhưng các thế lực cạnh

tranh, kết quả thương lượng cuối cùng là, kinh nghiệm làm việc tại địa phương không đủ, nên Tần Thạnh nhậm chức thị trưởng của thành phố Vấn Sơn, đứng thứ hai, sau Ngụy Kiệt.

Tần Thạnh hoàn toàn hài lòng và phục tùng với bố trí của tổ chức.

Vốn là người nhìn xa trông rộng, người như anh không phải lo trước phiền sau, chỉ cần cố gắng làm việc đúng nguyên tắc, không vi phạm những sai lầm mang tính nguyên tắc, còn thăng tiến nữa, thứ mà anh thật sự thiếu chính là kinh nghiệm trong lãnh đạo. Đây cũng là điều quan trọng quyết định sau này anh có thể leo lên cao thế nào, đi xa bao nhiêu. Chỉ dựa vào nguồn tài nguyên phong phú hơn người, nắm vững việc xây dựng kinh tế tạo ra thành tích, thì nền móng của anh mới vững vàng.

Trong thế chân kiềng, làm sao có thể nhanh chóng thiết lập uy tín, đạt được thành tích đây? Bao nhiêu người đang mở to mắt để nhìn anh thể hiện năng lực. Còn về Nhiếp Nhị mà Khánh Đệ từng nhắc đến, trong mắt một người có gia thế như anh, vai trò của hắn ta chỉ là kẻ ăn mày đầu đường xó chợ, không đáng phải nghĩ.

Ánh mắt Tần Thạnh sáng lên tự tin khác thường, "Anh hiểu, cũng chuẩn bị sẵn sàng cả rồi".

Khương Thượng Nghiêu về đến Vấn Sơn, trời đã gần sáng. Cả đi lẫn về hơn mười tiếng đồng hồ, nhưng anh không thấy mệt, ngược lại tinh thần còn rất phấn chấn.

Khương Phượng Anh đón chiếc túi trên tay con, ngạc nhiên hỏi: "Con trai tôi hôm nay làm sao thế? Còn mua cả đồ ăn mang về nữa?".

Khương Thượng Nghiêu tắm rửa thay quần áo xong đi ra, Khương Phượng Anh đang ngồi bên bàn, ánh mắt dò xét quanh quẩn trên người con trai. Đợi anh ngồi xuống, bà mới đưa cho anh bát xúp, hai khuỷu tay chống lên bàn, chăm chú quan sát anh một lúc, rồi hỏi: "Cả đêm không về nhà, hôm nay tâm trạng lại vui vẻ thế, đi tìm Khánh Đệ phải không?".

Thấy Khương Thượng Nghiêu cứng lưỡi bà lườm con một nói giọng khinh bỉ, "Không ai hiểu con bằng mẹ, thấy con nhấc chân lên là biết con muốn tiểu tiện hay đại tiện rồi".

"Mắt mẹ sắc quá."

Kỳ lạ, lại còn biết nói đùa nữa. Khương Phượng Anh ngạc nhiên.

"Con phải đến xưởng xem thế nào." Có lẽ đoán được câu hỏi tiếp theo của mẹy Khương Thượng Nghiêu nhét vội miếng bánh vào miệng, chuồn là hơn cả.

Thời kỳ đầu đổi mới, xưởng than luyện cốc phải rời ra khu công nghiệp ở ngoại ô thành phố. Sau khi bán đấu giá khu đất cũ trong nội thành, anh dùng tiền xây xưởng mới, mua thiết bị mới và lập quỹ bảo vệ môi trường. Ban đầu anh vấp phải sự phản đối quyết liệt, rất nhiều người không hiểu tại sao có tiền lại không tăng thêm phúc lợi cho cán bộ công nhân viên, thậm chí còn có lời đồn thổi rằng anh lấy của công làm việc tư, tư lợi vào túi mình. Vào lúc quan trọng nhất ấy, chính Phó Khả Vi đã đứng ra, quyết liệt ủng hộ quyết sách lần này của anh.

Sự thực chứng minh, chủ trương xây dựng hệ thống xử lý nước thải, tái sử dụng nước thải công nghiệp của anh sau khi được đưa vào sử dụng, hằng năm tiết kiệm được hàng trăm vạn tấn nước. Năm ngoái Sở Tài nguyên Môi trường của tỉnh đã biểu dương mười doanh nghiệp xuất sắc trong việc bảo vệ môi trường, công ty anh cũng nằm trong danh sách đó. Trong tài liệu báo cáo trình lên tỉnh ủy, quan điểm chú trọng việc bảo vệ môi trường cũng được anh nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Anh đã cố gắng lèo lái Công ty Than luyện cốc đứng vững suốt hai năm qua, nhưng vẫn không tránh được những lời đồn thổi ngấm ngầm. Người tử tế thì khen anh có con mắt nhìn xa trông rộng, không vì lợi ích trước mắt. Người cay nghiệt lại nói sử dụng quyền công để tư lợi việc riêng. Khương Thượng Nghiêu chỉ cười trước những lời bình phẩm ấy. Kỳ thực, không phải do anh chủ tâm làm thế. Thời gian đầu, anh cũng không nhìn thấy, chỉ là đột nhiên, nghĩ tới câu nói của Khánh Đệ. Khi ấy, cô đến Nguyên Châu học, trong thư gửi cho anh có nói, "Bầu trời Vấn Sơn luôn khói bụi mịt mù, khiến trái tim người ta cũng buồn bã theo, khiến người ta có suy nghĩ muốn chạy trốn khỏi đó".

Những tấm lưới chắn gió lọc bụi xung quanh nhà máy than để không khiến bầu trời Vấn Sơn thêm âm u, hệ thống xử lý nước thải giúp dòng sông Tích Sa không thêm vẩn đục. Lúc ấy, anh đã nghĩ, có thể sau này, một ngày nào đó, bầu trời Vấn Sơn xanh, nước Vấn Sơn trong, cô sẽ thường xuyên về nhà hơn.

Hai năm nay anh thường xuyên suy nghĩ như thế, nghĩ lại từng cảnh trong quá khứ, chỉ có những kỷ niệm ngọt ngào mới trị được ký ức khổ đau. Nhưng, hôm nay anh không có cảm giác chìm đắm trong buồn thương, mà ngược lại còn thấy tràn đầy hy vọng, và chan chứa niềm vui.

Tiểu Đặng lén liếc anh một cái qua gương chiếu hậu, Khương Thượng Nghiêu cười, tâm trạng thay đổi quá lớn, từ sáng sớm cho tới bây giờ, đã có hai người nhận ra sự khác lạ của anh rồi.

Từ xa nhìn thấy cột khói của mấy lò đốt than, anh thu tâm trạng vui vẻ lại, bắt đầu tính toán bước tiếp theo.

Công ty Than luyện cốc đã bước vào hoạt động ổn định, tài chính và quản lý đều do những người đáng tín cậy phụ trách, anh chỉ cần quản lý vĩ mô và xử lý quan hệ với cấp trên. Tập đoàn Kim An có ý định đầu tư xây nhà xưởng ở Vấn Sơn, mặc dù nói năm sau sẽ cho người tới điều tra bối cảnh của Vấn Sơn, nhưng đấy cũng không phải là thông tin chính xác. Việc đầu tư xây dựng nhà máy thép với quy mô lớn, trước khi đi đến quyết định cuối cùng làm rất nhiều việc vặt, thái độ chỉ châm ngòi mà không đốt như vậy, chẳng phải để đợi người "dò đường" theo lời của Diệp Thận Huy hay sao.

Là một nhân vật như thế nào, lại có thể khiến Diệp Thận Huy đích thân làm tốt đi tiền trạm? Khương Thượng Nghiêu có vài phần tò mò.

Ngoài ra, cùng với việc mở rộng cơ sở hạ tầng, vấn đề xây dựng đường sắt trên cao cần một lượng gang thép rất lớn. Làm thế nào chọn được thời cơ thích hợp, nhờ vào quan hệ với cục trưởng Cục vận tải là chú Mạnh, tiếp cận rút ngắn khoảng cách với Diệp Thận Huy, từ đó góp một phần vốn vào nhà máy gang thép và chia sẻ một phần lợi nhuận, cũng là điều anh cần phải lo liệu gấp.

"Anh Khương, điện thoại." Tiểu Đặng nhắc nhở anh

Người gọi tới là đại đồ đệ đi theo Vương Bá Long hơn mười năm nay. Khương Thượng Nghiêu vừa nhìn tên hiện trên màn hình, trái tim như nhảy nhót vui sướng.

"Anh Khương, cuối cùng cũng đợi được rồi." Đầu dây bên kia, Tứ Nhi cố gắng kìm nén niềm vui qua giọng nói. Từ mười lăm tháng Giêng tới hôm nay, hơn một tháng trời túc trực 24/24, luân phiên nhau, thực sự chẳng dễ dàng gì.

"Chắc chắn?"

"Chắc chắn. Xe đi về hướng Vấn Sơn, chỉ khoảng nửa tiếng nữa là lên đường cao tốc."

"Đổi xe!" Khương Thượng Nghiêu ra lệnh, "Trên xe có người của Cục Cảnh vệ Bộ Công an, cẩn thận! Đi theo tới đường cao tốc thì rút".

Tứ Nhi dứt khoát "Vâng" một tiếng rồi lập tức cúp máy sau đó thông báo cho những người mai phục theo dõi giải tán.

Khương Thượng Nghiêu hít một hơi thật sâu, quay sang nói với Tiểu Đặng: "Về thành phố", rồi nắm chặt tay, cố gắng điều hòa hơi thở hết lần này tới lần khác.

Vợ của Đội trưởng Lương tiếp quản một khách sạn ba sao ở Vấn Sơn, nhìn thì nhỏ nhưng bên trong thứ gì cũng có, phòng bố trí hài hòa dễ chịu. Khương Thượng Nghiêu thuê luôn mấy phòng trong thời gian dài để đám huynh đệ rảnh rỗi lên đó chơi bài

Về Vấn Sơn liền vào khách sạn, bước chân Khương Thượng Nghiêu chẳng ngơi nghỉ, có lẽ đang tính toán thời gian. Từ Nguyên Châu đến Vấn Sơn, đi đường cao tốc hết một tiếng đồng hồ, lúc này, Ba Tư Cần có lẽ đang trên đường.

Từ mười lăm tháng Giêng tới nay, gần hai tháng trời, hôm nay Ba Tư Cần, người quyền cao chức trọng, uy phong lẫy lừng cũng có dũng khí đối diện với hành động đê hèn hơn ba mươi năm trước của mình. Sau

khi kích động vì kết quả của việc chờ đợi lâu tới mức anh bắt đầu buông xuôi và có ý định từ bỏ, Khương Thượng Nghiêu không còn chút cảm giác vui mừng nào trong lòng chỉ tồn tại sự bất lực và bất an sâu sắc.

Khương Phượng Anh đang ở nhà lau dọn, hoàn toàn không rằng con trai đã sắp xếp những gì cho mình.

Lao động vất vả cả một đời, gần về già cuộc sống vật chất bỗng dưng thay đổi, sau khi nghỉ hưu Khương Phượng Anh chẳng biết làm thế nào cho đỡ buồn chán. Định khôi phục lại những sở thích hồi còn trẻ, nhưng thị lực giờ đã kém, cầm con dao khắc mà lần nào cũng không thể xuống tay.

Tiết trời đầu xuân, cây cỏ xanh tươi. Khương Phượng Anh lau nhà xong, cô giúp việc cũng vừa cho bà cụ ăn bữa sáng.

Bỗng thấy buồn chán, Khương Phượng Anh nói với mẹ: "Mẹ, hôm nay trời đẹp, con giúp mẹ sắp xếp lại mấy chậu hoa ở ban công nhé".

Bà cụ mỉm cười, giơ tay chỉ về hướng ban công. Khương Phượng Anh hiểu ý mẹ, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời mùa xuân ấm áp khiến lòng người như bừng sáng theo. "Con đẩy mẹ ra đấy, hai mẹ con mình tắm nắng rồi trò chuyện."

Cô giúp việc trải một tấm thảm, sau đó đi chuẩn bị cơm trưa.

Hoa cỏ ngoài ban công từ trước tới nay vẫn do bà cụ chăm sóc, Khương Phượng Anh cũng hiểu chút ít, bèn xé một túi bùn mới con trai mang về, vừa trộn phân bón vào trong đó vừa nói với mẹ: "Ban sáng đi chợ, con gặp cô Hướng ở khu tập thể cũ, cứ khen con phát về hậu vận. Con bảo nhà nào cũng có cảnh khó nói của nhà ấy, nhàn rỗi quá khiến người ta buồn chán, cũng chẳng biết sau khi nghỉ hưu, mẹ sống thế nào nữa".

Bà cụ chỉ chỉ vào đống chậu hoa, cười tươi.

Khương Phượng Anh cũng cười, "Con không thích cái này, nếu có một thằng cu mũm mĩm cho con bế thì thích hơn, thay tã thay bỉm phục vụ nó, còn có ý nghĩa hơn nhiều".

Bà cụ gật đầu liên tục, ánh mắt thoáng vẻ tiếc nuối, "Nghiêu Nghiêu…".

"Nói ra mới nhớ, cháu trai trưởng của bà sáng nay về, ánh mắt rất khác mọi ngày." Khương Phượng Anh cố ý để lửng, thấy bà cụ quả nhiên vịn hai tay vào bánh xe, nửa thân người nghiêng về phía trước, bất giác phì cười.

"Thật không?"

Những nếp nhăn giữa trán Khương Phượng Anh thêm sâu, phẫn nộ vô cùng: "Còn chưa kịp hỏi rõ, nó đã bỏ đi mất."

Nói rồi cũng tỏ vẻ tiếc nuối bất lực như bà cụ, "Mẹ nói xem, nếu sớm hiểu ra, dùng tâm đãi tâm, thì đâu kéo dài tới tận ngày hôm nay?".

Đang than vắn thở dài, chuông cửa bỗng reo, Khương Phượng Anh phủi phủi bàn tay đầy đất, đứng dậy hỏi với giọng nghi hoặc, "Nghiêu Nghiêu, con về đấy à? Sao nói đến nhà máy, về sớm vậy?".

Cuộc đối thoại rì rầm nho nhỏ vọng lại, Khương Phượng Anh ra phòng khách, đến hành lang, cô giúp việc quay đầu gọi: "Chị Anh, có người tìm chị".

Bà đứng giữa hành lang, cả thân hình như cứng lại nhìn chằm chằm vào người đàn ông cao lớn nơi cửa ra vào, cả sống lưng vừa được ánh nắng mặt trời sưởi ấm bỗng chốc lạnh buốt, như sự tàn khốc của cơn bão khủng khiếp xuyên qua thảo nguyên năm 1976.

Đêm mùa đông năm ấy, cuồng phong gào rú, cuồn cuộn vang khắp thảo nguyên hàng ngàn hàng vạn đống tuyết, cả trời một màu trắng xóa bay lả tả phất phơ. Lều gia súc bị gió thốc lên, bò và cừu run lẩy bẩy.

Trong bán kính ba trăm kilomet, chỉ có mấy chục hộ gia đình, những thanh niên trí thức cùng đội với Khương Phượng Anh lần lượt về thành phố, còn lại một mình bà ở nhà Đức Lặc Cách Mã, một người mẹ già đã lục tìm hết tất cả đống da trong nhà, làm cho bà một chiếc giường dày dặn để sinh con, lại thêm vào rất nhiều phân bò khô, khiến đống lửa cháy bùng bùng ấm áp.

Bà đau tới mức mấy lần suýt bấu phập cả móng tay vào đùi, nhưng vẫn cố lết ra ngoài xúc đầy chậu tuyết Mông Cổ, nấu chảy ra để chuẩn bị cho lần vượt cạn.

Chính vào hôm đó, bà đã lê đôi chân nặng nề xuống nước tới Kỳ Lý tìm ông, nhưng ông đã bỏ đi không lời từ biệt. Mãi sau này bà mới biết ông đã cao chạy xa bay đưa cô em kết nghĩa Ô Vân Cách Nhật Lặc và mẹ về Bắc Kinh. Sau đó, bà khổ sở ngây ngốc đợi ở thảo nguyên gần một năm, cuối cùng khi trái tim nguội lạnh, bà ôm Khương Thượng Nghiêu về Vấn Sơn.

…

59. Tập 2 - Chương 59

"Ông nội của Ô Vân bị nhốt trong lều gia súc, bố thì vào trường cán bộ Ngũ Thất (1)." Thời gian đầu lúc Khánh Đệ bỏ đi, Khương Thượng Nghiêu đã bị mẹ nghiến răng nghiến lợi cho một cái bạt tai. Sau này khi nói tới nguyên nhân, anh mới biết mình suýt chút nữa đã đi vào vết xe đổ của bố. "Năm đó trong lúc nguy cấp, bố vợ hiện nay của Ba Tư Cần đã đưa vợ và con gái về nhà ngoại, thảo nguyên Cách Căn Tháp Lạp. Khi ấy, Ba Tư Cần là người hướng dẫn xây dựng binh đoàn liên đội, lại là người bản địa, nên quan tâm chăm sóc tới mẹ con họ nhiều hơn, nhận Ô Vân Cách Nhật Lặc làm em kết nghĩa."

(1) Cách gọi khác của việc thanh niên trí thức bị đưa về nông thôn.

Còn về sau này…

"Mày và bố mày cũng giống nhau, thấy lợi mờ mắt, khốn nạn như nhau!" Sau khi cho anh một cái bạt tai, bà đã rủa anh như thế.

Khương Thượng Nghiêu châm thêm điếu thuốc nữa, đứng ngẩn người trước cửa sổ, nhìn cảnh xuân phủ đầy nửa thành phố.

Bây giờ, mẹ anh đã có một cuộc sống ổn định an nhàn, không biết sẽ phải đối mặt với cơn chấn động sắp tới và cả nỗi đau khó nói thành lời thế nào? Chỉ cần tưởng tượng tới cảnh ấy, lập tức trong lòng anh lại vang lên câu hỏi của Khánh Đệ: "Anh hiểu về tình yêu không? Anh không hiểu, anh chỉ hưởng thụ".

Cô sai rồi. Anh không chỉ hưởng thụ, thậm chí anh còn biết lợi dụng.

"Anh Khương!" Lưu Đại Lỗi và Nghiêm Quan cùng bước vào phòng, không kìm được đồng thời vung tay lên xua xua, khói thuốc ngập ngụa, "Hệ thống báo động phòng cháy chữa cháy hỏng rồi à?".

Lúc này mà còn đùa? Nghiêm Quan bực bội liếc nhìn Lưu Đại Lỗi một cái, giơ tay đẩy cánh cửa kính ra.

"Sắp xếp xong rồi?" Khương Thượng Nghiêu quay đầu lại, vặn vặn đầu thuốc lá, vẻ mặt nghiêm túc.

Hôm trước nghỉ phép, Lưu Đại Lỗi ở lại Nguyên Châu, hôm nay biết tin, lập tức về Vấn Sơn, tình hình cụ thể còn chưa biết, nên đành quay sang nhìn Nghiêm Quan.

Chỉ thấy Nghiêm Quan ngồi xuống gật đầu, đáp: "Tám chiếc xe lớn chất đầy than, đổi sang biển xe của tỉnh bên cạnh, giờ đang dừng ở một bãi hàng gần trạm thu phí Tầm Phong Sơn đợi lệnh".

Khương Thượng Nghiêu vô thức tiếp tục vặn đầu thuốc lá trong tay, trầm ngâm không quyết. Bầu không khí bỗng chốc đặc quánh, Lưu Đại Lỗi dường như cũng bị sự căng thẳng vô hình lây nhiễm, dịch dịch mông, sát lại gần thận trọng hỏi: "Anh Khương, không có việc gì lớn chứ? Tuyến đường này đã được bố trí ngon lành từ hơn một tháng trước rồi, thứ tự cho xe ra cũng diễn tập mấy lần, chẳng khác quân đội mấy".

Nói thì nói vậy, nhưng nghĩ đến việc bọn họ bày binh bố trận để hại người kia, sống lưng Lưu Đại Lỗi bất giác lạnh toát. Liếc mắt về phía Nghiêm Quan, người vẫn luôn điềm tĩnh thản nhiên, gân xanh trên tay đang đặt lên đầu gối của tiểu tử đó nổi giần giật, có lẽ cũng đang căng thẳng tới cực điểm.

Lúc này Lưu Đại Lỗi mới thấy thoải mái hơn một chút, nuốt nước miếng, nói tiếp: "Anh Khương, đấy là biển xe số một, nếu đối phương nhìn thấy, biết hậu quả, không mắc bẫy thì làm thế nào?".

"Vì vậy, ra sân khấu thì phải diễn cho hay." Khương Thượng Nghiêu ngồi xuống ghế sô pha, trầm giọng nói: "Trong lúc nguy cấp, đến cả Thiên vương lão tử hay Diêm vương gia cũng chẳng quản được. Nghiêm Quan, người cậu chọn thế nào?".

"Đều là những kẻ có kinh nghiệm, mồm mép lanh lợi."

Lưu Đại Lỗi xoa xoa tay, "Vương Bá Long sao vẫn chưa tới? Anh Hắc Tử cũng không thấy đâu? Mẹ ơi, con căng thẳng tới đau dạ dày mất".

"Hắc Tử và đồng nghiệp ăn cơm trưa, rồi đợi ở đó luôn, không đến đâu. Bá Long chắc tới muộn một chút." Khương Thượng Nghiêu nhìn đồng hồ đeo tay, ngay sau đó cười mắng. "Cũng may, cậu vẫn còn nhìn ra việc".

"Anh Khương, em đâu dám bì với anh? Nhân vật lẫy lừng khắp tỉnh, anh nhướng mắt lên một cái…"

Đang trong lúc cười đùa, chuông cửa reo vang, Lưu Đại Lỗi giật mình nhảy dựng lên, chạy ra nhìn qua mắt thần, rồi lập tức mở cửa, gọi: "Vương Bá Long, cuối cùng anh cũng đến. Mẹ kiếp, kịch hay chỉ chờ anh đến mở màn".

Vương Bá Long vừa vào cửa đã bị Lưu Đại Lỗi đập cho một cái, bóp bóp gáy, cười ha ha nói: "Anh Khương, mười hai chiếc xe, xe hàng và taxi đều có, sợ không đuổi kịp Audi A8, nên ngoài ra còn bố trí thêm hai chiếc Mitsubishi được cải trang. Từ khu tập thể đường sắt lên đường cao tốc, cứ tính năm phút đổi một chiếc xe cũng đủ dùng rồi, tuyệt đối bảo mật an toàn".

Vất vả khổ sở hơn ba mươi năm, cuối cùng cũng có cơ hội nhìn thấy sự xấu hổ bao trùm khắp khuôn mặt người đàn ông ấy. Khương Phượng Anh từ từ tiến về phía trước, không sao rứt được quá khứ nặng nề, bước chân muôn phần lê thê.

"Tư Cần Ba Lặc, lâu quá rồi không gặp."

Ba Tư Cần đứng sững ngoài cửa, chăm chú nhìn bà, khóe miệng khẽ rung, thời gian như trôi qua rất lâu, rất lâu, ông mới mở miệng chào, "Chào em, Phượng Anh".

Cô giúp việc cảm nhận được không khí căng thẳng trong phòng, "Tôi đang nấu dở đồ ăn trong bếp, tôi vào xem thế nào đã", nói xong liền vội vàng quay người vào bếp.

Những lời của cô giúp việc như nhắc nhở, Khương Phượng Anh bừng tỉnh, nghĩ đến người mẹ già vẫn còn ở ngoài ban công, liền mời Ba Tư Cần vào trong.

Bà cụ bị liệt nửa người, nhưng đã tự đẩy được xe lăn từ ban công vào phòng khách. Ánh mắt lướt qua con gái đang mím chặt môi thành một đường thẳng, dừng lại trên người Ba Tư Cần.

"Mẹ, đây là…" Khương Phượng Anh còn chưa giới thiệu xong, bà cụ đã kích động vịn tay vào xe lăn, như muốn đứng đậy, ánh mắt căm hận, chẳng khác nào mãnh thú chỉ chực lao về phía trước cắn xé con mồi.

"Mẹ!" Khương Phượng Anh vội vàng bước đến cản "Mẹ, mẹ cẩn thận một chút".

Hai mái đầu bạc như muốn kể lại toàn bộ những gian truân vất vả khó nói bằng lời suốt hơn ba mươi năm qua. Ba Tư Cần cắn chặt răng, đi lên trước nửa bước, cúi người hành lễ, nói: '"Bác gái…".

Bà cụ chẳng thèm để ý tới người đàn ông này, chỉ dùng cánh tay khỏe mạnh còn lại nắm chặt tay con gái, ánh mắt vô cùng đau đớn, "Phượng Anh", bà khẽ gọi.

Khương Phượng Anh vuốt vuốt mu bàn tay nhăn nheo của mẹ, "Bọn con ra ngoài nói chuyện một lát, mẹ đừng lo lắng gì cả". Trong lúc nhìn nhau, cả hai mẹ con đều hiểu những điều người kia muốn nói.

Bà an ủi mẹ, rồi quay sang nói với Ba Tư Cần, "Không tiện tiếp đãi anh ở đây, ra ngoài nói chuyện đi".

Ba Tư Cần buồn bã gật đầu, đợi Khương Phượng Anh rửa tay lấy thêm chiếc áo khoác, ông lại cúi người chào bà cụ, "Bác gái, cháu xin lỗi".

"Tôi còn chưa chết." Bà cụ nói năng khó khăn, nhưng vẫn quyết nhả từng chữ, từng chữ một, vô cùng chắc chắn. "Không dám nhận đại lễ của Bát phủ tuần án đại nhân!"

Dù đủ già để không còn gặp trở ngại bởi những lời như thế, nhưng lúc này Ba Tư Cần vẫn ngượng ngùng chẳng biết nên đối đáp ra sao, đành nhìn Khương Phượng Anh với ánh mắt tội lỗi.

Cơn chấn động qua đi, Khương Phượng Anh lấy lại vẻ lạnh lùng bình tĩnh như thường. "Ra ngoài đi. Có chuyện gì ra ngoài nói."

Xuống dưới lầu, cảnh vệ của Ba Tư Cần mặc quần áo thường phục đứng canh trước xe, thấy thủ trưởng, vội vã mở cửa xe.

Khương Phượng Anh như không nhìn thấy, bước thẳng về phía trước. Ba Tư Cần khoát tay với cậu cảnh vệ, ý bảo cậu ta không cần đi theo. Người cảnh vệ không hề do dự, vẫn bám sát theo sau họ.

Ba Tư Cần cố ý lùi lại nửa bước, lén nhìn, tóc mai của Khương Phượng Anh đã bạc quá nửa, khóe mắt và phần cổ bắt đầu xuất hiện những vết nhăn sâu, nhưng quần áo đơn giản sạch sẽ, dáng vẻ nhanh nhẹn như hồi còn trẻ.

Ra khỏi cổng khu, rẽ trái vòng lên đường lớn, tầng trên của cửa hàng bên đường là một nhà hàng bán đồ ăn Tây. Trước Tết Khương Thượng Nghiêu đã đưa mẹ và bà ngoại tới đây ăn cơm một lần. Khương Phượng Anh ngồi xuống nơi gần cửa sổ lần trước, "Ngồi đi", bà ra hiệu cho Ba Tư Cần ngồi vào vị trí đối diện.

Gọi hai tách trà, Khương Phượng Anh nói trước: "Tôi cũng không hỏi ông vì sao lại biết chỗ này. Lần đầu tiên nhìn thấy ông trên ti vi, khi ấy ông còn là chủ tịch tỉnh, gần mười năm trôi qua từ ngày ấy, nếu có lòng đi tìm, chắc cũng chẳng kéo dài tới tận mười năm, nhất định vì ông đã gặp Nghiêu Nghiêu. Tôi chỉ có một câu thôi, con trai do tôi nuôi lớn, nó cũng nhiều tật xấu, nhưng quyết không giống bố nó, thấy lợi quên nghĩa. Không tin, ông thử nói rõ sự thật với nó một lần xem".

Gừng càng già càng cay. Khương Phượng Anh vừa gặp đã vào thẳng vấn đề, thái độ không chút nhã nhặn, như nằm trong dự liệu của Ba Tư Cần mà lại như không phải. "Em vẫn tính cách ngày xưa, thẳng thắn nghĩa hiệp."

Một lần nữa được nghe lời bình phẩm này, Khương Phượng Anh chỉ có cảm giác trào phúng. Nếu không phải trong lòng bà đầy nghĩa hiệp, sao hồi ấy có thể để bàn thân phải chịu ấm ức, giữ kín tấm chân tình, nhẫn nhịn để Ô Vân Cách Nhật Lặc bắt nạt, sao có thể tha thứ cho những gì ông đã làm?

"Nói cái này cũng vô ích, thẳng thắn xem, ông muốn thế nào?"

Ba Tư Cần nắm chặt cốc trà trong tay, chăm chú nhìn Khương Phượng Anh, do dự hỏi: "Thượng Nghiêu… Sao lại có nó?".

Ngày ấy, binh đoàn xây dựng sản xuất là một tổ chức nông binh, thời bình là nông dân, thời chiến lại là binh lính. Năm 1976, binh đoàn hoàn thành sứ mệnh lịch sử, nên cũng bị giải tán. Dù là người hướng dẫn của liên đội, nhưng Ba Tư Cần cũng không có biên chế bộ đội. Khi ấy lại có cơ hội vào làm việc ở công xã Kỳ Lý, và cùng thời gian đó, Khương Phượng Anh cũng mang thai. Để tránh ảnh hưởng tới con đường chính trị sau này, ông đã dỗ dành bà bỏ đi đứa bé, đợi công việc của ông ổn định, kết hôn rồi sẽ sinh con.

Khương Phượng Anh bưng bát thuốc ra thai trên tay, uống hai hớp, nhưng thực sự khó có thể dứt bỏ máu thịt của mình, bèn móc họng nôn ra bằng hết. Thanh niên tình nguyện trong đội lần lượt về thành phố, bà cố gắng che giấu, để bảo toàn danh dự cho người mình yêu. Ba Tư Cần cuối cùng cũng được vào công xã làm việc đúng như mong muốn, còn bà vẫn ở nơi xa hàng trăm dặm, giúp đại đội nuôi cừu.

Từ khi bà mang thai, sau đó lại nghĩ bà ngoan ngoãn nghe lời bỏ đi đứa bé rồi, Ba Tư Cần sớm đã có ý lảng tránh bà. Khương Phượng Anh chỉ tưởng công việc của ông bận rộn, thêm tránh miệng lưỡi thế gian, nên hoàn toàn không biết tình bạn cách mạng giữa Ba Tư Cần và Ô Vân Cách Nhật Lặc đang ngày một tiến triển. Mang thai hơn tám tháng, vừa đói vừa rét, lại sợ sinh con không ai chăm sóc, bà mới nghiến răng nghiến lợi tìm tới Kỳ Lý. Lúc này bà mới biết nửa tháng trước Ba Tư Cần đã xin nghỉ rời đi. Tin ông bỏ đi không lời từ biệt như sấm nổ giữa trời quang, suốt dọc đường quay về đại đội, bà như người mất hồn, vấp ngã liên tục. Trong đầu hiện lên những hành động trước và sau của ông, liên hệ với nhau, dù cương trực ngốc nghếch đến đâu, bà cũng hiểu được ngụ ý đằng sau những hành động đó.

Bao oán hận trong suốt ba mươi năm qua, giờ hà tất phải nhắc lại chuyện cũ? Dù tính cách Khương Phượng Anh cương nghị, nhưng khi nhớ lại quá khứ, bà vẫn thấy đau đớn như chọc vào vết thương cũ, trái tim nhói lên nhức nhối. "Với tâm địa lang sói của ông, chắc chắn không thể hiểu được, nhưng tôi là một người mẹ."

"Phượng Anh, anh xin lỗi. Nhưng…" Sự bất lực và tủi hổ giằng co trên mặt Ba Tư Cần, không thể tưởng tượng được nỗi đau đớn của ông, "Ít nhất trong chuyện này, anh cũng có tư cách được biết. Khi ấy nếu em không nỡ, thì cũng nên nói với anh. Anh…".

"Ông thôi đi. Ông sẽ lo lắng danh tiếng bị ảnh hưởng, sẽ hận chết hai mẹ con tôi. Ông làm bộ làm tịch, giả vờ giả vịt quen rồi, ngay đến bản thân ông cũng không nhận ra tâm địa xấu xa của mình, đúng không?"

Ba Tư Cần im lặng nhìn vào đôi mắt hận thù của bà, đột nhiên thở dài, "n oán trước kia tạm thời đừng nhắc nữa, không thể để con trẻ phải gánh lỗi lầm của người lớn. Khi hồ sơ vụ án của Thượng Nghiêu được đưa lên, anh đã nghiên cứu kỹ, quá nhiều điểm nghi vấn. Nếu như khi ấy… kết cục có lẽ đã khác rồi".

Khương Phượng Anh nhấp ngụm trà nóng, thở dài một hơi, hỏi: "Ngày ấy, ông và cô em kết nghĩa của ông yêu nhau thắm thiết, che giấu tôi. Theo cách nghĩ của ông, Nghiêu Nghiêu vốn không nên được sinh ra, vì tôi cố chấp nên mới có nó thôi. Khi nó còn là một bào thai, ông không màng tới sự sống của nó, khi nó thành người rồi, ông hà tất phải lo lắng nó có chết hay không?".

Vẻ mặt bình thản, giọng điệu lạnh lùng, Ba Tư Cần vô cùng kinh ngạc.

"Khi ấy tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi, cùng lắm thì cả hai mẹ con tôi cùng chết. Chỉ lo cho mẹ già, nên mới gắng chút hơi tàn, thế mà cũng sống được hơn ba mươi năm." Bà thoáng cười, rồi lại tiếp tục nghiêm sắc mặt, nói: "Tư Cần Ba Lặc, tôi còn nhớ ý nghĩa cái tên của ông là người hiền, Ô Vân là người tài. Hai người các người, một hiền một tài, có lẽ cuộc sống rất tốt đẹp, nên chắc chẳng muốn thấy mẹ con tôi xuất hiện. Ông có mục đích gì, tôi đoán được. Tôi nói rõ cho ông biết, đối với ông, với chúng tôi, không cần bất kỳ sự thay đổi nào cả. Ông hãy từ bỏ ý định đi".

Lưu lạc chốn quan trường bao năm nay, Ba Tư Cần đã quen với việc nắm thế chủ động và dẫn dắt câu chuyện, nhưng khi đối mặt với Khương Phượng Anh, mọi tâm địa thủ đoạn đều vô hiệu, trong lòng ông chỉ thấy tủi hổ.

Ông nhìn chằm chằm tách trà nóng, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt kiên nghị và nghiêm túc: "Thượng Nghiêu cũng là con trai anh. Giấu con là không công bằng với nó. Anh hy vọng em có thể bỏ qua thành kiến và mọi ân oán xưa, đối diện với sự thật. Nếu cuộc gặp này không có kết quả gì, anh sẽ đến nữa".

Không thể phủ nhận, nét quả quyết nơi vầng trán của con trai bà giống hệt cha nó, Khương Phượng Anh quan sát thật kỹ người đối diện. Ba Tư Cần vốn quen vờ vịt, với vị thế hiện giờ của ông, khí chất càng thêm uy nghiêm, nhưng sự bỉ ổi trong lòng có lẽ chỉ bà mới hiểu.

Khương Phượng Anh tươi cười, "Ông có đến cả vạn lần nữa cũng vô dụng. Nó là con ông, đấy là sự thật, song còn có một sự thật nữa, hơn ba mươi năm nay, trong cuộc sống của nó chẳng có chút dấu tích nào của ông hết. Ông hãy quay về với cuộc sống tốt đẹp của mình đi, nếu không chịu từ bỏ, ông có thể tới hỏi thẳng Nghiêu Nghiêu, xem nó có chấp nhận một người bố như ông không?".

Trước khi đến đây, Ba Tư Cần cũng đã nghiền ngẫm phân tích kỹ càng. Phụ nữ cuối cùng vẫn là loài động vật tình cảm, cứ mềm mỏng thì họ cũng sẽ mềm lòng nhượng bộ. Nhưng rõ ràng Khương Phượng Anh không muốn nhắc lại chuyện đã qua, nên sách lược của ông chẳng có đất dụng võ, Ba Tư Cần đành thay đổi, cách khác. "Thượng Nghiêu rất có năng lực, thành tích xuất sắc hơn . Hôm qua anh đã gặp nó rồi, ở Nguyên Châu, nhà lão Phó của tập đoàn năng lượng tỉnh."

Quả nhiên ánh mắt Khương Phượng Anh lộ vẻ kinh ngạc, ông cố ý dừng lại một chút để tăng thêm sức nặng cho tin tức này. "Yên tâm, anh chưa nói với nó anh là ai, anh vẫn muốn hỏi ý kiến em. Thằng bé khiêm tốn, lễ phép, tài trí song toàn, em dạy dỗ nó rất tốt"

Tâm trạng Khương Phượng Anh rối loạn. Hai năm trước bà đã nói với Khương Thượng Nghiêu, bố anh là ai. Nhưng nếu đúng như Ba Tư Cần vừa nói, chỉ gặp mặt mà không nhận cha, vẻ mặt vui vẻ bất thường của con trai khi về nhà sáng sớm nay, chuyện lớn như thế sao lại không để lộ ra chút nào. Rốt cuộc con trai bà đang nghĩ gì? Nó định làm gì?

Thấy bàn tay nắm chặt cốc trà của Khương phượng Anh khẽ run rẩy, Ba Tư Cần vừa buồn vừa thỏa mãn, nói tiếp: "Em cũng biết đấy, sau khi nó ra tù… có thể nói, cuộc sống coi như làm lại từ đầu. Hôm qua gặp mặt, trong lúc nói chuyện anh đã nhận ra lý tưởng của Thượng Nghiêu, cũng có khả năng thành hiện thực, nó chỉ thiếu sự dẫn dắt và giúp đỡ của trưởng bối. Phượng Anh, em từ chối anh, anh có thể hiểu, cũng có thể chấp nhận. Nhưng xin em hãy đứng trên lập trường của người mẹ, suy nghĩ cho con trai, đừng để hận thù và oán trách che lấp lý trí".

Câu nói lấy lùi làm tiến, phân tích rõ thiệt hơn cho bà trên lập trường là một người mẹ, quả thực rất hiểm. Lòng tin tưởng vô điều kiện của Khương Phượng Anh dành cho con trai từ trước tới nay bỗng chốc dao động mạnh bởi muôn vàn nghi vấn tràn ngập trong lòng. Nhưng dù tâm trạng có phức tạp tới đâu, thì ngoài mặt bà vẫn nở nụ cười trào phúng: "Có một lại muốn có hai, có thịt ăn rồi lại muốn ăn thêm đậu. Nghiêu Nghiêu của tôi không phải là ông, nó uống sữa dê và ăn canh gạo mà lớn. Ăn uống thanh đạm trong lòng tự biết thỏa mãn. Không cần ông phải lo".

"Em vẫn cố chấp như trước". Ba Tư Cần sững lại nhìn bà khá lâu, "Những lời anh nói đều xuất phát từ đáy lòng, xin em hãy suy nghĩ thận trọng vì tiền đồ của con trai chúng ta. Em cứ nghĩ kỹ đi, vài ngày nữa anh lại tới, hy vọng em sẽ dùng lý trí để đối mặt với chuyện này, đừng lẩn tránh. Anh cũng mong nhận được câu trả lời có thể giúp ích cho tiền đồ của Thượng Nghiêu".

"Thế thì anh sẽ lại thất vọng nữa thôi." Câu chuyện chẳng đi đến đâu, Khương Phượng Anh gọi phục vụ tới thanh toán, đứng dậy, "Nói tới đây thôi. Hy vọng ông vẫn còn chút lương tâm, để mẹ con tôi được yên".

Tiếp tục nói cũng chỉ giải quyết được vấn đề của cái miệng, chẳng giúp ích gì cho việc chính. Ba Tư Cần đứng dậy theo, nhìn khuôn mặt khắc khổ của người con gái ông từng yêu, không kìm được thở dài. "Phượng Anh, cương nhu phải đúng mực. Tính khí này của em…"

Khương Phượng Anh đột nhiên quay đầu. Người dịu dàng như nước trong lòng ông, không ai khác chính là Ô Vân Cách Nhật Lặc, dịu dàng như giọng hát kia. Nhưng, cũng chỉ có sự bỉ ổi của bà ta mới xứng với sự vô liêm sỉ của ông. Khương Phượng Anh nuốt câu chửi rủa lại, khinh bỉ nhìn ông một cái, rồi đi thẳng xuống lầu.

Bỉ ổi, vô sỉ, khinh miệt, tất cả đều dồn nén trong ánh mắt ấy. Nhớ lại nhiều năm trước, trong chuồng gia súc, ông đã dạy bà cách để cứu mẹ nhận con, ánh mắt bà nhìn ông mới ngưỡng mộ làm sao.

Ba Tư Cần lên xe. Trong tiếng thở dài não nề, những năm tháng thanh xuân trên thảo nguyên Cách Căn Tháp Lạp lại như hiện ra trước mắt.

Đời người là con đường một chiều, khi ấy ông mẫn cảm nhận ra hướng gió thay đổi, cũng ý thức được vị trí sau này của bố Ô Vân Cách Nhật Lặc có ý nghĩa thế nào đối với ông, khát vọng quyền lực thôi thúc ông lựa chọn con đường này, vinh quang rộng mở, nhưng ông vẫn hy vọng được bù đắp lỗi lầm mình gây ra ở con đường khác, để an ủi lương tâm mình.

Một tiếng phanh gấp, Ba Tư Cần nhào người về phía trước. Lái xe là lính chuyên nghiệp trong quân đội, kỹ thuật điêu luyện, tính cách trầm ổn, hiếm khi xảy ra sai sót. Vừa rồi, một chiếc taxi lao xẹt qua đầu xe, cũng chỉ khiến người lái xe chau mày mà thôi.

Chiếc taxi chuẩn bị sang làn đường khác nên hơi thụt lùi về sau, chiếc Audi lại tiến thẳng về phía trước. Người cảnh vệ ngồi trên xe nhìn lại phía sau, cho tới khi chiếc taxi kia theo sát tới, rẽ trái rồi biến mất, lúc này mới quay đầu, mặt nghi hoặc, nói: "Thủ trưởng, em thấy có chút không ổn".

Sau khi rẽ trái đi thêm khoảng một trăm mét nữa, liền có người xông tới mở cửa sau, Tứ Nhi vội vàng ngăn lại, "Này, này, xe không bắt khách".

Người kia nghi ngờ, "Xe không có người mà?".

"Ai nói xe không có khách thì phải bắt khách? Ông mày không thích đấy!" Tứ Nhi liến thoắng mắng đuổi người, lau mồ hôi trên trán, bấm nút số năm trên di động, hỏi: "Số 5, cậu theo chưa? Ông mày là số 4 đây, bà nó chứ, thiếu chút nữa thì đâm nhau rồi".

Thế trận có vẻ khả quan, hơn mười chiếc xe, phân bố ở khắp các đầu đường đợi lệnh. Qua mỗi ngã rẽ, một chiếc xe sẽ lao ra, rồi lại đổi chiếc khác để đuổi theo, giống như thi tiếp sức. Trên mỗi chiếc xe theo đuôi

Ba Tư Cần đều có di động và máy bộ đàm để tiện liên lạc, những chiếc xe khác yểm trợ, lần bố trí này vô cùng cẩn thận.

Số 5 trong điện thoại lập tức phá lên cười ha hả, "Theo rồi, yên tâm. Tứ ca, nói anh không làm được còn không tin, cái gì mà một tay 'drift xe (2)' cừ khôi, nói phét cũng vừa thôi chứ".

(2) Một kỹ thuật lái xe mà trong đó, người lái xe cố tình làm thừa lái, gây ra sự trượt bánh sau, trong khi vẫn có thể điều khiển được chiếc xe theo hướng mong muốn ở tốc độ cao. Một chiếc xe được xem như đang drift khi góc trượt ở phía sau lớn hơn phía trước trước khi vào góc cua, và bánh trước xoay ở hướng đối diện so với góc cua.

Tứ Nhi cũng chẳng buồn tranh cãi nhiều. Anh ta là đồ đệ được Vương Bá Long tin tưởng nhất, cũng là người được anh Khương coi trọng, sau này những người ở lại Nguyên Châu phục vụ chắc chắn có phần của anh ta. Những người khác không biết lần này người mà họ đối đầu là ai, còn anh ta lại rất rõ. Vừa rồi do căng thẳng, chân chạm vào ga, suýt chút nữa đã đâm vào chiếc xe đó.

Qua lớp kính mờ, nhìn không rõ người trong xe, nhưng thấy hai luồng sáng sắc lẹm lướt qua mặt anh ta, mồ hôi lạnh túa ra toàn thân không sao kìm lại được.

Coi như hoàn thành nhiệm vụ, bàn giao an toàn, Tứ Nhi suy nghĩ, rồi vội vàng gọi điện cho sư phụ. Vương Bá Long đang xem bói cho Lưu Đại Lỗi, nhanh chóng ném bộ bài trong tay xuống, sau khi nhận điện thoại, anh ta nói với Khương Thượng Nghiêu đang nằm nghiêng trên ghế sô pha: "Anh Khương, xe số 4 xong nhiệm vụ rồi".

Mí mắt Khương Thượng Nghiêu khẽ động, có lẽ cũng chưa ngủ. Lưu Đại Lỗi vỗ đùi đánh đét một cái, "Thế thì nhanh rồi. Cũng may, đi đúng cung đường chúng ta đã vạch, nếu họ đổi sang đường khác thì đã chẳng thuận lợi thế".

Nghiêm Quan ngồi ở đầu ghế sô pha bên kia, thầm tính toán khoảng cách một hồi, báo cáo: "Anh Khương, cách trạm thu phí Tầm Phong Sơn khoảng hai mươi kilomet nữa".

60. Tập 2 - Chương 60

Khương Thượng Nghiêu chậm rãi gật đầu, mở mắt dặn dò Nghiêm Quan, "Thông báo cho tám chiếc xe ở bãi hàng chuẩn bị, mười phút nữa xuất phát".

Nói xong, anh lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, Lưu Đại Lỗi và Vương Bá Long quay sang nhìn nhau, đều nhận thấy một áp lực vô hình.

Trên chiếc xe Audi đang bị bám riết, Tiểu Tiêu thận trọng mở lời, "Thủ trưởng, em thấy có chút không ổn". Dứt lời, ánh mắt nhanh như chim ưng của anh ta nhìn trái ngó phải.

Ba Tư Cần trầm ngâm, không nói. Cảnh vệ do Cục Cảnh vệ Bộ Công an bố trí đều là những người kiệt xuất trong lực lượng vũ trang. Ông hoàn toàn tin vào sự mẫn cảm nghề nghiệp của Tiểu Tiêu, nhưng dưới chế độ của mình, Ba Tư Cần không tin sẽ có chuyện gì lớn xảy ra.

"Bí thư, có cần thông báo cho chính quyền thành phố Vấn Sơn không?" Thái độ của Tiểu Tiêu vẫn hết sức thận trọng.

Khi đến rất đơn giản, cũng không thông báo với cơ quan địa phương, lúc này chẳng cần làm phiền tới họ. Ba Tư Cần lắc đầu, chỉ dặn: "Lái xe chậm một chút".

Người lái xe gật đầu vâng một tiếng, Tiểu Tiêu cũng ngồi thẳng người, hết sức cảnh giác.

Ở chỗ rẽ cách trạm thu phí Tầm Phong Sơn chưa đến một kilomet, mấy chiếc xe tải chất đầy than phía trước rõ ràng đang giảm tốc độ.

Con đường hai làn xe này hướng thẳng về phía cao tốc Nguyên Châu, cũng là con đường chính của tỉnh. Vấn Sơn là thành phố của tài nguyên, hằng ngày có vô số những chiếc xe tải chở than và kim loại ra khỏi tỉnh, tắc đường là chuyện thường gặp phải.

Lão Viên, lái xe của Ba Tư Cần theo sau mấy chiếc xe tải đó, quan sát bên tay trái, chuẩn bị chuyển làn. Ai ngờ bên tay trái lại có thêm mấy chiếc xe tải lớn nữa cũng tiến theo, anh ta đành chậm như rùa bò tiến về phía trước. Lại lần nữa thấy khoảng trống ở làn đường bên trái, Lão Viên định nhích đầu xe qua. Đúng lúc ấy, hai chiếc xe tải phía trước đột ngột phanh gấp, chiếc xe bán tải bên tay trái đi sau hai chiếc xe tải đó không phanh kịp, lao mạnh về phía trước, tạo thành thế xe tải phía trước, xe bán tải phía sau và Audi bị kẹt ở giữa.

Lão Viên lúc này nhận ra chuyện bắt đầu khác thường, vội quay sang nhìn Tiểu Tiêu. Tiểu Tiêu vẻ mặt căng thẳng. Dù mặc thường phục, nhưng bảo vệ thủ trưởng là trách nhiệm của anh ta. Xảy ra một sơ suất nhỏ, đối với anh ta mà nói cũng là sai lầm trong chính trị, sẽ bị kỷ luật và lưu vào hồ sơ. "Thủ trưởng, vì sự an toàn của…"

Lời khuyên ấy bị Ba Tư Cần giơ tay ngăn lại, "Đợi đã, xem tình hình thế nào".

Trong lúc họ nói chuyện, phía trước có mấy người đi tới, vẫy lá cờ đỏ trong tay, ra hiệu cho chiếc xe trên đường đỗ gọn vào một bên. Tình hình này, có lẽ họ chỉ nhắm vào chiếc xe tải và xe hàng, những loại xe khác từ từ chuyển sang làn bên trái.

Cứ thế này có lẽ sẽ nhỡ rất nhiều thời gian. Đợi một lúc, thấy trước mặt rộng ra được một khoảng, Lão Viên đánh xe cho thẳng lại, rồi từ từ men theo làn đường bên trái tiến về phía trước. Chiếc xe tải phía trước đột ngột dừng, đầu xe quẹo phải, cả thân xe chắn giữa đường, ngay sau đó cửa xe bật mở, hai tên tiểu tử nhảy xuống, một trong hai người đó hét lên hỏi người đang cầm cờ dẹp đường phía xa: "Làm gì thế hả?".

Tiếng hét khá lớn, chiếc xe Audi đóng kín vẫn nghe thấy âm vang. Ba Tư Cần khẽ chau mày, thì thấy từ mấy chiếc xe tải lớn bên phải nhảy xuống vài thanh niên thân hình cao to vạm vỡ. Cả đám người chụm đầu, thì thầm to nhỏ, rõ ràng họ là một đội xe.

Người chặn đường đi tới, bộ dạng nghênh ngang, lớn tiếng quát: "Trạm kiểm tra kiểm tra xe, mấy người từ đâu tới? Không biết quy tắc ở Vấn Sơn à?". Nói rồi, lại thêm mấy đồng sự nữa cũng tới theo, đám người đứng sang hai bên, bộ dạng rất hung hăng.

Những chiếc xe khác thấy việc lạ, nhiều lái xe kéo cửa kính xuống, thò đầu ra, cũng có người lớn gan không sợ, xuống xe tiến lại gần xem náo nhiệt.

Trên con đường hai làn xe, phía trước bị mấy chiếc xe tải hạng nặng chắn đường, phía sau rất nhiều xe chờ để lên đường cao tốc đang tỏa ra những cung đường khác, nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Tiểu Tiêu càng lúc càng căng thẳng, ngồi thẳng người đề cao cảnh giác.

Vẻ mặt Ba Tư Cần không vui, cũng chẳng quan tâm tới sự phản đối quyết liệt của Tiểu Tiêu, bèn kéo cửa kính xe xuống ngó ra ngoài. Những người chặn xe kia không mặc quân phục cũng chẳng có huy hiệu, xem ra bọn chúng chỉ là đám ô tặc. Một người trong số đó rút từ sau lưng ra một chiếc biển lớn bên trên viết mấy chữ, dương dương tự đắc nói: "Người mới phải không? Không biết luật thì để anh dạy. Trên đất Vấn Sơn, xe nào không đeo biển này không được ra khỏi đây. Các người là một đội xe phải không? Một biển một vạn hai, giao tiền lập tức thả xe".

Người kia giọng địa phương khá nặng, nhất thời nghe không rõ. Lão Viên vốn là người tỉnh này, liền giải thích, Tiểu Tiêu biết thị lực của thủ trưởng không tốt lắm, bèn bổ sung: "Trên biển xe có bốn chữ, Vận Tải Đắc Thắng".

Được lắm, một cái biển xe thêm vào bốn chữ mà bán một vạn hai, kiếm tiền dễ dàng quá nhỉ! Ba Tư Cần mặt không biến sắc tiếp tục quan sát động thái của hai bên.

Con đường bắt đầu ồn ào, bên bị kiểm tra gào lên: "Chúng tôi là người tỉnh Tế Tây, chưa từng nghe thấy luật này. Mà dù thu phí mới được ra đường, cũng không thể một địa điểm hai trạm thu phí được. Thu ở đây rồi, tới trạm thu phí Tầm Phong Sơn lại thu nữa, như thế là thu phí hai lần còn gì?".

Người cầm đầu đội xe vẫn ra sức giải thích, dùng giọng địa phương cho gần gũi, "Đại ca, anh giơ cao đánh khẽ, có ai ra đường mà mang theo mấy vạn tiền mặt đâu? Lần sau nhất định sẽ bù cho đại ca".

Người của trạm kiểm tra hằng ngày xử lý không biết bao nhiêu việc như thế sao có thể qua quýt được, "Ai nói với anh là trạm thu phí, tôi đây là trạm kiểm tra! Hằng ngày xe chở than ra khỏi Vấn Sơn không có một vạn thì cũng phải có tám nghìn, chưa bao giờ để con cá nào lọt lưới. Đây là để bảo vệ an toàn giao thông. Không lằng nhằng nữa, giao tiền thì đi, không có thì dẹp vào lề đường đợi có tiền tính tiếp".

Từ khi lập trạm cho tới bây giờ, hơn bốn năm gặp không ít những tay anh chị, nhưng đúng là chưa từng để lọt lưới xe nào. Dù là xe của công ty vận tải do Khu Đức quản lý, người có máu mặt nhất nhì ở Vấn Sơn, mỗi năm cũng phải nộp cho Nhiếp Nhị một khoản phí quản lý nhất định. Vì vậy, người của trạm kiểm tra ăn nói rất hung hăng, bộ dạng ngang ngược.

Những người xung quanh bắt đầu bàn tán, không ai không lo cho mấy người lái xe có biển số lạ kia. Quả nhiên, tên chủ xị thái độ kiên quyết huýt một hơi sáo dài, từ phía sau mấy tên cao lớn hung hăng xông lên, tay gậy, tay xẻng, ánh mắt dữ tợn đứng ngay sau tên cầm đầu, bộ dạng như không nộp tiền sẽ mất mạng.

Bên bị kiểm tra bắt đầu bốc hỏa, lời nói càng lúc càng quyết liệt, chửi bới cả tổ tông mười tám đời của đối phương lên. Có người bấm điện thoại tìm kiếm giúp đỡ. Mấy lái xe đứng xem bên cạnh chiếc Audi lần lượt lui về phía sau. Một người buột miệng nói, "Mau lên xe, chắc đánh nhau rồi! Mẹ nó, ngày nào Nhiếp Nhị của Vấn Sơn còn sống, con đường này còn không yên ổn".

Ba Tư Cần nghe vậy chau mày, lúc này có lẽ ông cũng đoán được vài phần nội tình. Trạm kiểm tra cách trạm thu phí Tầm Phong Sơn chưa tới một cây số, đoạn đường này dù thuộc Cục Giao thông thành phố Vấn Sơn hay Sở Giao thông tỉnh Tế Tây, thì đều không thể lập ra hai trạm thu phí khoảng cách gần như thế.

Nhìn cách ăn mặc của bọn chúng, có lẽ đám người ở trạm kiểm tra kia là tự phát, chứ không được cấp phép chính thức. Nghe những lời thì thầm to nhỏ của đám lái xe bên cạnh, chắc chuyện này do người có tên Nhiếp Nhị ở Vấn Sơn khởi phát, nhằm lũng đoạn ngành vận chuyển, từ đó thu lợi cho mình.

Mặc dù Ba Tư Cần là người rất đam mê quyền lực, nhưng trong những nhiệm vụ thực tế, ông tự nhận mình tuyệt đối xứng đáng với vị trí đang ngồi và cả chức quan treo trên đầu nữa. Nguyên nhân không gì khác ngoài việc nhờ thế mà phất lên. Ông nhờ vào gia cảnh nhà vợ, muốn phát triển tiến bộ thì phải có được thành tích, mà thậm chí thành tích còn phải tốt hơn người khác, khiến người khác tâm phục. Vì vậy, mười năm ở tỉnh Tế Tây, kinh tế phồn vinh xã hội ổn định, danh tiếng rất tốt, nhân dân dành cho ông không ít lời khen ngợi đề cao.

Suy nghĩ giây lát, ông quyết định kéo cửa kính lên, nói với hai người phía trước: "Lão Viên, cố gắng áp sát vào lề đường, chúng ta xem tình hình thế nào. Tiểu Tiêu, cậu gọi điện, thông báo cho chính quyền thành ủy Vấn Sơn, gọi Ngụy Kiệt và Uông Kiến Bình ở Cục Công an Thành phố cùng tới đây một chuyến".

Hai người nhận lệnh, lúc này những chiếc xe đằng sau họ vì tránh nạn đã lần lượt lùi dần, để lại rất nhiều khoảng trống.

Lão Viên chuẩn bị quay xe, hai nhóm người phía trước không thể giải quyết tranh chấp bằng lời nói nữa, bắt đầu lao vào đánh nhau. Hơn mười thanh niên cao lớn vạm vỡ của trạm kiểm tra, bên bị kiểm tra khí thế cũng chẳng kém, vừa né tránh vũ khí đối phương chém tới vừa nhảy lên xe của mình chuẩn bị chiến đấu.

Một người trong số đó mở cửa xe tải phía trước ra, còn chưa kịp lấy vũ khí, đã bị một xẻng đập tới từ phía sau. Tên này phản ứng cũng khá nhanh nhẹn, vừa nghe thấy tiếng gió liền ngồi thụp xuống, tránh được đòn trí mạng, lập tức tạo thế trên đất lăn một vòng, chồm dậy chạy về phía chiếc Audi.

Khi màn đấu đá bắt đầu, số xe xếp phía sau cũng dần hỗn loạn nhốn nháo. Lão Viên muốn lùi về nữa, nhưng đoàn xe như chiếc dây thừng bị thắt nút, không có đường lui. Người kia xông tới đầu xe Audi, lật một cái, người đã nằm ngang chắn trước kính xe. Ba Tư Cần thoáng sững lại. Bất ngờ, một chiếc xẻng đập thẳng vào kính, kính xe vỡ bắn tung tóe khắp nơi.

Tiểu Tiêu vội vàng cúp máy, nhìn Ba Tư Cần. Tiếng huyên náo xen lẫn chửi bới bên ngoài vọng vào. Thế sự đã trở nên nhốn nháo khó kiểm soát. Ba Tư Cần nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm vào kính trước chiếc xe Audi bị đập nát, vẻ mặt giận dữ uy nghiêm. Thấy ông đột ngột gật đầu, trong lòng Tiểu Tiêu do dự

không dám quyết, chỉ có một mình anh ta, nếu không thể khống chế cục diện, khiến bọn chúng phản kháng lại, thì sự an toàn của thủ trưởng phải làm sao?

"Tiểu Tiêu, để cục diện tiếp tục náo loạn sẽ càng nghiêm trọng hơn."

Tiểu Tiêu thoáng do dự, sau đó dứt khoát, mở cửa xe bước xuống. Tiếng súng lập tức nổ vang, đám người kinh hãi pha cả ngạc nhiên, Tiểu Tiêu lớn tiếng hét: "Công an đang chấp hành nhiệm vụ, mau bỏ vũ khí trên tay các anh xuống!".

Cùng lúc đó, Hắc Tử vừa ăn xong bữa trưa trong nhà hàng gần đây, nhanh chóng đút di động vào trong túi áo, tiện tay rút chiếc tăm trên bàn xỉa răng. Nhìn khắp các đồng nghiệp một lượt, rồi nghiêm nghị nói: "Trạm thu phí Tầm Phong Sơn xảy ra ẩu đả nghiêm trọng, lập tức xuất quân".

Khi Hắc Tử bỏ điện thoại xuống, lão Lương đã đứng dậy, mũ áo chỉnh tề. Bắt gặp ánh mắt cười đầy nham hiểm của Hắc Tử, anh ta hiểu ý mỉm cười.

Đến giờ họ ra sân khấu rồi.

Sau khi nổ phát súng cảnh cáo, Tiểu Tiêu thét lên một tiếng vang dội, hiện trường lập tức yên ắng. Trong giây lát, anh ta lặp lại lần nữa, xung quanh bắt đầu dao động.

Đám người bị trạm kiểm tra gây phiền phức vội vàng ném dụng cụ sửa xe đang cầm trên tay xuống, những kẻ chặn đường đòi kiểm tra kia cũng lần lượt quăng vũ khí đi, tìm đường tháo chạy.

Nếu bị bắt có khả năng sẽ bị ăn đạn, nhưng nếu ngoan ngoãn chịu trói thì chắc chắn sẽ phải ngồi tù. Người của Nhiếp Nhị đều là những kẻ du côn trên giang hồ, sao có thể không biết việc này? Cả đám chạy tán loạn. Tiểu Tiêu vẫn đán mắt quan sát tên cầm đầu, ngay lập tức không nói không rằng, hai tay cầm súng, chắn trước cửa xe. Sau tiếng súng nổ, người đó hét lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Đám người chạy tán loạn kia, chẳng ai buồn quay đầu. Lúc này, không cần biết ai là người dính đạn, chỉ cần người ngã xuống đất không phải mình là được. Tiểu Tiêu hít một hơi thật sâu, định ra ngắm sang mục tiêu khác, nhưng tên vừa rồi đứng ở cự ly gần, bên cạnh lại chẳng có chướng ngại vật, nên anh ta có thể chắc chắn ngắm trúng. Hiện trường vô cùng hỗn loạn, khẽ dao động cũng có thể làm thương người vô tội.

Đúng lúc đang do dự, tiếng còi cảnh sát bất chợt vang lên phía sau. Có lẽ bên cục trưởng, thị trưởng thành phố và đội trị an đã nhận được thông báo, nên kịp thời tới tiếp ứng. Tiểu Tiêu thầm tán thưởng một câu: "Thần tốc!".

Nhưng, thật ngoài sức tưởng tượng, người đến không phải là nhân vật lãnh đạo anh ta nghĩ, mà chỉ là 110.

Cả thảy có bốn chiếc xe cảnh sát dừng ngay ở đoạn cuối của ngã rẽ, nhất thời không thể chen vào dòng xe cộ đang bị kẹt cứng kia. Cảnh sát trên xe đều nhảy xuống xếp hàng dàn trận, người nào người ấy uy phong lẫy lừng, khí thế hừng hực, hàng ngũ chỉnh tề. Một người trong số họ dùng ánh mắt sắc lẹm lanh lợi nhìn quanh toàn cảnh hiện trường, rồi lập tức quay về phía đội, đọc tên số hiệu và phân công nhiệm vụ. Mấy giây sau, hơn mười cảnh sát trên bốn chiếc xe chia nhau tỏa đi, truy bắt những kẻ đang bỏ chạy tán loạn kia. Hành động nhanh nhẹn, chỉ nhìn đã biết được huấn luyện rất nghiêm khắc.

Người dẫn đầu nhóm cảnh sát liếc mắt lại, khóe miệng Tiểu Tiêu nhếch lên mỉm cười tán thưởng. Cùng trong ngành công an, nhìn vẻ quyết đoán và rõ ràng khi người đó phân công nhiệm vụ, anh ta biết ngay là người trong nghề.

Bốn mắt chạm nhau, đối phương cũng cảm nhận được "hơi" của đồng loại qua bộ quần áo thường phục trên người Tiểu Tiêu. Rồi nhìn Ba Tư Cần với vẻ uy nghiêm ngay bên cạnh, người đó lập tức chỉnh lại mũ áo, sải bước tới gần, dừng trước Ba Tư Cần khoảng hai bước chân. Sau khi thi hành quân lễ, anh ta báo cáo rành mạch: "Thủ trưởng, đội trưởng đại đội trị an thuộc Cục Công an thành phố Vấn Sơn, khu giám sát cấp hai, số hiệu 303xxx xin báo cáo! Đội Nhất Trung đại đội trị an của thành phố sau khi nhận được tin báo lập tức tới ngay hiện trường, trước mắt bước đầu đã khống chế được hiện trường!".

Lời này của anh ta hoàn toàn chính xác, Ba Tư Cần quan sát động tĩnh xung quanh, về cơ bản đã bắt được những kẻ bỏ chạy rất nhanh gọn. Ông tán thưởng gật đầu, nói: "Đồng chí, xuất quân rất nhanh, biểu hiện rất tốt. Nhưng..."

Ngay sau tiếng "nhưng", Ba Tư Cần sa sầm sắc mặt nghiêm trang nhìn về phía xa. Tiếng còi cảnh sát vẫn vang lên lanh lảnh, một lúc sau, đội xe xuất hiện trong tầm mắt, rất nhanh đi tới nơi.

Sau khi lần lượt xuống xe, đám người ấy nhìn về phía này, rồi lục tục kéo đến. Đi đầu là một người cao gầy, ngũ quan thanh tú, vội vội vàng vàng bước lên, vẻ mặt kinh ngạc, đẩy kính nể, mở miệng gọi: "Bí thư…".

Dưới chiếc mũ cảnh sát, đôi mắt Hắc Tử nheo lại, nhận ra đây chính là bố của Ngụy Hoài Nguyên, bí thư thành ủy thành phố Vấn Sơn - Ngụy Kiệt. Ngay sau đó, một người mặc cảnh phục bước tới, là cấp trên của Hắc Tử, Cục trưởng Cục Công an Uông Kiến Bình.

Bình thường dù coi thường Uông Kiến Bình đến đâu, thì lúc này Hắc Tử cũng không thể thất lễ. Anh ta chào từng người một. Ánh mắt Uông Kiến Bình khinh bỉ liếc tới, xua xua tay, tiến lên trước một bước đứng cạnh Ngụy Kiệt, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi rịn đầy hai bên thái dương, nói: "Bí thư, tôi là Uông Kiến Bình, ủy viên ủy ban luật pháp kiêm cục trưởng Cục Công an thành phố Vấn Sơn. Chúng tôi đã sơ suất, không làm hết sức mình… Tôi sẽ kiểm điểm, kiểm điểm nghiêm khắc!".

Uông Kiến Bình đã lăn lộn trong chốn quan trường khá lâu, vừa đến liền tự phê bình, thái độ nhũn nhặn khiêm nhường, lãnh đạo dù tức giận hằm hằm thì cũng chẳng tiện trách mắng thêm.

Có điều hình như hôm nay không được hiệu quả cho lắm. Ba Tư Cần vẫn sầm mặt, hỷ nộ khó phân. Đối với hành động tự phê bình của Uông Kiến Bình, ông không nói lời nào, ánh mắt quét quanh hiện trường, có lẽ đang đánh giá năng lực chấp pháp của hệ thống ngành công an ở Vấn Sơn.

Uông Kiến Bình khom người, cúi đầu liếc mắt sang Ngụy Kiệt tỏ ý không hiểu.

Lúc này, đám người của trạm kiểm tra, ngoài tên bị Tiểu Tiêu cho một phát súng nằm lăn dưới đất kia, những kẻ khác lần lượt bị bắt đưa về hiện trường, bị còng số tám còng vào cửa mấy chiếc xe tải. Có cảnh sát đứng canh bên cạnh, chờ cấp trên ra lệnh.

Ba Tư Cần hai mày nhíu chặt, quay sang nhìn Ngụy Kiệt, Uông Kiến Bình và mười mấy cán bộ lãnh đạo của Vấn Sơn, giọng điệu nghiêm khắc: "Việc kiểm điểm để sau hãy nói, giờ phải giải quyết vấn đề trước mắt đã. Tất cả những kẻ phạm pháp và tình nghi không được để lọt lưới kẻ nào! Những loại hình tội phạm thế này làm đảo lộn trị an xã hội, gây tổn thất cho an toàn của nhân dân và tài sản, tác động xấu tới những phần tử tội phạm, lưu manh, thế lực ác".

Vừa nghe thấy cụm từ "Thế lực ác", Ngụy Kiệt cùng đám người kia đột nhiên mồ hôi ròng ròng. Đây nhất định không phải việc đấu đá đơn giản giữa đám giang hồ lưu manh bình thường, mà là phạm tội có tổ chức, hậu quả gây ra và thủ đoạn chính trị đều vô cùng nghiêm trọng.

Ngụy Kiệt nhũn nhặn nói: "Chỉ thị của bí thư nhất định chúng tôi sẽ chấp hành, chỉ là… có phải nên về thành phố trước không? Việc ở đây cứ giao cho họ xử lý?".

Ánh mắt thâm trầm của Ba Tư Cần quét tới, tim Ngụy Kiệt đập loạn, khóe mắt liếc về phía Uông Kiến Bình, ra hiệu.

Uông Kiến Bình lĩnh hội ngay, nhưng chỉ dám thầm cắn răng. Khi đến đây, ông ta đã được báo tình hình chi tiết nhưng thực sự không hiểu tại sao Ba Tư Cần lại đột nhiên lặng lẽ tới Vấn Sơn, mà còn đụng ngay mạng lưới lớn này.

Nhìn tình hình có lẽ Bí thư Ba muốn làm thật rồi, dù có định ngăn cản, ông ta cũng không thể.

Để một băng nhóm tội phạm như thế xuất hiện trên địa bàn, đây là sơ suất lớn trong công việc của ông ta. Đầu tiên là định nghĩa bọn chúng thành lập tổ chức tội phạm, sau đó sẽ truy tới trách nhiệm của cục trưởng Cục Công an. Uông Kiến Bình nhanh trí, lập tức tỏ ra công chính nghiêm minh, thái độ quyết đoán chỉ thị cho Hắc Tử: "Đưa toàn bộ những kẻ tình nghi về cục, ngoài ra mời người của bên kia cùng về để lấy lời khai".

Trong lúc mọi người nói chuyện, đã có viên cảnh sát ra điều khiển giao thông cho dòng xe chạy, trật tự được lập lại.

Lén liếc thấy sắc mặt Ba Tư Cần đã dịu hơn một chút trong lòng Hắc Tử thầm than hỏng rồi. Làm việc với Uông Kiến Bình nhiều năm, Hắc Tử sớm hiểu rõ thói quen làm việc của ông ta và cái kiểu lấp liếm một

tay che hết càn khôn ấy nữa. Đằng sau vẻ đạo mạo đàng hoàng kia không biết đang ẩn giấu âm mưu gì.

Đứng trước mấy vị lãnh đạo, Hắc Tử không có tư cách để chất vấn, chỉ "vâng" một tiếng rồi quay người, khẽ dặn dò lão Lương, "Ghi hết biển số xe của những chiếc còn lại, sau này dùng làm chứng".

Lão Lương gật đầu, cũng không hỏi nhiều, vội vàng đi làm ngay.

Sau một hồi, con đường hai làn đã được lưu thông. Ba Tư Cần chầm chậm gật đầu, coi như khẳng định kết quả xử lý của họ, rồi nói: "Về thành phố mở cuộc họp thường vụ gấp, tôi muốn nghe báo cáo chi tiết của các anh về việc đối phó với hiện trạng trị an ở Vấn Sơn".

Phần kính trước chiếc xe số 1 của tỉnh ủy đã bị vỡ nát, đành để lại đây chờ xe tới kéo về. Mọi người cung kính đưa Ba Tư Cần lên ngồi ở vị trí của Ngụy Kiệt, sau đó quay sang nhìn nhau, mỗi một vẻ mặt tự về xe mình.

Người đứng đầu thành phố Vấn Sơn là Ngụy Kiệt. Lên chiếc xe khác, ông ta nhắm chặt mắt lại, trong lòng nghĩ ra trăm mưu ngàn kế để đối phó.

Từ khi lên nhậm chức, Ba Tư Cần làm rất gắt gao không chừa cho ai con đường sống nào. Đầu tiên là chèn ép tới mức Bí thư Cao phải lùi về tuyến hai, rồi lại mượn cớ chỉnh đốn nguồn tài nguyên khoáng sản mà hất mũ của không biết bao nhiêu vị quan chức khác, ra sức tạo dựng uy tín, giúp bản thân đứng vững.

Tác phong làm việc mạnh mẽ và kiên quyết, khiến một người đa mưu túc trí như Ngụy Kiệt khi đối phó cũng phải thận trọng tựa bước trên băng mỏng, run lẩy bẩy.

Gần đây, cấp trên có ý muốn đưa Ngụy Kiệt vào thành ủy Nguyên Châu, thăng thêm một cấp, nhưng đã bị Ba Tư Cần ném lại. Lý do là thị trưởng mới cần được một người có kinh nghiệm phong phú trong việc quản lý dẫn dắt. Thực tế thì Ba Tư Cần muốn ngồi nhìn Ngụy Kiệt và người ta tranh giành, còn mình làm ngư ông đắc lợi. Ba Tư Cần thủ đoạn cứng rắn, dù Phó chủ tịch Thường vụ tỉnh Lương Phúc Nghị, thông gia nhà Ngụy Kiệt rất ủng hộ ông ta vào vị trí ấy, nhưng cuối cùng cũng chỉ biết thở dài ngao ngán.

Ba Tư Cần vốn muốn xiên Ngụy Kiệt rồi đưa lên giàn lửa nướng, giờ thêm chuyện trạm kiểm tra này, càng khiến mọi việc thuận lợi hơn. Nếu Ngụy Kiệt không xử lý cẩn thận, hậu quả sẽ khôn lường.

Nghĩ như thế Ngụy Kiệt bóp trán, bất giác thở dài nặng nề. Không làm gì được nữa, cũng đành từ bỏ thôi.

Hắc Tử đứng ở đầu đường Tầm Phong Sơn, lẳng lặng nhìn theo đám lãnh đạo xa dần, sau đó mới bấm di động, thở dài nói: "Huynh đệ, việc đã lo liệu xong, đáng tiếc hiệu quả không lý tưởng lắm, giống hệt tình huống xấu nhất mà cậu dự liệu. Bí thư Ba bị bọn họ làm trò đưa đi rồi, giờ quay về thành phố chuẩn bị mở cuộc họp thường vụ. Mình đang ở hiện trường, theo ý của Uông Kiến Bình, giải người của cả hai bên về cục để thẩm vấn".

Ở đầu dây bên kia, mu bàn tay Khương Thượng Nghiêu đỡ trán, nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu, rồi kiên định nói: "Ba Tư Cần rất giỏi dùng thủ đoạn, hiểu ngọn ngành. Nếu ông ta có ý điều tra thì không thể không tìm ra Nhiếp Nhị được. Đừng lo, cứ đợi xem. Ngoài ra, khi thẩm vấn cậu phải chú ý một chút, những gì bọn chúng khai không thể bỏ qua, moi được bao nhiêu thì moi, cần kiên trì thì nhất định phải kiên trì".

61. Tập 2 - Chương 61

Hắc Tử hiểu câu "Cứ đợi xem" đã như muốn bảo mình đợi kết quả của cuộc họp thường vụ. Lúc này, những gì cần làm đã làm rồi, đành phải chờ thôi. "Việc đó không cần nhắc, mọi thủ đoạn lấy lời khai lần này mình sẽ dùng bằng hết, không tin không moi được gì. Đợi tin của mình!"

Lưu Đại Lỗi vẫn luôn mặt mày tươi cười, vuốt vuốt cánh tay, than thở vì mình không được tận mắt chứng kiến vụ ồn ào ở hiện trường. Cậu ta đang nửa nằm nửa ngồi, rất lâu sau mới buột miệng chửi thề: "Mẹ

kiếp, chẳng ra cái khỉ gì! Đại lưu manh, đại khốn nạn bị người đời oán thán chửi rủa mà vẫn cần chúng ta bỏ công bỏ sức ra để xử lý, dốc hết sức cuối cùng chưa chắc đã đạt được kết quả!".

Nghiêm Quan liếc mắt cảnh cáo cậu ta một cái, tiếp tục trầm tư. Khương Thượng Nghiêu châm điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó bấm di động, "Quang Diệu, thư đã gửi đi chưa?".

Quang Diệu làm việc bao giờ cũng khiến người ta yên tâm, việc giao cho anh ta ngày hôm qua, hôm nay đã làm xong. Nghe báo cáo, Khương Thượng Nghiêu vui vẻ, tâm trạng đang bị đè nén cũng nhẹ đi vài phần, cười nói: "Thế thì tốt, hết lần này tới lần khác, thứ chúng ta cần chính là khí thế và thời cơ này. Muộn chút tới ăn cơm nhé".

Lưu Đại Lỗi và Nghiêm Quan quay sang nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn Vương Bá Long. Vương Bá Long cũng vẻ mặt băn khoăn ấy. Cả ba đều không biết Khương Thượng Nghiêu đang sắp xếp chuyện gì.

Lần này, đợi tới tận khi trăng lên, mấy người mới gặp nhau ở khách sạn để ăn cơm tối. Bấm máy gọi cho Hắc Tử, nhưng điện thoại vẫn đang ở trạng thái tắt máy không liên lạc được.

Khương Thượng Nghiêu sải bước, đôi mày khẽ nhướng lên. Anh đã ngầm cảm nhận thấy việc hình như có biến đổi.

Chẳng lâu sau, di động của Quang Diệu đổ chuông, chỉ thấy thần sắc anh ta đột nhiên nghiêm trọng, rồi khuôn mặt giãn ra, cuối cùng cúp máy, vui vẻ nói với Khương Thượng Nghiêu: "Công tử của Phó bí thư thành ủy Lưu tiết lộ chút tin mật. Tại cuộc họp thường vụ, Bí thư Ba đã rất tức giận, nghiêm khắc ra lệnh phải điều tra bằng được trạm kiểm tra ở gần Vấn Sơn kia. Nghe nói đã phân công Chính trị viên Hà làm tổ trưởng tổ công tác tạm thời, trong vòng một tháng phải triển khai công tác chỉnh đốn trị an, trả lại cuộc sống hòa bình và ổn định cho nhân dân".

Khương Thượng Nghiêu dừng bước, nhìn khuôn mặt tươi cười của Quang Diệu, khóe miệng khẽ kéo lên, trầm giọng nói: "Tình hình này Uông Kiến Bình xong rồi".

Những người khác trong phòng lập tức vui ra mặt. Lưu Đại Lỗi đập vào thành ghế một cái đứng bật dậy, "Lần này làm thật rồi phải không?", sau đó lại nghi hoặc hỏi: "Thế anh Hắc Tử liệu có chuyện gì không, sao tắt máy mãi?".

Quang Diệu giải thích, "Đừng lo, Hắc Tử ngay thẳng, không liên quan gì tới cậu ta. Hơn nữa, dù có điều động cảnh sát vũ trang thì bên công an cũng cần phối hợp tác chiến. Có lẽ Hắc Tử phải vào tổ công tác, nên không thể liên lạc với bên ngoài".

Khương Thượng Nghiêu gật đầu tỏ ý tán đồng, "Càng nghiêm ngặt lại càng cho thấy tính quan trọng của sự việc. Thông báo cho anh em bên dưới, hai tháng sắp tới phải hết sức thận trọng, đừng gây sự. Chúng ta tiếp tục đợi".

Cái gọi là kiên nhẫn, tất cả chỉ dựa vào sự cầm cự của một hơi thở mà thôi. Khương Phượng Anh bước vào nhà, nỗi bất lực như trào dâng trong tim.

Có những việc nếu không nghiêm túc suy nghĩ sẽ thấy chẳng quan trọng gì, ví như những chuyện xảy ra trong ba mươi năm nay, nghiến răng một cái cũng đã qua rồi. Nhưng nếu nghiêm túc lục tìm trong ký ức thì lại thấy tủi nhục nghẹn ngào.

Dù như vậy, Khương Phượng Anh vẫn còn nhớ trong nhà có mẹ già tám mươi tuổi, người mẹ đang mong ngóng con về. Thấy con vào cửa thay giày, bà cụ không nhẫn nại thêm được nữa mà muốn chống tay đứng dậy.

"Mẹ, có gì to tát đâu, mẹ vội gì chứ." Khương Phượng Anh cố tỏ vẻ bình thản.

Thế sự rã rời sụp đổ hiện lên trong mắt kia là cái gì? Bà cụ vẫn rất tinh nhanh, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ chạm vào vết thương của con gái, ngập ngừng, đành nói: "Ăn cơm thôi".

"Để con bảo cô giúp việc dọn cơm. Mẹ, con biết mẹ lo lắng chuyện gì, đúng là ông ta có ý đó. Nhìn thấy Nghiêu Nghiêu rồi, muốn giành con trai của con. Con nói với ông ta rằng, con trai đã lớn, nếu muốn thì cứ gặp nó, xem nó có thèm quan tâm tới ông ta không."

Bà cụ liên lục gật đầu, nói không rõ ràng, "Nghiêu Nghiêu nhà ta sẽ chẳng nhận giặc làm cha".

Dùng đến từ này, có thể thấy nỗi căm hận sâu sắc bà cụ dành cho Ba Tư Cần. Khương Phượng Anh đang dọn bát đũa nhất thời sững người, nhưng rồi lại cười, nói: "Mẹ, mẹ nghe kịch nhiều quá rồi" .

Ánh mắt người mẹ già thật quật cường: "Nghiêu Nghiêu là đứa trẻ ngoan, mẹ biết".

Người ta cứ nói về khoảng cách thế hệ, bà cụ lúc còn trẻ rất nghiêm khắc với chị em Khương Phượng Anh, khi về già mới mềm lòng hơn, nhưng lại đặc biệt thương yêu các cháu, nhất là Khương Thượng Nghiêu. Bà cụ thương cháu trai lớn không có cha yêu thương chăm sóc, ra ngoài bị người ta bắt nạt, chịu ấm ức.

Khương Phượng Anh thấy mẹ khẳng định chắc như thế, nỗi nghi ngờ trong lòng cũng nguôi ngoai, môi run rẩy nói: "Mẹ nói phải, Nghiêu Nghiêu sẽ không nhận ông ta đâu".

Ăn cơm trưa xong, Khương Phượng Anh trở về phòng mình, vừa đặt lưng xuống liền nằm tới tận tối. Nhưng bà làm sao có thể ngủ được? Bà nhắm mắt, bao nhiêu ký ức tối tăm như mây đen ùa về, khiến bà không sao thở nổi. Lại lo Khương Thượng Nghiêu, sau khi trưởng thành, đặc biệt phải trải qua mấy năm trong ngục, anh càng trở nên trầm lặng. Người làm mẹ như bà đôi khi cũng chẳng thể hiểu được tâm tư suy nghĩ của con.

Nghĩ tới những lời Ba Tư Cần nói, vì sự nghiệp và tiền đồ của con trai, người làm mẹ quả thực không nên quá ích kỷ. Nếu chấp nhận yêu cầu của ông ta, để Nghiêu Nghiêu nhận bố, có thể kẻ phụ bạc nhẫn tâm kia sẽ giúp Nghiêu Nghiêu rửa sạch tội danh. Nhưng cứ tưởng tượng cảnh con trai và bố nó sống cùng nhau, vui vẻ dưới một mái nhà, bà lại buồn bực tới nghẹn thở.

Chờ tới khi bóng tối bao trùm mà chẳng thấy bóng Khương Thượng Nghiêu về, Khương Phượng Anh suy nghĩ rồi quyết định gọi điện cho Khánh Đệ.

Khi nhận được điện thoại, Khánh Đệ đang đọc cuốn Lịch sử điện ảnh Trung Quốc. Nói xong vài ba câu xã giao, Khương Phượng Anh ngập ngừng hỏi: "Tối qua Nghiêu Nghiêu tới tìm cháu phải không?".

Khánh Đệ khẽ vâng một tiếng, giải thích: "Anh ấy bảo có chuyện gấp cần nói với cháu, nói xong liền về ngay".

"Thế nó nói những gì?"

Khánh Đệ thoáng đỏ mặt, chẳng lẽ lại nói với cô Khương rằng anh ấy hỏi có thể bắt đầu suy nghĩ tới anh ấy không?

"Không nói chuyện gì quan trọng à?" Khương Phượng Anh thiếu kiên nhẫn hỏi.

Tối qua tâm trạng và hành động của Khương Thượng Nghiêu quả thực khiến người ta phải nghi ngờ. Dù sau đó anh đã giải thích rõ rằng tuyệt đối sẽ không thế này, không thế kia, nhưng bây giờ nghĩ tới những lời lấp lửng ấy, cô vẫn thấy rất khác thường.

"Lúc đến, bộ dạng anh ấy rất bệ rạc, nhưng cũng chẳng nói gì bất thường, chỉ hỏi cháu, có cơ hội bắt đầu lại hay không." Không chắc đã xảy ra chuyện gì, Khánh Đệ cũng phải trấn an tâm trạng lo lắng của cô Khương trước đã.

Những lời này của Khánh Đệ giải thích cho tâm trạng khấp khởi vui mừng của Khương Thượng Nghiêu khi về nhà vào sáng nay. Khương Phượng Anh than vắn thở dài một hồi, rồi dịu dàng nói: "Khánh Đệ, cô biết làm khó cho cháu, nhưng nó là một đứa trẻ khốn khổ, khó tránh những suy nghĩ méo mó hơn người khác, cháu hãy bao dung nó nhiều hơn, nhé?".

Bà hơi lên giọng chữ "nhé", như bao hàm trong đó cả sự bất lực, sự cầu khẩn. Khánh Đệ khẽ vâng một tiếng, "Cô, cô đừng lo lắng, cháu cũng như cô, luôn mong anh ấy sống tốt".

Cúp máy, Khánh Đệ bấm gọi số máy quen thuộc.

Suốt hai năm nay, đây là lần thứ hai cô chủ động gọi cho anh. Trái tim Khương Thượng Nghiêu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ngẩn người nhìn tên cô hiện trên màn hình. Một lúc sau, anh mới bừng tỉnh, hất cằm ý bảo mọi người trong phòng ra ngoài.

Căng thẳng suốt cả ngày, buổi tối sau khi nhận được tin, mọi người lại bắt đầu vạch những kế hoạch tiếp theo, ai cũng đều mệt cả rồi. Quang Diệu và Vương Bá Long lên đường trở về Tích Sa. Nghiêm Quan cùng Lưu Đại Lỗi sang phòng khác ngủ. Chỉ có điều, lúc rời đi, Lưu Đại Lỗi cố tình lê bước, nhón chân dỏng tai lên nghe xem người gọi đến là ai. Bị Khương Thượng Nghiêu trừng mắt nhìn một cái, cậu ta cười khan mấy tiếng, rồi mới ra khỏi phòng.

Câu đầu tiên nên nói gì đây?

"Chào em", nghe có vẻ khách sáo sống sượng quá.

"Nhớ anh rồi à?", không được nghiêm túc cho lắm.

Khương Thượng Nghiêu còn đang do dự, Khánh Đệ đã hỏi: "Anh ăn tối chưa?".

"Anh ăn rồi, ăn ở nhà ăn dưới lầu. Ăn cùng Quang Diệu và Đại Lôi, gọi mấy món, hôm nay không uống rượu, ăn mỳ, mỳ không ngon bằng mỳ tối qua em nấu." Mấy câu đầu tiên anh đã nhận ra mình bắt đầu lảm nhảm, nói xong mấy câu sau lại có chút không tự nhiên.

Khánh Đệ cảm nhận được sự căng thẳng của anh, mím môi mỉm cười. "Không có việc gì cả, đột nhiên nhớ ra, tối qua anh nói muốn cho ông ta một cái bạt tai thật đau, nhưng không làm được. Vậy ông ta đó là ai thế?"

Anh trầm mặc hồi lâu.

"Khánh Đệ…"

"Khó nói lắm sao?" Khánh Đệ hỏi.

"Ừm!" Trong điện thoại vọng tới hơi thở nặng nề của anh, "Là… bố anh".

Khánh Đệ cố gắng kìm lại tiếng thốt khe khẽ. Trong ký ức của cô, người nhà họ Khương mười người như một, đối với con người này, từ trước tới nay họ đều chỉ có một cách giải thích là "đã chết", thậm chí Nhạn Lam cũng nói Khương Thượng Nghiêu mồ côi cha.

"Em không nghe nhầm đâu, là bố anh. Sau khi em bỏ đi có lần mẹ anh nhắc đến ông ta. Lúc ấy anh mới biết ông ta là ai. Ba Tư Cần."

Khánh Đệ nghĩ một lúc, cái tên này khá quen, cô bất chợt rùng mình.

"Nhiều năm về trước, mẹ anh và ông ta quen nhau ở thảo nguyên. Sau đó, ông ta thèm muốn quyền thế của nhà người khác, nên làm con rể người ta. Vì vậy… sáng hôm qua, anh chính thức gặp mặt ông ta, lần đầu tiên trong suốt hơn ba mươi năm nay. Em có hiểu được cảm giác ấy không? Mỗi một bước chân vất vả nhọc nhằn của anh và mẹ anh lại là ánh sáng rực rỡ một bước lên trời cao của ông ta." Khương Thượng Nghiêu nói như sắp hết hơi.

"Vậy hôm qua anh nói, khiến cô phải thất vọng là có ý gì?"

Lúc này Khánh Đệ đã hiểu, điều khiến mẹ anh lo lắng và do dự, thì ra nguyên nhân do đây. Chẳng trách bà phải vòng vo hỏi rõ về thái độ của Khương Thượng Nghiêu ngày hôm qua. Có một quá khứ đau đớn như thế, e rằng bây giờ điều bà lo lắng nhất là sợ mất đi đứa con trai duy nhất ấy. Nỗi lo lắng như truyền sang cả Khánh Đệ. Cô bứt rứt không yên, vừa muốn nghe câu trả lời của anh, lại vừa sợ câu trả lời ấy khiến mẹ anh thất vọng.

"Anh… có vài việc, cần giữ thể diện cho mọi người trước đã." Khương Thượng Nghiêu nhận ra ngay câu nói của mình khiến Khánh Đệ hiểu lầm. Điều anh sợ nhất chính là để Khánh Đệ nảy sinh cảm giác xấu về mình, bèn vội vàng giải thích, "Không phải như em nghĩ đâu. Anh chưa nhận ông ta, sau này cũng không định nhận, Sau khi biết chuyện, ông ta đối xử với anh thế nào là việc của ông ta, chẳng liên quan tới anh, anh sẽ vờ như không biết gì, qua thời gian này rồi tính sau. Còn vì sao, mấy hôm nữa em sẽ hiểu".

Khánh Đệ suy nghĩ đến ý nghĩa từng từ mà anh nói, sau đó thận trọng hỏi: "Anh định lấy lùi để tiến, lợi dụng mối quan hệ này?".

Giây phút này, trước mặt cô, anh không muốn lại cố gắng che giấu sự đê tiện của mình như trước kia nữa. Khương Thượng Nghiêu khó khăn cúi đầu xuống, khẽ thừa nhận: "Đúng thế".

Lại một lần nữa sự im lặng kéo dài.

Kiểu im lặng này chẳng khác nào một sự đày đọa, đặc biệt là ngày hôm qua còn thề thốt hứa hẹn với cô, rằng sẽ có một ngày anh sống và làm người đường hoàng. Khương Thượng Nghiêu thấp thỏm đợi cô lên tiếng, dù chỉ là một tiếng phì cười khinh bỉ.

"Bị người ta xúc phạm mà không chấp là khoan dung, ăn miếng trả miếng là ngay thẳng. Ông ta đã bất trung với cô, bất nghĩa với anh, thì anh chọn cách lợi dụng ông ta cũng chẳng sao. Nhưng, con người sống trên đời, thương yêu mới là chỗ dựa của trái tim. Không xét đại cục mà tính cái lợi trước mắt, làm tổn thương tới người thương yêu anh, thật không đáng." Khánh Đệ thở dài, "Cô vừa gọi điện cho em, có lẽ đã biết điều gì đó rồi. Anh định làm gì thì đừng giấu, cứ nói chuyện với cô, đừng để cô lo lắng, nhé?".

Khương Thượng Nghiêu không ngờ Khánh Đệ lại nói ra những lời ủng hộ mình như thế. Anh hít một hơi thật sâu, định giải thích thêm, song không biết nên nói gì cho phải, đành ngoan ngoãn ừ một tiếng.

"Vậy em đi đọc sách đây, vài hôm nữa thi lại rồi."

"Mùng mấy thi lại?"

Khánh Đệ nói thời gian, anh hỏi: "Làm xong mấy việc gấp này, anh đến gặp em có được không?".

Cô mỉm cười: "Vâng".

Hút hết một điếu thuốc, Khương Thượng Nghiêu cầm áo khoác ra khỏi khách sạn. Về nhà bật điện phòng khách, mẹ anh đang buồn bã nằm co ro ở góc ghế sô pha. Bị đèn chiếu bất ngờ, bà nheo mắt nhìn về phía anh.

Thấy con, như được an ủi vô cùng, bà làm bộ trấn tĩnh, nói: "Về rồi à? Có đói không? Mẹ làm đồ ăn đêm cho con". Nói rồi bà định ngồi dậy.

"Mẹ, con không đói." Khương Thượng Nghiêu bước tới, gục xuống đầu gối bà.

"Lớn thế này rồi còn làm nũng à? Ngồi xổm mà còn cao hơn cả mẹ ngồi nữa." Đứa con trai cao lớn trước mắt bà với hình ảnh đứa trẻ đáng yêu ngày nhỏ lại khớp vào thành một, Khương Phượng Anh cảm khái, nghịch nghịch mớ tóc mai của Khương Thượng Nghiêu, nói: "Phải cắt tóc rồi".

Hồi còn nhỏ anh rất ghét cắt tóc, động vào là khóc. Khương Phượng Anh không biết phải làm sao, đành mua tông đơ về tự cắt ở nhà.

Khương Thượng Nghiêu mím môi, bị mẹ nhìn như thế, anh bất giác nắm chặt tay mẹ, "Hôm qua con đã gặp ông ta rồi".

Khương Phượng Anh gật đầu, "Tại sao không nói cho mẹ biết? Mẹ chẳng có chút chuẩn bị tâm lý nào".

Nếu là trước kia, có thể anh sẽ biện giải rằng mình cũng không biết Ba Tư Cần đã nhận ra, dùng lời nói dối để bảo vệ hình ảnh lương thiện của bản thân trong lòng người thương yêu anh. Bỗng nhớ lại tình cảm phụ tử ánh lên rõ ràng trong mắt Ba Tư Cần khi ấy, anh cúi đầu, hổ thẹn vùi mặt vào lòng bàn tay mẹ.

"Thằng bé này, rốt cuộc đang nghĩ gì?" Khương Phượng Anh buồn bã nói.

"Mấy hôm nữa, mẹ sẽ biết thôi." Anh thầm lẩm bẩm trong lòng.

"Không xét đại cục mà tính cái lợi trước mắt, làm tổn thương tới người thương yêu anh, thật không đáng." Lại một tiếng nói khác vang lên.

"Mẹ, con không nhận ông ta, sau này cũng sẽ không nhận. Giống bà đã nói, bố con gặp bão khi đang đi chăn dê trên thảo nguyên ở Nội Mông, chết rét rồi." Khương Thượng Nghiêu ngẩng đầu lên, ánh mắt quyết liệt.

"Lòng con mẹ hiểu, nhưng dù sao ông ấy cũng là bố con."

"Con không giống ông ta." Nếu giống như Ba Tư Cần, sống cuộc đời tự mình ghê tởm mình thì có ý nghĩa gì chứ?

"Bà con từng nói như thế, con là một đứa trẻ ngoan." Khương Phượng Anh lẩm bẩm, ôm lấy mặt con, "Thực ra mẹ muốn khuyên con nhận bố. Vì tiền đồ của con, mẹ không thể quá ích kỷ. Con quyết định thế nào mẹ cũng không nên ngăn cản, mà nên ủng hộ con vô điều kiện. Nhưng những lời này mẹ không nói ra được, ngồi ở đây cả buổi tối, tự cổ vũ bản thân, vẫn không sao thốt ra được những lời như thế. Trong lòng bao nhiêu oán hận…"

Đêm nay, ở thành phố Vấn Sơn, biết bao người mất ngủ.

Nhiếp Nhị bị bệnh nặng vừa chớm bình phục. Sau khi đá tung mọi thứ có thể đá, tức giận phừng phừng, hắn nghiến răng nghiến lợi nói, "Khương Thượng Nghiêu, đồ chó, mày đợi mà xem!".

Đại đồ đệ bình thường rất được lòng hắn ngập ngừng định nói rồi lại thôi, cuối cùng không nhịn được nữa khẽ cất tiếng, "Nhị ca, hay là… chúng ta đi tránh kiếp nạn này trước đã?".

"Tránh cái gì! Bình thường ăn to nói lớn lắm cơ mà, đến lúc quan trọng thì mắt như mù, vô dụng! Tao hỏi mày, thằng đâm tao một nhát ở Bích Long Tuyền đã có tin tức gì chưa?"

Thấy đồ đệ chẳng nói chẳng rằng, chỉ so vai rụt cổ, lửa giận vừa dịu được hai giây lại bùng lên, hắn ta giơ chân đạp cho tên đồ đệ một phát, rồi lại hối hận vô cùng. Do liên tiếp dùng lực nên ruột hắn lại quặn đau, nhưng dù đau thế nào cũng không bằng việc cả năm trạm kiểm tra bị dẹp chỉ trong một đêm.

Mặt Nhiếp Nhị trắng bệch, chửi rủa: "Ông mày mười ba tuổi đã bước chân vào đời, chưa bao giờ phải sống như rùa rụt cổ. Sợ cái khỉ gì chứ! Trên cái dây thừng này có rất nhiều kiến, Nhiếp Nhị tao chỉ là một con nhỏ nhất trong số ấy thôi".

Nhiếp Nhị cười tàn độc, bẻ mười đốt ngón tay. Các khớp kêu lên răng rắc. "Giờ còn nhiều người sợ hơn tao ấy, đợi bọn họ lo xong vụ này, lập trạm kiểm tra khác là được, dù sao cũng là mối làm ăn không cần vốn mà. Hai thằng nhãi của con rùa Khu Đức, đợi đấy mà xem!"

Nhiếp Nhị cảm nhận sâu sắc rằng Khương Thượng Nghiêu chính là sát tinh của hắn. Nhiều năm trước vì muốn báo thù cho Tiểu Tứ, lại thêm câu khích tướng nham hiểm của Ngụy Hoài Nguyên "Diệt cỏ phải diệt tận gốc", Nhiếp Nhị liên tiếp ra đòn độc nhưng cũng không lấy được mạng của Khương Thượng Nghiêu. Ngược lại, hai năm sau khi ra tù, hắn còn như hổ mọc thêm cánh, hết lần này tới lần khác khiến hắn thất điên bát đảo.

Chuyện xảy ra với con trai lớn khiến hắn hồn xiêu phách lạc. Tiếp theo, hai mỏ than lớn nhất của hắn bị kiểm tra và đóng cửa. Khi ấy, đôi mắt Nhiếp Nhị mở to như hai đồng xu, đếm những con dấu tròn màu đỏ trên tờ văn bản, không thể không nghiến răng nghiến lợi mà thốt lên một câu "Thủ đoạn hay lắm".

Tên tiểu tử Khương Thượng Nghiêu đó quen nhờ oai kẻ khác, thời gian đầu thì nhờ vào tài lực của con rùa già Khu Đức, sau lại ôm chân tập đoàn năng lượng tỉnh, lắc thân biến hóa, đột nhiên đứng về phía đám quan chức. Thỉnh thoảng gặp, thằng tiểu tử cũng chẳng thèm nhướng mày nhìn hắn một cái, cứ như Vấn Sơn không tồn tại nhân vật tầm cỡ nào tên Nhiếp Nhị vậy.

Kẻ dưới không dám nói thẳng, nhưng Nhiếp Nhị biết trong lòng mình đúng là đã sợ. Dù là chiêu thức gì, đối phương cũng đáp trả được, thậm chí ra đòn còn tàn độc hơn.

Không còn mỏ than, ngoài những nơi hoạt động về đêm ra, Nhiếp Nhị còn có công ty kiến trúc và trạm kiểm tra đứng tên cậu em vợ. Hắn thầm nghĩ rắn có đường của rắn, chuột có đường của chuột, cùng lắm thì nước sông không phạm nước giếng, mỗi người tự hưởng phúc của mình. Dù sao thì kẻ thù lớn nhất của thằng tiểu tử đó cũng là Ngụy Hoài Nguyên. Ngày trước chính Ngụy Hoài Nguyên đã ép cô vợ hờ của mình phải treo cổ tự vẫn, chẳng liên quan gì đến Nhiếp Nhị hắn cả, không cần phải xông vào thế trận nguy hiểm đó để chịu tội thay cho Ngụy Hoài Nguyên.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, Nhiếp Nhị ân hận vô cùng. Muốn thằng tiểu tử đó chết, ngoài Nhiếp Nhị hắn ra rõ ràng còn cả con cáo Ngụy Hoài Nguyên nữa. Bản thân coi Ngụy Hoài Nguyên là huynh đệ, nhưng người ta lại coi hắn là lá chắn đạn bao nhiêu năm nay.

Đã quen làm thiên hạ đệ nhất, phải nhường nhịn thế này nói ra thật khiến Nhiếp Nhị ấm ức. Vì vậy buổi trưa nằm ngủ mà mộng, hắn buồn bã vô cùng. Con rùa già Khu Đức vốn là kẻ tuyệt hậu không người nối dõi, bị hắn cười nhạo bao nhiêu năm nay, thế mà cuối năm ngoái lại sinh được một con rùa con. Điều này khiến Nhiếp Nhị chán nản vô cùng, chỉ cảm thấy những ngày tiếp theo của mình chắc sẽ không thuận lợi.

Năm nay lại càng khó khăn. Nhát dao đầu năm đó biết rõ là bị người ta hại, nhưng lại không sao nắm được chứng cứ. Nhiếp Nhị định học cách của Khu Đức, vờ mình là người có lý, bày ra bộ dạng của kẻ bị hại, tóm gọn cả mẻ lưới. Sau khi báo án, hắn tòa ra khắp nơi tìm người. Cả thành phố Vấn Sơn bất kỳ xó xỉnh nào, hắn cũng xới tung cả lên, nhưng vẫn chẳng phát hiện ra tung tích của hung thủ. Đúng vào lúc này, thì lại xảy ra chuyện ở trạm kiểm tra.

Trong mắt Nhiếp Nhị, Khương Thượng Nghiêu và Hắc Tử chính là hai thiên tướng của Khu Đức. Một kẻ hoạt động ngầm khuấy đục nước, kẻ kia nghênh ngang lột da hổ. Lần trước khi bị đâm một nhát, đám thuộc hạ của hắn đã tận mắt nhìn thấy xe của Hắc Tử dưới hầm để xe khu sauna. Lần này lại là Hắc Tử chạy đến hiện trường trước bắt hết đám huynh đệ của hắn, ao dám nói chuyện hôm nay không phải đã sắp xếp trước?

Gần sáng, Nhiếp Nhị vẫn buồn bực không sao ngủ được. Không phải hắn không tự tin, những lời nói với đại đồ đệ cũng chẳng phải hư ngôn. Thực sự đã bị ép tới mức không còn đường, lui nữa, cùng lắm thì cá chết lưới rách. Nhưng trước khi lưới rách, cá đã chết rồi, phú quý bao nhiêu năm, sao cam tâm đây?

Suy đi tính lại, hắn cố gắng trấn tĩnh, xòe bàn tay ra đếm nhẩm tên một số người. Đếm mãi, đếm mãi, trong lòng lại dâng lên cảm giác bất lực. Tung hoành hơn nửa đời người, lần đầu tiên hắn thấy bứt rứt không yên thế này. Nhiếp Nhị có được ngày hôm nay, đương nhiên không phải người mềm yếu thiếu quyết đoán. Suy nghĩ hồi lâu, hắn quyết định gọi vợ dậy, nói: "Ngày mai đưa tiểu nhị về nhà bà ngoại".

Vợ hắn vẫn đang ngái ngủ, dụi dụi mắt, trách: "Nửa đêm nửa hôm, bị thần kinh gì thế? Lại nhắm được con nào rồi, định mang về nhà chắc? Bà mày...".

Còn chưa nói xong, bà ta đã bị hắn giơ chân đạp thẳng xuống giường. Vợ hắn ngồi trên sàn nhà sững người, rồi hoàn toàn tỉnh ngủ, khóc lóc bò lên giường, không ngừng đấm đá, cấu véo.

Nhiếp Nhị giơ tay giữ vợ lại, miệng chửi rủa: "Ăn nói linh tinh cũng phải đúng lúc chứ, ông mày cũng chỉ muốn tốt cho chúng mày thôi!". Nói rồi, hắn nhìn vào khuôn mặt tròn tròn đã bị mớ tóc lòa xòa che kín, bất giác lòng mềm đi mấy phần, "Phượng Nhi, tính cách tôi khó ưa như vậy, thật vất vả cho bà đã theo tôi bao năm nay".

Cả đời chưa bao giờ hắn dịu dàng như thế, vợ hắn sững lại ngay tức khắc. Nhiếp Nhị thở dài, đang định nói cho vợ biết mật khẩu của tài khoản trong mấy ngân hàng, thì dưới nhà vang lên chuông gọi cửa.

62. Tập 2 - Chương 62

"Ai mà nửa đêm nửa hôm lại bấm chuông inh ỏi thế không biết?" Vợ hắn làu bàu.

"Đi xem là biết." Nhiếp Nhị ngồi dậy, đợi vợ ra khỏi phòng ngủ, hắn mặc quần áo, nhảy từ ban công này sang ban công khác, bám vào ống dẫn nước, theo đó trượt xuống.

Thỏ khôn ba hang, sống ngoài giang hồ bao nhiêu năm như thế, hắn sớm đã có phòng bị. Trong nhà phân thành nhiều khu, chỉ cần chạy thoát ra ngoài tỉnh, thay đổi diện mạo rồi lẩn tránh vài năm là xong. Chỉ khổ cho Phượng Nhi, phải vất vả đưa theo lũ trẻ thời gian này.

Cũng may là đúng hôm hắn mất ngủ. Từ trong gió vọng tới tiếng lào xào ở hành lang và tiếng hét như lợn bị cắt tiết của bà vợ. Đám tiểu tử đó, ngay cả còi cảnh sát cũng không thổi một tiếng, len lén mò vào nhà

hắn. Nhiếp Nhị giấu mình trong bụi cây ở vườn sau nhà, ngẩng đầu nhìn lên ánh đèn trên tầng hai, nháy mắt chạy thẳng tới chân tường vây.

Hắn bám lên trên, hai tay bấu chặt vào gạch thủy tinh của tường vây, đang định lấy sức leo lên, thì mấy chùm sáng tập trung chiếu thẳng vào người hắn.

Phía sau vang lên giọng cười cợt: "Ôi, Nhị ca, sáng sớm đã tập thể dục thế này, hay là chó cùng bứt giậu đấy?".

Người đó đi lên phía trước vài bước, Nhiếp Nhị vội vàng giơ tay lên, cảm nhận một vật gì đó cưng cứng chạm tới mông hắn.

Hắc Tử ngoác miệng cười, "Biết ngay là mày sẽ chạy đường này. Xin lỗi nhé".

Cả tối qua, Khương Thượng Nghiêu chỉ gà gật một lúc. Sáng sớm, anh liếc mắt nhìn mấy đề mục trên tờ Nhật Báo Vấn Sơn, rồi bắt đầu ăn sáng.

Mấy năm nay qua lại với các loại thế lực, anh cũng sớm rèn luyện cho mình một trái tim tinh tế. Cách làm việc của chốn quan trường anh rất hiểu, càng phong tỏa tin tức thì càng chứng minh sự việc rất nghiêm trọng. Vì vậy, dù vẫn không liên lạc được với Hắc Tử, nhưng anh lại thấy rất điềm tĩnh.

Khương Phượng Anh cả đêm chẳng chợp mắt song tâm trạng rất đỗi vui vẻ. Bà đợi con trai ăn xong bữa sáng, đưa cặp cho con, rồi dặn dò một hai câu. Bà cụ ngồi bên cạnh cười vui vẻ.

Lên xe, Khương Thượng Nghiêu mới lấy báo ra, đọc lướt một lượt các tin, tìm thấy khung vuông phía dưới tin tức về việc thành phố triển khai kế hoạch càn quét hắc đạo.

Anh đọc kỹ mấy lần, phát hiện ngoài người của chính quyền thành phố phát ngôn ra, trong báo hoàn toàn không đề cập đến tên Uông Kiến Bình của Cục Công an, bất giác cười thầm.

Xe đi về hướng khu công nghiệp. Cho dù tối qua có xảy ra chuyện gì thì sáng thứ Hai đầu tuần vẫn phải đi làm, tiền vẫn phải kiếm. Còn về Ba Tư Cần, có lẽ đã về Nguyên Châu rồi. Lá thư khiếu nại đích danh kia cũng đã được gửi đến văn phòng của ủy ban kỷ luật tỉnh, trên bàn của Trạch Đồng Hỷ.

Hôm qua đã có thông báo khẩn, sáng nay họp thường vụ tỉnh. Trong cuộc họp, Bí thư Ba Tư Cần thông báo vụ án tội phạm nghiêm trọng xảy ra ở Vấn Sơn ngày hôm qua, nhấn mạnh tính quan trọng của lực lượng công an, cuối cùng truyền đạt mệnh lệnh, yêu cầu toàn tỉnh thống nhất triển khai lần càn quét thứ nhất.

Trạch Đồng Hỷ về đến ủy ban, văn kiện và hồ sơ phải xem đã được đặt trên bàn, thư ký báo cáo với ông lịch làm việc ngày hôm nay, sau đó đưa cho ông một tập tin tức. Những văn kiện và thư từ quan trọng đa phần đều do thư ký đích thân đưa cho ông. Trạch Đồng Hỷ nhận lấy rồi nhìn hai lá thư, sau đó gọi mấy cuộc điện thoại kiểm tra tình hình, mười phút sau lại bấm số gọi cho thư ký thứ nhất của tỉnh ủy, Sái Tấn Lâm, hỏi xem bí thư hôm nay có thời gian hay không.

Qua trưa, Trạch Đồng Hỷ vào văn phòng của Ba Tư Cần. Sau khi ngồi xuống ghế sô pha, ông đưa lá thư trong tay cho Ba Tư Cần.

Đọc kỹ thư tố cáo, Ba Tư Cần chau mày, hỏi: "Lưu Trung Hán này thân phận và đơn vị công tác thế nào?".

'"Sau khi nhận được đơn tố cáo, tôi đã điều tra sơ bộ rồi, Lưu Trung Hán đúng như những gì lá thư này viết. Ông ta vốn là phó tránh văn phòng ba phòng kiểm toán thành phố Vấn Sơn. Năm 2002, ông ta đích danh tố cáo bí thư đương nhiệm của thành phố Vấn Sơn Ngụy Kiệt trong thời gian làm thị trưởng Vấn Sơn, cùng con trai là Ngụy Hoài Nguyên và đồng đảng cùng tỉnh. Giám đốc Lý Bình của chi nhánh Công ty Tam Kiến Vấn Sơn đã giao toàn bộ những công trình bị tháo dỡ và tái định cư cho Công ty trách nhiệm hữu hạn kiến trúc Đắc Lợi Vấn Sơn. Công ty Đắc Lợi này tôi cũng đã điều tra. Đại diện pháp nhân là Vu Thành Vĩ, em rể của nghi phạm trong tổ chức tội phạm gây ra một loạt những hành vi gây rối ngày hôm qua Nhiếp Khánh Minh."

Thấy Ba Tư Cần thoáng kinh ngạc, đưa cho mình một điếu thuốc, Trạch Đồng Hỷ nhận lấy rồi châm lửa cho đối phương trước. Ông biết mình vừa ném ra một quả lựu đạn rất lớn, có thể thế cục của Vấn Sơn sẽ có biến chuyển, lúc này cần phải hết sức thận trọng trong lời ăn tiếng nói.

Châm xong điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, Trạch Đồng Hỷ tiếp tục nói: "Năm 2002, Lưu Trung Hán gửi lá thư tố cáo ghi đích danh tên mình lên thị ủy thành phố Vấn Sơn, nhưng cũng chỉ như đá ném xuống biển, không lâu sau bị mất chức, điều đến trạm kiểm toán đường phố thuộc Cục Kiểm toán, và làm việc ở đấy cho tới tận bây giờ".

Đương nhiên, cũng có những lời đồn thổi. Thời gian đó, lá thư tố cáo ấy không đủ nặng để khiến người ta coi trọng, nguyên nhân vì sau khi căn phòng tập thể của mẹ vợ Lưu Trung Hán bị tháo dỡ di dời đã gây ra tranh chấp trong việc đền bù tiền. Lưu Trung Hán hành động như vậy bị người ta cho rằng dùng việc công để báo thù riêng.

Dù Trạch Đồng Hỷ cũng rất có thành kiến với thông gia nhà Ngụy Kiệt là Phó chủ tịch thường vụ tỉnh Lương Phúc Nghị, nhưng lúc này không thể mang tình cảm riêng tư vào báo cáo chính thức. Nói với cấp trên những lời đồn thổi chưa được chứng thực, việc này sẽ gây tổn hại cho hình tượng trong cách xử lý công việc của ông.

Hút hết một điếu thuốc, Ba Tư Cần trầm ngâm, nói: "Cùng một lá thư như thế này, sáng nay nhận được ba lá. Ngoài chỗ ông ra, phòng tin tức và tuyên truyền của tỉnh, rồi chỗ lão Viên cũng nhận được".

Lão Viên là phó bí thư phụ trách xây dựng Đảng, Trạch Đồng Hỷ nghe vậy vội gật đầu, đợi Ba Tư Cần ra chỉ thị.

Ai ngờ Ba Tư Cần nói xong liền trầm mặc, lúc lâu sau mới khẽ gật đầu, như quyết đoán. "Điều tra! Nhất định phải điều tra! Mà phải điều tra tới cùng. Đây cũng là cách mà chúng ta thể hiện trách nhiệm với đồng chí Ngụy Kiệt. Chỉ là, thị trưởng mới của Vấn Sơn chuẩn bị về nhậm chức, lúc này mà mở rộng phạm vi, thì sẽ gây ra những ảnh hưởng không tốt cho công tác quản lý Vấn Sơn. Vì vậy, làm gì cũng phải thật chắc."

Thị trưởng mới còn chưa về nhậm chức, nếu để tin tiêu cực trong giới quan trường Vấn Sơn truyền ra, khi vẫn còn hoang mang nghe ngóng lại thấy có bao người ngồi chờ xem kịch hay, sao có lòng dạ mà làm việc chứ? Hơn nữa vào lúc quan trọng thế này, không chỉ suy tính tới thời cục ở Vấn Sơn, mà những mối quan hệ trong tỉnh cũng cần thận trọng. Ngụy Kiệt là môn sinh của nguyên bí thư Cao, lại là thông gia của Lương Phúc Nghị; giật một sợi tóc cả cơ thể giật mình, không thể không để ý tới phản ứng của những mắt xích có liên quan. Càng không cần nói, trước kia Ba Tư Cần đã đàn áp tân thị trưởng Vấn Sơn mới Tần Thạnh một cú, lúc này Tần Thạnh lại tới nhậm chức. Ba Tư Cần quyết không thể dễ dàng khum tay nhường nhịn, để nhiệm kỳ này Tần Thạnh có thể ngồi vững trên ghế của mình.

Trong mắt Ba Tư Cần, Tần Thạnh chẳng qua chỉ là công tử cành vàng lá ngọc được đưa ra làm lá chắn. Ba Tư Cần coi trọng người đứng đằng sau Tần Thạnh hơn. Áp chế và thỏa hiệp là tính hai mặt của quyền lực, lúc cần thiết, Ngụy Kiệt sẽ là con tốt có hiệu quả.

Vốn là lão làng trong giới quan trường, ý tại ngôn ngoại mà Ba Tư Cần muốn nói Trạch Đồng Hỷ lập tức hiểu ngay, đây là chính sách ngoài lỏng trong chặt. "Bí thư yên tâm, ủy ban Kỷ luật sẽ thành lập tổ công tác trong ngày hôm nay, bắt đầu điều tra từ bên ngoài."

Ba Tư Cần gật đầu liên tục, rồi nói vài lời động viên, sau đó Trạch Đồng Hỷ xin phép cáo từ.

Trong văn phòng chỉ còn lại hơi thở của Ba Tư Cần. Cơ thể ông vốn luôn quen với tình trạng căng thẳng, nhưng do cả đêm không ngủ, tuổi cũng đã nhiều, nên trí lực nhất thời khó tránh khỏi mệt mỏi.

Ông ngồi vào chiếc ghế da mà trong tỉnh Tế Tây không biết bao người ngưỡng mộ, lại châm thêm một điếu thuốc nữa cho tinh thần tỉnh táo.

Cơn thịnh nộ lôi đình của buổi chiều hôm qua, một vì ông thân làm quan phụ mẫu, nơi mình quản lý lại tồn tại một thế lực xấu xa hoành hành ngang dọc, coi thường pháp luật như thế, không diệt trừ không thể yên lòng dân; hai vì khi ông nghe thấy cái tên đó, Nhiếp Nhị của Vấn Sơn, cũng chính là Nhiếp Khánh Minh, cái tên ông ghi nhớ khắc sâu. Con trai ông chính vì cái chết của em trai Nhiếp Khánh Minh mà phải vào tù.

Phượng Anh, đây có thể coi như hành động chuộc tội của anh.

Trong làn khói thuốc mịt mùng, như đang hiện rõ ánh mắt khinh bỉ của Khương Phượng Anh.

Ba Tư Cần đột nhiên thở dài, dập tắt điếu thuốc.

Tin Nhiếp Nhị bị bắt mấy hôm sau đã lan truyền khắp Vấn Sơn.

Vào tối hôm hắn bị bắt, vợ Nhiếp Nhị cũng được mời tới đồn cảnh sát để hỗ trợ điều tra. Mấy đồ đệ và thuộc hạ mà Nhiếp Nhị trọng dụng cũng bị bắt cùng thời điểm đó. Những cở sở kinh doanh về đêm và toàn bộ sổ sách đều bị niêm phong. Giữa đêm ấy, khi các trạm kiểm tra gần mạn trái của Vấn Sơn bị lực lượng cảnh sát trang bị vũ khí phong tỏa, thuộc hạ của Nhiếp Nhị cảm thấy có gì đó không bình thường, kẻ thì chờ đợi, người lại nhanh nhẹn chuẩn bị đường rút để tránh bão.

Mấy ngày sau, ngay trang đầu của tờ Nhật báo Vấn Sơn có bài viết chi tiết về thành quả của lần càn quét băng nhóm tội phạm xã hội đen lần này, tin Nhiếp Nhị đang bị giam giữ đã được chứng thực.

Khu Đức cầm tờ báo, những ngón tay khẽ run run.

"Chú, có kích động không?" Hắc Tử nằm thoải mái, hai chân vắt chéo hỏi với giọng gian xảo.

Thời gian này, ngày nào cũng phải thẩm tra 24/24, có là người sắt cũng không chịu nổi. Sau khi lệnh quản chế bị dỡ bỏ, Hắc Tử lập tức về nhà ngủ một giấc. Vừa tỉnh dậy, anh ta liền gọi điện đến khu nhà ở Tích Sa Vi.

Chú Đức trừng mắt nhìn đứa cháu, cả đám đồ đệ hò hét ủng hộ, rồi chú lại cười vui vẻ, có chút cảm thán: "Lần này, động tĩnh không nhỏ".

"Đúng thế." Hắc Tử hào hứng kể lại cảnh ngày hôm ấy. "Hôm ấy Bí thư Ba rất giận, về tới thành phố liền mở cuộc họp thường vụ khẩn cấp, trong cuộc họp người đầu tiên bị chất vấn là Uông Kiến Bình. Hỏi Uông Kiến Bình đã quản lý công tác trị an của Vấn Sơn thế nào? Uông Kiến Bình đáng thương bình thường thích giương nanh múa vuốt, thế mà trước mặt Bí thư Ba lại chẳng dám ho he, mặt đỏ bừng bừng, sợ tới đái ra quần."

Những người khác không hiểu cụ thể sự việc thế nào. Thấy Hắc Tử vừa nói vừa tả, mọi người đều nghiêm túc lắng nghe. Ai ngờ Hắc Tử dương dương tự đắc nói trơn tuột quên cả hình tượng, cuối cùng đã để lộ đầu mối lớn.

Tiếng cười trong phòng khách vang lên vui vẻ, Quang Diệu trêu anh ta, "Cậu và lão Uông có thù cũng không nên dùng việc công để báo thù riêng thế chứ, có ai như cậu không hả?".

Hắc Tử gãi đầu, xua tay nói, "Chi tiết nhỏ thì đừng có đối chứng với tôi, tiếp tục, tiếp tục. Lại nói Uông Kiến Bình khi ấy bị đả kích tới cứng lưỡi, Bí thư Ba lập tức ra lệnh đình chỉ công tác của Uông Kiến Bình để điều tra, rồi lại đưa Chính ủy Hà lên làm tổ trưởng tổ công tác. Sau đó, các cậu biết rồi đấy, Phó cục Hoàng giới thiệu tôi và lão Lương vào tổ công tác. Vì vậy, người anh em, tôi đây chẳng có thời gian mà thông báo cho cậu, vừa vào tổ công tác, di động bị thu ngay, không thể gửi tin nhắn".

Câu cuối cùng nói với Khương Thượng Nghiêu. Anh gật đầu tỏ vẻ hiểu, nói: "Mình biết. Vừa thấy di động của cậu tắt máy là đã dự cảm được tình hình rồi".

Ánh mắt chú Đức dừng lại trên người hai anh em họ một lúc, sau đó nhịn cười giục Hắc Tử, "Sau đó thì sao?".

"Sau đó thì bắt hết đám người ở trạm kiểm tra Tầm Phong Sơn tống vào doanh trại quân đội gần đấy, cả tối phải thẩm tra. Thực ra ai chẳng biết là Nhiếp Nhị, nếu không phải làm theo quy tắc, mình chỉ muốn đạp thẳng cửa xông vào nhà Nhiếp Nhị. Đến đêm, đám đệ tử không thể trụ nổi, dần dần cung khai hết. Thế là được rồi phải không? Lực lượng cảnh sát vũ trang và bên công an bắt đầu phối hợp hành động, tôi tự nhận mình dũng cảm đi tới mời Nhiếp Nhị gia."

Nội dung tiếp theo mà Hắc Tử sẽ kể chính là kết quả thẩm tra Nhiếp Nhị. Nhưng sợ bị cơ quan kỷ luật, đương nhiên Hắc Tử không dám tùy tiện mở miệng, mọi người cũng chẳng làm khó anh ta. Cười một lúc, đề tài này dần dần trầm xuống.

Chú Đức lại đọc hết một lượt những tin mới, rồi bỏ chiếc kính lão xuống, nhìn mấy tiểu tử đang ngồi trên ghế sô pha, vờ nổi giận: "Mấy người các cậu, chê tôi già rồi, không trọng dụng nữa phải không? Kế hoạch lớn như thế, lại không tiết lộ một chút nào".

Vương Bá Long đột nhiên có chút ngượng ngùng, liếc nhìn những người khác. Ai cũng đang ngồi thẳng lưng, chỉ có Khương Thượng Nghiêu là mỉm cười, còn Quang Diệu mặt lúng túng, Hắc Tử toét miệng, không biết khó xử hay không biết nên trả lời thế nào.

"Chú Đức, cái này..." Vương Bá Long cũng không biết phải giải thích ra sao.

"Chú, lần này chú nhỏ mọn quá rồi." Hắc Tử cười gian tà.

"Chú Đức, sai ở cháu. Là cháu bảo họ đừng tiết lộ cho chú biết vội. Một là chuyện không biết có thành hay không, hai là nếu thành công, thì đây đúng là tin vui lớn, ba là trong tiểu thuyết chẳng phải vẫn thường viết thế sao? Học xong phải độc lập tác chiến. Việc này thành công rồi, chứng tỏ bốn chúng cháu thật sự đã học thành tài, học được một hai phần thủ đoạn của chú." Khương Thượng Nghiêu thành khẩn nói.

Những lời này khiến chú Đức rất vui định làm bộ làm tịch, đáng tiếc dưới cằm chẳng có bộ râu dài cho chú vờ vịt vuốt vuốt.

Hắc Tử vui vẻ, "Chú vui thì cứ cười đi, sau này đất Vấn Sơn chỉ còn mình chú là lớn tuổi nhất thôi. Sang năm đại thọ sáu mươi, cháu đoán tiệc chắc phải bày tới tận đêm ấy".

Dù là câu nói đùa, nhưng mọi người trong phòng ai cũng hiểu. Chú Đức tưởng tượng ra cảnh vui vẻ ấy, thầm mừng trong lòng. Những người bước chân vào giới giang hồ ở Vấn Sơn ngày ấy, hôm nay chỉ còn một mình Khu Đức ông. Đây là kết quả của tổng hợp những nỗ lực về tài trí, năng lực và con mắt. Ông mỉm cười, vờ như không để ý, hỏi: "Thạch Đầu, nhân vật quan trọng trong vụ này, Ba Tư Cần, sao cậu có tin tức ông ta sẽ đến Vấn Sơn?'

Khu Đức đúng là gừng già, một câu hỏi đánh đúng trọng tâm vấn đề. Thực tế những người khác cũng đang ngấm ngầm suy đoán. Hai tháng trước Khương Thượng Nghiêu đã vạch ra kế hoạch này, nhưng sao anh biết Bí thư Ba sẽ tới Vấn Sơn và lại đến khu tập thể đường sắt?

Khương Thượng Nghiêu cười, "Chú Đức, không giấu gì chú, nói ra cũng rất có nguồn gốc. Năm ấy, mẹ cháu tham gia vào nhóm thanh niên tới Nội Mông, Bí thư Ba là liên đội trưởng của binh đoàn. Nhóm thanh niên trì thức ấy nhận được sự giúp đỡ và chăm sóc của Bí thư Ba, giờ đa phần đã nghỉ hưu cả rồi. Tết năm nay nhớ lại chuyện cũ nên muốn tụ tập một bữa, nhắc đến Bí thư Ba. Hồi Tết cháu cũng mới được nghe chuyện này. Biết Bí thư Ba sẽ đến Vấn Sơn, có thể sẽ ở lại vài ngày rồi mới về, mẹ cháu và đám thanh niên tri thức kia cảm thấy rất vinh hạnh khi mời được ông ấy".

Vài người lẳng lặng gật đầu, quan hệ của Hắc Tử và Khương Thượng Nghiêu khá gần gũi, anh ta liền đập một cái vào ngực bạn, nháy mắt nói: "Cái chân này lớn đấy, có ngại ôm lấy không?".

"Thôi đi, người ta biết mình là ai?" Khương Thượng Nghiêu khịt mũi, liếc thấy ánh mắt thâm trầm đầy ẩn ý của chú Đức, lòng anh bỗng lạnh theo.

Đang trò chuyện, thím nhỏ bế đứa bé gõ cửa, nói cơm tối đã chuẩn bị xong cả rồi. Sau bữa ăn, Khương Thượng Nghiêu xin phép rời đi trước, chú Đức nhân tiện xua những kẻ khác luôn, chỉ giữ lại mình Quang Diệu. Trong thư phòng, ông đi đi lại lại liên tục, may mà Quang Diệu đã quen với tình huống như vậy. Lúc này anh ta chỉ biết im lặng quan sát sắc mặt thâm trầm của chú Đức, tim loạn nhịp.

"Hãy kể lại toàn bộ kế hoạch mà Thạch Đầu vạch ra cho ta nghe." Ánh mắt chú Đức sâu thẳm.

Quang Diệu hít một hơi thật sâu, tập trung tinh thần nghĩ, rồi bắt đầu tường thuật lại những chuyện đã xảy ra.

Tiếng đồng hồ tích tắc, nghe xong chú Đức trầm ngâm rất lâu. Quang Diệu thấp thỏm hỏi: "Chú Đức, đây không phải chuyện tốt sao? Lẽ nào còn có vấn đề gì nữa?".

Chú Đức nghiêm túc quan sát ánh mắt không hiểu gì của Quang Diệu, đột nhiên lẳng lặng thở dài. Thạch Đầu được lắm, chỉ một kế hoạch mà có thể lôi hết người tâm phúc của ông vào. Quang Diệu, Bá Long và Hắc Tử đương nhiên thật lòng muốn mang lại bất ngờ cho ông, nhưng nhìn từ khía cạnh khác, có thể thấy được sức ảnh hưởng của Thạch Đầu đối với họ.

Khi đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa, người Khu Đức ngưỡng mộ nhất chính là Gia Cát Lượng. Cả đời ông tin thờ cũng chỉ có hai chữ cẩn trọng mà thôi. Thạch Đầu rõ ràng có tư cách để kế thừa sự nghiệp của ông,

cũng có đủ năng lực để điều khiển đám tiểu tử này, nhưng sau khi có tiểu bảo bối, lòng Khu Đức thêm vài phần phức tạp.

"Bắt đầu từ hôm nay, cậu phải để ý một chút. Lần này Nhiếp Nhị vào đó, cơ hội ra được là không cao. Có vài kẻ sẽ không thể kiên nhẫn mà nhảy ra đấy."

Quang Diệu luôn suy nghĩ thận trọng, chỉ cần nghĩ kỹ một chút đã đoán ra kẻ đó là ai, "Chú Đức, ý chú là Tang Cẩu?".

Khu Đức gật đầu: "Mười năm rồi".

Với người trong giang hồ, tiền tài là vật ngoài thân, đến đến đi đi như dòng nước. Số tiền Tang Cẩu lấy ở sòng bạc mang theo chắc chắn không đủ cho hắn tiêu suốt mười năm qua. "Chú Đức yên tâm, cháu sẽ lo liệu thỏa đáng."

Chú Đức lại gật đầu, ngay lập tức nhìn chằm chằm vào mắt Quang Diệu, nói thêm, "Chuyện này, cậu biết, ta biết".

Giọng ông âm trầm, sát khí trong mắt phóng tới, Quang Diệu sững lại, ngồi thẳng người, đáp: "Chú Đức, cháu hiểu".

Những thay đổi dưới bầu trời Vấn Sơn chẳng liên quan gì tới Khánh Đệ. Cô đang cố gắng điều chỉnh tâm trạng, đối phó với chuyển biến lớn trong cuộc đời mình.

Học viện Điện ảnh từ trước tới nay vẫn coi trọng việc phỏng vấn trực tiếp. Nghe nói thi vấn đáp của khoa Văn được chia làm hai phần: nói tiếng anh và thảo luận. Khi thảo luận, những câu hỏi mà thầy cô đưa ra không giới hạn trong lĩnh vực nhất định, truyền thống này nhằm tìm hiểu tính cách và khả năng cảm nhận nghệ thuật của thí sinh, do đó không có cách nào ôn tập, đành dựa vào những kiến thức đã tích lũy và sự ổn định trong tâm lý mà thôi.

Sự thực đúng như thế. Các thầy cô giáo ngồi thành hàng, đầu tiên hỏi về lý lịch cơ bản của thí sinh, sau đó giáo viên hướng dẫn của Khánh Đệ hỏi ấn tượng của cô đối với Vấn Sơn, rồi hỏi cô có thích Vấn Sơn không? Trước kia, Khánh Đệ hay vào học ké nên cũng tiếp xúc qua với các giáo viên còn lại, vì vậy lần này cô không căng thẳng lắm.

Cô thành thật trả lời, "Không thích ạ. Nhưng quê hương là một phần không ai có thể cắt bỏ, là nền tảng của sinh mạng. Đối với em mà nói, cuộc sống tinh thần của em không bị Vấn Sơn ràng buộc, nên khi rời khỏi đó, em cũng không có cảm giác vui mừng vì được giải thoát".

"Nếu dùng một tác phẩm văn học để so sánh với quê hương của em, em sẽ chọn tác phẩm nào?" Một giáo viên ngồi bên cạnh giáo viên hướng dẫn của Khánh Đệ hỏi.

Khánh Đệ suy nghĩ khá kỹ, "Em sẽ dùng tác phẩm văn học của Liên Xô cũ để so sánh. Những buổi tối mùa đông lạnh lẽo, đứng lặng lẽ bên nhánh Hoàng Hà, cảm nhận nỗi khổ hạnh không thể đảo ngược mà những người dân nơi đây đang gánh chịu do mảnh đất hàng nghìn năm này gây ra, và cảm nhận tính cách lặng lẽ thâm trầm của họ".

Cuộc thi vấn đáp tiếp tục diễn ra với những đề tài nhẹ nhàng hơn. Kết thúc cuộc thi, Khánh Đệ thở dài, lấy di động ra xem, không ít cuộc gọi nhỡ.

Cô gọi cho em gái trước tiên.

Tiểu Ái còn lo lắng hơn cả cô, vội vàng hỏi ngay, "Thế nào rồi? Có chắc không chị?".

"Chị cảm thấy rất tốt, nhìn vẻ mặt của giáo viên hướng dẫn có vẻ rất hài lòng".

Ái Đệ hiểu tính cách của chị gái, Khánh Đệ đã nói thế nghĩa là tương đối chắc chắn. "Em cũng có một tin tốt. Mấy hôm nay em đang bận đi xem phòng, cuối cùng cũng có một căn hộ cũ nhỏ, hướng Đông, đất khá ổn. Chị, vừa nhìn là em thích ngay, nên đã nộp tiền đặt cọc rồi."

"Em đã bàn với Hướng Lôi chưa?"

Nhắc đến Hướng Lôi, rất lâu sau Ái Đệ mới lên tiếng, "Kẻ ích kỷ đó, bàn gì với anh ta chứ?"

"Tiểu Ái!"

"Được rồi, ăn cơm xong em sẽ nói với anh ta. Còn một chuyện nữa, chị, Nhiếp Nhị bị bắt rồi."

Bách tính thấp cổ bé họng đương nhiên không biết được nội tình. Tin tức mà Ái Đệ kể cho chị nghe, một nửa là đọc được trên báo, một nửa từ những lời đồn đại. Bất luận nhưng lời đồn đại có bao nhiêu phiên bản, thì đều có thể gói gọn trong những từ đơn giản như "Đáng đời" hoặc "Báo ứng".

Bàn tay cầm di động của Khánh Đệ khẽ run, trong lòng buồn vui xen kẽ. Ngẩn ra mấy giây, cô dặn dò em gái: "Giúp chị đi đốt ít hương và tiền giấy".

Ái Đệ hiểu ý chị gái muốn nhắc đến chị em Diêu Cảnh Trình, tâm trạng đột ngột tuột dốc vài phần, buồn bã trả lời: "Em sẽ đi. Tên ngốc ấy, chết tử tế cũng không bằng sống khổ sở, nếu có thể giữ được tính mạng tới bây giờ…".

"Đừng nhắc đến những chuyện ấy nữa." Khánh Đệ thở dài.

63. Tập 2 - Chương 63

Đường Song Hòe Thụ cách cổng phía Tây của học viện không xa, Khánh Đệ đi bộ về nhà. Trên đường, một ông lão dắt chó đi dạo, bị con chó kéo tới cạnh vườn hoa, chú chó kia ngửi ngửi hít hít một loại thực vật nở ra mấy bông hoa li ti màu vàng. Đi ngang qua một khu dân cư cũ, cô nghe thấy giọng thiếu nữ khe khẽ hát trên tầng hai trong lúc phơi quần áo.

Đúng như Tiểu Ái đã nói, nếu hai chị em họ có thể sống tới bây giờ thì tốt biết bao. Còn sống mới có thể nhìn thấy những niềm vui đơn giản trong cuộc sống này.

Chầm chậm bước tới đầu con đường nhỏ, từ xa đã nhìn thấy chiếc Cayenne màu chì dừng bên lan can sắt, Khánh Đệ mỉm cười, nhẹ nhàng tiến tới.

"Thấy anh mà không bất ngờ chút nào sao?" Vẫn giống lần trước, lúc này tâm trạng anh vô cùng vui vẻ.

"Vừa từ phòng thi ra, trong các cuộc gọi nhỡ không có tên anh."

"Vậy mà còn định làm em bất ngờ." Anh ngượng ngùng.

"Anh không hỏi em thì lại thế nào à?"

"Không cần hỏi, anh biết em làm được."

Thấy cô cười, niềm vui cũng ngay lập tức ngập tràn đôi mắt anh.

Mùa xuân ở thành cổ, trời cao và ít mây. Sau vài cơn mưa phùn của tiết Thanh minh, những cây hòe già trên đường Song Hòe Thụ bắt đầu trổ lá non. Giờ tan tầm, tiếng xe cộ vang trên đường, đan xen cùng tiếng người ồn ào bên cạnh, không khí vô cùng náo nhiệt.

Nụ cười ấy của anh, mắt mày nhướng cao, như khôi phục lại được khí chất thuở thiếu thời vài năm trước.

"Anh có việc phải tới Bắc Kinh? Sao không bảo Tiểu Đặng và Đại Lỗi lái xe? Cả đi và về hơn mười tiếng đồng hồ, cứ thế này không tốt cho cột sống đâu."

Khương Thượng Nghiêu định nói anh đến thăm cô, nhưng lại lo thể hiện vội vàng quá sẽ phá hỏng sự thân thiết mà mình khó khăn lắm mới gây dựng được. Càng không thể nói anh cố ý đuổi Tiểu Đặng và Nhị Hóa, chỉ vì muốn ở riêng với cô thêm vài giây. "Ngày mai làm xong việc anh sẽ lại về, không mệt. Tối nay không tìm được quán ăn, Khánh Đệ, mời anh bữa mỳ nữa đi."

Một cái cớ hết sức vụng về, là muốn ăn mỳ hay muốn gặp mặt? Khánh Đệ cười, "Anh nghiện ăn mỳ rồi à? Em nấu cơm cho anh ăn."

Lên lầu, cô pha trà mời anh, rồi mở tủ lạnh tìm đồ. Vừa làm vừa kẹp điện thoại vào vai báo cáo cho từng người bạn về tình hình thi lại ngày hôm nay. Thấy anh đứng bên cửa phòng bếp, Khánh Đệ nhìn anh cười, tiếp tục làm việc của mình.

Cảm giác này đã lâu lắm rồi không có. Khi còn sống chung trên khu mỏ, không phải cô chưa từng nấu ăn cho anh, chỉ là lúc ấy anh còn đang chìm đắm trong cảm giác kích thích mà sự thăng tiến trong sự nghiệp mang lại, nên đã bỏ lỡ, và cũng thiếu chút nữa thì đánh mất sự dịu dàng của người mình yêu.

"Cái đó… Chu Quân, anh ta chưa đi làm về sao?" Lúc lên lầu Khương Thượng Nghiêu đã chuẩn bị sẵn lời xin lỗi, nếu tiểu tử đó nhớ đã từng bị đế giày của anh đạp một cái vào khuôn mặt non tơ của mình.

"Anh ấy ra ngoài chụp ảnh, đi Vân Nam rồi. Vừa nãy trong điện thoại còn nói thời tiết đẹp thế này, đợi anh ấy về cùng đến Ngọc Uyên Đàm chèo thuyền ngắm hoa đào."

Khương Thượng Nghiêu bất giác trầm mặc. Khánh Đệ nhìn như có vẻ nhẹ nhàng dịu hiền, nhưng bên trong lại là người hoạt bát hiếu động. Trước đây ở Dã Nam, cô đã từng đưa lũ trẻ đi dã ngoại, dù cuộc dã ngoại đó chẳng qua cũng chỉ là tiết học đi thu thập thực vật ở miền quê quen thuộc.

Còn anh, bây giờ nghĩ kỹ lại, chỉ mới cùng cô đi dạo trong rừng phong vài vòng, xa nhất cũng là cùng nhau đến Hồ Khẩu hứng gió lạnh. "Hai người, cuộc sống thật phong phú."

Lời này nghe có vẻ không được… trong sáng lắm, Khánh Đệ liếc xéo anh một cái.

Anh thoáng chút ngượng ngùng, "Anh không ghen".

Lời giải thích chẳng có sức thuyết phục ấy khiến Khánh Đệ buồn cười, ngay sau đó lại nghe anh thành thật thừa nhận: "Có chút chút", nụ cười của Khánh Đệ càng sâu hơn.

"Thôi được, đúng là khó chịu. Sau khi em đi, anh thường ngồi suy đoán em đang làm gì, cuộc sống của em sẽ như thế nào, có vui vẻ hay không. Cho dù là lúc này, cũng có cảm giác bị cách ly ở bên ngoài thế giới của em. Khánh Đệ, anh nghĩ giờ mình đã thật sự cảm nhận được tâm trạng khi đó của em rồi. Khi ấy anh đã không cho em cảm giác an toàn tuyệt đối, là anh không đủ tốt. Anh xin lỗi."

Khánh Đệ lau khô nước dính ở tay, sững người nhìn anh. Điều khiến người phụ nữ đau khổ hạ quyết tâm chia tay luôn không phải vì đã cạn tình, mà bởi đối phương không đủ tốt. Có người phụ nữ nào lại chẳng mong muốn cả đời này chỉ yêu một người chứ?

Rất lâu sau cô mới nói như than, "Còn em vẫn chưa thật sự giải thoát, luôn nói em yêu anh, nên rất tự nhiên em đã cho đi, đối xử tốt với anh là món quà tốt nhất em dành tặng anh. Không than khổ, không hối hận. Nghe anh nói 'anh xin lỗi', em cũng thấy được an ủi phần nào, dường như trong lòng có một lỗ hổng vừa được lấp đầy vậy".

"Anh xin lỗi, Khánh Đệ. Mẹ dạy anh rằng, tình cảm chính là bạn nợ tôi một chút, tôi nợ bạn một chút, không thể tính toán rõ ràng, thế nên sẽ phải vấn vương với nhau cả đời". Khương Thượng Nghiêu bỗng dừng lại, rồi chầm chậm nói tiếp, "Trước kia luôn là anh nợ em, sau này anh sẽ khiến em phải nợ anh thật nhiều, thật nhiều".

Khánh Đệ lẳng lặng suy ngẫm về ý nghĩa của câu nói ấy, ánh mắt lấp lánh như đọng lệ. Cô mím môi cười, chỉ huy anh "Vậy anh hãy đi vo gạo, nấu cơm đi".

Anh khẽ sững người vì hành động của cô, sau đó khóe miệng nhếch lên, chen chân vào căn bếp nhỏ: "Gạo ở đâu? "

Khi ăn cơm, nhìn thấy ba bộ bát đũa thường dùng, do dự một lúc Khương Thượng Nghiêu hỏi: "Bành Tiểu Phi thường xuyên đến đây làm khách à?".

"Anh ấy đâu phải khách, chỉ là không chịu nộp tiền ăn thôi. Còn cả hai vợ chồng Viên Viên cũng thường xuyên đến nữa. Chu Quân tốt tính, thích kết giao bạn bè lại thích ồn ào, mỗi khi ở nhà hứng lên là mở tiệc đãi khách."

Không bàn đến cô bạn thân Đàm Viên Viên và người bạn tốt Chu Quân của Khánh Đệ, chỉ riêng Bành Tiểu Phi, trong hai lần gặp mặt, Khương Thượng Nghiêu đã có cảm giác anh ta không thích mình. Phá vỡ

thành kiến, thay đổi quan niệm cần có thời gian, Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm nói: "Sau này anh sẽ đến nhiều hơn, mời họ đi ăn cơm".

"Xa như thế, anh lại bận nữa."

Ánh mắt anh lộ vẻ quyết liệt, "Nếu anh thường xuyên ở Bắc Kinh thì sao?".

Khánh Đệ bất chợt buông đũa.

"Nói thường xuyên ở thì không thể, thường xuyên đến thì có lẽ khả quan hơn. Anh đang định nhân lúc giá nhà chưa cao lắm, mua hai căn hộ. Sang năm là Thế vận hội Olympic, bà ngoại từ khi sinh ra tới giờ vẫn chưa có cơ hội chứng kiến cảnh tượng ấy."

Nếu như chỉ vì Thế vận hội, anh hoàn toàn có thể đặt khách sạn giống như bây giờ. Hai năm nay có rất nhiều người rời quê đến Bắc Kinh mua nhà đầu tư bất động sản. Có lẽ anh đang muốn bắt kịp trào lưu không chừng. Khánh Đệ lý giải như thế, nhưng rõ ràng ý nghĩa của cái nhìn chăm chú kia chẳng khác nào bộ dạng anh ngày trước khi nói "Căn hộ xem buổi chiều em có thích không? Thích thì mình mua".

Anh che giấu nỗi lòng, Khánh Đệ chỉ thoáng nghĩ đã hiểu ngay. "Vậy lần này anh đến là có ý định mua nhà?"

Khương Thượng Nghiêu thoáng ngượng ngùng, do dự đáp: "Anh mua từ năm ngoái rồi, gần Đông Trực Môn. Ngày mai đi nhận nhà".

Thấy Khánh Đệ ngạc nhiên, anh vội vàng giải thích: "Năm ngoái đi cùng bạn nên tiện thể mua luôn, khi ấy anh chẳng nghĩ nhiều, chỉ thấy ở đó gần chỗ em nên cũng tốt. Ngày mai đến, nếu em thích, chúng ta sẽ chọn hai căn".

"Khương Thượng Nghiêu, những lời anh nói trước sau rất mâu thuẫn. Còn nữa, mua nhà mà giống như mua rau vậy, giá nhà vì những người như các anh mà bị thách cao đấy."

Không rõ cô đang giận hay đang trêu mình, anh chăm chăm nhìn cô. Thấy người yêu cười, anh mới thở phào nhẹ nhõm, bất lực nói: "Năm ngoái mấy lần đến Bắc Kinh, vừa muốn gặp em, lại sự làm em giận, vì anh quá để ý nên luôn mắc sai lầm".

Ngày ấy nếu không phải anh cố ý muốn giấu, thì đâu đến nỗi cô phải nghi ngờ? Khánh Đệ nghịch nghịch mấy hạt cơm trong bát điềm đạm nói: "Thực ra không cần phải lo lắng gì cả, cứ làm việc của anh đi, thật lòng hay giả tạo em có thể phân biệt được".

"Anh hiểu."

Ăn xong, hai người xuống lầu đi tản bộ. Khánh Đệ nhắc đến tin em gái báo, "Nhiếp Nhị bị bắt rồi ạ?".

Bước bên cạnh cô, anh Iiếc mắt sang nhìn một cái, sau đó gật đầu.

Chỉ trong cái nhìn thoáng qua đó, cô cũng cảm nhận được niềm vui vẻ, đắc ý của anh. Khánh Đệ dừng bước, quay người nhìn thẳng vào mắt anh, "Là anh làm phải không?".

"Là hắn tự làm tự chịu. Có nhân tất có quả, anh chẳng qua chỉ đào một cái hố trên đường hắn đi mà thôi, tiện thể trước khi hắn tới miệng hố ngáng chân hắn một cái." Nói tới chuyện không liên quan gì đến vấn đề tình cảm, anh lập tức đắc ý vênh vang, bộ dạng điềm tĩnh thản nhiên cũng không thể ẩn mất nụ cười ác ý cố tình che giấu kia.

Khánh Đệ vô cùng tò mò.

"Hắn ta mở ra các trạm kiểm tra đặt khắp Vấn Sơn để kiếm tiền, dẫn tới tranh chấp, vừa hay bị Bí thư Ba Tư Cần bắt gặp."

Chẳng trách mấy hôm trước anh còn lấp lửng nói với cô mấy hôm nữa sẽ có kết quả. "Nhưng hình như nhìn anh không được vui lắm thì phải."

"Cái giá phải trả quá cao." Đã mười năm trôi qua, những thứ bị mất, bỏ lỡ khó có thể đếm hết.

Trong sự im lặng, hai người đi tới tận đường lớn, sau đó quay người trở về. Họ quay sang nhìn nhau, rồi cùng nhớ lại cảnh tượng khi tản bộ trong rừng phong năm đó ở Dã Nam. Những ký ức mà họ có đã ăn sâu bám rễ trong số mệnh của mình. Đây là bản hợp đồng mà người khác không sao phá bỏ được.

Khánh Đệ tiễn anh xuống lầu, mắt anh hiện rõ vẻ lưu luyến, "Sáng mai anh đến đón em".

Cô gật đầu, nói: "Chuyện nhận nhà em cũng không hiểu, em đi cùng anh xem thôi, nhưng…".

Khương Thượng Nghiêu hiểu nửa câu sau cô muốn nói gì. Ý Khánh Đệ là quan hệ của hai người vẫn chưa tới bước cùng đi mua nhà. Lòng anh nén tiếng thở dài, song không dám quá vội vã, thận trọng nói: "Giá nhà nhất định sẽ còn tăng, coi như một khoản đầu tư thôi. Em đi giúp anh tham khảo, mắt chọn đồ của phụ nữ bao giờ cũng tốt hơn đàn ông".

Giọng nói dịu dàng của anh khiến Khánh Đệ không nỡ từ chối, bèn mỉm cười đáp: "Vậy được, có điều em phải về sớm, chiều còn đi giao hàng".

Cửa hàng Online trên Taobao của Chu Quân không biết trả lương cho cô bao nhiêu, Khương Thượng Nghiêu buồn bã nghĩ.

Đang nghĩ đến tấm thẻ tín dụng đưa cho cô chắc cô sẽ chẳng dùng, thì Khánh Đệ nhắc, "Tiền anh để chỗ em, em sẽ giữ giúp anh. Anh cũng nói có dự phòng thì đỡ lo lắng, giữ đấy nếu sau này cần anh cứ nói, em sẽ đưa cho anh".

"Cái đó anh dự phòng cho em mà."

"Em chẳng có nhiều khoản để chi tiêu, học phí cũng tiết kiệm được rồi. Nhưng anh, đừng chỉ biết phăm phăm tiến về phía trước, thỉnh thoảng cũng nên ngoảnh lại nhìn đằng sau chứ." Cô do dự rồi bổ sung thêm, "Đừng để giống như Nhiếp Nhị".

Cảm giác hối hận vì có được mà không biết trân trọng một lần nữa lại dâng lên trong lòng anh. Nhìn vào đôi mắt đầy quan tâm của cô, Khương Thượng Nghiêu nghẹn giọng nói: "Được".

Vào nhà, Khánh Đệ trả lời mấy tin nhắn hỏi hàng trên mạng, sau đó cầm di động trên bàn lên xem, có cuộc gọi nhỡ của Tần Thạnh. Cô bấm số gọi lại cho anh, một lúc lâu sau đối phương mới nhấc máy, vừa mở miệng đã giải thích, "Buổi chiều phải họp tới tận tối, chúc mừng em trước đã. Hôm nay thế nào?".

"Cũng được ạ. Phải cảm ơn anh nhiều, sự tự tin của anh đã truyền sang em, khi vấn đáp em cũng không căng thẳng lắm, phát huy khá tốt."

"Chắc chắn sẽ có tin tốt."

"Cũng khó nói, tiếp tục đợi đến tháng Sáu có thông báo thôi. Qua năm cửa cửa chém sáu tướng (1), người em cũng bải hoải rồi. Còn anh? Đến Vấn Sơn đã mấy hôm rồi, cảm giác thế nào?"

"Mỗi ba ngày thôi mà, từ sáng đến tối tiếp đãi quan chức thành ủy, đang định tối nay ra ngoài xem phố xá dân cư thế nào."

"Chắc ba ngày nay anh bận lắm, chú ý sức khỏe."

Tần Thạnh hiểu ý cô muốn nói, ha ha cười, "Em cũng nghe được tin rồi à?".

(1)Qua năm cửa chém sáu tướng: Khắc phục khó khăn trùng trùng.

Tin tức về Nhiếp Nhị có thể truyền xa với tốc độ chóng mặt như thế, có thể thấy người này ở Vấn Sơn danh tiếng xấu xa tới mức nào.

Tần Thạnh được Bộ trưởng Bộ Tổ chức Bành Ngu tháp tùng tới Vấn Sơn nhậm chức. Ngày đầu tiên anh đã mẫn cảm nhận ra sự thay đổi nho nhỏ của giới chính trị ở Vấn Sơn.

Trong cuộc họp, sau khi Bành Ngu đọc quyết định bổ nhiệm, tiếng vỗ tay vang lên rào rào, nhưng Tần Thạnh vẫn thấy được rất rõ sự căng thẳng của bầu không khí ấy. Tương ứng với nó chính là đối tác của anh, vẻ mặt nghiêm túc không dao động của người nổi danh khắp Vấn Sơn - Ngụy Kiệt.

Trong thời gian ngắn phải nhanh chóng gây dựng uy tín, sớm tạo thành tích, đây chính là mục tiêu của anh, nhưng cũng không thể quá nóng vội. Đối nội, anh đã gặp gỡ và nói chuyện với từng cấp dưới một, hiểu về quan hệ nhân sự. Đối ngoại, anh định sắp tới sẽ đến thăm khắp bốn hạt bảy trấn của Vấn Sơn, kết hợp với tình hình thực tế để đưa ra kế hoạch phát triển kinh tế toàn diện nhất.

Còn đối với vụ án phạm tội có tổ chức của đám lưu manh xảy ra ở Vấn Sơn mấy hôm trước khi anh đến nhậm chức, trong vài cuộc họp Tần Thạnh cũng không khinh suất nhắc tới. Trước khi tới đây, anh đã được nhắc nhở về tình hình phức tạp của Vấn Sơn. Trước khi hiểu rõ nội tình, ăn nói ngông cuồng hành động bừa bãi chỉ khiến anh rơi vào thế bị động.

Tiếp theo đó, anh cùng thư ký và lái xe tiến hành điều tra chính thức. Rất nhiều người khoanh tay đứng nhìn, muốn xem xem anh có thể tạo được thành tích gì.

Xuống tới địa phương, Tần Thạnh mới thấu hiểu sâu sắc nỗi khó xử của quan chức địa phương. Muốn đạt đến trình độ có lệnh thì làm hễ cấm thì dừng, cán bộ ban ngành phải phối hợp rất chặt chẽ, cần lấy uy tín làm cơ sở. Anh là thị trưởng thành phố quản lý việc xây dựng kinh tế và phát triển thành phố, không giống với bí thư chỉ có trách nhiệm quản lý nhân sự. Muốn lập uy chỉ còn cách duy nhất là phải tạo được thành tích thực tế.

Vì vậy, sau khi kết thúc điều tra quay lại thành phố, anh liền chủ động mời Diệp Thận Huy đến Vấn Sơn để khảo sát lần nữa.

Cái gọi là khảo sát chẳng qua cũng là lấy cớ với người ngoài, công cuộc nghiên cứu khảo sát nguồn tài nguyên kim loại ở Vấn Sơn của Kim An đã kết thúc từ lâu, chỉ đợi thời cơ thích hợp là vào, chính thức tiến hành dự án.

Khi Diệp Thận Huy đến Vấn Sơn đã là cuối tháng Tư. Đại ý cũng đã thảo luận qua điện thoại rất nhiều rồi, lần này chỉ là đến để bàn vào chi tiết. Luận về quan hệ riêng, hai người như tri kỷ tâm đầu ý hợp. Nói về lập trường, Diệp Thận Huy trước sau vẫn là người làm ăn, không thể không tính toán thiệt hơn.

Trong bàn tiệc, nhắc đến tình hình hiện tại của Vấn Sơn, Diệp Thận Huy rất thích thú. "Tên họ Nhiếp kia quả có cái móc câu bằng vàng, phạm vi liên lụy quá rộng. Thế cục hễ loạn, dù sống hay chết, cũng do hắn quyết định. Có lẽ thời gian này không ít người vì hắn mà mất ăn mất ngủ. Ba Tư Cần giương cung nhưng không bắn, kê gối nằm chờ, thủ đoạn này được lắm."

Quen biết bao nhiêu năm, rất nhiều việc đã chứng minh kiến giải chính trị và con mắt độc đáo của Diệp Thận Huy, Tần Thạnh hoàn toàn chẳng nghi ngờ gì về phân tích của anh ta, lúc này nghe vậy liền gật đầu tán đồng: "Đã có người mất kiên nhẫn bắt đầu hành động rồi. Tôi là người trung lập, không hiểu rõ tình hình đương nhiên cũng không tiện bày tỏ thái độ. Vừa hay gặp lúc có thể quan sát những thế lực lớn của thành phố. Cơ hội đến, tôi sẽ nhổ cỏ tận gốc. Cục diện thế này có vẻ như không dễ xử lý, thực tế đối với tôi chỉ có lợi mà chẳng có hại".

Dứt lời có chút băn khoăn, Tần Thạnh trầm ngâm nói một mình, "Có điều không hiểu lắm về động cơ của Bí thư Ba, hoàn toàn có thể hoãn khoảng nửa năm, hà tất phải đưa tôi vào tình cảnh này? Mà nếu có lòng tặng tôi cơ hội, thì trước đó sao lại giữ chặt vị trí của Ngụy Kiệt không chịu buông tay? Lẽ nào là trùng hợp?".

Đều là người thông minh, không cần phải nói quá lộ liễu. Diệp Thận Huy đã hiểu ý sâu xa trong đó. Nếu chậm khoảng nửa năm nữa, không chỉ hệ thống của Ngụy Kiệt sẽ vì chuyện này mà hao binh tổn tướng, trong tình huống không rõ ràng như thế mà đẩy Tần Thạnh vào, tiếp những cấp dưới gần gũi với Ngụy Kiệt có khả năng Tần Thạnh cũng sẽ bị kéo vào, rồi mất mặt theo.

Lúc này, Ba Tư Cần ra mặt để thu dọn cục diện, thì đúng là bội thu. Nếu đúng như thế, thực sự một mũi tên trúng hai đích, diệu kế.

Nhưng biết ngay từ đầu thế này, có thể dự đoán được tương lai gần, Vấn Sơn sẽ trống rất nhiều vị trí. Tần Thạnh lúc này chỉ cần ngồi im quan sát biến động, muốn đợi cơ hội thuận tiện để củng cố thế lực. Hành động ấy của Ba Tư Cần chẳng nghi ngờ gì chính là muốn mở một cánh cửa rộng cho Tần Thạnh bước vào.

Theo lý mà nói, Ba Tư Cần vẫn là cao thủ trong chốn quan trường, không thể làm việc thiện mà chẳng

màng báo đáp, nhưng sự thật là thế. Dù hai người đều là những người thích ứng với tình hình, sau khi biết rõ nguyên nhân sâu xa, cũng không tìm được cách giải thích nào hợp lý.

Diệp Thận Huy cười vui vẻ, "Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa. Đang định giới thiệu cho anh làm quen với một người, rắn đầu đàn của Vấn Sơn, thông minh nhanh nhẹn, có tầm nhìn xa. Là một nhân vật đấy".

Có được những lời khen của Diệp Thận Huy, người này quả thật không đơn giản. Tần Thạnh thoáng kinh ngạc, lòng dấy lên cơn hiếu kỳ.

"Anh ta là Khương Thượng Nghiêu, hiện đang làm tổng giám đốc của Công ty Than luyện cốc Vấn Sơn thuộc tập đoàn năng lượng tỉnh. Dự án xây dựng nhà máy gang thép của Kim An, tôi thấy anh ta có hứng thú đấy."

Tần Thạnh bất giác mỉm cười: "Tứ ca, thật trùng hợp. Mười nhân tài được bầu chọn trong tỉnh, anh ta cũng thuận lợi trúng tuyển, mấy hôm trước tôi đã gặp trong báo cáo thực tế".

Lần này đến Tế Tây, Diệp Thận Huy vẫn đang quanh quẩn ở Nguyên Châu. Anh ta có vài mối quen biết cần phải thăm hỏi, đặc biệt là ông bố vợ Phó Khả Vi. Khương Thượng Nghiêu có lòng muốn kết giao, huống hồ còn có một nhân vật quan trọng khác nữa, nên anh lập tức nhận lời mời của Diệp Thận Huy.

Ba người đặt phòng trong nhà hàng khá riêng tư ở Nguyên Châu. Nhà hàng này Khương Thượng Nghiêu từng giới thiệu cho Phó Khả Vi. Khi ấy Chủ tịch hội đồng quản trị Phó khen ngợi không ngớt, nên đã giới thiệu cho Diệp Thận Huy.

Biệt thự kiểu cũ ở ngoại ô thành phố, năm dãy với hơn chục căn hộ nhỏ, hai mặt giáp đường, hai bên treo đầy lồng đèn đỏ mô phỏng các khu nhà vườn ngày xưa. Diệp Thận Huy đặt khu rộng nhất, bữa tiệc bày ở lầu chính.

Khương Thượng Nghiêu lên Phú Xuân Đường ở lầu hai, từ xa Diệp Thận Huy đã giơ tay, đi về phía cầu thang nghênh đón, "Tiểu đệ, nửa năm không gặp, càng thêm anh tuấn".

Vì mối quan hệ với Phó Khả Vi, nửa năm nay hai người thường xuyên liên lạc, nên thân thiết hơn trước một chút. Khương Thượng Nghiêu khiêm tốn đáp lại mấy câu. Nghe thấy dưới lầu có tiếng người, Diệp Thận Huy mỉm cười nói, "Giới thiệu cho cậu một người bạn tốt, cũng là quan phụ mẫu của chúng ta".

Hai người xuống lầu, vừa hay gặp nhân viên phục vụ mặc quần hoa màu xanh lam đang đưa Tần Thạnh vào trong phòng. Tần Thạnh quay sang nhận lỗi với Diệp Thận Huy, "Tứ ca, phải phiền anh đích thân xuống lầu nghênh tiếp, thật không dám".

Diệp Thận Huy lại tiếp tục một màn giới thiệu. Khi Khương Thượng Nghiêu và Tần Thạnh bắt tay nhau, một người nói, "Khương tổng, lần trước gặp nhau vội vội vàng vàng, quả thật đáng tiếc". Người kia đáp, "Thị trưởng Tần, mấy hôm trước đã được đọc qua về dự án phát triển thành phố của anh trên báo, có một lãnh đạo tài giỏi mưu lược như anh, thật là phúc của Vấn Sơn".

Kiểu báo cáo này nhiệm kỳ thị trưởng nào cũng phải làm một lần, có làm được hay không chẳng ai thật lòng quan tâm căn vặn. Nhưng, báo cáo năm nay của Tần Thạnh lại gây chấn động không nhỏ do những đề mục anh đề ra quá lớn. Khương Thượng Nghiêu đọc kỹ mấy lượt, trong đó có mấy dự án mang tính mục tiêu khiến anh phải trầm trồ khen ngợi. Còn việc có làm được hay không, suy nghĩ của anh và người khác không giống nhau lắm. Vị thị trưởng mới nhìn rất có học thức trước mặt anh đây lại được sự trợ giúp đắc lực của Diệp Thận Huy, chắc chắn thế lực ẩn chứa đằng sau khiến người ta phải kinh ngạc. Phác thảo kế hoạch phát triển của thành phố cấp huyện như Vấn Sơn, đối với người của tầng lớp nào cũng đều không phải là vấn đề quá khó.

Nhận thấy thành ý trong câu nói của anh, khóe miệng Tần Thạnh cười thêm sâu.

Trên lầu Phú Xuân Đường, hai vòng đèn lồng treo trong và ngoài đều được thắp sáng rực rỡ, quanh chiếc bàn tròn chỉ có ba người, lúc thì thầm trò chuyện, khi lại phá lên cười vui vẻ.

Vẫn nghe "Binh như thế nước, nước lại vô định", chính vì vậy luôn cần mở rộng các mối quan hệ. Trên thương trường, đạo lý cũng đơn giản như thế.

Xem ra tình hình phát triển trước mắt không tồi. Việc kinh doanh của Công ty Than luyện cốc đang dần ổn định và phát triển, Phó Khả Vi tuổi trẻ tài cao, lại có Ba Tư Cần hậu thuẫn, ông đi lên từ công ty năng lượng, bước sang một trang mới đáng trông đợi hơn. Sau khi ông đi, ai đến tiếp nhận, sự ủng hộ như thế nào, đều là vấn đề sớm muộn gì cũng phải suy nghĩ.

64. Tập 2 - Chương 64

Trứng gà của Khương Thượng Nghiêu không thể đặt cả vào một chiếc giỏ. Như vậy, việc Tập đoàn Kim An chuẩn bị thực hiện dự án xây dựng nhà máy sản xuất thép hình là một cơ hội quá tốt, dù sao cũng có mối quan hệ với Cục trưởng Cục vận tải Mạnh Thời Bình mà không dùng, thì thật lãng phí tài nguyên.

Anh cũng đã lấp lửng tiết lộ ý đồ của mình với Diệp Thận Huy, bước tiếp theo chỉ cần khi tiếp xúc lôi quan hệ với Mạnh Thời Bình ra làm nhành ô liu, Khương Thượng Nghiêu tin dù bất cứ người nào cùng sẽ không từ chối một khách hàng lớn như thế.

Trên tầng hai, gió mát không khí thoáng đãng. Phóng tầm nhìn ra ngoài, phía xa là những đường cong uốn lượn nhấp nhô của sườn núi. Những người ngồi trong bàn tiệc đều là người có thơ có họa, một đêm trăng thế này, đương nhiên họ nói chuyện phong nguyệt rồi.

Từ phong cảnh kinh thành đến phong cảnh gần Vấn Sơn, đề tài dần chuyển hướng, họ nói về vấn đề trị an ở Vấn Sơn gần đây. Với địa vị của Tần Thạnh, đương nhiên không thể thảo luận vấn đề này một cách sâu sắc trước mặt Khương Thượng Nghiêu, chỉ mỉm cười nghe Diệp Thận Huy và Khương Thượng Nghiêu bàn tán về những tin đồn liên quan tới Nhiếp Nhị.

Khi Khương Thượng Nghiêu vô tình nhắc đến một vụ án từ sáu năm trước, sắc mặt Tần Thạnh nặng nề. Sáu năm trước, một người thanh niên bị người của Nhiếp Nhị chém đứt nửa cánh tay. Nghe nói anh rể của người bị hại là một phó cục trưởng Cục kiểm toán thành phố Vấn Sơn. Vị phó cục trưởng đó một tháng trước khi vụ án khởi tố đã bị cách chức vì một lá đơn tố cáo.

"Chỉ là tin đồn thôi không đủ tin. Có điều Nhiếp Nhị bị bắt, nhân dân thành phố Vấn Sơn đương nhiên vỗ tay sung sướng rồi." Khương Thượng Nghiêu nói.

Tàn tiệc, trên xe Diệp Thận Huy hỏi về cảm nhận của Tần Thạnh. Thị trưởng Tần suy nghĩ hồi lâu, rồi trả lời đơn giản, "Phức tạp".

Diệp Thận Huy cười, "Phần trò chuyện sau đó như có thâm ý, không chừng là quà mừng gặp mặt".

Tần Thạnh khẽ gật đầu.

Sau khi lên xe, Khương Thượng Nghiêu chìm vào dòng suy nghĩ. Ba lá thư tố cáo của Lưu Trung Hán đã được gửi đi hơn một tháng rồi, lại như đá ném xuống biển. Anh cũng biết chẳng có kết quả nhanh được, nhưng vung nồi Vấn Sơn đã mở rồi, không có khả năng nắp sẽ được đậy lại. Hôm nay nhắc tới Lưu Trung Hán trước mặt Thị trưởng Tần, một là muốn ngấm ngầm nhắc Ba Tư Cần, khiến ông phải máy mắt cắn môi; hai là lợi dụng cơ hội ban ơn cho người khác. Anh không tin, trước sự hấp dẫn của quyền lực, có ai lại không muốn nắm đuôi tóc của đối thủ cạnh tranh.

Xe tới gần khách sạn quốc tế Long Thành, Khương Thượng Nghiêu gọi điện cho Trạch Trí, cô ta đang ở spa trên tầng năm.

Sau khi Khánh Đệ bỏ đi, biết rõ cô không nhìn thấy, nhưng Khương Thượng Nghiêu vẫn ra sức né tránh, cố gắng không ở riêng với Trạch Trí trong một căn phòng. Nghe Trạch Trí ậm ừ đáp lại mấy câu, Khương Thượng Nghiêu lên tầng hai vào quán bar kiểu Mỹ. Anh ngồi xuống, tiện tay với một cuốn tạp chí, vừa xem vừa đợi Trạch Trí xuống.

Chẳng lâu sau Trạch Trí gọi điện lại, nghe nói về buổi gặp tối nay của anh, cô ta cay độc, "Đường của anh mở rộng ngày càng nhanh đấy".

"Lo gì chứ? Đường của tôi có rộng tới đâu cũng sẽ chẳng quên phần cô. Không tin không được, cô thấy tôi làm việc không nghĩa khí bao giờ chưa?"

Việc kiểm soát dục vọng của con người Trạch Trí rất mãnh liệt, gần đây do tuổi cũng nhiều, nên mới kìm nén đôi chút, nhưng thỉnh thoảng vẫn để lộ bản tính.

"Ồ, lần nào cũng thế, bắt đầu lại nói chuyện đạo lý to tát với tôi đây."

Không buồn tranh cãi với cô ta, Khương Thượng Nghiêu lật cuốn tạp chí, hờ hững hỏi: "Nói nghe xem, Tần Thạnh này xuất thân thế nào?". Cũng chỉ lớn hơn anh mấy tuổi mà thôi, nhưng hành động lời nói của Tần Thạnh đều có tác phong của con nhà quyền thế, tài năng phát tiết từ bên trong.

"Nghe nói từ Bắc Kinh đến, có thế lực đấy." Trạch Trí cũng hiểu kỳ như anh, "Tôi hỏi bố tôi là thế lực nhà anh ta thế nào, bố tôi không chịu nói, nói không chừng ông cũng chẳng biết ấy chứ".

Nếu sự cẩn thận của Trạch Đồng Hỷ vì nguyên tắc thì còn tốt. Song, nếu đến Trạch Đồng Hỷ còn không biết lai lịch của anh ta, thì cho thấy người chống lưng của thị trưởng mới này chắc chắn không bình thường như những người khác. Trạch Trí lại cho rằng khả năng ấy rất buồn cười, nói xong liền phá lên cười ha hả. "Có thể có thế lực gì chứ? Cán bộ cao cấp bị điều xuống thành phố cấp huyện làm thị trưởng, nghe thị trưởng thì oai, nhưng thực chất đang ngấm ngầm giáng chức?"

Khương Thượng Nghiêu bắt đầu nghiên cứu sơ yếu lý lịch của Thị trưởng Tần. Trước khi về Vấn Sơn, cấp bậc hành chính của Tần Thạnh từ sở trưởng tới cán bộ cao cấp. Theo lý mà nói, cán bộ cao cấp đến một thành phố như Nguyên Châu làm phó thị trưởng thường vụ cũng được mà.

"Thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi bò, thị trưởng một thành phố cấp huyện dù không cao, nhưng dễ tạo được thành tích hơn phó thị trưởng của thành phố cấp tỉnh." Tự đặt mình vào vị trí này mà nghĩ, nếu là Khương Thượng Nghiêu anh, anh cùng không muốn làm cái chức quan trong thường vụ chỉ có quyền giơ tay biểu quyết mà không được quyền phát ngôn kia.

Từ đó cho thấy, Thị trưởng Tần thật sự là người có chí. Điều khiến người ta không thể xem thường là, Diệp Thận Huy vì tân thị trưởng mà bỏ ra hàng trăm tỷ đầu tư vào Vấn Sơn. Có điều, những suy nghĩ này chẳng cần mang ra thảo luận với Trạch Trí.

"Cô chỉ nói thế thì xong rồi, không có tin tức nào giá trị cả."

"Anh tưởng tôi thích đi nghe ngóng à? Làm việc thì tìm tôi, giao tiếp với tầng lớp lãnh đạo cấp cao thì lờ tôi, tôi được anh trả bao nhiêu nhỉ?"

Khương Thượng Nghiêu muốn nói "Đại tiểu thư, mỗi năm tôi bỏ không ít tiền cho cô đâu", nhưng đành nhẫn nhịn, chuyển sang chuyện khác, "Nhân lúc Diệp tổng ở Nguyên Châu, thời gian này tôi sẽ bàn đến việc hợp tác xây dựng nhà máy gang thép, tiền bạc phiền cô chạy tới chỗ Tạ Tín Dương một chuyến rồi".

"Thế còn Thống đốc Hà thì sao?"

Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm, ném cuốn tạp chí trong tay xuống bàn, "Chỗ Thống đốc Hà…". Còn chưa nói xong, anh bỗng như phát hiện thi thể của người ngoài hành tinh trước cửa nhà mình, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc và thăm dò, từ từ áp mặt xuống nhìn khuôn mặt trên trang bìa tờ tạp chí. Ngay lập tức anh mím chặt môi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trên bìa tờ tạp chí, người phụ nữ nude tóc nhuộm màu bạch kim buộc chặt, môi đỏ rực làm nền cho đôi mắt đen sâu như hồ nước. Cô đứng nghiêng người, eo thon hông nở. Khương Thượng Nghiêu không dám tin vào mắt mình, ánh mắt trượt dần từ phần đường cong xuống, dừng lại trên hõm lưng nơi anh đã từng hôn lên đó không biết bao nhiêu lần.

Không thể nhẫn nhịn được, anh đột nhiên đứng bật dậy.

"Khương Thượng Nghiêu!" Giọng Trạch Trí vang lên trong di động như có như không. Khương Thượng Nghiêu thuận tay tắt máy, cầm cuốn tạp chí đến giá để. Cũng may, chỉ có cuốn này mà thôi. Anh lại lần

nữa tức giận nhìn vào tấm ảnh trên trang bìa, nhưng không tìm thấy tên Khánh Đệ. May mắn, xấu hổ, phẫn nộ, những cảm giác kia chẳng khác nào những mũi kim xoáy sâu vào tim anh, anh cố gắng giữ bình tĩnh, khuôn mặt co rút.

Người phụ nữ này! Người phụ nữ này!

Quầy bar của khách sạn Long Thành bình thường thu phí khá cao nên khách không nhiều. Bầu không khí vắng lặng, tiếng dương cầm du dương. Khi Khương Thượng Nghiêu lật tìm tạp chí, do dùng sức quá mạnh, khiến giá tạp chí đổ về phía lan can sắt, những tiếng động chát chúa vang lên, thu hút ánh mắt của bao nhiêu người. Nhân viên phục vụ quay sang nhìn nhau, rồi mở to hai mắt nhìn Khương Thượng Nghiêu ở tầng hai đang nổi giận với cái giá đựng tạp chí. Anh căm hận chửi một tiếng, tức giận đùng đùng lao ra khỏi quầy bar, tiện thể cầm luôn cuốn tạp chí đó.

Bị đeo cái mác hư danh là trợ lý, nhiệm vụ của Lưu Đại Lỗi chính là làm những việc chạy đi chạy lại, không mệt nhọc nhưng rất lắt nhắt.

Hơn một tháng gần đây ở lại Vấn Sơn cùng lão đại bận tới đầu bù tóc rối, hôm nay cậu ta mới được về Nguyên Châu. Lưu Đại Lỗi tắm rửa thay quần áo chuẩn bị đi hẹn hò với cô bé sinh viên của mình. Tâm trạng đang vui vẻ, ai ngờ chỉ một cú điện thoại đã kéo cậu ta xuống dưới lầu.

Trong thang máy, đoán chừng qua giọng của lão đại, Lưu Đại Lỗi biết ngay là có việc, vào trong xe thoáng nhìn, quả nhiên đúng thế. Bộ dạng lão đại giống hệt lần trước khi lên kế hoạch bắt cóc con trai cả của Nhiếp Nhị, hung hăng tức tối, ánh mắt đằng đằng sát khí như muốn cắt thịt người ta.

Lão đại lạnh lùng dặn dò, "Tiểu Đặng đưa tôi đến Bắc Kinh, cậu ở lại đây, ngày mai về Vấn Sơn tìm quanh xem, có cái này thì mua hết về cho tôi", nói rồi đưa cho cậu ta một cuốn tạp chí dày cộp.

Lưu Đại Lỗi trong lòng hoài nghi, liếc mắt nhìn Tiểu Đặng một cái, Tiểu Đặng cũng nghệch ra chẳng hiểu gì. Lưu Đại Lỗi không dám hỏi thêm một câu, bèn đưa tay chuẩn bị đón lấy, không ngờ giữa chừng lão đại lại thay đổi ý định, thu tay về.

Thật không muốn đưa tấm ảnh nude của cô cho bất kỳ người đàn ông nào, nhưng cứ nghĩ đến cảnh không biết bao nhiêu kẻ cầm thú dưới gầm trời này đã được nhìn, thậm chí còn… Khương Thượng Nghiêu gõ gõ ngón tay vào đầu Khánh Đệ trong bức ảnh, lòng như muốn bốc hỏa. Anh lại nhìn bức ảnh trang bìa, rồi nói với Lưu Đại Lỗi, "Cậu hỏi người ta mua cuốn tạp chí Bazaar số tháng Ba là được rồi".

Lần này nhìn mới nhận ra bức ảnh có chút huyền diệu. Trước đó trong quán bar ánh đèn mờ ảo, màu sắc không được thật lắm, vừa nhìn mặt đã biến sắc, nên Khương Thượng Nghiên bỏ qua quá nhiều chi tiết. Lúc này, ánh đèn trong xe chiếu thẳng vào những đường cong tuyệt mỹ kia, anh mới nhận ra người trong ảnh không phải nude hoàn toàn, mà đang mặc chiếc váy dài màu vàng không ra màu vàng, màu đất chẳng phải màu đất, không biết màu gì mà giống da người đến thế. Có điều, mặc vào hay không mặt cũng chẳng khác nhau là mấy, hai dây váy trên vai mỏng manh, phía sau gáy khoét hình chữ V rất sâu, để lộ nửa lưng ngọc ngà, thiếu chút nữa thì nhìn thấy cả hõm lưng gần hông.

Liếc mắt thấy sắc mặt anh hết xanh lại đen, trong vài giây lửa giận như bốc thêm ngùn ngụt, Lưu Đại Lỗi bất giác nuốt nước miếng, băn khoăn hỏi: "Ba… Ba gì cơ?".

Khương Thượng Nghiêu bị sự lắp bắp kia làm cho nghẹn ngào nói không ra lời, thẳng tay đưa cho cậu ta cuốn tạp chí. Phản ứng của Lưu Đại Lỗi hoàn toàn ngược với anh, mắt mở to, tặc lưỡi, "Trời ơi, cô gái này thật mê hồn…".

Còn chưa nói xong câu, Tiểu Đặng áp sát lại gần định nhìn bỗng kêu lên thảm thiết, trán bị vỗ một phát, ngay sau đó là chân lao tới. Lưu Đại Lỗi phản ứng thần tốc, lùi về sau áp sát cửa, cú đá đó hướng về phía ghế phụ.

"Mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ rồi hẵng nói!" Lưu Đại Lỗi thần sắc còn chưa ổn định, lại cầm cuốn tạp chí lên, lần này nhìn thì hỏng rồi! Cậu ta trợn mắt cứng miệng, ngay sau đó liếc liếc lão đại với anh mắt như không thể tin nổi. "Anh Khương… đây… đây đúng là…"

"Đừng nói vớ vẩn nữa. Ngày mai hãy làm việc tôi dặn, tốt nhất nếu có thể thì thu gom cả ở Nguyên Châu nữa. Tôi không thể bỏ mặc cô ấy như thế."

Lưu Đại Lỗi tức tối, đấm ngực thùm thụp, căm hận nói: "Đương nhiên rồi! Nếu rơi vào tay kẻ háo sắc thì tưởng tượng thế nào? Anh Khương, anh yên tâm, chuyện này cứ giao cho em!".

Khương Thượng Nghiêu trừng mắt nhìn cậu ta mấy giây, rồi bất lực xua tay đuổi xuống xe. Sau khi chiếc xe biến mất ở đại lộ, Lưu Đại Lỗi không thể tự chủ được cầm cuốn tạp chí lên nghiêm túc ngắm nghía một lượt, hồi lâu mới tiếc nuối than: "Chị dâu chỉ kém ở phần ngực, nếu thêm được hai lạng thịt vào đó thì… khụ khụ khụ".

Người con gái này, sau khi rời khỏi Vấn Sơn chẳng còn ngoan ngoãn hiền thục nữa, mặc chiếc áo len thì lộ nửa cánh tay, cái thứ ôm chặt đôi chân dài chẳng biết nên gọi là tất hay là quần đây, mái tóc dài đen mượt mà như thế mà cắt xoẹt cái thành ngắn ngủn, còn uống rượu với bạn nam sống cùng nhà, lại đi chèo thuyền thưởng hoa với đàn ông, giờ lại còn…

Trước đó, Khương Thượng Nghiêu không kịp suy nghĩ về việc tại sao ảnh của Khánh Đệ lại xuất hiện trên bìa tạp chí, giờ anh đã hiểu. Chắc chắn có liên quan tới anh bạn cùng nhà Chu Quân kia!

Khương Thượng Nghiêu ngồi dựa vào thành ghế nhắm mắt như ngủ, trong cơn tức giận suy nghĩ của anh lại lang thang tới chỗ bức ảnh. Đối với cơ thể mà anh nhắm mắt anh cũng vẽ ra được từng đường cong ấy, anh thậm chí còn có thể hồi tưởng lại cảm xúc của mình trên từng bộ phận của cơ thể ấy.

Mỗi phân mỗi tấc trên đó đều là của anh! Đều là của anh!

Đi được nửa đường, Khương Thượng Nghiêu dần hạ hỏa. Nhớ lại thời gian đầu khi Khánh Đệ đến Dã Nam công tác, thần sắc vui tươi, mỗi hành động mỗi bước chân đều tràn đầy sức sống và nét tươi trẻ. Khi ấy cách nhau một tấm kính trong phòng thăm người thân, qua nụ cười vu vơ tùy hứng của cô, anh cũng có thể mạnh mẽ cảm nhận được sự tự tin và kỳ vọng vô cùng lớn của cô dành cho tương lai.

Chính tinh thần ấy đã có sức tác động khiến tâm hồn anh được sống lại, và dẫn dắt nó từng bước từng bước ra khỏi bùn lầy.

Nhưng, cùng với mỗi bước thăng tiến trong sự nghiệp của anh, những sắc màu vui tươi trong ánh mắt cô cũng ngày càng nhạt phai.

Đúng như những gì cô từng nói khi chia tay, họ đang theo đuổi hai con đường khác nhau. Đối với cô mà nói, rời khỏi Vấn Sơn là một sự giải phóng, giống như được giải thoát. Nếu cuộc sống lúc này chính là phong cảnh trên con đường tương lai mà cô đã kỳ vọng có thể khiến cô vui vẻ, thì anh cũng sẽ nhượng bộ khắc phục.

Như đã từng hứa với cô, anh sẽ đồng hành cùng cô suốt chặng đường đời.

Gặp được Chu Quân cũng là nửa đêm. Sau khi tự giải tỏa cho mình, cơn phẫn nộ trong anh đã giảm bớt, nhưng bỗng chốc lại bùng lên lúc nhìn thấy bộ ngực trắng muốt của Chu Quân.

"Sao anh toàn mò đến đây vào nửa đêm canh ba thế? " Giọng Chu Quân như vẫn còn ngái ngủ.

"Hai người một nam một nữ sống cùng nhau, anh không thể chú ý một chút à?" Khương Thượng Nghiêu hỏi lại, ngón trỏ chỉ vào ngực Chu Quân.

Chu Quân bất giác rùng mình, tránh ra nửa bước. Vừa được nhường đường, Khương Thượng Nghiêu phủi tay, vẻ mặt ghê tởm như vừa chạm vào thứ gì đó đáng sợ, đi thẳng vào trong.

Nhìn anh bước thẳng vào phòng Khánh Đệ với khí thế của người đi bắt kẻ gian, Chu Quân hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Này… này…"

Mở cửa ra, Khương Thượng Nghiêu bỗng nghệch mặt, quay người hỏi Chu Quân: "Khánh Đệ đâu?".

Đôi mắt như bắn ra lửa kia nhìn về nơi không nên nhìn, Chu Quân hai tay ôm ngực, "Cô ấy về nhà rồi".

Khương Thượng Nghiêu đột nhiên nhìn lên. Sau khi hạ hỏa mới nghĩ ra nên gọi điện thông báo một tiếng, nhưng lúc ấy đã nửa đêm, Khánh Đệ có thói quen ngủ sớm, anh nghĩ đến rồi sẽ nói, ai ngờ quên mất. "Tại sao lại về nhà?"

Giọng chất vấn đầy phẫn nộ, Chu Quân chỉ muốn đáp trả anh rằng, "Làm sao tôi biết được, biết cũng không nói cho anh", nhưng đôi mắt sắc lẹm kia cứ nhìn chăm chăm như muốn đóng đinh mình vào sàn nhà, như thể Khánh Đệ có chuyện gì cũng đều liên quan tới mình vậy, không nói rõ ràng chắc người đàn ông này chẳng chịu bỏ qua mà về. Chu Quân hơi nhát gan, ngập ngừng rồi nói: "Buổi tối em gái cô ấy gọi điện đến... hình như có rắc rối gì đó".

"Lúc mấy giờ?"

"Mười một, mười hai giờ."

Nửa đêm canh ba, không có chuyến xe, cũng chưa chắc đã có tàu, cô vội vội vàng vàng về nhà như thế chắc là có việc gấp. Khương Thượng Nghiêu thoáng trầm ngâm, rồi nói với Chu Quân: "Cảm ơn anh".

Thái độ thay đổi đột ngột, nhất thời Chu Quân không phản ứng kịp, Khương Thượng Nghiêu đã quay người đi xuống nhà. Chu Quân đứng bên cửa sổ nhìn theo bóng xe lao vụt từ con ngõ hẹp ra ngoài đường lớn, bất giác đưa tay lên sờ cổ, cúi xuống lẩm bẩm: "Chuyện cổ tích, ông chủ ngành than quả là hào khí".

Vừa xuống lầu Khương Thượng Nghiêu liền bấm máy cho Khánh Đệ. Cô đang trên tàu hỏa, lập tức lửa giận trong người anh lại bốc lên, song vẫn cố gắng nén giận, nói: "Nhà có việc em chỉ cần gọi điện cho anh, anh sẽ giúp em giải quyết, sáng sớm mai em đi chuyến sớm về cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian. Nửa đêm nửa hôm đi tàu như thế không thuộc đường thuộc xá người ta lừa thì sao?".

Thấy đầu dây bên kia im lặng, Khương Thượng Nghiêu bất giác hỏi lại: "Khánh Đệ?".

"Dù em chưa tới Thạch Gia Trang, nhưng cũng không đến nỗi bị người ta bắt mất. Anh đang dọa hay nghi ngờ khả năng của em? Mấy năm nay em vẫn sống một mình rất tốt, cũng chẳng thiếu cái chân cái tay nào."

Cảm giác sắp cãi nhau đến nơi, Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm hồi lâu, rồi dịu giọng nói: "Anh lo lắng cho em, nên mới sốt sắng thế. Quan trọng là lát nữa phải chuyển xe, em sẽ ngồi đợi gần một tiếng ở ga, một thân một mình, ngủ gật gì đấy..."

"Em cũng biết đợi chuyến sáng mai thì tốt hơn, nhưng ngồi nhẩm tính thời gian, em không sao ngồi yên ở nhà được." Dù thay đổi thế nào, anh cũng vẫn mang tác phong của người lớn tuổi vùng quê. Luôn cho rằng con gái không làm được việc gì, không dựa dẫm vào đàn ông thì không biết phải trái. Khánh Đệ thấy bất lực vô cùng, có điều lúc này tâm trạng cô đang rất tệ, cũng chẳng muốn tranh luận tiếp nữa.

"Ở nhà xảy ra chuyện gì thế? Bố em sao?"

"Em gái em. Nó không sống nổi nữa đòi ly hôn, tối nay đã mang va li quần áo đi khỏi nhà."

Giọng nói không pha chút tức giận, có thể tưởng tượng ra thần thái chán nản của cô lúc này. Cơn giận vừa rồi tiêu tan, lòng anh lo lắng, chỉ thấy luyến tiếc, "Em đến ga Thạch Gia Trạng thì chờ anh, đừng đi đâu cả, anh tới đón em".

Cúp máy, Khương Thượng Nghiêu định gọi dặn dò Đại Lỗi tới đó trước để giúp, nhưng chợt nhớ ra, anh bấm máy gọi cho Hắc Tử.

Đồng chí Khu Thắng Trung gần đây làm việc chăm chỉ cần mẫn, cai rất nhiều tiệc rượu và các trò tiêu khiển khác, hằng ngày làm việc xong liền về nhà ngủ. Bỗng nghe tin báo đến qua điện thoại cơn buồn ngủ của anh ta lập tức biến mất. "Thật không?"

Chưa đợi Khương Thượng Nghiêu xác nhận lại, Hắc Tử lập tức không còn tinh thần nữa, lười nhác trả lời: "Cô ấy và chồng cãi nhau đòi ly hôn, tần suất nhiều gần bằng số lần bố mẹ mình càm ràm bắt mình kết hôn, năm nào chẳng nói. Hồi Tết nhìn mắt thâm đen, trên mặt hằn rõ năm vết ngón tay, khóc kêu không sống nổi nữa, cuối cùng chẳng phải vẫn nói nói cười cười chui vào chăn đấy thôi",

"Nếu cậu cho rằng chỉ có thế thì mình cúp máy đây, còn phải khuyên giải Khánh Đệ." Khương Thượng Nghiêu nói vậy.

"Này, đừng cúp máy vội. Dù thật hay giả thì cũng bị cậu đánh thức rồi, mình giúp cậu đi xác nhận. Nếu lại đánh nhau gì gì đó, làm loạn trị an, gây hại cho an toàn công cộng thì cũng chẳng hay." Hắc Đệ nói giọng đại nghĩa.

Ở đơn vị, Hắc Tử luôn bị chèn ép, buồn bực không có chỗ để xả. Từ khi Uông Kiến Bình bị đình chỉ công tác để thẩm tra, anh ta mới lấy lại niềm tin, quyết chí cầu tiến, đến ăn nói cũng rất ra dáng. Khương Thượng Nghiêu cười thầm, hỏi: "Cậu có số của Ái Đệ không? Có thì tốt nhất, mình nghe Khánh Đệ nói hình nhu nó xách túi ra khỏi nhà chồng rồi. Nửa đêm thế này chắc chẳng có chỗ nào để đi, cậu tìm ở mấy nhà trọ quanh đấy xem".

Hắc Tử nói được, rồi đột nhiên thở dài, giọng bất lực hận sắt không thành thép, "Nha đầu chết tiệt ngang ngạnh bướng bình, bị người ta bắt nạt cũng không thèm nói với anh trai một câu".

Ái Đệ ngay lập tức nộp tiền cọc căn hộ mà hơn tháng trước mình đã ngắm trúng. Cô tính toán dù có vay tiền ngân hàng, thì khoản phải trả ban đầu cũng tương đối, nên bàn bạc với Hướng Lôi, bảo anh ta giục chị gái sớm trả tiền.

Ai ngờ Hướng Lôi ngoài miệng đồng ý, nhưng mấy ngày liền chẳng thấy động tĩnh gì. Ái Đệ lúc này mới nổi cơn tam bành. Chủ nhà quy định trong vòng nửa tháng phải nộp tiền làm thủ lục, cô phải tìm mọi cách mềm mỏng thuyết phục mới kéo dài được thêm thời gian, nhưng bị Hướng Lôi lần lữa lừng khừng, đừng nói tới việc mua nhà, đến tiền đặt cọc cũng sắp bốc hơi rồi.

Cô nhẫn nhịn không nhắc đến chuyện tiền đặt cọc, quyết định chờ xem biểu hiện của Hướng Lôi có thay đổi hay không. Song Hướng Lôi chẳng có khả năng quyết đoán, bộ dạng lúc nào cũng rụt rụt rè rè. Cơn giận trong lòng Ái Đệ đã hạ, nhưng hy vọng cũng theo đó mà tiêu tan.

Cứ thế này cô không cam tâm, biết chị gái cũng khó khăn, nên cô không nhắc chuyện này trước mặt Khánh Đệ, tự mình đi khắp nơi vay mượn tiền bạn bè, cuối cùng cũng nộp đủ số tiền cho đợt đóng đầu tiên. Ái Đệ nhớ tới bài học lần trước, không dám nói gì với người nhà Hướng Lôi, lén lút đến ngân hàng gửi tiền vào tài khoản của mình.

Ai ngờ lại gặp người hang xóm ở ngân hàng. Sống trong ngõ hẻm, nên tin tức lan nhanh khó tránh. Vừa về đến nhà Ái Đệ đã bị phủ đầu bởi màn chửi mắng của mẹ chồng.

Mẹ Hướng Lôi mắng cô là người tâm địa độc óc, có tiền mang đi gửi tiết kiệm, có cơm ăn không cho con gái bà con đường sống, mở mắt ra liền bắt con trai bà phải đòi tiền chị gái. Đứa con ngoan ngoãn của bà bị cô biến thành kẻ xấu xa, hoàn toàn không còn nghĩ đến tình thân ruột thịt nữa.

Ái Đệ nhịn rồi lại nhịn, đợi Hướng Lôi về xem anh ta có nói giúp cô một lời công bằng hay không, nhưng hiện thực khiến cô thất vọng thêm lần nữa. Hướng Lôi nghe thấy tiếng loảng xoảng bát đũa trong bếp, đầu càng cúi thấp, cuối cùng hỏi vợ: "Tiền tiết kiệm anh xem rồi không biến động, hôm nay tiền em mang đi gửi ở đâu ra?".

65. Tập 2 - Chương 65

Ái Đệ thầm cười nhạt trong lòng. Khi chị gái anh ta trả cho một phần tiền, Hướng Lôi từng thề thốt sau này tiền sẽ giao cho cô nắm giữ, thì ra vẫn không yên tâm. Hơn nữa, ánh mắt và giọng nói ấy của Hướng Lôi rõ ràng đang nghi ngờ cô làm việc gì đê tiện

Hồi Tết hai người cãi nhau một trận kịch liệt, hàng xóm phải gọi 110 đến. Anh Hắc Từ kia quả thực thiên vị cô. Nhưng cũng chính vì chuyện này, mẹ chồng lại cho rằng con trai mình thiệt thòi, không biết nói xấu gì con dâu sau lưng, mà các bà các thím sau này gặp cô, ánh mắt có vẻ thay đổi.

Ái Đệ cay đắng nghĩ, duy trì một gia đình khó thế này sao? Mẹ, chị, và cả cô nữa, mọi người đã gắng hết sức để sưởi ấm trái tim những người đàn ông, để cuộc sống dễ chịu hơn. Ai ngờ cuối cùng trái tim người đàn ông còn chưa ấm nóng, thì trái tim mình đã nguội lạnh tự bao giờ.

Song dù có lạnh tới đâu, Ái Đệ cũng chẳng chịu thua, mà vẫn kiên quyết cố gắng tới cùng. Cô nghiêm túc nói với Hướng Lôi: "Số tiền đó em vay của người ta, có viết giấy nợ, không tin anh đi hỏi từng người xem". Sau đó cô nói ra mấy cái tên, đều là bạn học cũ.

Hướng Lôi thì thầm hỏi: "Vay tiền làm gì?".

Ái Đệ trầm mặc hồi lâu, nhắc lại chuyện cũ: "Lôi Lôi, chúng ta chuyển ra ngoài sống đi,bao nhiêu người chen chúc ở đây, chuyện lớn chuyện nhỏ chỉ cần sơ suất cũng sẽ tạo thành mâu thuẫn. Anh biết tính khí em, làm gì mẹ cũng chẳng thuận mắt, hơn nữa giờ bà cũng nhiều tuổi rồi, tâm trạng không tốt sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.."

Lời còn chưa dứt, mẹ Hướng Lôi đã mở cửa phòng xông vào, chỉ thẳng vào con trai chửi bới, "Bà mẹ chồng già là tao đây, giờ tuổi cao sức yếu, không làm được việc nhà nữa, chúng mày chê phiền phức đúng không? Hầu hạ chúng mày ăn uống vui chơi cả đời, nuôi chúng mày đúng là uổng công".

Gả về nhà Hướng Lôi hai, ba năm nay, Ái Đệ sớm đã bị mẹ chồng bào mòn tính khí, nói lý không thông, động chân động tay càng không được. Cách duy nhất là phải cẩn thận lời ăn tiếng nói.

Bà mẹ chồng cô cũng coi như thông minh, trong lòng căm hận nhưng quyết không ra tay với Ái Đệ trước, chỉ giơ tay đánh con trai xả giận. Hướng Lôi bị mẹ đẩy mãi, đẩy mãi tới tận góc tường. Căn phòng vốn nhỏ, chỉ đủ để kê một chiếc giường đôi. Ái Đệ ngồi ở đầu giường không có chỗ trốn, đành đứng dậy khuyên mẹ chồng nhẹ tay.

Vừa chạm vào vạt áo, bà đã mượn thế trượt xuống, miệng la bai bải Ái Đệ đánh mẹ chồng, nước mắt nước mũi tèm lem.

Thấy tình cảnh ấy, ông bố chồng chẳng thể vờ như không tồn tại được nữa, đành ra mặt. Ba người vây quanh bà vừa dỗ vừa khuyên, lúc ấy mọi việc mới tạm ngừng.

Trong nhà duy chỉ có bố chồng là hiểu biết. Ái Đệ nghĩ chuyện này trước sau gì cùng phải giải quyết, không thể cứ thế mà cho qua được. Kéo dài mãi, tuổi thanh xuân của cô sẽ bị bào mòn, tình cảm của cô và Hướng Lôi cũng sẽ không còn nữa.

Thế là, Ái Đệ mời bố chồng ra phòng khách ngồi, trên lập trường của cả hai bên mà phân tích lợi hại của việc chung, cuối cùng nói ra việc cô định mua nhà ở riêng.

Trước kia, khi hai vợ chồng nằm bên nhau nghĩ đến viễn cảnh tương lai, Hướng Lôi hạ quyết tâm ủng hộ quyết định của Ái Đệ. Lần này cũng thế, chỉ có điều ánh mắt anh ta lảng tránh, ngừng định nói rồi lại thôi.

Mẹ chồng ngồi trong phòng gọi tên ở nhà của Hướng Lôi.

Bị mẹ ra ám thị như thế, Hướng Lôi cúi đầu, lúc lâu sau mới mở miệng, "Mẹ anh… anh cũng muốn hỏi, nói thật thì, chủ nhà này ghi tên ai trong sổ đỏ?".

Trước kia đã nói sẽ viết tên của cả hai người, Ái Đệ nghĩ dù Hướng Lôi có nhược điểm thì vẫn là chồng mình, ghi tên cô hay tên hai vợ chồng chẳng có gì khác biệt. "Chắc chắn là hai vợ chồng mình rồi!"

Hướng Lôi khó xử nhìn về phía hai bậc phụ huynh. Bố anh là người thật thà, lập tức gật đầu tỏ ý tán đồng, "Hai người thì tốt rồi, hai người thì tốt rồi".

Ngay lập tức, mẹ chồng hét lên: "Lão Hướng!".

Hướng Lôi đột nhiên mất phương hướng, nhìn trái ngó phải liếc mắt xung quanh, tránh ánh nhìn của Ái Đệ, nói: "Ghi cả tên bố mẹ anh vào, họ cả đời vất vả, mẹ anh đã nói, tương lai chỗ này phá dỡ, muốn lấy tiền đền bù hay lấy nhà đền bù do chúng ta quyết định, cho chúng ta hết".

Ái Đệ nghe thấy ý chồng muốn chia miếng bánh ra làm nhiều phần, ngay lập tức sầm mặt lại. Tâm địa của mẹ chồng, cô hiểu, bà chắc chắn sợ cô chiếm ưu thế, hoặc sợ con trai nghe lời vợ quá, sau này sẽ bị cô hại. Vừa đặt chân vào, họ đã chiếm ba phần tư căn hộ rồi, như thế dù Ái Đệ có là Tôn Ngộ Không tái thế cũng sẽ bị ăn tươi nuốt sống, chẳng thể bay nổi lên trời.

"Nếu bố mẹ muốn qua sống thì cứ qua, chuyện này liên quan gì đến việc thêm tên vào sổ?" Ái Đệ cố kìm nén, khẽ tiếng cảnh cáo Hướng Lôi, "Đây là số tiền hai chúng ta vất vả tích cóp, còn cả tiền em đi vay mượn, sau này chúng ta còn phải vất vả trả nợ hơn mười năm đấy".

Bình thường mẹ chồng cô vẫn hay giả điếc, hôm nay thính lực bỗng chốc lại tốt đột ngột, cách cả hành lang nhỏ mà cũng nghe thấy, lập tức nổi đóa, lao khỏi giường chạy ra phòng khách, chỉ vào mặt Ái Đệ mắng: "Tiền mày kiếm? Đồ không biết liêm sỉ! Đều là tiền con trai tao vất vả thức khuya dậy sớm tiết kiệm được, đừng quên sạp hàng của mày do ai tìm cho, ai trời chưa sáng đã đi lấy rau cho mày! Ngày ngày ngồi ở quầy trang điểm ăn mặc như gái đứng đường, chèo đông kéo tây, bất nạt Hướng Lôi hiền lành thật thà, nhìn thấy cũng vờ như không nhìn thấy. Lấy mày về mấy năm rồi một quả trứng mày cũng không mất! Ai biết có phải trước kia bị thằng khác chơi chán rồi không, chơi rách nát rồi mới chọn Hướng Lôi nhà tao? Mày định cầm tiền của con trai tao, ở nhà con trai tao và bắt nạt mẹ nó à?".

Những lời đó rất giống trước kia bà nội đã mắng chửi mẹ cô, mẹ im lặng không nói, chỉ biết co người vào góc tường. Khi ấy, hai chị em cô còn chưa được năm, sáu tuổi, nhưng vẫn luôn ghi khắc trong tim.

Khuôn mặt khắc nghiệt của bà nội với vẻ mặt xấu xa co giật của mẹ chồng sao giống nhau đến thế. Nỗi ấm ức bao nhiêu năm nay bỗng phun trào như núi lửa, Ái Đệ không thể kiềm chế được nữa, từng bước, từng bước tiến gần mẹ chồng, hỏi ngược lại: "Khi tôi và Hướng Lôi kết hôn, tôi còn là trinh nữ chính thống. Bà sỉ nhục tôi không sao, nhưng cũng đừng hất cả chậu máu chó lên người con trai bà chứ. Tôi vào nhà bà mấy năm, tiền ăn tiền ở cũng đều một tay tôi kiếm ra. Tôi cũng trời chưa sáng đã dậy trông hàng cho tới tối mịt, mệt và buồn ngủ tới mức hai mắt không mở nổi cũng chẳng dám về nhà chợp mắt một giây. Tiền ăn tôi và Hướng Lôi nộp mỗi tháng nhiều gấp đôi con gái bà và cháu ngoại bà. Bà thì cứ năm ba ngày lại sinh nhật nhà này đám cưới nhà kia, nhưng lúc nào cũng tỏ ra mình không có bản lĩnh ấy, đi đông đi tây cũng một mình tôi và Hướng Lôi bỏ tiền. Con gái bà chuyển về đây sống từ lúc tôi và Hướng Lôi kết hôn, có lần nào mua được thứ gì mang về nhà chưa. Một tuần tôi không lấp đầy đồ ăn trong tủ lạnh thì mặt bà u ám từ sáng tới tối. Đều là do cha mẹ sinh ra, bà nói gì cũng phải có lương tâm chứ!".

Vừa dứt lời, từ sau lưng có người lao đến, Ái Đệ không kịp phản ứng, bị đẩy vào sát cạnh ti vi. Khi đứng vững quay đầu lại nhìn, Ái Đệ thấy chị gái Hướng Lôi đang đứng giữa, vừa xắn tay áo vừa chửi rủa: "Mẹ tao tốt với tao thì liên quan gì đến mày, không ai thương mày cũng đáng đời mày thôi! Có bản lĩnh mày đẻ thằng cu đi. Tiện nhân, dám nói xấu sau lưng người khác…".

Vốn là Ái Đệ đột nhiên nổi giận, liền nói một hơi, mọi người trong nhà đang yên tĩnh, ai ngờ chị gái Hướng Lôi về đứng ở cửa nghe hết những gì cô nói.

Những người khác còn đang ngẩn ra, chị gái Hướng Lôi đã lao lên. Hai người phụ nữ lập tức quấn lấy nhau mà đánh. Mẹ Hướng Lôi thời còn trẻ cũng là một tay đánh nhau cừ, phản ứng nhanh nhẹn, vội xông lên vừa kéo con gái vừa đạp Ái Đệ. Còn hai người đàn ông trong nhà, Hướng Lôi và bố anh ta, miệng thì ra sức khuyên nhủ song cũng chẳng dám đến gần, chỉ đứng bên cạnh không biết làm thế nào cho phải.

Đang đánh nhau rất hăng, đột nhiên tiếng động lớn vang lên, tiếng kính vỡ vụn, tất cả người trong nhà đều sợ hãi giật mình. Ái Đệ đứng giữa đám thủy tinh vụn, tay áo ngủ bị xé rách, tóc bị chị gái Hướng Lôi túm lấy giật tung tóe. Cô hít một hơi thật sâu, mắt nhìn chằm chằm vào Hướng Lôi, giọng vang lên trong không khí tĩnh lặng: "Anh không định sống tiếp với tôi nữa phải không?".

Mọi người không ngờ cô lại căm hận như thế, hai người kéo kéo giằng giằng, mà cô vẫn thò được tay ra lật đổ chiếc ti vi bên cạnh xuống đất. Đang trong lúc sững sờ, Ái Đệ bước qua đám thủy tinh, vào phòng thu dọn hành lý.

Hướng Lôi sắc mặt xám lại, "Ái Đệ, Ái Đệ", anh ta vừa nói vừa chạy vào theo, không để ý tới mẹ và chị mình cũng đang theo đuôi.

Hướng Lôi ra sức khẩn cầu Ái Đệ nhưng cô bỏ ngoài tai. Trong lúc thu dọn quần áo, thấy chiếc vòng vàng bà cô chồng tặng khi kết hôn hôn, cô cười nhạt một tiếng, rồi ném ra đầu giường, chỉ giữ lại dây chuyền và đôi khuyên tai mẹ mình tặng.

Mẹ Hướng Lôi mấp máy môi, định nói lại thôi.

Cuối cùng là cuốn sổ tiết kiệm trong ngăn kéo. Ái Đệ ném lên giường, "Tôi nghĩ chắc các người cũng không cho tôi mang theo đâu. Hướng Lôi, anh giữ đi".

Ra ngoài phòng khách, Hướng Lôi đuổi theo, nhưng bị chị gái kéo tay ngăn lại: "Vài ngày nữa sẽ về thôi, mày lo gì chứ?".

Ái Đệ mím chặt môi, đi lướt qua nói với bố chồng một câu: "Bố, bố giữ sức khỏe".

Ra tới cửa, như chợt nhớ cái gì đấy, cô đột ngột dừng bước quay người ném chìa khóa trong túi vào, nhìn thẳng mặt chị Hướng Lôi, nói: "Phải, tôi sẽ quay lại, tôi còn phải lấy tiền tiết kiệm của mình, đấy là tiền mồ hôi nước mắt của tôi. Của mình tôi".

Rất nhiều thơ ca đã so sánh tính cánh phụ nữ tựa như thảo nguyên rộng lớn, rất đỗi phong phú. Lòng kiên nhẫn và lương thiện bẩm sinh của họ có thể khiến hàng ngàn, hàng vạn nhà chiêm tinh hài lòng. Sấm chớp đùng đùng, phong ba bão táp, cho dù ngọn lửa làm thảo nguyên bốc cháy, hành vi bạo lực tước đoạt mọi cơ hội sống, thì họ vẫn tràn ngập hy vọng.

Khánh Đệ không tin Ái Đệ sẽ suy sụp như thế, nhưng khoảng thời gian chung sống với gia đình chồng thật sự chẳng khác kiếp nạn là bao.

Vừa hay tin em gái đã chuyển khỏi nhà chồng, Khánh Đệ đứng ngồi không yên. Trong lúc khó khăn nhường ấy, cô nhất định phải ở cạnh em gái, nắm chặt tay em, hai chị em nương tựa vào nhau như ngày xưa.

Hôm sau có xe về Nguyên Châu sớm, nhưng cứ nghĩ phải chờ đợi thêm mấy tiếng đồng hồ nữa, Khánh Đệ lại bứt rứt như con thú bị giam hãm trong lồng chật chội. Cô nhanh chóng thu dọn hành lý ra ga tàu Bắc Kinh ngồi bừa lên một chuyến chạy qua ga Thạch Gia Trang, đến đó có thể bắt chuyến xe bốn giờ sáng về Vấn Sơn.

Tờ mờ sáng, Khương Thượng Nghiêu đón được cô ở ga tàu Thạch Gia Trang.

Sương sớm đọng trên mái tóc ngắn của anh, Khánh Đệ hơi chóng mặt, nhìn vào mắt anh, gần như chìm đắm trong vẻ dịu dàng của đôi mắt ấy. "Anh đến thật à?"

"Yên tâm, Hắc Tử đã gọi điện cho anh, tìm thấy Ái Đệ trong một phòng trọ nhỏ gần nhà em. Cậu ấy đã đưa Ái Đệ đến khách sạn của vợ Đội trưởng Lương rồi."

Không ngờ anh đã giúp mình bố trí xong xuôi cho Ái Đệ tốt, Khánh Đệ sững người, gật gật đầu.

Sau khi dỗ cô lên xe nằm, anh đổi chỗ cho Tiểu Đặng. Khánh Đệ đắp chiếc áo khoác của anh lên người. Lúc này, trong lòng cô tràn ngập mùi hương quen thuộc, và cả ánh mắt bình tĩnh dưới đôi mày rậm của anh nữa. Qua gương chiếu hậu, anh biết cô đang nhìn mình. Thấy Tiểu Đặng đang ngồi ngủ gà ngủ gật bên cạnh, anh cất tiếng khẽ nói với cô: "Ngủ một lát đi, về đến nơi cùng nhau ăn bữa cơm trưa, nếu nhanh chưa biết chừng còn kịp chuẩn bị mang bữa sáng cho em gái em".

Khánh Đệ mím môi cười, trái tim nặng nề bỗng nhẹ nhõm đi nhiều, "Vất vả cho anh quá".

Qua gương chiếu hậu, anh vờ nổi cáu.

Không khí tĩnh lặng, Khánh Đệ mệt mỏi cả đêm, nên vừa thả lòng cơ thể đã chìm vào giấc mộng sâu.

Lần thứ hai vào nhà trọ ở, nên Ái Đệ không sợ hãi như lần trước. Trong một căn phòng bé xíu, cô khóa trái cửa, co ro ngồi ở đầu giường. Từ phía bên kia của bức tường mỏng không cách âm vọng sang âm thanh đàn hồi của tấm đệm và những tiếng rên rỉ cố kìm nén, cô lặng lẽ đếm thứ tiết tấu ấy, bất chợt phì cười.

Cùng một thời gian trên trái đất, luôn có người cười và kẻ khóc. Hôm nay đúng lúc tới lượt cô xui xẻo mà thôi.

Cô nên suy nghĩ phải làm thế nào, nhưng lúc này đầu óc và cả trái tim cô đều trống rỗng. Hai người phòng bên cạnh quả là có thể lực tốt, hì hục gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng vang lên tiếng thở hắt ra thỏa mãn. Căn phòng trở lại vẻ yên tĩnh, trái tim trống rỗng của Ái Đệ bỗng dấy lên cảm giác may mắn.

Kết hôn hai, ba năm rồi, số lần gần gũi hằng tháng của cô và Hướng Lôi đếm không hết một bàn tay. Căn nhà nhỏ như thế, ngay bên cạnh là phòng bố mẹ chồng, phòng khách lại có chị và các cháu, Hướng Lôi ngủ

rất sớm, mỗi lúc lần sờ trong bóng đêm cũng chỉ được một lúc là đánh trống thu binh. Cứ thế mãi Ái Đệ cũng chẳng còn hứng thú với việc ấy nữa. Mẹ Hướng Lôi mắng cô là không biết đẻ. Trước kia không phải cô không lo lắng, cũng đã đi kiểm tra, kiểm tra xong thấy mình không sao bèn lén lút khuyên Hướng Lôi đi. Kết quả khiến Hướng Lôi rất buồn bã, tinh trùng ít, khả năng sống sót cũng thấp.

Đã vậy lại không cố gắng thì sao có con được chứ?

Giờ nghĩ lại, còn thấy đây quả là việc may mắn. Nếu thật sự có con với nhau, cô sẽ không dám chắc về lựa chọn của mình. Hoặc tới khi ấy, cô vẫn kiên định rời đi, hay sẽ lại như mẹ lãng phí cả cuộc đời trong căn nhà đó.

Thời gian đầu vì giữ thể diện cho chồng, cô hứa với Hướng Lôi sẽ không so đo nhiều chuyện. Đến nay, cô phải chịu ấm ức, đến dũng khí đứng ra nói một câu công bằng cho vợ, anh ta cũng không có.

Cô đúng là có mắt như mù, chẳng biết ngày ấy thấy anh ta có gì tốt đẹp? Nụ cười giống Cảnh Trình, chân thành giống Cảnh Trình, thậm chí khi ấy cô còn cảm thấy Hướng Lôi có đôi chỗ còn tốt hơn cả Cảnh Trình, bởi Hướng Lôi biết nghe lời. Nhưng anh ta không chỉ nghe lời cô, mà còn nghe lời mẹ và chị gái nhiều hơn. Nếu đổi lại là Cảnh Trình, với tính cách ngoan cường kia, khi vợ mình bị mẹ và chị gái bắt nạt, anh ấy sẽ thế nào? Có yếu đuối đứng một bên nhìn không?

Ngồi ôm gối lúc cười lúc buồn bã, thời gian ngồi đợi trời sáng thật sự khó chịu.

Tiếng gõ cửa vang lên, Ái Đệ giật bắn mình. Nhà trọ không giống với khách sạn lớn, đa phần là những kẻ tha phương cầu thực. Nửa đêm nửa hôm, ai biết bên ngoài là tên say rượu hay khốn nạn nào. Cô không dám phát ra bất kỳ tiếng động gì, hy vọng người bên ngoài thấy khó mà lui.

Tiếng gõ cửa càng lúc càng mạnh hơn, nghe như tiếng gọi của chủ nhà trọ, "109, cô có khách tìm".

Ái Đệ hốt hoảng, không thể tin đây là khách của mình. Cô đã cố ý chọn chỗ trọ cạnh nhà mẹ mình, Hướng Lôi dù đi khắp nơi tìm cũng không nhanh như thế. Lẽ nào là nhà trọ trá hình?

Cô lần trong túi, muốn tìm thứ gì đó dùng làm vũ khí.

Ai ngờ bên ngoài bắt đầu ồn ào, người phòng bên cạnh mở cửa, xông ra mắng kẻ đang phá vỡ màn đêm, "Thằng oắt này chán sống rồi phải không, nửa đêm canh ba đến gào thét cái gì?".

Ái Đệ áp sát vào cửa nghe ngóng động tĩnh, mấy giây sau, người vừa mắng chửi kia như bị bóp cổ, ú ớ xin tha, "Đội trưởng Khu, tôi sai rồi, tối quá nên tôi không nhận ra anh, xin giơ cao đánh khẽ, giơ cao đánh khẽ!".

Giọng nói quen thuộc vang lên giáo huấn: "Thằng ngu, vào nơi này tìm gái, mày không sợ mang bệnh à? Tao muốn tốt cho mày thôi, nếu tao mà tóm thì mày ngồi tù nửa năm, đảm bảo cái tật háo sắc của mày hết nơi phát tác".

Ái Đệ chắc chắn trong lòng, tiếng mở cửa kèn kẹt cắt ngang lời cầu khẩn của tên ma cô kia. Hắc Tử quay sang nhìn cô, cười rồi buông tay, cũng chẳng thèm quan tâm tới gã đàn ông bên cạnh nữa, tiến mấy bước tới, nói: "Chị gái và anh rể em nhờ anh đi tìm em, không liên quan gì đến anh cả! Anh còn đang say giấc nồng thì bị đánh thức".

Lần trước giúp cô, ngược lại còn bị cô ghét, mấy lần gặp, cô đều cố tình tránh mặt, đến chào cũng không có một tiếng. Sau lần ấy, Hắc Tử hối hận khôn cùng.

"Anh rể… em?"

"Em chưa biết à? Chị em và Thạch Đầu làm lành rồi." Hắc Tử gạt cô ra, nhanh chân bước vào phòng, nhìn khắp lượt rồi hỏi "Chỉ có chút hành lý này thôi à?".

Thấy anh nói xong liền cầm va li hành lý ra ngoài, Ái Đệ bất giác hỏi: "Đi đâu?".

"Đổi chỗ khác, ở đây đám thanh niên nam nữ ra vào chỉ làm mỗi chuyện đó. Nhỡ em bị tên khốn nạn nào chặn đường thì sao? Anh không thể canh giữ em 24/24 được."

Lên xe, Hắc Tử bật đèn trong xe nhìn cô từ đầu tới cuối, ánh mắt quan sát khiến Ái Đệ thấy lạ, không biết nụ cười thoáng hiện trên môi kia là thích thú hay vui vì người khác gặp nạn.

Hắc Tử khen ngợi: "Được, giống như anh tưởng tượng. Mắt không sưng húp vì khóc lóc. Biết ngay em rất mạnh mẽ mà, rất mạnh mẽ".

Ái Đệ trừng mắt nhìn người đối diện không khách sáo "Anh đang khen hay mắng em đấy?".

"Em thích nghĩ thế nào thì nghĩ."

Đến khách sạn, đặt phòng xong, Hắc Tử đưa Ái Đệ vào nhận phòng, sau đó chỉ chỉ sang phòng bên cạnh, nói: "Sáng sớm mai chị em đến sẽ ở đây, khách sạn này của vợ lão Lương, tuyệt đối an toàn, sạch sẽ".

Thấy Ái Đệ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng ngượng ngùng nói: "Cảm ơn anh", Hắc Tử trong lòng vui sướng, rồi lại chỉ sang phòng bên kia, "Không ngủ được, muốn tìm người nói chuyện thì anh ở phòng bên cạnh".

Tiễn Hắc Tử xong, Ái Đệ tắm rửa, ngồi bên mép giường, sờ sờ vào tấm ga trải giường sạch sẽ mềm mại, nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ. Khi mọi việc đã lắng xuống, lúc này nỗi ấm ức dày đặc như màn đêm mới từ từ trào dâng, cô ôm gối, bất chợt bật khóc thành tiếng.

Ái Đệ khóc xong liền ngủ một mạch tới tận gần trưa. Khánh Đệ đã tới Vấn Sơn rồi nhưng không dám gọi em đậy, cùng Khương Thượng Nghiêu tới quán hàng trong khách sạn Vấn Sơn ăn sáng trước, sau đó mới về gõ cửa phòng Ái Đệ.

Hôm qua Ái Đệ gần như đã khóc Kết nước mắt, thấy chị chỉ còn biết cười khổ.

Khánh Đệ xót xa vuốt mái tóc dài của em, "Em mới bao nhiêu tuổi chứ, sao cười khổ như mẹ vậy".

"Chị cũng chỉ hơn em một tuổi, nói năng già dặn thế còn gì."

Kiểu nói năng như thế khiến Khánh Đệ nhớ lại cô em gái gái thời chưa lấy chồng của mình. Trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, Khánh Đệ đặt đồ trên tay xuống, "Bữa sáng đây, còn nóng đấy. Mau rửa mặt đi, nhớ lấy nước lạnh vã lên mắt, sưng thành hai trái đào rồi. Chị gọi cho mẹ".

"Chị, giờ em mới biết chị còn để ý hơn em."

Ái Đệ đánh răng rửa mặt xong, đi ra hỏi: "Chị và anh ấy làm lành rồi?".

"Anh ấy" ở đây chỉ ai, trong lòng hai chị em đều hiểu, Khánh Đệ khẽ gật đầu, nghĩ thế nào lại lắc đầu, "Cảm giác này như yêu sau khi kết hôn vậy. Rõ ràng sống cùng nhau rồi mà vẫn phải xây dựng tình cảm".

Ái Đệ khuấy cháo trong bát, chăm chăm nhìn chị gái hồi lâu, định nói gì lại thôi.

"Tiểu Ái em muốn nói gì?"

"Chị, em… em thấy ngưỡng mộ chị. Nếu em giống chị, cũng chăm chỉ học hành, lên kế hoạch cho đời mình, thì chẳng đến nỗi như bây giờ."

Hồi đó, Ái Đệ nói mình sống cho hiện tại, còn Khánh Đệ sống cho tương lai, hai chị em cãi nhau một trận. Khánh Đệ như lại thời thiếu nữ của hai người, bất giác mỉm cười. "Chưa muộn, chị chỉ mới bắt đầu thôi. Em cũng có thể làm thế."

Ái Đệ vô cùng buồn bã: "Hy vọng vậy".

Gần trưa mẹ cô đến khách sạn. Nghe Ái Đệ kể lại một lượt, bà tức giận ngồi cạnh giường thẫn thờ, sau đó oán trách: "Sao lại cãi nhau rồi? Hồi Tết mẹ đã khuyên con, chuyện gì cũng nên nhẫn nhịn, phiền phức sẽ qua".

Khánh Đệ nghe em gái kể hai lần, nên bây giờ không còn kích động như lúc đầu nữa. Cô lặng lẽ không nói gì, ngồi trên ghe sô pha, đợi mẹ trách mắng xong mới nói: "Hiền quá bị người ta bắt nạt, lần này không thể giống với lần trong Tết được, không thể đợi bọn họ cúi đầu rồi quay về. Giờ phải lấy lại tiền trước, sau đó lựa thời cơ cãi nhau lần nữa. Nhà Hướng Lôi chỉ bắt nạt kẻ yếu sợ người mạnh, chúng ta cứng bọn họ sẽ sợ

thôi. Nhưng sau đó giải quyết thế nào thì hoàn toàn do em định đoạt. Ái Đệ, em muốn tiếp tục hay ra sao, nghĩ kỹ hẵng nói".

Xa cách hai năm, mẹ Khánh Đệ ngày càng sợ con gái lớn, song nghe thấy cô nói vậy vẫn lên liếng phản đối: "Con gái, từ xưa đến nay chỉ có khuyên giải làm lành chứ không ai khuyên bỏ cả, con làm thế chẳng phải hại em con sao?".

"Mẹ, con và Ái Đệ đều do mẹ sinh, sao con lại hại em ấy? Nó mới hơn hai mươi tuổi đầu, đợi đến tuổi của mẹ còn ba mươi năn nữa, ba mươi năm phải sống cuộc sống như thế rốt cuộc là phúc hay họa?"

"Đây đâu phải lỗi của con rể, nó là đứa tốt bụng. Đợi sau này chuyển ra ngoài rồi, bố mẹ nó cũng già đi, cũng đến lúc không còn sức mà mắng chửi nửa." Mẹ Khánh Đệ nhìn cô với vẻ cẩu khấn, rồi quay sang con gái thứ hai: "Coi như kiếp trước con nợ nhà họ đi, trả vài năm, qua rồi sẽ yên thôi. Hơn nữa, giờ nếu ly hôn, sau này lấy ai được nữa?".

66. Tập 2 - Chương 66

Mẹ cô vẫn những lời ấy, nói đi nói lại mấy chục năm nay, có lẽ bà đã dùng những lời như thế để huyễn hoặc lừa dối mình không biết bao nhiêu lần. Khánh Đệ ngồi thần ra gần như không thể thông cảm cho mẹ nữa, chỉ liếc mắt nhìn em gái, rồi cúi đầu thổi trà trong cốc, điềm đạm nói: "Để Ái Đệ tự quyết định, ai cũng phải chịu trách nhiệm về cuộc đời mình. Cũng may, còn chưa có con, có rồi trách nhiệm càng nặng".

Câu nói như đánh trúng tim đen của mẹ Khánh Đệ, mặt bà biến sắc, khóe miệng run run, chăm chăm nhìn con gái lớn không dám mở lời, vô cùng thương tâm bất lực.

Lòng Khánh Đệ khó chịu cũng chẳng kém gì bà, cô cụp mắt nhìn cốc trà, cười chua xót.

"Em... em nghĩ kỹ rồi, tối qua đã nghĩ kỹ rồi." Thấy cả mẹ và chị gái cùng nhìn mình, Ái Đệ cắn môi, sau đó hít một hơi thật sâu, như đang dùng một lực lớn để ngăn nước mắt khỏi trào ra, "Em muốn ly hôn".

"Ái Đệ!" Mẹ không kìm được khẽ kêu lớn.

Khánh Đệ đặt cốc trà xuống. Ái Đệ quay sang nhìn chị, kiên quyết nói: "Không còn yêu nữa thì sống thế nào? Nhưng, chị, chị giúp em, giúp em lấy lại số tiền mồ hôi nước mắt của mình".

Khánh Đệ nước mắt ầng ậng, khẽ gật đầu, nói: "Được".

Mặc dù rất sợ bố của bọn trẻ, nhưng thấy con gái nhỏ gặp chuyện lớn thế này, mẹ Khánh Đệ cũng đành bỏ ý định về nấu cơm trưa, kiên quyết ở bên Ái Đệ, khuyên đi khuyên lại.

Đến trưa, Khương Thượng Nghiêu từ khu công nghiệp tới, mẹ Khánh Đệ vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên không biết nói gì.

Khánh Đệ có chút ngượng ngùng, "Mẹ, chúng con định thử thêm lần nữa xem sao".

Mẹ cô vẫn còn đắn đo trong lòng, tiếp tục khuyên nhủ: 'Khánh Đệ, con xem con cũng đã nghĩ thông rồi, sao lại không chịu khuyên nhủ em. Nếu ly hôn thật, không chỉ bạn bè thân thích người ta cười cho, mà sau này không tìm được người nào như Hướng Lôi thì biết làm sao?".

Biết mẹ không cố ý trách mình, nhưng nghe những lời ấy, cô vẫn thấy có chút buồn bã. Khánh Đệ không biết phải giải thích thế nào để mẹ hiểu được mâu thuẫn trong cuộc hôn nhân của Ái Đệ, nghĩ đi nghĩ lại đành nói một câu: "Chuyện của con và Ái Đệ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau".

Sắc mặt Khương Thượng Nghiêu vui vẻ, như hoàn toàn không nghe thấy những lời thì thầm của hai mẹ con, tiện tay lật quyển menu, sau đó cười hỏi mẹ Khánh Đệ, "Thưa cô, cháu nhớ cô ăn uống khá thanh đạm?".

Mẹ Khánh Đệ gật đầu, cố gắng nở nụ cười, nói:"Tiểu Khương, cháu gọi món đi, cô thế nào cũng được, thế nào cũng được"

Nói thật thì, trước kia sự kính yêu của Khương Thượng Nghiêu dành cho mẹ Khánh Đệ không xuất phát từ tận đáy lòng. Vì sao Ái Đệ phải bỏ đi rồi vội vội vàng vàng lấy chồng, nguyên nhân bên trong anh vô cùng rõ. Buổi tối hôm Ái Đệ kết hôn, anh và Khánh Đệ đi tản bộ dưới rừng phong, Khánh Đệ lặng lẽ gục đầu vào vai anh khóc không thành tiếng, cảm giác thương yêu xót xa ấy anh vẫn luôn khắc sâu trong tim.

Theo như những gì anh biết lúc ấy, mẹ Khánh Đệ hoàn toàn không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Nhưng sau khi chia tay với Khánh Đệ, anh lại hoàn toàn thay đổi cái nhìn về mẹ cô. Hồi đó, anh mua hai căn hộ ở khu chung cư đường sắt, một to một nhỏ, vốn định căn nhỏ dành cho mẹ vợ chuyển về sống. Cho dù chia tay, Khương Thượng Nghiêu vẫn nhớ lời hứa của mình song mẹ cô đã từ chối đề nghị của anh, nước mắt vòng quanh nói "Căn hộ đó cô không có tư cách để ở. Cả đời cô, vì muốn được ở cùng hai con, nên chẳng dám từ bỏ thứ gì. Giờ tan tác mỗi đứa một nơi, Khánh Đệ lại đi xa như thế. Đã không giữ được con thì làm mẹ như cô ở đâu cũng có hề gì?".

Mẹ vợ không phải người hồ đồ, chỉ là bà cho rằng cách bà chọn là tốt nhất, nhưng đối với chị em Khánh Đệ lại không phải như thế.

"Cô, cô vẫn luôn khách sáo như thế." Khương Thượng Nghiêu nói xong, bắt đầu gọi vài món dựa theo trí nhớ mơ hồ của anh về mẹ Khánh Đệ.

Trong lúc trò chuyện, Ái Đệ từ nhà vệ sinh đi ra, đúng lúc nghe Khương Thượng Nghiêu gọi phục vụ mang thêm một bộ bát đũa nữa, rồi giải thích: "Hắc Tử ở gần đây, anh gọi cậu ấy đến cùng ăn cơm".

"Thế cũng được, em đang muốn nói lời cảm ơn anh Hắc Tử " Ái Đệ nhìn chị gái, cố gắng mỉm cười, "Trận cãi cọ với Hướng Lôi hồi Tết, anh Hắc Tử đã đến giải quyết giúp, em vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm ơn anh ấy".

Một lát sau, Hắc Tử mặc cảnh phục gõ cửa bước vào. Mẹ Khánh Đệ vốn là người phụ nữ của gia đình, rất sợ những người mặc cảnh phục. Bà vẫn còn nhớ ngày Ái Đệ bỏ nhà đi, mình đã từng gọi người cảnh sát này lên giúp. Ngày hôm đó, bộ dạng xấu xa đê tiện của bố Khánh Đệ đều bị người này nhìn thấy hết, nghĩ tới đây, bà bỗng trở nên ngượng ngùng.

Ai ngờ Hắc Từ lại cúi người cung kính, mở miệng đã gọi cô, mẹ Khánh Đệ lúc này mới thoải mái hơn một chút, ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn.

Khánh Đệ hiểu ý của Khương Thượng Nghiêu. Muốn giúp Ái Đệ ly hôn và lấy tiền về một cách thuận lợi, không thể không có sự giúp đỡ của Hắc Tử, cô bèn khách sáo rót rượu cho Hắc Tử. Hắc Tử hai tay cầm ly rượu, cười vui vẻ, nói: "Khánh Đệ, chén rượu này anh đợi mấy năm rồi".

Khương Thượng Nghiêu còn đang thầm lo lắng, sợ Hắc Tử không cẩn thận ăn nói lung tung phá hỏng tình cảm mong manh giữa anh và Khánh Đệ, không ngờ Hắc Tử cũng có lúc tinh tế, nuốt từ "Em" vào mà đổi sang từ khác. Điều khiến anh bất ngờ hơn là, Khánh Đệ tươi cười niềm nở nói: "Anh Hắc Tử, em xin lỗi, do em không hiểu chuyện, sớm đã phải kính anh rồi. Anh là người ngay thẳng, sau này giúp em để ý anh ấy, lúc nào cần dạy bảo anh cứ thẳng thắn không cần nương tay".

Nếu lúc này xung quanh không có ai, Khương Thượng Nghiêu nhất định sẽ ghé sát vào tai cô hứa, "Anh sẽ ngoan".

Nhưng đáng tiếc trước ánh mắt của bao nhiêu người, anh chỉ biết ngượng ngùng nhếch môi cười. Hắc Tử liếc thấy bộ dạng khó xử của anh, mặt mày hớn hở gật đầu, đáp: "Thanh Thượng Phương bảo kiếm này anh nhận".

Vì mẹ cũng có mặt, không tiện thảo luận vấn đề làm thế nào để giải quyết vụ ly hôn của Ái Đệ, Khánh Đệ đành hỏi thăm tình hình gần đây của Hắc Tử, nói mãi, nói mãi cuối cùng vẫn nói tới chuyện Nhiếp Nhị.

Vụ án của Nhiếp Nhị tình tiết phức tạp, dây dưa tới rất nhiều người. Hơn một tháng nay, công tác thẩm vấn vẫn đang tiến triển rất chậm. Theo như phân tích trước mắt, không chỉ phạm tội bạo lực lũng đoạn ngành vận chuyển để thu lợi về mình, mà mấy cơ sở kinh doanh về đêm của Nhiếp Nhị còn bị nghi ngờ là tổ chức hoạt động bán dâm. Gần đây lại có chứng cứ cho thấy hắn liên quan tới vụ án tranh chấp gia tộc ở

một huyện nào đó của Vấn Sơn, Nhiếp Nhị có vai trò khá lớn trong đó. Nếu chứng cứ đầy đủ bao nhiêu tội danh đó gộp lại, Nhiếp Nhị khó tránh khỏi tội chết.

Vì quy định của tổ chức nên Hắc Tử không thể tiết lộ tình tiết vụ án, nhưng những tin tức bên lề cộng với khả năng thêm thắt của Hắc Tử đủ khiến Ái Đệ cười nói vui vẻ.

Sau bữa cơm, mẹ Khánh Đệ có ý muốn về nhà xem thế nào, Hắc Tử và Khương Thượng Nghiêu cũng đứng dậy, không hẹn cùng nói: "Cô/ cháu đưa cô về". Hai người bất giác quay sang nhìn nhau, Khương Thượng Nghiêu mỉm cười nhường bước, "Để Hắc Tử đưa vậy, trên đường về cơ quan, Hắc Tử cũng đi qua khu tập thể của Cục vật tư".

Trong bữa ăn, cả hai người đàn ông này đều rất ân cần, giờ mẹ Khánh Đệ càng cảm thấy ngại. Sau khi từ chối nhưng không được, mấy người họ cùng đưa bà ra tận cửa nhà hàng. Xe cảnh sát của Hắc Tử vừa rời khỏi tầm mắt, Khánh Đệ lập tức nhìn Khương Thượng Nghiêu, ánh mắt đầy dấu chấm hỏi. Khương Thượng Nghiêu vội vàng giơ cả hai tay lên thanh minh: "Anh chẳng có ý gì cả, chuyện này phải dựa vào cậu ấy thôi, người khác không giúp được".

Khánh Đệ trừng mắt nhìn anh một cái rồi mới tha, Ái Đệ đứng bên không hiểu chuyện gì, hỏi: "Chị, chuyện gì thế?".

Con bé ngốc nghếch này. Khánh Đệ thở dài, "Bàn chuyện ly hôn của em đi, em phải nghĩ cho kỹ, Chị bị mẹ nói nhiều quá giờ chẳng dám quyết thay em đâu".

"Em nghĩ kỹ rồi, cả đời Hướng Lôi cũng sẽ không thay đổi được tính yếu đuối ấy. Nếu tiếp tục sống với anh ta, cả đời này em chịu ấm ức. Mẹ nhẫn nhục nuôi chúng ta lớn, dựa vào cái gì mà em phải tìm tới nhà anh ta chịu tội?"

Quay về phòng, Khánh Đệ vào nhà vệ sinh. Ái Đệ và Khương Thượng Nghiêu ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn tròn. Đang im lặng Ái Đệ đột nhiên hỏi: "Anh Khương, em biết trong anh vẫn giận, em xin lỗi. Ảnh cưới của hai người do em cắt, tờ giấy đó cũng do em chép lại những lời chị nói với em qua điện thoại, không liên quan tới chị em. Anh cũng biết tính em vừa hấp tấp lại nóng nảy, không bao giờ nghĩ trước nghĩ sau, tự mình thiệt thòi bao lần vẫn chưa chừa. Anh người lớn đại lượng, tha lỗi cho em nhé".

Ái Đệ gà chết không sợ nước sôi, đâm đầu vào tường rồi mà vẫn chẳng chịu quay đầu. Khương Thượng Nghiêu biết cô hạ thấp bản thân như thế vì chị gái. Lý do tại sao ngày ấy chia tay tạm thời không bàn đến, nhưng lúc nhận được những mảnh vụn của ảnh cưới, cảm giác thất bại, phẫn nộ, cho tới khi nhìn thấy tờ giấy ấy, anh như bị giam vào phòng tạm giam trước kia, hít thở khó khăn không biết ngày ra.

Nói không giận là giả, nhưng…

"Chị em nặng tình, anh hiểu."

"Khi ấy đúng là em không nên trách anh, giờ em mới hiểu tại sao chị gái em hoàn toàn không hận, không giận anh. Chờ đợi người ta tốt với mình, không đạt được nguyện vọng đương nhiên sẽ thất vọng, sẽ giận dữ. Thực ra hà tất phải cầu đâu xa, sao lại gửi gắm niềm vui và hạnh phúc của mình cho người khác để đợi họ ban ơn? Con người ta chỉ cần chịu trách nhiệm với bản thân là được. Dù như thế cũng không phải chuyện dễ dàng gì."

Không biết đây là lời của Ái Đệ sau khi ngộ ra, hay lời Khánh Đệ thường nói với cô. Nếu là của Khánh Đệ… Khương Thượng Nghiêu cười khổ, Khánh Đệ không hổ là Khánh Đệ. Anh cười xong lại thở dài, anh yêu sâu sắc sự thông minh lý trí của cô, nhưng cũng vì nó mà đau khổ, cảm giác phức tạp này thật sự chẳng dễ chịu gì.

"Sao không nói gì thế?" Khảnh Đệ bước ra ngồi cạnh Khương Thượng Nghiêu rồi hỏi.

"Nói xong rồi." Ái Đệ nhìn cô cười.

Khánh Đệ gắp đầy bát thức ăn đưa cho Khương Thượng Nghiêu, "Ăn chút đồ lót dạ đi, chút nữa anh Hắc Tử quay lại còn phải uống".

"Anh Hắc Tử còn quay lại? Chẳng phải đi làm luôn sao?" Ái Đệ nghi hoặc hỏi.

"Chuyện chính còn chưa bàn, cậu ấy về điểm danh thôi." Khương Thượng Nghiêu giải thích, rồi vội cúi đầu ăn, tránh ánh mắt của Khánh Đệ.

Bộ dạng lóng ngóng khi làm việc xấu của anh khiến Khánh Đệ vừa giận vừa buồn cười. Rõ ràng tạo cơ hội cho người anh em của mình lấy lòng người lớn mà, còn giả bộ đường hoàng.

Một lúc sau, Hắc Tử chẳng buồn gõ cửa, bước thẳng vào trong. "Đưa đến tận cửa nhà em rồi, anh nghe ngóng thấy không có động tĩnh gì, hình như chú không có nhà. Cô nói chú về muộn."

Chị em Khánh Đệ cám ơn liên tục, Khương Thượng Nghiêu rót rượu cho Hắc Tử, hỏi: "Nói thẳng vào việc chính đi, chuyện này mình không có kinh nghiệm, giải quyết thế nào cho êm thấm và hài lòng đây?".

Hắc Từ không trả lời, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Ái Đệ, Ái Đệ bị nhìn tới mức ngồi không yên, tay đặt lên bàn hỏi: "Làm gì thế".

"Đừng nói việc khác vội, đợt Tết Hướng Lôi bị em cào cho thành mặt mèo tới nơi, lần đó gây hấn cũng không nhỏ, tại sao giờ mới kiên quyết đòi ly hôn?" Hắc Tử thể hiện tác phong thường thấy khi làm việc, bộ dạng nghiêm túc khiến người ta nể sợ. "Anh không muốn ý tốt của mình bị người ta hiểu lầm, vài hôm nữa lại bị người ta chửi bới."

Câu sau hình như có nội tình, Khánh Đệ bất giác nhìn Ái Đệ. Ái Đệ mím môi không nói gì.

Sắc mặt Hắc Tử khó coi hơn vài phần, "Chuyện này anh không giúp được em".

"Đây là vì em muốn tránh phiền phức! Lần trước sau khi anh đến, người nhà anh ta nói em lăng nhăng, có quan hệ mờ ám với anh. Anh nói xem gặp lại anh, em có dám nói nhiều hơn một câu không?" Ái Đệ khổ sở giải thích.

Mọi người nghe xong đều ngạc nhiên, Hắc Tử bỗng đỏ mặt, đập bàn một cái, đứng bật dậy bước ra ngoài, "Chuyện này anh phải nói rõ với nhà họ!".

Khương Thượng Nghiêu vội vàng đuổi theo kéo bạn lại, "Ái Đệ vừa đi khỏi đó, cậu lại tìm đến nói giúp cô ấy, thế chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này à?".

Hắc Tử suy nghĩ, thấy anh nói cũng phải, đành quay lại ngồi xuống. "'Vậy để lão Lương đi được không?"

"Để em đi." Khánh Đệ nhìn em gái, "Người nhà Hướng Lôi không dễ nói chuyện, sổ tiết kiệm mang tên Ái Đệ, chỉ cần báo mất là được. Nhưng nếu cứng quá sẽ khó giải quyết việc ly hôn".

"Anh cũng đang nghĩ tới việc này." Khương Thượng Nghiêu nghĩ hồi lâu, "Khánh Đệ hay cậu đi đều không được. Để anh gọi cho luật sư Nghiêm, bảo lão Lương đi cùng, nói lý với nhà Hướng Lôi".

"Được. Có điều cái nhà ấy toàn kẻ khó nhằn, thỏa thuận ly hôn tốt nhất đừng hy vọng gì. Nhưng, từ lúc khởi tố xin ly hôn đến cuối cùng ra tòa cũng không nhanh đâu, thường lần đầu bao giờ cũng hòa giải, lần thứ hai mới chính thức phán quyết. Sẽ mất thời gian đấy, em nghĩ kỹ chưa?" Nói câu cuối cùng, Hắc Tử nhìn Ái Đệ, vẻ mặt không còn lạnh lùng như vừa rồi nữa, ngược lại còn thấy sự luyến tiếc nơi đáy mắt.

Khánh Đệ không nhìn Hắc Tử, mà chuyển sang nhìn em gái. Cuộc hôn nhân không thích hợp giống như mang đôi giày chẳng vừa chân, đi đường chân sẽ nhỏ máu. Ái Đệ vốn hoạt bát lanh lợi nhanh mồm nhanh miệng, sau hai năm cuộc sống hôn nhân, cả trái tim và da chân đều đã chai sạn rồi. Đối mặt với lựa chọn, Ái Đệ cũng không nhiều tâm trạng, suy nghĩ như bay về thời thiếu nữ, ngẩn ngơ, cuối cùng gật đầu mạnh một cái.

"Vậy làm thế đi. Nếu trong quá trình ấy họ làm khó em, thì để luật sư Nghiêm ra mặt giải quyết, có chuyện gấp tìm anh hoặc anh Thạch Đầu." Hắc Tử dứt khoát, "Anh gọi điện cho lão Lương, Thạch Đầu, cậu nói với luật sư Nghiêm một tiếng".

Trình tự ly hôn nhìn thì đơn giản, nhưng bị miệng quạ đen của Hắc Tử trù ẻo thành rắc rối thật.

Tục ngữ có câu Tú tài gặp phải nhà binh, có lý nói cũng không rõ (1), lại có câu Lính tráng cũng sợ đàn bà. Lão Lương quả nhiên không biết nói gì hơn, "Lúc tới bàn bạc với họ, tôi đã rất khách sáo, ai ngờ cả nhà họ chẳng biết tốt xấu gì, đầu óc có vấn đề. Rõ ràng việc vô lý như thế mà vẫn ngang ngạnh, muốn chuyển hết

tiền tiết kiệm sang cho con trai mình, nếu không, việc thuận lợi ly hôn ra khỏi nhà họ Hướng không phải chuyện dễ dàng".

Khánh Đệ cùng Đội trưởng Lương đến nhà họ Hướng. Mẹ Hướng Lôi kiên quyết không ly hôn cũng chẳng trả tiền. Sau khi dùng mọi lời lẽ vẫn không có kết quả gì, ngay lập tức cô đưa em gái đến ngân hàng báo mất sổ.

Như thế mà mẹ vẫn còn khuyên Ái Đệ không nên ly hôn. Nhà họ đâu có cần con đâu, họ chỉ muốn kiếm về một lao động miễn phí. Vừa phải sinh con, còn phải làm bán mạng mà ngày cũng không quá ba bữa cơm.

Ái Đệ cười khổ, nói: "Không muốn kiện cáo xem ra không được rồi".

(1) Ý nói dân chữ nghĩa gặp dân võ biền, ôm đầy một bụng đạo lý cũng như không.

"Chỉ là vụ án dân sự thôi, đừng để Hắc Tử dọa". Khương Thượng Nghiêu an ủi, "Có một luật sư giỏi thì mọi việc sẽ đâu vào đấy".

Luật sư Nghiêm Hoa Khang mấy năm gần đây sự nghiệp đang trên đà phát triển, văn phòng chuyển từ căn nhả cũ nát trên con phố nhỏ đến tòa nhà thương nghiệp ở khu mới, quy mô lớn hơn trước rất nhiều.

Mười năm trôi qua như bóng câu qua khe cửa, khi gặp mặt, cả Khánh Đệ và luật sư Nghiêm đều vô cùng cảm khái.

"Lúc ấy cao gần bằng anh, nói chuyện đâu ra đây. Vô tình nhìn thấy hai tay dưới gầm bàn đang vặn vào nhau, anh mới biết thì ra hãy còn là một cô bé, đang cố tỏ vẻ người lớn." Luật sư Nghiêm cười nói với Khánh Đệ, rồi tiếp tục với giọng buồn bã "Hồi ấy anh mới vào nghề chưa lâu, lần đầu tiên nhận vụ án lớn, trong lòng rất hoang mang. Đặc biệt khi ánh mắt của những người đồng nghiệp nhìn tới, giống như muốn nói với anh rằng anh thật không biết tự lượng sức mình, đấu nổi không? Anh kìm nén, quyết tâm phải đòi lại công lý, nhưng đáng tiếc, cuối cùng kết quả vẫn không như mong muốn".

"Luật sư Nghiêm, anh đã cố gắng hết sức rồi, chúng em rất cảm kích." Khánh Đệ buông đũa, nhìn Khương Thượng Nghiêu ngồi bên cạnh, mỉm cười im lặng, chân thành nói.

So với ấn tượng về cô trước kia - tinh thần cao vút lấn áp người khác, thì bây giờ, dưới ánh đèn thủy tinh, làn da Khánh Đệ trắng mịn, đôi mắt sáng ngời, nụ cười dịu dàng thân thiện, tựa như một viên đá cuối cùng cũng được mài giũa thành ngọc quý.

Nghiêm Hoa Khang chăm chú nhìn cô hồi lâu, trong chốc lát, dường như anh lại thấy hình ảnh trước căn hộ tồi tàn nơi con phố cũ, bóng hai người một cao một thấp song song cùng rời đi.

Người đã khuất, chuyện cũ cũng không nên nhắc lại nữa.

Anh hỏi tới chuyện của Ái Đệ, về việc phân chia tài sản, Ái Đệ chỉ có một yêu cầu đơn giản, "Chỉ yêu cầu công bằng hợp lý. Ngày trước khi kết hôn không có quà tặng cũng chẳng có hồi môn, hai năm nay cùng kinh doanh hai quầy hàng, anh ta phụ trách lấy hàng, em phụ trách bán, cùng bỏ sức như nhau. Tiền tiết kiệm được năm ngoái bị chị anh ta vay mất, giờ chỉ yêu cầu trả lại một lại một nửa. Một nửa này gần đây em hỏi vay bạn bè, đều ở cả đây. Em chỉ cần thế được rồi".

"Chị gái anh ta khi vay tiền có làm giấy vay không?"

"Không." Ái Đệ sợ nhất cái này, nếu thật sự phải tuân thủ trình tự của vụ kiện ly hôn, cô tin chị gái Hướng Lỗi sẽ phủ nhận ngay. "Nhưng, ngân hàng có lưu sao kê, em trực tiếp gửi thẳng sang tài khoản của chị anh ta."

Nghiêm Hoa Khang điềm đạm: "Thế là được rồi".

Với danh tiếng hiện tại của Nghiêm Hoa Khang ở Vấn Sơn, nếu không vì quen biết Khánh Đệ, thì vụ án ly hôn nhỏ bé này sẽ không đích thân xử lý. Khi anh đã đích thân ra trận, thì đương nhiên cầm chắc phần thắng trong tay, lại thêm sự hỗ trợ của Hắc Tử, Ái Đệ có lẽ sẽ không phải chịu thiệt thòi, cùng lắm là tốn chút thời gian chờ đợi mà thôi, Khánh Đệ cầm chắc chiến thắng trong tay, ngày thứ ba về Vấn Sơn, cô đến thăm bà Khương Thượng Nghiêu.

Nhận được điện thoại cấp báo của mẹ, Khương Thượng Nghiêu về sớm. Trên ban công, ba người phụ nữ đang ngồi nhặt rau, cười cười nói nói, không khí ấm áp. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong lòng Khương Thượng Nghiêu đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ, hy vọng thời gian sẽ ngưng đọng tại giây phút này cho đến khi trời tàn đất tận.

Ai ngờ anh không lên tiếng, tai Phúc Đầu đã dỏng lên nghe ngóng, cổ họng phát ra những tiếng kêu ư ử, ngay sau đó giằng khỏi sợi dây xích trong tay anh, lao về phía ban công như một mũi tên.

Khánh Đệ đang ngồi trên ghế, chỉ thấy một bóng đen lao vút tới. Chưa kịp phản ứng, Phúc Đầu đã chồm nửa người lên cô, làm đổ chỗ rau chân vịt cô vừa nhặt để trên đùi, hai chân trước đặt lên vai Khánh Đệ, chiếc lưỡi dài ướt rượt lập tức thè ra liếm vào má cô.

"Phúc Đầu!" Cô kinh ngạc reo lên.

Phúc Đầu buồn tủi rên ư ử, quyến luyến hếch hếch cái mũi vào hõm cổ cô. Hơi thở dồn dập, không cần nghĩ cũng biết nó đang rất kích động.

Bà cụ ngồi bên cười mắng, "Súc sinh, bẩn hết sàn rồi".

"Không phải vậy chứ?" Mẹ Khương Thượng Nghiêu vội vàng đứng dậy tìm chổi. Khánh Đệ vùng ra khỏi hai chân trước của Phúc Đầu đứng dậy. Lúc này mới để ý bên ngoài cửa ban công, Khương Thượng Nghiêu đang mỉm cười đứng nhìn cảnh thân mật ấy.

"Biết là em nhớ nó, lần trước vội vội vàng vàng nên không lo được, sáng sớm nay anh bảo Nghiêm Quan đến khu mỏ đón nó về." Lần trước bà bị ốm, chẳng có tâm trạng đâu mà suy nghĩ chuyện khác, lần này anh đúng là rất chu đáo. Quả như bà anh từng nói, Khánh Đệ là người rất tình cảm, anh không tin tất cả mọi thứ ở Vấn Sơn không có thứ gì khiến cô lưu luyến.

Hai chữ "Cảm ơn" như chìm xuống đáy mắt cô. Khánh Đệ cúi đầu cười, bắt đầu đi kiểu chữ Bát ngoài ban công. Trò này ngày trước chơi mãi rồi, Phúc Đầu đột nhiên hào hứng, uốn éo cạnh bước chân kiểu chữ Bát của cô thành hình chữ S, sau đó đứng thẳng người lên, hướng về phía cô đòi phần thưởng. Bà cụ cười nghiêng ngả, mẹ Khương Thượng Nghiêu lắc đầu, nói: "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò trẻ con đó?".

"Cháu chỉ muốn thử xem Phúc Đầu còn nhớ hay không thôi ạ." Khánh Đệ ra sức xoa đầu Phúc Đầu. Ngẩng lên bắt gặp ánh mắt thâm trầm đang nhìn mình, bất giác tai cô nóng bừng, vội vàng cầm chiếc chổi trong tay mẹ Khương Thượng Nghiêu, "Cô, để cháu".

Bữa tối làm bánh chẻo nhân rau chân vịt, ăn xong mẹ Khương Thượng Nghiêu lờ đi như không nhìn thấy cánh tay cơ bắp của con trai lộ ra ngoài chiếc áo sơ mi cộc tay, vẻ mặt chê bai, nói: "Mau đưa Khánh Đệ đi dạo đi, con xem con còn không chịu luyện tập, sắp có bụng bia rồi đấy".

Khương Thượng Nghiêu cũng phối hợp rất ăn ý, nhìn về phía Khánh Đệ, Khánh Đệ lại thật thà như đếm, gật đầu ngay.

Cửa vừa đóng, sắc mặt cô liền thay đổi, vờ tỏ ra lo lắng, hỏi: "Khương tổng, có cần khoác thêm chiếc áo ngoài để che bụng bia đi không? Vờ béo ảnh hưởng tới mỹ quan thành phố".

Khương Thượng Nghiêu không ngờ bây giờ Khánh Đệ lại láu cá như vậy, nụ cười thấp thoáng trên môi cô, tâm trạng vui vẻ khiến anh rất muốn dùng một nụ hôn thật sâu để trừng phạt giọng điệu khiêu khích đó. Càng kìm chế, cơ mặt anh càng cứng đờ, "Thực ra anh có vờ hay không, có người biết".

Kiểu nói đùa như vậy, từ trước đến nay phụ nữ vẫn không lại được. Đúng lúc ấy cửa thang máy mở ra, Khánh Đệ nhanh chân bước vào trong, che giấu vẻ ngượng ngùng trên mặt. Nhìn đèn thang máy chuyển từng tầng một đang yên lặng bỗng cô lên tiếng: "Có mấy người biết?".

67. Tập 2 - Chương 67

Khương Thượng Nghiêu sững lại, ngay lập tức hiểu ý cô, vô cùng ngượng ngùng đáp: "Một người. Chỉ một người thôi".

Khánh Đệ nghe xong liếc xéo anh một cái, miệng hé mở như muốn cười, nhưng lại vội vàng mím chặt.

Xuống dưới lầu, anh theo thói quen đưa tay về phía sau, muốn nắm tay người yêu, nhưng cô đã nhanh hơn một bước đút hai tay vào túi áo khoác. Trong buổi tối mùa đông họ gặp nhau đầu tiên sau hai năm xa cách, cô cũng như vậy, không biết vô tình hay cố ý từ chối anh.

Khánh Đệ dừng bước, ánh mắt như muốn hỏi sắc mặt kém vui của anh vì đâu mà có. Khương Thượng Nghiêu nhìn cô, rồi giơ tay về phía cô.

Bàn tay to dày quen thuộc, đường chỉ tay sâu như dao khắc, Khánh Đệ nhìn lòng bàn tay anh, trong đầu bỗng hiện lên những hình ảnh của quá khứ. Chiếc lá phong đỏ giờ vẫn đang được kẹp trong cuốn Cơ sở sáng tác kịch bản mà cô yêu thích, nó vẫn luôn theo cô từ làng Vọng Nam đến thành phố Tứ cửu.

Lòng hoài niệm, cô ngước mắt nhìn anh. Bàn tay Khương Thượng Nghiêu vẫn giơ thẳng không cử động, sự bất mãn trong mắt dần nhạt đi, hóa thành nỗi mong mỏi đợi chờ.

Khánh Đệ rút tay khỏi túi áo khoác, chầm chậm đặt vào tay anh, cảm giác giống hệt như trong ký ức, rất đỗi ấm áp và mạnh mẽ.

Anh dùng lực siết chặt tay người yêu, dường như đang muốn chắc chắn sự tồn tại của cô, rồi dắt cô đi về phía trước.

Con đường lớn bên ngoài khu tập thể đường sắt dẫn thẳng đến Cung Văn hóa. Hai bên đường, cửa hàng mọc san sát, nghiễm nhiên trở thành khu buôn bán mới của thành phố cũ kỹ Vấn Sơn. Ánh đèn điện sáng trưng tựa hàng ngàn vì sao lấp lánh. Khương Thượng Nghiêu nhìn sang Khánh Đệ bước kề bên, mắt cô là ngôi sao sáng nhất trong những ngôi sao đó.

"Mấy hôm nay mẹ em thường xuyên đến khách sạn, bố em không có ý kiến gì chứ?"

Khánh Đệ lắc đầu. "Người như bố em thực ra rất yếu đuối. Hai chị em em rời khỏi nhà, chỉ còn mẹ có thể hầu hạ phục dịch ông. Giờ ông cũng già rồi, cùng lắm là mắng mấy câu, không thể động tay động chân nữa." Khánh Đệ ngập ngừng, rồi nghi hoặc hỏi: "Còn anh? Người kia, đã gặp lại chưa?".

Biết Khánh Đệ muốn nhắc tới ai, Khương Thượng Nghiêu lặng lẽ gật đầu.

Sau cuộc gặp gỡ biểu dương mười nhân tài kiệt xuất toàn tỉnh, Đoàn thanh niên mở tiệc thiết đãi ở tỉnh ủy. Tối đó, một chiếc xe con đón Thượng Nghiêu vào tòa nhà số một ở đại viện tỉnh ủy. Trong thư phòng, hai cha con ngồi đối mặt với nhau hoàn toàn không có cảnh kích động gặp lại sau những ngày chia ly như người bình thường khác. Khương Thượng Nghiêu thẳng thắn thừa nhận anh đã biết tất cả. Ba Tư Cần cũng tỏ thái độ đau khổ và hối hận với việc đã xảy ra trong quá khứ.

"Mẹ anh bị giày vò cả một đời, lúc già mới có chút cảm giác thảnh thơi. Là con trai duy nhất của mẹ, anh phải có trách nhiệm đảm bảo cuộc sống vui vẻ thanh thản cho mẹ những tháng ngày còn lại. Bất cứ thay đổi hay sự phá hoại nào, anh cũng không muốn thấy, cũng sẽ cố gắng để tránh." Khương Thượng Nghiêu nghiêng đầu nhìn Khánh Đệ, "Đây là những lời anh trực tiếp nói với ông ấy".

Khánh Đệ nhìn anh thăm dò, rất lâu sau mới khẽ thở dài, "Em cứ tưởng...".

"Em tưởng gì? Tưởng anh sẽ nới lỏng để thắt chặt, hay như Hắc Tử nói, cái cột vững như thế không ôm thật đáng tiếc?". Anh tức giận hằm hằm trừng mắt nhìn Khánh Đệ. Thấy cô cười dịu dàng, anh mới thả lỏng, cười theo, "Có ông ấy thì những ngày sau này của anh chẳng qua cũng chỉ tươi sáng hơn một chút, công việc thuận lợi hơn một chút. Không có ông ấy, anh vẫn như trước đây, có sự nghiệp của riêng mình, có điều muốn phát triển thì mất sức nhiều hơn thôi. Vì một người không quan trọng, hy sinh sự vất vả và kiêu ngạo ba mươi năm qua của mẹ, giống như em đã nói, thả mồi bắt bóng, thật không đáng".

Thấy anh trịnh trọng và quyết liệt như thế, Khánh Đệ cười rạng rỡ.

"Không nói mấy chuyện này nữa. Hôm qua anh đã bàn với mẹ rồi, căn hộ nhỏ tầng dưới sắp hết hạn cho thuê, ý mẹ anh là không tham chút tiền cho thuê nhỏ nhoi đó nữa, đợi người thuê nhà chuyển đi, bảo Ái Đệ chuyển về đây ở."

Đây cũng là việc mà Khánh Đệ đang suy nghĩ, Ái Đệ nếu thật sự ly hôn, ít nhất cũng mất vài tháng mới có kết quả. Mặc dù phòng ở khách sạn cô và Ái Đệ ở bây giờ là phòng thuê lâu dài của Khương Thượng Nghiêu, nhưng cũng chẳng phải cách hay, cô cũng không thể ở lại Vấn Sơn mãi.

"Việc này em sẽ bàn với Ái Đệ, tiền thuê nhà không thể không trả, nhưng giờ tình hình kinh tế của nó không ổn, có thể chỉ trả được thấp hơn. Ngoài ra, anh Hắc Tử rốt cuộc đang nghĩ gì? Hai anh em anh đang tính toán điều gì? Anh ấy không sợ bảo vệ em gái em như thế, người ta sẽ nói ra nói vào hay sao? Hơn nữa, anh cũng biết em không tán thành. Ái Đệ đã vấp ngã một lần, phải cho nó chút thời gian để nhìn rõ con đường phía trước."

Nghe vậy, Khương Thượng Nghiêu dừng bước, khó che giấu vẻ ngượng ngùng trên mặt.

Khánh Đệ liếc nhìn anh, chậm rãi nói: "Anh gọi một cú điện thoại đã mời được luật sư Nghiêm đến, sau đó không hỏi han gì nữa, chẳng phải muốn tạo cơ hội cho anh Hắc Tử sao, để anh ấy đóng vai trò anh hùng cứu mỹ nhân với Ái Đệ?".

"Khánh Đệ, nếu em không hài lòng về biểu hiện của anh, thế này đi, ngày mai anh nghỉ phép, đích thân đến nhà họ Hướng hù dọa họ một trận. Nếu cần, anh sẽ gọi một tên như Vương Bá Long béo núc trần trùng trục đi cùng."

"Em đang nói nghiêm túc!"

"Được, được, chúng ta nói chuyện nghiêm túc." Thấy cô hờn dỗi, Khương Thượng Nghiêu vội vàng nghiêm chỉnh, "Tính cách của Hắc Tử là thế, nếu không nói thẳng ra, cậu ấy sẽ chịu đựng một mình. Nếu đã nói hết ra rồi, cậu ấy phải làm đến cùng, như vậy mới không phải gánh hư danh. Vì vậy, dù anh muốn ngăn cậu ấy cũng chẳng ngăn được. Còn việc tán thành hay không, Khánh Đệ, cuộc đời của Ái Đệ là của cô ấy, đi con đường nào do trải nghiệm và tâm trạng của mỗi người quyết định, em có thể hướng dẫn, nhưng đừng lựa chọn thay Ái Đệ".

Khánh Đệ mím chặt môi, dù cô vẫn luôn yêu anh sâu sắc, nhưng chưa bao giờ có ý định can dự vào cuộc sống của anh, lúc nào cũng suy nghĩ cho người mình yêu. Không thể phủ nhận, đúng là cô có tâm lý bảo vệ em gái, Khánh Đệ vẫn bướng bỉnh nói: "Anh Hắc Tử và Ái Đệ không hợp đâu, hai người tính cách đều ngang ngạnh ương bướng. Còn nữa, gian hàng ngoài chợ do Hướng Lôi đứng tên ký hợp đồng. Nhà anh ta nhất định sẽ không để Ái Đệ làm tiếp. Em đang suy nghĩ, nếu đồng ý, Ái Đệ có thể đến Bắc Kinh sống cùng em. Chỉ cần chăm chỉ, cuộc sống chắc chắn tốt hơn bây giờ".

Nếu đến Ái Đệ cũng muốn rời bỏ Vấn Sơn, anh có thể biết trước cuộc sống tương lai sắp tới của mình. Anh sẽ thành khách hàng thường xuyên của hãng hàng không quốc gia. Đây còn là cái kết tốt nhất, còn xấu nhất thì... chuyện này quyết không thể được. Khương Thượng Nghiêu trầm ngâm hồi lâu, cố gắng giảm nhẹ giọng, nói: "Hợp hay không cũng giống như mua giày ấy, phải tự mình thử mới biết, người bên cạnh sao biết được".

Trong lúc hai người bọn họ thảo luận tới việc trọng đại cả đời Ái Đệ, cô đã xác định đôi giày hiện tại không vừa chân mình. Sau khi tiễn mẹ lên taxi, quay đầu chuẩn bị vào khách sạn, phía sau cái cột bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng quen thuộc, Hướng Lôi từ từ bước đến, lắp bắp gọi cô, "Ái Đệ".

Ngày nào cũng gặp nhau thì không thấy gì, giờ gặp lại sau cuộc chia ly, Ái Đệ mới nhận ra sau khi kết hôn ngoại hình của Hướng Lôi đã thay đổi quá nhiều. Bị cuộc sống chèn ép tới mất hết tự tin, co co rúm rúm, chẳng khác nào người đàn ông trung tuổi mất hết nhuệ khí vậy. Mấy năm trước, Hướng Lôi vẫn còn hình dáng của một thiếu niên bừng bừng sức sống.

Ái Đệ có chút mềm lòng, cuối cùng người đàn ông ấy cũng đã rất nhiều lần nhẫn nhịn trước tính khí nóng nảy của cô, cuối cùng người đàn ông ấy cũng có gan vượt qua nỗi xấu hổ tặng cho cô nụ hôn của mình. Sống trong sự kìm kẹp giữa mẹ và vợ, cuộc sống của Hướng Lôi cũng chẳng dễ chịu gì.

Cô đi về phía Hướng Lôi, khẽ hỏi: "Sao anh lại đến đây? Mẹ anh… Họ biết được không hay đâu".

"Họ không biết." Hướng Lôi nói xong, thấy sắc mặt Ái Đệ đột nhiên có chút khó chịu, lập tức hoảng hốt, "Ái Đệ, anh không thể rời xa em. Chuyện ly hôn xin em hãy nghĩ lại!".

Chẳng trách anh ta lại hoảng hốt. Buổi sáng luật sư Nghiêm thay mặt Khánh Đệ lên Tòa án nộp đơn tố cáo và chứng minh tài sản, có lẽ ngay sau đó nhà họ Hướng đã được thông báo.

Trong lòng Ái Đệ bỗng thấp thoáng niềm vui, "Không ly hôn, rồi lại tiếp tục sống như thế? Khi mẹ và chị gái anh cùng xông lên ức hiếp tôi, anh núp bên cạnh xem kịch? Hay tiếp tục sáng đi tối về chăm chỉ kiếm tiền sau đó chuyển hết sang tài khoản của chị gái anh?".

"Ái Đệ, em hiểu lầm rồi. Hôm nay mẹ và chị anh cũng nói, họ làm vậy vì muốn tốt cho chúng ta." Hướng Lôi thì thầm nói ra sự thật, "Em xinh đẹp lại hướng ngoại, chúng ta mãi chưa thấy có con, mẹ anh chỉ lo lắng chuyện ấy thôi. Đợi sau này có con rồi thì tốt, mẹ anh nói chỉ cần có cháu, căn hộ cũ đó sẽ là của hai vợ chồng mình".

Ái Đệ phì cười, "Ai thèm? Đã đối xử với tôi như thế, cho dù sau này có sinh được, cho dù là trai hay gái, cứ coi như đáp ứng nguyện vọng của mẹ anh, tôi còn mong mẹ anh sẽ thay đổi tính nết, thật lòng đối xử tử tế với tôi sao? Đừng bịp người nữa, nhà anh hoàn toàn không coi tôi là người nhà họ Hướng".

Hướng Lôi chỉ còn biết đứng ngây ra, nhìn cô chẳng dám giải thích thêm, đành ngập ngừng gọi tên cô: "Ái Đệ…".

"Không ly hôn cũng được. Tôi hỏi anh, chúng ta chuyển ra ngoài sống, mua nhà hoặc thuê nhà, có chuyện gì tôi sẽ là người quyết định, người nhà anh có ý kiến, anh chỉ cần cương quyết bịt tai không nghe không thấy, những việc như thế anh làm được không?" Thấy ánh mắt Hướng Lôi hoảng hốt, Ái Đệ đứng sững nhìn anh ta hồi lâu, nụ cười biến thành cái nhếch mép khinh bỉ, "Đến gặp tôi mà anh còn không dám nói với người nhà mình thì tôi còn dám hy vọng gì ở anh nữa?".

Nói xong, cô quay người chuẩn bị đi vào trong, Hướng Lôi cũng chẳng màng ánh mắt của những người xung quanh, đuổi theo kéo tay Ái Đệ lại, "Ái Đệ, anh có thể, hãy tin anh, anh làm được, anh hứa".

Lần trước anh ta cũng hứa tiền sau này do cô giữ, nhưng lời hứa ấy căn bản không đáng tin. Ái Đệ hất tay Hướng Lôi ra, đi thẳng. Hướng Lôi lại chạy theo sau, đang định kéo tay cô, tiếp tục nài nỉ, bỗng một cánh tay thô lỗ đưa ra ngăn cản anh ta bước tiếp.

"Làm gì vậy?" Hắc Tử hầm hè, mặt áp lại gần.

Hướng Lôi lùi về sau một bước. Nhận ra Hắc Tử, anh ta vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ lẫn căm hận, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nhìn Ái Đệ đang dừng bước quay đầu, càng cảm thấy không sao tin được.

"Thẩm Ái Đệ, cô đòi ly hôn vì anh ta?" Hướng Lôi xông lên phía trước kéo Ái Đệ lại, rồi chỉ vào Hắc Tử đứng phía sau, lớn tiếng chất vấn, "Trước khi kết hôn hai người có qua lại, giấu một mình tôi phải không? Trong lễ cưới anh ta đến làm loạn, sau đó có việc hay không đều loanh quanh gần nhà chúng ta. Lần trước chúng ta cãi nhau cô cũng gọi điện cho anh ta, chẳng mấy phút đã thấy anh ta xuất hiện giúp cô xả giận…".

"Anh nói năng linh tinh gì thế?" Ái Đệ nổi giận, hất tay anh ta ra bước vào thang máy.

"Người khác nói gì tôi cũng không tin, hôm nay tận mắt chứng kiến, cô còn giảo biện? Không làm gì khuất tất, sao hai người lại ở cùng một khách sạn? Đồ lăng loàn!" Hướng Lôi căm hận: "Hai kẻ gian phu dâm phụ cấu kết với nhau, muốn ly hôn, đừng hòng! Thẩm Ái Đệ, tôi nói cho cô biết, tôi quyết không đồng ý ly hôn! Cô theo tôi về nhà ngay!".

Nghe Hướng Lôi nhắc lại chuyện đến hôn lễ gây sự, mặt Hắc Tử đột nhiên đỏ ửng. Thấy người đàn ông kia chạy vào thang máy kéo Ái Đệ ra, Hắc Tử cũng chẳng dám xông lên ngăn cản. Chỉ là càng nghe càng bực, đến cả cái gì mà gian, cái gì mà dâm Hướng Lôi đều nói cả rồi. Sắc mặt Hắc Tử dần chuyển màu xanh, sải bước tới, túm lấy áo Hướng Lôi từ phía sau, kéo giật anh ta ra khỏi thang máy khi đang bước được một chân vào trong.

Hắc Tử nháy mắt ra hiệu cho Ái Đệ mau đóng cửa lại, ngay sau đó đẩy Hướng Lôi vào tận chân tường, túm lấy cổ áo anh ta, hôi: "Miệng chó nhổ không ra răng voi, nói gì thế? Cùng ở trong một khác sạn là vào làm

chuyện lén lút à? Khách sạn này mười tầng chứa hàng trăm người, đều vào làm chuyện khuất tất cả sao? Đầu óc cậu có vấn đề hả?".

Hắc Tử tức muốn xịt khói, hai mắt trợn tròn, cúi xuống nhìn chằm chằm Hướng Lôi. Hướng Lôi sợ hãi, tay phải Hắc Tử còn chưa kịp đưa tới, miệng Hướng Lôi đã la lên oai oái, "Cảnh sát đánh người, cảnh sát đánh người".

Đấu đá với kẻ hèn mọn này thật chẳng thú vị, đầu óc u mê nói lý cũng không xong, còn chưa làm gì đã mềm nhũn như con chi chi. Hắc Tử liếc nhìn bàn tay to như cái quạt của mình, tức tối thu tay về, bất lực nói: "Không muốn ly hôn thì dũng cảm hơn một chút, hãy dẹp người nhà cậu trước đi, cho giống một người đàn ông. Nếu không, cậu bị kẹp ở giữa cũng khó chịu, vợ cậu cũng ấm ức theo. Theo tôi thì, cứ thế này, cậu có lấy thêm mười cô vợ về, kết cục vẫn chỉ có một mà thôi - ly hôn!".

Nói xong, Hắc Tử xua tay, ý bảo Hướng Lôi rời đi. Hướng Lôi nắn nắn cổ thở hắt ra, cảm giác hơi thở đã thuận hơn, đang định tiếp tục chửi, thì đối phương bỗng quay ngoắt người vào trong thang máy.

Đứng trước cửa phòng 902, Hắc Tử do dự mấy giây, rồi quyết định bấm chuông.

Một lúc sau, cửa mở, Ái Đệ hiện ra với hai má ươn ướt, có lẽ vừa rửa mặt xong.

Nghĩ tới cảnh cô đóng cửa trong phòng khóc thầm một mình, tim Hắc Tử lại nhói đau.

"Cảm ơn anh." Ái Đệ đứng tránh cho Hắc Tử vào, nói lời cảm ơn vì vừa rồi đã giải vây cho mình.

Khi bị Ái Đệ lờ đi, Hắc Tử thấy không vui, luôn nghĩ nha đầu này thật chẳng biết tốt xấu gì. Nhưng, mấy hôm nay cô lại khá bất thường, luôn khiêm tốn cung kính, anh ta lại cảm thấy mình rất… không tự nhiên. Nhìn Ái Đệ chuẩn bị đóng cửa, Hắc Tử vội vàng ngăn lại, nhanh chóng mở cánh cửa phòng ra, sau đó ngồi trên chiếc ghế để hành lý cạnh cửa.

Ái Đệ hiểu ý, trừng mắt hỏi: "Anh sợ à?".

"Anh thì sợ gì?" Hắc Tử trừng mắt nhìn lại, "Anh muốn tốt cho em, đừng biến ý tốt của anh thành trở ngại".

Ái Đệ chăm chú nhìn anh ta vài giây, rồi quay người giơ tay lên, binh một tiếng, cánh cửa phòng đóng sập lại.

Hắc Tử há miệng, ánh mắt rời khỏi cánh cửa nhìn về phía lưng Ái Đệ đang thu dọn quần áo ở cuối giường, cuối cùng đành nuốt những lời định nói xuống.

Cửa vừa đóng, hai người trong phòng không biết phải nói gì, sững một lúc lâu, thấy Ái Đệ đã gấp xong quần áo, Hắc Tử xoa tay hỏi: "Chị gái em đâu?".

"Đến nhà anh Khương rồi."

"Còn mẹ em?"

"Vừa về."

"Còn em? Ý anh là em ăn cơm chưa?"

"Chưa." Ái Đệ thu dọn xong, bèn ngồi ở chân giường, ngẩn người nhìn mình trong gương, "Không muốn ăn".

Hắc Tử tay chống gối, ngồi thoải mái, nhìn thẳng vào những hoa văn trên giấy dán tường trước mặt, nhưng khóe mắt lại len lén quan sát Ái Đệ. Trước kia chỉ ngồi trông quầy rau xấu xí, cô cũng phải thu dọn rất đẹp đẽ gọn gàng. Hắc Tử còn nhớ có năm vào buổi trưa mùa hạ, bỗng dưng trời đổ mưa lớn, mình ngồi trong xe cảnh sát lén nhìn người con gái ấy. Ở quầy rau bên đường, nha đầu này đang cầm cái chậu rửa mặt hỏng hứng nước dột trên trần nhà xuống, mặc chiếc áo hai dây lấp lánh ánh bạc, phối cùng quần soóc bò, đi đôi giày đế thấp, cánh tay và chân đều ướt rượt. Trong đám lá rau xanh mướt, cảnh tượng trong góc quầy hàng kia thật vô cùng bắt mắt, vô cùng dễ chịu, khiến Hắc Tử ăn uống ngon hẳn vào mấy hôm trời nắng, bữa tối đến rượu cũng không uống, chỉ ăn hai bát cơm to.

Giờ Ái Đệ chẳng buồn chăm sóc bản thân mình nữa. Cô khoác đại chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, càng khiến cằm trở nên nhọn hoắt, thêm quầng thâm dưới mắt, tiều tụy tới đáng thương.

Hắc Tử không biết nên mở miệng khuyên nhủ, hay kéo thẳng cô xuống nhà hàng phía dưới ăn cơm. Còn đang băn khoăn chưa quyết, Ái Đệ đã cảm nhận được ánh mắt ấy, bất giác quay sang nhìn lại, rồi sững người, hỏi: "Nhìn em như thế làm gì? Tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày cuối cùng cũng ăn phải quả đắng của đời, thiệt thòi, bị anh nói trúng rồi đúng không?".

Hắc Tử từng mắng mỏ cô như thế, hôm nay cô dùng nó để phản pháo lại, anh ta chỉ đành im tịt.

Ái Đệ nói xong, buồn thảm vô cùng, cúi đầu lẩm bẩm: "Lại không quản được cái miệng rồi, trút giận lên người không Iiên quan. Anh Hắc Tử, anh nói đúng lắm, tính khí em chẳng ra gì, miệng nhanh hơn đầu, em bị thế này thật đáng đời".

Rõ ràng lời xin lỗi thể hiện sự yếu đuối, nhưng sao anh nghe thành ý khác, vốn định nói "Cái gì mà không liên quan, anh là anh em", nhưng cố nín lại, thay bằng câu khác, "Nếu là người trong nhà, đương nhiên hiểu tính khí của em, cũng sẽ lượng thứ. Không thể lượng thứ, chỉ có thể nói rằng tình cảm chưa sâu sắc tới mức ấy thôi".

Ái Đệ trầm mặc hồi lâu, miệng mím lại, nước mắt đọng trên mi, sáng lấp lánh, khiến Hắc Tử ngồi không yên.

"Nghe anh này, em buồn gì chứ? Cậu ta không bảo vệ được em, chắc chắn vì không thích em, ít nhất là không thích em nhiều như em nghĩ. Người ta không thích mình, em đau lòng vì cậu ta có đáng không?"

"Đạo lý đó ai không hiểu?" Ái Đệ mặt đầy nước mắt nhìn người đối diện, khịt khịt mũi, nước mắt cuối cùng cùng ngừng rơi, "Đổi lại nếu là em an ủi anh, em cũng có thể nói được những lời như vậy".

"Đấy, thế này chẳng phải tốt hơn sao? Bốp chát lại, lườm lại mới giống một người thường nhảy choi choi lên như em chứ. Nếu bảo em đóng Hoàn Châu Cách Cách, em sẽ không thể diễn nổi vai Tử Vi, mấy cái kiểu yếu ớt hòng mong lấy được nước mắt của người khác nhường chị gái em làm, Thạch Đầu sẽ không để chị gái em phải ấm ức, cậu ta lập tức ôm ngay chị em dỗ dành. Còn em hãy ngoan ngoãn làm Tiểu Yến Tử đi…"

"Anh Hắc Tử, anh mắng người cũng phải mắng một tràng à? Ai diễn kịch? Ai vờ đáng thương mong được thông cảm đồng tình? Anh nói em thì cũng thôi, còn lôi cả chị em vào! Anh có ý gì? Ý anh là em không được ai yêu nên đến khóc mấy tiếng cũng chẳng có tư cách phải không? Em khóc là việc của em, liên quan gì đến anh, phiền hà gì đến anh?" Ái Đệ càng nói càng giận, bỗng chốc đứng thẳng dậy, kéo cửa phòng ra, tay kia nắm lấy tay Hắc Tử, muốn lôi anh ta đứng dậy đẩy ra ngoài, "Đi đi, đi đi, có ai mời anh vào đây làm khách đâu, mau ra ngoài cho em".

"Anh không đi!" Thấy cô bắt đầu nổi nóng, Hắc Tử cũng cùn, cứ ngồi cứng đờ không chịu nhúc nhích, "Là em mời anh vào, anh tử tế khuyên nhủ em, nghe hay không thì tùy, nhưng đã nói thì phải nói hết. Cha không thương mẹ chẳng yêu, chồng là tên khốn nạn, thế lại càng phải học cách thương yêu chính mình. Khóc vài tiếng cho hả giận rồi thôi, còn cứ khóc mãi…".

Chưa nói xong, chân Hắc Tử đã nhận một đạp. Ái Đệ dùng hết sức, người đàn ông này vẫn ngồi lì bất động. Trong lúc tức giận, cô đành dùng cả tay lẫn chân. "Ai muốn nghe những lời giáo huấn miễn phí của anh, chỉ mình anh hiểu biết chắc?"

"Lúc nào cũng tưởng mình là người thảm nhất, khóc sưng cả mắt, đói mềm cả người, không ai thương vẫn hoàn không ai thương." Thứ sức chỉ đủ giật hoa vặt lá của cô, đá vào người tựa như muỗi cắn, Hắc Tử thoải mái duỗi chân ra, nhìn Ái Đệ không chớp mắt, "Hiểu không? Không thể thay đổi người khác, thì ít nhất cũng nên tự thay đổi bản thân mình. Có phải chuyện trời long đất lở gì đâu, chẳng qua chỉ là ly hôn thôi mà, phải không? Em còn trẻ, lại nhanh nhẹn, xinh đẹp, sợ gì chứ?".

Được anh khen liền mấy câu, lửa giận trong mắt Ái Đệ nguội lạnh, bèn ngồi lại đầu giường, "Anh thì hiểu gì? Chỉ có một chút tiền, phải ăn, phải uống, phải ở, cái gì cũng cần tiêu, cửa hàng cũng chẳng còn nữa, muốn buôn bán thứ khác thuê cửa hàng mặt tiền giờ phải tốn bao nhiêu tiền? Em không học nhiều giống chị gái em, như em bây giờ, đi làm công nhân thì kiếm được bao nhiêu? Lúc nào mới có thể đón mẹ về ở cùng đây?".

Nghĩ lại, Ái Đệ bắt đầu thấy tủi thân, nỗi xót xa ấm ức hai năm bỗng chốc dâng lên, nước mắt lã chã: "Chỉ có chút yêu cầu đó thôi, chỉ muốn một gia đình ấm áp, tại sao lại khó thế? Đối xử với người ta bằng cả tấm

lòng, sao người ta lại không biết điều, mà còn lấn tới bắt nạt em? Một ngày em phải ngồi trông hàng hơn mười tiếng đồng hồ, về nhà chẳng ai nở một nụ cười chào đón, khó chịu chút là xô bát xô đũa. Ban đầu còn nói sẽ đối tốt với em, nói là người một nhà, những lời ngọt ngào đó đúng là lừa đảo…".

Ái Đệ như súng đã lên nòng nói một tràng. Hắc Tử sững người khi nghe những lời ấy, lúc tỉnh lại thì nhìn vội ra cửa, rồi nhìn Ái Đệ nước mắt tèm nhem, liếc lên bàn, cuối cùng cũng tìm thấy hộp giấy ăn, anh ta bèn đưa cho cô. Ái Đệ chẳng thèm quan tâm, quay người, lau nước mắt nói tiếp: "Em khóc là việc của em, ai cần anh lo? Dù em giả vờ đáng thương thì cũng chẳng cần anh phải thương hại em. Ai nói em không có ai thương, ít nhất thì cũng còn chị và mẹ em mà".

"Ái Đệ, Ái Đệ." Hắc Tử lúng túng đưa khăn giấy cho cô, "Em khóc là việc của em, nhưng em cũng đừng khiến anh phải buồn theo chứ".

68. Tập 2 - Chương 68

Khóc lóc một hồi, Ái Đệ mới dần dần bớt nức nở.

Cô từ từ mở miệng, những hạt ngọc vẫn lăn trên khóe mắt, vừa quay sang, thấy Hắc Tử ngồi nghệch ra ở đó, bất giác cũng sững sờ.

Hắc Tử vẫn cứng đờ như khúc gỗ máy móc đưa khăn giấy cho cô. Ái Đệ đón lấy, nhìn đống khăn giấy bị người đàn ông này vo tròn thành một quả bóng bàn, ném xuống đất có thể nảy được hai thước, không biết Hắc Tử đã dùng lực mạnh như thế nào để vo nó nữa.

Ném xuống thảm sàn, quả nhiên như cô nghĩ. Cô tức tối giật lấy hộp khăn giấy trong tay anh ta, tự mình rút vài tờ lau mặt.

"Anh nói thật. Chẳng phải em đang lo không ai cần mình nữa hay sao? Anh cần."

"Ai lo lắng việc có người cần hay không? Em chỉ bước ra ngoài chống nạnh hét lên rằng bà đây muốn tái giá, không biết bao nhiêu người vừa gào vừa khóc lao tới ấy chứ?"

Hắc Tử sầm mặt, muôn phần khó coi, "Thế không được, nhà họ Khu đã đặt trước rồi, ai đến cướp phải bước qua xác anh".

Nói y như thật vậy, Ái Đệ lườm Hắc Tử một cái. "Anh Hắc Tử, không cần dỗ dành em, hôm nay em khóc đủ rồi. Chi bằng hành động thiết thực hơn, mời em ăn cơm đi."

Phải lấy hết dũng khí mới dám…Hắc Tử trợn mắt cứng lưỡi, bắt gặp đôi mắt đỏ, tròn to đáng thương như chú thỏ đang nhìn mình, anh ta càng thêm tức giận, "Vừa rồi ai nói không muốn ăn chứ?".

"Khóc nhiều mệt rồi, được không hả?" Ái Đệ trề môi, "Vừa rồi ai khuyên em nên học cách tự thương yêu bản thân mình?",

Tiểu hổ ly, thay đổi đề tài câu chuyện nhanh như chong chóng. Hắc Tử không biết phải làm sao nữa, "Được, đền cho em mấy món ngon ngon".

Nói xong, Hắc Tử đứng dậy trước, đi được hai bước, bỗng quay đầu chỉ vào chiếc áo sơ mi kẻ ca rô mà Ái Đệ đang khoác trên người, "Cởi cái này ra, mặc áo khác đi, xấu cũng đến mức độ nào đó thôi chứ, đừng để anh mất mặt".

Buổi tối khi về, Khánh Đệ cảm thấy em gái có chút là lạ.

Mấy hôm trước, dù Ái Đệ vẫn rất quật cường kiên quyết, nhưng ánh mắt vô thần, trái tim nguội lạnh như đã chết. Tối nay xem ra tinh thần đã có chút phấn chấn.

"Chị về rồi à? Em cứ tưởng…" Ái Đệ bỏ lửng vế sau, nhìn chị cười.

Khánh Đệ trừng mắt, bước tới véo mũi em, Ái Đệ cười hi hi tránh được.

Tắm xong đi ra, Ái Đệ ngồi xuống viết, vẻ mặt hết sức nghiêm túc. Khánh Đệ tới xem em gái viết gì, bỗng thấy trên quyển vở một loạt những dãy số.

"Em đang tính toán, xem nếu mở quán trà sữa trên đường Đại Hưng thì cần bao nhiêu vốn." Ái Đệ hào hứng giải thích, "Chị,em mở quán trà sữa được không? Tiện thể mùa hè có thể bán kem, mùa đông bán xúc xích nướng".

"Đường Đại Hưng? Tiền thuê đắt thế mà." Hai năm nay tiền thuê nhà ở Vấn Sơn tăng cao đột ngột, muốn thuê một gian hàng mấy mét vuông để kinh doanh buôn bán chi phí cũng ngất ngưởng. "Chút tiền đó của em trả người ta rồi, còn lại có đủ tiền đặt cọc thuê cửa hàng không?"

"Em đã tính toán mấy hôm nay rồi, dù bây giờ tiền mua nhà đã nộp đợt đầu, nhưng không có nguồn thu nhập thì em cũng chẳng tiếp tục được. Mà chút tiền ấy gửi vào ngân hàng lấy lãi thì được bao nhiêu, thà rút về buôn bán còn hơn. Chị, hôm nay có người bảo muốn hợp tác với em, nói em nhanh nhẹn, nói năng ngọt ngào, làm hàng ăn nhất định sẽ rất vượng. Quan trọng nhất là, anh ấy chỉ bỏ vốn mà không tham gia quản lý, tất cả mọi việc do em quyết."

Khánh Đệ chăm chú nhìn em, bình tĩnh hỏi: "Anh Hắc Tử phải không?".

Ái Đệ đột nhiên mất hứng, ỉu xìu đáp, "Còn định cho chị bất ngờ".

Ái Đệ nhanh mồm nhanh miệng lại cần cù chăm chỉ, mấy năm nay được rèn luyện, buôn bán làm ăn quả thực rất giỏi.

Hắc Tử có con mắt rất tinh tường, nhưng chẳng biết còn có ý định nào khác nữa không. Khánh Đệ do dự hỏi: "Anh ấy không nói chuyện gì khác?".

Ái Đệ lắc đầu, "À, anh ấy bảo em tìm hiểu tiền vốn cho nguyên vật liệu, còn cửa hàng anh ấy nhờ người tìm".

"Hai người thỏa thuận thế nào?"

"Anh ấy nói anh ấy bỏ phần vốn lớn, chủ yếu là tiền đặt cọc, còn trang trí thì đơn giản, anh ấy có thể nhờ bạn bè giúp, trả tiền mua nguyên liệu cho họ là được. Coi như anh ấy bỏ ra hai phần ba, em một phần ba. Lợi nhuận chia đôi, tiền lương tính riêng."

Hỏi đi hỏi lại, thấy Hắc Tử không có ý định gì khác, Khánh Đệ mới yên tâm một chút. Biết Ái Đệ vô cùng hào hứng, cô bèn kéo một chiếc ghế ngồi cạnh em, cầm quyển sổ lên nhìn.

"Đây là số vốn dự tính, tiền thuê, tiền lương, khấu trừ, tiền thuế đều do em tính toán dựa vào kinh nghiệm của mình, cụ thể còn phải xem từng mục, từng mục một. Có điều em đã tính hơn lên khá nhiều, chỉ cần địa điểm đẹp, khách hàng đông thì về cơ bản không thể lỗ được. Tốt nhất, tìm mặt bằng gần rạp chiếu phim Quang Minh, tiện thể bán ít đồ ăn vặt luôn."

"Gần rạp chiếu phim ấy hình như có hai cửa hàng tương tự rồi."

"Chị, thời này mà chị còn muốn buôn bán độc quyền à? Ngoài chất lượng và vệ sinh an toàn thực phẩm ra còn xem bài trí và chất lượng phục vụ, mọi người phải dựa vào bản lĩnh của mình mà kiếm tiền thôi."

Khánh Đệ đặt cuốn sổ trong tay xuống, "Chị đang định bàn với em, hỏi xem em có muốn cùng chị đến Bắc Kinh sau khi giải quyết xong mọi việc ở đây không?".

Ái Đệ thoáng kinh ngạc, rồi cười nói, "Chị, chuyện này em cũng nghĩ rồi, nhưng có điều sau em lại thôi. Nghe chị kể trong điện thoại về những người và việc ở đó, em cũng rất ngưỡng mộ, tràn đầy màu sắc, thú vị hơn nhiều so với cuộc sống của em ở đây. Song bản thân thế nào thì chính mình là người rõ nhất, em không thể đi làm thuê cho người ta được, nhịn ăn nhịn uống tiết kiệm tới cuối năm được ít tiền. Thà ở lại Vấn Sơn, ít nhất thì em cũng thân thuộc nơi này, quen biết nhiều, làm lại từ đầu sẽ dễ dàng hơn. Huống hồ, còn cả mẹ nữa, em không nỡ".

Ái Đệ nói hợp tình hợp lý như thể đã suy nghĩ rất nghiêm túc rồi. Khánh Đệ không khuyên can thêm, nhưng ánh mắt vẫn rất buồn bã, " Trước kia còn có một gia đình, sau này chỉ mình em đơn độc, chị lại ở xa thế, có chuyện gì…".

"Chị, chắc chị nhớ tới chuyện ngày trước khi chị đang dạy học ở Dã Nam, em một mình chuyển ra ngoài thuê nhà sống phải không? Lúc ấy em cũng không có kinh nghiệm gì, buổi tối gió thổi cây reo thôi cũng sợ. Giờ không thế nữa. Nếu nói cô đơn, thực ra ngay cả khi đã kết hôn, hai năm nay có phải em chưa từng nếm trải cảm giác ấy đâu? Dù bên cạnh có người hay không, thì cảm giác cô đơn trong lòng mới thật sự khiến em khó chịu."

Khánh Đệ mím môi, khẽ vuốt mái tóc dài của em, rất lâu sau mới thốt lên một câu cảm khái, "Tiểu Ái lớn thật rồi".

Khánh Đệ ở lại Vấn Sơn sáu ngày. Trước khi quay về Bắc Kinh, cô tới gặp và cảm ơn Hắc Tử. Thái độ trịnh trọng khác thường ấy khiến Hắc Tử vô cùng ngượng ngùng, bèn nói; "Đừng cảm ơn anh. Anh thấy em gái em làm ăn buôn bán giỏi, thật lòng muốn cho cô ấy cơ hội được thể hiện, hằng tháng tiền tiêu vặt của anh phải trông chờ vào bà chủ Thẩm rồi". Mọi người đang cười nói vui vẻ, anh ta bất giác thở dài "Có việc để bận rộn, còn hơn ngồi lì trong phòng nghĩ ngợi lung tung".

Giọng nói của Hắc Tử như luyến tiếc, chua xót, Khương Thượng Nghiêu không kìm được liếc mắt nhìn Khánh Đệ một cái.

Khánh Đệ vẫn cười tươi: "Vậy sau này Ái Đệ có chỗ nào không nên không phải, phiền anh bảo ban chỉ dạy nó".

Hắc Tử càng lúng túng khó xử, lén liếc nhìn Ái Đệ đang cúi đầu ăn cơm, và cũng liếc lại mình qua thành bát. Bốn mắt chạm nhau, Hắc Tử vội vàng né tránh, ho một tiếng rồi nói, "Sẽ cố gắng, cố gắng".

Lần này chia tay sẽ lại xa nhau vài tháng. Sau khi lên xe, Khánh Đệ lưu luyến quay đầu nhìn. Khương Thượng Nghiêu quan sát sắc mặt cô hồi lâu, khẽ hỏi: "Không phản đối nữa à? "

"Ái Đệ lớn rồi." Bóng dáng xinh đẹp dần khuất khỏi tầm mắt, Khánh Đệ quay đầu nói với anh, "Em tin nó có thể tự xử lý. Còn nữa, em nhờ anh quan tâm để ý tới em gái em, nếu anh Hắc Tử bắt nạt nó…".

"Yên tâm. Anh là anh rể của Ái Đệ trước, rồi mới là anh em với Hắc Tử."

Ánh mắt anh nghiêm túc nhưng mang chút gian xảo, vành tai Khánh Đệ bỗng nóng bừng, đành chọn cách phớt lờ, quay đầu hỏi người ngồi phía trước, "Đại Lỗi, anh giỏi lắm, mấy hôm tôi về chẳng thấy anh đâu, tránh tôi phải không?".

Lưu Đại Lỗi vội gào lên đầy oan khuất, "Chị dâu, em chân không tiếp đất, tất cả là vì…".

Qua gương chiếu hậu, liếc thấy ánh mắt cảnh cáo của lão đại, Lưu Đại Lỗi buồn rầu ngậm miệng, nghĩ nát óc tìm lý do khác "Vì hạnh phúc tương lai".

Bình thường Lưu Đại Lỗi chỉ mua vài ba cuốn tiểu thuyết võ hiệp đọc giải trí, có mua tạp chí thời trang bao giờ đâu chứ? Vỗ ngực tự nhận thì hùng dũng thế nhưng đến sạp báo hỏi, cậu ta nghệch mặt ra. Báo ra từ tháng Ba, ai còn giữ đến tháng Năm làm gì?

Cậu ta đi khắp một vòng Vấn Sơn, rồi lại quay về Nguyên Châu tiếp tục thu thập cả buổi chiều, cũng chỉ thu được hơn mười cuốn làm chiến lợi phẩm. Lúc đầu, cậu ta còn hùng dũng hứa sẽ làm tốt việc này, nên không thể cầm hơn mười cuốn tạp chí về nói với anh Khương rằng, "Chỉ còn chỗ này thôi, bán đắt hàng quá, hết rồi".

Thế chẳng phải tự mình đến nộp mạng hay sao?

Tìm mãi, tìm mãi, cũng may Tiểu Úy Tử thông minh, giúp cậu ta post thông báo lên mạng thu mua với giá cao, ngoài ra còn tìm đến tận nơi phát hành, thu về được hai hộp lớn, rồi mới dám quay về gặp lão đại.

"Hạnh phúc tương lai? Đại Lỗi, anh định kết hôn sao?"

"Hả?!" Lưu Đại Lỗi há miệng cứng lưỡi.

“Đính hôn, kết hôn thì sớm quá.” Khương Thượng Nghiêu ngồi cạnh giải thích.

Người này còn hiểu tình hình hơn cả đương sự nữa. Lưu Đại Lỗi thầm nghĩ sao cậu ta lại không biết chuyện Tiểu Úy Tử đã đính hôn với mình chứ? Liếc mắt thấy Tiểu Đặng đang cười sung sướng trước tai họa của người khác, lại nhìn Khương Thượng Nghiêu giả bộ điềm tĩnh, Lưu Đại Lỗi đành phải vội vàng gật đầu nói phải.

Trong lúc nói chuyện, xe chuẩn bị ra khỏi Vấn Sơn. Khánh Đệ bỗng hỏi Khương Thượng Nghiêu: “Anh đưa em đi thật à? Không phải làm sao?”.

“Anh cũng đúng lúc có việc phải đến đó.”.

Khánh Đệ bận chăm sóc em gái mấy hôm nay, Khương Thượng Nghiêu cũng không rảnh. Diệp Thận Huy ở Tế Tây thêm vài ngày, sau đó quay về thành phố Tứ Cửu. Trong công cuộc kiểm soát tầm vĩ mô, việc xây dựng nhà máy thép lớn thế này phải được sự cho phép của nhiều ban ngành, quá trình thẩm tra nghiêm ngặt. Lần này Diệp Thận Huy phải đi vận động không ít nơi.

Trước đó không lâu, Diệp Thận Huy đứng ra mở tiệc mời Thị trưởng Tần và Khương Thượng Nghiêu, thái độ tử tế ấy một mặt muốn trả lời việc Khương Thượng Nghiêu có ý muốn góp cổ phần vào Tập đoàn Kim An. Và theo lẽ tự nhiên, Khương Thượng Nghiêu giới thiệu Diệp Thận Huy cho Cục trưởng Mạnh Thời Bình cũng là việc nên làm.

Chưa kể tới những lần đi vì công việc, con đường này anh đã đi đi về về không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng được đồng hành cùng người thương yêu, nắm những ngón tay thon dài của cô, nghe cô nói cười với Lưu Đại Lỗi, hoặc im lặng chăm chú quan sát cô…

Chỉ là tưởng tượng thôi cũng đã khiến anh vô cùng vui sướng rồi, chỉ hận một nỗi đường quá ngắn.

Hai căn hộ chung cư ở Đông Trực Môn anh mua năm ngoái đã giao cho công ty thiết kế, làm nội thất xong thì cũng sắp đến Thế vận hội. Nhưng vẫn phải đợi mấy tháng nữa, vì vậy đến đường Song Hòe Thụ, mang hành lý và đặc sản quê hương mà mẹ Khánh Đệ chuẩn bị lên lầu, mở cửa cho Khánh Đệ xong, Khương Thượng Nghiêu nhìn sang phòng đối diện, “Ở tòa nhà này còn phòng cho thuê không?”.

Khánh Đệ buồn cười, “Sao? Khương tổng thiếu một hành cung?”.

Nhớ tới Chu Quân bán nude, mặt anh có vẻ không vui, “Sao em có thể cô nam quả nữ sống với nhau, nói ra nghe chẳng ổn chút nào”.

Gia trưởng phong kiến! “Cô nam quả nữ sống cùng nhau quá bình thường, nhiều nam một nữ hoặc một nam nhiều nữ sống cùng nhau mới không bình thường.”

Người con gái này! Khương Thượng Nghiêu bất lực.

Chu Quân vẫn chưa hết giờ làm, căn phòng rất đỗi yên tĩnh. Đặt đồ xuống, anh định ngồi thêm một lát, nhưng xem đồng hồ, đành lưu luyến ngước mắt chăm chú nhìn Khánh Đệ.

Ngồi trong xe đã nghe anh gọi điện thoại hẹn người ta, Khánh Đệ giục, “Đi đi, lỡ việc không hay đâu”.

“Vậy tối nay nếu xong việc, anh đến tìm em nhé?”

Anh đứng bên cửa băn khoăn.

“Anh có chắc sau đó không phải tiếp đón họ?”

Khương Thượng Nghiêu chăm chú nhìn nụ cười nơi khóe môi cô, mặt nghiêm túc, “Lại đây”.

Khánh Đệ do dự mấy giây, bước đến, không kịp mở miệng đã bị anh kéo vào lòng.

“Đừng cử động, anh chỉ ôm thôi.”

Quay về vòng tay quen thuộc, vùi mặt vào hõm cổ anh, dường như cô có thể nghe thấy cả tiếng động mạch của anh đang chảy rần rật. Khánh Đệ do dự, cuối cùng từ từ vòng hai tay, ôm lấy anh.

Hành động ấy an ủi anh rất nhiều, anh thỏa mãn thở hắt ra, ôm cô thật chặt.

Tình nghĩa thâm sâu, không thể dùng lời tả hết. Trăm nghìn lời nói hóa thành một tiếng thở dài.

"Đến lúc phải đi rồi."

Anh khẽ gật đầu, ngón tay lưu luyến vén mấy sợi tóc lòa xòa bên má cô.

"Đi đi." Cô mỉm cười, "Em đợi anh".

Đối với một lãnh đạo cấp cao như Mạnh Thời Bình, kiểu người làm ăn như Khương Thượng Nghiêu rất hiếm khi lọt vào mắt ông. Trước kia ông hòa nhã với anh chỉ vì nể mặt lão Khu, huống hồ, lý lịch của Khương Thượng Nghiêu có vết đen, Mạnh Thời Bình ít nhiều cũng thấy gượng gạo.

Nhưng sau này Khương Thượng Nghiêu có nhiều hành động bạo dạn, đầu tiên là dựa dẫm vào tập đoàn quốc doanh, sau đó tham gia cổ phần vào doanh nghiệp có quy mô lớn trong tỉnh Tế Tây, đồng thời còn tạo được thành tích lớn. Những thành tích ấy khiến Mạnh Thời Bình vô cùng hứng thú. Lúc trước, cảm nhận của ông dành cho Khương Thượng Nghiêu là tuổi trẻ, có nhuệ khí, có tài năng. Sau khi quan sát và tiếp xúc, ấn tượng của ông thay đổi rất nhiều. Người có tài không ít, song người tài trí song toàn, biết cách mượn thế lực của kẻ khác lại không nhiều. Điều khiến ông khâm phục nhất chính là thiếu niên đắc ý, nhưng không kiêu ngạo, chẳng làm càn.

Đầu năm, nghe tin Khương Thượng Nghiêu được chọn làm một trong mười thanh niên xuất sắc của tỉnh, thân là một thành viên trong thể chế này, ông rất hiểu thành tích đó có ý nghĩa thế nào, bất giác thầm vui cho tiểu tử ấy. Khi gặp mặt, Mạnh Thời Bình không ngớt lời tán dương Khương Thượng Nghiêu. Trước mặt ông, anh hành lễ đâu ra đấy, nào dám kiêu ngạo? Mạnh Thời Bình lần nữa nín cười gật đầu, thầm khen anh tử tế, biết lễ biết nghĩa.

Nói tới sự phát triển gần đây, Khương Thượng Nghiêu không tránh khỏi việc nhắc đến vấn đề Kim An có ý định đầu tư xây dựng nhà máy thép, rồi nói chủ tịch hội đồng quản trị của Kim An gần đây tới Tế Châu, và đã cùng dùng bữa tối với thị trường Vấn Sơn là Tần Thạnh. Vừa nhắc đến chuyện này, Khương Thượng Nghiêu để ý thấy lông mày của người đối diện hơi nhíu lại.

"Thanh niên các cậu có nhuệ khí, có chí tiến thủ, phát triển sự nghiệp, thân làm trưởng bối như tôi đương nhiên phải ra sức ủng hộ." Cuối cùng Mạnh Thời Bình cười tươi nói.

Một người đã lăn lộn nơi quan trường nhiều năm như ông, thái độ này quả thật không thường thấy, Khương Thượng Nghiêu trong lòng đã rất chắc chắn.

Sau khi hẹn ngày giờ mời dùng tiệc, rồi lại khéo léo từ chối ý tốt của Mạnh Thời Bình khi ông giữ lại dùng cơm, anh cáo từ ra về và hẹn gặp Diệp Thận Huy.

Bữa cơm này, hai người ăn gần ba tiếng, bàn từ việc cải tiến công nghệ luyện than cho tới lựa chọn địa điểm đặt nhà máy sản xuất thép và cơ cấu nhân sự, thảo luận rất nhiều tình tiết. Sau khi tạm biệt, tinh thần Khương Thượng Nghiêu có phần hào hứng.

Nhớ tới nụ cười của Khánh Đệ lúc nói "Em đợi anh", Khương Thượng Nghiêu vội vàng đi từ phía Đông sang phía Tây thành phố, chờ dưới tòa nhà ở đường Song Hòe Thụ.

"Anh Khương, đạo hạnh của anh vẫn chưa đủ." Phớt lờ cái chau mày không vui của lão đại, Lưu Đại Lỗi tiếp tục cằn nhằn, "Nên chuẩn bị ít nến, cắm thành hình trái tim trên mặt đất, sau đó ôm một bó hoa tươi thật lớn, đợi chị dâu xuống lầu, tặng hoa cho chị ấy, đảm bảo chị dâu sẽ vui mừng kinh ngạc mà ôm chầm lấy anh".

"Chuyện rùng rợn như thế cậu làm rồi à?" Không đợi Lưu Đại Lỗi mở miệng phủ nhận, Khương Thượng Nghiêu đã liếc thấy bóng dáng quen thuộc của Khánh Đệ, vội vàng bước đến, "Muốn đi đâu?".

Trời đã khuya, Khánh Đệ cũng chẳng biết làm gì. Tình cảnh này có vẻ giống sự ngượng ngùng của những đôi mới yêu nhau, hai người nhìn nhau, cùng cười. "Tùy anh, đâu cũng được."

Nhớ có lần gọi điện cho cô, thấy cô hẹn người ta ăn cơm gần Hậu Hải, anh bèn dặn Tiểu Đặng cho xe chạy về phía Địa An Môn.

Khánh Đệ liếc mắt nhìn anh hiểu ý. Khương Thượng Nghiêu nắm chặt tay cô, biết cô muốn cười mình, đột nhiên khẽ tiếng giải thích, "Nơi mà em thường đi, dù anh chưa từng đến, nhưng nghe vẫn rất thân thiết".

Khánh Đệ không nói gì, chỉ dùng lực siết chặt tay anh, đáy mắt lấp lánh niềm vui.

Lúc này, dọc phía Nam của Hậu Hải vô cùng đông vui náo nhiệt. Khánh Đệ đề nghị xuống đi bộ dọc bờ phía Bắc. Từ xa, Lưu Đại Lỗi nhìn theo bóng hai người họ, lắc đầu bất lực, "Người ta yêu đương thì ăn uống vui chơi, còn đôi này lại ra tận đây để đi dạo".

Tiểu Đặng nói như rất thấu hiểu, "Làm gì không quan trọng, quan trọng nhất là làm với ai".

"Tiểu Đặng, anh bỗng phát hiện ra, anh cần phải đề phòng chú, chú và Tiểu úy Tử nhà anh rất hợp ý nhau!"

"Anh Đại Lỗi…"

"Ha ha, chỗ này thật tuyệt, có tiền mua một Tứ hợp viện' để sau này dưỡng lão."

' Tử hợp viện: Kiểu kiến trúc cổ miền Bắc Trung Quốc, nhà xây bốn phía xung quanh và có khoảng sân lớn ở giữa.

Bờ Bắc của Hậu Hải mặt nước rộng, liễu rủ san sát, nửa đêm là lúc có thể ngắm ánh trăng nơi đáy nước. Chầm chậm bước về hướng Nam, Khương Thượng Nghiêu bất giác nhớ lại những cảnh tượng đẹp đẽ khi xưa. "Ngày mà giếng than đầu tiên của thôn Châu bắt đầu đi vào khai thác, buổi tối lúc anh đưa em về thôn Nam, cũng vào đêm trăng thế này."

Khi ấy đang giữa tháng Năm, họ men theo ruộng lúa với ánh trăng tiễn bước. Khi ấy họ vẫn kẻ trước người sau, chưa dám chạm tay. Khi ấy anh đưa cô về thôn Nam, hai người ngồi cùng nhau bên bức tường đá, có cây mơ già làm chứng, anh đã xin cô cho anh thêm chút thời gian.

"Em đợi anh."

Cô vẫn đang đợi anh, đợi tình yêu của anh, đợi anh thật sự hiểu thế nào là tình yêu. Khương Thượng Nghiêu nắm chặt những ngón tay cô, cảm kích và hổ thẹn không biết nói gì. Ông trời xót thương, anh cuối cùng vẫn gặp may.

"Chẳng biết tổ chim én còn ở đó không, đám chim non có khỏe không." Khánh Đệ buồn bã, "Vấn Sơn đối với em dường như đã xa lắm rồi".

Nghe vậy, trái tim anh đau nhói, nhưng ngay lập tức cũng hiểu. Dù cô ở đâu, chỉ cần thế giới của cô không chối bỏ anh là được. "Muốn về nhà, gọi điện thoại anh sẽ đến đón em. Phải rồi, hai hôm nữa hết bận rộn, anh mời Đàm Viên Viên và Chu Quân ăn cơm, thời gian địa điểm em quyết nhé."

"Sao, thấy họ có thành kiến với anh, nên định đột kích à?"

"Anh chân thành mà."

Khánh Đệ ngước mắt cười, thừa nhận lòng chân thành của anh.

Qua cầu Ngân Đĩnh, thoáng nghe thấy tiếng nhạc và tiếng cười nói, hai người rẽ vào một quán bar nhỏ trong hẻm

Ca sĩ trong quán bar đang cất tiếng hát. Khi bia được mang tới, cô gái mặc xường xám ngắn nền xanh hoa đỏ bắt đầu vang bài hát Người tình thương yêu, giọng uyển chuyển dịu dàng, lại có chút thương cảm.

Khương Thượng Nghiêu lặng lẽ ngồi song song với Khánh Đệ trên ghế. Nghe đến câu "Có anh trên đường tình, em hoàn toàn không cô đơn", anh vòng cánh tay dài của mình khẽ ôm Khánh Đệ vào lòng. Cô quay lại, nhìn ánh mắt cứ quấn lấy mình của người yêu. Ngay sau đó, giọng hát dịu dàng khẽ vang bên tai, "Anh đối với em tốt như thế, lần này hoàn toàn không giống".

Bao năm không được nghe anh hát, giọng hát vẫn khiến người ta cảm động nhường ấy, trầm ấm và có sức hấp dẫn. "Người thương yêu, người tình thương yêu, đây là thời khắc hạnh phúc nhất đời em." Anh cất cao giọng hát cùng cô ca sĩ trên sân khấu câu cuối cùng, đồng thời nghịch mớ tóc lòa xòa bên má Khánh Đệ, sững người nhìn cô, cười tươi, "Khánh Đệ, quá lâu rồi, anh chỉ để ý tới bản thân mình quá lâu rồi, cả những chuyện trước kia nữa, dường như anh quên mất rằng bên cạnh mình luôn có em… Thế mà lại chưa bao giờ

nghiêm túc hát tặng em một bài, chưa từng khiến em cười vui vẻ. Cảm ơn em đã luôn bao dung cho sự ích kỷ của anh, cảm ơn em đã ở bên anh lâu như thế".

Cô mím chặt môi chầm chậm gật đầu, cuối cùng không kìm được, nước mắt vẫn trào ra, rơi xuống mu bàn tay anh. Một giọt, hai giọt, sau đó hòa thành một đường thẳng.

Anh giơ tay đưa sát miệng, hôn lên những giọt nước mắt của cô đọng trên tay mình.

"Khi ấy em nói hy vọng mười năm sau anh có tâm trạng hát cho nghe một bài, anh đã gật đầu. Anh ngốc quá, hoàn toàn không hiểu thứ em quan tâm nhất là gì, đó là anh đã đồng ý để em chờ đợi mười năm."

"Như thế cũng tốt." Khánh Đệ gục đầu vào hõm cổ anh, nước mắt thấm ướt vai anh, trong tiếng sụt sịt, cô nói với anh, "Thật mà, như thế này rất tuyệt".

"Cậu nói xem họ có hôn nhau không?" Lưu Đại Lỗi nhìn chằm chằm vào đôi tình nhân ngồi phía trước.

"Bao nhiêu người thế này, tính chị dâu lại bảo thủ như vậy, chắc không đâu". Tiểu Đặng cũng thò đầu ra nhìn theo Đại Lỗi.

"Anh với chú cược, anh cược chắc chắn hôn." Lưu Đại Lỗi nghển cổ, bộ dạng còn kích động hơn cả khi trao nụ hôn đầu, "Nhìn xem, gần rồi… gần rồi!".

"Anh Đại Lỗi, di động của anh kìa?"

"Mặc kệ nó!" Nói xong Lưu Đại Lỗi liền hối hận, nhận điện thoại mà mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, "Tiểu Úy Tử?".

Vừa nghe thấy giọng cậu ta, đối phương lập tức cúp máy. Lưu Đại Lỗi thấy kỳ lạ bèn nhìn một cái, lúc này mới phát hiện ra tay mình đang cầm di động của lão đại. Thấy số lạ, Lưu Đại Lỗi do dự vài giây, rồi bước tới cạnh Khương Thượng Nghiêu, "Anh Khương".

69. Tập 2 - Chương 69

Khương Thượng Nghiêu quay đầu lại, vẻ mặt thoáng chút phẫn nộ. Khánh Đệ ngồi thẳng dậy rời khỏi vòng tay anh, mắt vẫn sáng lấp lánh, ngượng ngùng nghịch mái tóc ngắn. Lưu Đại Lỗi căm hận, chỉ muốn cho mình hai cái bạt tai, nhưng đây là việc nghiêm túc, cậu ta khom người, mặt nhăn mày nhó, nói, "Anh Khương, không thể trách em, cái số điện thoại mà anh nói gọi đến rồi".

Ngay lập tức, Khương Thượng Nghiêu lấy lại vẻ điềm tĩnh, nhận di động và nói với Khánh Đệ, "Anh ra ngoài nghe máy".

Ra khỏi con hẻm nhỏ, anh bấm máy gọi lại, đối phương chỉ nói ngắn gọn một câu, "Lộ diện rồi, có người nhìn thấy ở thị trấn gần quê hắn ta. Chắc chắn là Tang Cẩu".

Khương Thượng Nghiêu ngẩng đầu nhìn ánh trăng trong màn đêm mịt mờ, lặng lẽ châm một điếu thuốc và trầm ngâm hồi lâu, sau đó bấm máy gọi về Vấn Sơn, hỏi: "Nghiêm Quan, người trong ảnh còn nhớ không?".

Nghiêm Quan đáp, "Nhớ".

"Vậy tốt, mấy điểm tôi dặn trước kia, anh cho người qua đó canh chừng, tóm được hắn đưa ngay đến căn nhà ấy. Phải tỉnh táo, đừng gây ồn ào quá."

Nghiêm Quan kiệm lời như kiệm vàng lại một lần nữa đáp gọn lỏn, "Vâng!". Khương Thượng Nghiêu cúp máy.

Anh quay vào trong ngồi xuống, Khánh Đệ quan sát và suy đoán nỗi lo lắng trong lòng anh. "Ở Vấn Sơn có việc gấp, anh phải về à?

“Không vội.” Khương Thượng Nghiêu khẽ vỗ vào cánh tay cô an ủi. Qua lớp vải mỏng, anh vẫn cảm nhận được sự mịn màng của làn da ấy. “Chuyện ở đây quan trọng hơn, hai hôm tới làm xong, anh mới về được.”

“Cũng muộn rồi, nghe xong bài này chúng ta về thôi.” Dù vẻ mặt anh bình thản, song lưng áp sát ngực anh, Khánh Đệ mẫn cảm nhận ra sự cứng lên của những thớ thịt.

“Mới ngồi một lúc mà” Anh lưu luyến.

Mặc dù ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để an ủi những cảm xúc tệ hại của anh. Nếu trong cuộc đời thỉnh thoảng có những phút giây khiến người la phải chờ đợi như thế, thì cuộc đời còn gì phải tiếc nuối nữa?

Ba ngày sau, trời vừa tối, trên con đường dành cho khách VIP ở sân bay Nguyên Châu, một chiếc xe màu đen đến đón Lưu Đại Lỗi và Khương Thượng Nghiêu vừa từ Bắc Kinh về, chạy thẳng tới Vấn Sơn.

Còn chưa ngồi vững, Lưu Đại Lỗi đã nói chuyện về xe cộ với người lái xe được điều từ khu mỏ tới. Lần này ở Bắc Kinh cậu ta đã tận mắt nhìn thấy chiếc Rolls-Royce Phantom dài sáu mét chuẩn của chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Kim An. Giống như tiếng sét ái tình, lão Tạ cũng là người thích xe, hai người trò chuyện rất tâm đầu ý hợp. Lão Tạ liền nói “Anh Đại Lỗi, thế nào, anh cũng muốn mua một chiếc à?”.

“Thôi đi.” Lưu Đại Lỗi vò đầu thở dài, “Cái xe này giống hệt phụ nữ, đẹp thì đẹp thật, nhưng luận về tình cảm và độ dễ chịu, thì vợ mình vẫn hơn”.

Khương Thượng Nghiêu ngồi ghế sau bất giác phì cười. Lưu Đại Lỗi tính cách vui vẻ, tiếp xúc với nhau lâu, anh không cảm thấy phiền phức, mà ngược lại còn thấy mỗi lúc Nhị Hóa ở bên rất có hiệu quả làm dịu thần kinh. Ví như lúc này chẳng hạn.

Ba ngày nay, anh không chỉ giới thiệu Diệp Thận Huy và Mạnh Thời Bình làm quen với nhau, mà còn cùng Diệp Thận Huy quyết định tỷ lệ vốn đầu tư cùng những công việc trong tương lai. Buổi tối, ăn cơm với bạn của Khánh Đệ xong, anh vội vội vàng vàng đáp chuyến bay đêm về Vấn Sơn. Càng gần Vấn Sơn, cảm xúc trong lòng càng không thể kìm được, giống hệt như tháng trước bày binh bố trận để bẫy Nhiếp Nhị vậy. Nhưng thần kinh bị câu chuyện cười này của Lưu Đại Lỗi làm cho giãn ra nhiều, anh dựa người vào ghế, từ từ thả lỏng cơ thể.

Khánh Đệ từng nói, “Những quá khứ buồn đau nặng nề kia, trong tương lai mà vô số khả năng có thể xảy đến với cuộc đời một con người, chỉ là chút mảnh vỡ thời gian không đáng kể”.

Tang Cẩu đối với anh bây giờ, chẳng qua chỉ là một trang sách sắp được lật qua.

Sắp rồi.

Trên thượng lưu sông Tích Sa, ở một ngôi làng gần bờ sông, tay chân Tang Cẩu đang bị trói, ném trong một chuồng lợn bỏ hoang.

Nóc chuồng lợn bị thủng, có thể nhìn thấy một mảng trời đầy sao, xung quanh ngoài tiếng ếch nhái kêu thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác, thỉnh thoảng những cơn gió mang hơi nước từ bờ sông xuyên qua những ngọn đồi, qua cánh đồng hoang dã thổi tới, trong cái chuồng lợn rách nát bừa bãi, cỏ chất hàng đống liền dậy lên một thứ mùi hôi thối, khiến người ta muốn nôn.

Tang Cẩu lần mò dưới đống cỏ mình nằm lên, tìm xem có thứ vũ khí nào sót lại không, đáng tiếc hắn không phát hiện được bất cứ thứ gì. Chỉ khẽ động đậy, lập tức xung quanh hắn sẽ có một ánh mắt như dao liếc tới, một hảo hán cao lớn trầm mặc ít lời, đầu tiên là đạp cho hắn một cái vào ngực, sau đó kiểm tra kỹ càng cái dây đang trói quanh người hắn có dấu vết nới lỏng hay không.

Sau khi bị lôi ra khỏi cái xe cũ rách và bị trói ném vào chuồng lợn bỏ không này, Tang Cẩu nằm nghiêng như thế đã một ngày một đêm, không hạt cơm nào vào bụng, cứ mỗi tiếng đồng hồ trôi qua, người kia lại mang nửa thùng nước dội thẳng vào người hắn.

Hắn đã thăm dò quan sát nhiều lần, dù trong bóng tối có lập lòe bao nhiêu ánh lửa phát ra từ đầu lọc thuốc lá, thì vào chuồng lợn xử lý hắn cũng chỉ một người này. Sau hơn hai mươi tiếng đồng hồ, Tang Cẩu vẫn không biết lai lịch của đối phương

Dù đã phiêu bạt giang hồ bao nhiêu năm, hắn cũng không thể không lo lắng. Những tên đệ tử vì nghĩa quên mạng hắn gặp nhiều rồi, nhưng một tên đồ đệ vì nghĩa quên mạng có kỷ luật nguyên tắc thế này, hắn mới gặp lần đầu.

Song, giữa nơi nông thôn đồng không mông quạnh thế này, cho dù có gào thét cầu cứu chắc cũng chẳng ai đáp lại. Huống hồ, sợi dây thừng to bằng ba ngón tay chụm lại đang chặn ngang giữa hai hàm răng hắn, thắt ngang má vòng ra sau lưng, hai tay bẻ ngoặt ra phía sau, hai chân thì gập lại, trói chặt. Cách trói này không giống với những cách thức đơn giản khác, càng giãy thì các khớp lại càng đau nhức.

Điều khiến hắn hoảng sợ nhất là đối phương sau khi ném hắn vào đây bèn tỏ thái độ không thăm không hỏi, màn đêm tĩnh mịch, không khí nặng nề, rõ ràng đang đợi một nhân vật quan trọng hơn xuất hiện.

Gần tới hoàng hôn, Tang Cẩu đã từ bỏ ý định chạy trốn. Hắn dần lòng lại lặng lẽ nằm nghiêng chờ đợi trong đống cỏ, cố gắng điều hòa hơi thở, tích lũy sức lực, để đối phó với mối nguy hiểm có thể đến bất kỳ lúc nào khi màn đêm xuống.

Nhắm chặt hai mắt, hắn bắt đầu điểm lại từng người, từng người mà hắn đã đắc tội trong suốt hơn hai mươi năm lưu lạc giang hồ của mình.

Hơn mười tuổi, Tang Cẩu từ quê lên thành phố, từng làm thợ xây, sửa đường ống nước. Hai mươi tuổi vì đánh bạc và cướp của, hắn phải vào tù. Năm 1998 là năm vượng nhất đời hắn, cả nửa thành phố Vấn Sơn này có ai gặp hắn mà không cúi đầu kéo miệng lên cười gọi một tiếng "Anh Cẩu"? Ai ngờ năm 1999 gặp biến lớn, hắn cướp số tiền khổng lồ của sòng bạc rồi chuồn đi nơi khác.

Lần trốn chạy này cũng mất mấy năm, có điều người trong giang hồ tiêu tiền như nước, tiền vào tay trái lại ra tay phải, chẳng mấy chốc đã sạch bách, hắn liền quay về nghề cũ, mở một sòng bạc ngầm ở tỉnh bên cạnh. Đáng tiếc hắn không gặp thời, sau khi gian lận bị người ta phát hiện, hai bên lập tức cãi cọ, lần đó Tang Cẩu dã dùng dao đâm chết người ta, một lúc hai người.

Thế là, lệnh truy nã Tang Cẩu được in thẳng lên những lá bài.

Tang Cẩu chạy trốn, nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng quyết định chạy về quê. Đã hơn bốn mươi tuổi rồi, cũng thấy nhớ quê hương, hơn nữa ngày trước lúc thịnh vượng hắn cũng tự tạo đường lui cho mình, chôn trên núi sau nhà không ít "hàng khô". Số tiền này là chỗ dựa cuối cùng của hắn.

Sau khi quay lại Vấn Sơn, hắn lo lắng sợ kẻ thù xung quanh, bèn giấu biệt tung tích, làm thuê làm mướn sống qua ngày, thế mà cũng được hai tháng, cho đến tận khi nghe tin Nhiếp Nhị bị bắt. Tin Nhiếp Nhị chính thức bị bắt truyền tới, Tang Cẩu có chút không tin, bởi mấy năm gần đây Nhiếp Nhị nổi tới mức hắn trốn tít ở tỉnh bên cạnh xa xôi mà vẫn còn nghe thấy danh tiếng của vận tải Đắc Thắng. Lặng lẽ đợi thêm hơn một tháng, không còn nghe thấy tin tức gì từ Vấn Sơn nữa, lúc ấy hắn mới quay về quê mình.

Ai ngờ đêm đó, khi vác xẻng đi về phía núi sau nhà, liền có người bám theo hắn. Đợi hắn đào mấy cái dây truyền vàng to và nửa bao tải tiền cất giấu hơn mười năm nay lên, người kia cầm bao tải chụp vào đầu hắn từ phía sau.

Hắn suy nghĩ, có lẽ chiều hôm đó trên thị trấn, nhất thời buồn chân buồn tay, hắn vào quán trà làm hai ván mạt chược, nên mới bị lộ hành tung.

Đang mải nghĩ lại, xung quanh vắng lặng bỗng vọng tới tiếng bước chân. Không lâu sau, năm sáu thanh niên cao thấp không đều khom người đi vào, dẫn đầu là người đã trông coi hắn. Người đó vừa hất cằm, hai người phía sau tiến tới khiêng Tang Cẩu lên. Tang Cẩu đang định quan sát xung quanh, thì hai người khác bước lại, chiếc bao tải trong tay họ lại lần nữa chụp xuống đầu hắn.

Giãy giụa và phản kháng rõ ràng chỉ khiến hắn phí sức. Tang Cẩu để mặc họ khiêng mình lên xe. Trong bóng tối, hắn lẩm nhẩm đếm thời gian, khoảng một hai khắc (1) gì đấy, xe dừng lại.

(1) Một khắc bằng mười lăm phút.

Cửa xe vừa mở, hắn thấy gió lạnh lùa vào, thấp thoáng còn nghe thấy cả tiếng nước chảy, nghĩ có lẽ đang ở bờ sông.

Tang Cẩu lo sợ phập phồng, lưng toát mồ hôi lạnh. chiêu thức thủ tiêu người, hắn rõ hơn ai hết, nước trên thượng nguồn sông Tích Sa, đeo theo một tảng đá vào cổ hắn, ném cả hắn lẫn bao tải xuống sông, khó lòng mà sống nổi. Nghĩ tới đây, cửa đị ngục như bật mở trước mắt, nỗi kinh hãi cùng ham muốn được sống tiếp bất chợt trỗi dậy, Tang Cẩu bắt đầu điên cuồng giãy giụa trong chiếc bao tải.

Năm sáu người kia dọc đường chỉ im lặng, lúc này cũng thế. Hai người đặt bao tải xuống, người đi đầu đạp cho hắn một cái, trúng ngay vào gáy Tang Cẩu, hắn đột nhiên im bặt.

Cả đoàn người xuống chiếc thuyền sớm đã đợi bên bờ sông từ lâu. Bầu trời tối đen như mực, ánh trăng lấp lánh tựa vãi bạc trên dòng sông thỉnh thoảng lại dập dềnh. Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng nước, thuyền chầm chậm rời bên ngược dòng.

Khi tỉnh lại, Tang Cẩu mừng phát khóc. Ngay lập tức hắn cảm thấy phía dưới hơi rung lắc, nhận ra mình đang ở trên thuyền, bất giác tim lại nhảy vọt lên tới tận cổ họng. Ánh sáng nhàn nhạt xuất hiện dưới chân, sau đó chiếc bao tải được rút khỏi đầu hắn.

Hắn mở bừng mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, chỉ thấy mình đang nằm trên sàn một con thuyền chở cát. Bán kính ba mét từ chỗ hắn nằm, mấy thanh niên lực lưỡng đứng canh, trong ca bin hình như có bóng người đi đi lại lại. Lúc hắn đang chuẩn bị nhìn cho rõ, thì hai người khác bước tới, dùng một chiếc dây thừng to trói chân hắn, đầu dây thừng kia, rõ ràng vẫn gắn ở máy cuốn cáp đầu thuyền.

Gió sông hiu hiu, lòng Tang Cẩu sợ hãi, khổ là không thể hét ra được, cố họng chỉ có thể rên ư ử mà thôi. Hắn không ngừng giãy giụa, chỉ nghe tiếng bước chân chầm chậm vọng tới từ ca bin.

Hắn run rẩy, ngẩng đầu nhìn tới, một đôi giày da bóng loáng xuất hiện ngay cạnh mặt hắn. Chủ nhân của đôi giày ấy dùng một chân nâng cằm hắn lên, đạp cho mặt hắn ngửa ra, Tang Cẩu nhìn vào đôi mắt lạ lẫm đó.

Người ấy khoảng chừng ba mươi tuổi, tóc ngắn trán rộng, mày rậm mũi cao, càng khiến đôi mắt thêm sâu hút, thần thái điềm tĩnh. Khi Tang Cẩu quan sát người lạ mặt này, người đó cũng chăm chăm nhìn vào hắn, sau đó nở nụ cười thỏa mãn. “Anh Tang Cẩu, lăn lộn bên ngoài mười năm rồi, thật vất vả cho anh.”

Nghe kiểu nói như thế có lẽ là người quen, nhưng trong ký ức của Tang Cẩu hoàn toàn không có hình dáng này. Không đoán dược thân phận của đối phương, hắn lại càng thêm hoảng hốt. Giãy giụa mấy lần, thấy đối phương hình như rất thích thú, hắn cố gắng nhẫn nhịn nỗi đau đớn nơi cơ bắp, hít một hơi thật sâu, rồi dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn trừng trừng đối phương.

Người kia cười, nhìn lại hắn, nói: “Những trò có thể chơi trên sông không ít, mùa đông thì mút kem, mùa hè lại ném bánh chưng. Anh Tang Cẩu, lần đầu tiên chính thức gặp mặt, lễ ra mắt không thể thiếu”. Nói rồi anh phớt lờ nỗi sợ hãi hiện lên trong đôi mắt mở to của Tang Cẩu, lặng lẽ quay người. Bên cạnh sớm đã có kẻ đứng đợi lệnh. Họ vác Tang Cẩu bị trói chặt không thể nhúc nhích đi về phía mạn thuyền, sau đó thuận thế ném hắn xuống. Tang Cẩu rơi xuống, nước bắn lên tung tóe, hắn dần chìm nghỉm

Thuyền chở cát dừng ở thượng nguồn sông Tích Sa, một nơi hoang vu hẻo lánh. Khương Thượng Nghiêu đứng ở đầu thuyền nhìn ra xa, thấy bờ sông tĩnh lặng, sóng nước lăn tăn, đám lau sậy xanh rì rậm rạp khẽ lay động trong gió.

Một lúc sau, anh ra hiệu cho Nghiêm Quan kéo Tang Cẩu lên. Máy cuốn cáp bắt đầu từ từ chuyển động, dây thừng thu về, Tang Cẩu ướt như chuột lột vừa chạm sàn thuyền, thở được mấy hơi lại lập tức bị đá xuống.

Như thế mấy lần, Tang Cẩu chẳng khác nào con chó nhà họ Tang bị ném xuống nước rồi đánh, ánh mắt vô hồn, vai run bần bật. Hắn thấy có người bước lại chỗ mình lần nữa, ánh mắt sợ hãi. Nghiêm Quan kiệm lời lúc này không nhịn được cười, bèn vẫy thuộc hạ. Người kia liền kéo hắn như kéo một con chó chết ném xuống dưới chân Khương Thượng Nghiêu.

Dây thừng được nới lỏng, Tang Cẩu chân tay tê cứng, há miệng hít đầy không khí vào lồng ngực, rất lâu sau mới khó khăn ngẩng đầu lên, từng từ, từng từ một, hỏi: “Mày là ai?”.

Khương Thượng Nghiêu lờ như chẳng nghe thấy, quay đầu ra hiệu cho người đứng cạnh. Lưu Đại Lỗi nhanh chóng đưa cho anh một cái túi da bò màu đen. Anh nhận lấy rồi mở ra, rút vài sợi dây chuyền to, chọn một

chiếc trong số đó, lặng lẽ sờ vào mặt ngọc của sợi dây chuyền vàng, trầm ngâm hồi lâu rồi gí mặt ngọc đó tới trước mặt Tang Cẩu. "Trong bảy thôn bốn trấn của Vấn Sơn, năm 1994 Vương Phú Bình mua mỏ than ở thôn Tam Táo, năm 1998 bị bắt cóc đòi tiền chuộc. Nghe nói khi bị bắt cóc trên cổ có đeo một sợi dây chuyền mặt ngọc thế này, đằng sau còn khắc chữ Vương."

Năm 1997, 1998 gần Vấn Sơn, các ông chủ hầm mỏ liên tục bị bắt cóc, sau khi bị ép nói ra mật mã của thẻ tín dụng thì bị giết và vứt xác. Mấy vụ án này tới nay vẫn chưa tìm ra tung tích hung thủ. Mỗi từ Khương Thượng Nghiêu nói ra như búa đập, Tang Cẩu cố gắng trấn tĩnh, nhưng vẫn không tránh được hai hàm răng va vào nhau. Khương Thượng Nghiêu dừng lại một lúc, mới nói tiếp, "Anh Tang Cẩu, rốt cuộc có bao nhiêu mạng người đã chết trong tay anh?".

Tang Cẩu chân mềm nhũn, cả người run lẩy bẩy, ngồi không vững dưới đất, "Mày là ai?".

"Tao hỏi mày, mày đã bán mạng cho Vu béo, tại sao còn chơi với Đức đường tàu?" Thấy ánh mắt Tang Cẩu lóe lên khác thường, Khương Thượng Nghiêu khinh bỉ cười một tiếng, "Mùa xuân năm thứ hai sau khi Vương Phú Bình chết, tên Vu béo đã mua lại mỏ than của ông ta với giá rẻ như bèo, hai mỏ than cách nhau một quả núi hợp lại thành một. Chuyện này căn bản không cần cân nhắc".

Sau khi tên Vu béo bị phán tù chung thân, Nhiếp Nhị lại mua hai mỏ than của hắn từ tay vợ hắn, có thể nói là lấy của người này rồi lại mất vào tay kẻ khác. Khương Thượng Nghiêu than thầm trong bụng, giang hồ hung hiểm, ai biết sau lưng người kia giấu bao nhiêu con dao?

Hơn hai mươi tiếng đồng hồ, Tang Cẩu dằn vặt không thôi. Hắn nghĩ hành hạ hắn tới chết cũng chỉ mình Khu Đức là người có khả năng nhẫn nhịn đó, nhưng nghe ý của người này, đối phương dường như không cùng một đường với Khu Đức. Trong lòng hắn thầm tính toán, do dự không biết nên nói hay không.

Khương Thượng Nghiêu chẳng buồn kiên nhẫn chờ đợi, khẽ lắc đầu ra hiệu cho Nghiêm Quan tiếp tục.

Hắn lạnh lùng nhìn Khương Thượng Nghiêu: "Tao nói ra thì có lợi gì?".

"Để tao nghĩ xem giờ thứ mày cần nhất là gì..." Thấy Tang Cẩu nghe vậy thì mắt lóe sáng như vớ được phao, Khương Thượng Nghiêu suy nghĩ, "Có lẽ muốn tiếp tục sống?".

Tang Cẩu nhìn anh chằm chằm, đánh giá thành ý trong lời nói vừa rồi.

Khương Thượng Nghiêu đột nhiên mặt lạnh như nước, ánh mắt băng giá nhìn xoáy Tang Cẩu, hỏi: "Mày có thứ gì để mặc cả sao?".

Tang Cẩu thở hắt ra, lại liên tiếp nuốt nước bọt nghẹn mấy lần, một lúc lâu sau mới từ từ nói: "Khi ra tù, tao có đi theo Vu béo, cùng ra với tao lúc ấy còn có người của Đức đường tàu. Từ năm 1997 đến 1998, hai bọn tao cùng nhau, vụ Vương Phú Bình cũng là do bọn tao cùng làm".

"Chính là anh Hổ bị chết trong vụ cướp của giết người ở căn hộ chung cư nhỏ năm 1999 phải không?"

Rõ ràng đối phương biết rất rõ nội tình, nhưng Tang Cẩu lại không biết gì về lai lịch của người này. Trái tim hắn lạnh toát, chỉ sợ điều mình đưa ra không khiến người kia hài lòng, "Chính hắn ta. Là hắn đã giới thiệu mấy người bạn cho tao làm vài vụ lớn, cũng chính hắn giới thiệu Khu Đức cho tao".

"Cho mày được cái gì?"

Thấy đối phương chầm chậm ngồi xuống, chớp nhoáng đã nhìn thẳng vào mắt hắn. Tang Cẩu hiểu đến chỗ quan trọng rồi, có thể sống được hay không chính là lúc này đây. "Khu Đức nói chỉ cần làm cho tên Vu béo và Nhiếp Nhị đấu nhau, bất luận ai chết, thì mọi lợi ích thuộc về tao."

Thế chân kiềng ở Vấn Sơn khi ấy, Vu béo có mỏ than, Nhiếp Nhị nắm các cơ sở kinh doanh ban đêm, Khu Đức bao việc vận chuyển. Bất luận chân nào gãy trước, thì đều khiến người ta phải ghen tỵ bởi sự béo bở của nó. "Vì vậy mày mới kéo em trai Nhiếp Nhị vào cuộc, chuẩn bị dùng hắn làm mồi nhóm lửa?"

Tang Cẩu sững người gật đầu.

"Vậy Nhiếp Tiểu Tứ chắc chắn phải chết?" Chẳng trách lúc đó rõ ràng có thể kéo dài thời gian đợi cảnh sát tới, nhưng anh Hổ đột nhiên gây hấn, cuối cùng dẫn tới cái chết oan của Cảnh Trình.

Câu nói này của Khương Thượng Nghiêu nghe thì như chất vấn, nhưng thực tế lại đang trần thuật, Tang Cẩu tiếp tục gật đầu.

"Tao hỏi mày, tại sao khi ấy mày lại phải gọi Diêu Cảnh Trình đi?"

Tang Cẩu hoang mang, "Diêu Cảnh Trình?".

Biểu hiện của hắn không phải là giả, Khương Thượng Nghiêu bỗng dậy lên nỗi thê lương vô hạn. Vốn chỉ là một âm mưu, kẻ chủ sự sớm đã quên con tốt mình thí ra.

"Diêu..." Tang Cẩu lẩm bẩm nhắc lại, cố gắng lục lọi trí nhớ, "Mày muốn nói tới cái thằng vẫn còn đang đi học ấy hả?".

Khương Thượng Nghiêu khẽ gật đầu.

"Đó là Khu Đức chỉ đích danh nó phải đi."

Dứt lời, không khí trên thuyền bỗng chìm trong tĩnh lặng. Khoáng ba giờ sáng, gió thổi từ mặt sông lên lành lạnh. Tang Cẩu đang ướt rượt nhìn chằm chằm đối phương, đột nhiên rùng mình. Hắn không chắc có phải mình đã nói sai điều gì đó không, mà ánh mắt người kia nhìn hắn lạnh tới thấu xương.

"Tại sao?" Đối phương lạnh lùng buông một câu.

Tang Cẩu do dự hồi lâu, cuối cùng thành thật đáp, "Đại ca, em thật sự không rõ lắm, đại ca nói xem lúc ấy em lớn gan tới mức dám nuốt cả voi, hơi đâu mà quan tâm mấy chuyện vặt vãnh ấy? Có lẽ Khu Đức thấy thằng nhóc kia không thuận mắt, hoặc nó lén lút qua lại với con gái Khu Đức, ai biết được chứ? Khi đó Khu Đức chỉ nói, khi đi đòi tiền để nó đi là được, còn cuối cùng lên thiên đường hay xuống gặp diêm vương, phải xem số nó".

Khương Thượng Nghiêu đứng ở đầu thuyền, cơ thịt dưới cằm căng cứng, hai mày nhíu chặt, ánh mắt bỗng chốc trở nên hoang dại. Anh đang cố dùng hết sức để khống chế sự dao động trong lòng, rất lâu sau mới quay đầu lại, nhìn lướt qua một chân bị đá thâm cả lại của Tang Cẩu, đến phía Hoàng Mao đang bò từ trong khoang tàu ra.

Hoàng Mao chầm chậm tới cạnh Tang Cẩu, ngồi xuống quan sát hồi lâu, rồi nghiêng đầu chăm chú nhìn Khương Thượng Nghiêu, trầm giọng nói, "Thêm một bớt một, em thế nào cũng được".

Dù không hiểu lắm ý nghĩa của những lời ấy, dù bình thường trời có sụp xuống cũng chẳng thèm để ý, nhưng Lưu Đại Lỗi biết hôm nay không giống như vậy, cậu ta bèn cụp mắt im miệng đứng nép bên cạnh. Nghiêm Quan vẫn trầm mặc, dưới ánh mắt ra hiệu của anh ta, những huynh đệ khác đang đứng cạnh mạn thuyền, toàn bộ quay người nhìn về phía bờ sông, chiếc áo phông màu đen bó chặt vào người như hòa làm một với màn đêm, đến hơi thở cũng không nghe thấy.

Trong không khí tĩnh lặng, Khương Thượng Nghiêu liếc mắt nhìn Tang Cẩu trên sàn tàu, vẻ mặt vui buồn khó định, cuối cùng lắc đầu nói: "Hoàng Mao, tay hắn dính quá nhiều máu, người mà hắn nợ không chỉ chúng ta".

Nói xong cũng không buồn quan tâm tới ánh mắt thất vọng của Hoàng Mao, Khương Thượng Nghiêu quay đầu dặn dò Nghiêm Quan, "Cho hắn ăn một chút rồi đưa hắn đi, trên đường đến Tế Thành chú ý đừng để hắn tỉnh dậy".

Sau Tết, Nghiêm Quan đã đơn phương nhận được lệnh của anh, bắt đầu chuẩn bị lên kế hoạch. Khi mục tiêu lộ diện, Khương Thượng Nghiêu dặn dò anh ta qua điện thoại rất cặn kẽ. Tang Cẩu nếu đã dùng thân phận giả gây án ở tỉnh lân cận dẫn đến bị truy nã, đương nhiên hắn phải quay về tỉnh Tế Tây. Còn việc lão đại dặn dò có bị ảnh hưởng bởi những nhân tố khác hay không, thì đấy không phải việc Nghiêm Quan cần nghĩ.

Lưu Đại Lỗi cầm chiếc túi da màu đen trong tay ném cho Nghiêm Quan, cười nói: "Thêm cái này nữa, bên công an tỉnh bạn chắc sướng lắm, một lúc phá được mấy vụ án lớn, tiền thưởng không biết lớn thế nào. Đáng tiếc làm việc tốt mà chẳng thể lưu danh, nếu không chúng ta chắc chắn cũng có phần".

Khương Thượng Nghiêu cười thầm, rồi khuyên Hoàng Mao đang ngồi thần ra ở đó, "Về mỏ đi, thế nào cũng có kết quả, không vội".

Thuyền chở cát lại xuôi dòng, dừng ở một bến, Khương Thượng Nghiêu vỗ vào vai Hoàng Mao như an ủi, sau đó xuống thuyền ngồi lên chiếc Jetta cũ đi trước.

Xe tới Dã Nam, dừng ở cổng trường tiểu học thôn Nam, rồi anh chầm chậm cho xe trờ tới, chưa đến gần, đã thấy hoa mơ nở đầy cây, sương sớm đọng long lanh.

Anh ngồi trên phiến đá dưới gốc cây hút thuốc, nhìn về cánh cửa ký túc xá nơi trước kia Khánh Đệ từng ở. Chẳng lâu sau, Lưu Đại Lỗi bước lại đưa điện thoại cho anh. Anh nhận điện thoại, im lặng không nói, đầu dây bên kia cũng không lên tiếng.

70. Tập 2 - Chương 70

Mặt trời bắt đầu lên, Khương Thượng Nghiêu nheo mắt đón tia nắng đầu tiên, rồi một hơi thật sâu, buồn bã nói: "Trước kia tôi cũng đoán được những lấp lửng khó nói của anh, tối nay chỉ làm thêm bước nữa để chứng minh thôi. Giờ tôi đang tò mò vì sao ông ta lại làm thế?".

"Cậu định làm gì?"

"Quang Diệu, những việc khác, anh đừng quản nữa."

...

Quang Diệu lấy sim trong di động ra, tiện tay ném vào bồn cầu. Nhìn dòng nước mạnh cuốn thứ đó xuống, bờ vai căng thẳng của anh ta mới nhẹ bớt vài phần, như trút được tảng đá nặng.

...

Dù ngủ lúc mấy giờ, cứ đến sáu giờ sáng anh ta cũng tỉnh dậy. Có kỷ luật và nguyên tắc mới hy vọng một kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ thành công trong việc trở thành một người kinh doanh chuẩn.

Quang Diệu vừa thắt cà vạt vừa nhìn mình trong gương, áo vest giày da, đẹp trai ngời ngời, không ai có thể liên tưởng hình ảnh người đàn ông lúc này với Quang Diệu thời còn lang thang khắp đường khắp chợ Vấn Sơn. Trời biết anh ta đã phải cố gắng thế nào mới thoát khỏi những ánh mắt khinh bỉ, giúp bố mẹ có được sự tôn trọng như trước. Và để thoát khỏi cái nhìn ấy hoàn toàn, thêm một bước nữa, anh ta cần phải lựa chọn như thế.

Giới giang hồ Vấn Sơn sau nhiều năm mưa gió xối xả, thế kiềng ba chân vững chãi nhất cuối cùng cũng sụp đổ. Mấy năm trước việc Vu béo bị đi tù có thể coi là mở màn, còn Nhiếp Nhị bị bắt giống như đẩy sự việc lên cao trào, kẻ cuối cùng... có lẽ sẽ là kết thúc. Anh ta vô cùng chờ mong giờ khắc hạ màn, và sẽ có một khởi đầu mới. Thiên đạo luân hồi, người có khả năng tất nhiên có cơ hội được thể hiện.

Ái Đệ cũng đang nỗ lực để sống. Không còn đặt kỳ vọng về tương lai vào tay người khác nữa, kiểu độc lập bị động như thế có thể khiến người ta sợ hãi, nhưng cũng có thể khiến người ta đốt lên ý chí của mình.

Cô gọi điện nói với chị, "Em chưa đến xem mặt bằng cửa hàng, cũng chẳng biết cửa hàng quay mặt về hướng nào, anh Hắc Tử đã đưa hai người đến ký hợp đồng, đưa tiền cho em là đi ngay, chẳng cho em kiến nghị câu nào. Trang trí, thuê người, làm giấy phép... Giờ em đang rối tung rối mù đây".

Khánh Đệ thầm nghĩ với tính khí của Hắc Tử thì có lẽ anh ta sợ nhất là mấy việc lặt vặt này, cũng coi như không có ý định khác, vừa hay có thể luyện tập cho em gái tính độc lập. "Anh Hắc Tử giao thiệp rộng, vị trí của cửa hàng mà anh ấy thuê có lẽ cũng chẳng tồi đâu. Nếu anh ấy không muốn quản quá nhiều, em phải làm chủ là đúng thôi."

"Địa điểm rất đẹp, đối diện với rạp chiếu phim. Em đã làm tương đối rồi, hơn nữa việc trang hoàng anh Khương có cho người đến giúp em mua nguyên vật liệu. Em chẳng qua chỉ thấy hơi lạ, nói là hợp tác, vậy mà anh ấy cứ làm như mình là người đầu tư chính? Thôi, không thèm so đo nữa. Nhìn bộ dạng của anh ấy cũng đáng thương, mắt lồi ra, người gầy đi, công việc bận rộn..." Ái Đệ nói mãi, đột nhiên chuyển đề tài, "Chị, hôm qua em gặp mẹ rồi".

"Hướng Lôi tới tìm mẹ à?" Khi việc ly hôn của Ái Đệ được đưa lên Tòa án, bắt đầu vào giai đoạn hòa giải, hai người một là không có nhà, hai là chưa có con, việc phân chia thứ tài sản duy nhất thì chứng cứ cô cũng nắm trong tay. Nhà họ Hướng nghe nói Ái Đệ mời luật sư giỏi nhất Vấn Sơn, thấy không có nhiều hy vọng, bèn mềm mỏng. Hướng Lôi hai ba ngày lại chạy tới nhà họ Thẩm một lần. Mẹ cô vốn chẳng tán thành ly hôn, bị con rể thứ hai bám riết khóc lóc kể khổ, đành tiếp tục khuyên Ái Đệ hồi tâm chuyển ý. Chính vì vậy, trời chưa sáng Ái Đệ đã phải ra khỏi nhà để trốn, cứ thế này, hiệu quả công việc chuẩn bị cho quán trà sữa chắc chắn càng ngày càng cao.

"Hướng Lôi thì có gì ghê gớm đâu?" Ái Đệ thấy công việc làm ăn trước mắt thuận lợi, chẳng cần nhẫn nhịn, nhà chồng với cô mà nói lại càng không đáng nhắc. "Nghe nói bác đến nhà mình, ôm bố vừa khóc vừa mắng."

Từ khi hai chị em Khánh Đệ lần lượt rời khỏi nhà, đặc biệt là lúc Ái Đệ kết hôn, bác gái cô khóc lóc mắng chửi Ái Đệ rằng không biết tốt xấu gì, hai nhà dần dần xa cách. Nghe nói bác gái đến nhà làm ầm lên, chỉ thẳng vào mũi, chửi bố là đồ vô dụng, sau đó khóc lóc không thôi, Khánh Đệ thấy rất tò mò.

Khánh Đệ hỏi em bác gái đã xảy ra chuyện gì, Ái Đệ cười đắc ý, "Anh họ chúng ta ly hôn rồi. Nói ra kể cũng lạ, trước khi kết hôn Ngụy Hoài Nguyên đủ trò phong lưu, chị dâu không phải không biết. Kết hôn bao nhiêu năm việc ai người ấy làm, coi như thỉnh thoảng xông vào nhà bắt gian phu thôi, sao lần này lại kiên quyết đòi ly hôn?".

Thấy chị vẫn như hoài nghi, Ái Đệ lớn tiếng, "Thật đấy, chính bác gái nói. Bảo là đến nhà thông gia cũng lật mặt, kiên quyết ly hôn, chẳng cho họ chút đường lui nào".

"Bố của chị dâu chẳng phải là..."

"Chính thế. Vì vậy bác gái mới chửi bố, nói bố vô dụng, một tay nuôi bố lớn, chỉ biết làm phiền gây rối cho người khác, lúc quan trọng thì chẳng giúp được gì. Chị, chị nói xem có phải nhà chị dâu không thuận mắt với nhà bác gái chúng ta rồi, hay chị dâu đi ngoại tình, gặp được tình yêu đích thực?"

"Ai mà biết chứ?" Khánh Đệ trầm ngâm, "Mặc kệ mấy chuyện ấy đi, hãy làm cho tốt cửa hàng của em".

Ái Đệ vừa nghe đã biết chị gái lại định giáo huấn, vội vội vàng vàng vâng dạ, "Nói cười, nói cười, không nói làm gì có cười? Chẳng phải em cũng chỉ muốn buôn chuyện chút thôi sao? Ai bảo bác gái bình thường toàn liếc xéo người ta? Hơn nữa anh Hoài Nguyên thật đáng đời. Nếu nói báo ứng thì quả báo này quá nhỏ. Được rồi, chị, em sẽ ngoan ngoãn kiếm tiền, sang năm giúp chị nộp học phí".

Thấy em gái nói báo ứng của Ngụy Hoài Nguyên quá nhỏ, cô bất giác nhớ đến hương hồn người trên Dương Cổ Lĩnh. Song, nghe câu cuối cùng, cô lại bị Ái Đệ chọc cho phì cười, "Được, chị đợi em kiếm tiền nộp học phí cho chị".

Đặt điện thoại xuống, Khánh Đệ lặng lẽ suy nghĩ về những tin tức mà em gái vừa kể. Bác gái chỉ có mình bố là ruột thịt, thương yêu bảo vệ nhất, cho dù có oán trách cũng quyết không nỡ buột miệng rủa sả. Lần này phản ứng kịch liệt như thế, có lẽ thái độ nhà thông gia đã khiến bác nổi khùng.

Không hiểu việc tính toán quyền hành đường cong ngõ tắt chốn quan trường, nhưng cô cũng loáng thoáng đoán được ít nhiều. Nhiếp Nhị bị bắt chưa bao lâu, anh họ cô quan hệ mật thiết với hắn như thế giờ bỗng chốc đòi ly hôn, chẳng biết có khúc mắc gì ở giữa hay không? Mà việc Nhiếp Nhị bị bắt, Khương Thượng Nghiêu thừa nhận đã thuận nước đẩy thuyền phía sau, vậy còn anh họ thì sao?

Ái Đệ nói nhà chị dâu không còn thuận mắt với nhà họ Ngụy nữa, dù đây chỉ là lời nói vô tâm, song nghĩ kỹ, cũng có lý. Bố vợ của anh họ cùng người bố mà Khương Thượng Nghiêu quyết không nhận kia là đồng liêu, hành động vạch rõ ranh giới đó có nghĩa là gì?

Khánh Đệ hoảng hốt nhìn về phía cây rau húng đang mọc tươi tốt ngoài ban công, chỉ cảm thấy nơi Vấn Sơn xa xôi, không biết tự bao giờ, Khương Thượng Nghiêu đã lẳng lặng đan cho mình một tấm lưới dày. Nhiếp Nhị và Ngụy Hoài Nguyên, lúc này như con thú săn bị tóm đang giãy giụa trong tấm lưới ấy.

Khi gặp lại Khương Thượng Nghiêu, thái độ điềm nhiên như không của anh khiến Khánh Đệ hoài nghi vô cùng.

Anh đáp máy bay đến Bắc Kinh vào đúng ngày sinh của người yêu, Khánh Đệ vừa ra khỏi giường. Cô nhận chiếc túi nặng trình trịch mà vô cùng tò mò. Nghe nói là quà anh tặng Chu Quân, Khánh Đệ càng thêm nghi hoặc, "Hình như sinh nhật em mà".

"Nhỏ nhen, yên tâm, em cũng có phần trong đó, không chỉ em và Chu Quân, còn của cả Đàm Viên Viên nữa."

Khánh Đệ cười nói, "Chưa đến tháng Mười hai mà, anh định làm ông già noel hay hối lộ thế? Người ta chẳng thèm thứ này của anh đâu, lần trước đã chẳng tỏ rõ thái độ rồi, là bạn thân của em thì phải ủng hộ quyết định của em chứ".

Khương Thượng Nghiêu ngồi xếp bằng trên ghế sô pha thưởng thức trà người yêu vừa pha. Ánh mặt trời rọi qua tấm rèm cửa sổ che hờ chiếu lên mặt anh, càng tô thêm bộ dạng vui vẻ của anh. Anh cười tươi rói, nói: "Chính vì họ thể hiện quá tốt, nên mới có thưởng".

Đấy là Chu Quân và Đàm Viên Viên hiểu cô, nếu không, Khánh Đệ chẳng thể biết được hôm nay Khương Thượng Nghiêu sẽ có thái độ thế nào.

"Không biết ai mới nhỏ mọn?" Khánh Đệ liếc xéo anh, đặt đồ xuống.

Trời nóng dần, cô mặc chiếc áo sơ mi mỏng cùng váy ngủ ngắn, để lộ cặp đùi thon dài, chân không di chuyển trên sàn nhà. Trên những ngón chân nhỏ xinh có đánh một lớp nhũ màu bạc, lấp lánh đáng yêu. Lúc cô liếc mắt nhìn lại là lúc cúi xuống đặt đồ, cổ chữ V khoét sâu để lộ một đường vòng cung trắng muốt. Khương Thượng Nghiêu không dám nhìn, ánh mắt dịch lên phía trên, chỉ thấy mái tóc ngắn của cô rối tung, lòa xòa quét xuống mặt, chạm vào nơi mà anh đã từng hôn không biết bao nhiêu lần - đôi môi màu hồng phấn.

Thời khắc này, những gì anh nhìn thấy giống hệt cảnh tượng mỗi buổi sáng thức dậy ở Dã Nam trước kia, nhưng rõ ràng vẫn phảng phất điều không giống. Ngoài cảm giác ấm áp ra, trong không khí như chứa đựng thứ gì đó khiến trái tim người ta loạn nhịp.

Anh bỗng cảm thấy chỗ đó của mình căng cứng nhức nhối đến khó chịu, đành từ từ thả đôi chân xuống, đờ người ngồi thẳng trên ghế sô pha.

Khánh Đệ như nhận ra điều gì, có thể là ánh mắt mỗi lúc một nóng bỏng của anh, cũng có thể là bầu không khí đột nhiên trở nên kỳ lạ trong phòng. Một chùm sáng chiếu lên sàn nhà, ôm lấy nửa người cô. Cô đứng đó nhìn về phía anh, mắt chầm chậm nheo lại.

Khương Thượng Nghiêu không chắc có phải tai cô bắt đầu đỏ hồng lên không, chỉ nghe cô lẩm bẩm hai từ "háo sắc", rồi chạy thẳng vào phòng vệ sinh.

Anh xấu hổ vô cùng, ngồi một lát, mới băn khoăn hỏi: "Anh cách em cả mười trượng, sao háo được?".

Khánh Đệ miệng vẫn đầy kem đánh răng, cầm bàn chải đánh răng xuất hiện ở cửa phòng vệ sinh, nói không rõ ràng, "Anh dùng ánh mắt để… để ấy em", nói xong không đợi anh phản bác, lại nhanh chóng trốn vào nhà vệ sinh.

Khương Thượng Nghiêu vừa điều hòa xong hơi thở, giờ bỗng như nghẹn lại. Dù da mặt anh cũng dày, nhưng lúc này không thể không cảm thấy xấu hổ.

Anh thầm hoài nghi việc mình mang chiếc Hasselblad trong túi tặng cho Chu Quân liệu có ngu ngốc quá không. Dù sao nếu không có Chu Quân, một người quân tử chính trực như anh sao tối qua đến nỗi phải dùng ánh mắt để… với tấm ảnh trên bìa tạp chí của Khánh Đệ.

Trong điện thoại Chu Quân tình nguyện nói tối sẽ đứng bếp làm món lẩu Tứ Xuyên chính thống. Sau khi Khánh Đệ và Khương Thượng Nghiêu đi siêu thị mua nguyên liệu, buổi chiều một người tắt WangWang để

viết bản thảo, một người nửa nằm nửa ngồi trên ghế sô pha đọc sách.

Hơn hai năm nay, Khương Thượng Nghiêu hiếm khi có quãng thời gian nhàn tản thế này. Khánh Đệ viết xong một đoạn, quay đầu nhìn người nằm trên ghế sô pha đang cuộn tròn ngủ từ bao giờ. Cô tắt loa máy tính, lẳng lặng tiến lại sát anh hơn một chút, gần như nín thở ngắm nghía khuôn mặt sớm đã khắc sâu trong tim.

Kể cả lúc ngủ say, hai lông mày anh vẫn khẽ chau lại, chẳng biết ở mỗi tấc nơi vầng trán kia có bao nhiêu trách nhiệm nặng nề không thể êm dịu và bao nhiêu hận thù được tích lũy không sao hóa giải nổi. Cô lặng lẽ ngồi bó gối trên tấm thảm trước đầu ghế sô pha, nhẹ nhàng dùng ánh mắt vuốt ve cung độ dưới cằm và sự ngoan cố giữa đôi lông mày anh.

Yêu anh, thương anh, không khô, không mất, không cô đơn, thứ gắn kết họ với nhau có lẽ là duyên phận của kiếp này.

Đột nhiên đôi mắt anh mở ra, Khánh Đệ mím môi mỉm cười: "Làm anh thức giấc à?".

Anh lắc đầu, vẫn nằm nguyên tư thế đó, chỉ trầm mặc đưa tay chạm khẽ vào má cô, ngón tay cái chầm chậm di chuyển, rất lâu sau mới nói: "Muốn hỏi anh điều gì phải không?".

Giọng anh khi mới ngủ dậy thật lười biếng và trầm thấp, vô cùng hấp dẫn. Điều này khiến Khánh Đệ nhớ tới cảnh vài ngày trước anh ôm cô trong lòng và hát cho cô nghe, nụ cười càng thêm dịu dàng. "Anh họ em đang chuẩn bị ly hôn. Nói đúng là, chị dâu đòi ly hôn."

Anh bất giác nhướng mày, bộ dạng như không hiểu chuyện gì, Khánh Đệ hoài nghi: "Anh thật sự không biết?".

Anh lắc đầu, nghiêng người quay mặt vào cô, nói, "Không biết, có điều nghe được tin này, anh rất vui".

Khánh Đệ trừng mắt lườm anh một cái, chẳng nói gì thêm.

Khương Thượng Nghiêu ghé sát vào mặt cô, quan sát một lúc, "Em nghĩ do anh làm phải không? Giận rồi à?".

"Em giận gì chứ? Nói là anh họ, nhưng từ nhỏ tới lớn nhìn thấy anh ấy chỉ chán ghét và có ác cảm. Giống như Ái Đệ đã nói, báo ứng thế là còn ít."

Sự thăm dò trong đôi mắt anh thêm sâu: "Vậy vấn đề khác thì sao?".

Cô chầm chậm thu lại nụ cười trên môi, quay đầu chăm chú nhìn anh.

"Rất tiếc, Khánh Đệ, không phải anh. Anh chẳng buồn quan tâm anh ta có ly hôn hay không, chỉ có thể nói rằng, Lương Phúc Nghị là người thông minh, ông ta cũng hiểu được rằng nhà thông gia lần này chắc chẳng có đường lui, nên mới dứt khoát đoạn tuyệt như thế."

Cô cắn chặt môi, nghiền ngẫm ý của anh.

"Khánh Đệ…"

"Ý anh là, bác trai em…"

Anh chầm chậm gật đầu, "Bác trai em bị con trai làm liên lụy quá sâu, tỉnh ủy hơn tháng nay điều tra ở phạm vi rộng đã có kết luận, chắc sắp tới sẽ chính thức thành lập tổ chuyên án".

Việc thành lập tổ chuyên án có nghĩa là gì, Khánh Đệ không hiểu lắm, nhưng Khương Thượng Nghiêu thì rất hiểu. Nó có nghĩa rằng cuộc điều tra vòng ngoài trước đó đã nắm được kha khá chứng cứ xác thực, có nghĩa là sẽ thông qua nghị quyết của Đảng, tỉnh ủy, có nghĩa là Ngụy Kiệt có khả năng sẽ bị "Khai trừ và trừng phạt".

Nhà họ Ngụy không còn ngày ngóc đầu lên nữa.

Mối thù của Khương Thượng Nghiêu với Ngụy Hoài Nguyên và Nhiếp Nhị đã kéo dài tận mười năm. Anh bây giờ có quyền kinh doanh mười năm với mỏ than thôn Châu, hằng năm cố định cung cấp cho Công ty Than luyện cốc gần một triệu tấn than thô. Ngoài ra, trong Công ty Than luyện cốc Vấn Sơn anh có 49%

cổ phần, kinh doanh phát triển, lợi tức hằng năm đương nhiên cũng phải tính theo cách nước lên thuyền nổi. Càng không cần nhắc đến nhà máy thép mà anh đang có ý định đầu tư. Khương Thượng Nghiêu là người tự do, số tiền đóng cho 15% cổ phần đã được nộp, Tập đoàn Kim An tài lực hùng hậu, lại có chính sách hỗ trợ, nhà máy thép tương lai trong mắt Khương Thượng Nghiêu chính là con gà đẻ trứng vàng.

Chỉ đợi món nợ ân oán kéo dài mười năm này nhanh chóng kết thúc, anh sẽ chuyên tâm cho sự nghiệp, thành lập công ty cổ phần mới, tập trung tất thảy các nguồn tài nguyên bao gồm cả công ty vận chuyển, tích lũy nỗ lực thêm mười năm nữa. Sau mười năm, anh cũng có thể học Diệp Thận Huy đưa cổ phần công ty lên sàn.

Ngụy Hoài Nguyên có trong tay hai mỏ than lớn, ngoài ra hằng năm còn nhận lợi nhuận từ tay Nhiếp Nhị, giờ trong mắt Khương Thượng Nghiêu, Ngụy Hoài Nguyên chẳng là cái gì.

Thứ duy nhất Ngụy Hoài Nguyên có thể dựa dẫm chính là chiếc ghế dưới mông bố anh ta. Diệt cỏ diệt tận gốc mới là mục đích cuối cùng của Khương Thượng Nghiêu.

Trung tuần tháng Sáu, trong cuộc họp Đảng ủy tỉnh Tế Tây, Ba Tư Cần là người cuối cùng bước chân vào phòng họp. Vẻ mặt ông hết sức nghiêm trọng, liếc nhìn khắp phòng một lượt, Những người có mặt tại đây đều rất căng thẳng, đa số cũng đã tìm hiểu được nội dung cuộc họp thông qua kênh riêng của mình, lần lượt lẩn tránh ánh mắt của Lương Phúc Nghị - thông gia tiền nhiệm của Bí thư Thành ủy thành phố Vấn Sơn Ngụy Kiệt, phó chủ tịch thường vụ tỉnh Tế Tây.

Mở đầu cuộc họp, một đồng chí công an thuộc Sở Công an tỉnh phụ trách vụ án ở Vấn Sơn lên báo cáo.

Nhiếp Khánh Minh ở Vấn Sơn tự ý lập trạm kiểm tra, vụ án "405" với tội danh thu phí quản lý, phí bảo hộ dưới hình thức tống tiền gian lận. Hôm xảy ra sự việc đã bắt được mười sáu nghi phạm, lập tức Cục Công an thành phố Vấn Sơn phối hợp với Sở Công an tỉnh thành lập tiểu đội chuyên án lâm thời, ngay đêm đó đã đi bắt kẻ chủ mưu.

Sau hai tháng điều tra thu thập chứng cứ, gần trăm tên đồng bọn của Nhiếp Khánh Minh đã liên tiếp sa lưới. Băng nhóm này đục khoét bóp chẹt, gây rối, cố ý gây thương tích, sử dụng vũ khí trái phép, tổ chức dung túng hoạt động mại dâm… Sự thực rõ ràng, chứng cứ xác thực đầy đủ.

Sau đó, chủ nhiệm phòng theo dõi số ba Ban kỷ luật tỉnh ủy lên báo cáo kết quả điều tra. Bí thư thành ủy thành phố Vấn Sơn Ngụy Kiệt trong thời gian đảm nhiệm vị trí thị trưởng thành phố Vấn Sơn, đã nhận tiền đút lót của ông chủ các mỏ than tại địa phương, lượng tiền rất lớn. Con trai Ngụy Kiệt là Ngụy Hoài Nguyên cùng đồng bọn là Lý Bình - giám đốc chi nhánh Công ty Tam Kiến Vấn Sơn, đã giao một loạt những công trình cải tạo tái định cư cho Công ty trách nhiệm hữu hạn Công trình kiến trúc Đắc Lợi Vấn Sơn của Nhiếp Khánh Minh, dùng việc này để mưu lợi cá nhân. Cục trưởng Cục Công an kiêm thư ký Ban Chính trị và Pháp luật thành phố Vấn Sơn, ủy viên thường vụ thành ủy thành phố Vấn Sơn - Uông Kiến Bình đã cùng với Nhiếp Khánh Minh thực hiện một loạt những hành vi phạm tội nhằm trục lợi riêng, nhận tiền đút lót, lượng tiền vô cùng lớn…

Tiếp theo, Lão Vu chủ nhiệm lại báo cáo tình hình của các ban ngành chính quyền thành phố Vấn Sơn và các thành viên khác

Sau khi giọng điệu lên xuống nhịp nhàng của ông ta kết thúc, không khí trong phòng họp vô cùng nghiêm trọng, nhưng ngược lại vẻ mặt của Ba Tư Cần lại như bình tĩnh hơn. Mọi người đều biết đây là dấu hiệu trước khi bí thư nổi giận. Việc xây dựng và quản lý đội ngũ cán bộ là công việc quan trọng hàng đầu, từ lúc mới nhậm chức, Ba Tư Cần đã bắt đầu quyết liệt chống lại tệ nạn tham nhũng. Song, trong thời gian ông tại vị, lại xảy ra một vụ án hủ bại kinh khủng như thế, một lớp lãnh đạo huyện mà có tới ba người trong Đảng ủy mắc lỗi, ông cũng phải chịu trách nhiệm như họ.

Mười thành viên Đảng ủy ngồi quanh chiếc bàn Oval cùng các thư ký ngồi rải rác trong phòng họp, ai ai cũng mím chặt môi, không dám lên tiếng. Ánh mắt Ba Tư Cần lần lượt nhìn lướt từng người, sau đó trịnh trọng nói: "Mọi người hãy phát biểu ý kiến của mình đi".

Phòng họp vẫn tĩnh lặng như tờ, không một tiếng động, Bộ trưởng Bộ tổ chức Bành Ngu đang lặng lẽ quan sát biểu hiện của Lương Phúc Nghị lúc này lập tức thu lại ánh mắt. Tức khắc, Trạch Đồng Hỷ - ủy ban kỷ

luật tỉnh ủy húng hắng ho một tiếng, đứng lên nói trước: "Ý kiến của tôi là chứng cứ đã xác thực, có thể tiến hành phương pháp cứng rắn với những người bị tinh nghi, kiến nghị thực hiện 'song quy' (1)".

(1) Song quy: Yêu cầu những người có liên quan phải làm rõ các vấn đề được đề cập trong vụ án, trong thời gian, địa điểm được quy định.

Màn đã được mở, những người khác đương nhiên cũng lên tiếng phụ họa: "Tôi đồng ý!".

"Tôi đồng ý!"

"Tôi cũng đồng ý!"

Ba Tư Cần lặng lẽ quan sát Lương Phúc Nghị, đối phương nhướng đôi mắt nặng nề lên, rất lâu sau mới chầm chậm gật đầu, "Đồng ý!".

Ngày đầu tiên vụ án sơ thẩm xét xử Nhiếp Khánh Minh diễn ra ở Vấn Sơn, Khánh Đệ nhận được giấy báo trúng tuyển.

Cầm tờ giấy mỏng trên tay, cô ngồi xuống ghế sô pha lúc cười lúc khóc.

Sau khi tâm trạng đã bình tĩnh trở lại, việc đầu tiên Khánh Đệ làm là gọi điện cho Khương Thượng Nghiêu. Hình như anh đang ở nhà máy, xung quanh rất ồn ào. Một lúc sau, anh đi ra chỗ yên tĩnh, nghe thấy tin vui, dù cách xa cả nghìn kilomet, anh vẫn có thể cảm nhận được nụ cười nở trên môi Khánh Đệ, bèn nói: "Anh biết em làm được mà".

"Có phải là Khương Tử Nha đâu, còn phải bấm đốt ngón tay để tính." Cười nói một hồi, Khánh Đệ chuẩn bị cúp máy, "Anh làm việc đi".

"Đợi đã, nếu ngày mai không nhiều việc quá, tối nay anh sẽ tới đó." Yêu nhau mà mỗi người một nơi khiến người ta buồn bã, "Đợi được tin hãy nói".

Khánh Đệ nghe vậy dịu dàng khuyên, "Đừng đến nữa, anh nghỉ ngơi đi. Cửa hàng của Ái Đệ vài ngày nữa là khai trương, em sẽ về thăm nó trước khi nhập học, hai hôm tới phải hoàn thành bản thảo nộp xong sẽ sắp xếp thời gian về Vấn Sơn". Cô hiểu tâm trạng cồn cào lúc này của Khương Thượng Nghiêu. Vụ án Nhiếp Nhị đang được thụ lý, dù kết cục đã định, nhưng cô tin sau khi biết chắc chắn kết quả của vụ án, anh lại càng cần có thời gian ở một mình hơn.

Ước nguyện bao năm, lời thề sắt đá khi anh quỳ trước mộ hai chị em họ năm nào đã thành hiện thực. Tội Nhiếp Nhị rất nặng, không tránh được tử hình. Ngụy Hoài Nguyên đã bị bắt giam, có lẽ cũng phải ngồi bóc lịch vài năm. Anh nên đến Dương Cổ Lĩnh ngồi một lát, đối diện với tấm ảnh đen trắng nhỏ xíu gắn trước bia, nhắc lại những chuyện bi thương trước đấy.

"Khánh Đệ."

"Dạ?"

"Có em thật tốt, hạnh phúc đến mức chỉ muốn cười."

"Ngốc quá."

Cùng lúc ấy, người có tâm trạng bồn chồn bứt rứt không chỉ mình Khương Thượng Nghiêu, mà còn cả Khu Đức ở tiểu viện ngoài Tích Sa Vi.

Bao năm nay, Khu Đức chưa từng lo lắng phập phồng đến thế. Ông đi đi lại lại trong thư phòng, rồi mở cửa sổ ra, nhìn rặng liễu hiu bên bờ đê bên ngoài hàng rào vườn sau, thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ treo tường, thầm phán đoán quang cảnh trong và bên ngoài Tòa án thành phố Vấn Sơn.

Gần bốn mươi năm phong trần, bóng dáng của mỗi một sinh mạng, đột nhiên lại như đèn kéo quân lần lượt hiện lên trong đầu, khiến máu ông như dội ngược, hơi thở khó khăn. Thư phòng tĩnh mịch, ngoài tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường, ông chỉ có thể nghe thấy tim mình đập thình thịch như tiếng trống.

71. Tập 2 - Chương 71

Ngay sau đó, tiếng gõ cửa vang lên, to dần.

"Vào đi!"

"Chú Đức!" Quang Diệu đứng ở cửa. Vốn trầm tính là thế mà hôm nay anh ta cũng vui mừng ra mặt không thể giấu giếm.

Khu Đức chỉ nhìn một cái rồi nhanh chóng quay đầu, chăm chăm ngắm rặng liễu già bên đê, hít một hơi thật sâu, sau đó quay ra nhìn Quang Diệu, trầm giọng hỏi: "Phán quyết thế nào?".

Quang Diệu nhếch cong khóe môi, "Nói là tội phạm có tiền án, phải phạt nặng, phạt nghiêm. Chú Đức, Nhiếp Nhị bị phán tử hình rồi".

Đầu Khu Đức bỗng nổ bùng một tiếng như có dòng điện xẹt qua, vui mừng cực độ. Trước mắt ông bất chợt tối lại, loạng choạng, Quang Diệu nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đỡ lấy cánh tay ông.

Khu Đức nắm chặt tay Quang Diệu, mấy giây sau mới từ từ buông ra, ngăn Quang Diệu đỡ mình tới ghế sô pha. "Tin này chắc chắn chứ?", ông hỏi.

"Chắc chắn. Đám phóng viên truyền hình và báo chí của tỉnh vây chặt cổng Tòa án không giọt nước nào chảy ra được, tối nay chắc chắn tin sẽ đưa. Nhưng chú Đức, nghe nói Nhiếp Nhị đòi kháng cáo."

"Điều này là đương nhiên." Khu Đức trầm ngâm, chầm chậm phân tích, "Nhiếp Nhị một lúc khai ra nhiều người như thế, thái độ nhận tội lại rất hợp tác, có lẽ hắn hy vọng sẽ được giảm án thành tù chung thân. Nhưng, thiết án như sơn, cơ hội của hắn quá thật rất mong manh".

"Chú Đức, vậy Ngụy Kiệt…"

Khu Đức đột nhiên mỉm cười, "Quang Diệu, có những chuyện phải nhìn toàn cục. Ngụy Kiệt dù bị 'song quy', nhưng vụ án của hắn chắc sẽ phải kéo dài tới nửa năm. Nếu cả hai án cùng đưa ra xét xử, thì ảnh hưởng quá lớn, liên lụy quá rộng".

Quang Diệu liên tục gật đầu, bộ dạng như rửa tai lắng nghe, song câu nói sau của Khu Đức khiến anh ta để lộ "cái đuôi" của mình.

Chú Đức thỉnh thoảng lại nhìn anh ta thăm dò, hỏi: "Tang Cẩu đang ở Tế Tây?".

Tang Cẩu bị Khương Thượng Nghiêu lén lút đưa về Tế Tây, lúc này đã bị bắt, có lẽ giờ đang trong quá trình thẩm vấn. Lương Quang Diệu trong lòng tính toán, chú Đức bao năm sống trên giang hồ, có lẽ tin tức rộng. Câu hỏi này chỉ đơn thuần như bề ngoài của nó, hay còn muốn ám chỉ rằng ông đã biết Tang Cẩu ở Tế Tây từ lâu, phải suy nghĩ thật kỹ.

"Chú Đức, sau khi Nhiếp Nhị bị bắt, cháu có cho một toán người giám sát gần quê Tang Cẩu, nhưng hơn hai tháng không thấy tung tích hắn đâu. Ngoài ra còn có tin trước Tết hắn bị công an tỉnh bên phát lệnh truy nã, sau Tết thì bị bắt. Tin này cháu còn chưa xác nhận, nên không dám báo cho chú."

Khu Đức không biểu hiện gì, ông đang thận trọng đánh giá thành ý qua giọng nói của Quang Diệu. Từ khi Nhiếp Nhị bị bắt, sự kích động và niềm vui ban đầu dần nhạt đi, hơn hai tháng nay trong lòng ông rất phiền muộn. Nỗi phiền muộn ấy cứ bám riết, không thể phủi bỏ được, lúc này biết tin Nhiếp Nhị bị tử hình, dường như nó lại càng nặng hơn.

Đây là bản năng và cũng là một thói quen ông rèn giũa được sau bao năm lưu lạc bên ngoài.

Thạch Đầu làm việc quá sạch sẽ, quá hoàn mỹ. Mở lòng ra tự hỏi, Khu Đức nhớ lại những thay đổi sau khi anh ra tù, mỗi bước đi nhìn thì vô cùng nguy hiểm nhưng thực ra lại rất đỗi vững chãi, mỗi bước ngoặt nhìn như không thể nhưng anh chỉ khẽ giơ tay là tóm được cơ hội.

Căn nguyên của sự lo lắng thấp thỏm đó cứ lớn dần thành nỗi hoảng sợ nơi sâu thẳm trong trái tim ông. Tang Cẩu không chết thì những nỗ lực của ông chính là nuôi ong tay áo.

"Chú Đức?" Quang Diệu tỏ ra quan tâm.

Khu Đức lắc đầu, động tác nhẹ nhàng như đã hết sức lực. Ông hít một hơi thật sâu, trước mặt tối sầm, sau đó ông cố gắng vươn ra để nắm lấy thứ gì đó, người đã ngã nhào xuống đất.

Khu Đức bị hôn mê nặng, sau khi kiểm tra một lượt phải tới tận nửa đêm mới từ từ tỉnh dậy. Ánh mắt ông mơ hồ lướt qua bốn người đứng bên giường, đột nhiên như kinh hãi điều gì đó, ra sức bám vào thành giường chống tay ngồi dậy. Hắc Tử vội vàng đi tới đỡ ông, Khương Thượng Nghiêu đứng bên an ủi. "Chú Đức, chú yên tâm, thím đưa Tiểu Bảo về rồi, sáng mai sẽ đến."

Khu Đức nhìn chằm chằm vào đôi mắt quan tâm của Khương Thượng Nghiêu, tâm trạng phức tạp, vừa như nghi ngờ vừa như bất lực, cuối cùng hai lông mày đang nhíu chặt vào nhau của ông mới từ từ giãn ra, nằm xuống lại nhắm mắt ngủ vùi.

Bác sĩ trực và y tá vào bận rộn một hồi, bốn người mới lần lượt ra khỏi phòng bệnh. Hắc Tử ôm mặt ngồi ở góc ghế sô pha thần thái mệt mỏi buồn bã. Quang Diệu ra sức vỗ vai anh ta, rồi ngồi xuống. Khương Thượng Nghiêu và Bá Long nhìn bộ dạng cố kìm nén nước mắt của Hắc Tử, cùng lúc thở dài.

Chú Đức mới chỉ hơn năm mươi, nhưng đã mắc chứng ung thư gan giai đoạn cuối, chẳng ai có thể ngờ nổi. Khu Đức coi Hắc Tử như con đẻ, chăm sóc dạy bảo, ba mươi năm như một, không cần nghĩ cũng biết lúc này Hắc Tử đau đớn nhường nào.

Phòng bệnh phủ đầy một màu chết chóc, bốn người ngồi im cúi đầu bất động, mỗi người một tâm trạng, chìm đắm vào dòng suy nghĩ riêng.

Chương trình thời sự trên ti vi chiếu cảnh Nhiếp Nhị hai tay bị còng được áp giải vào phòng xét xử, cuộc đời đã không còn hy vọng gì nữa. Ngay sau đó, Khu Đức cũng nhập viện, chẳng biết quỷ môn quan này có qua được hay không. Trong Vấn Sơn nhất thời rộ lên rất nhiều tin đồn, có người nói hai người bọn họ đã phạm tới thần linh, kẻ lại bảo Nhiếp Nhị chính là do Khu Đức ám hại, đây là báo ứng, có người nhắc đến tên Vu béo ngày trước, bất giác thở dài.

Hắc Tử không quản ngày đêm bận rộn suốt mấy tháng, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại xảy ra chuyện này, hết giờ làm, anh ta chạy thẳng vào bệnh viên trông nom chú. Đúng thời gian bận rộn ấy thì cửa hàng cùng hợp tác kinh doanh với Ái Đệ khai trương.

Ngày khai trương, Khương Thượng Nghiêu đích thân đánh xe lên sân bay Nguyên Châu đón Khánh Đệ về Vấn Sơn, rồi lại tới Cục Công an đón Hắc Tử cùng đến thẳng đường Đại Hưng.

Là một trong hai vị chủ nhân của quán trà sữa, Hắc Tử hoàn toàn không biết hơn một tháng nay quán đã bị Ái Đệ làm ra thành hình dạng gì rồi, không thể không tò mò, nên anh ta nghển cổ ngắm nghía khắp nơi.

Xe dừng trước cửa rạp chiếu phim Quang Minh trên đường Đại Hưng, chỉ thấy mọi người đều dừng lại nơi cửa hiệu với tấm biển màu cam bên đường, không biết vây quanh để xem cái gì, đầu người lắc lư, thấp thoáng nghe thấy bên trong tiếng mấy cô gái đồng thanh hô khẩu hiệu, còn kèm cả tiếng vỗ tay.

Cuối tháng Sáu là lúc các trường đang trong kỳ nghỉ hè, trên đường rất nhiều cô cậu học sinh thấy ồn ào náo nhiệt cũng sán vào xem, người vây ngoài cửa quán càng lúc càng đông, tiếng huýt sáo xen lẫn tiếng vỗ tay rầm rầm.

Hắc Tử chau mày, "Ngoan ngoãn kiếm tiền là được rồi, làm cái gì thế không biết? Người đông nhỡ xảy ra chuyện thì làm sao?"

Hắc Tử mắc bệnh nghề nghiệp, bao giờ cũng nhìn mọi việc dưới góc độ của sự an toàn. Khánh Đệ mỉm cười không đáp, chỉ nhìn về phía đám người kia, hy vọng có thể tìm thấy bóng dáng em gái Khương Thượng Nghiêu liếc xéo người anh em một cái, "Cậu thì hiểu gì? Ngày đầu tiên khai trương phải náo nhiệt ồn ào, ít nhất cũng phải để lại ấn tượng cho người ta, lần sau người ta mới muốn đến. Việc buôn bán Ái Đệ rất giỏi, cậu đợi đấy mà thu tiền, đừng động tay động chân, nghiệp dư còn đòi lãnh đạo người chuyên nghiệp"

Hắc Tử bị anh nói tới mức nghẹn họng, đành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này phía đối diện vọng tới một tràng vỗ tay rất kêu, cùng lúc tiếng mấy cô gái hét lên: "Trà sữa yêu thương. Yeah!".

Một lúc sau, tiếng vỗ tay dừng lại, những người đứng xem cũng dần tản ra. Người thì cầm tờ rơi đứng nguyên tại chỗ đọc, người thì mang theo vào cửa hàng. Lúc này ba người mới nhìn thấy Ái Đệ. Cô mặc bộ váy liền màu trắng như váy chơi tennis, tóc đuôi ngựa buộc cao cùng các nhân viên khác của cửa hàng đứng ở cửa phát tờ rơi, tươi cười rạng rỡ, sức trẻ ngời ngời.

Dù mấy ngày nay tâm trạng Hắc Tử buồn thảm, vô cùng trầm uất, nhưng nhìn nụ cười tươi rói ấy, lòng bất giác vui theo.

Khương Thượng Nghiêu ngồi trước vô lăng nhìn dòng chữ trắng nổi bật trên tấm biển nền cam lẩm nhẩm đọc, "Trà sữa yêu thương, Thẩm, Ái, Đệ (1)". Nói rồi anh quay đầu nhìn Khánh Đệ, nhướng mày, hỏi: "Vậy Thẩm Khánh Đệ của chúng ta…".

(1) Trong bản gốc tên quán là "Thâm ái", phát âm gần giống với "Thẩm Ái", tên của Thẩm Ái Đệ.

Dù cái tên này công lớn thuộc về Khánh Đệ, nhưng trước giọng điệu trêu chọc của anh, cô đột nhiên nóng bừng hai tai, đỏ mặt mắng, "Đừng vu oan cho em".

Bộ dạng của cô lúc này thật đáng yêu, Khương Thượng Nghiêu chỉ hận đang có vật trở ngại đen sì ngồi lù lù phía sau.

Mặc dù Khương Thượng Nghiêu chẳng hành động gì cả, nhưng ánh mắt nóng bỏng kia như đang vờn nghịch môi cô, rất đỗi yêu thương và gần gũi, mặt Khánh Đệ càng nóng hơn, đẩy cửa bước ra, nói: "Hai anh dừng xe, em vào xem em gái thế nào".

Đường Đại Hưng tấc đất tấc vàng, diện tích cửa hàng của Ái Đệ nhìn thì nhỏ, nhưng vừa sâu vừa dài, một mặt làm quầy tính tiền và tủ lạnh, một mặt đặt tám chín cái bàn.

Lúc này, dãy bàn đã ngồi chật các đôi tình nhân và học sinh. Ái Đệ ôm chặt chị gái, vẻ mặt lúng túng, "Em cứ tưởng tối nay mọi người có thời gian mới đến, nên không dành chỗ, chút nữa anh Khương và anh Hắc Tử biết ngồi đâu?".

Khánh Đệ đi thẳng đến chiếc ghế sau quầy thu ngân ngồi một đầu, "Ngồi đây được rồi, hai người họ cũng chẳng ở lâu đâu, phải vào viện".

Đang nói chuyện, hai người đàn ông kia đã xuất hiện ở cửa, Hắc Tử nhìn đông ngó tây, cười tươi rói, "Không tồi, rất ra dáng. Bà chủ, mang thực đơn ra đây xem có gì ngon không?".

Lời vừa dứt, những người khác ồ lên cười. Ái Đệ lườm anh ta một cái, "Thật quê quá đi. Ở đây có phải nhà hàng đâu, không có menu, đều ghi cả trên tường kia kìa. Còn nữa, muốn ăn bánh ga tô thì tự mình ra tủ lạnh mà chọn".

Hắc Tử vẫn bộ dạng lãnh đạo đi thị sát công việc của cấp dưới, hai tay chắp sau lưng chỗ nào cũng nhòm một chút, khi quay lại cầm theo hai miếng bánh ga tô đưa cho Khánh Đệ, rồi quay đầu nói với Ái Đệ, "Tính vào hóa đơn của anh".

"Thế không được. Ngày đầu tiên khai trương không thể không trả tiền." Khương Thượng Nghiêu móc ra mấy tờ bạc đưa cho em vợ tương lai, "Đại cát đại lợi".

Ái Đệ lập tức cười tươi, "Cảm ơn anh Khương", rồi quay sang nghiến răng nhìn Hắc Tử, "Anh còn là đại cổ đông cơ đấy chẳng hiểu gì cả. Chị, em đi làm đã, lát nữa nói chuyện sau".

"Tiểu nha đầu này giỏi thật." Đợi Ái Đệ đi rồi, Hắc Tử vừa ăn từng thìa lớn vừa khen, ánh mắt nhìn từ trần xuống sàn nhà. Cuối cùng dừng lại trên cặp đùi trắng nõn dưới chiếc váy ngắn màu trắng, "Cũng rất có mắt tuyển người".

Khương Thượng Nghiêu ho một tiếng ra hiệu cho Hắc Tử nghiêm túc hơn, vô tình bắt gặp ánh mắt chế nhạo của Khánh Đệ. "Đừng vờ nữa, em biết anh cũng muốn nhìn thêm mà", Khánh Đệ thì thầm.

Anh tiện tay đón lấy cái thìa trên tay cô, xắn một miếng bánh trong đĩa ăn, "Đôi chân dài mà anh yêu đẹp hơn chân của bất kỳ ai trên con phố này".

Câu nói đùa đầy ẩn ý, Khánh Đệ nghĩ đến Hắc Tử đang ngồi cạnh, ngại ngùng huých anh một cái, rồi lại thò đôi chân dài mà anh yêu ra đá thêm cái nữa.

Vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt của Hắc Tử, Hắc Tử buồn chán vò vò tóc, ảo não nói: "Nhìn hai người, tôi thật sự muôn kết hôn".

Nói rồi ánh mắt Hắc Tử lại nhanh chóng nhìn về phía những chiếc váy trắng đứng ở cửa, cuối cùng cũng tìm thấy mục tiêu của mình.

Khánh Đệ nhìn theo ánh mắt anh ta, thấy em gái đang đứng ở cửa, cười tươi cúi người chào khách.

"Kết hôn cũng được, để chú Đức vui vẻ." Khương Thượng Nghiêu nói.

Khánh Đệ nghe vậy bất giác thấy buồn, trừng mắt nhìn anh, thì thầm cảnh cáo, "Anh em các anh, không được phối hợp bắt nạt em gái em".

Khương Thượng Nghiêu mỉm cười, sững lại giây lát, rồi cúi đầu áp sát tai Khánh Đệ giải thích, "Hai anh em với hai chị em, sau này sinh con cũng giống như người một nhà, tình cảm vui vẻ lại sâu sắc, anh càng nghĩ càng thấy không có gì tốt hơn nữa".

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, ai ngờ suy nghĩ dưới vẻ bề ngoài ấy lại lang thang tới tận nghìn năm sau. Khánh Đệ biết mình nhỡ miệng, cãi cọ với người "mặt dày" như anh không có cơ hội thắng, đành trừng mắt lườm một cái, sau đó cười, "Em nghĩ kỹ rồi, đúng là rất thú vị".

Người ra kẻ vào, buôn bán khá tốt, ăn bánh xong, Hắc Tử vẫn thấy Ái Đệ chưa xong việc, lẩm bẩm thiếu kiên nhẫn, "Bận tới mức này, đứng cả ngày chân sưng hết rồi?".

Khương Thượng Nghiêu lập tức nháy mắt với Khánh Đệ, ý bảo Hắc Tử đang xót em gái cô, Khánh Đệ nhìn cô em gái đang bận rộn tươi cười, rồi quay sang cười với Khương Thượng Nghiêu.

Chú Đức bị ung thư gan giai đoạn cuối, không cần phải phẫu thuật nữa, bác sĩ đề nghị đưa vào điều trị định kỳ. Hai ngày nay tinh thần khá hơn một chút, chú Đức kiên quyết đòi về, rất kiên quyết. Hắc Tử ngồi một lúc, nhớ ra còn phải tới bệnh viện, muốn đi mà lại không nỡ. Khương Thượng Nghiêu vỗ vai bạn, nói: "Cuối tuần người đông, mấy ngày nữa hãy tới. Khánh Đệ, anh đưa em về khách sạn trước, rồi cùng Hắc Tử vào viện xem sao".

Trước khi đi, Ái Đệ chạy đuổi theo, nói với Hắc Tử, "Buổi tối tính toán xong, em sẽ gọi điện báo cáo với anh".

Hắc Tử sững lại, sau đó toét miệng, "Hằng ngày phải báo cáo là đúng rồi, đừng quên đấy".

Giọng điệu hách dịch khiến Ái Đệ giơ chân đá "không khí" về phía Hắc Tử một cái khi anh ta quay người đi. Như cảm nhận được điều gì đó, Hắc Tử vội quay người, Ái Đệ nhanh chóng cười nói: "Vâng, anh là đại cổ đông mà".

Hai người còn lại tay trong tay nhìn nhau cười, chầm chậm bước về phía đỗ xe. Khánh Đệ cảm khái: "Tiểu Ái sau khi ly hôn đã gần như trở về với tính cách trước kia rồi".

"Hắc Tử đúng là người thật thà, tính tình tốt hơn anh nhiều, nếu cậu ta và Ái Đệ có thể thành đôi, em có thể yên tâm."

"Cuối cùng anh cũng thừa nhận mình khiến người khác không yên tâm rồi?"

Anh siết chặt tay cô, "Anh muốn quá nhiều thứ, vì vậy không thể không đối mặt với các lựa chọn".

Giọng nói tình cảm, ánh mắt thấu hiểu, Khánh Đệ thấp thỏm, hỏi: "Lần này anh lựa chọn gì?".

Khương Thượng Nghiêu cụp mắt, như chìm vào suy nghĩ, đi đến chỗ để xe, mới thở dài, hạ quyết tâm, nói: "Khánh Đệ, nếu có việc cần phải làm, không làm không yên lòng, nhưng làm rồi lại khiến người thân tổn thương, thậm chí có khả năng sẽ thành người xa lạ với mình. Đối mặt với lựa chọn ấy, anh rất buồn".

Khánh Đệ bất giác cắn chặt môi, trầm mặc quan sát anh, lòng ngầm đoán ra được chuyện gì.

Nụ cười của anh hoang mang, "Anh nhớ tới câu nói của em, làm người không nên chi tiết quá, nhưng nếu cả hai phía đều rất quan trọng, anh… thực sự bối rối".

Khánh Đệ nhất thời chẳng biết nên khuyên người yêu thế nào, trong lúc đang ngẩn người thì Hắc Tử tới gần, Khương Thượng Nghiêu mở cửa xe bảo cô vào, bèn đáp: "Nói sau đi, để em nghĩ kỹ đã".

Quay về phòng ở khách sạn, Khánh Đệ lấy quần áo trong hành lý ra. Nhớ tới lời Khương Thượng Nghiêu, cô buồn bã vô cùng. Khánh Đệ thở dài, chuẩn bị thay quần áo đến thăm bà ngoại và mẹ anh, đúng lúc ấy di động đổ chuông.

"Lần trước về không thông báo cho anh, lần này lại định như thế?" Giọng điệu bình tĩnh, hình như còn đang cười.

"Thị trưởng Tần... Bí thư Tần, em mới về chưa bao lâu, đang định chút nữa gọi điện chúc mừng anh."

Ban kỷ luật tỉnh ủy chính thức thành lập tổ chuyên án. Sau khi Ngụy Kiệt bị "song quy", Tần Thạnh nghiễm nhiên được thăng cấp, kiêm bí thư thành ủy thành phố Vấn Sơn.

Vừa đến Vấn Sơn, nhậm chức chưa đầy hai tháng, chốn quan trường Vấn Sơn lại đột nhiên xảy ra biến động lớn như thế, Tần Thạnh đúng là đối phó không kịp. Một hòn đá ném xuống gợn ngàn con sóng lăn tăn, những kẻ trước kia "nương tựa" Ngụy Kiệt giờ dần chuyển hướng. Tình thế này, Tần Thạnh có thể hiểu. Bất luận thế nào, trong công tác hằng ngày, anh cảm nhận được áp lực quanh mình hiện nay đã giảm đi khá nhiều so với trước. Việc thúc đẩy phát triển cũng thuận lợi hơn, điều này khiến anh rất vui và càng hiểu thêm câu nói của bố trước đêm anh đến Vấn Sơn nhậm chức: "Công việc ở đó phức tạp, bố chỉ có bốn chữ dành cho con: Từng bước thận trọng".

Thời khắc này, trong lúc bận rộn cuồng loạn có thể nhìn thấy người tri giao, thoải mái đặt phiến đá nặng nề trong lòng xuống, thật sự là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Khánh Đệ hẹn Tần Thạnh cùng đi ăn cơm.

Ngày hôm sau, khi nói với Khương Thượng Nghiêu, anh hoàn toàn đồng ý, còn nói vừa hay có người bạn làm ăn cũng đến Vấn Sơn, có lẽ buổi tối cũng phải đi tiếp. Được một lúc, như chợt nghĩ ra điều gì, anh hỏi, "Em còn có bạn thân nào mà anh không biết? Bạn học cũ à?".

Phản ứng đầu tiên của Khánh Đệ là định kể với anh chuyện của Tần Thạnh, nhưng sau đó lại thôi. Một là trong điện thoại không tiện nói dài, hai là dù sao cô và Tần Thạnh còn chưa bắt đầu đã vội kết thúc. Kể ra với Khương Thượng Nghiêu chẳng phải càng khiến anh thêm phiền não sao? Cô đành ậm ờ nói: "Là bạn trước kia em quen ở Bắc Kinh, mới được điều đến Vấn Sơn làm chưa lâu".

"Trai hay gái?" Anh lập tức hỏi.

Sự căng thẳng qua giọng nói truyền đến trong điện thoại khiến lòng Khánh Đệ gợn sóng, đành mím môi cười, "Anh ghen à? Em ngửi thấy mùi gì chua chua".

"Khi nào về anh sẽ xử lý em." Có lẽ anh rất bận, nên nói xong câu ấy liền cúp máy.

Gần tối, Tần Thạnh nói tới đón Khánh Đệ, nhưng cô từ chối. Giờ không giống như hồi ở Bắc Kinh, Vấn Sơn là thành phố nhỏ, nhất cử nhất động của anh có lẽ sẽ bị rất nhiều người chú ý. Khánh Đệ không muốn gây ra những phiền phức không đáng có cho anh.

Sự thấu hiểu của cô khiến Tần Thạnh khẽ thở dài, ngay sau đó cố gắng hào hứng nói: "Công viên Hà Loan em có biết không?".

Vấn Sơn dần xuất hiện những người có tiền, nên ngành dịch vụ cũng ngày càng thịnh, không phải nhà hàng thì là các khu vui chơi giải trí, đều cố gắng xây dựng những công trình hào hoa sang trọng hết cỡ, muốn tìm một nhà hàng đặc sắc giống như Phú Xuân Đường ở Nguyên Châu thật không dễ. Ẩm Thủy Cư bên cạnh công viên Hà Loan là nhà hàng duy nhất vừa mắt Tần Thạnh.

Hai tầng, một phần chếch ra ngoài mặt nước, vì thức ăn nơi đây thanh đạm, bài trí trang nhã, nên không hợp khẩu vị nồng đượm của người địa phương lắm, lại chẳng sang trọng hào nhoáng, vì vậy thực khách đa phần là các đôi tình nhân.

Tần Thạnh sớm đã đặt phòng trên tầng hai, hướng ra mặt hồ. Khi Khánh Đệ gõ cửa bước vào, anh đang đứng ngoài ban công dựa vào lan can phóng tầm mắt ra xa.

Nước trong công viên Hà Loan chảy từ sông Tích Sa vào, xung quanh là các đình nghỉ chân xây bằng xi măng, những công trình nhân tạo bình thường nhìn rất hùng vĩ, nay bị bóng tối bao phủ, bỗng trở nên ma mị lạ thường.

Khánh Đệ đứng bên bạn cũ, nhìn ra xa, Tần Thạnh bỗng lên tiếng: "Nhìn cũng không tệ lắm, không đến nỗi như em nói".

"Mỗi người mỗi cách nhìn." Khánh Đệ nhấp một ngụm trà tổng kết.

Anh nghe vậy thì mỉm cười, thực sự thích mối quan hệ hiện tại của họ, không chỉ nói chuyện trên trời dưới đất, mà chỉ bằng lời lẽ ngắn gọn, song lại rất đỗi hợp nhau.

"Ăn cơm thôi." Anh giúp cô kéo ghế ngồi, "Đến Vấn Sơn sự thay đổi lớn nhất của anh chính là ăn nhiều cơm hơn ở nhà".

"Nghe nói thời gian đầu nhậm chức, Bí thư Tần đã ngao du sơn thủy khắp bốn trấn bảy thôn của Vấn Sơn, ngay đến những vùng núi xa xôi mà xã trưởng còn chưa tới cũng đã in dấu chân anh." Khánh Đệ trêu, "Hiệu quả luyện tập sức khỏe không tồi, hình như anh cao hơn rồi đấy".

Tần Thạnh liếc mắt nhìn cô một cái, "Về đến nhà liền khác ngay, hoạt bát hơn nhiều, biết mỉa móc người khác nữa. Hay vì có chuyện vui nên tinh thần sảng khoái, tình cảm có kết quả rồi?".

"Người đó của em, anh đã gặp rồi, tính cách thâm trầm, nhưng phẩm chất rất khá, một người đáng để em dựa dẫm."

Khánh Đệ khẽ buông đũa, mắt mở to, nhìn anh chăm chú.

Tần Thạnh lại rất đỗi tự nhiên, nhìn cô hỏi: "Sao? Anh thua cũng phải thua rõ ràng minh bạch chứ, biết đối thủ là người thế nào mới cam tâm tình nguyện được".

Khánh Đệ bất lực cười, "Anh ấy không giống anh, phải vất vả để sinh tồn, anh…".

"Khánh Đệ, nếu em còn tiếp tục nói hộ anh ấy nữa, xin anh đừng làm khó người yêu em, thì thật sỉ nhục anh quá." vẻ mặt Tần Thạnh bỗng trở nên trịnh trọng.

"Em biết anh không phải người như thế, chỉ là em không kìm được."

Anh chăm chú nhìn cô hồi lâu, đột nhiên thở dài, "Em là người phụ nữ của gia đình, hoặc em quá yêu anh ấy, chính bởi vì anh ấy có thể kích thích bản năng trong em, khiến em muốn bảo vệ chăm sóc".

Bị câu nói của anh đánh trúng tim đen, Khánh Đệ sững lại, rồi cười tự trào/ "Anh đang khen hay chế nhạo em? Từ 'người phụ nữ của gia đình' này gần đây có thêm quá nhiều nghĩa xấu, nó còn bị xem như thiếu tự tin, nghĩa là sự nhẫn nhịn ngu ngốc".

"Không đúng, bất cứ một sự việc tốt đẹp nào cũng đáng được khen ngợi. Đây là sự tồn tại của chân lý. Còn ý thức người phụ nữ của gia đình cũng không phải sống dựa dẫm như trong tư tưởng nam quyền, cần đặt nó đối lập với tư tưởng độc lập của phái nữ mà tiến hành cân nhắc những được mất thiệt hơn. Đa số tư tưởng vẫn nên dùng phương pháp biện chứng để phân tích sẽ khách quan hơn." Tần Thạnh bỗng dưng nổi hứng thảo luận về học thuật. Nhận ra điều này, anh vội vàng phanh lại, "Thử món xem, đầu bếp giỏi mời đến từ phương Nam đấy, làm rất đúng vị".

Khánh Đệ nghiêm túc quan sát người đối diện, "Đến Vấn Sơn anh cũng có phần khác biệt. Ở Bắc Kinh nhìn anh rất ra dáng công tử, giờ còn thấy có chút sức sống, càng có tình hơn".

"Tính cách nào đáng yêu hơn?" Anh nghiêng đầu nhìn cô.

Khánh Đệ hoang mang, "Đương nhiên là bây giờ rồi".

72. Tập 2 - Chương 72

”Thế thì tốt. Mỗi sáng thức dậy đều phải phừng phừng ý chí chiến đấu, bởi không biết ngày hôm ấy sẽ phải đối mặt với tình huống đột ngột nào. Cảm giác này đương nhiên thú vị hơn so cảnh ngày ngày cắp cặp đi làm chiều chiều cắp cặp về trước kia.’

Anh rót cho mình một ít rượu trắng đặc sản địa phương nhấp một ngụm, chầm chậm kể lại những phức tạp mình gặp phải khi mới tới đây, sự chèn ép kịch liệt và ngấm ngầm phá hoại từ bên trong.

Trước kia, Khánh Đệ đã nghe anh kể về cuộc sống đơn giản hằng ngày, về nỗi khó khăn khi muốn thành nghiệp lớn, nhưng chưa bao giờ cô suy nghĩ tìm hiểu sâu. Tần Thạnh chỉ ngắn gọn thuật lại những vất vả của hai tháng gần đây đã đủ khiến cô há miệng.

Không lâu sau, Tần Thạnh từ nhà vệ sinh bước ra, đóng cửa lại, nhìn cô cười khổ. “Gặp bạn rồi.”

Diệp Thận Huy tới Tế Tây, Tần Thạnh vốn hẹn gặp anh ta vào ngày mai, không ngờ Vấn Sơn quá nhỏ bé, tính cách hai người lại tương đồng, đến cách chọn quán ăn cũng giống nhau, vừa vặn họ gặp nhau trong nhà vệ sinh.

Ấm Thủy Cư không lớn, phòng đặc biệt cũng chẳng có nhà vệ sinh riêng, khách đến đây đa phần đều là các cặp tình nhân.

Vừa nhìn thấy Tần Thạnh, Diệp Thận Huy liền mỉm cười nhướng mày, thăm dò liếc mắt về phía phòng Tần Thạnh đã đặt.

“Phiền nhất là... người đó của em cũng ở đây.” Tần Thạnh cười khổ.

Lần này thì đến lượt Khánh Đệ chẳng có gì để nói, sớm biết sẽ trùng hợp thế này, thà hôm nay kể cho anh nghe về Tần Thạnh còn hơn.

“Có muốn gộp lại một bàn cùng ăn không? Hay là chúng ta thanh toán rồi rời đi?” Tần Thạnh hỏi.

Khánh Đệ suy nghĩ về vế sau kia, lập tức từ chối, “Cùng ngồi đi, vốn cũng chẳng có gì, lén lén lút lút càng thêm mờ ám”.

Bây giờ sự ngượng ngùng đã tan, Tần Thạnh tưởng tượng cảnh hai người lặng lẽ rời khỏi sau khi hẹn hò gặp gỡ, khóe môi bất giác nhếch cao như muốn cười. “Anh sang phòng bên cạnh chào hỏi một câu, không biết lát nữa người đó của em sẽ thế nào.”

“Anh đừng làm loạn thêm nữa!” Khánh Đệ nói với theo anh, cảnh cáo.

Mấy tháng gần đây Diệp Thận Huy đi đi về về giữa ba nơi thành phố Tứ Cửu, Tế Tây và Tế Đông. Với địa vị này, rất nhiều người đảm nhiệm các chức vụ khác nhau trong Tập đoàn Kim An giúp Diệp Thận Huy lo lắng công việc hằng ngày, nhưng những vấn đề quan trọng mấu chốt thì mình vẫn phải đích thân xuất chinh.

Tiêu chuẩn Diệp Thận Huy theo đuổi từ xưa tới nay trong Tập đoàn Kim An là hiệu quả, thêm cả sự hỗ trợ từ cổ đông trẻ tuổi Khương Thượng Nghiêu, địa phương cũng có chính sách hỗ trợ, Nhà máy thép Kim An đã mua máy móc về nơi xây dựng xưởng, bắt đầu tiến hành xây dựng.

Hơn hai tháng đi đi về về, không biết lúc nào công văn chính thức trên bộ mới được chuyển xuống. Trước khi công văn trên bộ chuyển xuống, Diệp Thận Huy đi lại với Khương Thượng Nghiêu và Tần Thạnh, bàn về mục tiêu công việc mấy tháng tới là điều cần thiết.

Trong điện thoại, Tần Thạnh đã nói có hẹn, Diệp Thận Huy nghỉ ngơi ở khách sạn, sau đó cùng Khương Thượng Nghiêu đến Ấm Thủy Cư dùng bữa.

Không ngờ Tần Thạnh lại ở ngay phòng bên cạnh, Diệp Thận Huy quả thực chẳng biết phải nói sao. Không biết là người thế nào, mà có thể khiến Tần gia đại công tử bỏ cả việc công, đến nơi phong cảnh thanh nhã thế này để gặp gỡ đàm đạo?

Quay lại từ phòng vệ sinh, Diệp Thận Huy ngồi xuống đối diện Khương Thượng Nghiêu, nói: "Có lẽ lát nữa bí thư sẽ mời chúng ta qua đó".

Ấn tượng đầu tiên của Diệp Thận Huy về Khương Thượng Nghiêu là do bố vợ Phó Khả Vi, nhân vật có thể khiến người lăn lộn trong chốn quan trường bao năm như Phó Khả Vi hết lời khen ngại, cũng khiến anh ta tò mò. Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, sau nhiều lần tiếp xúc, anh ta còn tìm thấy bóng dáng thời trẻ của mình trong con người Khương Thượng Nghiêu. Hoặc nói cách khác, xuất phát điểm của người thanh niên ấy không giống mình, nhưng tư duy nhanh nhạy, sự quật cường hoàn toàn tương đồng, thậm chí còn có phần hơn.

Những lời khen ngợi dành cho Khương Thượng Nghiêu càng nhiều hơn sau khi thấp thoáng được nghe Phó Khả Vi kể về xuất thân của anh. Khởi điểm của mỗi người không ai có quyền lựa chọn, nhưng sự nỗ lực và phương hướng trong cuộc hành trình sau này là thứ mà bản thân khống chế được. Có thể đi bao xa? Có thể nắm được bao nhiêu cơ hội? Càng ở trong nghịch cảnh càng kích thích tiềm năng phát triển.

Với mong muốn được trọng dụng người tài, Diệp Thận Huy dần dần coi Khương Thượng Nghiêu là bạn, chứ không còn đơn thuần chỉ như người hợp tác làm ăn nữa. Sau khi hai bên đạt được thỏa thuận về sự thống nhất trong đầu tư vốn cho Nhà máy gang thép Kim An, nhận được cái gật đầu của Tần Thạnh, Diệp Thận Huy đã kể cho Khương Thượng Nghiêu nghe về lai lịch của vị bí thư mới này.

Mấy năm nay, những cán bộ cao cấp con nhà quyền thế mà Khương Thượng Nghiêu gặp cũng không ít, ngang ngược như Trạch Trí, nũng nịu như Ba Đình Đình, rắn như Tạ Tín Dương, thanh cao tự trọng như Bành Tiểu Phi. Nhưng nói về tố chất cá nhân và năng lực thực tế, thì không ai bắt kịp Tần Thạnh.

Lần đầu gặp mặt, Khương Thượng Nghiêu đã thấy nghi ngờ về xuất thân của Tần Thạnh, đặc biệt là khi nhắc đến Tần Thạnh, Ba Tư Cần luôn tỏ thái độ rất bí ẩn. Ngay cả Mạnh Thời Bình ở Bắc Kinh xa xôi nghe nói Nhà máy gang định đặt ở Vấn Sơn dưới bàn tay thống trị của Tần Thạnh cũng cảm thấy kinh ngạc. Vì vậy Khương Thượng Nghiêu hết sức thận trọng về hành vi và lời nói trước mặt Tần Thạnh. Những gì Diệp Thận Huy tiết lộ đã chứng minh cho suy đoán của anh trước đó, đằng sau bộ mặt vờ tỏ ra kinh ngạc, trong lòng Khương Thượng Nghiêu dậy lên cảm giác vui mừng.

Đối với bất kỳ người làm ăn nào, có mối quan hệ tốt với nhân vật bình thường chỉ nghe nói trong truyền thuyết thế này có nghĩa là gì không cần nói cũng biết.

Đang trò chuyện, tiếng gõ cửa bỗng vang lên. Diệp Thận Huy đột nhiên phá lên cười: "Tào Tháo đến rồi".

Vị "Tào Tháo" ấy đang đứng ở cửa, vẻ mặt hối lỗi, nói: "Tứ ca, thật xin lỗi, thực sự là…", Tần Thạnh nói xong liền bước lên trước bắt tay hai người, rồi mời họ sang phòng bên cùng ngồi.

Khương Thượng Nghiêu khách sáo, hỏi: "Liệu có tiện không?".

"Tiện." Tần Thạnh bất giác toát mồ hôi, "Phòng bên còn có một người bạn vừa về Vấn Sơn, nói chuyện rất thú vị, chúng tôi vừa ăn cơm vừa nói chuyện, không có gì quan trọng cả".

Đến bước này rồi, chẳng nhẽ lại nói thẳng với đối phương là tôi và vợ anh đang đóng cửa ăn cơm tâm sự, thế khác gì tự tát thẳng vào mặt mình. Tần Thạnh đành tiếp tục vờ đến cùng. Cũng may bình thường Tần Thạnh vẫn luôn điềm tĩnh như vậy, nên người khác không thấy có gì bất thường.

Ba người gọi phục vụ tới nói muốn đổi sang phòng bên cạnh ngồi chung. Tần Thạnh đứng ở cửa đón khách, đầu tiên để Diệp Thận Huy vào trước, sau đó Khương Thượng Nghiêu cũng theo sau. Vừa bước vào, Khương Thượng Nghiêu đã thấy bóng người quen thuộc ngồi ở bàn khẽ đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc ngắn, ánh mắt xuyên qua Diệp Thận Huy, nhìn mình mỉm cười.

Sau khi ra tù, Vương lão đầu vẫn làm nghề cũ. Mấy năm nay Khương Thượng Nghiêu mò được khá nhiều món thú vị từ chỗ ông ta.

Khương Thượng Nghiêu là người theo chủ nghĩa thực dụng. Ngày sinh nhật của Khánh Đệ, anh tặng cô một bức họa. Trong lòng anh, chẳng còn thứ gì vừa đáng tiền vừa thuận mắt như bức họa ấy nữa. Trên đường đến gặp cô, anh còn cảm thấy thứ đồ bí mật này rất hợp để làm quà.

Anh tặng Đàm Viên Viên một món đồ trang trí nhỏ, còn tặng Chu Quân chiếc máy ảnh mà anh ta khao khát từ lâu.

Số tiền nhỏ đó không đáng gì với anh, nhưng lại thể hiện được sự cảm kích giữa hai người, mua được vẻ thân thiện của bạn cô, thu hoạch quá lớn. Hơn nữa, anh rất hiểu tính cách Khánh Đệ, giúp đỡ trực tiếp dù cô có nhận cũng chẳng vui vẻ gì. Chu Quân là người thông minh, Khương Thượng Nghiêu ngầm bày tỏ cho anh ta biết nên trả lương và thưởng cho Khánh Đệ hợp lý hơn, đồng thời mỗi khi Khánh Đệ nghỉ phép cũng thuận lợi hơn.

Nhưng, Chu Quân sao lại chẳng hiểu ý anh? Anh ta cũng định từ chối, song vô tình vừa nhận được một hợp đồng quảng cáo. Hợp đồng ấy không giống như chụp ảnh, mà là video quảng cáo cần sử dụng máy ảnh đó.

Ham muốn khó kìm nén, nghĩ đi nghĩ lại Chu Quân vẫn nhận chiếc Hasselblad, có điều tối đó nhân lúc Khánh Đệ và Đàm Viên Viên xuống nhà mua bia, anh ta đã tặng lại Khương Thượng Nghiêu một món quà nhỏ.

Chu Quân vẻ mặt thần bí, lưu luyến không nỡ nói: "Thứ này không đắt tiền bằng Hasselblad, nhưng nếu tôi nổi danh rồi thì chắc chắn nghìn vàng cũng chẳng đổi được".

Đó chính là bức ảnh nhỏ của Khánh Đệ. Dây váy của cô tuột xuống vai, hai tay ôm gối bán nude ngồi xổm dưới đất, tựa như cảm nhận được cả nỗi đau tới vỡ vụn của trái tim, hai mắt mở to nước mắt giàn giụa, vô cùng đơn độc và tuyệt vọng.

Ngón tay Khương Thượng Nghiêu thoáng run rẩy, gần như nhìn thấu nỗi thống khổ khắc cốt ghi tâm của người yêu. Qua ánh mắt cô, anh có thể nhìn thấy những gì cô thấy, sự tuyệt vọng khiến người ta xót xa tới cực độ.

Khương Thượng Nghiêu kỳ lạ nhận ra đó là cái gì. Anh xin lỗi, anh mím chặt môi, trái tim thắt lại nhả ra ba chữ.

"Theo tôi, cô ấy xứng đáng với một người tốt hơn, ít nhất thì người ta cũng tốt hơn anh." Chu Quân nói thế

Tần Thạnh đang giới thiệu Diệp Thận Huy với Khánh Đệ. Cô cười dịu dàng, rất hài hòa với khí chất trầm tĩnh toát ra từ người cô, nhưng vẻ mặt cô càng điềm tĩnh, thì trong lòng Khương Thượng Nghiêu càng cuồn cuộn nổi sóng.

Họ quen nhau thế nào? Quen bao lâu rồi? Đã đến bước nào rồi? Hương vị chua nồng của cơn ghen bỗng chốc trào dâng, nghĩ đến cảnh cô nắm tay người khác, dùng ánh mắt chăm chú từng dành cho mình nhìn người khác mỉm cười, trái tim anh quặn đau đến thở cũng chẳng dám thở mạnh.

"Không cần giới thiệu nữa, đây là vợ tôi." Anh không khách khí nói thẳng với Tần Thạnh, ánh mắt quấn chặt lấy Khánh Đệ. Khánh Đệ nghe xong cắn chặt môi, mặt thoáng ửng hồng, ánh mắt hiện vẻ hoảng hốt.

Sự hoảng hốt đó thật sự đã khiến cơn giận của anh bùng nổ. Khương Thượng Nghiêu chẳng còn tâm trạng đâu mà quan tâm tới phản ứng của hai người bên cạnh nữa. Anh bước đến kéo tay Khánh Đệ, lúc này mới quay sang nói với hai người kia: "Diệp đại ca, Bí thư Tần, xin lỗi, tôi có việc phải đi trước, tạm biệt".

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trong tay anh không có bất kỳ phản kháng nào. Khương Thượng Nghiêu vẫn nắm chặt, không cho cô cơ hội được thoát ra. Anh cứ thế kéo cô xuống lầu, chẳng buồn quay đầu lại.

Dù Diệp Thận Huy là người giao thiệp rộng, chuyện gì cũng gặp rồi, nhưng vẻ gượng gạo của cảnh lén lút rồi bị bắt tại trận thế này rất ít phải chứng kiến, đặc biệt một trong hai nhân vật chính lại là bạn tốt của mình. Cho tới khi hai người kia khuất bóng khỏi đầu cầu thang, Diệp Thận Huy mới quay đầu nhìn Tần Thạnh.

Diệp Thận Huy rất hiểu tính cách và phẩm chất của người bạn này, cũng chưa từng nghe nói Tần Thạnh là người thích nhòm ngó vợ người khác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lý do nào cũng không thể giải thích nổi tình cảnh tối nay. Vì vậy ánh mắt thăm dò của Diệp Thận Huy mang theo cả chút nghi ngờ.

Vẻ mặt Tần Thạnh vẫn rất ngượng ngùng, ngoài ra, ánh mắt còn có cả nỗi buồn bã, "Tứ ca…", sau đó thở dài, "Đôi khi chậm một bước là muộn cả đời".

Bước chân Khương Thượng Nghiêu vừa dài vừa gấp, khiến Khánh Đệ mặc váy bó phải khó khăn lắm mới bước kịp để sóng đôi cùng anh, nhưng tay vẫn bị anh nắm chặt tới phát đau. "Anh nhẹ thôi, em đau tay quá." Cô khẽ cầu khẩn.

Anh mở cửa xe, đẩy cô vào trong. "Tim anh còn đau hơn." Anh áp sát gần vào cô, cố ý hạ thấp gần giọng nói bởi tâm trạng anh đang phải kiềm chế hết sức.

Khánh Đệ quan sát khuôn mặt phẫn nộ của anh, đôi mày chau lại như cố nén cơn giận và nỗi ghen tuông xuống, thật là gượng gạo. Tức giận nhìn cô chằm chằm vài giây, rầm một tiếng, anh đóng cửa xe lại, vòng qua ghế bên kia. Khánh Đệ cúi đầu nhẹ bóp bàn tay đỏ hồng, cố gắng che giấu nụ cười trên môi. Cô nghĩ, hình như đây là lần đầu thấy anh ghen, bộ dạng thật quá đáng yêu.

Lên xe, anh cố ý quay mặt đi không nhìn cô, không khí đặc quánh như nghe thấy cả hơi thở nặng nề của anh. Một lúc sau khi anh bình tĩnh lại, Khánh Đệ vẫn giữ im lặng, lén nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh khi cho xe chạy ra khỏi công viên Hà Loan.

Những ánh đèn đường lướt qua, càng khiến khuôn mặt anh rõ nét trong bóng tối, ánh mắt nhìn thẳng kiên định. Khánh Đệ nghĩ, nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ nhất thời không biết nên nói gì, muốn hỏi rất nhiều, nhưng giả dụ câu trả lời chẳng như mong muốn, thà không hỏi còn hơn.

"Anh biết Tần Thạnh là ai không?" Cô cố ý chọc tức anh.

Anh lạnh lùng liếc xéo cô một cái, rồi lại nhìn thẳng về phía trước. Sau một hồi trầm mặc, Khánh Đệ gần như từ bỏ câu hỏi này, anh mới trả lời: "Là con trai lớn của Tần Bá Viễn, cháu đích tôn của Tần Trọng Hoài".

Giọng anh bình thản, tựa như hai người kia chẳng phải là nhân vật đáng để anh nhắc đến.

Khánh Đệ cười thầm, ngay sau đó nụ cười cứng lại trên môi.

"Trong mắt anh, anh ta cũng chỉ là người bình thường thôi, từ người giỏi tới người không giỏi cũng chỉ khác biệt nhau ở giây lát."

"Nói chuyện tử tế bình thường không được sao?" Khánh Đệ chau mày, "Anh...".

Tiếng phanh gấp khiến lời Khánh Đệ đột ngột im bặt, rồi liên tục nghe thấy tiếng bánh xe chà xát với mặt đường, Khương Thượng Nghiêu nghênh ngang dừng xe giữa đường lớn, cánh tay giơ ra, nâng cằm Khánh Đệ lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào mình. "Muốn anh phải nói tử tế thế nào? Cả thế giới này đều biết em có quan hệ với Tần Thạnh, chỉ mình anh là không biết. Anh và anh ta cùng ngồi ăn cơm bao nhiêu lần, thì bị người ta cười thầm bấy nhiêu lần! Còn nữa, mới về nhà được hai ngày đã vội vội vàng vàng hẹn hò với anh ta, đấy là còn bị anh bắt gặp, anh không bắt gặp thì sao? Bị người ta chụp mũ lên đầu che cả mắt, anh còn có thể nói năng tử tế thì không phải đàn ông nữa, mà là cái bình phong rồi!"

Nghe thấy mấy từ cuối, Khánh Đệ cố nhịn cười, lặng lẽ quan sát người đàn ông đang lửa giận phừng phừng này. Hơi thở của anh gấp gáp, ánh mắt hằn rõ vẻ tức giận và đau lòng, gân xanh nơi thái dương giật giật, nghiến chặt răng, dường như đang dùng hết sức để kiềm chế.

"Bạn, chỉ là bạn."

Trong phút chốc, lửa giận nơi mắt anh càng bốc cao, từng từ, từng từ hỏi cô, "Vậy sao em lại đỏ mặt?".

"Anh nói em là vợ anh." Khánh Đệ lườm anh.

Câu trả lời khiến anh nghệch ra, tiếng còi xe phía sau giục giã, anh bực bội bấm mấy tiếng đáp lại. Sau tiếng còi dài, anh thăm dò hỏi tiếp: "Vừa rồi em sợ gì chứ?".

"Anh nói em là vợ anh." Khánh Đệ nghĩ ngợi rồi bổ sung, "Hình như anh chưa hỏi em, em cũng chưa nhận lời".

Anh ngượng ngùng nhìn cô chăm chú, cổ họng như mắc nghẹn nói không ra lời, lực ở tay thả lỏng hơn, những ngón tay vuốt ve cằm cô, cuối cùng chầm chậm trượt xuống cổ cô. Đột nhiên anh cúi đầu, ngậm chặt hai môi cô cắn một cái. Khi Khánh Đệ kêu một tiếng bất mãn, anh mới từ từ ngẩng mặt lên, mắt thâm sâu, tâm trạng kỳ lạ như bất chợt trào dâng, như có cả niềm vui.

“Em cố ý phải không?” Anh trầm giọng hỏi.

“Chỉ mình anh được phép động chút là vờ đáng thương, lừa bịp em, khiến em đau lòng thương xót, quan tâm mà không kịp an ủi, còn không cho phép em…”

Lúc này anh chỉ muốn cuốn chặt lấy chiếc lưỡi nhỏ đang cằn nhằn không ngớt kia, hoặc còn muốn trừng phạt nụ cười tinh quái vừa rồi của cô. Anh càng tiến sâu, cô càng ra sức tránh. Vào giây phút đạt được tâm nguyện, anh thỏa mãn rên lên một tiếng hai tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn, ngực áp sát vào cơ thể mềm mại của cô, gần như muốn ôm cô sang hẳn ghế lái ngồi.

Lúc hơi thở bắt đầu đứt đoạn, anh mới bừng tỉnh, đặt Khánh Đệ ngồi lại ghế phụ, nhấn ga vọt đi.

Hơi thở Khánh Đệ thoáng như ngừng lại. Cô vờ tỏ ra trấn tĩnh nhìn thẳng phía trước. Không khí trong xe tĩnh lặng, kiểu tĩnh lặng này thật vô cùng đặc biệt, mê mị, quấn quýt, khiến người ta lười biếng chẳng muốn cố gắng gì cả. Trong lúc hít thở, cảm nhận được sự chuyển động xung quanh, như sắp xảy ra chuyện gì, nhưng lại không thể nào kháng cự, đành lặng lẽ chờ đợi.

Khách sạn của vợ lão Lương dù chỉ là khách sạn ba sao, nhưng Khương Thượng Nghiêu ở lâu, lại là khách hàng có mối quan hệ, nên phục vụ đặc biệt chứ không bình thường. Hai nhân viên gác cửa bên ngoài sảnh vừa thấy bóng xe anh lập tức ra đón. Khương Thượng Nghiêu xuống xe, vòng qua bên Khánh Đệ. Cửa vừa mở, bắt gặp đôi mắt thâm trầm đen láy đó, anh hít sâu một hơi, tim rung động, giơ hai tay ra định ôm cô xuống.

Mặt Khánh Đệ thoáng ửng hồng, nhanh chóng ngăn đôi tay đầy dục vọng của anh lại. Anh ném chìa khóa cho người gác cửa, rồi sải từng bước dài kéo cô vào thang máy.

Cửa thang máy còn chưa khép hẳn, anh đã vội vã kéo cô vào lòng, tì vào tay vịn màu đồng bên trong. Lúc xúc động có chút không khống chế nổi sức mạnh, Khánh Đệ ấm ức khẽ rên lên một tiếng, ngay sau đó bị anh ngậm chặt hai môi.

Nụ hôn kéo dài từ tầng một lên tầng chín. Cửa thang máy mở ra, Khánh Đệ khẽ tránh đầu sang một bên, vừa thở được một hơi đã lại bị anh ngậm chặt. Bàn tay anh di chuyển đến eo cô, ngay sau đó cô có cảm giác mình bị bế bổng lên.

Tà váy quấn lấy chiếc quần dài của anh, anh ngậm chặt môi cô, nuốt hết cả hơi thở lẫn không khí của cô, dựa vào cảm giác mà lần mò vào phòng.

Anh đặt Khánh Đệ xuống. Chiếc lưỡi nhỏ của cô khiêu khích quanh vòm miệng anh, mang lại cảm giác thật tuyệt diệu. Khương Thượng Nghiêu run lên, đánh rơi chiếc thẻ từ trong tay xuống đất.

Anh quỳ xuống nhặt lên, nhưng đôi chân trắng nõn kia thu hút sự chú ý của anh. Khương Thượng Nghiêu vừa lần mò tìm trên sàn, vừa vuốt ve chân cô, rồi khẽ hôn lên đó.

Môi cùng bàn tay anh bắt đầu trượt dần lên trên, từ bắp chân tới đầu gối. Thấy tay anh sắp trượt vào váy, Khánh Đệ đột nhiên khôi phục lý trí, khẽ khàng nhắc, “Camera”.

Anh dùng gót chân đóng cửa lại, ngón tay không thể khống chế lần ra sau lưng kéo khóa váy xuống.

Anh hỏi trong hơi thở đứt quãng: “Anh ta từng hôn em thế này chưa?”.

Một lúc sau, Khánh Đệ mới hiểu ra anh đang hỏi ai, “Chưa”.

“Thế này thì sao?”

Bàn tay nóng bỏng của anh áp sát vào da thịt mềm mại của cô, cùng lúc đó ấn cô xuống, “Chưa”.

Đôi môi anh quấn quýt bên môi cô, nhiệt độ trong phòng như cao thêm mấy phần, Khánh Đệ thở gấp hôn lên cổ anh, tay đặt lên tấm lưng trần của anh, lúc này mới nhận ra anh còn nóng hơn cô.

“Thế này thì sao?”

Mắt anh dục vọng mờ đục, cố gắng chống chọi với sự khiêu khích của cô. Cách một lớp chăn mỏng vẫn thấy nỗi thèm khát của anh, trong lòng cô càng thêm khao khát mãnh liệt. Sự giày vò đó khiến cô không kìm

được trừng mắt lườm, “Khương Thượng Nghiêu, trong lòng anh, em là loại người ấy sao? Anh có làm hay không? Không thì mau mặc quần áo rồi ra ngoài đi!”.

Anh kinh ngạc lườm lại cô, sau đó thì thầm, “Không trừng phạt em không được rồi!”.

Hai người lại quấn lấy nhau…

“Chỉ đơn giản vậy thôi.”

73. Tập 2 - Chương 73

Khương Thượng Nghiêu nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trần của người yêu, lòng vẫn không khỏi nghi hoặc, đặc biệt khi nghĩ đến cái kiểu “Tôi biết tất cả” của Tần Thạnh từ khi tiếp xúc với mình tới nay, anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Anh ta thật sự không biết chuyện của chúng ta?”

“Ai vô vị tới mức hỏi chuyện ấy?” Liên quan đến sự tôn nghiêm đàn ông của anh, Khánh Đệ đành tiếp tục mở to mắt nói dối, “Còn chuyện gì ngày mai hỏi tiếp, em buồn ngủ lắm rồi, người mềm như bún ấy”.

Cô buồn ngủ trĩu mắt, khác hẳn bộ dạng hai mắt nhắm chặt say đắm, yêu kiều vừa rồi, anh bỗng thấy xót xa, đặt cô nằm lên cánh tay mình, dỗ dành, “Ngủ đi, tích chút sức lực”.

Khánh Đệ tức giận huých vào ngực anh một cái, “Anh đang an ủi hay muốn hăm dọa người ta?”.

Ngực anh phập phồng, buồn cười vô cùng. “Khánh Đệ, anh phải nhịn hai năm rồi.”

Những lời thì thầm bên tai của anh khiến Khánh Đệ nhớ lại hồi ức cuồng loạn, kích thích tới mức nửa người cô đau nhức. Đôi chân nhỏ thuận thế cọ vào người anh lập tức cảm nhận được sự khát khao của anh, cô cười xấu xa.

“Lại hứng thú rồi phải không?” Giọng anh đe dọa.

Khánh Đệ vội vàng nhắm mắt lại, “Em ngủ thật rồi”.

Sự dũng mãnh vừa rồi của anh gần như đã khiến thể lực cô cạn kiệt, thực sự quá mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo: Trong căn phòng yên tĩnh, Khánh Đệ khẽ hỏi, “Vừa rồi, anh làm như thế, không được lịch sự cho lắm, không sợ đắc tội với người ta à?”.

“Không nghĩ được nhiều thế.” Anh cọ mũi vào người có “Anh chỉ biết nếu không có em, anh chẳng còn gì hết”.

Tình cảm vô cùng sâu đậm hằn trong mắt anh, Khánh Đệ vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, lẳng lặng ngắm nhìn anh, tất cả mọi cảm xúc hóa thành tiếng thở dài, “Em ngủ đây”.

“Ngủ đi.”

“Lần này em phải nuôi tóc cho dài ra, dài đẹp hơn.” Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc ngắn, nói với Khánh Đệ khi cô đã chìm vào cơn mộng mị.

Cho tới tận bây giờ mới cảm thấy từng tấc từng gang trên cơ thể cô thuộc về mình. Khương Thượng Nghiêu hôn lên trán Khánh Đệ, thỏa mãn ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Bữa tối ăn nửa chừng thì bỏ đi, nửa đêm tỉnh dậy vì đói, Khương Thượng Nghiêu mở mắt nghĩ xem quán ăn nào có món Khánh Đệ thích. Đang tính dậy đi mua đồ ăn đêm hay tiếp tục ôm cô ngủ, thì di động đổ chuông.

Anh theo tiếng chuông điện thoại lần tìm trong áo, nhìn thời gian, đã hơn một giờ sáng, quay đầu lại quan sát Khánh Đệ, cô vẫn đang ngủ say ở tư thế cũ. Khương Thượng Nghiêu khẽ khàng đóng cửa, ra ngoài hành lang, hỏi: "Nghiêm Quan, chuyện gì thê?".

"Hoàng Mao mất tích rồi, mười hai giờ tuần tra quay về điểm danh, lúc ấy cậu ta vẫn còn ở đây." Nghiêm Quan nói ngắn gọn như trước.

Nghiêm Quan làm việc rất chắc chắn, anh ta nói không thấy đâu nghĩa là đã được xác nhận. Khương Thượng Nghiêu hỏi: "Gần đây cậu ta có biểu hiện gì bất thường không?".

Sau tết Nguyên Tiêu, để tránh Nhiếp Nhị tìm tới báo thù, Khương Thượng Nghiêu bố trí Hoàng Mao vào đội bảo an trên mỏ. Nhiếp Nhị bị bắt tới nay đã là việc chắc chắn. Lời hứa của anh đã thực hiện xong, còn về Hoàng Mao, có lẽ hắn tự lượng sức mình không thể hoàn thành nhiệm vụ, trong lúc lo sợ bèn lén lút bỏ đi, nhưng Khương Thượng Nghiêu vẫn có cảm giác sự việc không đơn giản thế.

"Gần đây… cậu ta hình như nhận điện thoại hơi nhiều."

Tính cách Hoàng Mao thâm trầm hướng nội, có liên hệ nhiều với bên ngoài thì đúng là khác thường. Biết Hoàng Mao được anh giấu ở thôn Châu chỉ có vài người, Khương Thượng Nghiêu bỗng dấy lên sự cảnh giác, trầm ngâm hồi lâu, sau đó dặn dò Nghiêm Quan: "Anh đưa theo người tiếp tục tìm kiếm ở thôn bên cạnh, tôi sẽ tìm trong thành phố xem sao".

Từ mười hai giờ tới lúc này đủ thời gian để Hoàng Mao bắt xe về Vấn Sơn. Khương Thượng Nghiêu định thần lại, mặc quần áo rồi rón rén đi ra. Xe đến khu vực bệnh viện thành phố, vào tòa nhà lớn của bệnh viện, anh cố ý đi thang máy dành riêng cho phòng cháy chữa cháy lên tầng mười một, lúc ngang qua hành lang liền thấy bóng Quang Diệu bên cửa sổ.

Bình thường trực đêm phải có sáu, bảy người, giờ hành lang trống không. Khương Thượng Nghiêu muốn xác nhận suy đoán trong lòng, bèn tiến lại gần đưa thuốc cho Quang và tự mình châm một điếu, rồi mới hỏi: "Tôi đến muộn à?".

"Không."

"Xong việc anh định giải thích với Hắc Tử thế nào khi đêm nay ngoài anh ra, những người khác không có mặt?"

Quang Diệu hít một hơi thuốc thật sâu, tránh ánh mắt sắc lẹm của Khương Thượng Nghiêu, do dự đáp: "Tứ Nhi mời bọn họ đi ăn đêm".

Tứ Nhi là đại đồ đệ của Vương Bá Long, nếu Hắc Tử muốn điều tra, mục tiêu đầu tiên nhắm tới sẽ là Vương Bá Long. Đây đúng là kế hay.

"Thạch Đầu, tôi giục cậu mấy lần rồi, việc này không thể chần chừ nữa." Quang Diệu ngẩng lên, như hạ quyết tâm, "Ông ta có nhiều kênh tin tức, chuyện của Tang Cẩu giấu không được mấy ngày. Nếu biết tôi và cậu thông đồng phản bội… dù sao cậu cũng giữ Hoàng Mao cho việc này, giờ đến lúc dùng rồi đấy".

Tết Nguyên Tiêu thỏa thuận với Hoàng Mao chính là ngày này. Ai ngờ Nhiếp Nhị và Khu Đức kẻ trước người sau gặp họa. Nhiếp Nhị vừa vào tù, Khu Đức lại phát hiện bị ung thư, còn là ung thư gan giai đoạn cuối trước sau cũng chết. Tận mắt chứng kiến nỗi bi thương của Hắc Tử, Khương Thượng Nghiêu trước nay vốn là người quả quyết giờ bắt đầu lung lay giữa công bằng và đạo nghĩa.

Sau khi tỉnh lại, Khu Đức sống chết cũng không chịu nghe theo lời khuyên của người nhà, kiên quyết không chịu đến bệnh viện Nguyên Châu điều trị. Khương Thượng Nghiêu sao có thể không hiểu ý của hành động này? Vấn Sơn là địa bàn của Khu Đức, có đứa cháu và đám thuộc hạ đáng tin cậy, 24/24 có người thay nhau túc trực, khám xét người ra kẻ vào phòng bệnh. Giữa sự sống và cái chết đột nhiên lại quan tâm đến an toàn, Khu Đức rõ ràng đã nghi ngờ anh.

Còn vì sao anh lại kéo dài thời gian, có lẽ vì đột nhiên xót thương, cũng có thể vì muốn xác nhận lại tin tức đó lần nữa, bố trí xong mới nhằm vào Khu Đức.

Trong lúc băn khoăn không dám quyết, về mặt lý trí Khương Thượng Nghiêu hiểu lựa chọn của Quang Diệu là đúng đắn, nhưng về tình cảm, anh hiểu mình thiếu sót, sau này làm sao dám nhìn thẳng vào mắt Hắc Tử

đây.

"Thạch Đầu, Hắc Tử cũng là huynh đệ của tôi, tôi và cậu khó xử như nhau." Quang Diệu ánh mắt thiếu kiên nhẫn.

Khương Thượng Nghiêu ném đầu thuốc ra ngoài cửa sổ, thông qua chút ánh sáng le lói đó, anh như nhìn thấy Cảnh Trình chết không nhắm mắt, cho đến khi điếu thuốc tắt ngấm. Lúc này huyết mạch trào dâng, cảm giác nghẹt thở khiến anh nghẹn ngào. Anh hít một hơi thật sâu, sau đó quay đầu hỏi Quang Diệu, "Hoàng Mao bao giờ đến?".

Quang Diệu nhìn đồng hồ, "Chắc sắp rồi".

"Em đến rồi đây."

Trong bóng tối, đầu hành lang bất ngờ xuất hiện dáng người gầy gò, mái tóc vàng rối mù, dưới ánh đèn mờ ảo đôi mắt trắng đục, đúng là Hoàng Mao đã trốn khỏi khu mỏ.

Từ lâu Khu Đức đã có bệnh sử về sơ gan, nhưng ông là người bảo thủ, rất kỵ bệnh viện, hơn nửa năm nay thỉnh thoảng bị đau song cũng cố nhịn.

Sau khi phát hiện thấy ung thư gan giai đoạn cuối, đến người không hiểu biết như bà thím cũng nhận ra đấy là bệnh chết, đột nhiên gào khóc thảm thiết. Lúc tỉnh dậy được biết bệnh tình Khu Đức lại bình tĩnh lạ thường, vừa dặn dò Quang Diệu và Bá Long bố trí người thay nhau túc trực, phòng người của Nhiếp Nhị tìm tới báo thù, vừa gọi điện cho luật sư của mình sắp xếp hậu sự.

Ông đã xuất hiện triệu chứng chướng bụng, nhưng khi nghe người nhà khuyên chuyển tới bệnh viện tỉnh hội chẩn, thì lắc đầu quầy quậy. Lúc tỉnh táo ông đã nói với Hắc Tử: "Yên tâm, chú nhất định sẽ sống qua cái ngày Nhiếp Nhị bị bắn".

Khương Thượng Nghiêu chắp tay sau lưng đứng cạnh phòng bệnh, lạnh lùng quan sát cơ thể yếu ớt đang nằm trên giường bệnh của Khu Đức, ánh mắt từ từ chuyển động, dừng lại trên khuôn mặt quen thuộc.

Ba năm trước, anh đã dùng lợi nhuận hằng năm của 20% cổ phần khu mỏ và một lời hứa làm cái giá, đổi lấy một câu thổ lộ của Quang Diệu, "Để nó sống không bằng con chó, rồi cho nó cuộc sống như một con chó, nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời như một con chó".

Từ ngày hôm đó, đối mặt với người đàn ông mua tính mạng trong tù để cứu mình, sau khi ra tù lại dốc sức dồn tiền ủng hộ mình lập nghiệp, lòng anh không còn chút hàm ơn nào nữa.

"Anh Khương..." Quang Diệu đứng canh ngoài cửa nhắc nhở, "Không còn nhiều thời gian nữa".

Trong lúc đang ngủ vùi trên giường bệnh, Khu Đức như cảm thấy có điều gì đó, tay chân khẽ cử động. Ông chầm chậm mở mắt, đúng vào lúc bắt gặp ánh mắt phán xét của Khương Thượng Nghiêu. Hai mắt Khu Đức phẫn nộ mở to, gân xanh trên tay nổi rõ, muốn chống tay ngồi dậy, ngay sau đó lại nằm vật xuống giường vì không còn sức nữa.

Người anh hùng đi tới cuối đường, cho dù Khương Thượng Nghiêu lúc này tim cứng như sắt cũng không tránh khỏi than thở. "Chú Đức..."

Thấy Khu Đức tỉnh lại, Quang Diệu biết điều lui ra ngoài, nấp trong bóng tối, còn Hoàng Mao lách về phía trước ngồi dưới cuối giường.

Vừa thấy Hoàng Mao, ánh mắt Khu Đức thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Khương Thượng Nghiêu nhìn theo ánh mắt ấy. Hoàng Mao khom người, nhướng mắt nhìn lên, dùng cách nhìn người thông thường của mình để đánh giá nhân vật trong truyền thuyết đang nằm trên giường bệnh.

Khương Thượng Nghiêu mỉm cười nói, "Chú Đức, giới thiệu cho chú làm quen. Đây là Hoàng Mao, bạn tốt của Cảnh Trình. Diêu Cảnh Trình".

Nghe thấy ba từ đó, hơi thở của Khu Đức đột nhiên gấp gáp.

"Cậu ta muốn tới cảm ơn chú, năm đó chú thật có mắt nhìn người, nhắm trúng Cảnh Trình, đưa Cảnh Trình về gặp Diêm vương. Ngoài ra, còn muốn hỏi một câu, tại sao?"

Câu này Khương Thượng Nghiêu hỏi thay Hoàng Mao. Sau nhiều ngày suy nghĩ, thực ra đáp án anh đã biết rồi. Khi ấy cả khu tập thể đường sắt đều biết anh hết sức yêu thương và bảo vệ chị em Nhạn Lam. Nếu chị em Nhạn Lam xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ không từ giá nào dang tay giúp đỡ. Cảnh Trình lúc đó vẫn còn trẻ con nghịch ngợm. Dù xuất phát điểm Khu Đức không muốn lấy mạng Cảnh Trình, nhưng ý định lợi dụng đẩy thuyền theo nước là có. Có thể nói, hành động ném đá xuống giếng của Khu Đức đã đem lại bi kịch cho ba người nhà họ Diêu.

Khu Đức nhiều ngày không ăn được, chỉ sống bằng truyền nước, ý định ngồi dậy vừa rồi đã tiêu hao hết sức của ông, lúc này có muốn mở miệng nói cũng không thế.

"Thạch Đầu…" Ông mấp máy môi định nói gì đó, cuối cùng đành từ bỏ, bất lực cười.

"Chú Đức, chú lợi dụng Cảnh Trình để kích động tôi. Chỉ cần nó có chuyện, thì vì tiền cũng được, vì báo thù cũng được, tôi đều bán mạng cho chú. Chỉ là, tại sao lại là tôi chứ?"

Tại sao? Vì sự khinh bỉ phớt lờ của Khương Phượng với ông ngày ấy? Vì hai cái bạt tai bà dành cho ông khi cưỡng hiếp bà vào buổi sáng hôm ấy? Vì sự kiên quyết của bà khi đi Mông Cổ mặc ông cứ đuổi theo tàu và gọi tên bà, bà đã không thèm quay lại nhìn? Vì khi gặp lại, đứa trẻ bà dắt theo, từ đường nét trên mặt nó, có thể nhận ra bóng dáng người đàn ông bà yêu?

Trong hơn ba mươi năm qua, ông từng yêu cũng từng hận, từng khóc và từng tan nát trái tim.

Đôi mắt khô khốc của Khu Đức lấp lánh như có nước, cuối cùng một giọt lệ trào ra.

"Anh Khương." Quang Diệu nhắc lần nữa.

Giọng nói quen thuộc khiến trái tim Khu Đức kinh hỉ miệng mấp máy, trừng mắt nhìn về phía phát ra giọng nói ấy.

Quang Diệu khẽ thở dài, biết không trốn được, đành chầm chậm bước ra từ bóng tối.

Hai mươi năm nay, ông xem Quang Diệu là tâm phúc của mình, coi như con cháu trong nhà. Khu Đức do dự như không dám tin vào mắt mình, miệng khẽ mở ra, ánh mắt chuyển từ người Lương Quang Diệu sang Khương Thượng Nghiêu. Nỗi kinh ngạc qua đi, cảm giác sợ hãi bỗng chốc bao trùm, ông vẫn luôn lo lắng nuôi hổ thành nguy, không ngờ nguy hiểm ngay bên cạnh mình.

"Nuôi người như nuôi ưng, cho ăn no thì sẽ tung cánh bay, đói sẽ ăn chủ. Chú Đức, quan niệm xưa cũ này của chú không còn tác dụng nữa rồi. Tôi và Quang Diệu, không ai cam tâm muốn làm ưng khuyển của chú cả."

"Cậu thật…" Rơi vào cảnh này, Khu Đức cười vang, "Cậu được lắm".

Khương Thượng Nghiêu nghiến chặt răng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt già nua đang đàn hồi của Khu Đức, như muốn xuyên về ký ức hai mươi năm, quay lại căn nhà nhỏ bên Tích Sa Vi. Ngày ấy mỗi kỳ nghỉ hè việc anh thích nhất là cùng Hắc Tử ra bờ sông chơi, cho đến khi bùn đất đầy người, rồi mới quay về căn nhà ấy. Trên chiếc bàn nhỏ, chú Đức cười tươi chuẩn bị tiệc rượu đãi hai đứa cháu. Hồi đó, chú Đức vẫn còn trẻ, Quang Diệu cũng chỉ là một tiểu tử hơn hai mươi tuổi, người trong nhà ra ra vào vào. Tuổi trẻ còn ngây thơ, anh không biết trong căn nhà vườn nhỏ xinh xắn này lại cất giấu bao nhiêu bí mật và âm mưu.

Ánh mắt anh từ nơi xa xăm thu về, quay đầu nhìn Hoàng Mao. Đôi mắt Hoàng Mao không chút ánh sáng, khóe miệng giật giật như hiểu ý. Quang Diệu mở cửa ra trước, Khương Thượng Nghiêu bước ra, giọng Khu Đức bất chợt vang lên sau lưng anh, đầy sức mạnh giống như hai mươi năm về trước, "Tiểu Bảo, cậu đã hứa với tôi rồi!".

Khương Thượng Nghiêu quay lại nhìn ông, đối mặt với sự cầu khẩn của người cha, anh lặng lẽ gật đầu. Tiểu Bảo là em trai Hắc Tử, và anh luôn là người coi trọng lời hứa.

Trang trí trong phòng bệnh cao cấp không tồi, hiệu quả cách âm cao, không nghe thấy tiếng người bệnh giằng co giữa sự sống và cái chết khi đập chân xuống giường phản kháng. Mấy phút sau, Hoàng Mao mở cửa, vẫn là bộ dạng cha ghét mẹ chê quen thuộc, khẽ nhếch một bên mày lên ra hiệu.

Quang Diệu ngay lập tức vào phòng, kéo gối ra đặt tay xem người trên giường bệnh còn thở hay không, sau đó gật đầu xác định với Khương Thượng Nghiêu đứng ngoài cửa.

Ra ngoài, Khương Thượng Nghiêu lái xe đưa Hoàng Mao đến thẳng ga tàu, ném cho hắn một cái túi nặng trịch, dặn dò: "Đi xa vào, lấy vợ sinh con, đừng bao giờ quay lại nữa".

Hoàng Mao ôm túi, ngước mắt nhìn anh.

"Cảnh Trình có người anh em như cậu, cả đời này không hối hận." Khương Thượng Nghiêu cố cười nói.

Quay về phòng, Khánh Đệ đang ngồi trên ghế sô pha xem ti vi. Khương Thượng Nghiêu đổ gục xuống giường, người mềm nhũn như bị rút hết gân cốt.

"Đi đâu vậy? Em đói quá, đã làm hai bát mỳ." Khánh Đệ quỳ xuống cạnh anh.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang sờ trán mình, thuận thế kéo cô vào lòng, mùi hương ấm áp làm tim anh bình tĩnh lại, sự căng thẳng cũng dịu đi. "Mùi gì vậy? Thơm quá."

"Phật thủ, hoa hồng, diên vĩ, đàn hương. Quà sinh nhật Viên Viên tặng."

"Sau này dùng mùi này, anh thích."

"Quản đầu, quản chân." Khánh Đệ coi thường ngữ khí độc đoán của anh. "Có đói không? Em nấu mỳ cho anh."

Tay anh bắt đầu dịch chuyển trên người cô, "Cho anh ăn cái này trước".

Những người trực ban đêm đó ăn xong quay lại bệnh viện, phát hiện ra Quang Diệu bị vật gì đó đánh ngất nằm giữa cửa phòng. Họ vội vàng xông vào trong, đột nhiên lòng run sợ, ngay lập tức thông báo cho Hắc Tử, đồng thời gọi cảnh sát luôn.

Quang Diệu bị chấn động não nhẹ. Sau khi tỉnh dậy nhớ ra kể lại rằng nghe thấy tiếng gõ cửa, nghĩ chắc là đám huynh đệ đi ăn đêm về, nào ngờ vừa mở cửa, một bóng đen lao tới, và sau đó mình ngã xuống đất bất tỉnh.

Báo cáo xét nghiệm pháp y thi thể của Khu Đức nhanh chóng được đưa ra. Cái chết của ông được coi là án hình sự, nghi phạm chính là đám người trong băng nhóm của Nhiếp Nhị. Với tâm lý người già về với đất là bình yên, anh trai Khu Đức, cũng là bố Hắc Tử quyết định ba ngày sau sẽ cử hành tang lễ.

Trong nỗi đau đớn tột độ, Hắc Tử vẫn gắng gượng lo chuyện hậu sự. Tối đó, vì quá sơ suất, không thể bảo vệ an toàn tính mạng cho chú Đức, lòng Quang Diệu hổ thẹn khó nói, nên cũng ra sức cố gắng.

Khương Thượng Nghiêu mấy tối chẳng chợp mắt. Sau khi pháp y kiểm tra thi thể, anh vội vàng thông báo cho bạn bè thân thích họ hàng gần xa, bố trí lễ đường, ngồi bên linh cữu thông đêm. Ngoài ra, trước sự buồn thảm và trầm mặc của Hắc Tử, với anh mà nói cũng là một cuộc khảo nghiệm tâm lý lớn.

Khương Thượng Nghiêu và những người khác tổ chức tang lễ long trọng và trang nghiêm. Những ngày này từ sáng sớm trong lễ đường, các nhân vật có đầu có mặt ở Vấn Sơn lần lượt xuất hiện, vẻ mặt buồn bã, vòng hoa xếp tầng trong tầng ngoài.

Nhìn tình cảnh ấy, khách tới viếng không khỏi liên tưởng tới Nhiếp Nhị sẽ bị tử hình vào một ngày không xa. Nhiếp Nhị cùng đám đệ tử của hắn sau khi bị bắt, cây đổ khỉ chạy, tài sản bị tịch thu bằng hết. So với cảnh này, kết cục của Nhiếp Nhị còn thê lương hơn. Hai người họ, đấu với nhau mấy chục năm nay, lúc này vẫn một trước một sau lên đường xuống hoàng tuyền. Người đến viếng mặt mày nghiêm túc, nhưng không biết bao nhiêu người trong lòng vui mừng trước hoạn nạn của kẻ khác.

Khu Đức cả đời ao ước được trở thành số một Vấn Sơn. Khương Thượng Nghiêu mặt không biểu cảm nhìn quanh nhà tang lễ một lượt, lòng thầm nghĩ chú Đức có lẽ cũng coi như được toại nguyện.

Đang buồn bã nhớ lại những chuyện cũ, bỗng nhiên anh bị ai đó huých nhẹ một cái vào lưng. Lưu Đại Lỗi ra hiệu có điện thoại. Trước khi lo việc, anh đã dặn không nhận điện thoại, giờ thấy vậy khẽ chau mày, sau đó lẳng lặng lui ra.

"Em là Hoàng Mao, em quay lại rồi."

Khương Thượng Nghiêu khẽ hít một hơi, không biết tại sao Hoàng Mao lại bất ngờ gây chuyện sau khi đã cao chạy xa bay.

Không đợi anh hỏi, Hoàng Mao nói tiếp, "Ngày hôm đó, Tang Cẩu nghe nói mẹ em ốm, khuyên em về nhà xem thế nào, còn cho em một trăm tệ mua đồ ăn. Em đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, Tang Cẩu có lẽ biết em sẽ bảo vệ Cảnh Trình, chẳng màng tới mạng sống của mình, vì vậy muốn tách em ra. Nếu có em ở đó, không biết sự việc sẽ thế nào? Anh Khương, em nghĩ kỹ rồi, không chạy được lâu, lẩn trốn bên ngoài mấy năm em chịu đủ rồi, sau này còn phải cõng trên lưng cái danh tội phạm bị truy nã để trốn tránh khắp nơi, càng khó chịu. Giờ em đang đứng trước đồn công an, gọi điện xong em sẽ vào đầu thú. Anh Khương, anh yên tâm, em sẽ không làm liên lụy tới anh đâu. Còn nữa, cảm ơn anh đã trả thù cho Cảnh Trình".

Đây có lẽ là lần nói chuyện dài nhất của Hoàng Mao từ khi sinh ra, thật khó khăn cho Hoàng Mao khi phải nói một hơi hết ý. Mấy ngày không được nghỉ ngơi, lại nghe thấy những lời như thế, Khương Thượng Nghiêu đầu đau như bị kim chích. "Cậu đừng manh động…"

Đầu dây bên kia vọng tới tiếng tút dài, Hoàng Mao đã cúp máy.

Đang lúc tang lễ, lại là một trong những đồ đệ mà Khu Đức vừa ý nhất, anh quyết không thể bỏ đi giữa chừng. Khương Thượng Nghiêu đành cúi đầu dặn dò Lưu Đại Lỗi, bảo cậu ta đưa người tới gần đồn công an tìm kiếm.

Đại Lỗi lặng lẽ rời đi, anh cố gắng trấn tĩnh, chăm chú quan sát cử động của Hắc Tử. Quả nhiên, chẳng lâu sau, Hắc Tử nhận được điện thoại, sắc mặt lập tức thay đổi.

74. Tập 2 - Chương 74

Khương Thượng Nghiêu nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trần của người yêu, lòng vẫn không khỏi nghi hoặc, đặc biệt khi nghĩ đến cái kiểu "Tôi biết tất cả" của Tần Thạnh từ khi tiếp xúc với mình tới nay, anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Anh ta thật sự không biết chuyện của chúng ta?"

"Ai vô vị tới mức hỏi chuyện ấy?" Liên quan đến sự tôn nghiêm đàn ông của anh, Khánh Đệ đành tiếp tục mở to mắt nói dối, "Còn chuyện gì ngày mai hỏi tiếp, em buồn ngủ lắm rồi, người mềm như bún ấy".

Cô buồn ngủ trĩu mắt, khác hẳn bộ dạng hai mắt nhắm chặt say đắm, yêu kiều vừa rồi, anh bỗng thấy xót xa, đặt cô nằm lên cánh tay mình, dỗ dành, "Ngủ đi, tích chút sức lực".

Khánh Đệ tức giận huých vào ngực anh một cái, "Anh đang an ủi hay muốn hăm dọa người ta?".

Ngực anh phập phồng, buồn cười vô cùng. "Khánh Đệ, anh phải nhịn hai năm rồi."

Những lời thì thầm bên tai của anh khiến Khánh Đệ nhớ lại hồi ức cuồng loạn, kích thích tới mức nửa người cô đau nhức. Đôi chân nhỏ thuận thế cọ vào người anh lập tức cảm nhận được sự khát khao của anh, cô cười xấu xa.

"Lại hứng thú rồi phải không?" Giọng anh đe dọa.

Khánh Đệ vội vàng nhắm mắt lại, "Em ngủ thật rồi".

Sự dũng mãnh vừa rồi của anh gần như đã khiến thể lực cô cạn kiệt, thực sự quá mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo: Trong căn phòng yên tĩnh, Khánh Đệ khẽ hỏi, "Vừa rồi, anh làm như thế, không được lịch sự cho lắm, không sợ đắc tội với người ta à?".

"Không nghĩ được nhiều thế." Anh cọ mũi vào người có "Anh chỉ biết nếu không có em, anh chẳng còn gì hết".

Tình cảm vô cùng sâu đậm hằn trong mắt anh, Khánh Đệ vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, lẳng lặng ngắm nhìn anh, tất cả mọi cảm xúc hóa thành tiếng thở dài, "Em ngủ đây".

"Ngủ đi."

"Lần này em phải nuôi tóc cho dài ra, dài đẹp hơn." Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc ngắn, nói với Khánh Đệ khi cô đã chìm vào cơn mộng mị.

Cho tới tận bây giờ mới cảm thấy từng tấc từng gang trên cơ thể cô thuộc về mình. Khương Thượng Nghiêu hôn lên trán Khánh Đệ, thỏa mãn ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Bữa tối ăn nửa chừng thì bỏ đi, nửa đêm tỉnh dậy vì đói, Khương Thượng Nghiêu mở mắt nghĩ xem quán ăn nào có món Khánh Đệ thích. Đang tính dậy đi mua đồ ăn đêm hay tiếp tục ôm cô ngủ, thì di động đổ chuông.

Anh theo tiếng chuông điện thoại lần tìm trong áo, nhìn thời gian, đã hơn một giờ sáng, quay đầu lại quan sát Khánh Đệ, cô vẫn đang ngủ say ở tư thế cũ. Khương Thượng Nghiêu khẽ khàng đóng cửa, ra ngoài hành lang, hỏi: "Nghiêm Quan, chuyện gì thê?".

"Hoàng Mao mất tích rồi, mười hai giờ tuần tra quay về điểm danh, lúc ấy cậu ta vẫn còn ở đây." Nghiêm Quan nói ngắn gọn như trước.

Nghiêm Quan làm việc rất chắc chắn, anh ta nói không thấy đâu nghĩa là đã được xác nhận. Khương Thượng Nghiêu hỏi: "Gần đây cậu ta có biểu hiện gì bất thường không?".

Sau tết Nguyên Tiêu, để tránh Nhiếp Nhị tìm tới báo thù, Khương Thượng Nghiêu bố trí Hoàng Mao vào đội bảo an trên mỏ. Nhiếp Nhị bị bắt tới nay đã là việc chắc chắn. Lời hứa của anh đã thực hiện xong, còn về Hoàng Mao, có lẽ hắn tự lượng sức mình không thể hoàn thành nhiệm vụ, trong lúc lo sợ bèn lén lút bỏ đi, nhưng Khương Thượng Nghiêu vẫn có cảm giác sự việc không đơn giản thế.

"Gần đây… cậu ta hình như nhận điện thoại hơi nhiều."

Tính cách Hoàng Mao thâm trầm hướng nội, có liên hệ nhiều với bên ngoài thì đúng là khác thường. Biết Hoàng Mao được anh giấu ở thôn Châu chỉ có vài người, Khương Thượng Nghiêu bỗng dấy lên sự cảnh giác, trầm ngâm hồi lâu, sau đó dặn dò Nghiêm Quan: "Anh đưa theo người tiếp tục tìm kiếm ở thôn bên cạnh, tôi sẽ tìm trong thành phố xem sao".

Từ mười hai giờ tới lúc này đủ thời gian để Hoàng Mao bắt xe về Vấn Sơn. Khương Thượng Nghiêu định thần lại, mặc quần áo rồi rón rén đi ra. Xe đến khu vực bệnh viện thành phố, vào tòa nhà lớn của bệnh viện, anh cố ý đi thang máy dành riêng cho phòng cháy chữa cháy lên tầng mười một, lúc ngang qua hành lang liền thấy bóng Quang Diệu bên cửa sổ.

Bình thường trực đêm phải có sáu, bảy người, giờ hành lang trống không. Khương Thượng Nghiêu muốn xác nhận suy đoán trong lòng, bèn tiến lại gần đưa thuốc cho Quang và tự mình châm một điếu, rồi mới hỏi: "Tôi đến muộn à?".

"Không."

"Xong việc anh định giải thích với Hắc Tử thế nào khi đêm nay ngoài anh ra, những người khác không có mặt?"

Quang Diệu hít một hơi thuốc thật sâu, tránh ánh mắt sắc lẹm của Khương Thượng Nghiêu, do dự đáp: "Tứ Nhi mời bọn họ đi ăn đêm".

Tứ Nhi là đại đồ đệ của Vương Bá Long, nếu Hắc Tử muốn điều tra, mục tiêu đầu tiên nhắm tới sẽ là Vương Bá Long. Đây đúng là kế hay.

"Thạch Đầu, tôi giục cậu mấy lần rồi, việc này không thể chần chừ nữa." Quang Diệu ngẩng lên, như hạ quyết tâm, "Ông ta có nhiều kênh tin tức, chuyện của Tang Cẩu giấu không được mấy ngày. Nếu biết tôi và cậu thông đồng phản bội… dù sao cậu cũng giữ Hoàng Mao cho việc này, giờ đến lúc dùng rồi đấy".

Tết Nguyên Tiêu thỏa thuận với Hoàng Mao chính là ngày này. Ai ngờ Nhiếp Nhị và Khu Đức kẻ trước người sau gặp họa. Nhiếp Nhị vừa vào tù, Khu Đức lại phát hiện bị ung thư, còn là ung thư gan giai đoạn

cuối trước sau cũng chết. Tận mắt chứng kiến nỗi bi thương của Hắc Tử, Khương Thượng Nghiêu trước nay vốn là người quả quyết giờ bắt đầu lung lay giữa công bằng và đạo nghĩa.

Sau khi tỉnh lại, Khu Đức sống chết cũng không chịu nghe theo lời khuyên của người nhà, kiên quyết không chịu đến bệnh viện Nguyên Châu điều trị. Khương Thượng Nghiêu sao có thể không hiểu ý của hành động này? Vấn Sơn là địa bàn của Khu Đức, có đứa cháu và đám thuộc hạ đáng tin cậy, 24/24 có người thay nhau túc trực, khám xét người ra kẻ vào phòng bệnh. Giữa sự sống và cái chết đột nhiên lại quan tâm đến an toàn, Khu Đức rõ ràng đã nghi ngờ anh.

Còn vì sao anh lại kéo dài thời gian, có lẽ vì đột nhiên xót thương, cũng có thể vì muốn xác nhận lại tin tức đó lần nữa, bố trí xong mới nhằm vào Khu Đức.

Trong lúc băn khoăn không dám quyết, về mặt lý trí Khương Thượng Nghiêu hiểu lựa chọn của Quang Diệu là đúng đắn, nhưng về tình cảm, anh hiểu mình thiếu sót, sau này làm sao dám nhìn thẳng vào mắt Hắc Tử đây.

"Thạch Đầu, Hắc Tử cũng là huynh đệ của tôi, tôi và cậu khó xử như nhau." Quang Diệu ánh mắt thiếu kiên nhẫn.

Khương Thượng Nghiêu ném đầu thuốc ra ngoài cửa sổ, thông qua chút ánh sáng le lói đó, anh như nhìn thấy Cảnh Trình chết không nhắm mắt, cho đến khi điếu thuốc tắt ngấm. Lúc này huyết mạch trào dâng, cảm giác nghẹt thở khiến anh nghẹn ngào. Anh hít một hơi thật sâu, sau đó quay đầu hỏi Quang Diệu, "Hoàng Mao bao giờ đến?".

Quang Diệu nhìn đồng hồ, "Chắc sắp rồi".

"Em đến rồi đây."

Trong bóng tối, đầu hành lang bất ngờ xuất hiện dáng người gầy gò, mái tóc vàng rối mù, dưới ánh đèn mờ ảo đôi mắt trắng đục, đúng là Hoàng Mao đã trốn khỏi khu mỏ.

Từ lâu Khu Đức đã có bệnh sử về sơ gan, nhưng ông là người bảo thủ, rất kỵ bệnh viện, hơn nửa năm nay thỉnh thoảng bị đau song cũng cố nhịn.

Sau khi phát hiện thấy ung thư gan giai đoạn cuối, đến người không hiểu biết như bà thím cũng nhận ra đấy là bệnh chết, đột nhiên gào khóc thảm thiết. Lúc tỉnh dậy được biết bệnh tình Khu Đức lại bình tĩnh lạ thường, vừa dặn dò Quang Diệu và Bá Long bố trí người thay nhau túc trực, phòng người của Nhiếp Nhị tìm tới báo thù, vừa gọi điện cho luật sư của mình sắp xếp hậu sự.

Ông đã xuất hiện triệu chứng chướng bụng, nhưng khi nghe người nhà khuyên chuyển tới bệnh viện tỉnh hội chẩn, thì lắc đầu quầy quậy. Lúc tỉnh táo ông đã nói với Hắc Tử: "Yên tâm, chú nhất định sẽ sống qua cái ngày Nhiếp Nhị bị bắn".

Khương Thượng Nghiêu chắp tay sau lưng đứng cạnh phòng bệnh, lạnh lùng quan sát cơ thể yếu ớt đang nằm trên giường bệnh của Khu Đức, ánh mắt từ từ chuyển động, dừng lại trên khuôn mặt quen thuộc.

Ba năm trước, anh đã dùng lợi nhuận hằng năm của 20% cổ phần khu mỏ và một lời hứa làm cái giá, đổi lấy một câu thổ lộ của Quang Diệu, "Để nó sống không bằng con chó, rồi cho nó cuộc sống như một con chó, nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời như một con chó".

Từ ngày hôm đó, đối mặt với người đàn ông mua tính mạng trong tù để cứu mình, sau khi ra tù lại dốc sức dồn tiền ủng hộ mình lập nghiệp, lòng anh không còn chút hàm ơn nào nữa.

"Anh Khương…" Quang Diệu đứng canh ngoài cửa nhắc nhở, "Không còn nhiều thời gian nữa".

Trong lúc đang ngủ vùi trên giường bệnh, Khu Đức như cảm thấy có điều gì đó, tay chân khẽ cử động. Ông chầm chậm mở mắt, đúng vào lúc bắt gặp ánh mắt phán xét của Khương Thượng Nghiêu. Hai mắt Khu Đức phẫn nộ mở to, gân xanh trên tay nổi rõ, muốn chống tay ngồi dậy, ngay sau đó lại nằm vật xuống giường vì không còn sức nữa.

Người anh hùng đi tới cuối đường, cho dù Khương Thượng Nghiêu lúc này tim cứng như sắt cũng không tránh khỏi than thở. "Chú Đức…"

Thấy Khu Đức tỉnh lại, Quang Diệu biết điều lui ra ngoài, nấp trong bóng tối, còn Hoàng Mao lách về phía trước ngồi dưới cuối giường.

Vừa thấy Hoàng Mao, ánh mắt Khu Đức thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Khương Thượng Nghiêu nhìn theo ánh mắt ấy. Hoàng Mao khom người, nhướng mắt nhìn lên, dùng cách nhìn người thông thường của mình để đánh giá nhân vật trong truyền thuyết đang nằm trên giường bệnh.

Khương Thượng Nghiêu mỉm cười nói, "Chú Đức, giới thiệu cho chú làm quen. Đây là Hoàng Mao, bạn tốt của Cảnh Trình. Diêu Cảnh Trình".

Nghe thấy ba từ đó, hơi thở của Khu Đức đột nhiên gấp gáp.

"Cậu ta muốn tới cảm ơn chú, năm đó chú thật có mắt nhìn người, nhắm trúng Cảnh Trình, đưa Cảnh Trình về gặp Diêm vương. Ngoài ra, còn muốn hỏi một câu, tại sao?"

Câu này Khương Thượng Nghiêu hỏi thay Hoàng Mao. Sau nhiều ngày suy nghĩ, thực ra đáp án anh đã biết rồi. Khi ấy cả khu tập thể đường sắt đều biết anh hết sức yêu thương và bảo vệ chị em Nhạn Lam. Nếu chị em Nhạn Lam xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ không từ giá nào dang tay giúp đỡ. Cảnh Trình lúc đó vẫn còn trẻ con nghịch ngợm. Dù xuất phát điểm Khu Đức không muốn lấy mạng Cảnh Trình, nhưng ý định lợi dụng đẩy thuyền theo nước là có. Có thể nói, hành động ném đá xuống giếng của Khu Đức đã đem lại bi kịch cho ba người nhà họ Diêu.

Khu Đức nhiều ngày không ăn được, chỉ sống bằng truyền nước, ý định ngồi dậy vừa rồi đã tiêu hao hết sức của ông, lúc này có muốn mở miệng nói cũng không thế.

"Thạch Đầu..." Ông mấp máy môi định nói gì đó, cuối cùng đành từ bỏ, bất lực cười.

"Chú Đức, chú lợi dụng Cảnh Trình để kích động tôi. Chỉ cần nó có chuyện, thì vì tiền cũng được, vì báo thù cũng được, tôi đều bán mạng cho chú. Chỉ là, tại sao lại là tôi chứ?"

Tại sao? Vì sự khinh bỉ phớt lờ của Khương Phượng với ông ngày ấy? Vì hai cái bạt tai bà dành cho ông khi cưỡng hiếp bà vào buổi sáng hôm ấy? Vì sự kiên quyết của bà khi đi Mông Cổ mặc ông cứ đuổi theo tàu và gọi tên bà, bà đã không thèm quay lại nhìn? Vì khi gặp lại, đứa trẻ bà dắt theo, từ đường nét trên mặt nó, có thể nhận ra bóng dáng người đàn ông bà yêu?

Trong hơn ba mươi năm qua, ông từng yêu cũng từng hận, từng khóc và từng tan nát trái tim.

Đôi mắt khô khốc của Khu Đức lấp lánh như có nước, cuối cùng một giọt lệ trào ra.

"Anh Khương." Quang Diệu nhắc lần nữa.

Giọng nói quen thuộc khiến trái tim Khu Đức kinh hỉ miệng mấp máy, trừng mắt nhìn về phía phát ra giọng nói ấy.

Quang Diệu khẽ thở dài, biết không trốn được, đành chầm chậm bước ra từ bóng tối.

Hai mươi năm nay, ông xem Quang Diệu là tâm phúc của mình, coi như con cháu trong nhà. Khu Đức do dự như không dám tin vào mắt mình, miệng khẽ mở ra, ánh mắt chuyển từ người Lương Quang Diệu sang Khương Thượng Nghiêu. Nỗi kinh ngạc qua đi, cảm giác sợ hãi bỗng chốc bao trùm, ông vẫn luôn lo lắng nuôi hổ thành nguy, không ngờ nguy hiểm ngay bên cạnh mình.

"Nuôi người như nuôi ưng, cho ăn no thì sẽ tung cánh bay, đói sẽ ăn chủ. Chú Đức, quan niệm xưa cũ này của chú không còn tác dụng nữa rồi. Tôi và Quang Diệu, không ai cam tâm muốn làm ưng khuyển của chú cả."

"Cậu thật..." Rơi vào cảnh này, Khu Đức cười vang, "Cậu được lắm".

Khương Thượng Nghiêu nghiến chặt răng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt già nua đang đàn hồi của Khu Đức, như muốn xuyên về ký ức hai mươi năm, quay lại căn nhà nhỏ bên Tích Sa Vi. Ngày ấy mỗi kỳ nghỉ hè việc anh thích nhất là cùng Hắc Tử ra bờ sông chơi, cho đến khi bùn đất đầy người, rồi mới quay về căn nhà ấy. Trên chiếc bàn nhỏ, chú Đức cười tươi chuẩn bị tiệc rượu đãi hai đứa cháu. Hồi đó, chú Đức vẫn

còn trẻ, Quang Diệu cũng chỉ là một tiểu tử hơn hai mươi tuổi, người trong nhà ra ra vào vào. Tuổi trẻ còn ngây thơ, anh không biết trong căn nhà vườn nhỏ xinh xắn này lại cất giấu bao nhiêu bí mật và âm mưu.

Ánh mắt anh từ nơi xa xăm thu về, quay đầu nhìn Hoàng Mao. Đôi mắt Hoàng Mao không chút ánh sáng, khóe miệng giật giật như hiểu ý. Quang Diệu mở cửa ra trước, Khương Thượng Nghiêu bước ra, giọng Khu Đức bất chợt vang lên sau lưng anh, đầy sức mạnh giống như hai mươi năm về trước, "Tiểu Bảo, cậu đã hứa với tôi rồi!".

Khương Thượng Nghiêu quay lại nhìn ông, đối mặt với sự cầu khẩn của người cha, anh lặng lẽ gật đầu. Tiểu Bảo là em trai Hắc Tử, và anh luôn là người coi trọng lời hứa.

Trang trí trong phòng bệnh cao cấp không tồi, hiệu quả cách âm cao, không nghe thấy tiếng người bệnh giằng co giữa sự sống và cái chết khi đập chân xuống giường phản kháng. Mấy phút sau, Hoàng Mao mở cửa, vẫn là bộ dạng cha ghét mẹ chê quen thuộc, khẽ nhếch một bên mày lên ra hiệu.

Quang Diệu ngay lập tức vào phòng, kéo gối ra đặt tay xem người trên giường bệnh còn thở hay không, sau đó gật đầu xác định với Khương Thượng Nghiêu đứng ngoài cửa.

Ra ngoài, Khương Thượng Nghiêu lái xe đưa Hoàng Mao đến thẳng ga tàu, ném cho hắn một cái túi nặng trịch, dặn dò: "Đi xa vào, lấy vợ sinh con, đừng bao giờ quay lại nữa".

Hoàng Mao ôm túi, ngước mắt nhìn anh.

"Cảnh Trình có người anh em như cậu, cả đời này không hối hận." Khương Thượng Nghiêu cố cười nói.

Quay về phòng, Khánh Đệ đang ngồi trên ghế sô pha xem ti vi. Khương Thượng Nghiêu đổ gục xuống giường, người mềm nhũn như bị rút hết gân cốt.

"Đi đâu vậy? Em đói quá, đã làm hai bát mỳ." Khánh Đệ quỳ xuống cạnh anh.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang sờ trán mình, thuận thế kéo cô vào lòng, mùi hương ấm áp làm tim anh bình tĩnh lại, sự căng thẳng cũng dịu đi. "Mùi gì vậy? Thơm quá."

"Phật thủ, hoa hồng, diên vĩ, đàn hương. Quà sinh nhật Viên Viên tặng."

"Sau này dùng mùi này, anh thích."

"Quản đầu, quản chân." Khánh Đệ coi thường ngữ khí độc đoán của anh. "Có đói không? Em nấu mỳ cho anh."

Tay anh bắt đầu dịch chuyển trên người cô, "Cho anh ăn cái này trước".

Những người trực ban đêm đó ăn xong quay lại bệnh viện, phát hiện ra Quang Diệu bị vật gì đó đánh ngất nằm giữa cửa phòng. Họ vội vàng xông vào trong, đột nhiên lòng run sợ, ngay lập tức thông báo cho Hắc Tử, đồng thời gọi cảnh sát luôn.

Quang Diệu bị chấn động não nhẹ. Sau khi tỉnh dậy nhớ ra kể lại rằng nghe thấy tiếng gõ cửa, nghĩ chắc là đám huynh đệ đi ăn đêm về, nào ngờ vừa mở cửa, một bóng đen lao tới, và sau đó mình ngã xuống đất bất tỉnh.

Báo cáo xét nghiệm pháp y thi thể của Khu Đức nhanh chóng được đưa ra. Cái chết của ông được coi là án hình sự, nghi phạm chính là đám người trong băng nhóm của Nhiếp Nhị. Với tâm lý người già về với đất là bình yên, anh trai Khu Đức, cũng là bố Hắc Tử quyết định ba ngày sau sẽ cử hành tang lễ.

Trong nỗi đau đớn tột độ, Hắc Tử vẫn gắng gượng lo chuyện hậu sự. Tối đó, vì quá sơ suất, không thể bảo vệ an toàn tính mạng cho chú Đức, lòng Quang Diệu hổ thẹn khó nói, nên cũng ra sức cố gắng.

Khương Thượng Nghiêu mấy tối chẳng chợp mắt. Sau khi pháp y kiểm tra thi thể, anh vội vàng thông báo cho bạn bè thân thích họ hàng gần xa, bố trí lễ đường, ngồi bên linh cữu thông đêm. Ngoài ra, trước sự buồn thảm và trầm mặc của Hắc Tử, với anh mà nói cũng là một cuộc khảo nghiệm tâm lý lớn.

Khương Thượng Nghiêu và những người khác tổ chức tang lễ long trọng và trang nghiêm. Những ngày này từ sáng sớm trong lễ đường, các nhân vật có đầu có mặt ở Vấn Sơn lần lượt xuất hiện, vẻ mặt buồn bã, vòng hoa xếp tầng trong tầng ngoài.

Nhìn tình cảnh ấy, khách tới viếng không khỏi liên tưởng tới Nhiếp Nhị sẽ bị tử hình vào một ngày không xa. Nhiếp Nhị cùng đám đệ tử của hắn sau khi bị bắt, cây đổ khỉ chạy, tài sản bị tịch thu bằng hết. So với cảnh này, kết cục của Nhiếp Nhị còn thê lương hơn. Hai người họ, đấu với nhau mấy chục năm nay, lúc này vẫn một trước một sau lên đường xuống hoàng tuyền. Người đến viếng mặt mày nghiêm túc, nhưng không biết bao nhiêu người trong lòng vui mừng trước hoạn nạn của kẻ khác.

Khu Đức cả đời ao ước được trở thành số một Vấn Sơn. Khương Thượng Nghiêu mặt không biểu cảm nhìn quanh nhà tang lễ một lượt, lòng thầm nghĩ chú Đức có lẽ cũng coi như được toại nguyện.

Đang buồn bã nhớ lại những chuyện cũ, bỗng nhiên anh bị ai đó huých nhẹ một cái vào lưng. Lưu Đại Lỗi ra hiệu có điện thoại. Trước khi lo việc, anh đã dặn không nhận điện thoại, giờ thấy vậy khẽ chau mày, sau đó lẳng lặng lui ra.

"Em là Hoàng Mao, em quay lại rồi."

Khương Thượng Nghiêu khẽ hít một hơi, không biết tại sao Hoàng Mao lại bất ngờ gây chuyện sau khi đã cao chạy xa bay.

Không đợi anh hỏi, Hoàng Mao nói tiếp, "Ngày hôm đó, Tang Cẩu nghe nói mẹ em ốm, khuyên em về nhà xem thế nào, còn cho em một trăm tệ mua đồ ăn. Em đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, Tang Cẩu có lẽ biết em sẽ bảo vệ Cảnh Trình, chẳng màng tới mạng sống của mình, vì vậy muốn tách em ra. Nếu có em ở đó, không biết sự việc sẽ thế nào? Anh Khương, em nghĩ kỹ rồi, không chạy được lâu, lẩn trốn bên ngoài mấy năm em chịu đủ rồi, sau này còn phải cõng trên lưng cái danh tội phạm bị truy nã để trốn tránh khắp nơi, càng khó chịu. Giờ em đang đứng trước đồn công an, gọi điện xong em sẽ vào đầu thú. Anh Khương, anh yên tâm, em sẽ không làm liên lụy tới anh đâu. Còn nữa, cảm ơn anh đã trả thù cho Cảnh Trình".

Đây có lẽ là lần nói chuyện dài nhất của Hoàng Mao từ khi sinh ra, thật khó khăn cho Hoàng Mao khi phải nói một hơi hết ý. Mấy ngày không được nghỉ ngơi, lại nghe thấy những lời như thế, Khương Thượng Nghiêu đầu đau như bị kim chích. "Cậu đừng manh động…"

Đầu dây bên kia vọng tới tiếng tút dài, Hoàng Mao đã cúp máy.

Đang lúc tang lễ, lại là một trong những đồ đệ mà Khu Đức vừa ý nhất, anh quyết không thể bỏ đi giữa chừng. Khương Thượng Nghiêu đành cúi đầu dặn dò Lưu Đại Lỗi, bảo cậu ta đưa người tới gần đồn công an tìm kiếm.

Đại Lỗi lặng lẽ rời đi, anh cố gắng trấn tĩnh, chăm chú quan sát cử động của Hắc Tử. Quả nhiên, chẳng lâu sau, Hắc Tử nhận được điện thoại, sắc mặt lập tức thay đổi.

75. Ngoại Truyện 1 (phần 1)

Ngoại truyện 1: Nhật ký thành tinh của Nhị Hóa

Trước cửa hàng tạp hóa đầu thôn Hạnh Phúc làng Tam Táo, một ông lão tóc hoa râm đón ánh mặt trời lâu không ló dạng, mắt nheo lại, ngay sau đó cúi đầu xuống, cẩn thận đặt những sợi thuốc lá vào tấm giấy cuốn thuốc trải bằng, rồi từ từ cuộn lại, thuận thế đẩy lên trên. Một lát sau, tờ giấy cuốn thuốc đặt trên đùi biến thành một điếu thuốc cuốn tự chế.

Động tác này lặp lại không biết bao nhiêu lần, có vẻ vô cùng thuần thục, nhưng ông cụ vẫn tự đắc mỉm cười, ngón tay vuốt phẳng điếu thuốc, những đầu ngón tay thô to nhúng vào keo sau đó miết lên mặt giấy.

Châm thuốc và hít một hơi thật sâu, hương vị vừa cay vừa đắng của nó tấn công phổi, ông cụ tặc lưỡi liếm đôi môi khô ráp, vẻ mặt rất thoải mái, đến những nếp nhăn quanh miệng cũng như chứng minh cho tên của thôn này.

Lúc nông nhàn, lực lượng lao động trong thôn gần như đều đến mỏ than bên cạnh. Sau bữa trưa của một ngày mùa đông, trong thôn Hạnh Phúc chỉ còn nghe thấy tiếng chó sủa và tiếng trẻ con léo nhéo.

Bỗng nhiên, một tiếng phanh gấp cắt đứt dòng suy nghĩ của ông lão.

Ông lão nheo mắt, ngay sau đó đôi mắt mờ đục hiện ra những tia nhìn lấp lánh kinh ngạc, run rẩy đứng lên, mở cổ họng nói: "Ngưu Độc Tử? Tiểu tử này… áo gấm về làng rồi?".

Ngưu Độc Tử của thôn Hạnh Phúc từ nhỏ đã là mầm họa của thôn. Dùng cỏ khô chặn ống khói, ném pháo vào chuồng lợn, những việc này không nói, có điều mười tuổi bắt đầu hiểu chuyện đứa trẻ mới lớn dẫn đầu đám trẻ nhỏ hơn nó trong thôn lén nấp sau cửa sổ nhìn cô dâu mới nhà Phú Quý cuối thôn tắm rửa.

Đã ba năm rồi, một đêm vợ Phú Quý bị con trai trưởng thôn làm nhục. Con trai trưởng thôn chân trước vừa bước ra khỏi cửa, cô vợ nhà Phú Quý đã xé ga giường làm dây treo cổ, may được cứu sống. Phú Quý đúng là tên chẳng ra gì, chỉ biết trốn vào góc tường hút thuốc. Đàn ông không dám ra mặt, vợ Phú Quý tự tử chẳng thành, khóc không lên tiếng.

Không lâu sau, con trai trưởng thôn ra cầu tiêu bên cạnh ao cá của nhà mình giải quyết, trượt chân ngã xuống hố. Khi người ta phát hiện kéo lên, thì người đầy phân, mặt xanh tím tái, chỉ còn thoi thóp hơi tàn.

Những cầu tiêu đơn giản trong thôn đều là hai thanh gỗ bắc ngang, phân thải ra còn dùng để bón cây. Sau khi sự việc xảy ra, hiện trường giống như tuyết lở, hai bên tường của cầu tiêu là dốc nghiêng, thì ra đất dưới hai tấm gỗ đó đã bị nới lỏng.

Công an đến điều tra, người trong thôn ai cũng nói không biết và không nhìn thấy ai lảng vảng gần đây khi chuyện xảy ra. Tháng thứ hai mọi chuyện lắng dần, Ngưu Độc Tử cõng theo bao xi măng, bên trong có một bộ quần áo để thay, và một ít màn thầu do mẹ làm cho, ngồi trên xe hàng nhỏ hỉ hả rời làng.

Tiệm tạp hóa này của ông cụ đã mở được hơn hai mươi năm, tuổi cũng đã cao, nhưng lại rất nhớ những chuyện xảy ra trước đây. Năm đó, vừa ra khỏi thôn, Ngưu Độc Tử bị chặn lại. Nơi chiếc xe hàng kia dừng cũng chính là vị trí chiếc xe đen bóng sáng loáng này dừng. Hồi ấy, Phú Quý tay run rẩy nhét một trăm tệ vào tay tên tiểu tử ấy, vợ Phú Quý nước mắt lưng tròng đưa cho hắn một túi đồ ăn, những người khác cho gì đại khái không còn nhớ rõ nữa, ông cụ chỉ còn nhớ khi đó mình đã chạy vào lấy một điếu thuốc loại đắt nhất trong quầy hàng, nhét vào cái bao xi măng bẩn thỉu kia.

Khuôn mặt nhỏ đắc ý đứng ở thùng xe không ngừng vẫy tay chào giờ đang hiện ra trước mắt, ông cụ nhìn kỹ, mặc dù đã trưởng thành rồi, nhưng vẫn đường nét ấy, vẫn khuôn mặt ấy, và vẫn đôi mắt mờ đục ươn ướt ấy.

"Đồ lòng lang dạ sói, cậu quên thôn Hạnh Phúc rồi sao?"

"Cậu Bảy, chẳng phải cháu về rồi đây à?" Lưu Đại Lỗi mở cốp xe, ôm hai thùng rượu cùng thuốc, bước tới cạnh ông cụ đặt xuống. "Hiếu kính cậu, đều là hàng tốt cả đấy."

Cậu ta gõ gõ vào thùng giấy, chau mày nháy mắt. Niềm vui mừng lúc này chợt biến mất, ông cụ hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống, hít một hơi thuốc, lên giọng dạy dỗ: "Ở bên ngoài bao nhiêu năm như thế, tưởng tiểu tử cậu thành người thế nào, vẫn là kẻ vô lại!".

Lưu Đại Lỗi bỏ qua lời giáo huấn của người già nhiều tuổi nhất thôn, kéo chiếc quần tây thẳng thớm ngồi xuống cạnh cửa, cười gian xảo. Nhân lúc ông cụ không đề phòng, cậu ta giật lấy điếu thuốc tự chế, rít một hơi, ậm ờ nói: "Phải mười năm rồi cháu mới hút…".

Hơn mười năm không cướp hàng của cậu Bảy, thứ khói cay nồng của thuốc tự chế đặc sản địa phương xộc thẳng vào phổi, khiến Lưu Đại Lỗi ho tới ngồi không vững. Vừa bình tĩnh lại, mở đôi mắt đầy nước mắt bởi sặc khói ra, cậu ta đã nhìn thấy ông cụ đang cười bộ dạng vờ vịt của mình.

"Mới bao lâu chứ, học người thành phố rồi phải không? Thật chẳng ra gì!" Ông cụ nói rồi không cười nữa, đập vào ngực Lưu Đại Lỗi một cái, "Tiểu tử mất gốc! Hơn mười năm chẳng quay về, không biết lại tưởng cậu đã chết ở đâu rồi! Mẹ cậu khóc không biết bao lần? Khi cha cậu chết cũng không thấy mặt cậu đâu. Mẹ cậu phải vào bệnh viện thôn cũng chẳng thấy cậu về. Anh em cậu lấy vợ sinh con cũng không có mặt cậu! Sao, kiếm được vài đồng thì thành ông này ông nọ rồi? Trong mắt cậu Bảy, cậu có bay lên trời vẫn là tên xấu xa đấy thôi".

Mỗi lần mắng một câu, tay ông cụ lại đấm một cái. Lưu Đại Lỗi lấy tay chặn ngực, gào lên oan ức, "Cháu không phải không muốn về, mà là không thể về. Cậu Bảy, cậu nhẹ thôi, bằng này tuổi rồi mà gãy xương là không đùa được đâu".

Đợi ông cụ thu tay về, Lưu Đại Lỗi mới ngồi xuống, nghiêm mặt nói: "Điếu thuốc vừa rồi đâu, cho cháu thêm điếu nữa?".

Ông cụ hừ một tiếng, rồi lại lấy giấy và lá thuốc ra cuốn, vừa cuốn xong liền bị Lưu Đại Lỗi cướp mất.

Lần này đã có chuẩn bị, cậu ta chầm chậm thưởng thức thứ khói lan tỏa trong ngực, rồi hạnh phúc thở ra. Cậu Bảy cũng im lặng ngồi cạnh đứa cháu hút thuốc. Một buổi chiều tĩnh lặng thế này, ánh nắng mong manh, một già một trẻ, cùng nheo mắt lại giống như đang nhìn lên trời qua làn khói xanh do chính mình nhả ra.

"Về nhà đi." Ông cụ định vỗ vào đầu người ngồi bên cạnh một cái, đột nhiên nhớ ra cậu ta không còn là trẻ con nữa, tay bèn trượt xuống, đập vào lưng Lưu Đại Lỗi.

Lưu Đại Lỗi lấy chân dập thuốc, rồi đứng trước mặt ông cụ cung kính cúi đầu, "Cậu Bảy, mấy năm nay nhờ cậu chăm sóc cho gia đình cháu, cháu xin cảm ơn".

Ông cụ khẽ nhăn mặt, "Nói cái này làm gì? Nhớ khi nào ta chết quay về khiêng quan tài là được".

Nói rồi ông cụ hất tay, quay đầu bước vào cửa hàng tạp hóa.

Lưu Đại Lỗi bất mãn, từ năm mười bốn tuổi cậu ta đã lưu lạc giang hồ, việc gì cũng đã làm qua, ngay cả kẻ trộm trên đường, ăn mày… cũng từng làm rồi. Năm đó, Đại Lỗi ăn trộm đồ bị người ta bắt được đánh cho một trận, đành phải kéo lê đôi chân gần như bị hỏng đi khắp Vấn Sơn xin ăn. Bỗng nhìn thấy một kẻ say rượu nằm ngủ bên thùng rác, cậu ta không những không lén lút lấy xấp tiền giấy của người kia, mà còn lặng lẽ ngồi cạnh đợi người ấy tỉnh lại.

Người ấy tỉnh lại nhìn cậu ta hồi lâu, rồi đưa sang quán cơm bên đường cho ăn no, sau đó hỏi Lưu Đại Lỗi có hận kẻ đã đánh gãy chân mình không. Lưu Đại Lỗi do dự, cuối cùng vẫn nói thật rằng không hận, ai bảo mình đi ăn trộm trước chứ? Người kia cười mắng Đại Lỗi vô dụng. Cậu ta tức tối bảo mình cũng không sai, vì đói, không tìm được việc làm, cậu ta chỉ muốn sống tiếp để sau này về gặp mẹ.

Nghe rồi, người kia không cười nữa, hút thuốc và nhấp một ngụm rượu, gật đầu nói không sai, sai là ở ông trời.

Người ấy chính là sư phụ của Lưu Đại Lỗi.

Hồi đó, sư phụ của Lưu Đại Lỗi đã ốm tới không thành hình dạng, tửu sắc tài khí không kiêng thứ gì, vậy mà vẫn cầm cự được vài năm. Sau khi sư phụ mất, cậu ta lại đơn độc một mình.

Khi cuộc sống khá hơn, Đại Lỗi bắt đầu gửi tiền về nhà. Nghe em trai nói chuyện ngày trước không ai nhắc tới nữa, cậu ta định làm thêm vài năm, tích lũy đủ tiền về quê xây nhà cưới vợ.

Ai ngờ lại bị vào Dã Gia Sơn.

Một bước đi sai, lỡ cả đám tang của cha, lỡ cả việc không thể về thăm lúc mẹ ốm, và lỡ cả đám cưới của em trai.

Khi về, Lưu Đại Lỗi lái chiếc xe việt dã của lão đại. Trên xe chất đầy hàng Tết, vừa rồi dừng lại đã thu hút sự tò mò của một đám trẻ con. Cậu ta mặc bộple mua ở trung tâm thương mại Nguyên Châu, dù không được như Khương Thượng Nghiên nhưng nhìn cũng rất oai phong, lúc gặp chị dâu cũng phải buột miệng khen "Đẹp trai".

Trong mắt người ngoài, thế này có thể gọi là áo gấm về làng, song đứng ở cuối thôn, nhìn mấy nhà bên cạnh đèn điện sáng trưng, khẽ sờ vào những viên gạch đỏ, Lưu Đại Lỗi lòng buồn đìu hiu.

Đám trẻ con chạy theo sau Đại Lỗi không xa. Thấy cậu ta dừng bước, chúng cũng dừng lại, vẻ mặt vừa náo nhiệt vừa hiếu kỳ, rì rà rì rầm, không biết đang bàn tán điều gì. Lưu Đại Lỗi hơi xấu hổ, thầm nghĩ khi ông mày xưng bá xưng vương ở thôn Hạnh Phúc, đám trứng nước chúng mày còn chưa ra đời.

Đang băn khoăn, không biết nên đẩy cửa vào hay đứng ngoài đợi, thì cổng bỗng mở. Một người phụ nữ trẻ nhìn anh với vẻ khó hiểu, sau đó chống nạnh quay sang quát đám nhóc đằng sau: "Nhìn gì mà nhìn, đi chỗ khác chơi đi!".

Đám trẻ con ồn ào rồi giải tán, chỉ còn hai, ba đứa to gan đứng từ xa ngó lại. Người phụ nữ trẻ quay đầu, tiếp tục chống nạnh, nhìn Lưu Đại Lỗi từ trên xuống dưới một lượt, sắc mặt dịu dần, nhưng khẩu khí vẫn chẳng khách sáo chút nào, hỏi: "Tìm ai?".

Lưu Đại Lỗi khép miệng, đồng thời nuốt câu trả lời "Tìm mẹ" vào trong, dùng ánh mắt thăm dò quan sát người phụ nữ có lẽ là em dâu mình một lượt, rồi dừng lại nơi bàn tay to thô đang chống vào cái hông khá nở nang, lòng thầm tán thưởng mẹ mình quả có con mắt tinh tường, em dâu chắc mắn lắm, sau đó mở miệng hỏi: "Lưu Đại Lâm ở đây?".

Người phụ nữ kia như đọc được suy nghĩ của kẻ lạ mặt, ánh mắt sắc như dao, còn chưa trả lời, thì bà mẹ từ trong nhà ngang đi ra, qua sân, hỏi: "Thu Chi, ai ở cổng thế?".

Chính là bóng dáng ấy, bóng dáng thân quen đã hiện lên trong mơ của Lưu Đại Lỗi không biết bao lần, mẹ cậu ta sững lại, lùi mấy bước, nhìn kỹ cho rõ đứa con trai lớn.

Nhìn xong, hai hàng nước mắt ròng ròng.

Con trai cả của bà lấy danh nghĩa đi làm ăn bên ngoài mà sang thôn bên cạnh tránh sóng gió, lúc ấy mới chỉ là một đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi. Đi một cái là đi liền mấy năm, tin tức đầu tiên gửi về lại là phải vào tù Dã Gia Sơn.

Khó khăn lắm mới ra được, lại sợ mất mặt, cậu ta không dám bước chân vào cửa nhà, cũng chẳng biết đi đâu.

Mẹ Lưu Đại Lỗi đếm từng ngày, đây là lần đầu tiên bữa cơm gia đình đầy đủ các thành viên. Nhìn hai đứa con trai cắm cúi và cơm, lại nhớ đến ông chồng đã đi xa, những ngón tay to thô của bà bất giác đưa lên lau nước mắt.

Ngày trước người trong thôn vẫn nói con trai cả nhà họ Lưu lanh lợi, sau này nhất định sẽ có tiền đồ. Cả Lưu Đại Lỗi cũng không ngờ, tới nay người lo lắng cho cái nhà này lại là người em trai ít nói của mình.

Món tiền cậu ta gửi về trước khi vào tù, là em trai đứng ra quyết định dùng danh nghĩa nhà vợ mua hai chiếc xe, sau lại trả hết tiền bẩn, dùng hai cái xe này cùng cậu em vợ làm phương tiện làm ăn, cũng phải nhờ vào tiền em trai kiếm được lo hậu sự cho cha, còn xây nhà ba tầng.

Em dâu không một tiếng phản đối.

Vì việc này, Lưu Đại Lỗi chẳng màng tới quy tắc, kiên quyết yêu cầu em trai và em dâu ngồi yên, còn mình thành tâm thành ý kính rượu. Em dâu Lưu Đại Lỗi tên là Quế Chi, hôm nay em gái Quế Chi đến nhà giúp đỡ, chính là người cậu ta gặp ở cửa, Thu Chi

Ngồi cùng một bàn, lại được kính rượu, Thu Chi mừng thay cho chị, cảm thấy người anh trai không ra gì trong lời đồn đại của anh rể thực ra cũng không tồi, ít nhất còn biết tôn trọng người khác, thậm chí còn cóple, cà vạt, rất ra dáng, ăn nói cũng không giống người trong thôn, khiến cô càng nhìn càng ưng mắt.

Mẹ Lưu Đại Lỗi bình tĩnh lại, nỗi thương tâm dần được thay thế bởi niềm vui. Ánh mắt bà chuyển từ đứa bé trong lòng Quế Chi sang Thu Chi đang ngồi ngượng ngập bên cạnh, rồi lại thuận theo ánh mắt của Thu Chi nhìn sang Lưu Đại Lỗi, lòng vui mừng, cười tươi như hoa.

Đây là năm đầu tiên Lưu Đại Lỗi theo anh Khương làm mỏ. Năm đó, mỏ than lộ thiên ở thôn Nam bắt đầu khai thác, giếng than ở thôn Châu đã thông. Năm đó, cậu ta lẻn vào mấy cơ sở làm ăn đêm của Nhiếp Nhị, một mình khoắng sạch két tiền. Năm đó cậu ta đã đưa hết lợi tức mình có ở mỏ than cho mẹ, thẳng thắn nói đây là tiền sạch, sang năm có lẽ còn nhiều hơn.

Ai ngờ Tết năm sau về nhà, mẹ cậu ta không dễ tính như thế nữa. Bà cầm chổi chặn ngay cửa không cho con trai bước vào, "Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh ra thứ biết trèo tường khoét vách. Giống hệt ông bố đã chết của mày, cầm được vài đồng là không còn biết nhà ở đâu nữa!". Như thế vẫn chưa hả, bà còn xách tai Lưu Đại Lỗi, kéo cậu ta vào trong.

Lưu Đại Lỗi khóc không nổi, cười cũng chẳng xong "Con chẳng phải do mẹ sinh sao?".

Mẹ Lưu Đại Lỗi nghe con trai nói vậy thì nhảy dựng lên, đang chuẩn bị ra tay, thấy con than đau mới chịu buông tay xuống. Bà đã cố gắng nén giận cả nửa năm nay, không phải vì việc gì khác, chuyện con trai cả nửa năm không thèm bước chân về nhà bà cũng chẳng trách, chỉ giận ngay cả một cô gái tốt như Thu Chi mà con trai bà cũng nhất quyết không chịu.

Lưu Đại Lỗi theo sư phụ vài năm, cũng không phải chưa từng có đàn bà. Cậu ta dám đứng giữa cổng thôn mà vỗ ngực nói rằng khắp thôn này người "chơi gái" sớm nhất không phải ta thì ai. Nhưng những ngày sống trong Dã Gia Sơn, đọc trộm một hai lá thư khó khăn lắm mới lấy được từ chỗ anh Khương, tưởng tượng ra giọng con gái dịu dàng đang thổ lộ những lời chân thành từ trái tim, cậu ta mới biết, phụ nữ không chỉ là cái chăn ấm cho mùa đông giá lạnh.

Sau này được tận mắt nhìn thấy chị dâu, lại rào trước đón sau để được chăm sóc… Lưu Đại Lỗi sao có thể vừa mắt một người đanh đá chua ngoa như Thu Chi?

"Chẳng mấy chốc mà cháu mày đã đi học, mày cũng không còn nhỏ nữa, mày không lo nhưng mẹ lo! Nói cho mẹ nghe, ở thành phố mày có ai chưa? Độc Tử, những lời khó nghe mẹ nói trước, mày dám rước về một con yêu tinh, không biết làm việc không biết nấu ăn, mẹ không bao giờ cho nó bước chân vào cửa nhà họ Lưu."

Lưu Đại Lỗi thầm nghĩ, nếu theo tiêu chuẩn của mẹ, thì người như chị dâu e rằng chỉ có thể dùng làm cái sào phơi quần áo. Cậu ta gãi đầu gãi tai nói, "Con phải tìm được người mình có tình cảm!".

"Vớ vẩn! Tình cảm có thể ăn, có thể sinh con không?" Mẹ cậu ta gạt phắt, "Thu Chi nhìn thế nào cũng thấy ưng mắt, nhanh nhẹn, giỏi giang, huống hồ hông nó giống hệt chị gái, không chừng cũng giống chị nó, cưới về khoảng hai tháng đã có thai rồi!".

76. Ngoại Truyện 1 (phần 2)

Nhìn bộ dạng khó xử của con trai, bà nhớ tới kết quả của mấy lần chị em con dâu tụ tập, lại buồn bã thở dài, kéo ghế ra ngồi xuống, hỏi: "Nói đi, rốt cuộc mày định thế nào?".

Đương nhiên… là giống như chị dâu rồi. Không cần phải cao như thế cũng chẳng cần phải tròn trịa nhiều thịt như Thu Chi, nhưng, khi cười mắt phải cong lên, nhìn đã thấy dễ chịu. Tốc độ nói chuyện phải chậm rãi, nghe giống như được uống một cốc nước mát trong mùa hè nóng bức. Tốt nhất, tốt nhất cũng là giáo viên.

Lưu Đại Lỗi nhớ tới cảnh dưới gốc mai già trước cổng trường tiểu học thôn Nam, cậu ta đã chăm chú đứng nhìn chị dâu đang ôn tập cho lũ trẻ trên cái bàn nhỏ đó.

Lưu Đại Lỗi cảm thấy không thể được, người như chị dâu trên thế giới này chỉ có một. Nghĩ đến sự may mắn của Khương Thượng Nghiêu, cậu ta bất giác buồn bã. Trong đầu lại hiện lên cảnh tượng mùng Bốn đầu năm, Khương Thượng Nghiêu khoác vai đám đàn bà bước vào khách sạn, nỗi buồn bực hóa thành cột lửa, không có chỗ để xả, cậu ta căm hận, đấm một cú vào cửa xe.

Nếu bàn về chữ "Nghĩa", Khương Thượng Nghiêu đã cứu mạng cậu ta, lại cho cậu ta nơi an cư lập nghiệp, Lưu Đại Lỗi không thể làm cái việc lén lút đâm dao sau lưng người khác. Nhưng bàn về chữ "Trung", chị dâu là người tốt như thế nếu giấu chị ấy, cậu ta không sao thoải mái được. Mặc dù hiện tại anh Khương và đám "hàng" kia chưa có gì, nhưng nếu họ tiếp tục phát triển quan hệ thì làm thế nào, đến mẹ mình cũng biết đàn ông có tiền sẽ thành người xấu, câu nói đó nói thế nào nhỉ? Ăn no dửng mỡ.

Nửa đêm ở Nguyên Châu, cái lạnh đầu xuân khiến con phố đìu hiu, Lưu Đại Lỗi lái chiếc BMW 7 từ từ hướng về phía khách sạn Long Thành. Trong lòng khó chịu, khung xe lại cao, thế là cậu ta chỉ đành hai tay

ôm ngực, chỉ khẽ đạp ga, đảm bảo cho xe đi thẳng.

Hai mắt đờ đẫn nhìn con đường phía trước, chầm chậm chạy được mấy chục mét, một chiếc xe đạp từ phía sau tiến đến, người trên xe lạ lẫm nhìn chiếc xe sang trọng đang lờ đờ như rùa bò trên đường, sau đó tiếp tục đạp về phía trước.

Sau này, Lưu Đại Lỗi thổ lộ tâm trạng của mình khi ấy với Tiểu Úy Tử. Có lẽ vì vô vị, có lẽ vì sự nghĩa hiệp còn sót lại trong tim, tóm lại chẳng nghĩ ngợi gì nhiều cậu ta liền đuổi theo. Có đánh chết cậu ta cũng không thừa nhận rằng, đó là vì mái tóc dài bay bay theo gió, tấm lưng thon gầy khi lướt qua khóe mắt cậu ta quá giống chị dâu.

Cảm nhận được có người đang đuổi theo, cô gái trên xe đạp khẽ quay đầu liếc nhìn, rồi lập tức điên cuồng đạp. Cái đầu của Lưu Đại Lỗi bị hai chữ trung và nghĩa của anh Khương và chị dâu giày vò đến không chịu nổi nữa, nên nhất thời không phản ứng được. Cậu ta chỉ nghĩ nửa đêm nửa hôm thế này đường phố vắng vẻ, nhưng cũng phải chú ý chứ, đạp nhanh như thế nếu phanh gấp thì thế nào.

Chiếc xe đạp phóng rất nhanh, chớp mắt đã tới đầu đường, phanh gấp rồi dừng lại trước chiếc xe 110.

Thấy cô gái đi xe đạp áp sát lại gần cửa xe 110 nói gì đó, còn thỉnh thoảng quay đầu lại chỉ chỉ về phía mình, lúc ấy Lưu Đại Lỗi mới ngớ người ra, nhìn cảnh sát xuống xe đi về phía mình, chỉ cảm thấy ánh đèn xe 110 thật nhức mắt.

Đôi mày nhướng cao, đôi mắt phẫn nộ tố cáo, Lưu Đại Lỗi xuống xe liếc nhìn cô gái gầy tới đáng thương kia một cái, lòng thầm nghĩ lần này thì hiểu lầm to rồi.

Lại phải kiểm tra nồng độ cồn trong hơi thở, lấy ra các loại giấy tờ tùy thân, loanh quanh một hồi, Lưu Đại Lỗi giơ cổ tay lên trước mặt vị cảnh sát, ý bảo nhìn thời gian trên đồng hồ: "Tôi cũng là có ý tốt! Gần ba giờ sáng tới nơi rồi, cô gái này lại đi một mình trên đường, ngộ nhỡ gặp phải kẻ xấu thì làm sao? Tôi chẳng qua chỉ muốn tiễn cô ấy một đoạn, giúp đỡ cô ấy mà thôi".

Trong bóng tối, chiếc đồng hồ Rolex mạ vàng của Lưu Đại Lỗi làm nhức mắt anh cảnh sát. Ở thành phố Nguyên Châu người có tiền nhiều vô cùng, định tỏ vẻ gì trước mặt tôi? sắc mặt anh cảnh sát trở nên khó coi.

"Tốt bụng? Anh là kẻ xấu!" Cô gái bị đuổi theo đứng cạnh, xe cảnh sát, tức giận chỉ trích, "Nửa đêm canh ba còn lái xe chậm như vậy, lại lén lén lút lút liếc tìm khắp nơi. Nhìn thấy tôi thì lập tức tăng tốc đuổi theo, anh nói xem anh có ý gì? Nhìn cái mặt dơi mỏ chuột của anh đã biết không phải người tốt rồi!".

Lưu Đại Lỗi lớn thế này rồi, dù chưa bao giờ có ai khen mình đẹp trai, nhưng cũng thấy các nét trên mặt bình thường, chẳng phải hổ thẹn với xã hội. Hơn nữa năm đó sư phụ cũng đã nói điều kỵ nhất của kẻ trộm là có khuôn mặt gian tà. Hình tượng Lưu Đại Lỗi cố gắng nhào nặn lên hơn hai mươi năm qua, chưa bao giờ bị người ta chỉ thẳng vào mũi mắng là "gian". Con gà công nghiệp này rõ ràng đang muốn sỉ nhục tự trọng nghề nghiệp của mình mà.

Ánh mắt Lưu Đại Lỗi di chuyển từ mái tóc cô gái xuống tới mũi giày, vừa nhìn vừa hối hận, thầm nghĩ: Vừa rồi mắt mình bị sao vậy? Cô ta giống chị dâu ở điểm nào chứ?

Mặc dù gầy giống chị dâu, nhưng gầy tới mức ngực còn bằng hơn cả chị dâu nữa, vừa nhìn đã biết thời dậy thì không được ăn uống đầy đủ. Hơn nữa, cô ta cũng chẳng có đôi mắt cong lên dịu dàng khi cười như chị dâu, cũng không có kiểu cười rồi mới nói của chị dâu. Ngược lại, mày rậm mắt to, khuôn mặt nhỏ xíu, từ trên xuống dưới chẳng có vẻ gì giống phụ nữ cả, rõ ràng là chưa trưởng thành.

Từ trong ra ngoài chẳng có chỗ nào có thể kích thích dục vọng của đám đàn ông, "Có ý với cô? Cũng không tự soi gương nhìn lại mình xem!".

Phụ nữ kỵ nhất có lẽ là những lời như thế, Lưu Đại Lỗi nói xong liền hối hận. Cậu ta dù rảnh rỗi tới đâu thì cũng không có hứng thú nửa đêm canh ba đứng ở giữa đường đấu khẩu với người khác. Thấy mày cô gái chau lại, ngực nhô ra phập phồng, bộ dạng như chuẩn bị chiến đấu, Đại Lỗi lập tức lùi về sau một bước, nở nụ cười, quay đầu nói với hai người cảnh sát: "Đại ca, tôi là người tốt thật mà. Anh nói xem giữa đường to trời sáng thế này, tôi có thể làm gì chứ?", nói rồi đưa thuốc cho hai người họ.

Hai người cảnh sát chặn tay cậu ta lại, "Chúng tôi không ai quen anh, đừng tỏ vẻ thân thiện".

Lưu Đại Lỗi thu thuốc về, cúi người, "Tôi kiểm điểm, kiểm điểm! Vừa rồi đúng là tôi đã sai, không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy làm việc nghĩa là trách nhiệm của mỗi công dân trong thành phố…".

Ba người đứng cạnh xe cảnh sát quay sang nhìn nhau, ngay sau đó Lưu Đại Lỗi lại ngẩng đầu, trịnh trọng nói với cô gái kia: "Làm cô hoảng sợ rồi, xin lỗi".

Với diễn xuất kịp thời của cậu ta, cô gái bĩu môi, lẩm bẩm: "Anh vờ vịt chứ gì!", nói rồi nhìn về phía hai anh cảnh sát.

Lưu Đại Lỗi biết những chuyện thế này dù luận về động cơ hay chứng cứ, mình vẫn sẽ là người hàm oan. Cậu ta chỉ đơn thuần là không muốn giao tiếp với người trong "nha môn", mà muốn nhanh chóng thoát thân, vì vậy mới nhũn nhặn, để mọi người cùng có bậc bước xuống.

Quả nhiên đối phương là người thông minh, giáo huấn một hồi rồi cho cậu ta đi. Trước khi lên xe, nghe cô gái kia thương lượng với hai người cảnh sát, nhờ họ đưa đi, cậu ta thầm nghĩ phụ nói không sai, trên thế giới này chẳng có ai là kẻ ngốc cả, làm gì có ai cần cậu ta phải tỏ ra tốt bụng.

Chuyện tối nay nói ra chỉ tổ khiến người khác cười chê Lưu Đại Lỗi đương nhiên sẽ chẳng kể cho chị dâu, còn trước mặt đám huynh đệ Nghiêm Quan, Bá Long, cậu ta càng không thể phá hoại thanh danh.

Mùa hè năm thứ hai, mẹ Lưu Đại Lỗi đột nhiên gọi điện tới, nói rằng đã hẹn cho cậu ta đi xem mặt. Nghe nói nhờ vả họ hàng thân thích khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được cho cậu ta một người thích hợp ở thôn bên cạnh. Là họ hàng của cháu dâu cậu Bảy, dáng chuẩn, nhà chỉ có một anh trai, không phải trách nhiệm gì, hơn nữa tốt nghiệp xong còn ở lại thành phố làm việc.

Trong lòng Lưu Đại Lỗi thấp thỏm, ngồi trong nhà hàng đã đặt sẵn suy đi nghĩ lại, người như thế… liệu có thích mình không?

Quá thời gian hẹn gần nửa tiếng đồng hồ, một người con gái ngồi xuống trước mặt cậu ta. Đối phương cười tươi rói, "Anh chính là Lưu Đại Lỗi? Em là Thư Thiến Thiến. Xin lỗi đã đến muộn".

Lưu Đại Lỗi phải cố hết sức mới ngậm được mồm vào, biết không cần phải nói thêm lời nào nữa, chuyện này hỏng rồi.

Nào ngờ đối phương lịch sự nhìn cậu ta, không có ý chán ghét, ngược lại còn cười, hình như rất thích thú.

Bánh miễn phí đúng là rơi xuống thật rồi sao? Lưu Đại Lỗi ngồi thẳng người, thận trọng hỏi, "Thư Thiến Thiến ở thôn Tiểu Long Câu làng Tam Táo?".

Thấy đối phương gật đầu, lúc đó cậu ta mới thở phào, vui vẻ, "Đói rồi phải không, ăn cơm trước đã, gọi món gì em thích ăn nhất đi".

Người phục vụ mang menu đến, khuôn mặt đen sì giống hệt bộ đồng phục anh ta đang mặc.

Có điều Lưu Đại Lỗi hoàn toàn chẳng để ý.

Sau màn tự giới thiệu, ánh mắt Đại Lỗi chỉ tập trung vào người ngồi đối diện. Giờ đang là tháng Tám, Thư Thiến Thiến mặc chiếc váy ngắn tay, để lộ hai cánh tay trắng ngần, các ngón tay cầm dĩa cong lên, đúng là rất đáng yêu. Mùi nước hoa nhàn nhạt lan tỏa, Lưu Đại Lỗi như say.

Trong lúc đầu óc cậu ta còn đang lơ mơ, đối phương đột nhiên hỏi: "Nghe nói anh làm ở Công ty Than luyện cốc? Vậy sau này có ý định phát triển tới Nguyên Châu không?".

"Anh thường xuyên đi công tác ở Nguyên Châu, nhưng cái này không ảnh hưởng, em yên tâm."

Thư Thiến Thiên hài lòng gật đầu, "Làm việc vất vả lắm nhỉ, nghe chị dâu họ em nói, lợi nhuận công ty anh rất khá, tiền lãi hằng năm không ít".

Tiền lợi tức đúng là có, nhưng Lưu Đại Lỗi chưa bao giờ giải thích với mẹ mình về việc chia lợi tức, nghĩ chắc mẹ cũng chẳng nói kỹ với đối phương.

“Anh yêu cầu không cao, đủ dùng là được. Hơn nữa phần lớn đều đưa cho mẹ anh hết, bà cầm tiền anh yên tâm.” Lưu Đại Lỗi thật thà.

Nhân viên phục vụ mang hai đĩa thịt bò bít tết lên, vừa đúng lúc che khuất cái chau mày của Thư Thiến Thiến.

“Vậy nếu sống ở Nguyên Châu, anh có suy nghĩ đến một vài vấn đề thực tế không, ví như thuê phòng, hộ khẩu, việc học hành cho con cái…”

Dao dĩa trên tay Lưu Đại Lỗi dừng lại, “Cái này đúng là anh chưa từng nghĩ. Giờ lương cũng khá, cũng tiết kiệm được một ít, nhưng năm ngoái giúp em trai mua hai chiếc xe để làm ăn, còn lại chẳng bao nhiêu. Nếu mua nhà ở Nguyên Châu… cái này, phải một, hai năm nữa mới dám nghĩ”.

Thư Thiến Thiến lập tức sững người.

“… Còn nữa, công việc của anh ở đó không thể thay đổi, lão đại luôn chê bai anh việc chính không làm, chỉ lãng phí cơm gạo nhưng đừng tưởng, không phải anh tự khen, chứ mấy việc nhỏ đó khiến lão đại cũng phải đau đầu. Thiếu anh không được.”

“Lão đại?” Thư Thiến Thiến mặt hoài nghi.

“Đúng thế, là sếp anh, anh lái xe cho anh ấy.”

“Lái xe?” Ánh mắt Thư Thiến Thiến hết nhìn đồng hồ rồi lại tới bộ vest Lưu Đại Lỗi mặc trên người, không thể tin vào mắt mình, lẩm bẩm, “Không phải nói anh là trợ lý tổng giám đốc Công ty Than luyện cốc Vấn Sơn sao?”.

“Đúng thế. Nhưng đấy là nói cho hay thôi, thực ra chỉ là lái xe. Sau khi ra tù, anh theo anh Khương…”

“Ra tù?!”

m sau cao vút, nửa như có thể nghe thấy cả tiếng phì cười. Lưu Đại Lỗi ngạc nhiên, “Đúng thế, mẹ anh không nói chuyện của anh cho em nghe à?”.

“Em…” Thư Thiến Thiến cầm khăn ăn trên đùi ném lên bàn, rồi tìm túi của mình.

“Thiến Thiến… Thư…”

“Anh!” Ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào bộ mặt bất an của Lưu Đại Lỗi, “Coi như hôm nay em không đến”.

Sau đó, tiếng giày cao gót nện xuống nền nhà gấp gáp như chạy loạn, Lưu Đại Lỗi vẫn ngồi thẫn thờ ở đó.

“Mẹ, sao mẹ lại lừa người ta?” Cậu ta hỏi qua điện thoại.

“Chẳng phải vì con sao? Không cần nói nữa, mẹ biết nhất định là hỏng rồi.” Đầu dây bên kia bất giác thở dài, “Độc Tử, con nghĩ xem, kiểu người con thích liệu có thích con không? Chỉ có Thu Chi là không chê con ngồi tù, một cô gái tốt biết bao. Nghe mẹ nói, hãy ngoan ngoãn lấy con bé, sống cho tử tế, như thế tốt hơn”.

“Thưa quý khách, Budding nhân socola ngọt của anh.”

“Ừm.” Lưu Đại Lỗi bừng tỉnh, buồn bã tiếp tục ăn.

“Thưa quý khách, quý khách dùng sống dao để cắt thịt bò.” Phục vụ nhắc nhở.

Động tác bất chợt dừng lại, Lưu Đại Lỗi khó khăn ném con dao xuống, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen láy kia, đôi mắt đang cười nhạo cậu ta.

Thấy người đối diện nhìn mình, chủ nhân của đôi mắt lập tức mím chặt môi, nghiêm túc lui sang một bên.

Lưu Đại Lỗi trầm mặc, cúi đầu tiếp tục chiến đấu với miếng thịt bò. Đột nhiên nhớ ra đôi mắt quen thuộc của nha đầu kia, cậu ta mở trừng mắt nhìn, đồng thời vẫy tay.

Người phục vụ chỉ vào mình như dò hỏi, thấy Lưu Đại Lỗi gật đầu, lúc ấy mới chầm chậm bước đến: “Quý khách cần gì?”.

Giọng nói nhỏ nhẹ, hoàn toàn không giống thứ giọng the thé chỉ trích cậu ta hôm đó.

"Ăn cơm một mình nuốt không trôi."

"Có cần tôi giúp quý khách gọi điện cho bạn không?"

"… Thôi."

Lưu Đại Lỗi lặng lẽ cắt nhỏ miếng thịt bò, rồi nói: "Tôi là người tốt, hôm đó đã nói với cô rồi". Cậu ta chầm chậm nhai từng miếng thịt bò vẫn còn đỏ, "Nhưng chẳng ai tin".

"Thưa quý khách, nếu không có việc gì khác cần giúp đỡ, tôi xin lui ra trước." Nói thì nói thế, nhưng người phục vụ vẫn đứng yên.

Lưu Đại Lỗi làm như không nghe thấy, "Tôi đã từng ăn cắp tiền, đánh nhau, ngồi tù, những người biết chuyện ai dám tin tôi là người tốt?", có lẽ cũng chỉ có mình chị dâu.

Lưu Đại Lỗi cầm cốc uống nước, "Vì giữ mạng cho sư phụ mình, vì cha mẹ anh em mình… tôi chỉ muốn đối tốt với những người tử tế với mình thôi mà".

"Đây không phải là lý do." Cô gái đứng bên khẽ nói.

"Nói mấy chuyện này thật vô nghĩa, tôi ít học, không hiểu đạo lý lớn lao, nhưng biết trong mắt các cô, những người từng phạm pháp đều là kẻ xấu. Tôi chỉ băn khoăn tại sao đến người nhà cũng coi thường mình? Như mẹ tôi, cả em trai tôi nữa. Dù em trai tôi không nói, tôi cũng hiểu, nó không muốn tôi về nhà. Tôi là anh cả, trước kia mọi người trong thôn đều nói con trai cả nhà họ Lưu sau này sẽ giỏi giang, ai ngờ người giỏi giang lại là em trai tôi, nó ít nói nhưng trong lòng rất đắc ý. Tôi vừa quay về…" Lưu Đại Lỗi khoát tay, muốn xua đi cảm giác kỳ lạ này.

"… Có lẽ do anh nghĩ nhiều quá."

"Không nghĩ nhiều. Nó rất hận tôi, tôi có thể nhận ra điều đó."

"Vì việc xem mặt bị từ chối, nên phủ định tất cả, điều này không hợp lý."

"Làm gì có đạo lý ấy? Nếu có đạo lý để giảng giải, cô nói xem, chị dâu tôi luôn đối xử tốt với mọi người, liệu có tức giận bỏ đi xa vậy không? Giống như sư phụ tôi, có tiện mời mọi người ăn cơm, không có tiền một mình chịu đói, có thể chết sớm như vậy không? Có điều tôi cũng chẳng trách em trai, từ nhỏ mẹ đã thương yêu tôi hơn, sau khi tôi đi, bà ngày nhớ đêm mong, đổi lại là tôi, tôi cũng không phục."

"Vừa rồi anh còn nói mua cho em trai hai chiếc xe để làm ăn mà?"

"Nó đã trả cả rồi, không liên quan. Nó giận tôi thế nào thì tôi vẫn là anh trai nó, trước kia nó chèo chống gia đình, giờ tôi giúp được chút nào thì giúp."

"Năm ngoái anh nói muốn đưa tôi về, thật sự là tôi hiểu lầm anh à?"

"Còn giả nữa?"

"… Anh tên là gì?"

"Lưu Đại Lỗi… Còn cô?"

Mũi giày của người phục vụ khẽ nhấc lên, gõ xuống nền nhà, "Tôi là Ngụy Úy".

77. Ngoại Truyện 2 (phần 1)

Ngoại truyện 2: Ái Đệ: Trụ được, em mới lấy anh ta

Thẩm Ái Đệ tìm từ Cục Công an thành phố đến phòng trực ban của đại đội phân cục, rồi quay lại đường Đại Hưng, rẽ vào một quán bar nhỏ nơi góc khuất con đường. Đôi giày cao gót ba phân vừa mua không vừa lắm, đi đi lại lại ở cửa hàng cả một ngày, giờ đi bộ cô cảm thấy bắp chân vừa mỏi vừa nhức rất khó chịu.

Nhìn thấy bóng người quen thuộc nơi góc quán bar, Ái Đệ thở phào một hơi. Người cô muốn tìm đang ngồi trong bóng tối đầu rũ xuống, bộ dạng thê thảm. Thân hình cao lớn khỏe mạnh ấy như cảm nhận được có người tới gần, vội ngẩng đầu lên không kịp che đi vẻ tiều tụy trên khuôn mặt khiến người ta xót thương.

Liếc mắt nhìn những vỏ chai rượu trắng ngổn ngang trên bàn, Ái Đệ không nói gì, chỉ đặt túi xuống, kéo ghế ngồi cạnh anh.

Trong túi là báo cáo về lượng tiêu thụ và lợi nhuận mà khó khăn lắm cô mới làm xong. Quán trà sữa đã khai trương được một tháng, làm ăn phát đạt, nhưng xem xét kỹ càng, cổ đông lớn như anh cũng chỉ đến qua có một lần.

Tháng này xảy ra chuyện lớn như thế, gần như người nào cũng rơi vào trạng thái trầm ngâm. Đến giờ Ái Đệ vẫn chưa hiểu rõ nội tình, nhưng chuyện này rõ ràng liên quan tới người nhà cô, huynh đệ kết giao của anh, thậm chí còn cả người chị gái cô yêu quý. Cho nên thái độ lẩn tránh và biểu hiện ủ rũ của Khu Thắng Trung, cô cũng có thể hiểu được.

Ái Đệ không thể không thừa nhận, mình đã lo lắng cho anh hơn nửa tháng nay, hai tờ báo cáo trong túi cũng chỉ là cái cớ để cô tìm gặp anh mà thôi. Lúc này, tận mắt chứng kiến bộ dạng bệ rạc kia, bất cứ lý do an ủi nào của cô cũng mất đi ý nghĩa.

"Đến rồi?" Thấy Ái Đệ, Khu Thắng Trung rất vui.

Anh cười ngốc nghếch, vốn ghét mùi rượu nên Ái Đệ vô cớ nổi nóng, lẩm bẩm, "Sắp uống thành kẻ ngốc rồi".

Liếc mắt nhìn thấy cốc uýt ki trên bàn, cô quay đầu gọi ông chủ quán bar mang hai cốc nước tới. "Muốn uống thì uống cho thoải mái đi, một hai hớp tráng họng thôi à? Vờ cho ai xem?"

Sự khinh thường hiện rõ trên mặt, nói xong cô liền xắn tay áo, dường như quên mất mình đang mặc váy liền không tay.

Chiếc váy liền màu rượu vang bó sát cơ thể với những đường cong sắc nét khiến Ái Đệ giống như một chai coca. Người phụ nữ nhỏ bé đã từng kết hôn ấy toàn thân tỏa ra một mùi hương ngọt ngào quyến rũ. Vào giây phút cô xắn tay áo ở tư thế sẵn sàng chiến đấu, ông chủ quán bar chợt bừng tỉnh, cười khổ nhìn Khu Thắng Trung, rồi nói với Ái Đệ, "Chị, chị đừng làm khó tôi, Đội trưởng Khu thế này…".

Theo lời Đội trưởng Lương thì mấy ngày nay, Hắc Tử thường xuyên bao cả quán bar của người quen, giờ nhìn đã gần sáng mà vẫn chưa đóng cửa, có lẽ đúng thật.

Khi Ái Đệ tìm đến nơi, thực ra lão Lương còn giữ lại nửa vế sau của câu. Gần đây Hắc Tử chỉ ở quán bar này, vì thời gian trước thực sự anh bị các cô gái của Quốc Hội Sơn quấy rối tới mức phát chán phát phiền, phải tìm tới nơi yên tĩnh.

"Những thứ khác không cần nói, chuyển hai chai rượu trắng ra đây, có Bá Vương Túy và Bí Đảo Lư là tốt nhất, nếu không, thì ít ra cũng mang hai chai tầm trên năm mươi độ tới. Hôm nay uống chết thì thôi!"

Bá Vương Túy và Bí Đảo Lư là hai loại rượu của địa phương với độ cồn từ bảy mươi, tám mươi trở lên. Ông chủ quán đang há hốc miệng, chưa kịp phản ứng, đã thấy Ái Đệ xua tay, "Anh muốn đóng cửa đi ngủ thì cứ đi đi, tôi trông quán giúp, thiếu một đồng tiền hay thứ gì ngày mai tôi… anh ấy sẽ đền cho anh".

Khu Thắng Trung vẻ mặt vui vẻ hớn hở nhìn hai người bọn họ, bỗng hất cằm lên, "Nghe thấy chưa hả? Đừng lằng nhằng nữa, da cá, mau lên, lấy hai chai rượu giấu dưới tủ của cậu ra đây".

Quán bar này của Vu Phi. Thời gian đầu lúc mới khai trương có đám côn đồ đến gây sự đòi thu tiền bảo kê, cũng may được Đội trưởng Khu quan tâm, thường xuyên đến ngồi, anh ta mới được yên. Vu Phi không lo sẽ tổn thất về đồ đạc, mà thực sự thời gian này Đội trưởng Khu thường xuyên đến đây, anh ta sợ không ai trông coi uống nhiều rồi lại sinh chuyện.

Thấy hai người kiên quyết, Vu Phi ra quán ăn đêm bên ngoài mua hai hộp vịt quay về, sau đó mới đóng cửa, vào nhà ngủ.

Trong quán bar chỉ có hai ngọn đèn nhỏ, Ái Đệ tháo giày chân duỗi thẳng gác lên chiếc ghế bên cạnh, bắt đầu uống rượu.

"Ông già em cả đời không bỏ được rượu, em hận thứ này tới chết." Ái Đệ đẩy chén rượu đã rót về phía Khu Thắng Trung.

"Đàn bà các cô thì hiểu cái cóc gì, đối với đàn ông, đây là thứ tốt nhất, khi nửa say nửa tỉnh, cảm giác đó… hương vị đó… chỉ một câu thôi, dễ chịu."

"Dễ chịu thì anh say đến chết luôn cho xong!" Ái Đệ hung dữ nói. Nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn cầm chén của mình lên cụng một cái, "Anh thích uống, em uống cùng anh, em uống bao nhiêu, anh uống bấy nhiêu, kẻ nào giở trò, kẻ ấy là con rùa rụt cổ".

Thấy Ái Đệ ngửa cổ uống cạn một phần ba chén rượu, Khu Thắng Trung sững lại. Đang nửa tỉnh nửa say, huống hồ trong buổi tối hôm nay đa phần anh tự ngồi oán trách bản thân, thời gian uống rượu ít tới đáng thương, nên lúc này đầu óc vẫn còn khá tỉnh táo. Trong lòng anh hiểu rõ rượu mà Vu Phi cất độ cồn đủ để đốt cháy gan cháy thịt.

"Ngậm miệng anh lại." Rượu vừa xuống cổ họng, Ái Đệ đã hít hà liên tục, "Muốn vờ vịt như các lão gia chứ gì, muốn uống thì uống, không uống về nhà ngủ. Đến đàn bà cũng không bằng".

Dù cô đã cố hạ thấp giọng câu cuối cùng, nhưng Khu Thắng Trung vẫn nghe thấy, ngay lập tức không nói không rằng, ngửa cổ uống cạn, sau đó đặt chén của mình cạnh chén của Ái Đệ.

Cứ anh một chén, tôi một chén, cốc đầy lại vơi. Khu Thắng Trung càng uống càng hăng, vội giật lấy bình rượu, rót đầy rồi tiếp tục uống.

Ái Đệ toàn thân nóng bừng, chạy ra hạ thấp nhiệt độ của điều hòa. Một lát sau, cô quay lại hỏi Khu Thắng Trung, "Anh có ổn không? Không ổn thì nói sớm, nhân lúc em còn chưa đổ, em đưa anh về".

Khu Thắng Trung uống hơi nhiều, nói năng không còn rõ ràng nữa, "Nói cái gì thế? Biết đàn ông kỵ nhất điều gì không? Chính là hỏi anh ta có ổn không. Anh không ổn thì ai ổn? Không ổn cũng phải ổn".

Lần này Khu Thắng Trung không cụng chén nữa, mà uống cạn trước, Ái Đệ vừa nhìn đã cất tiếng chế nhạo, "Nói cho cùng đàn ông đều là đồ bỏ đi, bên ngoài tỏ ra mạnh mẽ, thực ra bên trong đều vờ vịt hết. Giống như bố em vậy, ở cơ quan thì oai phong lắm, về nhà giống hệt Diêm vương, gặp bác trai thì lại giống nô tài. Kiểu người như Hướng Lôi càng vô dụng, từ trong ra ngoài đều kém cả, trong ngoài đều là nô tài. Còn anh… Anh lười gì em. Muốn đánh người hả?".

"Thôi, không cãi cọ với đàn bà con gái. Các cô thì hiểu gì. Chỉ việc sinh con, chớp mắt đã thư thái tới già. Đàn ông không giống thế trái tim người đàn ông khổ biết bao?! Không có bản lĩnh thì bị người ta chỉ trỏ chê cười sau lưng, có bản lĩnh thì xung quanh cả đám người vây lấy, chẳng có kẻ nào thành tâm thành ý. Hễ sơ sẩy, liền bị người ta chơi ngay, chớp mắt đã bị đâm một dao từ sau lưng. Có thế nào cũng phải gắng gượng." Khu Thắng Trung đặt phịch bình rượu xuống bàn, ngữ khí có phần dịu hơn "Nhưng người ta sống cả đời, trái tim có thể móc ra móc vào bao nhiêu lần đây?".

"Anh Hắc Tử, anh đang nói anh Khương phải không? Em không biết giữa hai người có chuyện gì, em chỉ biết chị em không phải người xấu. Nếu chị ấy làm chứng cho anh Khương, thì chắc chắn có lý do của chị ấy. Là chị em mấy chục năm nay, không ai hiểu chị bằng em cả. Con người chị ấy rõ ràng, biết phân biệt đúng sai, bất kể đối với ai cũng thế."

"Vớ vẩn! Chị em thì liên quan gì tới cậu ta?"

"Cái đầu anh ấy! Đừng nói họ không phải vợ chồng, cho dù có là vợ chồng, nếu anh Khương làm sai, chị em cũng sẽ không giúp anh ấy làm bậy. Chỉ một câu thôi, chắc chắn có nguyên nhân, thậm chí nguyên nhân tuyệt đối không giống như anh nghĩ đâu."

"Theo như em nói, chị em là thánh nhân, anh rể em bị oan, chỉ mình anh là kẻ xấu? Cút!"

“Rượu em bỏ tiền ra mua, chưa uống hết, em chưa đi.”

“Cút! Khốn nạn!”

Khu Thắng Trung ngồi thẳng người, hai mắt đỏ rực trừng trừng nhìn cô. Ái Đệ cũng ngồi thẳng người, thầm tự phòng bị, trừng mắt nhìn lại anh, “Anh Hắc Tử, anh cứ trách anh Khương và chị gái em mãi cũng không phải là cách. Có chuyện gì gặp mặt nói rõ, những gì họ nói có được coi là lý do hay không, anh cứ nghe xong hãy…”.

“Anh bảo em cút, nghe thấy không hả?”

Mùi rượu nồng nặc, phả ra theo từng lời anh hét, có thể cảm thấy ý giận trong giọng nói đang cố kiềm chế kia. Ái Đệ chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ phừng phừng gần ngay trước mắt, gắng gượng nén nỗi lo sợ kỳ lạ bỗng dâng lên trong lòng và sự kích động xuống, khẽ tiếng an ủi chính mình, “Anh Hắc Tử, anh sẽ không đánh phụ nữ đâu, em biết”.

Những sợi gân xanh nổi trên trán Khu Thắng Trung giật giật, anh trừng mắt lườm cô vài giây rồi tức giận ngồi xuống. Nghĩ đến nỗi bực dọc trong lòng chẳng cách nào xả, anh tiện tay với bình rượu trên bàn ném ra xa.

Sau khi tiếng thủy tinh vỡ vụn chói tai biến mất, trái tim Ái Đệ mới bớt thấp thỏm trở về vị trí cũ. Trong phòng yên tĩnh, cô đột nhiên học cách của anh, cầm chén rượu ném mạnh về phía anh vừa ném. Cùng với tiếng vỡ của chiếc chén, Khu Thắng Trung quay đầu nhìn cô, ánh mắt đầy kinh ngạc. Ái Đệ lặng lẽ cầm một chén rượu khác đẩy về phía anh, anh nắm chặt, hít một hơi thật sâu, sau đó lại ném vút đi.

Ông chủ quán bar nghe thấy tiếng động, bèn thò nửa đầu ra rồi nhanh chóng rụt vào. Ái Đệ vờ như không thấy, lấy từ sau quầy bar chén rượu và đĩa ra.

Hai người mỗi người một chén, chẳng mấy chốc, mặt đất đã đầy vụn thủy tinh. Khu Thắng Trang bất giác nghệch người, ánh sáng yếu ớt phát ra từ đống thủy tinh dưới đất khiến anh nhức nhối. Anh ôm mặt, chầm chậm quỳ xuống, sau đó vòng hai tay ôm đầu.

Ái Đệ ngồi xuống bên cạnh, thấp thoáng nghe tiếng có thút thít, không giống như tiếng khóc cô nghe được trong tang lễ của chú Đức lần trước, tiếng khóc bị kìm nén không chỉ đau khổ phẫn nộ và thất vọng, mà còn có cả sự tủi thân lẫn giằng co.

Trước khi ý thức được hành động của mình, cô đã giơ tay ra ôm lấy cổ anh.

“Anh đã coi cậu ta là anh em.”

“Em biết.”

Anh sụt sịt, buồn bã nhắc lại, “Anh thật lòng coi cậu ta là anh em”.

“Em biết.” Chầm chậm vuốt mái tóc ngắn của anh, Ái Đệ không hiểu tại sao mỗi lần thể hiện sự an ủi như thế, trái tim cô lại tràn ngập cảm giác dịu dàng. Tích lũy dần, khiến nó nhiều lên, cô gần như không thể chịu nổi trọng lượng của sự dịu dàng ấy, muốn bật khóc cùng anh.

Buổi sáng, Vu Phi thò mái tóc bù xù của mình ra, xác nhận xung quanh không còn ai nữa mới dám bước chân vào quán. Không gian bừa bộn ngổn ngang, mặt đất vụn thủy tinh phủ đầy, que của thịt xiên nướng, rượu đổ lênh láng trên sàn. Anh ta mở tủ rượu dưới quầy ra, thấy hơn mười bình Bá Vương Túy vẫn được đóng kín ở góc tủ, lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghe thấy tiếng động, Vu Phi đứng dậy, chớp mắt đã thấy nữ quỷ áo đỏ ở góc phòng cũng đứng dậy theo. Tiếng thét của Vu Phi bị nghẹn nơi cổ họng, lùi về sau một bước, chỉ thấy nữ quỷ kia vuốt mái tóc dài hất về phía sau, ánh sáng chiếu lên mặt cô, thì ra là người khách tối qua đến tìm Đội trưởng Khu.

“Chị, chị làm tôi sợ quá.”

Ái Đệ trừng mắt lườm anh ta, kéo thẳng váy, “Tôi cũng suýt bị anh dọa chết khiếp đây”.

“Tối qua hai người ngủ ở đây à?” Vu Phi tiến lại gần trợn mắt nhìn.

"Trời nóng, ngủ một đêm dưới sàn nhà cũng không chết được." Theo ánh mắt Vu Phi, Ái Đệ nhìn về phía mình vừa đứng dậy. Khu Thắng Trung nằm trong góc phòng, nghẹo đầu, dãi rớt chảy hết xuống cằm, hai đùi mở rộng thành hình chữ bát, bàn chân ghếch lên chân bàn, ngủ ngon lành. '"Khốn kiếp, anh thì dễ chịu rồi, cả đêm gối lên người em."

Ái Đệ đá cho anh mấy cái không khách khí, chiếc tất đen thủng một lỗ dưới lòng bàn chân tuột thành một đường đến tận đầu gối. Cô đau lòng mắng một câu, rồi đi tìm giày của mình.

Lúc này mới phát hiện ra cảnh tượng trong quán bar, Ái Đệ không còn nhớ rõ những gì đã xảy ra nữa. Cô chống trán gượng gạo nhìn Vu Phi cười, "Sao lại thế này?", nói xong liền mở túi tìm ví tiền.

"Ông chủ da cá, tìm một người về quét dọn đi, tổn thất thế nào tôi đền cho anh. Không đúng, hết bao nhiêu tính cả vào hóa đơn của anh ấy, anh ấy phải đền."

Thấy cô trịnh trọng nhét lại ví tiền vào túi mình, ngồi xổm xuống sờ túi quần lục ví tiền của Khu Thắng Trung, ngay sau đó Đội trưởng Khu lật người, tiện tay sờ bên kia, đồng thời còn lẩm bẩm mắng là sâu rượu gì gì đó, rất lâu sau Vu Phi mới khép được miệng vào.

"Anh tính xem cần bồi thường bao nhiêu, tôi phải về mở cửa hàng trước đã, người để đây, không chạy được đâu, lát nữa quay lại, tôi sẽ đưa anh ấy về."

"Tôi làm sao dám đòi Đội trưởng Khu bồi thường, bạn bè cả mà." Vu Phi lúc này mới bừng tỉnh, dụi dụi mắt tò mò hỏi: "Chị, tối qua hai bình Bá Vương Túy hai người uống hết rồi à?".

"Ừm, lúc sau còn mở thêm hai chai Vodka của anh nữa" Ái Đệ vừa mở vòi nước rửa mặt vừa chỉ chỉ vào tủ rượu.

Vu Phi chỉ còn biết nghiến răng. Ái Đệ lau mặt, vẩy nước ở tay. Khi bước tới gần, cô chán ghét nhìn đống bèo nhèo nằm trong phòng một cái, hừ lạnh, "Cả đời tôi chỉ mới uống rượu hai lần. Lần trước hình như là khi tôi mười một, mười hai tuổi, lén uống rượu Bí Đảo Lư của bố. Uống xong toát mồ hôi đứng không vững, chẳng có cảm giác gì. Nào giống người này…".

Tiếng thở của Vu Phi càng lớn hơn. Ái Đệ cúi người ngửi quần áo của mình, mặt mày nhăn nhó, "Khó ngửi quá".

Quay về cửa tiệm, Ái Đệ thay đồng phục, sau đó gọi điện cho lão Lương. Cùng đỡ sâu rượu Khu Thắng Trung lên xe, lão Lương định thay Hắc Tử giải thích với Ái Đệ vài câu, nghĩ thế nào lại thôi.

Xử lý xong Khu Thắng Trung, Ái Đệ bận rộn ở quán tới tận chiều. Ngày khai trương quán trà sữa rất đẹp, lúc này lại là tháng hè, nên việc làm ăn phát đạt.

Khi Khu Thắng Trung gọi điện thoại tới, Ái Đệ đang giám sát người ta dỡ hàng, từng thùng, từng thùng nguyên liệu đang được chuyển vào kho.

Khu Thắng Trung thấy cô không tập trung liền hỏi: "Đang bận à?".

Ái Đệ ừ một tiếng.

Anh nói lát nữa gọi lại, nghe thấy Ái Đệ ậm ừ, trước khi cúp máy còn không cam tâm hỏi một câu, "Tối qua… chúng ta không… gì chứ?".

Có thể có gì? Ái Đệ bừng tỉnh, bực bội đáp trả, "Anh Hắc Tử, tối qua anh đi vệ sinh cũng phải vịn tường, có hay không, không biết hay sao?".

Khu Thắng Trung bị dội cho gáo nước lạnh, lúc lâu cũng không thốt nên lời, mãi sau mới nói được: "Vậy anh yên tâm rồi".

Nói là yên tâm mà nghe chẳng thấy vui chút nào, giọng đều đều, không biết đang cố che giấu điều gì trong lòng, Ái Đệ tránh vào góc, khẽ khởi: "Còn khó chịu không? Nếu khỏe rồi, tối nay chúng ta lại tiếp tục".

"… Anh, anh phục em rồi."

Có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nhẫn nại của người ở đầu dây bên kia, Ái Đệ cười thầm.

"Buổi tối anh qua đón em, tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện."

Mấy hôm nay, Khu Thắng Trung tránh mặt tất cả mọi người, sự chủ động của anh lúc này muôn phần hiếm thấy. Ái Đệ bất giác mỉm cười với bức tường trước mặt, "Được, mười rưỡi cửa hàng đóng cửa, anh biết rồi đấy… Này, cái gì anh cũng không biết, anh có còn là đại cổ đông nữa không đấy?".

Buổi tối lúc lên xe, Ái Đệ đã giải thích thế này, "Thật sự xin lỗi, không ngờ tối nay bên rạp lại chiếu phim, sau khi hết phim, khách vào quán đông quá, em định đi mấy lần mà không được".

Mười giờ ba mươi phút đợi gần một tiếng nữa, nếu là người khác, Hắc Tử chắc đã nổi điên rồi, lúc này sắc mặt anh chỉ khó coi đôi chút, "Kiếm ít đi một chút không được sao? Đầu vùi vào đống tiền rồi à?".

"Nói cứ như em yêu tiền hơn tính mạng ấy. Đừng quên quán đó anh cũng có phần, em bán mạng đâu phải chỉ vì mình em!" Ái Đệ mệt muốn chết, tối hôm trước không được ngủ tử tế, bị anh chọc tức, lập tức nổi cáu, "Đã nói anh đừng đợi nữa mà, là anh nói không có việc gì làm thì đợi, sao còn trách em?".

78. Ngoại Truyện 2 (phần 2)

Hắc Tử nhướng mày, "Lại là lỗi của anh à? Ở đây làm cột điện, anh tự thấy mình chẳng vui vẻ gì, là vì ai chứ?".

"Thôi, không tranh luận với anh nữa. Em mệt lắm, về nhà ngủ đây."

Hắc Tử nghệch mặt. "Đại tiểu thư, anh đợi em hai tiếng đồng hồ… hai mươi tám phút, kết quả là em nói ai về nhà nấy à?"

Ái Đệ như bị dính xuống ghế phụ, lười biếng ngước mắt nhìn anh, "Em không còn sức để cãi nhau nữa, vậy anh nói em phải thế nào?".

Ánh đèn hiu hắt, lớp phấn trang điểm cũng không thể che giấu vẻ tiều tụy trên mặt cô. Trái tim Hắc Tử vừa lặng đi, lại như bị bóp nghẹt, đến hít thở cũng thấy khó khăn.

Ái Đệ bị anh nhìn tới lúng túng, chau mày hỏi: "Anh định thế nào? Để khi khác hay là làm sao?".

Hắc Tử lẳng lặng vo tròn hai tờ vé xem phim trong tay, "Đưa em đến một nơi, cho em nghỉ ngơi".

Hai người đột nhiên đến vào nửa đêm, Thuận Tử không kịp quay lại, đành dặn dò nhân viên ở sauna tiếp đón họ chu đáo.

Hắc Tử nói với Ái Đệ, "Tắm xong ra sảnh, anh đợi em ngoài đó".

Ái Đệ vừa vâng một tiếng, anh đã biến mất phía sau cánh cửa dành cho khách nam. Cô đi theo chủ nhiệm của bộ phận phục vụ khách nữ quay người vào một cánh cửa khác.

Được nhân viên phục vụ tắm rửa cho, thay quần áo ở đây, Ái Đệ được dẫn ra đại sảnh, từ xa đã thấy không ít người mặc áo ngắn quần ngắn một màu giống mình đang chào hỏi Hắc Tử.

Uy danh của tên Vu béo biến mất ở Vấn Sơn, bóng râm của cây đại thụ Nhiếp Nhị cũng đã bị nhổ bật rễ, chú Đức dù nói đã thành than và chôn ở Dương Cổ Lĩnh, nhưng không ít đồ đệ của ông đã trở thành nhân vật tiếng tăm một vùng, càng không cần phải nhắc đến mấy đồ đệ do đích thân ông dạy dỗ và đứa cháu trai ruột của ông. Người thông minh đều hiểu, ít nhất trong mười năm nữa, Vấn Sơn vẫn là thiên hạ của Khu Đức.

Hắc Tử bình thường rất thích náo nhiệt, nhưng lúc này lại tỏ ra thiếu kiên nhẫn, hờ hững đáp lại vài ba câu, sau đó quay đầu để tìm. Thấy Ái Đệ, anh mỉm cười vẫy tay, hoàn toàn quên mất việc hai người đã to tiếng trên đường tới đây.

"Đói rồi phải không, đồ ăn đêm ở đây khá ngon."

Hắc Tử trước đó đã giúp cô chọn những món mà cô thích. Ái Đệ tắm xong cũng có chút tinh thần hơn, tò mò nhìn ngó xung quanh. Anh cười hi hi đẩy một cốc sữa cho cô, lại gọi chủ nhiệm đến, nói cần một phòng lớn, hai người massage.

Ánh mắt Ái Đệ quay sang nhìn anh, "Tâm trạng khá hơn rồi?".

"Khá hay không chẳng phải đều vậy cả? Anh đã hết phép, mai phải đi làm." Thấy Ái Đệ mở miệng định nói gì, Hắc Tử vội ngăn lại, "Đừng nhắc đến người khác, nếu không, tâm trạng tốt đẹp này lại bị hủy hoại".

"Không nhắc đến người khác, nhắc chị gái em không được sao? Mấy hôm nữa chị gái em đi rồi, trước khi đi muốn gặp anh."

Chẳng ai muốn nhìn hai anh em họ trở mặt thành thù, Ái Đệ hiểu là thuyết khách ở giữa hòa giải, trách nhiệm của mình rất lớn. Lúc này không khí đã rất thoải mái, Hắc Tử nửa ngồi nửa nằm thư giãn, nụ cười đáng yêu, cô bất giác dịu giọng cầu khẩn, "Chỉ mất chút thời gian của anh thôi, nói chuyện một lát, được không?".

Ánh mắt cầu khẩn ấy, giọng điệu dịu dàng ấy, cả sự nũng nịu ấy khiến trái tim anh mềm đi, mãi sau mới định thần lại được, "Nói sau đi".

Vào phòng đã đặt, hai người con gái ở cửa liền cúi người chào họ. Khi hai người ấy ngẩng đầu lên, thấy một người thì mặt thanh tú, người kia cười tươi dịu dàng, Ái Đệ sững lại. Quay sang nhìn Hắc Tử, thấy anh đang thoải mái gật đầu qua loa rồi gật đầu cởi chiếc quần cộc ra, cô liền trợn tròn mắt.

"Nằm xuống, còn đứng đó làm gì?" Hắc Tử hơi nhấc người dậy khỏi giường massage, "Không phải nói toàn thân đau nhức sao? Massage một lúc là huyết mạch lưu thông ngay".

Ái Đệ lần đầu đến đây, nên không hiểu quy tắc. Khi chiếc khăn bông phủ lên lưng cô, một bàn tay mềm mại nhưng dùng lực ấn vào vai, cô thoải mái thở hắt ra một tiếng.

"Làm em đau à?" Hắc Tử ngẩng đầu, mày chau lại, "Chú ý lực massage".

Câu sau đương nhiên là nói với nhân viên phục vụ, Ái Đệ không nhìn thấy phía sau, cũng chẳng biết vẻ mặt của cô gái ấy có ấm ức hay không, nhưng không kìm được nói, "Anh cáu gì, cô ấy massage rất thoải mái".

Lần này thì đến lượt Hắc Tử ấm ức vô cùng. Anh đã bị Ái Đệ mắng mấy lần, nói anh hung dữ. Trời đất làm chứng, làm nghe của anh, không hung dữ thì sao bảo được người khác.

Hắc Tử đang tự nhắc nhở mình sau này nói chuyện với Ái Đệ phải hạ bớt giọng xuống, bỗng nghe từ giường massage bên cạnh, Ái Đệ hỏi: "Làm đàn ông thật quá hạnh phúc. Anh thường xuyên đến những nơi thế này?".

Ý thức được câu hỏi kia có khả năng là một cái bẫy, Hắc Tử trả lời ngắn gọn, "Cũng bình thường, mệt lắm mới đến một lần".

Ái Đệ nằm sấp, hai tay thõng xuống nhìn về phía anh, "Vậy anh Khương cũng thường đến?".

"Cậu ta cũng thỉnh thoảng. Đàn ông mà, việc tiếp khách là không tránh khỏi, em không thích đến nhưng khách hàng muốn đến, em không thể từ chối."

Ái Đệ mỉm cười, "Anh Hắc Tử, anh vẫn rất bảo vệ anh Khương, sợ em về kể cho chị gái nghe phải không?".

"Anh chỉ nói thật thôi."

Ái Đệ cười càng tươi hơn, "Biết ngay mà, miệng thì cứng lắm, nhưng khi cùng trên một chiến tuyến, vẫn chăm sóc cho người anh em trước".

Hồi lâu không thấy Hắc Tử lên tiếng, Ái Đệ nhớ tới lời chị hôm trước, bèn thở dài một tiếng, nói: "Trước khi chị em đi, có lẽ họ sẽ quyết định ngày, đợi mùa xuân là kết hôn".

Hắc Tử ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Ái Đệ, liền lảng tránh, thò tay sờ hộp thuốc châm một điếu.

Huynh đệ bao năm, những lời thảo luận về đám cưới của hai người vẫn còn văng vẳng bên tai, bây giờ…

"Vì vậy chị em mới vội vàng dàn hòa? Sợ anh nghĩ không thông, sẽ tìm cậu ta thu hồi vốn về?" Anh hừ lạnh một tiếng.

Trước khi chết, Khu Đức đã kịp thời sửa đổi di chúc. Bất động sản ở Vấn Sơn và Nguyên Châu cùng các cơ sở làm ăn kinh doanh chia ba phần, ngoài vợ con, một phần cho Hắc Tử. Công ty vận tải phân nhỏ cổ phần ra cho vài đồ đệ mỗi người một ít, phần còn lại thuộc về Tiểu Bảo, do Hắc Tử và Quang Diệu tạm thời phụ trách tới khi Tiểu Bảo trưởng thành.

Chính bởi tên của Khương Thượng Nghiêu đột nhiên biến mất trong bản di chúc đã thay đổi này, nên Hắc Tử mới nghi ngờ cái chết của chú Đức. Dù không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào, anh vẫn kiên định tin rằng cái chết của chú Đức có liên quan tới Khương Thượng Nghiêu.

Về lý trí, anh hiểu Khương Thượng Nghiêu không bao giờ giết người vì tiền. Sự thực cũng cho thấy khi đó, Khương Thượng Nghiêu và anh cùng biết rõ việc chú Đức mời luật sư, nhưng Hắc Tử cố chấp không muốn tìm bất kỳ lý do nào bào chữa cho thủ phạm trong lòng mình, dù họ đã từng thân như chân tay.

"Thu vốn?" Ái Đệ suy nghĩ, đột nhiên bừng tỉnh, "Là muốn nói tới số tiền cho anh Khương mượn trước đó? Chị em có nhắc đến, anh Khương nói trước kia anh cho anh ấy vay để luân chuyển, sau khi đầu tư vào nhà máy gang thép sẽ căn cứ vào hợp đồng trả anh cả gốc lẫn lãi, hoặc tính ra cổ phần trả cho Tiểu Bảo, em trai anh cũng được. Anh nghĩ nhiều quá rồi".

Thời gian này đúng là anh đã nghĩ quá nhiều. Anh nhớ tới những niềm vui nỗi buồn khi chú dạy anh võ, dạy anh làm người, nhớ niềm vui khi hai huynh đệ đi câu cá bên bờ sông mỗi kỳ nghỉ hè, thời gian vui vẻ đó gần như ở ngay trước mắt, nhưng lại không sao chạm tới được.

Nhưng Hắc Tử cũng nghĩ quá ít, có một vài việc bị anh liệt vào vùng cấm suy nghĩ, anh căn bản không dám chạm vào đó.

"Anh không muốn gặp chị em, sợ bị chị em thuyết phục chứ gì?"

Nghe câu đó của Ái Đệ, Hắc Tử nặng nề dập tắt điếu thuốc trong tay, vùi mặt xuống giường massage.

"Thực ra, anh Hắc Tử, anh luôn tránh không gặp, vì sợ chân tướng sự việc khiến anh khó lòng chấp nhận phải không? Dù sao, đấy cũng là người anh thương yêu nhất, tôn trọng nhất."

Hai ngày sau, khi nghe Khánh Đệ nói như thế, lòng Hắc Tử cảm thấy đau xót, nắm chặt bức thư tuyệt mệnh của Nhạn Lam trong tay, lẳng lặng không lên tiếng.

"Lá thư này, anh ấy luôn không dám đọc. Em hiểu vì sao, anh ấy sợ phải đối mặt với tất cả một lần nữa. Đối với anh ấy mà nói, quá khứ kia thể hiện cho sự bất lực, yếu hèn. Cho đến vài hôm trước… sau đó anh ấy tự giam mình trong phòng một đêm."

Nhớ đến sáng sớm ngày hôm đó, Khánh Đệ đẩy cửa bước vào, chăm chú quan sát khuôn mặt chán nản của Khương Thượng Nghiêu hồi lâu, rồi chầm chậm bước tới, dựa vào bàn, ôm chặt đầu anh, chỉ trong chốc lát nước mắt đã thấm ướt áo cô. Có thể cảm nhận được sự tự trách bản thân và nỗi bi thương của anh suốt đêm qua, cô khẽ thở dài.

Hắc Tử đặt lá thư của Nhạn Lam lại bàn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót.

"Anh ấy" ở đây chỉ ai, hai người đều biết. Còn tại sao sau bao nhiêu năm lẩn tránh, cuối cùng "anh ấy" lại có đủ dũng khí để mở lá thư này ra, thì đương nhiên thù lớn phải báo. Nụ cười của Hắc Tử vừa chua xót vừa bất lực.

"Đối với anh, chú Đức là chỗ dựa tinh thần, là kim chỉ nam dẫn dắt anh. Đối với Nhạn Lam, anh Khương không phải thế sao?" Khánh Đệ nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, "Em đã tự hỏi bản thân rất nhiều lần, nếu em cũng rơi vào tình cảnh ấy, em nên làm thế nào? Người thân, người yêu, từng người, từng người biến mất khỏi thế gian, sống mà không có tình yêu thương thật sự là điều đáng sợ. Cô ấy là cô gái tốt, số mệnh thật chẳng công bằng. Nhưng đáng sợ hơn cả, là số mệnh bị người ta thao túng, đùa cợt".

Khánh Đệ quay đầu lại, ánh mắt vô cùng kiên định, "Vì vậy, người gây ra tất cả những việc này, em cho rằng kết cục cuối cùng mà ông nhận được dù thế nào cũng không quá đáng".

"Nhưng đây là chú ruột anh!" Hắc Tử đột nhiên khom người, chỉ thẳng vào mũi mình, vẻ mặt co rút, giọng trầm và phẫn nộ. "Anh và cậu ta quen nhau từ năm mười tuổi cho tới nay là hai mươi năm rồi! Trong hai mươi năm ấy, không bàn tới tình cảm giữa bọn anh, mà chú Đức đối với cậu ta cũng không bạc! Khi cậu ta ở trại tạm giam thì chăm lo, vào Dã Gia Sơn thì tìm cách móc nối quan hệ, vừa ra liền giơ tay giúp đỡ. Em có biết bao người thầm ghen tỵ nóng mắt không? Không phải do chú anh toàn tâm toàn sức nâng đỡ, cậu ta có ngày hôm nay không? Nếu nói chú anh nợ cậu ta, thì những việc đó cũng đủ để trả hết nợ rồi! Nếu cậu ta không cam tâm, tại sao không bàn với anh? Tại sao không chịu đợi thêm? Chú anh cũng chỉ sống được nửa năm nữa thôi…"

Nói tới cuối cùng, giọng Hắc Tử nghẹn ngào, đôi mắt chăm chú vẫn dán vào Khánh Đệ, từ từ hỏi: "Cậu ta mong chú anh chết đến thế sao?".

"Anh Hắc Tử, anh hãy nói một câu công bằng, chú Đức chỉ mắc nợ một người thôi sao?"

Hơi thở nặng nề dần bình tĩnh lại, Hắc Tử chầm chậm ngồi về chỗ, ngửa người ra ghế sô pha, nói: "Anh tưởng em tới khuyên anh"

"Em lại tưởng anh là người hiểu lý lẽ, biết phân biệt phải trái." Thấy Hắc Tử rời ánh mắt đi, Khánh Đệ mím chặt môi, không chắc chắn với thái độ cứng rắn của mình. "Anh Hắc Tử, em hỏi anh, đối mặt với lựa chọn như thế, tình thân và lương tri, anh chọn thế nào?"

Khánh Đệ nhìn chăm chăm vào Hắc Tử, biểu hiện của anh từ phẫn nộ chuyển sang giằng co, sau đó đáy mắt xuất hiện vẻ đau buồn, rồi cúi đầu xuống.

Trầm mặc rất lâu, cuối cùng Hắc Tử ngước mắt lên hỏi: "Cậu ta ở đâu?".

Khánh Đệ do dự mấy giây, "Trên lầu, phòng thể hình".

Hắc Tử đứng dậy, vội vàng bước lên cầu thang.

Khách sạn do vợ lão Lương mở nằm đối diện với Cục Công an, phòng tập thể hình trên tầng ba là cơ sở cứng cần có. Lúc này đang là trước giờ cơm tối, Hắc Tử ra khỏi thang máy, khách không còn nhiều nữa.

Hắc Tử đi ngang qua một máy tập tiến vào trong, liếc mắt thấy giường tập tạ ở góc phòng, bước chân anh nhanh hơn.

Lưu Đại Lỗi là người nhanh nhẹn, sau khi biết chị dâu đang nói chuyện với người này ở dưới lầu, ánh mắt luôn cảnh giác liếc ra ngoài cửa. Lúc này cậu ta vội vàng chạy ra trước, mặt cười gật đầu chào Hắc Tử.

Khương Thượng Nghiêu từ từ đặt tạ xuống, lật người nhảy khỏi giường. Hắc Tử mặt mày căng thẳng, đẩy bàn tay đưa ra mời thuốc của Nhị Hóa một cái.

Khương Thượng Nghiêu hiểu ngay, biết rằng những lời thuyết phục của Khánh Đệ không hiệu quả, bèn đón lấy chiếc khăn bông thuộc hạ đưa cho, lau mặt, rồi nói: "Hắc Tử…".

Nào ngờ Hắc Tử nhanh như một mũi tên khom người lao tới, nắm đấm sắt cũng bay theo, chặn đứng câu nói phía sau của anh.

Sau khi Khu Đức mất, Nghiêm Quan không yên tâm về sự an toàn của lão đại, tự ý điều năm huynh đệ từ khu mỏ về bảo vệ cho Khương Thượng Nghiêu. Mấy người này không biết Hắc Tử, bất chợt thấy lão đại gặp nguy, lập tức vây đến, cả Lưu Đại Lỗi cũng ném điếu thuốc trên tay đi, bước lên phía trước.

Đây là địa bàn của Cục Công an, người quen của Hắc Tử không ít. Chưa bàn tới việc đánh nhau thì bên nào thiệt, mà Khương Thượng Nghiêu thật sự không muốn mâu thuẫn giữa hai người ngày càng lớn thêm, thậm chí còn bị người có ý đồ lợi dụng.

Suy nghĩ như thế anh vội giơ tay ngăn thuộc hạ lại, rồi lập tức cuốn chặt khăn bông vào tay thủ thế. Nắm đấm của Hắc Tử nhanh như gió, anh hứng trọn cú đấm đó, chỉ nghe Hắc Tử căm hận nói: "Cú đấm này là vì cái mạng trong trại tạm giam".

Lời vừa dứt, Hắc Tử huých một khuỷu tay, nhân lúc Khương Thượng Nghiêu nghiêng người né, anh lại thúc gối lên, sau đó một đấm lao thẳng vào bụng dưới bạn, "Cái này là vì tám trăm vạn mà chú tôi đã dùng để bao khu mỏ thôn Nam cho cậu".

Khương Thượng Nghiêu cố nhịn đau, sau khi đứng vững thuận tay lau máu ở mép, "Nữa đi".

Hắc Tử đứng trước mặt anh, chăm chú nhìn người anh em đã quen từ hồi còn mặc tã, răng nghiến chặt, ngay sau đó lại tung một chưởng tới.

Cú đấm này hiểm hóc, gần như tích tụ tất cả mọi phẫn nộ và bi thương trong lòng, dù Khương Thượng Nghiêu đứng khá vững, nhưng cũng phải loạng choạng lùi về sau nửa bước. Cú đấm khiến xương gò má của anh phát đau, song anh hiểu, Hắc Tử trong lúc giận dữ vẫn xuống tay nể tình, nắm đấm vẫn cách huyệt thái dương ba phân.

"Đây là vì cậu đã làm bộ làm tịch lừa chú tôi mấy năm nay." Hắc Tử giọng trầm nặng, nói xong lại cười, "Cũng lừa tôi nữa".

Khương Thượng Nghiêu đáp lại bằng nụ cười chế giễu, ngay sau đó với tốc độ của sấm sét, cũng giống như Hắc Tử, một đấm trúng má phải bạn mình.

Tay Khương Thượng Nghiêu quấn khăn bông, nên cú đấm này còn nặng hơn của Hắc Tử. Hắc Tử lại không đề phòng, nên giật lùi liền mấy bước, rồi ngã ngồi xuống đất, vẻ mặt tức giận phừng phừng.

"Cái này vì một tiếng gọi 'anh' của Nhạn Lam dành cho cậu." Khương Thượng Nghiêu nói ra cái tên mà lòng đau đớn vô cùng. Sớm đã biết có ngày huynh đệ trở mặt nhau, nhưng khi thực sự phải đối diện với chuyện này, vẫn khiến người ta đau buồn vô hạn.

Khương Thượng Nghiêu bước lên một bước, giơ tay định kéo người anh em dậy. Hắc Tử lại tưởng anh có mục đích khác, lập tức bật người đứng lên, thuận thế kéo Khương Thượng Nghiêu bổ nhào xuống đất, hai người lập tức quấn lấy nhau.

Từ lúc đánh đối kháng cho tới khi ôm nhau vật, những người có mặt ở hiện trường đều nghệch cả ra. Thuộc hạ của Khương Thượng Nghiêu định chơi gian, nhưng hai người họ ôm nhau lăn qua lăn lại, thực sự cũng sợ đánh nhầm lão đại. Những người khác vây quanh xem trò đều không sợ, thấy hai người ngang sức ngang tài, thỉnh thoảng lại đồng thanh khen "Hay".

Nhưng dù có lớn tiếng khen tới đâu cũng không thể át được tiếng cãi vã của hai người kia. Một lúc Khương Thượng Nghiêu nói, "Đây là vì một tiếng gọi 'anh' của Cảnh Trình dành cho cậu", rồi đấm trúng ngực Hắc Tử, ngay sau đó Hắc Tử hằm hè, "Đây là vì chú tôi đã đưa cậu đi móc nối quan hệ", rồi thúc đầu gối vào háng Khương Thượng Nghiêu.

"Mẹ kiếp, cậu đá vào đâu không đá, tôi sắp kết hôn rồi."

"Cậu giỏi, mẹ kiếp! Cú đấm vừa rồi của cậu chẳng phải cũng rất mạnh sao?"

79. Ngoại Truyện 3 (phần 1)

Ngoại truyện 3: Hắc Tử: Nhường nhịn phụ nữ mới là hảo hán

Vừa ăn cơm tối xong, Ái Đệ gặp ngay Hắc Tử đến cầu sự trợ giúp của mình đang đứng ở cửa quán.

Nửa khuôn mặt Đội trưởng Khu Thắng Trung béo lên lạ thường, mắt thâm tím, môi rách vài đường, vết máu vẫn còn dưới cằm.

Ái Đệ sợ hãi giật lùi mấy bước, nhanh chóng liếc mắt nhìn sau lưng anh.

"Nhìn gì mà nhìn? Giúp anh dán urgo."

"Em sợ anh đi bắt trộm nhưng lại bị trộm bắt."

“Anh nói thế không?” Hắc Tử trề miệng, giật giật, “Mau đi tìm mấy miếng urgo cầm máu, anh rể em ra tay cũng gớm lắm”.

“Anh…” Ái Đệ vội khép miệng, sau khi đưa anh vào căn phòng nhỏ mới hỏi: “Anh Khương làm anh ra thế này?”.

Thế này thật mất mặt quá. Hắc Tử trợn tròn mắt, “Cậu ta cũng chẳng khá hơn, có lẽ bây giờ chị em cũng đang xoa thuốc cho cậu ta”.

Ái Đệ lóng ngóng vội vàng tìm thuốc bôi Vân Nam ra đưa cho anh, Hắc Tử nghi ngờ hỏi: “Anh tự làm à?”. Vừa rồi lão Lương vội vàng chạy về khách sạn can ngăn đã nói thế nào nhỉ?

Ái Đệ sững người, sau đó mở nắp hộp cao, nói: “Thôi, anh vụng về, để em”.

Nhà kho nhỏ này là văn phòng của Ái Đệ kiêm chỗ nghỉ ngơi cho nhân viên, bên cạnh đống hàng là một chiếc bàn, hai chiếc ghế, gần như không có chỗ để nhúc nhích. Hai người ngồi sát vào nhau, Hắc Tử thoáng ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô. Lòng anh vui sướng, định tuần sau khi họp sẽ biểu dương công việc gần đây của lão Lương.

“Anh đến tìm anh Khương để đánh nhau?” Ái Đệ biết hôm nay Hắc Tử đã đồng ý tới gặp Khánh Đệ, vì vậy mới hỏi như thế.

“Nói lý không được, đương nhiên đành phải giải quyết bằng nắm đấm. Đơn giản, hiệu quả.” Hắc Tử nghiến răng, “Xuống dưới một chút”.

Ái Đệ trừng mắt nhìn anh, “Có hiệu quả gì? Cùng lắm là hả giận”.

“Hả giận cũng tốt, anh đã nín nhịn hơn hai mươi ngày rồi. Này, nhẹ tay thôi, em đang báo thù cho chị gái đấy à?”

“Em đã nói với chị em rồi, người thô lỗ tốt nhất vẫn nên dùng cách thô lỗ để giải quyết, nói lý với anh làm gì? Anh Khương dùng nắm đấm đánh cho anh phục là đúng rồi.”

“Thẩm Ái Đệ, em về phe ai? Cái gì mà không thể nói lý với anh?”

“Vậy để em nói lý lẽ với anh. Con người mà, quan hệ dù tốt đến đâu cũng nên giữ khoảng cách nhất định. Giống như em, cho dù em đã lấy Hướng Lôi, nhưng tình cảm dành cho anh ta cũng không thể sâu đậm bằng dành cho mẹ, cho chị gái. Như anh, trong lòng anh, Nhạn Lam là một cô gái tốt, nhưng chú anh vẫn là ruột thịt. Còn trong lòng anh Khương, Nhạn Lam và Cảnh Trình là số một, chính là người thân của anh ấy. Đấy chẳng phải chuyện đơn giản hay sao? Anh không hiểu vì sao anh Khương lại vứt bỏ tình cảm mấy chục năm, chỉ bởi anh dùng tiêu chuẩn của mình để đánh giá người khác.”

“Chị em cũng nói với em rồi? Chuyện nhà họ Diêu?”

Ái Đệ dừng tay, lặng lẽ gật đầu, rất lâu sau mới nói: “Năm đó, Nhạn Lam gầy vô cùng. Buổi tối trước hôm chị ấy đi, thực ra bọn em đã gặp mặt… Khi ấy em đã nghĩ, chị ta giống như người mất hồn vậy”.

Trong phòng kín chỉ nghe thấy hơi thở nặng nề của Hắc Tử, đột nhiên anh mở miệng giải thích, “Chú anh… Chuyện này thật ra là…”.

“Người đã không còn nữa” Ái Đệ tiếp tục bôi thuốc cho anh, “Đừng nhắc đến họ”.

“Ái Đệ…”

“Dạ?”

“Có phải em cho rằng trong chuyện này, anh không phân biệt phải trái, không hiểu đạo lý?”

“Em? Không biết nữa. Có điều nếu là em, em cũng sẽ suy nghĩ như anh thôi.”

“… Bóp thêm đi, tan máu tụ.”

“Tay đau không phải là anh!”

“… Ái Đệ, em có muốn kết hôn không?”

Đang vặn nắp hộp cao, Ái Đệ nghe vậy vội đứng bật dậy. Bị cô đứng nhìn, Hắc Tử nuốt nước miếng, "Anh nói thật, anh muốn kết hôn rồi".

"Thế thì liên quan gì đến em?"

"Không phải, ý anh là, anh muốn kết hôn với em."

"Em không muốn."

Hắc Tử cứng họng, "Tại sao?".

"Không muốn là không muốn, có gì mà tại sao? Bởi anh cao quá, lại làm cảnh sát, còn thích uống rượu, nói năng thô lỗ… Tóm lại, chẳng có điểm nào khiến người ta thích."

Hắc Tử vẻ mặt như bị đả kích, ngoài uống rượu và thô lỗ ra, anh vẫn luôn cho rằng những thứ khác đều là ưu điểm trong mắt phụ nữ.

"Uống rượu anh có thể cai… giảm bớt đi. Nói năng thô lỗ là thói quen, sau này anh sẽ sửa. Em xem anh còn là nhân viên công vụ, sau này thu nhập ổn định, không để em đói đâu. Còn về cao, cao không tốt sao? Em thích kẻ lùn tịt như Hướng Lôi à?"

Ái Đệ cụp mắt, thu dọn đồ đạc, lúc sau mới đáp: "Quả thực em sợ rồi".

Nếu lúc này Hướng Lôi ở trước mặt, thì điều Hắc Tử muốn làm nhất chính là bóp chết cậu ta.

"Trước kia em buồn phiền vì chuyện nhà cửa, nếu lấy anh ít ra em cũng chẳng phải đánh nhau vì chuyện ấy nữa, anh nhiều nhà lắm. Anh sẽ báo cáo gia cảnh nhà anh với em." Hắc Tử ho một tiếng, ngồi thẳng người lên, tiếp tục nói: "Bố mẹ anh là công nhân viên chức làm ngành đường sắt, vì vậy ở khu tập thể đường sắt có một căn hộ, ở đơn vị, anh có một căn hai phòng ngủ một phòng khách, cái này chắc em biết. Chú anh để lại cho anh sáu căn hộ và ba cơ sở kinh doanh, cơ sở kinh doanh còn có bốn căn đều ở Nguyên Châu, còn lại ở Vấn Sơn. Giờ đang nhờ môi giới tìm người thuê giúp, hằng tháng thu nhập không ít. Em xem, chẳng phải đều cần sang tên hay sao? Nếu em đồng ý, sẽ sang tên em hết".

Ái Đệ nghệch mặt, giống như miếng bánh từ đâu bay tới rơi trúng đầu cô, trong lòng hoảng loạn tính toán, bỗng một con số khiến người ta kinh sợ hiển hiện trước mắt.

"Sang tên cho em? Anh ngốc à? Não anh bị ngập nước phải không? Anh tính đi, đó là một món tiền lớn biết bao, thế mà lại tiện ném cho người khác? Có kẻ coi tiền không ra gì như anh sao?" Cô hận sắt không thành thép, mỗi câu nói lại đá cho anh một cái

"Sang tên cho em có gì mà không yên tâm? Con người em dù xấu tính độc mồm, lại tham tiền một chút, nhưng tâm địa vẫn chưa xấu hẳn. Người đối tốt với em, em có thể móc gan móc tim ra đối tốt với người ta." Hắc Tử suy nghĩ, rồi quyết định bỏ về sau "Người đối xử tệ với em thì là kẻ thù chết chắc", nói tiếp: "Anh vẫn luôn tốt với em mà".

Ái Đệ quả nhiên rất cảm động, "Chị em chưa khen em bao giờ".

Hắc Tử cười tự đắc, "Đương nhiên, dù sao chúng ta cũng quen nhau vài năm rồi. Ái Đệ, coi như duyên phận, chúng ta kết hôn nhé?".

Ái Đệ suy nghĩ, cảm thấy mình như sắp vỡ ra đến nơi, đầu óc vang lên những tiếng hét chói tai "Anh ấy có tám căn nhà, ba cơ sở kinh doanh", cùng lúc lại xuất hiện giọng lạnh lùng cảnh cáo "Không được đồng ý dễ dàng, dễ dàng quá người ta coi thường".

Cô nghe thấy mình nói: "Em đã đến bệnh viện kiểm tra rồi. Em không sao. Chính là vấn đề đó… sinh nở ấy, còn anh?".

"Anh cũng không sao!" Hắc Tử đỏ mặt, nhất thời hai con mắt tím bầm ươn ướt. "Chắc là không có vấn đề gì."

"Nhưng anh đã hơn ba mươi tuổi rồi, em nhớ anh còn lớn hơn anh Khương nửa tuổi, đúng không?"

"Chỉ hơn có bốn tháng, không phải nửa tuổi."

“Thế cũng là nhiều tuổi, nhiều tuổi như thế…” Ái Đệ dù đã từng kết hôn, nhưng cũng có những điều không tiện hỏi ra.

“Trước kia không phải anh chưa từng…” Hắc Tử ngượng ngùng, không nói tiếp nữa, “Chuyện trước kia không nhắc nữa, sau này nếu anh còn gây sự, em ôm tài sản rồi ly hôn với anh là được”.

“Nhưng chuyện này đột ngột quá.” Ái Đệ lẩm bẩm. Với trực giác của người con gái, cô sớm đã phát hiện ra tình cảm của anh, nếu không ngày trước khi mẹ Hướng Lôi nghe phong phanh rồi nói năng linh tinh, cô cũng đâu đến nỗi gặp Hắc Tử liền tìm cách tránh mặt. “Và cũng nhanh quá.”

“Không nhanh. Chị em chẳng phải sắp kết hôn rồi sao? Chúng ta hãy làm trước. Như thế sau này cậu ta sẽ phải đến cầu thân với chúng ta.”

Ngớ ngẩn! Thì ra là đấu nhau!

Ái Đệ trừng mắt, tức giận đuổi người: “Đại đội trưởng Khu, thuốc xoa xong rồi, anh có thể đi được rồi đấy!”.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Ái Đệ đã mang theo đôi mắt gấu trúc ra đường Đại Hưng mở cửa quán.

Cả đêm không ngủ, những con số không tính toán rõ được kia cứ nhảy nhót trong đầu, khiến cô ảo não và chán nản.

Buổi trưa Ái Đệ nhận được một tin nhắn rất dài, viết thế này: “Phật nói một lần nhìn lại của năm trăm năm kiếp trước mới đổi được lần đi Iướt qua nhau kiếp này, còn duyên phận của chúng ta, anh tin đã đợi đủ nghìn năm rồi! Khó mà quên được ngày mùa đông lạnh giá đó, đôi mắt xinh đẹp yêu kiều của em khiến anh hiểu thế nào gọi là tiếng sét ái tình. Ai nói tình yêu không cần vĩnh cửu, ngày nào anh cũng chờ mong… chờ em nhập hộ khẩu vào nhà anh”.

Hắc Tử, người gửi tin nhắn trên đang đứng ngồi không yên, mắt nhìn chằm chằm di động, miệng hỏi: “Lão Lương, làm thế được không?”.

“Đương nhiên được, con gái thích ngọt ngào, nhớ năm đó tôi…”

“Sao vẫn chưa trả lời?”

“Vội gì chứ? Tôi đã bỏ bao công sức mới tìm được những lời đó trên mạng cho cậu, lại phải suy nghĩ khổ sở mới ra lời tỏ tình ấy, Ái Đệ nhận được chắc chắn lòng vui như hoa nở, đọc năm ba lần, sau đó…”

“Có rồi.” Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, tay Hắc Tũ run run, lòng thầm nghĩ Ái Đệ trả lời tin nhắn của mình thật sao? Mà còn hết tin này tới tin khác?

Hắc Tử hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí mở ra xem.

Tin nhắn thứ nhất: “Đội trưởng Khu? Muốn làm hộ khẩu à?”.

Tin nhắn thứ hai: “Lão đại, anh yêu tôi nhưng tôi không yêu anh”.

Tin nhắn thứ ba: “Mẹ kiếp!”.

Tin nhắn thứ tư: “Nổi hết da gà!”, còn kèm theo một icon nhảy nhót.

Tin nhắn thứ năm: “Ôi, ôi, người yêu, lâu lắm không đến Quốc Hội Sơn, nhớ em rồi phải không? Tối nay đợi anh đấy! Tốt nhất nên mang theo vài người bạn, gần đây có mấy em gái ngon lắm”.

Hắc Tử quay ngoắt sang lão Lương: “Tôi gửi cho cả nhóm rồi. Chết tiệt! Tôi không cẩn thận gửi cho cả nhóm rồi”.

Lão Lương cứng lưỡi, đang định nói gì đó thì di động trong tay Hắc Tử tiếp tục rung lên, “Lại có nữa”.

“Mất mặt quá.” Hắc Tử lau mặt, lấy hết can đảm đọc tin nhắn: “Chưa tới mức em rụng cả răng rồi. Đang bận ở quán, không lằng nhằng với anh nữa, tối rảnh thì nói tiếp”.

Hắc Tử đột nhiên lòng như nở hoa, nhìn kỹ màn hình, đúng là hai từ “Ái Đệ”.

Hôn lễ của Hắc Tử và Ái Đệ định vào ngày mười một. Ái Đệ kiên quyết chọn căn hộ nhỏ mà Cục Công an phân cho anh làm căn hộ uyên ương của hai người, mặc cho Hắc Tử phản đối.

Cô nói với Hắc Tử, "Nhỏ thì nhỏ thật, nhưng đủ dùng là được. Quan trọng là anh đi làm chỉ mất năm phút, không cần đi xe, tiết kiệm tiền xăng. Những căn nhà khác tiếp tục cho thuê tốt biết bao, tiền thuê nhà để hiếu kính bố mẹ. Chúng ta còn trẻ, khổ một chút chẳng phải cũng nên sao?".

Hắc Tử nghe vậy thì nhướng mày, cảm thấy mình đúng là nhặt được ngọc quý, người vợ thấu tình đạt lý như thế có thắp đèn lên cũng khó tìm. Bình thường Ái Đệ cáu giận thì anh cũng thôi, chỉ cần việc lớn không hàm hồ, thỉnh thoảng trái tính trái nết tình cảm thêm mặn nồng? Việc bố mẹ anh phản đối, lý do của họ anh cũng đành phớt lờ, lâu dần, hiểu nhau, lại có anh ở giữa vun vào, cố gắng khuyên can, hai ông bà già sẽ thay đổi cách nhìn thôi.

Bố mẹ anh tương đối bất mãn trước lựa chọn của con trai. Không ngờ Hắc Tử treo miệng tới ba mươi tuổi, cuối cùng lại tìm một người đã ly hôn! Nghe Hắc Tử truyền lại lời của Ái Đệ, bố mẹ anh không có ý kiến gì, nhưng ngay sau đó mẹ Hắc Tử lập tức khen ngợi cô con dâu tương lai với hàng xóm láng giềng.

Còn Ái Đệ lại quay sang kể khổ với chị: "Em sợ nhất phải sống cùng nhà với bố mẹ chồng, không có việc gì cũng phải gây chuyện. Nhà nhỏ thì nhỏ, đồ chất đầy, để không ai đòi vào sống cùng. Chị, Trời biết em thích căn hộ đôi ở khu biệt thự Ung Cảnh biết bao!".

Khánh Đệ trêu: "Tính toán thế nào cũng không có chuyện mười phân vẹn mười. Đúng rồi, chị còn phải nhắn tin chúc mừng Hắc Tử, sổ hộ khẩu có thêm người rồi".

Ái Đệ xấu hổ.

Trong hôn lễ, Hắc Tử càng xấu hổ hơn. Từ lãnh đạo tới cấp dưới, anh em huynh đệ, những lời chúc mừng trăm câu như một, "Chúc mừng, chúc mừng thêm một người vào sổ hộ khẩu!".

Vị trí phù rể không có phần cho Khương Thượng Nghiêu. Khánh Đệ thì thầm hỏi chồng tương lai có giận không. Nói thật thì Khương Thượng Nghiêu cũng có chút bất mãn. Nhớ tới trước kia Hắc Tử từng nói hai người sẽ cùng kết hôn đãi tiệc rượu, anh bỗng nổi cáu, người bạn này lầm lầm lì lì, dám đi trước mình một bước. Còn việc Hắc Tử vẫn giận, không mời anh làm phù rể, Khương Thượng Nghiêu chẳng buồn để ý. Anh tự tin nói với Khánh Đệ, "Em xem, rồi sẽ có lúc cậu ta phải nhờ cậy anh". Quả nhiên kính một tuần rượu, Hắc Tử và bốn vị phù rể kia đã không trụ nổi nữa.

80. Ngoại Truyện 3 (phần 2)

Khách tới dự đám cưới một phần là lãnh đạo và đồng nghiệp của Hắc Tử ở đơn vị, một phần là đám huynh đệ chơi với nhau từ nhỏ, một phần là bạn làm ăn trên thương trường của chú Đức, và các mối quan hệ khác. Sau khi những vị trưởng bối và lãnh đạo rời bàn tiệc, tiệc rượu chỉ còn lại đám bạn bè cùng trang lứa. Cả nhóm quyết định sẽ chúc mừng Hắc Tử thật rôm rả. Thịnh tình khó khước từ, ngoài mặt Hắc Tử khí thế phừng phừng, nhưng trong lòng thầm kêu không chịu nổi, hai mắt không ngừng liếc về phía bàn Khương Thượng Nghiêu.

Khương Thượng Nghiêu ngồi im như đá, nghe Quang Diệu nói: "Trông bộ dạng Hắc Tử có vẻ không bám trụ thêm được nữa, cậu ta đâu uống được nhiều rượu". Anh cũng chỉ cười cười, tiếp tục ngồi im quan sát.

Chẳng lâu sau, bốn phù rể đổ gục được đưa ra ngoài, Hắc Tử vờ vịt hướng về phía Khương Thượng Nghiêu nháy mắt, những tiếng reo hò bàn bên cạnh hết đợt này tới đợt khác vang lên ầm ầm, Quang Diệu lắc đầu, "Hai người các cậu, cộng tuổi lại cũng hơn sáu mươi rồi, còn như trẻ con mãi thế?".

Khánh Đệ cũng thấy không thuận mắt, khẽ đá Khương Thượng Nghiêu một cái dưới gầm bàn, "Đừng để anh Hắc Tử uống nhiều, liên lụy tới em gái em".

"Được, coi như nể mặt hai người, anh không thèm chấp cậu ta." Khương Thượng Nghiêu đặt đũa xuống, tiện tay cầm chén rượu của mình lên, sải bước về phía chiếc bàn đang náo nhiệt nhất giải vây cho bạn.

Khóe mắt liếc thấy người anh em tới, Hắc Tử thở phào nhẹ nhõm, lòng nghĩ nếu còn không tới cứu, tối nay gục trên bàn tiệc thì sao có thể động phòng với "em vợ" của cậu?

Ái Đệ từ sớm đã ra chỉ thị, nếu dám uống say thì sẽ không cho anh lên giường.

Nghĩ tới bộ dạng nũng nịu của cô, Hắc Tử rất đỗi vui sướng. Anh thích Ái Đệ, thích sự lanh lợi hoạt bát của cô, thích tính cách rộng lượng không thù lâu nhớ dai của cô, thích bộ dạng thỉnh thoảng lại rất hung hăng của cô, cũng thích cả cánh tay và cặp đùi tròn lẳn của cô nữa. Nhưng trên thực tế mấy năm làm bạn, hai người vẫn chưa thực sự hiểu nhau hoàn toàn.

Ái Đệ nhận lời cầu hôn của anh, Hắc Tử suy nghĩ và cho rằng năm mươi phần trăm vì cô thích mình, phần còn lại có lẽ bởi xuất phát từ suy nghĩ thực tế. Nha đầu này thích nhất là nhìn dãy số không dài dằng dặc mỗi cuối tháng khi ngồi tổng hợp doanh thu, đồng thời thích vờ rằng trong tổng doanh thu đó không bao gồm tiền vốn bỏ ra, sau đó tự mình thỏa mãn thích thú một hồi. Nếu cô đã thích tiền như thế thì anh sang tên nhà cho cô là được, về mặt này Hắc Tử chẳng yêu cầu gì, dù sao chỉ cần vài mét để làm chỗ ngủ.

Song điều anh không biết là, Ái Đệ nhận lời cầu hôn của anh, không hoàn toàn vì thích anh, mà có lẽ do cái tối trong quán bar của Vu Phi hôm ấy, do những lời Hắc Tử nói khi ôm cô khóc hu hu.

Hắc Tử uống nhiều sẽ nói nhiều. Tối ấy, anh bắt đầu kể lại quãng thời gian từ khi mình hơn mười tuổi cho tới lúc trưởng thành. Anh nhắc tới sự bất mãn của chú Đức với mình, sự ấm ức khi bị chèn ép ở cơ quan, nỗi đau khổ khi bị người anh em phản bội, thậm chí cả thời gian khi còn trong quân ngũ, mối tình đầu thất bại với một cô gái trong đó.

Ái Đệ vừa buồn cười, lại có chút đau lòng. Nếu như trước kia Hắc Tử luôn khiến cô có cảm giác bị áp bức, thì tối hôm đó anh đã gối đầu lên cánh tay cô, lải nhải kể khổ những câu không đầu không cuối, tựa như đứa trẻ không nhận được sự quan tâm yêu thương của người lớn.

Nhưng đêm động phòng, cảm giác áp bức hoàn toàn biến mất lại xuất hiện khi anh áp sát hôn cô với hơi thở nồng nặc mùi rượu. Sau đó anh nặng nề ngã ập xuống người cô khiến hình ảnh ngày xưa như tái hiện trong lòng, đồng thời khiến cô ngày càng hoảng hốt, không thể kiên trì, chịu đựng thêm được nữa.

Cô miễn cưỡng đè nén tâm trạng chán ghét xuống, quay mặt sang hướng khác. Hắc Tử cảm nhận được sự cứng đờ của cơ thể cô, lòng bàn tay vuốt ve khuôn mặt vợ, khẽ tiếng cười, hỏi: "Có gì mà xấu hổ? Cả hai chúng ta đều không phải lần đầu tiên mà".

Ái Đệ đang tâm trạng đầy mình, câu nói này thật sự khiến cô nghĩ theo hướng khác. Cho rằng Hắc Tử đang chế nhạo mình đã từng kết hôn, không còn là trinh nữ nữa, cô lập tức đáp lại chẳng hề khách khí, "Anh có ý gì? Tưởng em cũng giống mấy cô bạn gái kia của anh à, tùy tiện ngủ với bất kỳ thằng đàn ông nào?".

Hắc Tử sững lại, ngay sau đó cười khổ, "Ái Đệ, anh không có ý đó, em đừng đa nghi… Hôm nay vui thế này, chúng ta không nên tính toán nợ cũ được không?".

Thấy sắc mặt Ái Đệ dịu đi một chút, Hắc Tử ôm chặt eo cô, cúi đầu hôn lên mũi cô, nói: "Tính khí nóng nảy của em…".

Giọng điệu bất lực của anh trong nháy mắt đã khiến tim Ái Đệ mềm nhũn. Cô nhắm mắt lại, ra sức xua đuổi những ký ức ghê tởm làm mình run rẩy ra khỏi đầu. Nhưng, theo mỗi hơi thở của Hắc Tử, hơi rượu quen thuộc khiến người ta buồn nôn đó lại kích thích thần kinh mẫn cảm của cô, cho đến khi nghe thấy tiếng rên rỉ, Ái Đệ mở trừng mắt. Nhờ ánh trăng chiếu qua rèm cửa, nhìn thân hình cao lớn của anh đổ ập xuống người mình, cô bất giác kêu thét lên một tiếng, rồi đẩy anh ra.

Hắc Tử không kịp đề phòng, cũng may cơ thể khỏe mạnh, nên không ngã ngửa xuống chân giường, mà chỉ nằm nghiêng một bên. Anh một chân chống đất, sững lại giây lát, rồi ngồi dậy, bật đèn ở đầu giường, hỏi: "Thế này là sao?".

Ánh đèn đột nhiên rọi vào mắt, Ái Đệ giơ tay che nửa khuôn mặt, co ro ngồi trên ghế, khẽ giọng nói, "Có lẽ… mùi rượu nồng quá, em… không chịu được".

Hắc Tử khịt mũi ngửi khắp phòng, "Vậy anh đi tắm nhé".

Từ nhà vệ sinh bước ra, thấy Ái Đệ sớm đã nghiêng người nằm ngủ từ bao giờ, Hắc Tử đẩy vai vợ một cái. Ái Đệ khẽ run rẩy, nói: "Ngủ sớm đi, anh Hắc Tử, ngày mai còn phải ra sân bay".

Hắc Tử chăm chú nhìn lưng cô, lẳng lặng tắt đèn ở đầu giường.

Đêm tân hôn chẳng tuyệt như người ta vẫn nói. Nghe thấy hơi thở đều đều phát ra bên cạnh, nỗi buồn bã trong lòng Hắc Tử dần dịu đi, nhưng lại dấy lên cảm giác nghi ngờ không thôi. Tại sao Ái Đệ lại như thế? Lẽ nào trước đây cô ấy và Hướng Lôi cũng…

Nghĩ tới đây, dù vui mừng trước hoạn nạn của ngươi khác, nhưng anh vẫn thấy chua xót không dễ chịu chút nào. Hắc Tử quay người lại, ôm chặt Ái Đệ vào lòng từ phía sau, "Anh biết em chưa ngủ, Ái Đệ, nói với anh, em không thích làm chuyện đó phải không?".

Theo như anh biết, thực sự có một vài phụ nữ bị chứng lãnh cảm, có tâm lý từ chối chuyện chăn gối. Nhưng Ái Đệ hoạt bát thế sao có thể mắc chứng bệnh đó, anh thật sự nghĩ không thông.

Ái Đệ rõ ràng cả người căng thẳng nằm trong lòng anh, một lúc sau mới nói, "Cũng chẳng phải, nhưng hôm nay mệt quá, nên không hứng thú. Vừa rồi không phải em cố ý đẩy anh đâu".

Lời xin lỗi mềm mỏng khiến Hắc Tử dễ chịu hơn một chút, anh nhìn lưng cô cười, "Không thật thà, anh biết em đang nói dối".

Đợi mãi không thấy Ái Đệ trả lời, Hắc Tử vùi mặt vào mái tóc dài của vợ, lại hỏi: "Trước kia cũng thế?".

"… Trước kia không thế." Nghe thấy hơi thở sau lưng nặng nề thêm vài phần, Ái Đệ ý thức được Hắc Tử có lẽ đã hiểu nhầm và đang giận. Cô vội vàng giải thích, "Trước kia thực ra cùng Hướng Lôi không nhiều. Không liên quan tới người khác, vấn đề ở em… em ngửi thấy mùi rượu là khó chịu".

"Có phải lần đầu tiên em thấy anh uống rượu đâu."

"Không phải chuyện ấy." Ái Đệ chán nản quay người, nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm túc của Hắc Tử.

Rồi cô lại quay đầu đi, "Em không thể giải thích".

Làm sao cô có thể giải thích nỗi sợ hãi đã bám rễ trong lòng mình? Thân hình cao lớn luôn xuất hiện trong ác mộng của cô, hơi thở gấp gáp lẫn cả hơi rượu và dục vọng đó? Vừa nghĩ đến đã khiến người cô run rẩy. Song, anh Hắc Tử không phải là bố, mặc dù cũng cao như thế, cũng thô lỗ như thế. Anh Hắc Tử thô nhưng vẫn tinh tế thỉnh thoảng còn dịu dàng nữa. Ái Đệ lau những giọt lệ nơi khóe mắt, ý thức được rằng cái đẩy vừa rồi của mình như đã tận tay hủy hoại điều gì đó. Cô quay người về phía Hắc Tử, vùi mặt vào ngực anh, khẽ nói: "Anh Hắc Tử, em xin lỗi".

"Người một nhà sao còn nói thế? Ngủ đi, mấy hôm nay đúng là mệt mỏi, ngày mai còn phải lên máy bay sớm."

Những ngày phép trong năm đã được Hắc Tử dùng sạch để lo tang lễ cho chú Đức, nên tuần trăng mật chỉ có thể ngắn ngủi có bảy ngày. Quang Diệu sớm đã giúp họ đặt phòng ở biệt thự Mandarin Oriental, Sanya. Sau ngôi biệt thự là bể bơi thiên nhiên đổ thẳng ra biển. Ái Đệ chưa từng đến nơi đây, đối mặt với màu xanh thăm thẳm ấy, cô nặng nề hít một hơi thật sâu.

Nhân lúc Ái Đệ đang sững người, Hắc Tử lén vào phòng gọi điện thoại cho Khánh Đệ. Do dự rất lâu, vẫn khó mở lời, cuối cùng anh đành cắn răng hỏi: "Khánh Đệ, có phải Ái Đệ trước kia đã xảy ra chuyện gì với Hướng Lôi… Chuyện khó nói, vì vậy…".

Khánh Đệ lập tức nhớ tới cuộc điện thoại ban sáng của em gái, Ái Đệ nói cô đã làm hỏng đêm tân hôn, hỏi nguyên nhân cụ thể thì lại ngập ngừng không nói. Hắc Tử hỏi vậy, Khánh Đệ đương nhiên nghĩ ngay đến chuyện vợ chồng thân mật.

Lòng buồn bã, không cách nào giải thích, nghe hơi thở mệt mỏi của Hắc Tử, Khánh Đệ quyết định lên tinh thần, trả lời: "Anh Hắc Tử, có những chuyện đợi khi nào Ái Đệ tình nguyện hãy hỏi nó. Nhưng, tốt nhất đừng uống nhiều rượu trước mặt nó, bố em uống rượu rất nhiều, anh cũng biết đấy… Tính nó thẳng thắn

hồi nhỏ bị bố em đánh nhiều lần. Hơn nữa, năm đó… năm đó, nó chuyển khỏi nhà, cũng không phải không có nguyên nhân".

Hắc Tử đã quên mất việc giúp Ái Đệ chuyển nhà, thậm chí anh còn giải quyết tranh cãi trong gia đình cô. Trước kia nghe Ái Đệ mắng đồ khốn gì gì đó, Hắc Tử vẫn cho rằng quan hệ bố con nhà họ Thẩm không được tốt, nhưng theo lời Khánh Đệ, hình như có điều gì đó không ổn. Làm nghề này lâu rồi, những mặt tối trong xã hội anh gặp không ít, nhưng khi chuyện đó xảy ra với mình, Hắc Tử lại thấy run run.

Nhìn Ái Đệ hào hứng chạy vào nói muốn thay quần áo đi tắm, anh đau lòng chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng an ủi.

Ăn xong cơm tối, hai người tay nắm tay dạo bước trên bờ biển. Bóng dừa phủ xuống dưới ánh trăng, sóng biển dịu dàng vỗ về bờ cát. Ái Đệ thỉnh thoảng lại nhìn anh cười, sự việc không vui tối qua dường như đã bị nụ cười rạng rỡ làm cho tiêu tan tựa mây khói.

Họ quay về căn phòng nhỏ của mình, Ái Đệ kêu rằng mấy hôm nay cần phải học bơi. Hắc Tử không nỡ từ chối nên nhận phụ đạo. Bể bơi lớn như thế mà chỉ có hai người bọn họ, hai tay Hắc Tử thả lỏng, tiết học bơi hôm ấy cuối cùng lại biến thành màn té nước vui vẻ.

Khi trăng lẩn trốn trong đám mây, anh giơ tay kéo cô vào lòng, tay kia đỡ lưng, đặt nụ hôn lên môi cô. Dưới nước, cô thả lỏng cơ thể hơn tối qua rất nhiều, cánh tay ôm chặt cổ Hắc Tử, dịu dàng đáp lại nụ hôn của anh.

Nụ hôn kéo dài từ hồ bơi lên tới tận chiếc ghế trên bờ cát, mùi nước hoa của cô tỏa hương, quấn quýt không rời.

Chiếc ghế trên bờ biển quá chật, Ái Đệ nằm lên người anh giống như gấu Koala ôm cây vậy. Vừa ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt cháy phừng phừng vì dục vọng của Hắc Tử, cô thè lưỡi liếm đôi môi bị chồng hôn tới sưng mọng của mình.

Cảm giác chỗ nào cũng rất thật, cô cười đắc ý, cúi xuống hôn anh.

Sự chủ động này khiến Hắc Tử căng thẳng, rõ ràng cô muốn bồi thường cho chuyện tôi qua, "Ái Đệ, em không cần làm thế". Anh mở miệng một cách khó khăn, nói ngược lại với bản năng dục vọng của mình.

Ái Đệ nghi hoặc nhìn anh, "Anh không thích à?".

"Anh thích, nhưng anh sợ em không thích." Anh ngồi thẳng dậy, "Anh vẫn thích em làm những việc mình thích hơn".

Cô hơi sững lại, rồi giống như hiểu được ý anh muốn nói, Ái Đệ cười tươi, "Một buổi tối thế này, tất cả em đều thích".

Hắc Tử cũng cười ngây ngốc theo.

Đêm về khuya, những cành hoa quấn quanh hàng rào khe khẽ rung rinh, Ái Đệ nằm dưới anh run rẩy, đây không phải là sợ hãi mà là tình yêu quấn quýt vào nhau.

81. Ngoại Truyện 4 (phần 1)

Ngoại truyện 4: Những điều khó quên

Hắc Tử tưởng mình đi trước được một bước, sung sướng vui vẻ, những lời chọc ghẹo đã chuẩn bị sẵn, chỉ đợi đến ngày Khương Thượng Nghiêu kết hôn.

Thực ra nếu luận về thứ tự, Khương Thượng Nghiêu và Khánh Đệ sớm đã nhận giấy đăng ký kết hôn vào cuối tháng Tám rồi. Đến Thế vận hội, hai người đón bà ngoại và mẹ cùng cả nhà cậu Khương Thượng

Nghiêu đến Bắc Kinh. Xem xong màn biểu diễn khai mạc và vài ba trận thi đấu, họ lại đưa cả nhà về Vấn Sơn. Về nhà ngày thứ hai, Khương Thượng Nghiêu và Khánh Đệ tay nắm tay vào Cục Dân chính.

Đối với Khánh Đệ, hôn lễ vào mùa xuân chỉ như bữa tiệc chung vui với họ hàng bạn bè, còn ngày lấy giấy đăng ký kết hôn mới là ngày hai người chính thức kết tóc xe tơ. Ngày hôm ấy, cô không muốn bị bất kỳ ai làm phiền.

Trong lòng Khương Thượng Nghiêu, ngày ấy đã đến muộn hơn hai năm, cứ muộn thêm một ngày, anh lại bị giày vò thêm một ngày. Để Khánh Đệ lên Bắc Kinh học, thì trước tiên phải ràng buộc cô về mặt pháp luật trước đã.

Kỳ nghỉ Quốc khánh mùng Một tháng Mười dài ngày sắp kết thúc. Thấy Khánh Đệ ngày nào cũng lười biếng, làm gì cũng chẳng có tinh thần, Khương Thượng Nghiêu liền dụ dỗ: "Hay là đừng quay lại Bắc Kinh nữa, muốn học lúc nào thì học, để vài năm, anh cùng em học đại học dành cho người già".

Một nụ hôn ngọt ngào ập tới, còn chưa kịp đẩy cái cằm lởm chởm râu của anh ra, Khánh Đệ phì cười, bắn cả nước miếng vào má Khương Thượng Nghiêu.

"Em đã ao ước nửa cuộc đời rồi, sao nói bỏ là bỏ được?" Cô vươn vai, thấy Khương Thượng Nghiêu không giấu nổi vẻ thất vọng, bỗng nảy ra ý định muốn chọc anh, "Xin lỗi nhé, anh phải vất vả mấy năm rồi".

"Có phải ngày nào cũng đi đi về về giữa hai nơi đâu, cũng không vất vả lắm. Huống hồ, đây là giúp em thực hiện ước mơ." Trước mặt cô, ý chí của anh chưa bao giờ có thể kiên trì.

Vấn đề then chốt là, chỗ dựa của Khánh Đệ quá vững chắc. Bà cụ thương xót cháu dâu còn hơn cả cháu trai, gần như có cầu tất ứng. Thái độ của mẹ Khương Thượng Nghiêu thì mập mờ, đứng ở góc độ cùng là phụ nữ với nhau, bà ủng hộ quyết định của Khánh Đệ, nhưng dưới cái nhìn của một người mẹ, bà lại muốn sớm được bế cháu.

Khương Thượng Nghiêu chỉ có mẹ vợ là ra sức ủng hộ và dám nói thẳng trước mặt con gái.

Cân nhắc lực lượng hai bên, anh ấm ức, "Ai bảo ba đời nhà họ Khương đều là phụ nữ làm chủ, từ nhỏ anh đã quen rồi".

Khánh Đệ nằm trong lòng anh cười thoải mái, "Không thể nằm mãi trên giường được, bà và mẹ đã dậy từ lâu rồi".

"Buồn ngủ thì cứ ngủ thêm, mẹ không nói gì đâu."

"Không phải nhà mình, vẫn phải chú ý một chút."

"Không phải nhà mình? Ừm, cái này nói ai? Muốn ăn đòn hay sao?"

"Em sai rồi, sai rồi, được chưa hả? Khương Thượng Nghiêu, anh sinh năm bò à? Lúc nào cũng hung hăng vậy… Em đã nhận sai rồi mà…"

Anh đè lên chân cô, đôi chân thon dài giãy đạp, Khánh Đệ ra sức phản kháng. Thỉnh thoảng tiếng cười lại vọng ra, Khương Phượng Anh ngồi ngoài phòng khách thấp thoáng nghe thấy, nét mặt vui mừng, hỏi mẹ: "Mẹ, mẹ nói xem nếu chúng nó có con, con trai hay con gái thì tốt?".

"Đều tốt cả, đều tốt cả."

"Cũng phải, haizzz…" Khương Phượng Anh thở dài.

Bà cụ hiểu lòng con gái. Theo ý họ, mau mau kết hôn, rồi sinh một đứa con, cả nhà cùng sống với Khương Khương. Đáng tiếc Khánh Đệ lại cố chấp, không dễ khuyên nhủ.

"Chuyện này không đến lượt chúng ta lo." Bà cụ thở dài theo, "Thời đại khác rồi".

"Cũng đúng. Trước kia chẳng phải hai mẹ con mình cũng sống xa nhau sao, chẳng phải rồi cũng lại về ở với nhau? Kiên trì mấy năm, đúng lúc có cháu, tùy hai đứa chúng nó muốn làm gì thì làm."

Bà cụ liên tục gật đầu, đôi mắt nheo lại nghĩ về tương lai.

"Mẹ, con đẩy mẹ đi chợ nhé."

"Được." Bà lão hiểu ý, "Nói với Nghiêu Nghiêu chúng ta nên chuyển nhà thôi, tốt nhất xuống thấp hai tầng nữa. Chúng ta già rồi đi lại khó khăn".

Khánh Đệ trong phòng khẽ thở dài, hỏi: "Anh xem mấy giờ rồi?".

Cái đầu đang vùi trong ngực cô ngẩng lên hai phần, ậm ờ đáp: "Mặc kệ mấy giờ?".

"Anh nặng quá, em khó thở." Khánh Đệ khẽ chau mày, "Em muốn…".

Còn chưa nói xong, cô đã đẩy anh ra rồi lao vào nhà vệ sinh.

Nôn hết nước chua trong miệng, đầu óc lại hỗn loạn. Khương Thượng Nghiêu đỡ vợ, thấy mặt cô trắng xanh, vội sờ trán hỏi: "Bị cảm à?".

Khánh Đệ lập tức đứng thẳng người, khẽ lắc đầu rồi lại buồn nôn.

"Anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra." Mặc kệ Khánh Đệ phản đối, anh bế cô lên giường, rồi nhanh chóng đi tìm quần áo giúp cô.

"Đừng lấy cái đó, gần đây em béo lên, cái đó chật lắm, mặc rất khó chịu."

Khương Thượng Nghiêu nhớ ra tối qua anh còn khen dạo này cô có da có thịt, chạm vào rất thích, khiến cô giơ nắm đấm lên với mình. Như có tia sáng vụt qua trong đầu, anh cầm chiếc áo từ từ quay người lại: "Khánh Đệ, tháng trước em có thấy không?".

"Tháng trước?" Khánh Đệ bịt miệng, cố nín nhịn cơn buồn nôn đang ập tới. Ngay sau đó cô mở trừng mắt nhìn anh, lắp bắp, "Tháng trước không có, hay là… tháng Tám đón bà đến Bắc Kinh xem Thế vận hội, muộn hơn mười ngày rồi".

Khương Thượng Nghiêu không sao khắc chế được cơn co thắt gấp gáp của trái tim, từ từ tiến về phía cô, tay khẽ áp vào bụng dưới thăm dò, giọng run run: "Khánh Đệ, liệu có phải… chúng ta có con rồi?".

Khánh Đệ đặt tay lên tay anh, giọng cũng run rẩy: "Em không biết, hay là đi hỏi mẹ? Hay đến bệnh viện trước?".

Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô. Vẻ mặt anh lúc này khắc sâu trong ký ức Khánh Đệ, hóa thành bức tranh đẹp nhất trong cuộc đời cô. Khánh Đệ nghĩ, dù ngày cái chết cận kề, cô cũng sẽ nhớ rõ giờ khắc này. Trong ánh mặt trời vàng rực, người đàn ông cô yêu sâu sắc đang chăm chú nhìn cô, môi mím chặt khẽ nhếch lên cười, ánh mắt sáng lấp lánh, hình bóng cô in trong mắt anh, cô có thể thấy rõ bộ dạng vô cùng kinh ngạc của mình.

Chuyện Khánh Đệ có thai khiến nhà họ Khương dậy sóng. Sau khi bệnh viện xác nhận, Khương Thượng Nghiêu lập tức tuyên bố chấm dứt sự nghiệp thạc sỹ của cô ở đây. Mẹ Khánh Đệ liên tục phụ họa đồng ý với ý kiến của con rể. Bà cằn nhằn con gái lớn đã làm mẹ rồi đừng để người nhà lo lắng. Còn mẹ Khương Thượng Nghiêu lại dịu dàng khuyên cô về trường làm thủ tục nghỉ học, đợi sinh xong nếu vẫn muốn học tiếp thì đi.

Trong cuộc họp gia đình, Khánh Đệ phải chịu một áp lực rất lớn nhưng vẫn lấy một người chị của Đàm Viên Viên ra làm ví dụ, kiên quyết hai việc này không ảnh hưởng gì tới nhau.

Người chị của Đàm Viên Viên đúng là lợi hại. Khi học thạc sỹ năm thứ hai thì chị ấy có thai, học xong lại lập tức vào Sở nghiên cứu kim loại, con cũng đã lớn. Học hành sự nghiệp gia đình, chị ấy không lỡ việc gì.

Khánh Đệ tự phụ mình có thể làm được, chỉ là ví dụ hiếm quá, không dễ thuyết phục mấy vị trưởng bối trong gia đình. Đang lúc tranh chấp, cô bất lực không biết làm sao, đành dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn bà. Bà cụ cắn môi, cuối cùng đập bàn quyết định, "Chuyển nhà! Cả nhà cùng chuyển!".

Lời vừa thốt ra, Khánh Đệ lập tức cười tươi, Khương Thượng Nghiêu nghệch mặt.

"Hôn lễ làm thế nào? Tổ chức luôn ạ?" Anh cố gắng vùng vẫy trước khi chết.

Bị câu hỏi kia nhắc nhở, cả đám phụ nữ thở hắt ra. Trong lúc vui mừng hỉ hả, họ đã quên mất việc này. Bấm ngón tay tính toán, theo như ngày dự định tổ chức hôn lễ, thì đến Tết bụng Khánh Đệ đã to, dân Vấn

Sơn vẫn cổ hủ bảo thủ, sợ bạn bè họ hàng sẽ chê cười. Ba người phụ nữ quay sang nhìn nhau, vẫn là bà đưa ra quyết định, "Tổ chức luôn đi".

Cuộc họp gia đình kéo dài từ trưa tới tối, cuối cùng quyết định hôn lễ tổ chức vào tháng Mười một. Tháng này mẹ Khương Thượng Nghiêu và mẹ Khánh Đệ ở lại Vấn Sơn để lo việc tổ chức, Khương Thượng Nghiêu đưa bà và Khánh Đệ đến Bắc Kinh.

Ái Đệ quay về từ tuần trăng mật, xuống máy bay mới biết tin, vừa đặt điện thoại xuống đã vui mừng reo lên, "Em sắp làm dì rồi! Hắc Tử, anh sẽ là chú!". Hắc Tử buồn bã không nguôi, "Sao lại trước chúng ta thế?".

Tâm trạng của Khương Thượng Nghiêu giống như một bên là nước, một bên là lửa, niềm vui được làm cha chưa qua, thì đã bị mẹ đứa bé vứt bỏ.

Đầu tháng Mười một, Khánh Đệ được đón về Vấn Sơn tham dự hôn lễ của chính mình. Trong tháng này, Khương Thượng Nghiêu ở nhà thì bị mẹ nhắc nhở cằn nhằn, đến Bắc Kinh lại bị bà dạy dỗ giáo huấn, vô cùng căng thẳng. Hai y tá được thuê ở Bắc Kinh cũng cùng lên đường về Vấn Sơn, Khánh Đệ đi tới đâu có người bước theo coi chừng đến đấy.

Tiệc cưới chỉ có đám phù rể nhận lệnh ra ngoài tiếp rượu, mà nhìn quanh không thấy cô dâu chú rể đâu. Khánh Đệ có thai được mười tuần, mặc váy cưới ôm sát vẫn rất gọn gàng, có điều cô bị nghén nên nôn liên tục. Khương Thượng Nghiêu cầm ống súc miệng đứng bên cạnh, bị trói tay không làm được gì, vẻ mặt còn đau khổ hơn vợ: "Cứ nôn thế này cả mười tháng sao?".

"Vớ vẩn!" Bà cụ mắng mỏ, "Phụ nữ mang thai một đứa con đâu dễ dàng? Sau này còn phải chịu khổ nhiều. Khánh Đệ, nào đến đây, lau mặt đi".

"Để cháu, để cháu." Khương Thượng Nghiêu đón lấy khăn mặt, thử độ ấm rồi mới đặt vào tay Khánh Đệ. Bên ngoài, tiếng chúc tụng vang lên không ngớt, anh cũng chẳng quan tâm, chỉ trốn trong này chăm chỉ làm việc.

"Anh rể, Hắc Tử nhà em sắp không trụ nổi rồi, gọi anh mau ra cứu trợ." Ái Đệ đứng ngoài cửa gọi.

Chiếc khăn nóng được ngâm trong nước cốt chanh khiến Khánh Đệ tỉnh người, cô ngẩng đầu lên cười: "Đi đi, hai chúng ta cũng phải có mặt một người chứ".

Lúc trước Khương Thượng Nghiêu muốn tổ chức cho Khánh Đệ một hôn lễ thật long trọng, nhưng bây giờ anh lại căm hận vì khách đến quá đông, ở lại quá lâu. Bước chân lưu luyến, "Vợ..." anh ghé sát tai cô.

"Mình nghe thấy rồi nhé, vợ..." Đàm Viên Viên bóc mẽ bí mật của họ, "Câu tiếp theo! Tiếp theo! Ba từ!".

Đám phù dâu cười khúc khích, Khương Thượng Nghiêu gật đầu. "Ba từ."

Tai Khánh Đệ bỗng chốc ửng đỏ, thò chân ra khỏi tầng váy đá anh, "Tối nói".

"Vất vả rồi!" Buổi tối, ba từ này thốt ra đổi lại một loạt mưa đấm của cô, Khương Thượng Nghiêu túm lấy nắm tay vợ, khẽ cười, "Em tưởng ba từ nào?".

"Ba từ quan trọng nhất, hay nhất."

"Để anh nghĩ xem nào..." Anh vờ trầm tư suy nghĩ, ngón tay khẽ lướt qua nơi nhô lên ở bụng cô, khiến Khánh Đệ chau mày. Lòng bàn tay anh vuốt ve, sau đó ý cười lan từ mắt tới miệng: "Ba từ đó là... to hơn rồi".

"..." Khánh Đệ giật tay khỏi anh, "Ba từ đó là... anh vớ vẩn!".

Anh dùng nụ hôn để lấp liếm cơn oán trách của cô, tay trượt xuống dưới, quay về vị trí ban đầu. Qua làn da mỏng, anh chăm chú cảm nhận. Sinh mệnh bé nhỏ mới sinh ra, yếu ớt và thần kỳ, kế thừa huyết thống của anh, mang trên vai kỳ vọng vô tận của cô và anh. Niềm vui bỗng biến thành nỗi thấp thỏm lo âu.

Khương Thượng Nghiêu thận trọng thu tay lại, vuốt ve khuôn mặt Khánh Đệ. Da cô sáng bóng, đôi mắt khẽ nhắm, hơi thở đều đều. Anh chầm chậm nói: "Anh yêu em".

Khi Khánh Đệ mang thai tháng thứ năm, trên tay Khương Thượng Nghiêu xuất hiện một cuốn sách cổ dày cộp mang tên Thuyết văn giải tự (1).

(1) Là cuốn sách dùng để tra cứu, phân tích chữ Hán.

Bốn tháng trôi qua, những cái tên dự định đặt cho em bé được liệt kê hết mặt giấy A4, nhưng anh vẫn không vừa ý.

"Uẩn, tên này thế nào? Rộng lượng hàm súc." Mỗi lần nghĩ ra một từ vừa ý, Khương Thượng Nghiêu lại cầm sách lên hỏi, rồi tự mình kết luận, "Đọc đau miệng quá, thực ra Khánh Đệ, anh xem đi xem lại rồi, thấy tên Huệ là được nhất phải không?".

Khánh Đệ sớm đã giao nhiệm vụ quan trọng này cho người đàn ông của gia đình. Cô thích nhìn bộ dạng chau mày chau mặt của anh, bộ dạng băn khoăn không dám quyết, dường như tên của con có hay không, có đẹp không, có ý nghĩa không, còn nghiêm trọng hơn hiệu ứng nhà kính hay khả năng ngoài hành tinh có sinh vật tồn tại.

Khánh Đệ khẽ xoa bụng, mỉm cười, dù sao cuối cùng anh vẫn sẽ hỏi ý kiến của cô.

Có lần, Hắc Tử giật phắt tờ giấy không ngừng thêm vào những cái tên mới kia, tặc lưỡi: "Có gì mà phải phiền phức thế? Bắt đầu từ Khương Bác Nghiệp, sau đó sinh cho đến hết đống tên này thì thôi".

Câu nói này khiến Khương Thượng Nghiêu tức giận.

82. Ngoại Truyện 4 (phần 2)

Khương Bác Nghiệp là cái tên đứng đầu danh sách, sau nó, còn khoảng mấy chục cái tên nữa, nhưng đều là tên của con trai. Còn tên con gái, Khánh Đệ cầm ba tờ giấy mới xuất hiện lên, lập tức cảm thấy đau đầu. Gần đây chồng cô thích dùng chữ Vu, chữ Ngọc, còn cả chữ Tâm ở dưới để đặt tên cho con.

Tết Thiếu nhi mùng Một tháng Sáu, em bé chào đời. Khánh Đệ kiên quyết muốn nhìn xem con có đủ chân đủ tay không, rồi mới thở phào nhẹ nhõm chìm vào giấc ngủ. Trước khi khép mắt lại, Khánh Đệ còn cảm nhận được nụ hôn ấm nóng đặt khẽ xuống trán đưa cô vào giấc mơ.

Khương Thượng Nghiêu gần như chẳng rời bước khỏi vợ. Mỗi lúc tỉnh dậy, bắt gặp ánh mắt quan tâm của chồng, cô mỉm cười, cố gắng giơ tay vuốt ve má anh.

Mười sáu năm trước, dưới ánh trăng vằng vặc, người con trai đã tập trung lắng nghe một cô bé xa lạ, chưa từng được mọi người chú ý, tự ti, hướng nội và trầm mặc kiên cường thổ lộ nỗi lòng mình giờ đang ở bên cô, hôn vào lòng bàn tay cô, mỉm cười với cô.

Cô sinh con cho anh, là kết tinh máu thịt của hai người.

Thật tốt biết bao.

"Con trai?" Khánh Đệ loáng thoáng nghe thấy người nào đó đã nói thế trước khi chìm vào giấc ngủ.

Anh gật đầu, vẻ mặt thỏa mãn.

"Đợi em tốt nghiệp rồi, sinh thêm một cô con gái nữa." Cô hứa, biết anh đang nuối tiếc trong lòng.

Khương Thượng Nghiêu kinh ngạc, "Khánh Đệ, vất vả quá rồi". Nỗi vất vả khổ sở trong mười tháng nay, anh có thể cảm nhận được, đặc biệt là khi anh ở tận Nguyên Châu hay Vấn Sơn xa xôi, nửa đêm không sờ thấy cơ thể ấm áp mềm mại bên cạnh, lập tức tỉnh dậy, mồ hôi lạnh toát ra. Tưởng tượng phải trải qua cảnh này lần thứ hai, anh lại toát mồ hôi. Nhưng có một cô con gái dịu dàng, lương thiện, thông minh như Khánh Đệ, nũng nịu nắm tay bố… Anh như đang ngửi thấy mùi sữa và hương hoa thoang thoảng ở nơi đầy mùi bệnh viện này.

Thật hấp dẫn…

Khương Thượng Nghiêu cười như một kẻ ngốc, "Con gái, được".

Khương Bác Nghiệp xuất hiện ở tiệc đầy tháng của mình. Giống như biết được đây là bữa tiệc đầu tiên trong cuộc đời, vẻ mặt cu cậu vô cùng nghiêm túc, ánh mắt có thần, cố gắng nhìn kỹ xung quanh. Trên thực tế, nó chỉ mơ hồ nhận ra được những người gần gũi với mình nhất, đặc biệt là bố mẹ. Nhưng lúc này, bố mẹ lại đứng xa quá, nó nằm trong lòng bà, ngoan cố thò một cánh tay mũm mĩm ra khỏi bọc tã, lúc lắc chỉ về phía bố mẹ đang đứng tiếp khách, phẫn nộ kêu lên những tiếng đơn âm của trẻ con, chẳng lâu sau thì ngủ say trong vòng tay ấm áp của bà.

Thằng bé không biết rằng, ngày hôm đó có một người khao khát được nhìn thấy nó. Người ấy ngồi trong xe đỗ tít ngoài cổng khách sạn Vấn Sơn, nhìn vào trong hồi lâu rồi buồn bã rời đi.

Khương Thượng Nghiêu không mời cha ruột của mình, nhưng khi đứa trẻ ra đời được ba ngày, suy nghĩ trước sau anh vẫn gọi điện về Nguyên Châu, thông báo tin vui.

Ba Tư Cần đợi cuộc điện thoại này gần như cả một vạn năm rồi, niềm vui sướng và cảm giác được an ủi qua đi, ông lại thấy khao khát. Quyền thế địa vị là một loại sức mạnh, nhưng thiên tính giấu sâu dưới huyết dịch như mời gọi ông, ông dần nhận ra mình chẳng qua chỉ là một ông già yếu ớt hơn sáu mươi tuổi.

Ông yếu đuối tới mức không dám bước qua ngưỡng cửa vào dự bữa tiệc vui vẻ ấy, chẳng dám dùng ngón tay run run nựng khuôn mặt non búng ra sữa kia, tất cả chỉ dừng lại trong tưởng tượng mà thôi.

Khi thành phố lên đèn, thư ký thứ nhất của tỉnh ủy Sái Tấn Lâm bước chân vào căn phòng nhỏ, nơi tiếp khách của thành phố Vấn Sơn.

"Ông chủ." Mấy năm qua đi, cách xưng hô của Sái Tần Lâm với ông từ lễ phép khách sáo ban đầu chuyển sang thân thiện khi tiếp xúc riêng, quan hệ cấp trên cấp dưới cũng thân thiện hơn vài phần. Lúc này, Sái Tấn Lâm đã nhận ra vẻ lạc lõng trên khuôn mặt già nua của ông, dù người đàn ông được mệnh danh là sắt thép trong quan trường Vấn Sơn này đã nhanh chóng thay mặt nạ khác.

Ba Tư Cần gật đầu, ý như muốn nói "Về rồi à".

Cũng đoán được phần nào nội tình, Sái Tấn Lâm có thể hiểu tâm trạng của người đàn ông mà mình hết lòng tôn kính này. Nếu đổi lại là anh ta, có lẽ anh ta cũng cần ở riêng một mình. Nhưng ngoài ra còn cần gì nữa?

Sái Tấn Lâm cười, đặt một lá thư lên bàn trà. "Tiểu tử Lâm Nhạc đòi Khương Thượng Nghiêu một bức ảnh đầy tháng, nói là cho người nhà xem, cháu tiện tay lấy về một tấm."

Thời gian đầu quan hệ giữa Sái Tấn Lâm và Thư ký Lâm Nhạc của Phó Khả Vi khá xa cách. Biết thân phận của Khương Thượng Nghiêu, lại phát hiện ra Khương Thượng Nghiêu và Lâm Nhạc quan hệ khá tốt, Sái Tấn Lâm có ý tiếp cận với Lâm Nhạc. Đối với thư ký thứ nhất tỉnh ủy, Lâm Nhạc dĩ nhiên rất cung kính, có qua có lại, tình bạn của hai người ngày càng sâu sắc.

Lần này nhà họ Khương bày tiệc đầy tháng, vừa đúng lúc tổ nghiên cứu đến Vấn Sơn làm việc, Sái Tấn Lâm đương nhiên tới làm việc với Lâm Nhạc.

Vẻ mặt rất đỗi kích động, nhưng Ba Tư Cần vẫn cố gắng kiềm chế không ra nhìn cái phong bì mỏng đó, chỉ nói với Sái Tấn Lâm: "Về nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đến Nhạc Trung, không ở lại Vấn Sơn đâu".

Nhạc Trung ở bên cạnh Vấn Sơn, xem ra lần này ông chủ cũng coi như toại nguyện rồi. Lòng Sái Tấn Lâm vui vẻ, mặt không thể hiện gì, vâng một tiếng rồi đi xuống.

Rất lâu sau, Ba Tư Cần nhìn chằm chằm vào phong bì đặt trên bàn trà, cuối cùng cũng cầm lên. Bên trong có một tấm ảnh, thằng bé nằm giống như heo con, ngậm ngón tay tròn múp míp của mình tò mò nhìn ống kính, khuôn mặt đầy đặn, mũi cao, rất giống Thượng Nghiêu, cũng rất giống… ông.

Tấm ảnh trong tay khẽ run. Ba mươi năm trước, Thượng Nghiêu cũng giống hệt thế này, khi ấy, kẻ làm cha như ông đã ở đâu? Ba Tư Cần tìm về miền ký ức xa xôi. Lúc đó đưa Ô Vân về Bắc Kinh không lâu, Ô Vân nói bố cô ấy cũng sắp về nhà rồi, mong ông có thể ở lại vài ngày, bố cô ấy muốn gặp ông.

Trải qua mười năm khổ sở rối ren, cuộc sống yên bình và giàu có thật khó đạt. Đối mặt với sự lựa chọn, so với tiếng cười tiếng hát lanh lảnh của Ô Vân, thì nỗi khổ sở rét mướt nơi thảo nguyên phía Bắc chỉ còn là tàn dư ảo ảnh.

Bàn tay Ba Tư Cần khẽ sờ vào khuôn mặt nhỏ trong tấm ảnh, dòng lệ đã khô cạn gần mười năm nay bỗng chốc chảy tràn nơi khóe mắt, từng giọt, từng giọt rơi trên mu bàn tay ông.

Thảo nguyên, miền Bắc.

Tháng Bảy mới thích hợp để đến thảo nguyên cưỡi ngựa, Khương Thượng Nghiêu nhớ lần trước chính là đầu tháng Bảy. Sau khi Khánh Đệ bỏ đi, anh đờ đẫn, trước sau không chịu chấp nhận việc người yêu rời xa chẳng lời cáo biệt. Nhưng, trong căn phòng ký túc xá trống trải lạnh lẽo, hương nước hoa nhạt dần, Phúc Đầu cụp đuôi cúi đầu quanh quẩn dưới chân anh, rên ư ử, tất cả như đang ngấm ngầm thông báo với anh về sự tàn khốc của hiện thực. Và, anh quyết định một mình lái xe tới Mông Cổ. Lần đầu tiên anh quay về mảnh đất mình được sinh ra.

Đức Lặc Cách Mã đã qua đời, cháu nội bà ấy nhỏ hơn mẹ Khương Thượng Nghiêu vài tuổi. Nhìn tấm ảnh đen trắng mà Khương Thượng Nghiêu đưa ra, ông ta nhớ tới người chị gái thành phố ấy. Trái tim của người dân chăn nuôi trên thảo nguyên rất đỗi bao la, lương thiện và thẳng thắn. Khương Thượng Nghiêu ở nhà người đàn ông ấy nửa tháng, ban ngày cưỡi mô tô giúp chăn dê chăn bò, buổi tối nằm trên đống rơm đếm sao.

Giờ đang là cuối tháng Tám, đã gặt xong hai thửa ruộng, những cọng rơm vàng ươm trải đầy dưới đất, hai bên đường chất thành từng đống. Cùng là về cố hương, mà sao tâm trạng không giống nhau.

Khương Thượng Nghiêu vòng tay ôm eo Khánh Đệ từ phía sau, cằm tì vào vai cô, mặt áp mặt, ánh mắt nhìn xa xăm về những đám mây nơi chân trời. Đàn ngựa yên lặng lật tìm cỏ ăn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên đón gió, phập phồng cánh mũi. Trên thảo nguyên, hàng trăm hàng nghìn loài hoa dại đua nhau khoe sắc, đàn sếu hằng năm đều bay qua nóc nhà thế giới đến thảo nguyên đẻ trứng, giờ chúng lại mang đám chim non về thảo nguyên tìm thức ăn, chuẩn bị tháng Mười bay về phương Nam tránh rét.

Trời đất xa xôi, phải đặt bản thân vào chỗ ấy mới thấy tâm trạng đột nhiên tươi sáng, dường như vượt qua những ràng buộc của thế tục, thậm chí phá bỏ xiềng xích của vỏ bọc bên ngoài, chỉ còn lại tâm hồn dịu dàng hòa nhập vào không gian linh thiêng nơi đây.

"Thích nơi này không?"

"Khó quên." Khánh Đệ khẽ thở dài, "Đây là quê hương anh mà".

"Tiến về phía trước nửa tiếng nữa có một cái hồ, phong cảnh ở đó rất đẹp, anh đưa em đi xem nhé."

Khương Thượng Nghiêu bế cô lên ngựa, lòng nuối tiếc, cuối tháng Tám trời lạnh rồi, nếu không…

Khánh Đệ ngọ nguậy trong lòng anh, "Đừng có sờ mó lung tung!".

"Khánh Đệ, mùa hè bên hồ ấy hoa cỏ thơm ngát, cũng không có nhiều người qua lại, em nói xem…"

Cô quay lại nhìn Khương Thượng Nghiêu, mặt anh chẳng chút ngượng ngùng hay bối rối, ngược lại ánh mắt còn như phát sáng.

"Anh cũng biết giờ trời đang lạnh, em lại mới hết cữ, đừng hy vọng em cùng anh xuống nước, còn cả chuyện đó…" Cô không nhịn được bật cười thành tiếng, "Đợi mùa hè sang năm đi".

Anh nhướng mày, toét miệng cười vang một tiếng, chân thúc ngựa, con ngựa lao xuống dưới đồi trong tiếng thét lanh lảnh của cô.

Buổi tối ở Mông Cổ, cháu trai của Đức Lặc Cách Mã là Bố Nhật Cố Đức tặng cho hai vợ chồng anh một cây trường cung. Vốn là vũ khí sinh tồn trên thảo nguyên trước kia, giờ nó đã trở thành hàng lưu niệm cho khách du lịch. Trong Tứ Vương Tử Kỳ cũng có một gian hàng thủ công dành riêng cho khách du lịch, nhưng thứ mà Bố Nhật Cố Đức tặng rõ ràng tinh xảo hơn, nguyên liệu cũng đẹp hơn.

Khương Thượng Nghiêu đã uống không ít rượu lúa mạch, lúc này giương cung thử. Sức khỏe như anh mà cũng chỉ căng được một nửa. Anh nheo mắt nhắm vào Khánh Đệ đang ngồi trên ghế hét một tiếng "Bắn", dây cung nẩy tưng, giả như có một mũi tên được bắn ra.

Bị ánh mắt của anh khóa chặt, Khánh Đệ khẽ than thầm một tiếng, cũng may ánh lửa phản chiếu, nên không nhìn được vẻ khác biệt trên khuôn mặt đỏ hồng của cô.

Chỉ đôi vợ chồng trẻ mới hiểu được câu nói đùa đó, chủ nhà đương nhiên không hiểu hàm ý của nó, nhưng ánh mắt quấn quýt lưu luyến như thế khiến ai cũng nhận ra tình cảm sâu đậm của hai người. Vì vậy, khi hai người sớm rời đi, quay trở lại lều của mình, đôi vợ chồng già cũng hiểu và nhìn nhau cười.

Buổi tối trời càng cao, không đen như mực, mà xanh thẫm tựa mặt biển.

Căn lều Mông Cổ mà gia đình người chủ tạm thời dựng cho hai vị khách rất đơn giản, trên đất trải thảm, lại thêm chiếc chăn da dê dày, cửa kiểu cũ dựng lên, Khánh Đệ lẳng lặng lắng nghe tiếng gió vi vu trên thảo nguyên xanh.

"Có lạnh không? Ngủ cạnh anh." Anh kéo cô vào lòng ôm chặt.

"Em nhớ con trai quá."

"Lại đau rồi?"

Mấy hôm nay, mỗi lần bị căng sữa Khánh Đệ đều nhờ Khương Thượng Nghiêu giúp, lúc này tinh thần cống hiến của anh lại nổi lên. Anh thận trọng xoa xoa, Khánh Đệ lập tức cảm thấy áo ướt ướt.

"Cần anh giúp không?"

"Làm việc của anh đi." Khánh Đệ đấm vai anh, ngay sau đó phải rên lên mấy tiếng do lực massage của anh.

Dưới ánh sao, đáy mắt anh lấp lánh, "Cứu anh, Khánh Đệ".

"Không thèm cứu anh, xấu xa." Nhớ tới chuyện xảy ra trong đống cỏ khô hồi chiều, mặt cô đỏ bừng, chuẩn bị đứng dậy đi tìm máy hút sữa.

Khương Thượng Nghiêu nhẹ nhàng ấn cô ngồi xuống, bàn tay như muốn trừng phạt, "Miệng anh mệt rồi, buổi chiều làm quá…"

"Anh nói nhỏ thôi." Vành tai Khánh Đệ đỏ rần, vội vàng bịt miệng anh lại, "Yên tĩnh thế này, người ta nghe thấy hết".

"Được, anh không lên tiếng." Anh cười khẽ, cúi mặt hôn vào tai cô, đầu lưỡi nhạy cảm khiến cô không kìm được run rẩy, còn dưới tay anh, vị trí căng cứng đau nhức của cô đang dần được giải thoát.

"Xin anh đấy, em đau lắm."

"Xin ai cơ?" Anh chống tay lên nhìn cô, mắt tràn ngập ý cười.

Theo tần suất di chuyển của ngón tay anh, Khánh Đệ rên khẽ. Nơi hoang vắng yên tĩnh, hơi thở của cô trộn lẫn với nhịp đập của trái tim anh, vọng lại bên tai, rất đỗi dịu dàng. Khánh Đệ chuẩn bị mở miệng, anh cúi xuống, như có như không lướt một nụ hôn trên môi cô, sau đó dịch dần xuống nơi cô đang đê mê, thích thú phát ra những tiếng rên khẽ.

Khánh Đệ ôm chặt đầu anh, ngón tay luồn vào tóc anh, khẽ gọi: "Xin anh, người em yêu, yêu đã rất lâu rồi… sau này còn yêu cả đời nữa…".

Khương Thượng Nghiêu túm lấy tay cô, khẽ hôn từng ngón, từng ngón một, "Khánh Đệ…".

Trời càng về khuya, cơ thể cô lộ dần từng chút, từng chút dưới ánh sao. Ánh mắt anh đảo quanh, rồi lại nhìn vào khuôn mặt cô, sau đó nụ hôn trượt theo ánh mắt, an ủi cô, kích thích sự vui sướng của cô. "Người em yêu… yêu rất lâu rồi… yêu cả đời…"

Lời nói ấy chính là giai điệu vĩnh hằng đẹp đẽ nhất trên thảo nguyên bao la.

83. Ngoại Truyện 5 (hết)

Ngoại truyện 5: Kẻ xấu được tạo thành như thế nào

Nơi nào có sự cạnh tranh, nơi ấy tồn tại lời đồn thổi.

Cảnh nữ sinh của học viện ra vào có xe đưa xe đón nhìn mãi cũng thành quen. Trong số những người được đưa đón đó có một sinh viên khoa Văn, quan trọng nhất là cô gái ấy nhan sắc chẳng có gì để tự hào. Đây chẳng phải là điều đáng chú ý sao.

Ai mà không biết đến chuyện trâu già cỏ non của bọn họ chứ? Bộ dạng õng ẹo, giọng nói lả lướt, mới trúng tuyển, diện mạo không phải thứ đáng bàn, chỉ có một ưu điểm là rất chăm chỉ… đúng là nô lệ của công việc!

Ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tỵ lẫn căm hận đã hoàn toàn phớt lờ tin đồn về hai nhân vật chính, một là vị đại thúc não không ngô nghê, hai là người khí chất xuất chúng tuyệt đối bên cạnh.

Đối với một bộ phận mà nói, họ chỉ tin vào những gì mình muốn tin, dù có người nói nam nữ chính kia đã lấy đăng ký kết hôn rồi, thì đã làm sao? Nhất định là cuộc sống của nữ chính tốt, nam chính bị mê hoặc, nếu không tại sao đầy hoa thơm cỏ lạ, mà anh ta đến liếc mắt một cái cũng không thèm?

Nghe xong những lời đồn thổi ấy, Chu Quân phẫn nộ vô cùng. Trọng điểm anh ta quan tâm không phải là việc người ta đồn đại về quá trình mình và Khánh Đệ sống chung, sau đó bị cô vứt bỏ vì được ông chủ mỏ than bao nuôi, rồi cuối cùng thăng chức thành vợ. Mà điều khiến anh ta tức giận là sự vô tri của đám người kia! Khuôn mặt bình thường của Hân Địch cùng với sự trợ giúp của nhân viên hóa trang, thể hiện xuất sắc thế nào dưới ánh đèn cao áp, chỉ con mắt của nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp mới có thể nhận ra.

Làn da tương đối nhẵn, khuôn mặt rất châu Á, hợp tiêu chuẩn, thân hình với tỉ lệ đẹp nhất, không cần bất cứ kỹ thuật nào, cũng thể hiện được một cách hoàn mỹ nhất yêu cầu của nhiếp ảnh gia qua ánh mắt. Khí chất trời ban của cô còn chưa được khai thác thì đã bị lụi tàn trong tình yêu rồi.

Anh ta tức tối, bất bình vì Khánh Đệ bị hủy hoại dung mạo. Thực ra từ lúc những lời đồn thổi bắt đầu cho tới khi kết thúc, đương sự chẳng hề quan tâm.

Có thể nói, năm mang thai Bác Nghiệp là thách thức lớn nhất trong cuộc đời Khánh Đệ. Dù có bà với kinh nghiệm phong phú hướng dẫn, có hai người mẹ ở bên giúp đỡ, nhưng bào thai trong tử cung hít hết dưỡng chất rồi dần phát triển thành người, nỗi vất vả khổ sở trong quá trình ấy chỉ mình cô mới hiểu.

Sau khi kết hôn, vai trò xã hội của cô càng thêm nặng nề. Là người vợ, tình yêu và Khương Thượng Nghiêu chính là lý do để gia đình tồn tại. Là người mẹ, mỗi ngày cô đều phải trải nghiệm sự vất vả và niềm tự hào khi nuôi dạy con cái. Còn thân làm phụ nữ, cô lại hy vọng có thể kiên trì theo đuổi giấc mơ của mình, một ngày nào đó trong tương lai, cô sẽ có được cảm giác thành công khi mục đích trở thành hiện thực.

Mẹ cô quay về quê chăm sóc cho mẹ con Ái Đệ, nhưng bà và mẹ chồng vẫn luôn ở cạnh Khánh Đệ, còn cả y tá nữa. Quan trọng nhất là có lao động cần cù Khương Thượng Nghiêu, vì vậy cô có sự hậu thuẫn lớn về mặt kinh tế. Ba năm học thạc sỹ, Khánh Đệ không chỉ nhận được lời khen ngợi của giáo viên hướng dẫn, mà còn có được sự chấp thuận và công nhận của bạn bè học chung. Cô đã hoàn thành kịch bản cho ba bộ phim truyền hình, dù số tiền trả cho kịch bản bị Khương Thượng Nghiêu cười chê.

Điều khiến Khánh Đệ phiền lòng nhất là tính cách của Bác Nghiệp đã bắt đầu hình thành. Nó giống như một ông cụ non nghiêm túc, trầm lặng có thừa mà hoạt bát lại quá thiếu. Theo lời bà thì nó giống như ông, ông của Khương Thượng Nghiêu năm ấy trốn nạn binh đao từ Hà Bắc tới Tế Tây, không mang theo thịt và lương thực khi đi chạy nạn mà đem một chồng sách gia truyền và đống công cụ. Bà nhớ lại chuyện cũ, vui vẻ kể rằng khi ông lấy bà đã phải bán đi viên đá cuối cùng mới sắm đủ của hồi môn, tự lập nghiệp. Gen di truyền của nhà họ Khương quá mạnh, Khánh Đệ đau đầu không biết làm thế nào mới khiến khuôn mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng như cha nó kia trở nên ngây thơ trong sáng hơn, dù chỉ là một nụ cười ngây ngốc thôi cũng được.

Đối với một người tham lam mà nói, có tất cả những thứ đó, Khánh Đệ tự cảm thấy mình thật hạnh phúc. Vì sự chăm chỉ cần cù và cô đơn lạnh lẽo của lao động chính trong nhà, cô cũng nên bỏ ra thứ gì đó mới phải.

Khánh Đệ chủ động bàn với Khương Thượng Nghiêu dự định sau khi tốt nghiệp, cô muốn quay về Tế Tây, định tìm một công việc biên kịch trong đài truyền hình tỉnh. Khương Thượng Nghiêu kinh ngạc, nếu luận về văn hóa hay tài nguyên, cả sức ảnh hưởng nữa, thì Bắc Kinh chiếm ưu thế hơn bất kỳ địa phương nào khác. Anh còn tưởng Khánh Đệ không nỡ quay về, vì vậy càng đến ngày Khánh Đệ chuẩn bị tốt nghiệp, anh càng không muốn động tới vấn đề nhạy cảm này.

Sắp tốt nghiệp, Học viện Điện ảnh yêu cầu sinh viên mỗi khoa làm một đoạn phim ngắn tầm ba mươi phút, và kịch bản của Khánh Đệ đã được chọn.

Kịch bản của cô kể về chuyện một người phụ nữ ly hôn xong mới biết mình có thai ở cùng nhà với một cô gái chưa chồng mà có thai, kể về từ sự hiểu lầm ban đầu tới sau này họ nương tựa giúp đỡ lẫn nhau. Vai phụ có người chồng trước của thiếu phụ và người bạn trai thiếu trách nhiệm của thiếu nữ, còn thêm cả bà chủ nhà trọ nữa.

Bà Khương đảm nhận một vai phụ trong bộ phim đó, mặc dù từ đầu đến cuối chỉ có ba câu đối thoại, nhưng cũng vui tới mức cả đêm không ngủ được, đọc thầm đi đọc thầm lại cho nhớ.

Hôm nay Khương Thượng Nghiêu vội trở về nhà từ Vấn Sơn, nơi nào có mẹ của các con mình thì nơi đó là nhà. Sau khi về nhà thì phát hiện trong nhà chỉ có cô bảo mẫu. Bà, mẹ, vợ đến cả hai cô y tá, cả đoàn người sớm đã đến nơi quay phim rồi.

Anh vội vàng đi đến, đúng lúc mẹ anh xuất hiện trước ống kính. Bà chủ nhà trọ đang đứng trước cửa nhà chặn người chồng trước của thiếu phụ lại, chửi bới đuổi anh ta ra ngoài, rồi lên lầu thu tiền trọ.

Nhị Hóa trợn mắt, khen ngợi: "Diễn hay quá".

Khương Thượng Nghiêu nhớ tới cảnh bị cây cán bột của bà nện hồi nhỏ, da đầu tê tê. Bà chủ phòng trọ đang lên cơn không thể nhìn thẳng, ánh mắt anh chuyển hướng tìm vợ, kết quả là thấy Khánh Đệ cao cao đứng trong đám người sau máy quay đang ngã ngất ra đất.

Diễn xuất của bà Khương không đạt, "again" vô số lần, Khánh Đệ đứng quá lâu dưới ánh nắng mặt trời oi ả, không chịu được phải vào bệnh viện.

Được tin Khánh Đệ lại mang thai lần hai, Chu Quân nhớ tới những nốt tàn nhang leo đầy lên mũi và hai má Khánh Đệ mà rùng mình.

"Hân Địch, em ba mươi rồi, không phải hai mươi, hình tượng thiếu nữ nổi mụn dậy thì không còn hợp với em nữa." Phùng Thiếu Hàng lải nhải, Chu Quân đồng tình.

"Còn cả cái eo này! Anh phải tốn bao nhiêu công sức mới giúp em giảm béo!" vẻ mặt Phùng Thiếu Hàng đau khổ chau mày, cứ như người phải vào địa ngục giảm béo là anh ta không bằng.

"Nhìn, nhìn mắt em đi." Khánh Đệ cố gắng tỏ ra trịnh trọng, nhưng không thể khống chế được cơn buồn cười.

Mắt cô tràn ngập hạnh phúc.

Chẳng biết có phải khi dậy thì tâm hồn cô thiếu sự ấm áp của gia đình không, mà hai chị em nhà họ Thẩm vô cùng yêu trẻ con.

Khánh Đệ còn có thể sinh lần hai, cùng lắm chịu phạt là xong, Ái Đệ thì không được. Hắc Tử rất yêu chiều vợ con, nhưng cũng yêu công việc, vì vậy hai vợ chồng anh chỉ có mình Khu Đường Đường.

Ban đầu hai ông bà Khu có vẻ không vui, nhưng mỗi lần nhắc tới chuyện này, Ái Đệ lại lập tức hùa vào phụ họa, thậm chí còn nói Hắc Tử bỏ việc về cô nuôi. Hai vợ chồng già không có chỗ để giải tỏa, đành mang con trai ra trút giận, cằn nhằn nhiều, con trai lấy cớ bận việc, không buồn về nhà. Hai ông bà già lúc ấy mới chịu thôi.

Chấp nhận hiện thực cả đời này chỉ có một cô cháu gái, Đường Đường trong mắt họ rõ ràng là bảo bối, lại thêm Khánh Đệ hai lần sinh đều không sinh được con gái, nên rất thương yêu Đường Đường miệng lưỡi dẻo quẹo ngọt như mía lùi. Vị trí của Khu Đường Đường sớm đã vượt qua cả trưởng tôn Khương Bác Nghiệp nhà họ Khương rồi.

Khương Bác Nghiệp lúc nào cũng rất điềm đạm, theo như lời mẹ nó thì chính là "Sụp đổ rồi, vẻ mặt trầm ngâm sao có thể xuất hiện trên người đứa trẻ tám tuổi?".

Khương Bác Nghiệp cảm thấy bị cướp mất vị trí sủng ái có gì là ghê gớm, đôi co với tiểu nha đầu để làm gì, chỉ em trai Quảng Nghiệp thỉnh thoảng mới nổi hứng ghen tỵ. Quảng Nghiệp là đứa trẻ hòa đồng, không thù dai. Đường Đường chỉ cần cười híp mí cho nó quả dâu cái bánh, nó lập tức thay đổi lập trường.

Tình cảm ba anh em rất tốt, đặc biệt là Bác Nghiệp và Đường Đường. Hai đứa cùng học một trường tiểu học. Bố mẹ hai nhà cùng thống nhất quan điểm không được chiều hư bọn trẻ, vì vậy bắt đầu từ năm lớp một, Bác Nghiệp đã bắt đầu phải quen với cảnh sau khi tan học đứng ở cửa lớp em gái đợi Đường Đường cùng về.

Con gái đều như thế, lằng nhằng rắc rối, còn không được giục, giục là họ mất vui, nói bạn tính khí không ra gì, không yêu họ nên mới không kiên nhẫn. Có thời gian cuống quýt sốt ruột thì hãy dùng thời gian đó để liếc xem trong lớp có bạn gái nào vừa mắt hay không - điều một trong nhật ký trưởng thành của Khương Bác Nghiệp.

"Khương Bác Nghiệp, sao hôm qua anh không đợi em? Làm em tìm anh khắp nơi."

Sáng sớm cuối tuần, Khu Đường Đường lao vào nhà hét lớn.

Không gõ cửa thì cũng thôi, "Đóng cửa vào".

"Anh đang làm gì?" Ban ngày ban mặt đóng cửa rõ ràng đang làm chuyện xấu! Khu Đường Đường tò mò, "Đây là cái gì?".

"Tôn Ngộ Không." Khương Bác Nghiệp cúi đầu tiếp tục nặn đất, "Hôm qua anh nói với Tôn Viện Viện có việc về trước, bạn ấy không nói lại với em à?".

"Đáng ghét, em không thích Tôn Viện Viện, anh nặn thêm cái nữa đi!" Khu Đường Đường quên mất cả dự định ban đầu là tới tìm anh họ hỏi tội.

"Em tránh ra một chút, đừng làm đổ nguyên liệu." Khương Bác Nghiệp lườm em một cái, "Ai nói tặng em?".

"Anh Bác Nghiệp, anh thật khéo tay." Chỉ trong nháy mắt, Tôn Ngộ Không đã đứng một chân rất tài, tay che trán, mắt nhìn ra xa, thần sắc hoạt bát sống động. Khu Đường Đường mắt lấp lánh, cười xinh đẹp, "Trước kia sao em không phát hiện ra nhỉ?".

"Nói năng thận trọng, làm việc nhanh nhạy." Khương Bác Nghiệp miệng nhắc lại lời mẹ, mắt cảnh giác liếc nhìn em gái.

Con gái mà đã cất lời khen chắc chắn là muốn trao đổi thứ gì đó, giống như mẹ mình, khen mình xong, liền bảo mình đi rửa xe, đến tiền công cũng chẳng trả - điều thứ hai trong nhật ký trưởng thành của Khương Bác Nghiệp.

Quả nhiên, "Anh Bác Nghiệp, em thích nhân vật hoạt hình Tony Tony Chopper, tốt nhất là cầm kim tiêm cưỡi tuần lộc, đúng rồi, mũi nhất định phải là màu hồng!".

"Em cũng thích Chopper." Giọng nói trẻ con yếu ớt vang lên ở cửa.

"Quảng Nghiệp, vào đây." Khu Đường Đường chẳng chút tự giác về thân phận làm khách của mình.

Một tai họa còn chưa đi, tai họa khác lại tìm đến, đang định hoàn thành Tôn Ngộ Không vào buổi sáng nay cơ, xem ra ảo tưởng rồi.

Nhưng thấy cậu em trai năm tuổi bước đôi chân múp míp về phía mình, Khương Bác Nghiệp đột nhiên chẳng còn cáu nữa. "Đợi anh làm xong sẽ làm Chopper. Hai con."

Mong muốn thành sự thật, Đường Đường cười híp mí, nghĩ đến chuyện hôm qua, hỏi: "Anh nói với Tôn Viện Viện à? Xí, con bé háo sắc, chắc chắn lại nghệch ra nhìn anh nên chẳng để ý gì".

Nhớ lại cảnh hôm qua Tôn Viện Viện chăm chú nhìn mình, ngẩn ngơ, chỉ thiếu nước cho ngón tay cái vào miệng ngậm nữa thôi, Khương Bác Nghiệp trịnh trọng gật đầu tỏ ý tán đồng.

"Còn chưa nói, hôm qua anh đi đâu làm gì?"

Nhân lúc hai người không chú ý, Khương Quảng Nghiệp thò tay sờ vào đất nặn, tự cảm thấy hai người đó chẳng quan tâm tới sự tồn tại của mình, lúc này nghênh mặt nói với anh, "Hôm qua em khóc".

"Ai hỏi anh? Có ngày nào anh không khóc?" Đường Đường bẹo má Quảng Nghiệp.

"Em khóc thật mà! Anh, hôm qua em nghe mẹ nói, muốn sinh cho chúng ta một em gái." Khương Quảng Nghiệp nhếch miệng ra.

Khu Đường Đường chớp mắt, miệng há hốc nhìn anh trưởng nhà họ Khương, Khương Bác Nghiệp cũng há miệng, có thể nhét vừa quả trứng gà.

"Em nhớ cụ quá." Năm ngoái sau khi cụ qua đời, Khương Quảng Nghiệp luôn có cảm giác mình bị ức hiếp, nên vô cùng thương nhớ cụ. "Em muốn bỏ nhà đi."

Khương Bác Nghiệp tức giận dọa em trai: "Em dám! Anh sẽ bán em đi để mua cơm ăn!".

Nước mắt của Khương Quảng Nghiệp vội vàng ngưng lại, "Vậy em… vậy em…". Nó không nghĩ ra nên làm thế nào.

Trên thực tế, tối hôm trước Khánh Đệ có nói với chồng rằng dạo này thấy cơ thể là lạ, kết hôn tám năm rồi, đã trải qua hai lần kinh nghiệm, song vẫn không dám chắc, dù gì cũng đã ba mươi sáu tuổi. Khương Thượng Nghiêu hoảng sợ hơn là vui mừng. Nhiều tuổi mà sinh đâu phải chuyện đùa, dù có bỏ đi cũng rất hại sức khỏe. Đặc biệt anh nghe như vợ đang mong chờ có thai, nếu cứ nhất định muốn sinh cho anh một cô con gái, thì đúng là anh cũng không thể ngăn cản… nhưng lại nghĩ, nếu hơn bốn mươi rồi mà còn làm bố, thì cũng là việc đáng vui mừng.

Lòng Khương Thượng Nghiêu thấp thỏm, không biết nên buồn hay vui, có điều sức khỏe của vợ vẫn quan trọng hơn, vì vậy sáng sớm cuối tuần, hai người đến bệnh viện kiểm tra.

Hai vợ chồng không để ý, Quảng Nghiệp chạy vào phòng bố mẹ đòi ngủ cạnh mẹ căn bản không ngủ, đã nghe hết chuyện.

Khương Bác Nghiệp vò đầu, một mình Quảng Nghiệp đã đủ phiền rồi, giờ lại thêm một con bé hay khóc nữa… Em trai nói xong bộ dạng nghiêm túc như đang bảo vệ lãnh thổ của mình, Bác Nghiệp cũng không biết nên khuyên nhủ em ra sao, lẽ nào nói: "Quảng Nghiệp, anh dạy em cách thay bỉm và cho em bé ăn sữa nhé?".

Quảng Nghiệp còn đang đợi để khóc kia kìa.

Khương Bác Nghiệp làm bộ làm tịch ho một tiếng, đúng lúc ấy bà ở ngoài phòng gọi ra ăn cơm, nó thầm kêu lên cứu tinh đến rồi.

Ăn cơm trưa xong, em trai đã quên chuyện được yêu chiều và hạnh phúc hay không hạnh phúc, Khương Bác Nghiệp lại có đối sách. Nó kéo Đường Đường vào phòng, tiếp tục hoàn thành sản phẩm vừa nói với em gái.

"Hôm qua… ông cụ mà lần trước anh kể lại đến tìm anh."

Khu Đường Đường đứng lên, "Ông anh?".

Chỉ nghe suỵt một tiếng, con bé quay đầu nhìn ra cửa phòng, rồi lại ngồi xuống, khẽ tiếng hỏi: "Nói gì?".

Khương Bác Nghiệp vào lớp một đã không cần bảo mẫu và xe đưa đón, cũng bắt đầu từ đấy luôn có một ông cụ tướng mạo uy nghiêm, nụ cười nhân từ xuất hiện, thường tới tìm nó sau khi tan học.

Lần đầu tiên nó rất cảnh giác, chỉ đứng bên đường cạnh trường học nói với ông cụ vài câu. Nghe ông cụ nói khi nó lên bốn đã gặp nó rồi, Khương Bác Nghiệp có ấn tượng rất mơ hồ. Sau đó còn có lần thứ hai lần thứ

ba, vào quán cà phê uống trà, hoặc ăn pizza, còn có một lần đến Ken Hutchison. Ông cụ nói có chút hiểu lầm với bố nó, khuyên nó không nên kể với người khác, Khương Bác Nghiệp mới tí tuổi đầu đã có cảm giác kích thích khi làm việc mạo hiểm, ví như gián điệp. Hơn nữa ông cụ cũng hiểu biết nhiều, có lần còn nói với nó về sự hình thành và tiến hóa của mặt trời, Khương Bác Nghiệp rất thích thú.

Lần này ông cụ nói Chủ nhật là lễ mừng thọ của mình, muốn mời anh bạn nhỏ tới Nguyên Châu chơi, nếu tiện thì đưa theo cả em trai. Khương Bác Nghiệp sớm đã biết được chút tin tức qua lời nói và hành động của bố kết hợp với biểu hiện của ông cụ nên cũng đoán ra thân phận thần bí. Chỉ là nó tự nhận mình là đứa trẻ ngoan, đến giờ vẫn chưa quyết là đi hay không, nếu đi thì phải giải thích với bố mẹ thế nào, làm thế nào để được bố mẹ đồng ý?

Khu Đường Đường nói, "Nếu anh đoán sai thì sao? Không phải là ông anh, mà là kẻ lừa đảo hoặc là người bắt cóc trẻ con, đúng rồi, còn có khả năng là kẻ thù của bố anh! Hỏng rồi, trên ti vi thường chiếu như thế, bắt cóc sau đó chặt ngón tay, gửi về cho bác trai đòi rất nhiều rất nhiều tiền, cuối cùng giết anh và Quảng Nghiệp, chặt nát rồi ném xuống sông Tích Sa. Thảm rồi, sau này em ăn cá không cẩn thận ăn phải hai anh thì làm sao?".

Khương Bác Nghiệp muốn lườm cô em một cái. "Em nói thẳng ra rằng em cũng muốn đi là xong mà!"

Khu Đường Đường kiên quyết không thừa nhận, "Anh khẳng định đó là ông nội anh?".

Khương Bác Nghiệp gật đầu, nó không thể xem chứng minh thư của bố, nhưng nhìn bằng lái xe thì có lẽ cũng được.

"Chỉ là anh không biết phải nói với bố mẹ thế nào."

"Còn nói gì? Chúng ta cứ đưa Quảng Nghiệp theo là được." Khu Đường Đường càng nghĩ càng thấy mình đúng là một mỹ nữ thiên tài. Con bé nắm chặt tay, đấm vào ngực, nói: "Bị phát hiện thì đổ hết cho Quảng Nghiệp, nói là anh ấy muốn bỏ nhà đi, chúng ta chỉ là không yên tâm, tiễn anh ấy một vòng thôi".

Khương Bác Nghiệp vờ trầm tư suy nghĩ, nhưng lòng thì reo lên "tuyệt quá". Nó cũng đang định lên kế hoạch như vậy, có điều em họ đã đề nghị trước thì nó cũng không lắm lời tranh công làm gì. Sợ sẽ cười ra miệng, nó bèn thận trọng quay người về phía bàn học, "Vậy để anh làm xong Tôn Ngộ Không, tặng cho ông nội đã".

Con gái không cần biết có đẹp hay không, nhưng trước tiên phải biết cách giả vờ ngốc. Có điều thường xuyên bị mẹ chụp mũ giống như bố cũng là hiếm thấy. Tìm một người vợ tốt như mẹ thật quá khó, trách nhiệm nặng nề - điều thứ ba trong nhật ký trưởng thành của Khương Bác Nghiệp.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tinh-yeu-noi-dau